

Дан Симънс

Падането на Хиперион

На Джон Кийтс,
който вписа името си
във Вечността

„Възможно ли е Бог да играе истинска игра със собственото си творение? Възможно ли е който и да е творец, дори и някой с ограничени възможности, да играе истинска игра със собственото си творение?“

Норбърт Винер, „Корпорация «Бог и Голем»“

„...Възможно ли е да няма по-висши същества, развеселявани от всяка привлекателна, макар и инстинктивна позиция, която заема умът ми, докато се забавлява с бързината на Невестулката или с плахостта на Елена? Въпреки че безредиците по улиците трябва да бъдат порицавани, изразходваната в тях енергия е добра... За по-висшето същество нашите разсъждения могат да имат същото значение – макар и погрешни, те могат да са добри – и именно в това се състои поезията...“

Джон Кийтс в писмо до брат си

„Въображението може да се сравни със съня на Адам – той се събужда и открива, че е истина.“

Джон Кийтс в писмо до свой приятел

ЧАСТ ПЪРВА

1.

В деня, в който армадата тръгна на война, в – както ни се струваше – последния ден от живота, аз бях поканен на тържество. Тази вечер навсякъде имаше тържества, на повече от сто и петдесет свята в Мрежата, но това беше единственото, което имаше значение.

Разписах потвърждение на поканата чрез инфосферата, уверих се, че най-хубавото ми официално сако е чисто, изкъпах се и се обърснах, облякох се с педантично внимание и използвах еднократния диск в чипа с поканата, за да се телепортирам на Тау Сети Сентър в определеното време.

В това полукълбо на ТС2 беше привечер и бледа, дълбока светлина осветяваше хълмовете и долините в Еленовия парк, сивите кули на Административния комплекс далеч на юг, плачещите върби и лъчистите папрати, които растяха по бреговете на р. Тетида¹ и белите колони на самия Правителствен дом. Пристигаха хиляди гости, но хората от сигурността посрещаха всеки един, проверяваха моделите на ДНК в кодовете на поканите и с елегантен жест с ръка ни насочваха към бара и бюфета.

– Г. Джоузеф Севърн? – любезно потвърди гидът.

– Да – излъгах аз. Сега това беше името, но не и самоличността ми.

– Президент Гладстоун все още иска да ви види по-късно вечерта.

Ще ви известят, когато се освободи за срещата.

– Много добре.

– Ако искате нещо за освежаване или развлечение, което не е изложено, просто кажете на глас желанието си и наземните монитори ще се погрижат да го изпълнят.

Кимнах, усмихнах се и оставих гида зад себе си. Преди да направя и десетина крачки, той вече се бе обърнал към следващите гости, изплували от терминалната платформа.

От позицията си на един нисък хълм виждах няколко хиляди гости да се разхождат из няколко хиляди акра добре поддържани ливади и сред подрязаните в различни форми дървета. Над ивицата трева, където стоях, вече скрита в сянката на редицата дървета по реката, се намираха

1. Нереида от древногръцката митология – Бел.пр.

официалните градини, а зад тях се издигаше внушителната грамада на Правителствения дом. В далечния вътрешен двор свиреше оркестър и скрити високоговорители разнасяха музиката до най-отдалечените краища на Еленовия парк. От телепортала високо горе се извиваше постоянен поток ЕМПС-та. В продължение на няколко секунди наблюдавах как облечените в ярки дрехи пътници слизат на платформата до пешеходния терминал. Останах замаян от разнообразието на въздушни коли – привечерната светлина се отразяваше не само в броните на стандартните Викен, Алц и Суматсо, но и в палубите на левитационни ладии в стил рококо и в металните корпуси на антични плъзгачи, древни дори когато все още съществуваше Старата Земя.

Разхождах се по дългия, полегат склон на р. Тетида, покрай пристанището, където разтоварваше пътниците си невероятно разнообразие от плавателни съдове. Тетида беше единствената река, която минаваше през цялата Мрежа – тя течеше през постоянните си телепортали на повече от двеста свята и луни, а хората, които живееха по бреговете ѝ, бяха сред най-заможните в Хегемонията. Виждаха се най-различни плавателни съдове: назъбени крайцери, покрити с брезент гемии и петоредни ладии, много от които показваха признаци, че са съоръжени с летателни устройства; сложни ваканционни лодки, очевидно снабдени със свои собствени телепортатори; малки, плаващи острови, внесени от океаните на Мауи-Обетована; спортни дохеджирски² скутери и подводници; различни ръчно резбовани ЕМПС-та от Ренесанс Вектор и няколко модерни всъдеходни яхти, чиито очертания се скриваха от отразяващата светлината овоидна повърхност на монолитни задържащи полета.

Гостите, които се появяваха от тези съдове, бяха не по-малко пищни и внушителни от машините си: от лични стилове, съчетани от дохеджирско консервативно облекло, върху тела, очевидно никога недокосвани от пулсенови процедури, до висшата мода на седмицата от ТС2, върху фигури, изваяни от най-прочутите АРНисти в Мрежата. След това продължих напред и спрях до ниска маса, достатъчно дълга, за да препълни чинията ми с ростбиф, салата, филе от небесна сепия, къри от Парвати и пресен хляб.

Когато си намерих място до градините, слабата привечерна светлина се беше превърнала в сумрак и звездите бяха започнали да изгряват. Светлините от съседния град и Административния комплекс бяха

2. Хеджир (известно още като хеджра, хиджра и егира) – Мохамеданско летоброене, започващо от 16 юли 622 г., когато Мохамед избягал от Мека в Медина. Авторът използва същата дума, за да означа момента, когато е загинала „Старата Земя“ – Бел.пр.

затъмнени заради прегледа на армадата и нощното небе на Тау Сети Сентър беше по-ясно, отколкото в продължение на векове наред.

Някаква жена до мен ме погледна и се усмихна.

– Сигурна съм, че сме се срещали преди. Усмихнах се в отговор, уверен, че не е така. Тя бе много привлекателна, навярно два пъти по-възрастна от мен – към края на петдесетте си години, по стандарта, но изглеждаше по-млада от моите двайсет и шест, благодарение на парите и Пулсен. Кожата ѝ беше толкова бяла, че сякаш бе почти прозрачна. Косата ѝ беше оформена във вдигната плитка. Гърдите ѝ, по-скоро разголени, отколкото скрити от тънката рокля, бяха безупречни. Очите ѝ бяха жестоки.

– Може и да сме се срещали – отвърнах аз, – макар че не е много вероятно. Казвам се Джоузеф Севърн.

– Разбира се – рече тя. – Вие сте художник! Не бях художник. Бях... бил съм... поет. Но личността Севърн, която обитавах след смъртта и раждането на истинската ми личност, преди година твърдеше, че съм художник. Така беше според файла ми във Всеобема.

– Спомних си – засмя се дамата. Лъжеше. Беше използвала скъпите си инфотермни импланти, за да влезе в инфосферата.

Аз нямах нужда от достъп... тромава, излишна дума, която презирах, въпреки древността ѝ. Мислено затворих очи и вече бях е инфосферата – плъзнах се покрай повърхностните бариери на Всеобема, мушнах се под вълните от данни и проследих светещата нишка на траекторията на нейния достъп далеч в мрачните бездни на „секретния“ информационен поток.

– Казвам се Даяна Филомел – рече тя. – Съпругът ми е секторен транспортен администратор за Сол Дракони Септем.

Кимнах и стиснах ръката, която ми подаде. Не беше споменала нищо за факта, че съпругът ѝ е бил главен стачкоизменник в синдиката на чистачите на плесени на Небесна врата, преди политическите му покровители да го повишат на Сол Дракони... или че името ѝ някога е било Дайни Цици, бивша уличница от бордеите и съдържателка на публичен дом в Мидсъмпските пустини... или че на два пъти е била арестувана за злоупотреба с флешбек, като втория път сериозно е наранила повикания лекар... или че на деветгодишна възраст е отровила своя полубрат, след като заплашил да каже на втория ѝ баща, че се среща с някакъв мъдфлатски миньор на име...

– Приятно ми е да се запозная с вас, г. Филомел – казах аз. Ръката ѝ беше топла. Тя задържа дланта ми малко по-дълго, отколкото бе

обичайно.

– Не е ли вълнуващо? – въздъхна жената.

– Кое?

Тя направи широк жест с ръка, който включваше нощта, току-що запалените светлинни глобуси, градините и тълпите.

– О, тържеството, войната, всичко – отвърна г. Филомел. Усмивнах се, кимнах и опитах ростбифа. Срещаше се рядко и беше доста добър, но оставяше соления вкус на лусианските клонингови продукти. Сепията изглеждаше автентична. Покрай нас минаваха келнери с подноси шампанско и аз ртпих от чашата си. Беше долнокачествено. Марковото вино, шотландското уиски и кафето бяха трите незаменими стоки след гибелта на Старата Земя.

– Смятате ли, че войната е необходима – попитах аз.

– По дяволите, разбира се, че е необходима. – Даяна Филомел беше отворила уста, но отговорът долетя от съпруга ѝ. Приближил се бе изотзад и сега седна на пейката, където вечеряхме. Беше едър мъж, поне с петдесет сантиметра по-висок от мен. Но пък и аз съм нисък. Паметта ми казва, че някога съм написал стихове, в които се осмивам като „... г-н Джон Кийтс, висок метър и половина“, макар и да съм метър и петдесет и два – не толкова нисък по времето, когато са били живи Наполеон и Уелингтън и средният мъжки ръст е бил метър и шейсет и пет, но смешно нисък сега, когато мъжете от планетите със средна гравитация бяха високи от метър и осемдесет до два метра. Очевидно не притежаваха нито мускулатурата, нито фигурата, за да твърдя, че произхождам от свят със силна гравитация, така че в очите на всички бях просто нисък. (Отчитам тези си разсъждения в елементите, в които мисля... от всички мисловни промени от прераждането ми в Мрежата, мисленето в метрична система е най-трудното. Понякога изобщо не се и опитвам.)

– Защо войната да е необходима? – попитах Хърмънд Филомел, съпруга на Даяна.

– Защото те дяволски си я изпросиха – изръмжа едрият мъж. Беше як и мускулест. Почти нямаше врат, а наболата му брада, която очевидно не се поддаваше на обезкосмяване, беше остра и стържеща. Дланите му бяха два пъти по-големи от моите и много пъти по-силни.

– Разбирам – отвърнах аз.

– Проклетите прокудени дяволски си я изпросиха – отново каза той, повтаряйки основните моменти от мнението си заради мен. – Биха се с нас на Бреша и сега се бият на... в... как ѝ беше...

– Системата на Хиперион – обади се жена му, без да откъсва очи от

моите.

– Да – рече нейният господар и съпруг. – Системата на Хиперион. Биха се с нас и сега трябва да отидем там, и да им покажем, че Хегемонията няма да търпи това. Ясно?

Паметта ми казваше, че като момче съм бил пратен в академията на Джон Кларк в Енфийлд и че там имаше доста безмозъчни, яки побойници като този тук. Когато пристигнах, отначало ги избягвах или ги предразполагах. След смъртта на майка ми, след като светът се промени, аз ги заплашвах с камъни в малките си юмручета и ставах от земята, за да замахна отново, дори след като ми разкървавяваха носа и ми разклащаха зъбите с ударите си.

– Разбирам – отвърнах тихо. Чинията ми беше празна. Вдигнах чашата с остатъка от лошото шампанско, за да се чукна с Даяна Филомел.

– Нарисувайте ме – каза тя.

– Моля?

– Нарисувайте ме, г. Севърн. Нали сте художник.

– Илюстратор – отвърнах аз и направих безпомощен жест с празната си ръка. – Боя се, че нямам с какво.

Даяна Филомел бръкна в джоба на туниката на мъжа си и ми подаде светлинна писалка.

– Нарисувайте ме. Моля ви.

Нарисувах я. Портретът се очерта във въздуха помежду ни, линиите се издигаха, снижаваха и обръщаха върху самите себе си като неоновии жички в скулптура от тел. Насъбра се малка тълпа зяпачи. Когато свърших, последвах тихи ръкопляскания. Рисунката не излезе зле. Тя улавяше дългата, страстна извивка на шията на дамата, високата ѝ плитка, издадените скули... дори лекия двусмислен блясък в очите ѝ. Беше толкова добра, колкото ми бе по силите след лечението с ДНК и уроците, които ме подготвиха за личността. Истинският Джоузеф Севърн би постигнал повече... беше постигнал повече. Помня как ме рисуваше, докато умирах.

Г. Даяна Филомел излъчваше одобрение. Г. Хърмънд Филомел се мръщеше. Разнесе се вик:

– Ето ги!

Тълпата замърмори, задъха се и се смълча. Светлинните глобуси и градинските лампи отслабнаха и помръкнаха. Хиляди гости вдигнаха очи към небето. Изтрих рисунката и натиках светлинната писалка обратно в туниката на Хърмънд.

– Това е армадата – поясни един изискан наглед по-възрастен мъж в

черната униформа на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Той вдигна чашата си, за да посочи нещо на младата си спътничка. – Току-що отвориха портала. Първи ще минат разузнавачите, после фотонните ескорти.

Военият телепортатор на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ не се виждаше оттук; макар и в космоса, аз си представях, че прилича просто на правоъгълно отклонение в звездното поле. Но следите от ядрените двигатели на разузнавателните кораби се виждаха ясно – отначало като десетки светулки или сияещи паяжини, а после, когато запалиха основните си двигатели и префучаха през дислунарния³ пътнически регион на Тау Сети Сентър – като пламтящи комети. Когато фотонните кораби се появили след телепортирането си, с огнени опашки стотици пъти по-дълги от тези на разузнавачите, се разнесе нова колективна въздишка. Нощното небе на ТС2 беше изпъстрено от зенита до хоризонта със златисто-червени нишки.

Някъде се разнесоха ръкопляскания и след секунди полята, моравите и официалните градини на Еленовия парк около Правителствения дом се изпълниха с буйни аплодисменти и дрезгави възгласи, когато добре облечената тълпа от милиардери, правителствени чиновници и членове на знатни родове от стотици светове забравиха всичко друго, освен шовинизма и военната похот, разбудени след повече от век и половина сън.

Аз не ръкоплясках. Забравен от хората около мен, довърших надраницата си – вече не за лейди Филомел, а за неизлечимото безумие на расата ми – и оставих остатъка от шампанското. Беше изветряло.

Над нас се бяха прехвърлили в системата по-важните кораби от флотилията. От краткия допир до инфосферата – сега повърхността й беше развълнувана от приливи на информация и напомняше на бурно море – разбрах, че основната част от армадата на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос се състои от повече от сто главни кораба: матовочерни носители на щурмови кораби, подобни на запратени копия с протегнатите си надолу колесници; командни кораби три-К, красиви и опасни като метеори от черен кристал; издути разрушители, напомнящи на свръхголеми фотонни кораби, каквито и бяха; отбранителни предни постове, представляващи по-скоро енергия, отколкото материя с масивните си задържащи полета, сега настроени на пълно отблъскване – блестящи огледала, отразяващи Тау Сети Сентър и стотиците огнени опашки наоколо; скоростни крайцери, стрелкащи се като акули сред по-бавните ята от

3. Отнасящ се до пространството между планетата и нейната луна. – Бел. пр.

кораби; тежки транспортни съдове, носещи в каютите си с нулева гравитация хиляди морски пехотинци от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: флота и десетки поддържащи съдове – фрегати, скоростни щурмови кораби, торпедни изтребители, предни постове за векторно предаване и самите телепортаторни скокови кораби, масивни додекаедри с приказните си антени и сонди.

Навсякъде около флотата, държани на безопасно разстояние от транспортната полиция, прелитаха яхти, слънцезаглушители и частни вътрешносистемни кораби, чиито платна улавяха слънчевата светлина и отразяваха блясъка на армадата.

Гостите около Правителствения дом скандираха и ръкопляскаха. Господинът в черната униформа на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ тихо плачеше. Скрити наблизко камери и широколентови видеонакли предаваха момента на всички светове в Мрежата и – чрез векторно излъчване – на десетки планети извън нея.

Поклатих глава и останах седнал.

– Г. Севърн? – Над мен се приведе служителка от охраната.

– Да?

Тя кимна към правителствената резиденция.

– Президент Гладстоун ще се срещне с вас сега.

2.

Изглежда, че всяка епоха, изпълнена с раздори и опасности, си създава лидер, предназначен точно за нея – политически колос, чието отсъствие, погледнато в ретроспекция, като че ли е немислимо по времето, когато се пише историята на тази епоха. Мейна Гладстоун беше точно такъв лидер за нашата Последна епоха, макар и никой по онова време да не можеше и да сънува, че ще остана единствено аз, за да напиша истинската история за нея и нейното време.

Гладстоун беше сравнявана с класическата фигура на Ейбрахам Линкълн толкова често, че когато накрая се появих пред нея в нощта на тържеството по случай армадата, останах полуизненадан, че не я заварвам в черна рокля и цилиндър. Президентът на Сената и премиерът на правителство, служещо на сто и трийсет милиарда души, носеше сив костюм от мека вълна, панталони и връхна туника, украсена единствено с лекото загатване на червен ширит по маншетите. Не мислех, че прилича на Ейбрахам Линкълн... нито на Алварес-Темп, вторият най-известен

герой от древността, цитиран от пресата като неин двойник. Мислех си, че прилича на възрастна дама.

Мейна Гладстоун беше висока и слаба, но лицето ѝ имаше по-орлов вид от това на Линкълн, с рязко открояващия се клон на носа ѝ, остри скули, широка, изразителна уста с тънки устни и сива коса, стърчаща в грубо оформена купчина, която наистина напомняше за перушина. Но за мен най-паметното нещо в лицето на Мейна Гладстоун бяха очите ѝ: големи, кафяви и безкрайно тъжни.

Не бяхме сами. Бях въведен в продълговата, слабо осветена стая с дървени лавици по стените и върху тях бяха подредени много стотици печатни книги. Дълга холорамка, имитираща прозорец, предлагаше излед към градините. Срещата беше в процес на привършване и дванадесетина мъже и жени стояха или седяха в неправилен полукръг, по средата на който оставаше бюрото на Гладстоун. Президентът беше небрежно облеган на бюрото, отпуснала тежестта си върху него и скръстила ръце. Когато влязох, тя вдигна очи.

– Г. Севърн?

– Да.

– Благодаря ви, че дойдохте. – Гласът ѝ ми беше познат от хиляди дебати по Всеобема, с дрезгав от възрастта тембър и тон, мек като скъп ликьор. Акцентът ѝ беше прочут – тя сливаше точния синтаксис с почти забравения ритъм на доходжирския английски, днес очевидно запазен единствено в регионите на речната делта на родната ѝ планета Патауфа. – Дами и господа, нека ви представя г. Джоузеф Севърн.

Неколцина от групата кимнаха, като явно се чудеха защо съм тук. Гладстоун не продължи с представянето ми, но аз докоснах инфосферата, за да разбера самоличността на присъстващите: трима министри от кабинета, включително министърът на отбраната, двама шефове от щаба на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, двама помощници на Гладстоун, четирима сенатори, включително влиятелният сенатор Колчев и прожекция на съветника от Техноцентъра, известен като Албедро.

– Г. Севърн беше поканен тук, за да внесе перспективата на художника в тържеството – съобщи президент Гладстоун.

Генерал Морпурго от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски изсумтя нещо, което трябваше да е смях.

– Перспективата на художника ли? При цялото ми дължимо уважение, г. президент, какво, по дяволите, означава това?

Гладстоун се усмихна. Вместо да отговори на генерала, тя отново се обърна към мен.

– Какво мислите за преминаването на армадата, г. Севърн?

– Прилична е – отвърнах аз.

Генерал Морпурго отново изпръхтя.

– Прилична ли? Пред очите му е най-голямото съсредоточаване на космическа огнева мощ в историята на галактиката, а той я нарича „прилична“? – Военният се обърна към свой колега и поклати глава. Усмивката на Гладстоун не се беше поколебала.

– Ами войната? – попита ме тя. – Имате ли някакво мнение за опита ни да избавим Хиперион от варварските прокудени?

– Глупаво е – отвърнах аз.

В стаята стана съвсем тихо. Текущото гласуване на живо по Всеобема показваше 98% одобрение на решението на президент Гладстоун да се сражава, а не да отстъпи колониалната планета Хиперион на прокудените. Политическото бъдеще на Гладстоун зависеше от положителния изход от конфликта. Мъжете и жените в това помещение представляваха оръдието във формулирането на политиката, в решението за нападение и в разработването на плана. Мълчанието продължи прекалено дълго.

– Защо да е глупаво? – меко попита Гладстоун. Магнах с дясната си ръка.

– Хегемонията не е воювала от основаването си преди седем столетия – отвърнах аз. – Глупаво е да се изпитва принципната ѝ стабилност по този начин.

– Не е воювала! – извика генерал Морпурго. Той сграбчи коленете си с масивните си ръце. – А как, по дяволите, наричате бунта на Гленън-Хайт?

– Бунт – отвърнах аз. – Безредици. Полицейска акция.

Сенатор Колчев показа зъбите си в усмивка, в която не се долавяше веселост. Произхождаше от Лусус и беше само мускули.

– Действия на флотата – каза той, – половин милион загинали, две дивизии на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, сражавали се повече от година. Далеч е от полицейска акция, синко.

Не отвърнах нищо.

Лейт Хънт, по-възрастен мъж с туберкулозен вид, когото инфосферата докладва като най-близък помощник на Гладстоун, прочисти гърлото си.

– Но това, което казва г. Севърн, е интересно. В какво виждате разликата между... хм... един конфликт и войните на Гленън-Хайт, сър?

– Гленън-Хайт е бил бивш офицер от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ –

отвърнах аз, съзнавайки, че казвам очевидни неща. – Прокудените са неизвестна величина от векове. Бунтовническите сили са били познати, потенциалът им – лесно измерим, а рояците на прокудените са извън Мрежата отпреди Хеджира. Гленън-Хайт е останал в Протектората, нападайки планети на не повече от два месеца време-дълг от Мрежата, докато Хиперион е на три години от Парвати, където се намира най-близкият телепортатор.

– Смятате ли, че не сме мислили за това? – попита генерал Морпурго. – Ами битката за Бреша? Вече сме се сражавали там с прокудените. Това не беше... бунт.

– Тишина, моля – каза Лейт Хънт. – Продължавайте, г. Севърн. Отново свих рамене.

– Основната разлика е, че в този случай си имаме работа с Хиперион – заявих аз.

Сенатор Ришо, една от присъстващите жени, кимна, сякаш с това изцяло бях обяснил идеята си.

– Страхувате се от Шрайка – заключи тя. – Да не принадлежите към църквата на Последното изкупление?

– Не – отвърнах. – Не съм член на култа към Шрайка.

– Какъв сте тогава? – попита Морпурго.

– Художник – излъгах аз.

Лейт Хънт се усмихна и се обърна към Гладстоун.

– Съгласен съм, че ни е необходимо отрезвяването на тази гледна точка, г. президент – рече той, като посочи към прозореца и холоизображенията с все още аплодиращите тълпи, – но преди нашият приятел-художник да постави тези въпроси, те бяха изцяло обсъдени и анализирани.

Сенатор Колчев си прочисти гърлото.

– Не обичам да споменавам очевидното, когато изглежда всички сме решени да го пренебрегваме, но дали този... господин... притежава съответния пропуск от службата за сигурност, необходим при подобна дискусия?

Гладстоун кимна и се усмихна така, както се бяха опитвали да я представят толкова много карикатуристи.

– Г. Севърн е упълномощен от Министерството на изкуствата да ми направи поредица скици през следващите няколко дни или седмици. Теорията е, струва ми се, че те ще имат някакво историческо значение и могат да бъдат използвани за нарисуването на официален портрет. Във всеки случай, г. Севърн има златен пропуск на равнище „Т“ и свободно

можем да разговаряме пред него. Също искам да заявя, че оценявам откровеността му. Навярно пристигането му служи, за да обяви края на срещата ни. Ще се видя с всички ви във Военния салон в 0800 ч. утре сутринта, точно преди флотата да се прехвърли в космоса на Хиперион.

Групата веднага се разпръсна. Генерал Морпурго ми се намръщи, когато си тръгваше. Сенатор Колчев ме погледна с известно любопитство, докато ме подминаваше. Съветник Албедро просто изчезна в небитието. Лейт Хънт беше единственият, освен мен и Гладстоун, който остана. Той се настани по-удобно и праметна крак през страничната облегалка на безценния дохеджирски стол, на който седеше.

– Седнете – покани ме Хънт.

Погледнах към президента. Тя беше заела мястото си зад масивното бюро и ми кимна. Седнах на стола с изправена облегалка, който бе заемал генерал Морпурго. Гладстоун попита:

– Наистина ли смятате, че е глупаво да защитаваме Хиперион?

– Да.

Гладстоун изпъна пръсти и почука по долната си устна. Прозорецът зад нея показваше, че тържеството по случай пристигането на армадата продължава с тиха възбуда.

– Ако имате каквато и да е надежда да се съедините с вашия... хм... двойник – каза тя, – като че ли ще е във ваш интерес да проведем Хиперионската кампания.

Не отговорих нищо. Образът на прозореца се смени с изглед от нощното небе, все още осветено от ядрените опашки.

– Носите ли материали за рисуване? – попита Гладстоун.

Извадих писалката и малък скицирник, какъвто бях излъгал Даяна Филомел, че нямам.

– Рисувайте, докато разговаряме – каза Мейна Гладстоун.

Започнах да я скицирам – отначало грубо, в свободната ѝ, почти отпусната поза, а после се задълбочих в детайлите на лицето. Очите ме заинтригуваха.

Смътно съзнавах, че Лейт Хънт ме гледа съсредоточено.

– Джоузеф Севърн – обади се той. – Интересен избор на име.

Използвах бързи, дръзки черти, за да представя усещането за високите вежди и изпъкналия нос на Гладстоун.

– Знаете ли защо хората гледат с лошо око на киборгите? – попита Хънт.

– Да – отвърнах аз. – Синдромът на чудовището Франкенщайн. Страх от каквото и да било в човешка форма, което не е съвсем човешко

същество. Това е истинската причина, поради която андроидите са забранени от закона, предполагам.

– Тъхъ – кимна Хънт. – Но киборгите са напълно хуманоидни, нали?

– Генетично са хуманоидни – съгласих се аз. Открих, че мисля за майка си, и си спомням миговете, когато й четях по време на болестта й. Сетих се за брат си Том. – Но са също и част от Техноцентъра – продължих аз, – и затова отговарят на характеристиката „не напълно хуманоидни“.

– Значи сте част от Техноцентъра? – попита Мейна Гладстоун и се обърна с лице към мен. Започнах нова скица.

– Не съвсем – отвърнах аз. – Мога свободно да се движа из участъците в които ме допускат, но това по-скоро напомня на достъп в инфосферата, отколкото способност на истинска личност от Техноцентъра. – Лицето й беше по-интересно в три четвърти профил, но очите бяха повъздействащи, когато гледаше право в теб. Задълбочих се в мрежата от бръчици, които излизаха от ъгълчетата на тези очи. Очевидно Мейна Гладстоун никога не се бе подлагала на пулсенови процедури.

– Ако беше възможно да се пазят тайни от Техноцентъра – рече Гладстоун, – щеше да е безумие да ви позволим пълен достъп до правителствените съвети. Както изглежда... – Тя пусна ръце и седна изправена. Обърнах нова страница. – Както изглежда – продължи Гладстоун, – вие разполагате с информация, която ми трябва. Вярно ли е, че можете да четете мислите на вашия двойник, първата възстановена личност?

– Не – отвърнах аз. Беше трудно да уловя сложната игра на бръчките и мускулите в ъгълчетата на устата й. Скицирах първия си опит да го сторя, продължих към твърдата брадичка и нахвърлих светлосенките под долната устна.

Хънт се намръщи и погледна към президента. Г. Гладстоун отново докосна върховете на пръстите си.

– Обяснете по-подробно – помоли тя.

Вдигнах поглед от рисунката.

– Аз сънувам – отвърнах й. – Съдържанието на съня очевидно съответства на събитията, които се развиват около човека, носещ импланта на предишната личност на Кийтс.

– Жена, на име Брон Лаmia – уточни Лейт Хънт.

– Да.

Гладстоун кимна.

– Значи първоначалната личност на Кийтс, онази, която смятаха за убита на Лусус, е все още жива? Замълчах.

– Тя... той... е все още жив – отвърнах аз. – Знаете, че първичният личностен субстрат е извлечен от Техноцентъра, навярно от самия киборг, и е имплантирай в невралния шунт на Шрьоновата уредба, носена от г. Ламиа.

– Да, да – каза Лейт Хънт. – Но е факт, че вие сте в контакт с личността на Кийтс, а чрез него, и с поклонниците на Шрайка.

Бързи, тъмни щрихи очертаха мрачния фон, който придаде на скицата на Гладстоун повече дълбочина.

– Всъщност, не съм в контакт – възразих аз. – Сънувам за Хиперион това, което вашите векторни предавания потвърдиха като действителни събития. Не мога да обхващам с пасивната личност на Кийтс, нито с приемника му или с другите поклонници.

Президент Гладстоун премига.

– Откъде знаете за векторните предавания?

– Консултът разказа на другите поклонници за способността на инфотерма му да предава чрез векторния предавател на кораба му. Каза им го точно преди да се спуснат в долината.

Гласът на Гладстоун издаваше годините й на адвокат, преди да се отдаде на политиката.

– А как реагираха другите на това признание на консула?

Мушнах писалката обратно в джоба си.

– Те знаеха, че сред тях има шпионин – отвърнах аз. – Вие сте го съобщила на всеки един поотделно.

Гладстоун хвърли поглед към помощника си. Лицето на Хънт беше безизразно.

– Щом сте в контакт с тях – каза тя, – трябва да знаете, че не сме получавали известия, откакто напуснаха крепостта Хронос, за да се спуснат към Гробниците на времето.

Поклатих глава.

– Сънят ми от снощи завърши точно, когато приближаваха долината.

Мейна Гладстоун се изправи, приближи се до прозореца, вдигна ръка и образът почерня.

– Значи не знаете дали някой от тях е все още жив?

– Не.

– Какво беше положението им, когато ги... сънувахте за последен път?

Хънт ме наблюдаваше все така напрегнато. Мейна Гладстоун гледаше към тъмния екран, обърнала гръб и на двама ни.

– Всички поклонници бяха живи – отвърнах аз, – евентуално с

изключение на Хет Мастийн, Истинският глас на дървото.

– Мъртъв ли беше? – попита Хънт.

– Изчезна от вятърната гемия в Тревното море преди две нощи, само часове, преди разузнавачите на прокудените да унищожат дърволета „Игдразил“. Но малко преди поклонниците да се спуснат от крепостта Хронос, видяха някаква облечена в роба фигура да пресича пясъците по посока на Гробниците.

– Хет Мастийн ли? – попита Гладстоун. Вдигнах ръка.

– Те решиха така. Не бяха сигурни.

– Разкажете ми за другите – каза президентът. Поех си дъх. От сънищата си знаех, че Гладстоун познава поне двама от хората в това последно поклонение пред Шрайка – бащата на Брон Ламиа някога е бил неин колега в Сената, а консултът на Хегемонията беше личен представител на президента в тайните преговори с прокудените.

– Отец Хойт изпитва огромна болка – започнах аз. – Той разказа историята за кръстоида. Консултът разбра, че Хойт също носи такъв... всъщност, дори два такива, на отец Дюре и своя собствен.

Гладстоун кимна.

– Значи все още носи възкресяващия паразит?

– Да.

– Повече ли го безпокои сега, когато приближава до леговището на Шрайка?

– Така ми се струва – отвърнах аз.

– Продължавайте.

– Поетът, Силенъс, беше пиян през повечето време.

Убеден е, че незавършената му поема е предсказала и предопредила хода на събитията.

– На Хиперион ли? – все още с обърнат към мен гръб попита Гладстоун.

– Навсякъде – казах аз.

Хънт погледна към президента, а после върна очите си към мен.

– Луд ли е Силенъс?

Отвърнах на погледа му, но не казах нищо. Всъщност, не знаех.

– Продължавайте – отново настоя Гладстоун.

– Полковник Касад упорства с двойната снемания да открие жена на име Монита⁴ и да убие Шрайка. Той съзнава, че може да са едно и

4. Латинското име на древногръцката богиня на паметта Мнемозина, титанка, дъщеря на Уран и Гея, майка на музите – Бел.пр.

също.

– Въроржен ли е? – съвсем тихо попита Гладстоун.

– Да.

– Продължавайте.

– Сол Уайнтрауб, ученият от света на Бърнард, се надява да влезе в гробницата, наречена Сфинкса, колкото е възможно по-скоро...

– Извинете – прекъсна ме Гладстоун, – но дъщеря му още ли е с него?

– Да.

– И колко е голяма сега Рахил?

– На пет дни, струва ми се. – Затворих очи, за да си спомня по-подробно съня от снощи. – Да – потвърдих аз, – на пет дни.

– И все още не спира да става по-малка?

– Да.

– Продължавайте, г. Севърн. Моля ви, разкажете ми за Брон Ламиа и консула.

– Г. Ламиа изпълнява желанията на бившия си клиент... и любим – отвърнах аз. – Личността на Кийтс чувстваше, че за него е необходимо да се противопостави на Шрайка. Г. Ламиа го прави вместо него.

– Г. Севърн – започна Лейт Хънт, – говорите за „личността на Кийтс“, сякаш няма значение или връзка със собствената ви...

– По-късно, моля те, Лейт – прекъсна го Мейна Гладстоун. Тя се обърна да ме погледне. – Любопитна съм за консула. Разказа ли на свои ред причината да се присъедини към поклонничеството?

– Да – отвърнах аз.

Гладстоун и Хънт чакаха.

– Консултът им разказа за баба си – казах аз. – Жената на име Сайри, която застанала начело на бунта на Мауи-Обетована преди повече от половин век. Разказа им за смъртта на собственото си семейство по време на битката за Бреша и им разкри тайните си срещи с прокудените.

– Това ли е всичко? – попита Гладстоун. Кафявите й очи гледаха извънредно напрегнато.

– Не – отвърнах аз. – Консултът им каза, че именно той е включил устройството на прокудените, което ускорило отварянето на Гробниците на времето.

Хънт седна изправено и кракът му падна от облегалката на стола. Гладстоун видимо си пое дъх.

– Това ли е всичко?

– Да.

– Как реагираха другите на разказа за неговото... предателство? – попита тя.

Замълчах и се опитах да възстановя образите от съня в по-прегледен вид, отколкото ги предлагаше паметта ми.

– Някои бяха разярани – отвърнах аз. – Но в този момент никой не изпитва прекомерна лоялност към Хегемонията. Решиха да продължат. Струва ми се, всеки един от поклонниците чувства, че това наказание ще бъде осъществено от Шрайка, а не с човешка помощ.

Хънт стовари юмрук по облегалката на стола.

– Ако консултът беше тук – изръмжа той, – много бързо щеше да разбере, че не е така.

– Спокойно, Лейт. – Гладстоун се върна при бюрото си и докосна някакви листове хартия. Всички лампички на комуникационния пулт нетърпеливо премигнаха. Бях удивен, че президентът прекарва толкова време в разговор с мен в такъв момент.

– Благодаря ви, г. Севърн – каза тя. – Искам да останете с нас през следващите няколко дни. Някой ще ви покаже апартамента ви в жилищното крило на Правителствения дом.

Изправих се.

– Ще се върна на Есперанс за багажа си.

– Не е необходимо – рече Гладстоун. – Донесоха го още преди да слезете от платформата на терминала. Лейт ще ви покаже пътя.

Кимнах и последвах по-високия мъж към вратата.

– А, г. Севърн... – извика Мейна Гладстоун.

– Да?

Президентът се усмихна.

– Оцених откровеността ви преди малко – заяви тя. – Но отсега нататък, нека приемем, че сте придворен художник и само придворен художник, без мнение, без гледна точка, без уста. Ясно?

– Ясно, г. президент – отвърнах аз. Гладстоун кимна, вече насочила вниманието си към мигащите телефонни лампички.

– Много добре. Моля ви, донесете скициника си на срещата във Военния салон в 0800 ч.

Служител от охраната ни посрещна в преддверието и понечи да ме поведе към лабиринта от коридори и пропускателни пунктове. Хънт му извика да спре и пресече просторното помещение. Стъпките му отекваха по плочите. Той докосна ръката ми.

– Не допускайте тази грешка – рече той. – Ние знаем... тя знае... кой сте, какъв сте и кого представлявате.

Посрещнах погледа му и спокойно отстраних ръката му.

– Това е добре – казах, – защото в този момент съм съвсем сигурен, че аз не знам.

3.

Шестима възрастни и едно бебе във враждебна местност. Огънят им изглежда твърде малък пред спускащия се мрак. Над и зад тях като стени се издигат хълмовете на долината, а по-близо, скрити в мрака на самата долина, огромните сенки на Гробниците сякаш припъльзват като призраци на влечуги от някаква допотопна епоха.

Брон Ламиа е уморена, боли я всичко и е много раздразнителна. Плачът на бебето на Сол Уайнтрауб я кара да скърца със зъби. Тя знае, че другите също са уморени – през последните три нощи никой не е спал повече от няколко часа, а току-що изтеклият ден беше изпълнен с напрежение и непреодолени страхове. Тя поставя последното парче дърво в огъня.

– Там, откъдето ги взехме, няма повече – изръмжава Мартин Силеънс. Огънят осветява отдолу сатиричните черти на поета.

– Зная – казва Ламиа, прекалено уморена, за да вложи гняв или каквато и да е друга енергия в гласа си. Дървото е от един склад, оставен от поклоннически групи от минали години. Грите им малки палатки са разположени в район, традиционно използван от поклонниците през последната им нощ преди да се изправят срещу Шрайка. Близо са до Гробницата на времето, наречена Сфинкса. Черната сянка на нещо, което може и да е крило, скрива част от небето.

– Ще използваме фенера, когато огънят догори – обажда се консултът. Дипломатът изглежда по-уморен от останалите. Трепкащата светлина хвърля червени отблясъци по тъжното му лице. Беше се облякъл в дипломатическа униформа за този ден, но сега пелерината и триъгълната шапка изглеждат толкова изцапани и повяхнали, колкото и самият консул.

Полковник Касад се връща до огъня и вдига нощния визьор на шлема си. Касад е в пълно бойно снаряжение и активираният хамелеонов полимер разкрива само лицето му, което се носи на два метра над земята.

– Нищо – казва той. – Никакво движение. Никакви топлинни следи. Никакви шумове, освен вятъра. – Касад обляга многоцелевата си

шурмова пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ на скалата и сяда при другите. Нишките на бронята му се дезактивират в матовочерно, не много по-прозрачно отпреди.

– Мислите ли, че Шрайка ще дойде през нощта? – пита отец Хойт. Свещеникът се е завил в черното си наметало и изглежда толкова част от нощта, колкото и полковник Касад. Слабичкият глас на мъжа е напрегнат.

Касад се навежда напред и разбърква огъня с палката си.

– Няма откъде да разберем. За всеки случай ще остана на пост.

Изведнъж и шестимата вдигат поглед, когато обсипаното със звезди небе се сгърчва и безшумно разцъфтява в оранжеви и червени светлини, които затъмняват звездите.

– През последните няколко часа не се беше случвало често – отбелязва Сол Уайнтрауб, люлеейки бебето си. Рахил е престанала да плаче и сега се опитва да хване късата брада на баща си. Уайнтрауб целува мъничката ѝ ръчичка.

– Пак проверяват отбраната на Хегемонията – казва Касад. От разбъркания огън се посипват искри, а към небето се издигат въгленчета, като че ли в опит да се присъединят към по-ярките пламъци там.

– Кой победи? – пита Ламиа, имайки предвид беззвучната космическа битка, която бе изпълвала небето с насилие през цялата предишна нощ и голяма част от деня.

– На кого му пука? – подхвърля Мартин Силенъс. Той рови в джобовете на коженото си палто, сякаш може да намери там пълна бутилка. Не намира. – На кого му пука? – отново промърморва той.

– На мен – уморено отвърща консултът. – Ако прокудените разкъсат отбраната, могат да унищожат Хиперион, преди да открием Шрайка.

Силенъс подигравателно се засмива.

– О, това би било ужасно, нали? Да умреш, преди да откриеш смъртта? Да бъдеш убит, преди да бъдеш определен за убиване? Да си отидеш бързо и безболезнено, вместо да се гърчиш завинаги на тръните на Шрайка? О, ужасна мисъл.

– Млъквай – казва Брон Ламиа и в гласа ѝ отново няма емоция, но този път не е лишен от заплаха. Тя поглежда към консула. – И къде е Шрайка? Защо не го намерихме?

Дипломатът се втренчва в огъня.

– Не знам. Защо трябва да знам?

– Навярно Шрайка го няма – предполага отец Хойт. – Навярно, като сте унищожили антиентропните полета, сте го освободили завинаги.

Навярно е отнесен да мъчи хората някъде другаде.

Консулт поклаща глава и не казва нищо.

– Не – възразява Сол Уайнтрауб. Бебето спи, притиснато до рамото му. – Ще бъде тук. Чувствам го. Брон Ламиа кимва.

– И аз. Той чака. – Тя изважда няколко консервирани дажби от раищата си, издърпва ушенцето за подгриване и ги раздава.

– Зная, че разочарованието е вътъкът на света – намесва се Силеънс. – Но това е смешно, майка му стара. Всички са готови, а смъртта не идва.

Брон Ламиа се намръщва, но не казва нищо и известно време се хранят в мълчание. Пламъците на небето избледняват и гъсто разположените звезди отново просветват, но въгленчетата продължават да се издигат нагоре, сякаш се опитват да избягат.

Обгърнат в сънено-мъглявата бъркотия на двойно отдалечените мисли на Брон Ламиа, аз се мъча да преподредя събитията, последвали предишния ми сън за живота им.

Пейки, поклонниците се спуснаха в долината преди зазоряване, а светлината от битката на милиард километра в небето хвърляше сенките им пред тях. През целия ден изследваха Гробниците на времето. Всеки момент очакваха да умрат. След няколко часа, когато слънцето изгря и ужасният пустинен студ отстъпи мястото си на жегата, страхът и тържествувалото им изчезнаха.

Дългият ден беше тих, с изключение на стърженето на пясъка, отделини викове и постоянния, почти подсъзнателен стон на вятъра край скалите и гробниците. Касад и консулт носеха уреди за измерване силата на антиентропните полета, но Ламиа първа забеляза, че от тях няма нужда, че приливите и отливите на времето могат да се усетят като леко гадене, подсилено от чувство за аеда VII, което не изчезваше.

Най-близо до входа на долината беше Сфинкса. След това идваше Нефритената гробница, чиито стени бяха прозрачни само в утринния и привечерния сумрак. После, на по-малко от сто метра нататък, се издигаше гробницата, наречена Обелиска. Сетне поклонническата пътека се разширяваше към най-голямата от всички гробници, разположена в центъра и наречена Кристалния монолит, чиято повърхност не беше украсена, нито пък имаше отвор, а плоският ѝ покрив се огряваше сутрин от слънцето едновременно с върховете на скалите. Следваха трите Пещерни гробници, чиито входове се виждаха само поради изтърканите пътеки, които водеха към тях. Накрая, почти на километър нататък в долината, беше така нареченият дворец на Шрайка, чиито остри ръбове и

стърчащи върхове напомняха за шиповете на създаването, за което се твърдеше, че обитава долината.

През целия ден бяха ходили от гробница на гробница, без да се осмеляват да се разделят и групата спираше преди да влезе в онези постройки, в които можеше да се влезе. Сол Уайнтрауб беше обзет от силно вълнение, когато видя и влезе в Сфинкса, същата гробница, в която преди двайсет и шест години дъщеря му се бе заразила с болестта на Мерлин. Уредите, поставени от университетския ѝ екип продължаваха да стоят на триноги пред гробниците, макар че никой от групата не можеше да каже дали все още работеха и извършваха измерванията си. Проходите в Сфинкса бяха тесни и напомняха на лабиринт, както предполагаха разпечатките от инфотерма на Рахил, а редиците от светлинни глобуси и електрически лампи, оставени от различни изследователски групи, сега бяха тъмни и изчерпани. Поклонниците използваша фенерчета и нощния визьор на Касад, за да проучат гробницата. Нямаше и следа от помещението, в което се бе намирала Рахил, когато стените около нея се бяха затворили и беше започнала болестта ѝ. Имаше само останки от някога мощни приливи на времето. Нямаше и следа от Шрайка.

Всяка гробница им предлагаше своя миг на ужас, на безпомощно и страшно очакване, само за да бъде заменено от час или повече на разочарование – прашните, празни помещения изглеждаха точно така, както и за туристите и поклонниците на Шрайка през изминалите столетия.

Накрая денят завърши в разочарование и умора. Сенките на източните скали се спуснаха над Гробниците и долината като завеса след провалила се пиеса. Дневната жегла беше изчезнала и силният пустинен студ бързо се завърна с вятър, който миришеше на сняг и на високите върхове на Брайдъл Рейндж, двайсет километра на югозапад. Касад предложи да си устроят лагер. Консултът им показа пътя към традиционното място, където поклонниците на Шрайка чакаха през последната нощ, преди да се срещнат със създаването, което търсеха. Равният участък до Сфинкса, осеян с отпадъци от изследователски групи и поклонници, се хареса на Сол Уайнтрауб, който си представяше как дъщеря му бе лагерувала там. Никой не възрази.

Сега, когато се беше спуснал пълен мрак и догаряше последното парче дърво, усещах как шестимата се доближават... не само до топлината на огъня, а един до друг... привлечени от тънките, но осезаеми струни на споделените изживявания по време на пътуването им с левитационния кораб „Бенарес“ нагоре по реката на път за крепостта Хронос. Нещо повече, усещах единство, по-осезаемо от емоционалните

връзки. Отне ми време, но скоро разбрах, че групата е свързана в микросфера на споделени данни и мрежа от усещания. На свят, чиито примитивни регионални инфопредавания бяха прекъснати от първите далечни прояви на сражението, участниците в тази група бяха свързали инфотермите и биомониторите си, за да споделят информация и да се наблюдават помежду си колкото се може по-добре.

Макар че входните бариери бяха очевидни и здрави, няхах проблем да мина покрай, през и под тях, събирайки ограничени, но многобройни данни – пулс, кожна температура, активност на мозъчните вълни, достъп на запитване, инфоинвентар – които ми позволиха да вникна донякъде в това, което всеки един от поклонниците мислеше, чувстваше и вършеше. Касад, Хойт и Ламиа имаха импланти и потокът на мислите им беше лесно осезаем. В този миг Брон Ламиа се чудеше дали не е било грешка да търсят Шрайка. Нещо я човъркаше, точно под повърхността, но постоянно и настойчиво. Чувстваше се сякаш изпуска нещо важно, което можеше да съдържа решението на... на какво?

Брон Ламиа винаги бе мразила мистериите – това беше една от причините да остави удобния и спокоен живот и да стане частен детектив. Но каква мистерия? Беше разгадала единствено убийството на своя клиент киборг... и любим... и бе дошла на Хиперион, за да изпълни последното му желание. И все пак усещаше, че това глождещо я съмнение не беше свързано с Шрайка. Тогава с какво?

Ламиа поклати глава и разбърка тлеещия огън. Тялото ѝ беше здраво – пригодно да издържа на стандартната гравитация на Лусус от 1.3 g – и тренирано, за да постигне още по-голяма сила, но не бе спала няколко дни и беше много, много уморена. Смътно осъзна, че някой говори.

– ...просто да вземем душ и да намерим малко храна – казва Мартин Силенъс. – Навярно ще можем да използваме комуникационното ти устройство и векторната връзка, за да разберем кой печели войната.

Консулт поклаща глава.

– Още не. Корабът е за спешни случаи. Силенъс обхваща с жест нощта, Сфинкса и усилващия се вятър.

– Мислиш ли, че това не е спешен случай?

Брон Ламиа разбира, че обсъждат възможността консулт да докара кораба си от Кийтс.

– Сигурен ли си, че липсата на алкохол не е спешният случай, който имаш предвид? – пита тя. Силенъс ѝ хвърля поглед.

– Ще навреди ли, ако имаме нещо за пиене?

– Не – отвръща консулт. Той разтърква очи и Ламиа си спомня, че

дипломатът също е пристрастен към алкохола. Но отговорът му на предложението да докара кораба е отрицателен.

– Ще чакаме дотогава, докато трябва.

– Ами векторния предавател? – пита Касад. Консултът кима и изважда древния инфотерм от малката си раница. Уредът е принадлежал на баба му Сайри, а преди това – на нейните предци. Консултът докосва диска.

– С това мога да предам, но не и да приемам. Сол Уайнтрауб е оставил спящото си дете в отвора на най-близката палатка. Сега той се обръща към огъня.

– И за последен път прати съобщение, когато пристигнахме в Крепостта, нали?

– Да.

Тонът на Мартин Силенъс е саркастичен.

– И се предполага, че трябва да вярваме на този... на един изповядал се предател?

– Да. – Гласът на консула е дестилат от чиста умора. Слабото лице на Касад се носи в мрака. Тялото, краката и ръцете му се различават само като чернота на вече тъмния фон.

– Но ще свърши работа, за да повикаме кораба, ако се наложи, нали?

– Да.

Отец Хойт се загръща по-здраво в наметалото си, за да не се развява от усилващия се вятър. Пясък стърже във вълната му и в плата на палатките.

– Не се ли страхуваш, че властите на космодрума или ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще преместят кораба или че ще тършуват из него? – пита той консула.

– Не. – Главата на консула помръдва съвсем леко, сякаш е прекалено уморен, за да я поклати нормално. – Пропускът ни е лично от Гладстоун. Освен това генерал-губернаторът ми е приятел... ми беше приятел.

Другите се бяха запознали с наскоро повишения губернатор на Хегемонията малко след кацането – Тео Лейн се бе сторил на Брон Ламия човек, захвърлен в събития, прекалено мащабни за възможностите му.

– Вятърът се усилва – отбелязва Сол Уайнтрауб. Той се обръща, за да закрие бебето с тялото си от летящия пясък. Все още вперил очи във вихъра, ученият казва: – Чудя се дали Хет Мастийн е някъде там?

– Търсихме навсякъде – отвръща отец Хойт. Гласът му е

приглушен, защото е свел глава в гънките на наметалото си.

Мартин Силенъс се размива.

– Извини ме, свещеник – обажда се той, – но ти си пълно лайно. – Поетът се изправя и отива до края на светлия кръг около огъня. Вятърът разрошва козината на палтото му и отнася думите му в нощта. – В скалните стени има хиляди скривалища. Кристалният монолит крие входа си от нас... но от един храмер? А освен това, видяхте стълбището към лабиринта в най-дълбокото помещение в Нефритената гробница.

Хойт вдига поглед, примижавайки от летящите пращинки пясък.

– Мислиш ли, че е там? В лабиринта? Силенъс пак се размива и вдига ръце. Копринената тъкан на свободната му блуза се надипля и развява.

– Откъде да зная бе, Padre⁵? Знам само, че Хет Мастийн сега може да е там, да ни гледа и да чака, за да се върне и да си поиска нещата. – Поетът посочи към куба на Мьобиус в центъра на малката им купчинка багаж. – Или вече да е мъртъв. Или пък още по-лошо.

– По-лошо ли? – пита Хойт. Лицето на свещеника се е състарило за последните няколко часа. Очите му са дълбоко вдлъбнати огледала от болка, а усмивката му е изкривена.

Мартин Силенъс се връща при тлеещия огън.

– По-лошо – отвръща той. – Може да се гърчи на стоманеното дърво на Шрайка. Където ще бъдем ние след мал...

Брон Ламиа внезапно се изправя и сграбчва поета за ризата. Тя го повдига от земята, разтърсва го и го спуска, докато лицето му не се изравнява с нейното.

– Още един път – тихо казва Брон, – и ще направя така, че много да те заболи. Няма да те убия, но ще ти се иска да съм го направила.

Поетът показва сатиричната си усмивка. Ламиа го пуска и му обръща гръб. Касад се намесва:

– Уморени сме. Прибирайте се всички. Аз ще остана на стража.

Сънищата ми за Ламиа са смесени със сънищата на Ламиа. Не е неприятно да споделяш женски сънища и мисли, дори на жена, отделена от мен от бездна във времето и културата, много по-огромна от всички предполагаеми разлики между половете. По странен и някак си огледален начин тя сънуваше мъртвия си любим, Джони, прекалено малкия му нос и прекалено упоритата му челюст, прекалено дългата му коса, падаща на къдрици над яката му и очите му – онези прекалено изразителни,

5. Отче (итал.) – Бел.пр.

прекалено откровени очи, очи, които прекалено свободно одухотворяват едно лице, което би могло, с изключение на очите, да принадлежи на всеки един от хилядите селяни, родени в радиус от един ден езда около Лондон.

Лицето, което сънуваше, беше моето. Гласът, който чуваше в съня си, беше моят. Но в правенето на любов, което сънуваше – спомняйки си сега – аз изобщо не бях участвал. Опитвах се да избягам от съня й, стига да успееш да намеря свой собствен. Щом трябваше да съм воайор, можех да постигна същия успех в бъркотията от изфабрикувани спомени, които минаваха за мои собствени сънища.

Но не ми бе позволено да сънувам свои собствени сънища. Още не. Подозирам, че съм роден – и отново прероден от смъртното си ложе – просто, за да сънувам сънищата на моя мъртъв и далечен двойник.

Оттеглих се от самия себе си, преустанових опитите си да се събудя и засънувах.

Брон Ламиа бързо и рязко се събужда, стресната от приятния сън от някакъв шум или движение. В продължение на един дълъг миг не може да се ориентира. Тъмно е, чува се шум – не механичен, – по-силен от повечето звуци в лусуския кошер, където живее. Тя е пиана от умора, но знае, че се е събудила след съвсем малко сън. Сега е сама в тясно, ограничено пространство, в нещо, което напомня огромен спален чувал.

Израснала на свят, където затворените пространства означават сигурност от опасния въздух, вятър и животни, където много хора страдат от агорафобия при редките си сблъсъци с откритото пространство, но малцина знаят какво означава клаустрофобия, Брон Ламиа все пак реагира като клаус трофоб: опитва се да си поеме въздух, блъска настрани походното легло и капациите на палатката в панически стремеж да избяга от малкия пашкул от фибропластмаса, пълзи на длани, ръце и лакти, докато под пръстите си не усеща пясък и не вижда над себе си небето.

Всъщност не небе, разбира тя, когато внезапно осъзнава и си спомня къде е. Пясък. Блъскаща, бушуваща, яростна буря от пясъчинки, които жият лицето й като иглички. Лагерният огън е угаснал и е затрупан с пясък. Пясък се е натрупал откъм подветрената страна и на трите палатки, чиито стени се развяват и плющат като оръдейни изстрели на вятъра, а около лагера са израстнали дюни от новонавият пясък, образуващи бразди и хребети в завета на палатките и багажа им. Никой не мърда в другите палатки. Тази, която беше споделяла с отец Хойт, е полусвечена и съвсем затрупана от издигащите се дюни.

Хойт.

Значи неговото отсъствие я беше събудило. Дори в съня, някаква част от съзнанието ѝ бе усещало тихото дишане и почти недоловимите стонове на спящия свещеник, докато той се бореше с болката си. По някое време през последния половин час Хойт беше излязъл. Навярно преди не повече от няколко минути. Брон Ламиа знаеше, че дори докато бе сънувала Джони, тя наполовина беше усетила шумоленето и плъзгащия се звук над стърженето на пясъка и рева на вятъра.

Ламиа се изправя на крака и засенчва очи от пясъчната буря. Много е тъмно, звездите са скрити зад високите облаци и вихрушката, но някакво бледо, почти електрическо сияние изпълва въздуха и се отразява в скалите и повърхността на дюните. Брон разбира, че то наистина е електрическо, че въздухът е изпълнен със статично електричество, което кара къдриците ѝ да се изправят и да се гърчат като косите на Медуза. Статичните заряди пълзят по ръкавите на туниката ѝ и се носят над палатката като огньове на Св. Елм⁶. Когато очите ѝ се настройват към мрака, Ламиа разбира, че движещите се дюни са нажежени до бяло. Четирийсет метра на изток гробницата, наречена Сфинкса, представлява прашящо, пулсиращо очертание в нощта. Вълни електричество се движат покрай разперените израстъци, често наричани криле.

Брон Ламиа се оглежда, не забелязва следа от отец Хойт и решава да повика помощ. Тя разбира, че гласът ѝ няма да се чуе от рева на вятъра. За миг се чуди дали свещеникът просто не е отишъл в друга палатка или до примитивния клозет на двайсет метра на запад, но нещо ѝ казва, че случаят не е такъв. Поглежда към Сфинкса и – за някаква съвсем малка частица от секундата – като че ли зърва фигурата на мъж с развяващо се като знаме черно наметало, с приведени срещу вятъра рамене на фона на статичното сияние на гробницата.

На рамото ѝ пада ръка.

Брон Ламиа се обръща, заема приклеknала бойна стойка с протегнат ляв юмрук и изпъната дясна длан. После познава застаналия пред нея Касад. Полковникът е половин път по-висок от нея – и половин път по-едър – и слабата светлина играе по стройното му тяло, когато се навежда по-близо, за да извика в ухото ѝ:

– Той тръгна нататък! – Дългата, черна призрачна ръка се протяга към Сфинкса.

Ламиа кимва, вика в отговор и сама почти не чува гласа си сред ревящия вятър.

6. Електрическа светлина, която се вижда по мачтите на кораби при буря. – Бел.пр.

– Да събудим ли другите? – Тя е забравила, че Касад е на пост. Никога ли не спеше този човек?

Федман Касад поклаща глава. Визьорът му е вдигнат и шлемът е преобразен във формата на качулка на гърба на бронирания му боен комбинезон. Лицето на Касад изглежда много бледо на фона на сиянието на костюма му. Той посочва към Сфинкса. Многоцелевата му пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ е в извивката на лявата му ръка. От кукичките и опасаните патрондаши на бронята му висят гранати, калъф с бинокъл и по-тайнствени вещи. Той отново посочва към Сфинкса.

Ламиа се навежда напред и извиква:

– Шрайка ли го взе? Касад поклаща глава.

– Можеш ли да го видиш? – Тя посочва към нощния му визьор и бинокъла.

– Не – отвръща Касад. – Бурята. Заличава топлинните сигнали.

Брон Ламиа се обръща с гръб към бурята, усещайки как песъчинките удрят врата ѝ като иглички от иглометна пушка. Тя пита инфотерма си, но той ѝ казва само, че Хойт е жив и че се движи; по общата лента не се предава нищо друго. Брон се приближава до Касад и гърбовете им образуват стена срещу вихрушката.

– Ще го последваме ли? – вика тя. Касад поклаща глава.

– Не можем да оставим района неохраняван. Сложих датчици, но... – той посочва към бурята.

Брон Ламиа се връща в палатката, нахлузва ботушите си и излиза с пелерината си за всякакво време и с бащиния си автоматичен пистолет. По-обикновено оръжие, Гиеров зашеметител, е мушнатото в джоба на гърдите на пелерината.

– Тогава ще отида аз – казва тя.

Отначало си помисля, че полковникът не я е чул, но после вижда нещо в светлите му очи и разбира, че не е така. Той почуква военния инфотерм на китката си.

Ламиа кима и проверява дали собственият ѝ имплант и инфотерм са настроени на най-голяма лентова широчина.

– Ще се върна – обещава тя и нагазва в растящите дъни. Панталоните ѝ сияят от статичното разреждане и пясъкът като че ли оживява от сребристо-бели електрически пулсации, носещи се по пъстрата им повърхност.

На двадесет метра от лагера тя вече изобщо не може да го види. След още десет метра над нея се извисява Сфинкса. Няма и следа от отец Хойт – стъпките изчезват за десет секунди от бурята.

Широкият вход на Сфинкса е отворен и е бил отворен, откакто човечеството познава това място. Сега той представлява черен правоъгълник в бледо сияещата стена. Логиката предполагаше, че Хойт е влязъл там, стига да се бе измъкнал от бурята, но нещо съвсем различно от логиката ѝ подсказваше, че не това е целта на свещеника.

Брон Ламиа се влачи покрай Сфинкса, отдъхва си на завет няколко мига, за да изтрие пясъка от лицето ей и отново да подиша свободно, а после продължава напред, следва като бледа, едва видима следа между дюните. Пред нея в млечнозелено свети в нощта Нефритената гробница, а плавните ѝ криви и хребети сияят със зловещ маслен блясък.

Примижавайки, Ламиа отново поглежда и за частица от секундата вижда някого или нещо, очертано на фона на сиянието. После фигурата изчезва – или в гробницата, или скрита в черния полукръг на входа ѝ.

Брон навежда глава и продължава напред, а вятърът я бутане и тласка, сякаш я кара да побърза към нещо важно.

4.

Военното съвещание вече се проточваше в късната сутрин. Подозирам, че подобни срещи имат едни и същи черти – оживена монотонност, продължаваща като фоново жужене, банален вкус на прекалено много кафе, завеса от дим във въздуха, купчини листове и мозъчно замайване на имплантен достъп – от много векове насам. Подозирам, че когато съм бил момче, е било по-просто – Уелингтън е събирал хората си, онези, които безпристрастно и точно е наричал „измета на земята“, не им е казал нищо и ги е пращал на смърт.

Насочих вниманието си обратно към групата. Бяхме в голяма стая със сиви стени, изпъкващи от белите правоъгълници светлина, сив килим, подковообразна маса в металическия сив цвят на оръжие с черни дискове и някоя и друга гарафа вода. Президент Мейна Гладстоун седеше в центъра на дъговидната извивка на масата, заобиколена от подредени според ранга си сенатори и министри от кабинета, а по-нататък по кривата бяха разположени военни офицери и други второразредни функционери. Зад всички тях, не до масата, седяха неизбежните групички помощници, като нито един от хората от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ не беше под полковник, а зад тях – на по-неудобни на вид столове – помощниците на помощниците.

Аз няхах стол. Заедно с група други поканени, но очевидно

безполезни в момента служители, седях на табуретка в задната част на помещението, на двайсет метра от президента и още по-далеч от докладващия офицер, млад полковник с показалка в ръка и без никакво колебание в гласа. Зад полковника беше златисто-сивата плоча на комуникатора, а пред него – леко издигнатата омнисфера от тези, които могат да се видят във всяка холоямка. От време на време комуникаторът потъмняваше и оживяваше, а друг път въздухът се замъгляваше от сложни холоси. Миниатюри на тези диаграми светеха на всеки диск и висяха над някои инфотерми.

Седях на табуретката си, гледах Гладстоун и от време на време нахвърлях скици.

Когато се събудих тази сутрин в стаята за гости на Правителствения дом, ярката слънчева светлина на Тау Сети Сентър струеше през прасковените завеси, отворили се автоматично в обичайния ми час за събуждане 0630. За миг се обърках, загубил ориентация, все още преследвайки Ленар Хойт и страхувайки се от Шрайка и Хет Мастийн. После, сякаш някаква сила беше удовлетворила желанието ми да ме остави да сънувам свои собствени сънища, последва миг на смесване на объркването и аз седнах задъхан в леглото, като се оглеждах тревожно и очаквах лимоненожълтият килим и прасковената светлина да изчезнат като трескав сън, и да оставят единствено болката, хрчките, ужасните кръвоизливи и кръвта по чаршафите, очаквах сгряната от слънцето стая да потъне в сенките на мрачния апартамент на Piazza di Spagna и да видя надвесеното над мен, чувствително лице на Джоузеф Севърн все повече да се навежда напред, да ме наблюдава и да ме чака да умра.

Изкъпах се два пъти – първо с вода, а след това и със звук, облякох се в нов сив костюм, приготвен за мен върху току-що оправеното легло, когато се върнах от банята и тръгнах да намеря източния двор, където – както ми бе съобщил един любезен сигнал, оставен вляво от новите ми дрехи – беше сервирана закуската за гостите на Правителствения дом.

Портокаловият сок беше прясно изстискай. Беконът бе крехък и истински. Във вестника пишеше, че президент Гладстоун ще се обърне към Мрежата по Всеобема и медиите в 1030 ч. стандартно време. Страниците бяха препълнени с военни новини. Плоскостни фотоси на армадата грееха в истински цветове. От трета страница мрачно гледаше генерал Морпурго – вестникът го наричаше „героят от Втория бунт на Хайт“. Даяна Филомел хвърли поглед към мен от съседната маса, където закусваше заедно с неандерталския си съпруг. Тази сутрин роклята й беше по-официална – тъмносиня и не така отворена, – но една

странична цепка загатваше за снощната гледка. Тя задържа очите си върху мен, докато вдигаше парче бекон с лакираните си нокти и внимателно отхапваше от него. Хърмънд Филомел сумтеше и четеше нещо явно приятно на финансовите страници.

– Миграционната група на прокудените... по-известна като рояк... беше регистрирана от хокинговата апаратура за изкривено засичане в системата Камн преди малко повече от три стандартни години – казваше младият докладващ офицер. – Незабавно след засичането, Спецчаст 42 на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, конфигурирана за евакуация на системата Хиперион, се прехвърли в състояние С-плюс от Парвати със секретна заповед да разположи телепортатор в порталния обхват на Хиперион. По същото време Спецчаст 87.2 беше пратена от Етапен район Солков-Тиката около Камн III със заповед да се срещне с евакуационния корпус в системата Хиперион, да открие миграционната група на прокудените, да влезе в сражение и да унищожи военните им подразделения... – На екрана на комуникатора и пред младия полковник се появиха образи на армадата. Той посочи с показалката си и линия рубинена светлина разсече по-големия холос, за да освети един от корабите три-К в строя. – Спецчаст 87.2 е под командването на адмирал Нашита на борда на КХ⁷ „Хебриди“...

– Да, да – измърмори генерал Морпурго, – всички знаем това, Яни. Карай по бързата процедура.

Младият полковник имитира усмивка, недоловимо кимна към генерала и президент Гладстоун и продължи с малко по-неуверен глас.

– Кодираните векторни предавания от СЧ 42 през по-неуверен глас седемдесет и два стандартни часа съобщават за яростни битки между разузнавателните подразделения на евакуационната Спецчаст и предните подразделения на миграционната група на прокудените...

– Рояка – прекъсна го Лейт Хънт.

– Да – отвърна Яни. Той се обърна към екрана и петметровото матово стъкло оживя. За мен изображението представляваше неразгадаем лабиринт от символи, цветни векторни линии, субстратни кодове и акроними на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, които допълваха пълната неразбираемост. Навярно знаците не означаваха нищо и за висшите офицери и политици в помещението, но никой не се издаваше. Започнах нова скица на Гладстоун, с булдогския профил на Морпурго отзад.

– Макар първите доклади да предполагаша следи от четири хиляди

7. Кораб на Хегемонията – Бел.пр.

хокингви двигателя в района, това е подвеждащо изчисление – продължи полковникът, наречен Яни. Питам се дали това беше малкото или фамилното му име. – Както знаете, миграционните... ъ-ъ... рояците могат да включват до десет хиляди отделни части, но преобладаващото мнозинство от тях са малки и невъоръжени или с незначителна бойна мощ. Преценката на микровълновите, векторните и другите сигнали предполага...

– Извинете ме – прекъсна го Мейна Гладстоун, чийто мрачен глас контрастираше на монотонния доклад на офицера, – но можете ли да ни кажете колко кораба на прокудените имат значителна бойна мощ?

– Хм... – рече полковникът и погледна към началниците си. Генерал Морпурго прочисти гърлото си.

– Според нас, около шест-... максимум седемстотин – отвърна той. – Няма за какво да се притесняваме. Президент Гладстоун вдигна вежди.

– А какъв е размерът на нашите бойни части? Морпурго кимна на младия полковник да застане свободно. После отговори:

– Спецчаст 42 има около шейсет кораба, г. президент. Спецчаст...

– Спецчаст 42 е евакуационният корпус, нали? – попита Гладстоун.

Генерал Морпурго кимна и ми се стори, че забелязвам снизходителност в усмивката му.

– Да, госпожо. Спецчаст 87.2, бойният корпус, който се прехвърли в системата преди час, ще...

– Равностойни ли са шейсет кораба на шест- или седемстотин? – прекъсна го Гладстоун.

Морпурго погледна към един от колегите си офицери, сякаш молеше за търпение.

– Да – отвърна той, – повече от равностойни. Трябва да разберете, г. президент, че шестстотин хокингви двигатели могат и да ви се струват много, но не представляват основание за тревога, когато теглят едноместни или разузнавателни съдове, или онези малки, петместни шурмови кораби, които те наричат копиемети. Спецчаст 42 се състои от почти две дюзини основни вретенни лайнери, включително носачите „Сянка на Олимп“ и „База Нептун“. Всеки от тях може да спусне повече от сто изстребителя или АЛР. – Морпурго бръкна в джоба си, извади пръчица за пушене с големината на пура, очевидно си спомни неодобрението на Гладстоун и я прибра обратно в якето си. Той се намръщи. – Когато Спецчаст 87.2 завърши разгръщането си, ще имаме повече от достатъчно огнева мощ, за да се справим с десетина рояка. – Все още

намръщен, генералът кимна на Яни да продължи.

Полковникът прочисти гърлото си и посочи с показалката образа на екрана.

– Както виждате, Спецчаст 42 нямаше проблем да разчисти необходимото й пространство в космоса, за да се заеме със строежа на телепор- татор. Този строеж започна преди шест стандартни седмици и завърши в 1624 ч. вчера. Първоначалните атаки на прокудените бяха отбити без загуби за СЧ 42 и през последните четирийсет и осем часа беше проведена по-сериозна битка между напредващите подразделения на спецчастта и основните сили на прокудените. Центърът на сражението е тук – Яни отново посочи и част от екрана трепна в синя светлина зад върха на показалката му, – на двайсет и девет градуса над равнината на еклиптиката, на трийсет АЕ⁸ от слънцето на Хиперион и приблизително на 0.35 АЕ от хипотетичния край на Ойортния облак на системата.

– Загуби? – попита Лейт Хънт.

– Напълно в приемливи граници за сражение с такава продължи- телност – отвърна младият полковник, който не изглеждаше някога да е попадал на разстояние от една светлинна година от вражески огън. Ру- сата му коса беше грижливо сресана настрани и лъщеше от силния бля- сък на лампите. – Унищожени или изчезнали са двайсет и шест скорост- ни шурмови изстребителни на Хегемонията, дванайсет торпедоносача, три фотонни кораба, горивоносителят „Гордостта на Аскуит“ и крайцерът „Драconi III“.

– Колко души са загинали? – попита президент Гладстоун. Гласът й беше много тих.

Яни хвърли бърз поглед към Морпурго, ала отговори сам на въпроса.

– Около две хиляди и триста – рече той. – Но в момента се провеж- дат спасителни операции и има известна надежда да открием оцелели от „Драconi“. – Полковникът заглади туниката си и бързо продължи. – Те- зи данни трябва да се преценяват на фона на потвърдените съобщения за унищожаването на поне сто и петдесет бойни кораба на прокудените. Нашите собствени атаки в миграционната гру... в рояка доведоха до още между трийсет и шейсет унищожени кораба, включително кометни ферми, рудообработвателни съдове и поне една командна група. Мейна Гладстоун разтри възлестите си пръсти.

– Оценката на загубите – на нашите загуби – включва ли пътниците

8. АЕ – астрономическа единица – Бел.пр.

и екипажа на унищожения дърволет „Игдразил“, който наехме за евакуацията?

– Не, госпожо – бързо отвърна Яни. – Макар по това време прокудените да атакуваха, анализът ни показва, че „Игдразил“ не е бил унищожен от вражеска акция.

Гладстоун отново вдигна вежди.

– Тогава от какво?

– От саботаж, доколкото можем да преценим засега – отвърна полковникът. Той извика нова диаграма на системата на Хиперион върху екрана.

Генерал Морпурго погледна инфотерма си и каза:

– X-хм, премини към наземната защита, Яни. Президентът трябва да изнесе речта си след трийсет минути.

Завърших скицата на Гладстоун и Морпурго, протегнах се и се огледах за друг модел. Лейт Хънт изглеждаше сериозно предизвикателство, с неопределеното си, почти изпито лице. Когато отново вдигнах поглед, един холос на глобуса на Хиперион престана да се върти и се разгъна в серия плоскостни изображения: полегато правоъгълно, Боново, ортографско, розетно, Ван дер Гринтеново, клиновидно, прекъснат Гуудов хомолог, гномонистично, синусоидно, азимутно, поликонишно, свръхкоригирано Куватци, компютърно ешерирано, Бриземайстерово, Бъкминстърново, Милерово цилиндрично, мултиколиграфско и стандартно настолно, преди да се разтвори в стандартна Робинсън-Беърдова карта на Хиперион.

Усмихнах се. Това беше най-забавното нещо, което виждах от началото на заседанието. Неколцина от хората на Гладстоун се размърдаха от нетърпение. Искаха да останат поне десет минути с президента, преди да започне предаването.

– Както знаете – каза полковникът, – Хиперион има стандартната гравитация на Старата Земя от 9.8 g по скалата на Турон-Лумиер...

– О, за Бога – изръмжа Морпурго, – премини на разположението на силите и свършвай с това.

– Слушам, сър – преглътна Яни и вдигна показалката си. В гласа му вече нямаше никаква увереност. – Както знаете... искам да кажа... – Той посочи към най-северния континент, напомнящ слаба скица на глава и шия на кон, рязко завършваща там, където би трябвало да започват гръдните и гръбните мускули. – Това е Еквус⁹. Той има друго

9. Кон (лат.) – Бел.пр.

официално име, но всички го наричат така, защото... това е Еквус. Веригата от острови, която продължава на юг... тук и тук... се нарича Котката и деветте опашки. Всъщност, това е архипелаг с повече от сто... както и да е, вторият континент се нарича Аквила¹⁰ и навярно можете да видите, че има формата на нещо като орел от Старата Земя, с клон тук... на северозападния бряг... и нокти, протегнати тук, към югозападния... и поне едно вдигнато крило тук, насочено към североизточния бряг. Този район е така нареченото Плато на зъбера и е почти недостъпен поради огнебълващите гори, но тук... и тук... на югозапад, са разположени основните плантации за фибропластмаса...

– Разположението на силите – изръмжа Морпурго.

Скицирах Яни. Открих, че с графит е невъзможно да предам лъснатата пот.

– Слушам, сър. Третият континент е Урсус¹¹... малко прилича на мечка... но подразделенията на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се приземиха там, защото е близо до южния полюс и е почти необитаем, макар че Силите за самоотбрана на Хиперион поддържат наблюдателен пункт... – Яни изглежда усети, че бърбори. Той се изпъна, изтри горната си устна с опакото на дланта си и продължи по-спокойно. – Основните подразделения на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски са тук... тук... и тук. – Показалката му освети областите до столицата Кийтс, високо в шията на Еквус. – Частите на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос блокираха основния космодрум до столицата, както и второстепенните писти тук... и тук. – Той докосна гра довете Ендимион и Порт Романс, разположени на континента Аквила. – Формиранията на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски подготвиха отбранителни ли нии тук... – Премигнаха над двацет червени светлинни – повечето в шията и главните райони на Еквус, но и няколко по клюна на Аквила и в областта на Порт Романс. – Те включват подразделения на морската пехота, както и части на сухопътната отбрана, войскови единици земя-въздух и земя-космос. Върховното командване очаква, за разлика от Бреша, да няма битки на самата планета, но в случай, че се опитат да нахлуят, ще бъдем готови да ги посрещнем.

Мейна Гладстоун провери инфотерма си. До речта ѝ оставаха седемнайсет минути.

– Ами евакуационните планове? Възврънатото самообладание на

10. Орел (лат.) – Бел.пр.

11. Мечка (лат.) – Бел.пр.

Яни се разпадна. Той отчаяно погледна към началниците си.

– Никаква евакуация – рече адмирал Сингх. – Това е измама, примамка за прокудените.

Гладстоун почука върховете на пръстите си едни в други.

– На Хиперион има няколко милиона души, адмирале.

– Да – отвърна Сингх, – и ние ще ги защитим, но евакуацията дори само на шейсетината хиляди граждани на Хегемонията е невъзможна. Ще настъпи хаос, ако допуснем всичките три милиона в Мрежата. Освен това е невъзможно от гледна точка на безопасността.

– Шрайка ли имате предвид? – попита Лейт Хънт.

– От гледна точка на безопасността – повтори генерал Морпурго. Той се изправи и взе показалката от Яни. Младият мъж постоя в нерешителност за миг, не виждайки място, където да седне или да застане, а после отстъпи в задната част на помещението, отпусна се в стойка „свободно“ и се втренчи в нещо близо до тавана – навярно в края на военната си кариера.

– Спецчаст 87.2 е в системата – каза Морпурго. – Прокудените отстъпиха към центъра на рояка си, на около шейсет АЕ от Хиперион. Фактически системата е в безопасност. Хиперион е в безопасност. Очакваме контраатака, но знаем, че можем да я задържим. На практика сега Хиперион е част от Мрежата. Някакви въпроси?

Въпроси нямаше. Гладстоун излезе с Лейт Хънт, част от сенаторите и помощниците си. Висшите военни се разделиха на групички, очевидно според ранга си. Помощниците се пръснаха. Неколцината репортери, допуснати на съвещанието, изтичаха при операторските си екипи, които чакаха отвън. Младият полковник, Яни, остана в стойка „свободно“, с нефокусиран поглед и много пребледняло лице.

Останах седнал за миг, втренчен в картата на Хиперион. Сходството на континента Еквус с кон беше още по-голямо от това разстояние. От мястото си можех да различа планинската верига Брайдъл Рейндж и оранжевожълтия цвят на високата пустиня под „окоото“ на коня.

На североизток от планините не бяха отбелязани отбранителни позиции на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ – нямаше съвсем никакви символи, освен мъничка червена светлинка, която можеше да е Града на поетите. Гробниците на времето изобщо не бяха показани. Сякаш Гробниците нямаха военно значение и не играеха никаква роля в текущите събития. Но аз някак си знаех, че не е така. Някак си подозирах, че цялата война, движението на хиляди, съдбата на милиони – а може би и на милиарди – зависеше от действията на шестима души в онзи неотбелязан, оранжево-

жълт участък.

Затворих скицника, прибрах моливите в джобовете си, потърсих изхода, открих го и го използвах.

Лейт Хънт ме пресрещна в един от дългите коридори, който водеше към главния вход.

– Излизате ли? Поех си дъх.

– Забранено ли ми е?

Хънт се усмихна, ако човек можеше да нарече разтягането на тънките му устни усмивка.

– Разбира се, че не, г. Севърн. Но президент Гладстоун ме помоли да ви предам, че би искала отново да разговаря с вас днес следобед.

– Кога?

Хънт сви рамене.

– По всяко време след речта ѝ. Когато ви е удобно. Кимнах. Буквално милиони лобисти, службогонци, бъдещи биографи, бизнесмени, привърженици на президента и потенциални атентатори биха дали мило и драго, за да прекарат няколко секунди с президент Гладстоун, а аз можех да я видя „когато ми е удобно“. Никой никога не е твърдял, че вселената е нормална.

Минах покрай Лейт Хънт и се насочих към парадната врата.

Според отдавнашна традиция, Правителственият дом нямаше обществени телепортали в стените си. До ниската, бяла сграда, която служеше за пресцентър и терминал, имаше кратък преход през пропуските на службата за сигурност на главния вход и през градината. Новинарите се бяха скупчили около една централна холоямка, където познатото лице и глас на Люълин Дрейк, „гласът на Всеобема“, представяше речта на президент Гладстоун като „жизненоважна за Хегемонията“. Кимнах към него, намерих незавет портал, показах универсалната си карта ѝ влязох в търсене на бар.

Главната магистрала беше, щом стигнете дотам, единственото място в Мрежата, откъдето можете да се телепортирате безплатно. Всички светове в Мрежата бяха предложили поне по един от най-красивите си градски квартали – TC2 предлагаше двайсет и три – за пазаруване, развлечения, луксозни ресторанти и барове. Особено барове.

Подобно на р. Тетида, Главната магистрала минаваше през големи колкото военни телепортали, високи по двеста метра. С обкръжението си, тя оставяше впечатление за безкраен булевард, за стокилометрова улица на материални наслади. Човек можеше да застане – както постъпих тази сутрин и аз – под яркото слънце на Тау Сети и да погледне

надолу по Магистралата към разположения по средата ношен Денеб Драй, оживен от неон и холоси, и да зърне столентовата Главна алея на Лусус, знаейки в същото време, че зад нея се намират сенчестите бутици на Божия горичка с нейната настлана с тухли магистрала и асансьори до върховете на Дърветата – най-скъпото място за хранене в Мрежата.

Изобщо не ми пукаше за всичко това. Просто исках да намеря спокоен бар.

Баровете на ТС2 бяха прекалено препълнени с бюрократи, журналисти и бизнесмени, затова взех една от совалките на Магистралата и слязох на главната спирка на Сол Драconi Септем. Гравитацията обезкуражаваше мнозина – тя обезкуражаваше и мен, – но това означаваше, че баровете не са толкова претъпкани и че хората са дошли да пият.

Мястото, което избрах, беше наземен бар, почти скрит под подпорните стълбове и служебните улеи към главната пазарна решетка. Вътре беше тъмно: тъмни стени, тъмно дърво, тъмни клиенти – кожата им бе толкова черна, колкото моята беше бяла. Мястото бе добро за пиене и аз точно с това се заех, като започнах с двойно шотландско уиски, а после продължих с по-сериозни неща.

Дори тук не можех да се освободя от Гладстоун. В другия край на стаята един плоскоекранен телевизор показваше лицето на президента на синьо-златистия фон, който тя използваше за държавни предавания. Неколцина от другите пиячи се бяха събрали да гледат. Дочухах откъси от речта:

– ...за да обезпечим сигурността на гражданите на Хегемонията и... не можем да допуснем да изложим на опасност сигурността на Мрежата или на нашите съюзници в... затова съм заповядала пълен военен отпор на...

– Намалете проклетото нещо! – Удивих се, когато разбрах, че бях извикал самият аз. Клиентите се намръщиха през рамо, но намалиха телевизора. Погледах малко как се движи устата на Гладстоун, а после махнах на бармана за още едно двойно.

По някое време по-късно, може да беше и след часове, вдигнах поглед от чашата си, за да открия, че някой седи срещу мен в тъмния бар. Мина известно време, докато, мигайки на слабата светлина, познах кой беше това. За миг сърцето ми се разтуптя, когато си помислих: „Фани“, но после отново премигнах и казах:

– Лейди Филомел.

Тя все още носеше тъмносинята рокля, в която я бях видял на закуска. Сега някак си изглеждаше по-къса. Лицето и раменете ѝ като че

ли блестяха в сумрака.

– Г. Севърн – почти шепнешком отвърна тя. – Дойдох, за да изпълните обещанието си.

– Обещание ли? – махнах аз на бармана, но той не реагира. Намръщих се и погледнах към Даяна Филомел. – Какво обещание?

– Да ме нарисувате, разбира се. Забравихте ли обещанието си от тържеството?

Щракнах с пръсти, но високомерният барман отново не благоволи да погледне към мен.

– Нали ви нарисувах – казах аз.

– Да – отвърна лейди Филомел, – но не цялата. Въздъгнах и пресуших остатъка от скоча си.

– Пия – рекох.

Лейди Филомел се усмихна.

– Виждам.

Понечих да се изправа и да потърся бармана, размислих и бавно седнах обратно на изтърканата дървена пейка.

– Армагедон – казах аз. – Играят си с Армагедон. – Внимателно погледнах жената, като леко примижам, за да я фокусирам. – Знаете ли тази дума, милейди?

– Не мисля, че ще ви сервират повече алкохол – рече тя. – Имам пиене въщи. Можете да пиете, докато ме рисувате.

Отново примижам, вече лукаво. Може и да бях изпил малко повече скоч, но това не беше навредило на съзнанието ми.

– Ами мъжа ви? – попитах аз.

Даяна Филомел отново сияйно се усмихна.

– Ще прекара няколко дни в Правителствения дом – вече наистина шепнешком отвърна тя. – Не може да стои далече от центъра на властта в такъв важен момент. Хайде, колата ми е точно отпред.

Не помня дали платих, но сигурно съм. Или пък лейди Филомел. Не помня дали тя ме е извела, но сигурно някой го е направил. Навярно шофьорът. Спомням си мъж в сива туника и панталони и как се облягам на него.

ЕМПС-то имаше балоноподобна горна част, поляризирана отвън, но съвсем прозрачна отвътре, където седнахме върху дебели възглавници. Преброих два поредни портала, а сетне се отклонихме от Магистралата и набрахме височина над сини поля и под жълто небе. Сложни къщи, построени от някакво абаносово дърво по върховете на хълмовете, бяха заобиколени от макови полета и бронзови езера. Ренесанс Вектор?

Точно сега загадката беше прекалено сложна за мен, така че облегнах главата си на стената на балона и реших да се отпусна за миг-два. Трябваше да съм отпочинал за портрета на лейди Филомел... ха-ха.

Полята се носеха под нас.

5.

Полковник Федман Касад следва Брон Ламиа и отец Хойт през прашната буря към Нефритената гробница. Беше излъгал Ламиа – нощният му визор и сензорите работеха добре, въпреки електрическите заряди, които трептяха по тях. Преследването на двамата изглеждаше най-добрата възможност да открие Шрайка. Касад помнеше лова на скални лъвове на Хеброн – връзваха някоя коза и чакаха.

Данните от датчиците, които бе разположил около лагера, мигат на тактическия екран на Касад и шептят чрез импланта му. Пресметнат риск е да остави Уайнтрауб и дъщеря му, Мартин Силенъс и консула да спят там неохранявани от никого, с изключение на автоматиката и алармената сигнализация. Но пък Касад сериозно се съмнява дали ще може да спре Шрайка. Всички те бяха кози, вързани и чакащи. Всъщност, преди да умре, полковникът иска да открие жената, фантома на име Монита.

Вятърът продължава да се усилва и сега вие покрай Касад, свежда нормалната видимост до нулева и шиба бронята му. Дюнните сияят от статичното електричество и докато крачи, за да следва топлинния сигнал на Ламиа, миниатюрна светкавица изпращава по ботушите и краката му. Информацията се лее от отворения ѝ инфотерм. Затворените канали на Хойт разкриват само, че е жив и се движи.

Касад минава под разпереното крило на Сфинкса и чувства невидимата тежест над себе си, която виси като огромен ток на ботуш. После завива надолу по долината и със сензорите за инфрачервена светлина вижда Нефритената гробница като отсъствие на топлина, като студено очертание. Хойт тъкмо влиза в полусферичния отвор, а Ламиа е на двадесет метра зад него. Нищо друго не помръдва в долината. Датчиците от лагера, скрит от нощта и бурята зад Касад, разкриват, че Сол и бебето спят, че консулт лежи буден, но неподвижен и че в района няма никой друг.

Касад сваля предпазителя на оръжието си и бързо продължава напред, а дългите му крака правят широки крачки. В този миг би дал

всичко, за да има достъп до наблюдателен спътник и тактическите му канали да работят пълноценно, вместо да си има работа с тази частична картина на фрагментарна ситуация. Той свива рамене в бронята си и продължава да напредва.

Брон Ламиа почти не извървява последните петнайсет метра от пътя си до Нефритената гробница. Вятърът се е превърнал във вихрена сила и я бутва отзад, така че жената на два пъти се препъва и пада неудържимо в пясъка. Светкавиците вече са истински и разцепват небето със страшни избухвания, които осветяват сияещата гробница пред нея. На два пъти се опитва да извика Хойт, Касад или другите, сигурна, че никой в лагера не би могъл да спи от бурята, но широколотовите приемници на инфотерма и имплантите ѝ регистрират нещо неразбираемо. Ламиа застава на колене и поглежда напред – няма и следа от Хойт след онова кратко зърване на човешка фигура, движеща се към входа.

Ламиа стисва автоматичния пистолет на баща си и се изправя на крака, като позволява на вятъра да я избута през последните метри. Пред полукръглия вход тя спира.

Дали поради бурята и статичното електричество, или поради нещо друго, Нефритената гробница сияе в ярка, дельчно-зелена светлина, която обагря дюните и кара кожата на китките и дланите ѝ да прилича на нещо, излязло от гроба. Ламиа прави последен опит да повика някого по инфотерма си и после влиза в гробницата.

Отец Ленар Хойт от хиляда и двеста годишното Общество на Исус, жител на Нови Ватикан на Пацем и лоялен служител на Негово светейшество папа Урбан XVI, крещи мръсни изрази.

Хойт се е изгубил и изпитва страхотна болка. Просторните помещения до входа на Нефритената гробница се бяха стеснили, коридорът се бе увил многократно около самия себе си и сега отец Хойт е изгубен в тези катакомби, лута се между зеленикаво сияещите стени, в лабиринт, какъвто не помни от търсенията си през деня или от картите, които е оставил в лагера. Болката – болка, която е с него от много години, болка, която е негов спътник, откакто племето на бикурите му постави двата кръстоида, неговия и на Пол Дюре – сега заплашва да го влуди с новото си безумие.

Коридорът отново се стеснява. Ленар Хойт крещи, вече без да съзнава, че го прави, без да съзнава думите, които вика – думи, които не е използвал от детството си. Той иска избавление. Избавление от болката. Избавление от бремето да носи ДНК на отец Дюре, неговата личност... душата на Дюре... в кръстоидния паразит на гърба си. И от това да носи

ужасното проклятие на собственото си отвратително възкресяване в кръстоида на гърдите си.

Но още докато крещи, Хойт разбира, че не мъртвите сега бихури са го обрекли на тази болка – изчезналото племе от колонисти, възкресявани от собствените си кръстоиди толкова много пъти, че се бяха превърнали в идиоти, в обикновени подвижни носители на своите ДНК и на тези на паразитите им, бяха също жреци... жреци на Шрайка.

Отец Хойт от Обществото на Исус беше донесъл стъкленица със светена вода, благословена от Негово светейшество, причастие, осветено по време на тържествената голяма литургия и екземпляр от древните заклинания на Църквата. Сега тези неща бяха забравени, затворени в един балон от перспекс в джоба на наметалото му.

Хойт се препъва до стената и отново изкрещява. Силата на болката вече не се поддава на никакво описание, а пълната ампула ултраморфин, която си е инжектирал само преди петнайсет минути, е безсилна срещу нея. Отец Хойт крещи и сграбчва дрехите си, разкъсва тежкото наметало, черната туника и римската якичка, панталоните, ризата и бельото, докато не остава гол, треперейки от болка и студ в сияещите коридори на Нефритената гробница и крещейки ругатни в нощта.

Той отново се запрепъва напред, намира отвор и влиза в някакво помещение по-голямо от тези, които си спомня от търсенията си през деня. Голи, прозрачни стени се издигат на трийсет метра от всички страни на празното пространство. Хойт пада на ръце и колене, поглежда надолу и разбира, че подът е станал почти прозрачен. Той се втренчва във вертикалната шахта под тънката ципа на пода-шахта, която се спуска километър или повече надолу към пламъци. Помещението се изпълва с червено-оранжева пулсираща светлина от толкова далечния огън.

Хойт се претъркулва настрани и се размива. Ако това е образът на ада, извикан заради него, то той е неуспешен. Виждането на свещеника за пъкля е осезаемо – той е болката, която се движи в него като остри жици, минаващи през вените и червата му. Пъкълът също е спомена за гладуващите деца в бордеите на Армагаст и усмивката на политиците, които изпращат момчета на смърт в колониалните войни. Пъкълът е мисълта за Църквата, която умира сега, по времето на Дюре, а последните ѝ последователи – шепа стари мъже и жени – изпълват само няколко пейки от огромните катедрали на Пацем. Пъкълът е лицемерието да казва утринната си молитва със злото на кръстоида, топло и гадно пулсиращ над сърцето му.

Усеща се прилив на горещ въздух и Хойт вижда как част от пода се

плъзва назад и се появява отвор към шахтата отдолу. Помещението се изпълва със зловоние на сярата. Хойт се размива на клишетото, но след секунди смехът му се превръща в ридание. Сега е паднал на колени и дращи с разкръвавени нокти кръстоидите на гърдите и гърба си. Кръстообразните подутини като че ли блестят на червената светлина. Хойт чува пламъците отдолу.

– Хойт!

Все още ридаете, той се обръща и вижда жената – Ламия – в рамката на вратата. Тя гледа покрай него, зад него и вдига древния си пистолет. Очите ѝ са широко разтворени.

Отец Хойт чувства горещината зад себе си, чува рева, сякаш от далечна пещ, но над него изведнъж долавя плъзгането и стърженето на метал по камък. Стъпки. Все още дращейки разкръвавената подутина на гърдите си, Хойт се обръща и коленете му се ожулват в пода.

Първо вижда сянката: десет метра от остри ъгли, тръни, шипове... крака като стоманени тръби с розети от остриета на ятагани по коленете и глезените. После, през пулсиращата гореща светлина и черна сянка, Хойт вижда очите. Стотици фасети... хиляди... горящи с червен, лазерен блясък през двата рубина над яка от стоманени тръни и живачни гърди, отразяващи пламъците и сенките...

Брон Ламия стреля с бащиния си пистолет. Трясъкът на гърмежите отеква високо и глухо над тътена на пещта.

Отец Ленар Хойт се извърта към нея и повдига ръка.

– Не, недей! – изкрещява. – Той ми изпълнява едно желание! Трябва да направя...

Шрайка, който беше там – на пет метра разстояние, – внезапно е тук, на една ръка от Хойт. Ламия престава да стреля. Хойт вдига поглед, вижда собственото си отражение в огнено-лъскавия хром на черупката на създаването... и в този миг съзира нещо друго в очите на Шрайка... а сетне то изчезва, Шрайка изчезва и Хойт бавно вдига ръка, почти замаяно докосва гърлото си, втренчва се за миг в червения водопад, който покрива ръката, гърдите, кръстоида, стомаха му...

Свещеникът се обръща към вратата и вижда Ламия все още да гледа ужасена и шокирана, вече не към Шрайка, а към него, към отец Ленар Хойт от Обществото на Исус, и в този миг разбира, че болката е изчезнала, отваря уста да проговори, но потича още червено, цял червен гейзер. Хойт отново поглежда надолу, за пръв път забелязва, че е гол, вижда кръвта, която се стича от брадичката и гърдите му, стича се и капеле върху вече тъмния под, вижда кръвта да тече, сякаш някой излива

кофа червена боя, а после вече не вижда нищо и пада по лице върху пода, толкова далеч... толкова ужасно далеч... надолу.

6.

Тялото на Даяна Филомел беше толкова съвършено, колкото бяха успели да го направят козметичната наука и уменията на някой АРНист. След като се събудих, няколко минути лежах на леглото и се възхищавах от тялото ѝ: обърнатата на другата страна, класическата извивка на гърба, бедрото и хълбока ѝ предлагаха геометрия по-красива и въздействаща от всичко, открито от Евклид, с двете трапчинки под кръста, точно над спиращото дъха млечнобяло разширение на дупето ѝ, с пресичащите се меки ъгли и със задните части на заоблените хълбоци, някак си по-чувствени и твърди, отколкото можеше да се надява да е който и да било аспект от мъжката анатомия.

Лейди Даяна спеше или поне така изглеждаше. Дрехите ни лежаха разхвърляни по широкото протежение на зеления килим. Плътна светлина, обагрена в пурпурно и синьо, нахлуваше през големите прозорци, през които се виждаха сиво-златисти върхове на дървета. Големи листове рисува телна хартия бяха пръснати навсякъде, под и върху разхвърляните ни дрехи. Наведох се наляво, вдигнах един лист и видях набързо надраскани гърди, бедра, ръка и лице без детайли. Да изследваш живота в пияно състояние и в процес на прелъстяване никога не е точната формула за истинското изкуство.

Простенах, претърколих се по гръб и се загледах в скулптурния спираловиден орнамент на тавана на три и половина метра височина. Ако жената до мен беше Фани, никога нямаше да поискам да се махна. При настоящото положение аз се изплъзнах изпод завивките, намерих инфотерма си, забелязах, че на Тау Сети Сентър е рано сутринта – четиринайсет часа след срещата ми с президента – и зашляпах към банята в търсене на хапчета за махмурлук.

В медицинското шкафче на лейди Даяна имаше избор от няколко вида лекарства. В допълнение към обичайния аспирин и ендорфини, видях стимуланти, транквиланти, тубички флашбек, кремове за оргазъм, шунтови капсули, инхалатори за канабис, цигари с истински тютюн и стотина по-трудно разпознаваеми опиати. Намерих чаша и изгълтах две таблетки за махмурлук, усещайки как гаденето и главоболието изчезват за секунди.

Когато се върнах, лейди Даяна беше будна и седеше все още гола в леглото. Понечих да се усмихна и тогава видях двамата мъже на източната врата. Нито един от тях не беше съпругът ѝ, макар че и двамата бяха едри и имаха същите къси вратове, яки юмруци и мургави челюсти, които при Хърмънд Филомел бяха съвършени.

Сигурен съм, че в дългата история на човечеството е имало мъж, който би се изправил, изненадан и гол, пред двама напълно облечени и потенциално враждебни непознати съперници без да се свива, без да прикрива гениталиите си, без да се изгърбва и без да се чувства напълно уязвим и в неизгодно положение... но аз не съм този мъж.

Изгърбих се, прикрих слабините си, отстъпих към банята и казах:

– Какво... кои...? – Погледнах към Даяна Филомел за помощ и видях усмивката... усмивка, съответстваща на жестокостта, която първо бях зърнал в очите ѝ.

– Хванете го. Бързо! – заповяда бившата ми любовница.

Стигнах до банята и се протягах към копчето, за да затворя вратата, когато по-близкият от двамата мъже ме настигна, сграбчи ме, избута ме обратно в спалнята и ме блъсна към партньора си. И двамата бяха от Лусус или друг свят със също толкова силна гравитация, или пък се поддържаха изключително със стероиди и Самсонови клетки, защото ме подхвърляха назад-напред без дикакво усилие. Нямах значение колко са едри. С изключение на кратката ми кариера на училищен побойник, животът ми... спомените за живота ми... предлагаха съвсем малко случаи на насилие и още по-малко случаи, в които аз бях излизал победител от схватките. Само един поглед към двамата мъже, които се забавляваха за моя сметка, и разбрах, че са от този тип, за който човек чете и не вярва – хора, които могат да чупят кости, да сплескват носове или да трошат капачки на колене с не повече угризения, отколкото бих изпитал аз, ако захвърлах някое дефектно перо.

– Бързо! – отново изсъска Даяна. Прегледах инфосферата, паметта на къщата, инфотерма на Даяна, тънката връзка на двамата главорези с информационната вселена... и макар вече да знаех къде съм – в провинциалното имение на Филомел на шестстотин километра от столицата Пире в селскостопанския пояс на тераформирания Ренесанс Две – и точно кои са главорезите – Дебин Фаръс и Хемит Горма, от охраната на Съюза на чистачите на плесени на Небесна врата – нямах никаква представа защо единият седи върху мен, с коляно на кръста ми, а другият разбива инфотерма ми под тока си и надява осмозен маншет на китката ми... Чух съскането и се отпуснах.

- Кой си ти?
- Джоузеф Севърн.
- Това истинското ти име ли е?

– Не. – Усещах въздействието на наркотика на истината и знаех, че мога да му се съпротивявам, просто като избягам, като отстъпя назад в инфосферата или като изцяло се оттегля в Техноцентъра. Но това би означавало да оставя тялото си на милостта на този, който задаваше въпросите. Останах там. Очите ми бяха затворени, но познах следващия глас.

– Кой си ти? – попита Даяна Филомел. Въздъгнах. Беше трудно да отговоря честно на този въпрос.

– Джон Кийтс – накрая отвърнах аз. Мълчанието им ми подсказа, че името не означава нищо за тях. „И защо ли трябва да означава нещо?“ – запитах се аз. Някога предказах, че то ще бъде име „написано върху вода“. Макар че не можех нито да се движа, нито да отворя очи, нямах проблем да вляза в инфосферата, следвайки векторите им на достъп. Името на поета беше сред осемстотинте Джон Кийтс в списъка, предложен им от обществения архив, но те очевидно не се интересуваха много от човек, мъртъв от деветстотин години.

– За кого работиш? – Беше гласът на Хърмънд Филомел. Поради някаква причина, малко се изненадах.

– За никого.

Гласовете се промениха, когато разговаряха помежду си.

– Дали е възможно да устоява на опиата?

– Никой не може да му устои – отвърна Даяна. – Може да умре, когато му се инжектира, но не може да му устои.

– Тогава какво става? – попита Хърмънд. – Защо Гладстоун допуска един никой на Съвета в навечерието на войната?

– Той ви чува, нали знаете? – чу се друг мъжки глас – на един от главорезите.

– Няма значение – отвърна Даяна. – Така или иначе, след разпита няма да живее дълго. – Гласът ѝ отново се разнесе, този път насочен към мен: – Защо президентът те покани на Съвета... Джон?

– Не съм сигурен. За да чуе за поклонниците, навярно.

– Какви поклонници, Джон?

– Поклонниците на Шрайка. Някой друг издаде звук.

– Шт – каза Даяна Филомел. После се обърна към мен. – На Хиперион ли са онези поклонници на Шрайка, Джон?

– Да.

– Поклонничеството в ход ли е в момента?

– Да.

– И защо Гладстоун те пита за тях, Джон?

– Аз ги сънувам.

Чу се възклицание, изразяващо отвращение.

– Той е луд – рече Хърмънд. – Дори под въздействието на наркоти-ка на истината не знае кой е, а сега ни разправя тези глупости. Да свършваме с това и...

– Млъкни – каза лейди Даяна. – Гладстоун не е луда. Тя го е пока-нила, помниш ли? Джон, какво искаш да кажеш с това, че ги сънуваш?

– Сънувам впечатленията на първата възстановена личност на Кийтс – отвърнах аз. Гласът ми беше предрезгавял, сякаш говорех на-сън. – Той вкара личността си в един от поклонниците, когато убиха тя-лото му и сега се скита из тяхната микросфера. По някакъв начин тези възприятия са мои сънища. Навярно моите действия са негови сънища. Не зная.

– Луд – рече Хърмънд.

– Не, не – възрази лейди Даяна. Гласът ѝ беше напрегнат, почти шокиран. – Джон, ти киборг ли си?

– Да.

– О, Христе и Аллах – възкликна лейди Даяна.

– Какво е киборг? – попита единият от главорезите. Имаше висок, почти женствен глас. За миг последва мълчание и после Даяна му каза:

– Идиот. Киборгите са хуманоиди, създадени от Техноцентъра. До миналия век е имало няколко в Съвещателната комисия, когато са били обявени извън закона.

– Като андроиди или нещо такова – рече другият главорез.

– Млъкни – сопна се Хърмънд.

– Не – възрази Даяна. – Киборгите са генетически свършени, изг-радени са от ДНК от Старата Земя. Необходима е била само кост... пар-ченце от косъм... Джон, чуваш ли ме? Джон?

– Да.

– Джон, ти си киборг... знаеш ли коя е твоята личностшаблон?

– Джон Кийтс.

Чух я как си пое дълбоко дъх.

– Кой е... бил... Джон Кийтс?

– Поет.

– Кога е живял, Джон?

– От 1795 до 1821 г. – отвърнах аз.

– По кое летоброене, Джон?
– По това след Христа на Старата Земя. Преди Хеджира. Съвременна епоха...

Гласът на Хърмънд възбудено ме прекъсна:

– Джон, в... в контакт ли си с Техноцентъра в момента?
– Да.
– Можеш ли... свободен ли си да общуваш, въпреки наркотика на истината?
– Да.
– О, майната му – каза главорезът с тънкия глас.
– Трябва да се махаме оттук – изръмжа Хърмънд.
– Само още един момент – спря ги Даяна. – Трябва да разберем...
– Не можем ли да го вземем с нас? – попита главорезът с дълбокия глас.

– Идиот – срыза го Хърмънд. – Ако е жив и е във връзка с инфосферата и Техноцентъра... по дяволите, той живее в Техноцентъра, умът му е там... значи може да осведоми Гладстоун, службата за сигурност, ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, всички!

– Млъкни – извика лейди Даяна. – Ще го убием веднага, щом свърша. Още няколко въпроса, Джон?

– Да.
– Защо Гладстоун иска да знае какво става с поклонниците на Шрайка? Това свързано ли е с войната с прокудените?

– Не съм сигурен.
– Лайно – измърмори Хърмънд. – Да тръгваме.
– Тишина. Джон, откъде си?
– През последните десет месеца живях на Есперанс.
– А преди това?
– Преди това на Земята.
– На коя Земя? – попита Хърмънд. – На Нова Земя? На Земя Две? В гр. Земя? Кое от всичките?

– На Земята – повторих аз. После си спомних. – На Старата Земя.
– На Старата Земя ли? – обади се един от главорезите. – Шибана работа. Махам се оттук.

Разнесе се цвъртенето на лазерно оръжие, напомнящо пържещ се бекон. Усетих мириса на нещо по-сладко от пържен бекон и се чу тежко тупване. Даяна Филомел попита:

– Джон, да не би да говориш за живота на твоята личност-шаблон на Старата Земя?

– Не.

– Ти – твоят киборг – е бил на Старата Земя?

– Да – отвърнах аз. – Там се събудих от смъртта. В същата стая на Piazza di Spagna, в която умрях. Севърн не беше там, но д-р Кларк и някои от другите бяха...

– Той е луд – прекъсна ме Хърмънд. – Старата Земя е унищожена вече от четири века... освен ако киборгите не живеят повече от четиристотин години...?

– Не – изръмжа лейди Даяна. – Млъкни и ме остави да свърша с това. Джон, защо Техноцентърът... те е върнал?

– Не зная със сигурност.

– Това свързано ли е с гражданската война между ИИ¹²?

– Навярно – отвърнах аз. – Вероятно. – Тя задаваше интересни въпроси.

– Коя група те създаде? Абсолютните, Устойчивите или Променливите?

– Не зная.

Чух въздишка на раздразнение.

– Джон, съобщил ли си някому къде си и какво става с теб?

– Не – отвърнах аз. Това, че изчака толкова дълго, преди да ми зададе този въпрос, беше признак за не особено внушителната интелигентност на дамата.

Хърмънд също въздъхна.

– Чудесно – каза той. – Да се махаме оттук, преди...

– Джон – продължаваше Даяна, – знаеш ли защо Гладстоун изфабрикува тази война с прокудените?

– Не – отвърнах. – Или по-точно, може да има много причини. Най-вероятната е, че това е сделка с Техноцентъра.

– Защо?

– Елементите в постоянната памет на лидерството в Техноцентъра се страхуват от Хиперион – поясних аз. – Хиперион е неизвестна променлива величина в една галактика, в която са определени всички променливи.

– Кой се страхува, Джон? Абсолютните, Устойчивите или Променливите? Коя група ИИ се страхува от Хиперион?

– И трите – отвърнах аз.

– Лайно – промърмори Хърмънд. – Слушай... Джон... Гробниците

12. Изкуствен интелект – Бел.пр.

на времето и Шрайка свързани ли са с всичко това?

– Да, извънредно много.

– По какъв начин? – попита Даяна.

– Не зная. Никой не знае.

Хърмънд или някой друг ме удари рязко и злобно в гърдите.

– Искаш да кажеш, че шибаната Съвещателна комисия на Техноцентъра не е предсказала резултата от тази война, от тези събития? – изръмжа Хърмънд. – Да не би да очакваш да ти повярвам, че Гладстоун и Сенатът са тръгнали на война без вероятно предсказание?

– Не – отвърнах аз. – Било е предсказано от векове. Даяна Филомел издаде възклицание като дете, изправило се пред огромна планина от бонбони.

– Какво е било предсказано, Джон? Кажи ни всичко. Устата ми беше пресъхнала. Наркотикът на истината бе пресушил слюнката ми.

– Техноцентърът предсказа войната – заговорих аз. – Самоличността на поклонниците на Шрайка. Предателството на консула на Хегемонията при активирането на устройство, което ще отвори – което е отворило – Гробниците на времето. Появата на Бича, наречен Шрайк. Резултатата от войната и Бича...

– Какъв е резултатът, Джон? – прошепна жената, с която се бях любил само преди няколко часа.

– Краят на Хегемонията – казах аз. – Унищожаването на Мрежата на световите. – Опитах да оближа устните си, но езикът ми беше сух. – Краят на човешкия род.

– О, Иисусе и Аллах – прошепна Даяна. – Има ли някаква вероятност предсказанието да не е вярно?

– Не – отвърнах аз. – Или по-точно, само по отношение на въздействието на Хиперион върху резултата. Другите променливи са обяснени.

– Убийте го – извика Хърмънд Филомел. – Убийте това... за да можем да се измъкнем оттук и да съобщим на Харбрит и другите.

– Добре – рече лейди Даяна. И продължи секунда по-късно: – Не, не с лазера, идиот такъв. Ще му инжектираме смъртоносната доза алкохол, както беше планирано. Ето, подръж осмозния маншет, за да прибавя тази капка.

Почувствах натиск върху дясната си ръка. Секунда по-късно последваха експлозии, сътресения и писък. Усетих мирис на дим и йонизиран въздух. Пищеше жена.

– Махнете онзи маншет от него – нареди Лейт Хънт. Видях го да стои там, все още облечен в консервативния сив костюм, заобиколен от

командоси от Правителствената службата за сигурност в пълна броня и хамелеонови полимери. Един от командосите, два пъти по-висок от Хънт, кимна, метна на рамо дяволския си бич и се втурна да изпълни заповедта на помощника на президента.

По един от тактическите канали, този, който наблюдавах от известно време, виждах собствения си образ... гол, проснат върху леглото, с осмозния маншет на ръката и с посиняващо натъртване на ребрата. Даяна Филомел, съпругът ѝ и единият от главорезите лежах в безсъзнание, но живи сред трески и отломки от разбито стъкло. Другият насилник лежеше наполовина в антрето, а горната част на тялото му приличаше по цвят и материя на препечена пържола.

– Добре ли сте, г. Севърн? – попита Лейт Хънт, като повдигна главата ми и постави тънка кислородна маска върху устата и носа ми.

– Хррмммгх – отвърнах аз. – Дре. – Изплувах на повърхността на собствените си усещания като гмуркач, издигащ се прекалено бързо от дълбините. Главата ми тежеше. Ребрата адски ме боляха. Очите ми още не работеха добре, но по тактическия канал видях как тънките устни на Лейт Хънт леко потрепнаха, което при него знаех, че минава за усмивка.

– Ще ви помогнем да се облечете – каза той. – Ще ви дадем малко кафе, докато пътуваме обратно. После се връщаме в Правителствения дом, г. Севърн. Закъсняхте за срещата с президента.

7.

Космическите битки по филмите и холосите винаги са ме отегчавали, но в гледката на истинското сражение имаше нещо, което силно ме привличаше: беше по-скоро като да гледаш на живо поредица от пътно-транспортни катастрофи. Всъщност, качеството на действителността – какъвто несъмнено беше случаят от векове наред – бе много по-ниско от това на някоя холодрама с умерен бюджет. Дори при огромната енергия, която се изразходваше, непреодолимата реакция на човек към битка в космоса беше, че космосът е толкова огромен, а човешките флоти, кораби, дреднаути и всичко останало са толкова малки.

Или поне така си мислех, докато седях в Тактическия информационен център, така наречения Военен салон, заедно с Гладстоун и военните ѝ съветници, и гледах как стените се превръщат в двайсетметрови холоси на безкрайността. Обкръжиха ни четири масивни холорамки с дълбочинно изображение и високоговорителите изпълниха стаята с

векторни предавания: радио-брътвеж между участниците в битката, смущения на тактически командни канали, широколентови съобщения между корабите, лазерни канали, секретни векторни линии и всички викове, писъци, крясъци и ругатни на битката, които предшестват всяко предаване, освен въздуха и човешкия глас.

Това беше драматизация на пълния хаос, функционално определение на объркването, нерепетиран танц на печалното насилие. Това беше война.

Гладстоун и шепа от нейните хора седяха наред целия този шум и светлина. Военният салон се носеше като правоъгълник, застлан със сив килим, сред звезди и експлозии, лазурният блясък на лимба на Хиперион изпълваше половината от северната холостена, а по всички канали и във всички уши се разнасяха писъците на умиращи мъже и жени. Аз бях един от шепата хора на Гладстоун, имащи привилегиите и проклятието да седят тук.

Президентът се въртеше на стола си с висока облегалка, почукваше по долната си устна с връхчетата на пръстите си и накрая се обърна към военните си съветници.

– Какво мислите?

Седмината окичени с медали мъже се спогледаха и после шестимата от тях се вторачиха в генерал Морпурго. Той дъвчеше края на незапалена пура.

– Не е добре – отвърна военният. – Държим ги надалеч от телепорторния обект... отбранителната ни линия устоява хубаво там... но са проникнали прекалено навътре в системата.

– Адмирале? – попита Гладстоун, като леко наклони глава към високия, слаб мъж в черната униформа на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос.

Адмирал Сингх докосна късо подстриганата си брада.

– Генерал Морпурго е прав. Кампанията не се развива според плановете. – Той кимна към четвъртата стена, където се виждаха статични диаграми на системата на Хиперион – предимно елипси, овали и дъги. Някои от дъгите нарастваха, докато ги гледахме. Яркосини линии маркираха траекториите на Хегемонията. Червените бележеха тези на продукдените. Те бяха много повече от сините.

– И двата носача на шурмови кораби, придадени към Спецчаст 42, са във от движение – рече адмирал Сингх. – „Сянката на Олимп“ беше унищожен заедно с целия екипаж, а „База Нептун“ е сериозно повреден, но се връща в района на цислунарния си док, ескортиран от пет фотонни кораба.

Президент Гладстоун леко кимна и долната ѝ устна докосна връхчетата на пръстите ѝ.

– Колко души имаше на борда на „Сянката на Олимп“, адмирале?

Кафявите очи на Сингх бяха толкова големи, колкото и на президента, но в тях не се усещаше същата глъбина, изпълнена с тъга. Той издържа на погледа ѝ в продължение на няколко секунди.

– Четири хиляди и двеста – отвърна адмиралът. – Без да се смятат шестстотинте морски пехотинци. Някои от тях бяха свалени на Телепортаторна станция Хиперион, така че не разполагаме с точна информация колко са били на борда.

Гладстоун кимна. Тя погледна обратно към генерал Морпурго.

– Защо са тези ненадежни трудности, генерале? Лицето на Морпурго беше спокойно, но военният непрекъснато хапеше пурата, стисната между зъбите му.

– Имат повече бойни части, отколкото очаквахме, г. президент – отвърна той. – С копиеметите... петместните и миниатюрните си фотонни кораби, които наистина са по-бързи и по-тежко въоръжени от нашите далекообхватни изстребители... те са смъртоносни малки стършели. Унищожаваме стотици от тях, но ако един си пробие път, може да направи големи поразии сред отбранителната флота. – Морпурго сви рамене. – А са си пробили път повече от един.

Сенатор Колчев седеше от срещнатата страна на масата с осем свои колеги. Той се въртеше, за да успее да види тактическата карта.

– Изглежда почти са стигнали до Хиперион – рече сенаторът. Прочутият глас беше дрезгав.

– Спомнете си мащаба, сенаторе – отвърна Сингх. – Истината е, че по-голямата част от системата все още е в наши ръце. Всичко в радиус от десет АЕ от слънцето на Хиперион е наше. Сражението се водеше зад Ойортния облак и ние се прегрупирахме.

– А онези червени... капчици... над равнината на еклиптиката? – попита сенатор Ришо. Самата тя беше облечена в червено – това бе една от запазените ѝ марки в Сената.

Сингх кимна.

– Интересна стратегема – рече той. – Роякът започна атака с приблизително три хиляди копиемета, за да стегне в клещи електронния периметър на Спецчаст 87.2. Задържахме ги, но не можем да не се възхищаваме на умението им...

– Три хиляди копиемета? – тихо го прекъсна президентът.

– Да, госпожо.

Гладстоун се усмихна. Престанах да скицирам и си помислих колко се радвам, че не съм обект точно на тази усмивка.

– Вчера на съвещанието не ни ли беше казано, че прокудените имат най-много шест... седемстотин бойни единици? – Думите бяха отправени към Морпурго. Президент Гладстоун се извърна, за да погледне генерала. Дясната ѝ вежда се вдигна въпросително.

Генерал Морпурго свали пурата, намръщи се и извади малко парченце от нея иззад долните си зъби.

– Такава беше информацията, която ни предостави разузнаването. Оказа се погрешна. Гладстоун кимна.

– Съвещателната комисия на ИИ участваше ли в тази разузнавателна преценка?

Всички очи се насочиха към съветник Алbedo. Проекцията беше свършена – той седеше на стола си сред другите, с отпуснати върху облегалките ръце в спокойна поза и не се забелязваше замъгленост или прозрачност, типични за подвижните проекции. Лицето му беше продълговато, с високи скули и подвижна уста, в която се долавяше загатване за сардонична усмивка дори в най-сериозните моменти. Сега бе настъпил сериозен момент.

– Не, г. президент – отвърна съветник Алbedo, – Съвещателната комисия не беше помолена да прецени силата на прокудените.

Гладстоун кимна.

– Приемам – рече тя, все още обръщайки се към Морпурго, – че когато са пристигнали оценките на разузнаването на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, те са включвали проекциите на Комисията.

Генералът от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски хвърли свиреп поглед към Алbedo.

– Не, госпожо – отвърна той. – Тъй като Техноцентърът не признава да поддържа контакт с прокудените, чувствахме, че неговите проекции в никакъв случай няма да са по-добри от нашите. Всъщност, използвахме агрегатната ИИ мрежа ИТМ:ВУО¹³, за да направим преценката си. – Военният отново пъкна скъсената пура в устата си. Брадичката му шръкна напред. Когато говореше, думите му излизаха около пурата. – Би ли могъл Техноцентърът да се справи по-добре?

Гладстоун погледна към Алbedo.

Съветникът леко помръдна дългите пръсти на дясната си ръка.

– Нашите преценки... за този рояк... предполагаха от четири до

13. ИТМ:ВУО – Историко-тактическа мрежа на военното училище „Олимп“ – Бел.пр.

шест хиляди бойни единици.

– Вие... – с почервеняло лице започна Морпурго.

– Вие не споменахте това по време на съвещанието – прекъсна го президент Гладстоун. – Нито пък по време на предишните ни обсъждания.

Съветник Албедо сви рамене.

– Генералът е прав – каза той. – Ние не поддържаме контакт с прокудените. Преценките ни не са по-сигурни от тези на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, просто се... основават на други фактори. Историческо-тактическата мрежа на военното училище „Олимп“ върши отлична работа. Ако ИИ там са били с една единица по-проницателни по скалата на Тюринг-Демлер, ще трябва да ги върнем в Техноцентъра. – Той отново направи грациозен жест с ръка. – В този случай, факторите, използвани от Комисията, могат да бъдат от полза за бъдещо планиране. Разбира се, ние ще прехвърлим всички проекции на тази група по всяко време.

Гладстоун кимна.

– Направете го незабавно.

Тя се обърна към екрана и останалите сториха същото. Усещайки млччанието, мониторите в помещението усилиха високоговорителите и за пореден път можехме да чуем победните викове, писъците за помощ и спокойното изреждане на позиции, посоки на стрелба и команди.

Най-близката стена беше прожекция на живо от фотонния кораб КХ „Н'Джамена“, който търсеше оцелели сред купищата останки от Бойна група В. 5. Повреденият фотонен кораб към който се приближаваше, увеличен хиляда пъти, приличаше на пръснал се отвътре нар, чиито семки и червена кора бавно се премяхаха в облак от парчета, газове, замръзнали летливи вещества, милиони микроелектронни части, измъкнати от техните гнезда, хранителни припаси, бъркотия от снаражение и много, много трупове, разпознаваеми от време на време по марionетното размахване на ръце и крака. Лъчът на прожектора на „Н'Джамена“ – с десетметрова широчина след кохерентния си скок от трийсет и две хиляди километра – играеше по сгрените от звездите замръзнали останки и фокусираше отделни предмети, страни и лица. По някакъв ужасен начин, гледката беше страшно красива. Отразената светлина правеше лицето на Гладстоун много по-старо.

– Адмирале – каза тя, – нормално ли е роякът да чака, докато Спец-част 87.2 се прехвърли в системата? Сингх докосна брадата си.

– Питате, дали не е било капан, г. президент?

– Да.

Адмиралът погледна колегите си, а после и Гладстоун.

– Мисля, че не. Ние смятаме... аз смятам... че когато прокудените са видели силата на бойната ни ангажираност, са реагирали естествено. Това обаче означава, че са напълно решени да завладеят системата на Хиперион.

– Могат ли да го направят? – попита Гладстоун, все още вперила очи в премятащите се останки над нея. Тялото на младеж, наполовина в космически костюм и наполовина извън него, се премяташе към камерата. Изхвъркналите очи и дробове се виждаха ясно.

– Не – отвърна адмирал Сингх. – Могат да ни залееят с кръв. Дори могат да ни отблъснат в плътна отбрана около самия Хиперион. Но не могат да ни победят или да ни прогонят.

– Или да унищожат телепортатора? – Гласът на сенатор Ришо беше напрегнат.

– Нито да унищожат телепортатора – отвърна Сингх.

– Той е прав – рече генерал Морпурго. – Залагам професионалната си кариера за това.

Президентът се усмихна и се изправи. Другите, включително и самият аз, побързахме да я последваме.

– Вече сте я заложили – меко каза на Морпурго Гладстоун. – Вече сте я заложили. – Тя се огледа. – Ще се срещнем тук, когато събитията го изискват. Г. Хънт ще бъде връзката ми с вас. Междувременно, дами и господа, работата на правителството ще продължи. Довиждане.

Докато другите излизаха, аз отново седнах и накрая останах сам в помещението. Високоговорителите пак се усилиха. По една от лентите крещеше мъж. Чуваше се безумен смях. Навсякъде около мен на черния фон бавно се движеха звезди и светлината им студено се отразяваше в останките и развалините.

Правителственият дом беше построен във формата на Давидова звезда и в центъра ѝ, скрита от ниски стени и стратегически засадени дървета, имаше градина: по-малка от официалните акри цветя в Еленовия парк, но не по-малко красива. Разхождах се там, под спускащата се нощ и преливащото в златисто синьо-бяло небе на Тау Сети, когато към мен приближи Мейна Гладстоун.

Известно време вървахме заедно в мълчание. Забелязах, че е сменила костюма си с дълга роба от тези, които носят благородните матрони на Патауфа – широка и надиплена, покрита със сложни тъмносини и златисти мотиви, които почти съответстваха на помръкващото небе. Ръцете на Гладстоун бяха потънали в скрити джобове, широките ръкави

шумоляха от ветреца, а краят на дрехата се влачеше по млечнобелите плочи на пътеката.

– Оставихте ги да ме разпитат – казах аз. – Любопитен съм защо.

Гласът на Гладстоун беше уморен.

– Те не предаваха. Нямаше опасност информацията да изтече.

Усмихнах се.

– Все пак вие им позволихте да ме подложат на всичко това.

– Службата за сигурност искаше да разбере за тях толкова, колкото щяха сами да разкрият за себе си.

– За сметка на каквото и да е... неудобство... от моя страна – допълних аз.

– Да.

– А Службата за сигурност знае ли за кого са работили?

– Мъжът спомена Харбрит – отвърна президентът. – Службата за сигурност е напълно уверена, че е имал предвид Емлем Харбрит.

– Брокерът от Аскуит ли?

– Да. Тя и Даяна Филомел са били свързани със старите роялистки фракции на Гленън-Хайт.

– Бяха аматьори – казах аз, като си спомних как Хърмънд спомена името на Харбрит и безредния разпит на Даяна.

– Разбира се.

– Роялистите свързани ли са с някоя сериозна група?

– Само с църквата на Шрайка – отвърна Гладстоун. Тя спря там, където пътеката пресичаше малък поток с каменен мост. Президентът прихвана робата си и седна на една пейка от ковано желязо. – Никой от епископите още не се е показал от скривалището си, нали знаете?

– При тези безредици и вълнения, не ги обвинявам – рекох аз. Останах прав. Не се виждаха телохранители или монитори, но знаех, че ако направех каквото и да е заплашително движение към Гладстоун, щях да се събудя в ареста на Правителствената служба за сигурност. Облаците над нас загубиха последните си златисти багри и започнаха да сияят с отразената сребриста светлина на безбройните, извисяващи кулите си градове на ТС2. – Какво направи Службата за сигурност с Даяна и съпруга ѝ? – попитах.

– Бяха подложени на сериозен разпит. В момента са... арестувани.

Кимнах. Сериозен разпит означаваше, че сега мозъците им се носеха в пълношунтови резервоари. Телата им щяха да се съхраняват в криогенен склад, докато закритият процес решише дали действията им са равностойни на предателство. След процеса телата щяха да бъдат

унищожени и Даяна и Хърмънд щяха да останат в „ареста“ с изключени сензорни и комуникационни канали. Хегемонията не прилагаше смъртно наказание от векове наред, но алтернативата не беше приятна. Седнах на дългата пейка, на два метра от Гладстоун.

– Пишете ли все още стихове?

Изненадах се от въпроса ѝ. Погледнах надолу по градинската пътека, където полюляващите се японски фенери и скритите светлинни глобуси току-що се бяха включили.

– Всъщност, не – отвърнах аз. – Понякога сънувам в стихове. Или поне сънувах...

Мейна Гладстоун стисна ръце в скута си и се загледа в тях.

– Ако трябваше да пишете за събитията, които се развиват сега – рече тя, – каква поема щяхте да сътворите? Засмях се.

– Вече съм я започвал и изоставял на два пъти... или по-точно, той я бе изоставял. Беше за смъртта на боговете и колко трудно приемаха изместването си. Беше за преобразяване, страдание и неправда. И беше за поета... който според него е страдал най-силно от тази неправда.

Гладстоун ме погледна. На отслабващата светлина лицето ѝ представяше множество от бръчки и сенки.

– И кои са боговете, изместени този път, г. Севърн? Човечеството или измамните богове, които създадохме, за да ни детронират?

– Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? – изръмжах аз и се извърнах, за да погледам потока.

– Вие сте част и от двата свята, нали? От Човечеството и от Техноцентъра? Отново се засмях.

– Не съм част от никой свят. Някакво чудовище киборг тук, някакъв изследователски проект там.

– Да, но чие изследване? И с каква цел?

Свих рамене.

Гладстоун се изправи и аз я последвах. Пресякохме потока и се заслушахме в течащата по камъните вода. Пътеката се виеше между високи камъни, покрити с изящни лишеи, които отразяваха светлината на фенерите.

Възрастната жена спря на върха на късото каменно стълбище.

– Мислите ли, че Абсолютните в Техноцентъра ще успеят да създадат своя Абсолютен Интелект, г. Севърн?

– Ще построят ли Бог? – уточних аз. – Има и такива ИИ, които не искат да построят Бог. Поучили са се от човешкия опит, че да създадат следващото равнище на съзнание, означава да попаднат в робство, ако

не и да бъдат напълно унищожени.

– Но дали истинският Бог ще изличи своите творения?

– В случая с Техноцентъра и хипотетичния АИ – отвърнах аз, – Бог е творението, а не творецът. Навярно един бог трябва да създава по-дребни същества във връзка със себе си, за да чувства някаква отговорност за тях.

– И все пак Техноцентърът очевидно е поел отговорността за човешките същества през вековете след отцепването на ИИ – каза Гладстоун. Гледаше ме напрегнато, сякаш преценяваше нещо по изражението на лицето ми.

Извърнах очи към градината. Пътеката грееше с бяла светлина, почти зловеща в мрака.

– Техноцентърът работи в полза на собствения си край – заявих аз и още докато изричах думите разбрах, че нито едно човешко същество не съзнава този факт по-добре от президент Мейна Гладстоун.

– А усещате ли, че човечеството вече не фигурира като средство за постигането на този край? Безпомощно махнах с дясната си ръка.

– Не съм творение на никоя култура – отново настоях аз. – Не съм благословен с наивитета на неволните творци, нито съм прокълнат от ужасното осъзнаване на творенията им.

– Генетично, вие сте истински човек – рече Гладстоун. Това не беше въпрос. И аз не отговорих.

– Твърди се, че Иисус Христос е бил истински човек – продължи тя. – И същевременно истински Бог. Пресечна точка на човешката природа и божествеността.

Удивих се от споменаването на тази стара религия. Християнството беше изместено първо от дзен-християнството, после от дзен-гностицизма, а след това от стотина по-жизнеспособни геологии и философии. Родният свят на Гладстоун не беше хранилище на отхвърлени вярвания и аз реших – и се надявах – че президентът също не бе такава.

– Ако е бил истински човек и истински Бог – отвърнах аз, – тогава аз съм неговият антиматериален образ.

– Не – възрази Гладстоун, – мисля, че това е Шрайка, срещу когото са се изправили вашите приятели поклонници.

Зяпнах я. За пръв път споменаваше Шрайка пред мен, въпреки факта, че знаех – а тя знаеше, че аз знаех – че планът, в резултат на който консултът беше отворил Гробниците на времето и бе освободил чудовището, е бил неин.

– Навярно и вие трябваше да отидете на това поклонничество, г.

Севърн – рече президентът.

– В известен смисъл – отвърнах, – аз съм там. Гладстоун махна с ръка и вратата към частния й апартамент се отвори.

– Да, в известен смисъл сте там – каза тя. – Но ако жената, която носи вашия аналог, бъде разпната на легендарното трънено дърво на Шрайка, ще страдате ли и вие цяла вечност в сънищата си?

Нямах отговор на този въпрос, затова застанах там, без да кажа нищо.

– Ще поговорим на сутринта след съвещанието – завърши Мейна Гладстоун. – Лека нощ, г. Севърн. Приятни сънища.

8.

Мартин Силенъс, Сол Уайнтрауб и консултът залитат нагоре по дюните към Сфинкса, докато Брон Лаmia и Федман Касад се връщат с тялото на отец Хойт. Уайнтрауб се загръща здраво в пелерината си, опитвайки се да скрие бебето от яростта на шибация пясък и светкавиците. Той гледа как Касад слиза от дюната. Дългите крака на полковника са черни и карикатурни на фона на наелектрифицирания пясък, ръцете на Хойт висят и леко се поклащат при всяко плъзване, при всяка крачка.

Силенъс крещи, но вятърът отвява думите. Брон Лаmia посочва към една от палатките, все още устояваща на бурята, която бе съборила или отвяла останалите. Скупчват се около палатката на Силенъс. Последен идва полковник Касад, който внимателно внася тялото. Вътре виковете им могат да се чуят над плющенето на фибропластмасовото платнище и напомнящия раздиране на хартия пукот на светкавиците.

– Мъртъв ли е? – вика консултът и смъква наметалото, което Касад е увил около голото тяло на Хойт. Кръстоидите греят с розова светлина.

Полковникът посочва към датчиците, които мигат на повърхността на прилепения до гърдите на свещеника медицински пакет от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Лампичките светят в червено, освен жълтото премигване на животоподдържащите влакна и възли. Главата на Хойт се претъркулва назад и сега Уайнтрауб вижда стоногия шев, който свързва разрязаното гърло.

Сол Уайнтрауб се опитва да напипа пулса с ръка, но не го намира. Той се навежда напред и допира ухо до гърдите на свещеника. Не чува сърцето, но червеникавата подутина на кръстоида излъчва горещина до бузата на учения. Той поглежда към Брон Лаmia.

– Шрайка ли?

– Да... струва ми се... не зная. – Тя посочва към древния пистолет, който все още държи в ръка. – Изпразних пълнителя. Дванайсет изстрела в... каквото и да беше това.

– Видя ли го? – пита полковника консултът.

– Не. Влязох в помещението десет секунди след Брон, но не видях нищо.

– Ами шибаните ти войнишки уредченца? – подхвърля Мартин Силенъс. Той се е наместил в задната част на палатката и се е свил почти като плод в утроба. – Нищо ли не показаха всичките онези лайна от **ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ**?

– Не.

От медицинския пакет прозвучава тих сигнал и Касад изважда изпод колана си нов плазмен патрон, вкарва го в отвора на пакета и сяда обратно със свити под себе си крака, като спуска визъора си, за да погледне навън през отвора на палатката. Гласът му е изменен от говорителя на шлема.

– Загубил е повече кръв, отколкото можем да му прелеем тук. Някой друг да носи инвентар за първа помощ? Уайнтрауб тършува в раницата си.

– Имам основен комплект. Обаче не стига за това. Каквото и да му е разсякло гърлото, е прерязало всичко.

– Шрайка – прошепва Мартин Силенъс.

– Няма значение – казва Ламиа и се обгръща с ръце, за да спре треперенето на тялото си. – Трябва да намерим помощ за него. – Тя поглежда към консула.

– Мъртъв е – казва дипломатът. – Дори корабният лекар няма да го съживи.

– Трябва да опитаме! – изкрещява Ламиа и се навежда напред, за да сграбчи предницата на туниката на консула. – Не можем да го оставим на онези... неща. – Тя посочва към кръстоидите, които светят под кожата на гърдите на мъртвеца.

Консултът разтрива очите си.

– Можем да унищожим тялото. Да използваме пушката на полковника...

– Ще загинем, ако не се измъкнем от тази шибана буря! – вика Силенъс. Палатката трепери, фибропластмасата се удря в главата на поета и се издига при всеки пристъп на вихъра. Пясъкът шибя плата, сякаш точно отпред излита ракета. – Извикай проклетия кораб. Извикай го!

Консулт придърпва раницата си по-наблизо, сякаш пази древния инфотерм, който е в нея. Пот лъщи по страните и челото му.

– Можем да изчакаме бурята да отmine в някоя от Гробниците – предлага Сол Уайнтрауб. – Например, в Сфинкса.

– Заеби това – казва Мартин Силенъс. Ученият се извърта в тясното пространство и се втренчва в поета.

– Ти измина целия този път, за да откриеш Шрайка. Да не би да искаш да ни кажеш, че си променил решението си сега, когато той се появи?

Очите на Силенъс проблясват изпод ниско нахлупената му барета.

– Не ви казвам нищо друго, освен че искам онзи негов проклет кораб тук и то веднага.

– Това може би е добра идея – обажда се полковник Касад.

Консулт поглежда към него.

– Щом има шанс да спасим живота на Хойт, трябва да го използваме. Самият консул изпитва болка.

– Не можем да си тръгнем – отвръща той. – Не можем да си тръгнем сега.

– Така е – съгласява се Касад. – Няма да го използваме за тази цел. Но корабният лекар е в състояние да помогне на Хойт. А и можем да изчакаме края на бурята вътре.

– И евентуално да разберем какво става там горе – казва Брон Ламия и махва с палец към покрива на палатката.

Бебето Рахил пискливо проплаква. Уайнтрауб я залюлява, като държи главичката ѝ в широката си длан.

– Съгласен съм – кима той. – Ако Шрайка иска да ни намери, на кораба може да го направи също толкова лесно, колкото и тук. Ще внимаваме никой да не си тръгне. – Той докосва гърдите на Хойт. – Колкото и ужасно да звучи, информацията, която ще ни даде корабният лекар за това как действа този паразит, може да бъде безценна за Мрежата.

– Добре – съгласява се консулт. Той изважда от раницата си древния инфотерм, слага длан върху диска и прошепва няколко фрази.

– Идва ли? – пита Мартин Силенъс.

– Потвърди командата. Ще се наложи да съберем багажа си, за да го пренесем. Казах му да се приземи точно над входа на долината.

Ламия с изненада открива, че се е разплакала. Тя избърсва страните си и се усмихва.

– Какво е толкова смешно? – пита консулт.

– При цялото това положение – отвръща тя, като изтрива бузи с

опакото на дланта си, – единственото, за което мога да мисля сега, е колко хубаво би било да взема един душ.

– Нещо за пиене – прибавя Силенъс.

– Убежище от бурята – допълва Уайнтрауб. Бебето суче мляко от биберон.

Касад се навежда напред и главата и раменете му се подават извън палатката. Той вдига оръжието си и сваля предпазителя.

– Датчиците – пояснява полковникът. – Нещо се движи точно зад дюната. – Визьорът се обръща към тях, отразява бледата и скупчена група и още по-бледото тяло на Ленар Хойт. – Отивам да проверя какво става – казва Касад. – Чакайте тук, докато корабът не пристигне.

– Не излизай – спира го Силенъс. – Да не стане като в един от онези шибани древни холоси на ужаса, в които те излизат един по един... хей!

Поетът млъква. Входят на палатката се превръща в триъгълник от светлина и шум. Федман Касад го няма.

Палатката започва да се събаря – коловете и въжетата подават, когато пясъкът се мести около тях. Скупчени заедно, крещейки, за да надвикат рева на вятъра, консултът и Ламиа завиват тялото на Хойт в наметалото му. Лампичките на медицинския пакет продължават да мигат с червена светлина. Кръвта е престанала да тече от грубия стоног шев.

Сол Уайнтрауб поставя своето четиридневно дете в бебешка носилка на гърдите си, загръща пелерината си около него и се привежда, за да излезе.

– Нито следа от полковника! – вика той. Докато гледа, ярка мълния удря протегнатото крило на Сфинкса.

Брон Ламиа се приближава до входа и вдига тялото на свещеника. Удивена е колко леко е то.

– Хайде да отнесем отец Хойт в корабния лазарет. После някой от нас ще се върне, за да потърси Касад.

Консултът ниско нахлупва триъгълната си шапка и високо вдига яката си.

– Корабът има дълбочинен радар и сензори за засичане на движение. Той ще ни каже къде е отишъл полковникът.

– И Шрайка – добавя Силенъс. – Да не забравяме домакина си.

– Да вървим – казва Ламиа и се изправя на крака. Налага й се да се приведе срещу вятъра, за да може да върви напред. Свободните краища на наметалото на Хойт се развяват и плющят покрай нея, а собственото ѝ наметало се вее назад. Тя открива пътеката на краткотрайното проблясане на светкавиците и тръгва напред към началото на долината,

като поглежда зад гърба си единствено, за да види дали другите я следват.

Мартин Силенъс се отдалечава от палатката, взима Мьобиусовия куб на Хет Мастийн и вятърът отвява лилавата му барета. Силенъс застава там и внушително ругае, спирайки едва, когато устата му започва да се пълни с пясък.

– Хайде – вика Уайнтрауб, сложил длан върху рамото на поета. Сол усеща как пясъкът шиба лицето му и разрошва късата му брада. С другата ръка покрива гърдите си, сякаш пази нещо безкрайно ценно. – Ако не побързаме, ще изгубим от поглед Брон. – Дватама си помагат взаимно да тръгнат напред срещу вятъра. Коженото палто на Силенъс яростно се развява, докато заобикаля, за да вземе баретата си от неизложената на вихъра страна на дюната, където е паднала.

Консултът тръгва последен, понесъл и собствената си раница, и тази на Касад. Миг, след като напуска малкото им убежище, коловете поддават, платът се раздира и палатката отлита в нощта, обкръжена от ореол от статично електричество. Той изминава със залитане триста метра нагоре по следата, като от време на време съзира двамата мъже пред себе си, но по-често загубва пътеката и трябва да прави кръгове, за да я намери отново. Гробниците на времето се виждат зад него, когато пясъчната буря мъничко отслабва и светкавиците проблясват почти без прекъсване една след друга. Консултът вижда Сфинкса, все още сияещ от постоянните електрически удари, прозрачните стени на Нефритената гробница зад него, а зад тях – Обелиска, без никаква светлинка, вертикална, чисто черна сянка на фона на скалните стени. След това Кристалния монолит. Няма и следа от Касад, макар и от движещите се дюни, навяващия пясък и внезапните мълнии да му се струва, че се движат много неща.

Забелязвайки широкия вход на долината и връхлитащите облаци ниско над него, консултът вдига поглед, като почти очаква да види как синята ядрена светлина на кораба му се снижава през тях. Бурята е ужасна, но космическият му кораб се е приземявал и при по-лоши условия. Той се пита дали вече не е кацнал и дали другите не го чакат да пристигне в подножието му.

Но когато стига до седловината между скалните стени при входа на долината, вятърът отново го връхлита и той вижда другите четирима, скупчени заедно в началото на широката равнина, ала кораб няма.

– Не трябва ли вече да е тук? – вика Ламия, когато консултът приближава до групичката.

Той кима и прикляка, за да извади инфотерма от раницата си.

Уайнтрауб и Силенъс застават зад него и се навеждат отгоре, за да го заслонят донякъде от навяващия пясък. Консултът изважда инфотерма и се оглежда. От бурята му се струва, че сякаш са в някаква безумна стая, чиито стени и таван се променят с всеки изминал миг – първо се затварят на няколко метра разстояние около тях, в следващата секунда отстъпват в далечината, а таванът се понася нагоре, както в сцената, в която стаята и коледната елха се уголемяват за Клара в „Лешникотрошачката“ на Чайковски.

Консултът слага длан върху диска, навежда се напред и прошепва в гласовия отвор. Древният уред му прошепва в отговор, а думите едва се чуват от стърженето на пясъка.

Той се изправя и поглежда другите.

– Не позволяват на кораба да тръгне. Разнася се протестен ропот.

– Какво искаш да кажеш с това „не позволяват“? – пита Ламиа, когато останалите млъкват.

Консултът свива рамене и поглежда към небето, сякаш синята огнена опашка все още може да предизвести за пристигането на кораба.

– Не му е било дадено разрешение от космодрума в Кийтс.

– Не каза ли, че имаш разрешително от шибаната кралица? – вика Мартин Силенъс. – Лично от старата Гладстоун?

– Разрешителното от Гладстоун беше в паметта на кораба – отвърща консултът. – И ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, и властите на космодрума знаеха това.

– Тогава какво, по дяволите, се е случило? – избърсва лицето си Ламиа. Сълзите, които проля в палатката, са оставили тесни кални бразди в пласта пясък по бузите ѝ.

Консултът свива рамене.

– Гладстоун е отменила първоначалното разрешително. Тук има съобщение от нея. Искате ли да го чуете?

За миг никой не отговаря. След седмицата на пътуването им, мисълта да влязат във връзка с някой извън тяхната група им се струва толкова нелепа, че отначало не могат да я възприемат – сякаш светът извън поклонничеството е престанал да съществува, с изключение на експлозиите в нощното небе.

– Да – отвърща Сол Уайнтрауб, – дай да го чуем. – Внезапното затишие на бурята кара думите да прозвучат много високо.

Те се скупчват и приклякат около стария инфотерм, като поставят отец Хойт в центъра на кръга. В мига, в който го оставят сам, около тялото му започва да се образува малка дюна. Всички датчици светят в

червено, с изключение на мониторите за спешни измервания, които блестят с кехлибарен оттенък. Ламиа зарежда нов плазмен патрон и проверява дали осмозната маска, филтрираща чистия кислород и задържаща пясъка, е здраво прикрепена върху устата и носа на Хойт.

– Добре – кимва тя. Консултът включва диска.

Посланието представлява векторно съобщение, записано от кораба преди десетина минути. Въздухът се замъглява от колоните данни и сферичнообразния колоид, типичен за инфотермите отпреди Хеджира. Образът на Гладстоун искри, лицето ѝ се изкривява странно, а след това и почти комично, когато милиони песъчинки прелитат през проекцията. Дори и при пълна мощност, гласът ѝ почти се загубва сред рева на бурята.

– Съжалявам – казва познатият образ, – но още не мога да позволя на космическия ви кораб да се приближи до Гробниците. Изкушението да си тръгнете би било твърде силно, а значението на мисията ви трябва да стои над всички останали фактори. Моля ви, разберете, че съдбата на безброй светове може би зависи от вас. Моля ви, повярвайте, че надеждите и молитвите ми са с вас. Край на съобщението.

Образът се нагъва сам в себе си и изчезва. Консултът, Уайнтрауб и Ламиа продължават да гледат в мълчание. Мартин Силенъс се изправя, запраща шепа пясък в празния въздух, там, където допреди секунди се е виждало лицето на Гладстоун и изкрещява:

– Мамка ти, шибана, мръсна, политическа, морална, паралитична лайняна кучка! – Той изритва пясък във въздуха. Другите обръщат очи към него.

– Е, това наистина много ни помогна – тихо казва Брон Ламиа.

Силенъс размахва ръце с отвращение и се отдалечава, все още ритайки дюнните.

– Има ли нещо друго? – пита консула Уайнтрауб.

– Не.

Брон Ламиа кръстосва ръце и се намръщва към инфотерма.

– Забравих как каза, че работи това нещо. Как преодоляваш мушкетенията?

– С теснолъчево предаване към джобен комуникационен спътник, който пуснах, когато слязохме от „Игдрозил“ – отвръща консултът.

Ламиа кима.

– Значи, когато докладваш, просто пращаш кратки съобщения до кораба, а той препраща векторни послания до Гладстоун... и твоите познати сред прокудените.

– Да.

– Корабът може ли да отлети без разрешително? – пита Уайнтрауб. По-възрастният мъж е седнал с високо вдигнати колене и облеgnати върху тях ръце в класическата поза на пълна умора. Гласът му също е много изтощен. – Просто да пренебрегне забраната на Гладстоун?

– Не – отвръща консултът. – Когато Гладстоун е казала „не“, ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са поставили задържащо поле клас три над бомбоубежището, където паркирахме кораба.

– Свържи се с нея – предлага Брон Лаmia. – Обясни й положението.

– Опитах. – Консултът взема инфотерма в ръце и го прибира обратно в раницата. – Никакъв отговор. Освен това, в първото съобщение споменах, че Хойт е тежко ранен и че имаме нужда от медицинска помощ. Исках корабният лазарет да е подготвен за него.

– Ранен – повтаря Мартин Силенъс и се връща към мястото, където са се скупчили останалите. – Глупости. Нашето падре е мъртво като кучето на Гленън-Хайт. – Той размахва палец към завитото с наметало тяло – всички мониторни датчици са червени.

Брон Лаmia се навежда по-близо и докосва бузата на Хойт. Студена е. И неговият инфотермен биомонитор, и медицинският пакет започват да цвъртят предупреждения за загиване на мозъка. Осмозната маска продължава да вкарва чист кислород в дробовете му и стимулаторите на медицинския пакет все още движат тях и сърцето, но цвъртенето се усилва до писък, а после се успокоява в равен, ужасяващ тон.

– Загубил е твърде много кръв – обажда се Сол Уайнтрауб. Той докосва лицето на мъртвия свещеник, сам затворил очи и свел глава.

– Чудесно – казва Силенъс. – Шибана работа. А според собствената му история, Хойт ще се разложи и отново ще се възроди, благодарение на проклетото кръстоидно нещо... на двете проклетени неща – този тип добре е застраховал възкръсването си... И после ще дойде, олюлявайки се назад, като някое видиотено издание на призрака на Хамлетовото татенце. Какво ще правим тогава?

– Млъквай – скастрия го Брон Лаmia. Тя е завила тялото на Хойт с мушамата, която е донесла от палатката.

– Млъквай ти – изкрещява Силенъс. – Имаме си едно чудовище, което се крие наоколо. Лично старият Грендел е някъде там и точи нокти за следващото ядене. Да не би наистина да искате зомбито на Хойт да се присъедини към веселата ни групичка? Помните ли как той описа бикурите? Оставяли са кръстоидите да ги възраждат векове наред и да разговаряш с някой от тях било като да разговаряш с амбулаторна гъба.

Наистина ли искате трупът на Хойт да скита заедно с нас?

– Два – обажда се консултът.

– Какво? – Мартин Силенъс се завърта, загубва равновесие и пада на колене до тялото. Той се навежда към възрастния учен. – Какво каза?

– Два кръстоида – отвръща консултът. – Неговия и на отец Пол Дюре. Ако разказът му за бикурите е бил истина, тогава и двамата ще... възкръснат.

– Олеле, Христе, разпнат на пръчка – възкликва Силенъс и сяда върху пясъка.

Брон Лаmia е приключила със завиването на тялото на свещеника. Тя поглежда към него.

– Помня това от разказа на отец Дюре за бикюра на име Алфа – казва тя. – Но все пак не разбирам. Законът за запазване на материята трябва по някакъв начин да бъде спасен.

– Ще станат ниски зомбита – обажда се Мартин Силенъс. Той се завива здраво в коженото си палто и удря по пясъка с юмрук.

– Щяхме да научим толкова много неща, ако корабът беше пристигнал – въздъхва консултът. – Автодиагностиката би могла... – Той млъква и посочва. – Вижте. Във въздуха има по-малко пясък. Сигурно бурята...

Проблясва светкавица и започва да вали. Ледени топченца шибат лицата им по-яростно, отколкото го правеше бурята.

Мартин Силенъс започва да се смее.

– Това е шибана пустиня! – изкрещява той към небето. – Сигурно ще се удавим в наводнение.

– Трябва да се измъкнем оттук – заявява Сол Уайнтрауб. Лицето на бебето му се вижда между процепите на наметалото му. Рахил плаче – лицето ѝ е много червено. Прилича на току-що родена.

– Крепостта Хронос? – предлага Лаmia. – На няколко часа е...

– Твърде далече е – отвръща консултът. – Хайде да устроим лагер в някоя от Гробниците. Силенъс отново се размива. После казва:

Кои са тез, що идват жертва днес да сторят? На кой зелен олтар, о, тайнствен жрец, ще поведеш ти таз телица в небесата, със хълбоци копиринени, окичени с венец?

– „Да“ ли означава това? – пита Лаmia.

– Това означава едно шибано „защо не“ – смее се Силенъс. – Защо да затрудняваме нашата ледена муза да ни открие? Можем да гледаме как приятелят ни се разлага, докато чакаме. Колко време му трябва, според разказа на Дюре, на един от бикурите, за да се върне в стадото след

смъртта, прекъснала пашата му?

– Три дни – отвръща консулт.

Мартин Силенъс плясва челото си с длан.

– О, разбира се. Как можах да забравя? Какво чудесно съответствие с Новия завет. Междувременно може би нашият Шрайк-вълчо ще отнесе неколцина от това стадо. Мислите ли, че падрето ще има нещо против, ако заема един от кръстоидите му просто за всеки случай? Искам да кажа, че той си има един резервен...

– Да вървим – прекъсва го консулт. Дъждът се стича от тригълната шапка в постоянен поток. – Ще останем в Сфинкса до сутринта. Аз ще нося резервното снаряжение на Касад и куба на Мьобиус. Брон, ти носи нещата на Хойт и раницата на Сол. Сол, пази бебето топло и сухо.

– Ами падрето? – пита поетът и размахва палец към тялото.

– Ти ще носиш отец Хойт – тихо казва Брон Ламиа, като се обръща.

Мартин Силенъс отваря уста, вижда пистолета в ръката на жената, свива рамене и се навежда да вдигне тялото на рамо.

– Кой ще носи Касад, когато го открием? – пита той. – Разбира се, той може да е на достатъчно парчета, че да има за всички...

– Моля те, млъкни – уморено казва Брон Ламиа. – Ако ми се наложи да те застрелям, ще трябва да носим един товар повече. Просто върви.

Начело с консула, Уайнтрауб точно зад него, Мартин Силенъс, препващ се на няколко метра отзад и Брон Ламиа накрая, групата за пореден път се спуска по седловината в долината на Гробниците.

9.

Тази сутрин графикът на президент Гладстоун беше натоварен. Тау Сети Сентър имаше двайсет и три часов ден, което правеше удобно за правителството да се движи по стандартното време на Хегемонията, без изцяло да нарушава местния денонощен ритъм. В 0545 ч. Гладстоун се среща с военните си съветници. В 0630 ч. закусва с двайсетина от най-важните сенатори и с представители на Всеобема и Техноцентъра. В 0715 ч. президентът се телепортира на Ренесанс Вектор, където беше вечер, за да открие официално медицинския център „Хермес“ в Кадуа. В 0740 ч. се телепортира обратно в Правителствения дом за среща с първите си помощници, включително Лейт Хънт, за да прегледат речта, която трябваше да изнесе пред Сената и Всеобема в 1000 ч. В 0830 ч.

Гладстоун отново се среща с генерал Морпурго и адмирал Сингх, за да научи новините за положението в системата на Хиперион. В 0845 ч. тя се среща с мен.

– Добро утро, г. Севърн – каза президентът. Седеше зад бюрото си в кабинета, където преди три нощи се бяхме срещнали за пръв път. Тя махна с ръка към бюфета до стената, където в истински сребърни съдове имаше горещо кафе, чай и кафта.

Поклатих глава и седнах. Три от холографските прозорци светеха в бяло, но този от лявата ми страна показваше триизмерната карта на системата на Хиперион, която се бях опитвал да дешифрирам във Военния салон. Стори ми се, че сега червените линии на прокудените покриват и проникват в системата като боя, която се разтваря и стабилизира в син разтвор.

– Искам да чуя сънищата ви – заяви президент Гладстоун.

– Искам да чуя защо ги изоставихте – с безизразен глас отвърнах аз.
– Защо оставихте отец Хойт да умре.

Гладстоун не би могла да е свикнала да ѝ говорят с такъв тон, не и след четирийсет и осем години в Сената и петнайсет като президент, но единствената ѝ реакция беше съвсем лекичко да повдигне едната си вежда.

– Значи наистина сънувате действителните събития.

– Съмнявахте ли се в това?

Тя остави работното си тефтерче, което държеше в ръце, изключи го и поклати глава.

– Всъщност не, но за мен все още е шок да чуя нещо, за което не знае никой друг в Мрежата.

– Защо не им разрешихте да използват кораба на консула?

Гладстоун се извъртя, за да погледне към прозореца, където тактическата картина непрекъснато се променяше с наплива на червеното, с отстъплението на синьото, с движението на планетите и луните, но ако беше възнамерявала да използва военната ситуация като част от обяснението си, тя изостави този подход. После отново се обърна към мен.

– Защо трябва да ви обяснявам всяко правителствено решение, г. Севърн? Кой ви е избрал? Кого представлявате?

– Представявам онези петима души и едно бебе, които вие изоставихте, захвърлени на Хиперион – отвърнах аз. – Можем и да не броим Хойт.

Гладстоун сви ръката си в юмрук и почука по долната си устна с извития си показалец.

– Навярно – рече тя. – А може и вече да е бил мъртъв. Но не това беше въпросът, нали?

Отпуснах се обратно на стола си. Не си бях направил труда да донесе скицника и пръстите ме сърбяха да държа нещо.

– Тогава какъв е?

– Спомняте ли си историята на отец Хойт... историята, която разказа по време на пътуването им към Гробниците? – попита Гладстоун.

– Да.

– Всеки един от поклонниците може да помоли Шрай-ка за една услуга. Легендата твърди, че създаването изпълнява едно желание, а другите отхвърля и убива отхвърлените. Спомняте ли си какво беше желанието на Хойт?

Замълчах. Да си припомня случките от миналото на поклонниците беше като да се опитвам да си спомня подробности от сънищата си от миналата седмица.

– Искаше да му бъдат махнати кръстоидите – отвърнах аз. – Искаше свобода и за... душата, ДНК, и каквото щете друго на отец Дюре... и за самия себе си.

– Не съвсем – възрази Гладстоун. – Отец Хойт искаше да умре.

Изправих се, като едва не прекатурих стола си и се приближих до пулсиращата карта.

– Това са пълни глупости – казах аз. – Дори да е искал това, другите бяха длъжни да го спасят... вие също. А го оставихте да умре.

– Да.

– Точно, както ще оставите и другите да умрат ли?

– Не е задължително – отвърна президент Мейна Гладстоун. – Това е тяхна воля... и на Шрайка, ако такова създание наистина съществува. Единственото, което зная сега, е, че тяхното поклонничество е прекалено важно, за да им дам възможност... да... се оттеглят... в решителния момент.

– Решителен за кого? За тях? Как е възможно животът на шестима или седмина души... и едно бебе... да влияе върху последиците за общество от сто и петдесет милиарда? – Знаех отговора на този въпрос, разбира се. Съвещателната комисия на ИИ, както и не така чувствителните предсказатели на Хегемонията, много внимателно бяха избрали поклонниците. Но за какво? Непредсказуемост. Те бяха цифри, които съответстваха на крайния неизвестен резултат на цялото уравнение, наречено Хиперион. Дали Гладстоун знаеше това, или знаеше само онова, което ѝ казваха съветник Албедро и собствените ѝ шпиони? Въздъхнах и

се върнах на стола си.

– Сънят ви каза ли ви каква е била съдбата на полковник Касад? – попита президентът.

– Не. Събудих се преди да се върнат в Сфинкса, за да потърсят убежище от бурята. Гладстоун леко се усмихна.

– Вие разбирате, г. Севърн, че за нашите цели би било по-удобно да ви упоим със същия наркотик на истината, който използваша вашите приятели Филомел и да ви свържем с подозвучители, за да разполагаме с по-постоянен доклад за събитията на Хиперион.

Отвърнах на усмивката ѝ.

– Да – казах аз, – това би било по-удобно. Но за вас изобщо не би било удобно, ако се изплъзна в Техноцентъра по инфосферата и ви оставя само тялото си. И ще направя точно това, ако върху мен отново бъде упражнено насилие.

– Разбира се – рече Гладстоун. – Точно това бих направила и аз при подобни обстоятелства. Кажете ми, г. Севърн, как е в Техноцентъра? Как е в това далечно място, което всъщност обитава съзнанието ви?

– Оживено – отвърнах аз. – Искате ли да ме видите за нещо друго днес?

Гладстоун отново се усмихна и аз почувствах, че усмивката ѝ е истинска, а не политическото оръжие, което тя използваше така добре.

– Да – кимна президентът. – Имах нещо друго наум. Бихте ли желал да отидете на Хиперион? На истинския Хиперион?

– На истинския Хиперион ли? – глупаво повторих аз. Почувствах как пръстите на краката и ръцете ми пламват, когато ме заля странно усещане за възбуда. Съзнанието ми можеше наистина да обитава Техноцентъра, но тялото и мозъкът ми бяха прекалено човешки, прекалено податливи на адреналин и други произволни вещества.

Гладстоун кимна.

– Милиони хора искат да отидат там. Да се телепортират на нещо ново. Да наблюдават войната отблизо. – Тя въздъхна и премести работното си тефтерче. – Идиотите. – Вдигна поглед към мен и кафявите ѝ очи бяха сериозни. – Но аз искам някой да отиде там и лично да ми докладва. Тази сутрин Лейт ще използва един от новите военни телепортаторни терминали и си мислех, че бихте могъл да се присъедините към него. Може да няма време да слезете на самия Хиперион, но ще бъдете в системата.

Дойдоха ми наум няколко въпроса и първият от тях ме смути.

– Ще бъде ли опасно?

Гладстоун не измени нито изражението, нито тона си.

– Възможно е. Макар че ще бъдете далеч зад фронта и че Лейт има изрични инструкции да не излага себе си... или вас... на какъвто и да е очевиден риск.

„Очевиден риск“ – помислих си аз. Но колко ли не толкова очевидни рискове имаше в зоната на войната, близо до свят, на който свободно бродеше създание като Шрайка?

– Да – отвърнах аз. – Ще отида. Но има едно нещо...

– Да?

– Трябва да разбере защо искате да отида. Струва ми се, че ако просто искате да съм връзката ви с поклонниците, поемате излишен риск, като ме прашате.

Гладстоун кимна.

– Г. Севърн, вярно е, че връзката ви с поклонниците... макар и донякъде тънка... представлява за мен интерес. Но също е вярно, че се интересувам от наблюденията и преценките ви. От вашите наблюдения.

– Но аз съм нищо за вас – възразих. – Не знаете на кого друго съм в състояние да докладвам, съзнателно или не. Аз съм създание на Техноцентъра.

– Да – съгласи се Гладстоун, – но също можете да сте най-безпристрастната личност на Тау Сети Сентър в този момент, а навярно и в цялата Мрежа. Освен това наблюденията ви са виждания на отличен поет, на човек, чийто гений уважавам.

Изляях някакво подобие на смях.

– Той е бил гений. Аз съм подобие. Търтей. Карикатура.

– Сигурен ли сте? – попита Мейна Гладстоун.

Разперих ръце.

– Не съм написал и един стих през десетте месеца, откакто съм жив и съзнавам този странен задгробен живот – казах аз. – Не мисля в стихове. Това не е ли достатъчно доказателство, че този възстановителен проект на Техноцентъра е измама? Дори фалшивото ми име е обида за човек, безкрайно по-талантлив, отколкото аз изобщо мога да бъда... Джоузеф Севърн беше сянка в сравнение с истинския Кийтс, но аз петня името му, като го използвам.

– Това може и да е вярно – изрече замислено Гладстоун. – А може и да не е. Така или иначе, ви моля да отидете с г. Хънт на това кратко пътуване до Хиперион. – Тя замълча. – Не сте... длъжен... да го сторите. Вие дори не сте гражданин на Хегемонията. Но бих се радвала, ако отидете.

– Ще отида – отново отвърнах аз, чувайки собствения си глас сякаш от разстояние.

– Много добре. Ще ви трябват топли дрехи. Не носете нищо, което може да се разхлаби или да смути свободното падане, макар че няма голяма вероятност да се сблъскате с това. Ще се срещнете с г. Хънт в основния телепортаторен възел на Правителствения дом след... – тя хвърли поглед към инфотерма си – ...дванайсет минути.

Кимнах и се обърнах да си вървя.

– А, г. Севърн...

Спрях на вратата. Възрастната жена зад бюрото изведнъж ми се стори доста дребна и много уморена.

– Благодаря ви, г. Севърн – каза тя.

Вярно беше, че милиони искаха да се телепортират в зоната на войната. Всеобема беше изпълнен с петиции, аргументи за допускане на телепортиране на цивилни граждани на Хиперион, молби от туристически агенции за провеждане на кратки екскурзии и искания от планетарни политици и представители на Хегемонията да бъдат допуснати в системата на „мисии за събиране на факти“. Всички подобни молби бяха отхвърляни. Гражданите на Мрежата – особено тези с власт и влияние – не бяха свикнали да им се отказва достъп до нови изживявания, а за Хегемонията цялата война си оставаше едно от малкото все още неизпитвани изживявания.

Но кабинетът на президента и органите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ оставаха непреклонни: никакво цивилно или неупълномощено телепортиране в системата на Хиперион, никакво нецензурирано отразяване на новините. В епоха, в която нямаше недостъпна информация, нито пък се забраняваше каквото и да било пътуване, подобно изключение беше всеяващо и дразнещо.

Срещнах се с г. Хънт до правителствения телепортаторен възел след като показах пропуска си на повече от десетина пропускателни пункта на Службата за сигурност. Хънт носеше черни вълнени дрехи, неукрасени, но напомнящи за униформите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, които се виждаха навсякъде в тази част на Правителствения дом. Бях разполагал с малко време за преобличане и се върнах в апартамента си само, за да грабна широка жилетка с много джобове, в които да държа материалите за рисуване и един 35-милиметров видеонокъл.

– Готов ли сте? – попита Хънт. Напомнящото му на хрътка лице не изглеждаше очаровано да ме види. Помощникът носеше обикновена черна пътна чанта.

Кимнах.

Хънт махна на транспортния техник от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и се появи искрящ едновременно портал. Знаех, че устройството е настроено за нашите ДНК-модели и че няма да пропусне никой друг. Хънт си пое дъх и влезе. Гледах как живачната повърхност на портала се набръчка след преминаването му, като поток, възвръщащ спокойствието си след съвсем лек повей на вятъра и после влязох самият аз.

Мълвеше се, че оригиналните телепортаторни прототипи не са предизвиквали никакви усещания по време на прехвърлянето и че ИИ и хората конструктори са променили устройството, добавяйки онова леко изтръпващо, заредено с озон чувство, за да предизвикат у пътуващия Усещането за пътуване. Каквато и да беше истината, когато излязох от портала, спрях и се огледах, кожата ми все още беше леко напрегната.

Странно е, но е вярно, че бойни космически кораби се изобразяват във фантастиката, киното, холосите и симулациите от повече от осемстотин години. Още преди човечеството да напусне Старата Земя само с преустроени атмосферни самолети, земните плоскообразни филми бяха показвали епични космически битки и огромни междузвездни дреднаути с невероятно въоръжение, които пронизваха космоса като цели градове с аеродинамична форма. Дори пороят от последните военни холоси след битката на Бреша представяше огромни флоти, водещи бой от разстояние, което двама съхопътни войника биха намерили за клаустрофобично. Корабите отиваха на таран, запалваха се и изгаряха като древногръцки триери, наблъскани в протоците на Артемизий.

Затова не беше за чудене, че сърцето ми силно туптеше и дланите ми бяха малко влажни, когато стъпих на флагманския кораб на флотата, в очакване да се кача на широкия мостик на боен кораб като от холосите, с гигантски екрани, изпълнени с вражески кораби, виещи аларми, отрупани над тактическите командни пултове командири със сбръчкани лица, а подът се накланя ту наляво, ту надясно.

Заедно с Хънт стояхме в нещо, което можеше да е тесен коридор в електростанция. Навсякъде се виеха тръби, маркирани с различни цветове, а разположените на еднакви интервали дръжки и херметични отвори предполагаха, че наистина сме в космически кораб. Дискове и интерактивни екрани показваха, че коридорът служи и за някакви други цели, освен за минаване, но у нас предизвикваше общо усещане за клаустрофобия и примитивна техника. Наполовина очаквах да видя жици, излизащи от електрическите възли. Коридорът ни се пресичаше от вертикална шахта, а през вратите се виждаха други тесни, объркани проходи.

Хънт погледна към мен и леко сви рамене. Зачудих се дали беше възможно да не сме се телепортирали там, където трябваше.

Преди някой от нас да бе казал каквото и да било, от един от страничните коридори се появи млад мичман от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос в черна бойна униформа, отдаде чест на Хънт и каза:

– Добре дошли на КХ „Хебриди“, господа. Адмирал Нашита ме помоли да ви предам неговите поздрави и да ви покания в бойния контролен център. Последвайте ме, моля. – С тези думи младият мичман се обърна, хвана се за една скоба и се изтегли в тясната вертикална шахта.

Последвахме го по възможно най-добрия начин. Хънт се мъчеше да не изпусне чантата си, а аз се опитвах ръцете ми да не попаднат под токовете му, докато се изкачвахме. Само след няколко метра разбрах, че гравитацията тук е много по-слаба от стандартната и че всъщност изобщо не беше гравитация, а по-скоро се усещаше като множество малки, но упорити ръце, които ме натискаха „надолу“. Знаех, че на космическите кораби се използва задържащо поле клас едно, чрез което се симулираше гравитация, но сега за пръв път го изпитвах. Усещането не беше особено приятно – постоянното налягане бе по-скоро като навеждане срещу вятър и това подсилваше клаустрофобичния ефект от тесните коридори, малките врати и натъпканите със снаряжения отделения.

„Хебриди“ беше кораб три-К – Комуникационно-Контролно-Команден – и бойният контролен център бе сърцето и мозъкът му, но не много внушително сърце и мозък. Младият мичман ни преведе през три херметични врати, тръгна по последния коридор покрай охраняващите морски пехотинци, отдаде чест и ни остави в помещение, голямо навярно 20 кв. м, но толкова шумно и претъпкано с персонал и съоръжения, че първото ми инстинктивно желание беше да се върна назад, за да си поема глътка въздух.

Тук нямаше гигантски екрани, но десетки млади офицери от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос се блъскаха, над шифрови дисплеи, седяха в симулационни кабинни или стояха пред пулсиращи изображения, които изглежда излизаха от всичките шест илюминатора. Мъже и жени седяха включени в столовете и сензорните си люлки, с изключение на неколцина офицери – те приличаха повече на припрени чиновници, отколкото на опитни воители, – които се лутаха по тесните пътеки, потупваха подчинените си по гърба, искаха още информация и се включваха в пултовете със собствените си имплантни щекери. Един от тези мъже забързано мина покрай нас, погледна и двама ни, отдаде ми чест и попита:

– Г. Хънт?

Кимнах към спътника си.

– Г. Хънт – каза дебелият млад командир, – адмирал Нашита ще се срещне с вас веднага.

Командващият всички сили на Хегемонията в системата на Хиперион беше нисък мъж с къса бяла коса, кожа далеч по-гладка, отколкото предполагаше възрастта му и яростно смръщен, сякаш лицето му беше изсечено в тази гримаса. Адмирал Нашита бе облечен в черна униформа с висока яка, без никакви военни отличия, освен едно червено джудже на яката. Ръцете му бяха груби и доста яки на вид, но наскоро му бяха правили маникюр. Адмиралът седеше на малка платформа, заобиколена от уреди и статични екрани. Суетнята и припряното безумие сякаш минаваха покрай него, като бърз поток покрай непокатимата скала.

– Вие сте посланик на Гладстоун – каза той на Хънт. – Кой е този?

– Мой помощник – отвърна Лейт Хънт. Устоях на порива да вдигна вежди.

– Какво искате? – продължи Нашита. – Както виждате, имаме работа.

Лейт Хънт кимна и хвърли поглед наоколо.

– Нося някои материали за вас, адмирале. Има ли някъде тук място, където да разговаряме насаме?

Адмирал Нашита промърмори нещо, прокара длан по някакъв реосензор и въздухът зад мен се сгъсти, сливайки се в полутвърда мъгла при материализирането на задържащото поле. Шумът на бойния контролен център изчезна. Тримата бяхме затворени в малко иглу от тишина.

– Побързайте – рече адмирал Нашита. Хънт отключи чантата и извади малък плик с герба на Правителствения дом на гърба.

– Лично послание от президента – каза той. – Можете да го прочетете в свободното си време, адмирале. Нашита изсумтя и остави плика настрана. Хънт постави върху бюрото по-голям плик.

– А това е запис на предложението на Сената за провеждането на тази... ъ-ъ... военна акция. Както знаете, волята на Сената е акцията да представлява бързо упражняване на сила за постигане на ограничени цели с колкото е възможно по-малки човешки загуби, последвано от стандартното предложение за помощ и закрила към нашата нова... колониална придобивка.

Намръсената физиономия на Нашита леко трепна. Той нито докосна, нито прочете плика, съдържащ волята на Сената.

– Това ли е всичко?

Хънт отговори незабавно.

– Това е всичко, освен ако не искате да предадете чрез мен лично послание до президента, адмирале.

Нашита се втрени в него. В малките му, черни очи нямаше истинска враждебност, а само нетърпение, което според мен нямаше да се утажи, докато този поглед не изгаснеше от смъртта.

– Имам личен векторен достъп до президента – заяви адмиралът. – Много ви благодаря, г. Хънт. Този път няма да има обратно съобщение. А сега бъдете така любезни да се върнете при корабния телепортаторен възел и да ме оставите да продължа с провеждането на тази военна акция.

Задържащото поле около нас изчезна и шумът нахлу като вода през топящ се леден бент.

– Има още нещо – обади се Лейт Хънт и гласът му почти се изгуби под техножуженето на бойния център. Адмирал Нашита се обърна на стола си и зачака.

– Бихме искали да ни осигурите транспорт до планетата – рече Хънт. – До Хиперион. Адмиралът като че ли се намръщи още повече.

– Хората на президент Гладстоун не споменаха нищо за уреждане на спускателен кораб. Хънт не мигна.

– Генерал-губернатор Лейн знае, че можем да пристигнем.

Нашита хвърли поглед към един от екраните си, щракна с пръсти и изляя нещо на побързалия да дотича майор от морската пехота.

– Ще трябва да тръгнете веднага – каза на Хънт адмиралът. – На док дващест тъкмо се готви да излети куриерски кораб. Майор Инвърнес ще ви покаже пътя. Ще бъдете върнати на основния скоков кораб. „Хебриди“ напуска тази позиция след дващест и три минути.

Хънт кимна и се обърна, за да последва майора. Тръгнах с него. Гласът на адмирала ни спря.

– Г. Хънт – извика той, – моля, предайте на президент Гладстоун, че отсега нататък флагманският кораб има прекалено много работа за каквито и да било други политически визити. – Нашита се извърна към мигащите екрани и редицата очакващи го подчинени.

Последвах Хънт и майора обратно в лабиринта.

– Какво? – Бях се замислил за нещо, без да забелязвам какво става наоколо. Лейт Хънт обърна глава към мен.

– Никога не съм бил на спускателен кораб без прозорци или наблюдателни екрани. Странно е.

Кимнах и за пръв път огледах тесния и претъпкан интериор.

Наистина, в пътническото отделение на спускателния кораб имаше само празни седалки, купчини провизии и един млад лейтенант. Това сякаш контрастираше на фона на клаустрофобичното обкръжение в командния кораб.

Отклоних поглед и се върнах към мислите, които ме занимаваха, откакто оставихме Нашита. Докато следвах двамата мъже до док два-сет, изведнъж ми беше дошло наум, че не пропусках нещо, което бях очаквал да пропусна. Част от тревогата ми за това пътуване се криеше в мисълта да напусна инфосферата – бях като риба, която обмисля възможността да напусне морето. Част от съзнанието ми лежеше някъде на дъното на това море, на този океан от данни и комуникационни връзки от двеста свята и Техноцентъра, всички обединени от невидимата среда, някога наричана инфоравнина, а сега известна само като мегасфера.

Когато напуснахме Нашита, бях удивен, че все още чувам пулса на това море – далечен, но постоянен, като шума на прибой на половин километър от брега – и се бях опитвал да разбера това през цялото време, докато бързахме към спускателния кораб, докато закопчавахме коланите си и политахме, а после и през десетминутния цислунарен полет към атмосферата на Хиперион.

ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се гордееха, че използват свои собствени изкуствени интелекти, инфосфери и източници за изчисление. Очевидната причина се криеше в необходимостта от опериране в огромните пространства между световите на Мрежата, в мрачните и тихи места между звездите и извън мегасферата на Мрежата, но голяма част от истинската причина се състоеше в яростната нужда от самостоятелност, която ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ изпитваха по отношение на Техноцентъра от векове наред. И все пак, намиращ се на кораб на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, в центъра на армадата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, в една система, невлизаща нито в Мрежата, нито в Протектората, аз чувах същото успокоително жужене на данни и енергия, което бих долавял където и да е в Мрежата.

Интересно.

Мислех си за връзките, които телепортаторът бе донесъл в системата на Хиперион: не само за скоковия кораб и телепортаторната задържаща сфера, носеща се до Хиперионския пункт БЗ като блестяща нова луна, а за километрите гигаканален фиброоптичен кабел, клатещ се през постоянните телепортали на скоковия кораб, за микровълновите предаватели, които механично сновяха между няколкото сантиметра, за да повторят съобщенията си в почти реално време, за опитомените ИИ на

командния кораб, искащи – и получаващи – нови връзки с Върховното командване на планината Олимп на Марс и навсякъде другаде. ИИ от Техноцентъра знаеха всичко, което ставаше в системата на Хиперион. Ако тялото ми сега трябваше да умре, щях да имам същия път за бягство, както винаги – по пулсиращите връзки, които, подобно на тайни проходи, водеха извън Мрежата, извън каквато и да е следа от инфоравнината, както беше позната на човечеството, по инфоканалите към самия Техноцентър. „Всъщност, не към Техноцентъра – помислих си аз, – защото, като океан с различни течения, той обкръжава, обхваща огромни Гълфстрийми, които се смятат за отделни морета.“

– Просто ми се иска да имаше прозорец – прошепна

Лейт Хънт.

– Да – казах аз. – И на мен.

Спускателният кораб подскачаше и вибрираше, докато навлизахме в горните слоеве на атмосферата на Хиперион. „Хиперион – помислих си аз. – Шрайка.“ Тежката риза и жилетката като че ли залепнаха за тялото ми. Тихият шум отвън подсказваше, че летим в лазурните небеса със скорост няколко пъти по-висока от тази на звука. Младият лейтенант се наведе през пътеката.

– За първи път ли идвате тук, господо? Хънт кимна.

Лейтенантът дъвчеше дъвка и парадираше със спокойствието си.

– Вие ли сте двамата цивилни техници от „Хебриди“?

– Току-що идваме оттам, да – отвърна Хънт.

– Така си и помислих – ухили се лейтенантът. – Аз пък пренасям куриерска пратка до базата на морската пехота близо до Кийтс. Идвам за пети път.

Леко потръпнах, когато ми припомни името на столицата. Хиперион беше повторно заселен от Тъжния крал Били и неговата колония от поети, художници и други неудачници, бягащи от нахлуващия в родните им светове Хорас Гленън-Хайт – чието нахлуване всъщност никога не бе успяло да се осъществи. Поетът в сегашното поклонничество на Шрайка, Мартин Силенъс, беше съветвал крал Били преди почти два века при наименоването на столицата. Кийтс. Местните наричаха стария квартал Джактаун.

– Няма да повярвате на очите си, като видите това място – рече лейтенантът. – То е истинска клоака, която не води наникъде. Искам да кажа, ням инфосфера, ЕМПС-та, телепортатори, симулационни балове, нищо. Не е чудно, че хиляди шибани местни лагеруват около космодрума и просто разкъсват оградата, за да се измъкнат от този свят.

– Наистина ли нападат космодрума? – попита Хънт.

– Не – отвърна лейтенантът и джвакна дъвката си. – Но са готови да го направят, ако разбирате какво искам да кажа. Точно затова Втори батальон на морската пехота установи охраняван периметър и блокира пътя към града. Освен това селяндурите си мислят, че вече ще слагаме телепортатори всеки ден и че ще им позволим да се измъкнат от лайната, в които сами са нагазили.

– В които сами са нагазили ли? – повторих аз. Лейтенантът сви рамене.

– Трябвало е да направят нещо, за да накарат прокудените да се позпотят с тях, нали? Ние сме тук просто, за да извадим техните стриди от огъня.

– Кестени – поправи го Лейт Хънт. Дъвката джвакна.

– Както и да е.

Шумоленето на вятъра се усили и се превърна в остър вой, който ясно се чуваше през корпуса. Спускателният кораб отскочи два пъти и после плавно се плъзна – зловещо плавно, – сякаш по леден улей на шестнайсет километра над земята.

– Иска ми се да имаше прозорец – прошепна Лейт Хънт. В кораба беше топло и задушно. Отскачането действаше странно отпускащо – беше по-скоро, сякаш малък платноход се издига и спуска по ниски вълни. Затворих очи за няколко минути.

10.

Сол, Брон, Мартин Силенъс и консулт носят багажа си Мьобиусовия куб на Хет Мастийн и тялото на Ленар Хойт надолу по дългия склон към входа на Сфинкса. Сега вали силен сняг и кръжи над вече хлътналите дюни в сложен танц на носени от вятъра снежинки. Макар инфотермите им да твърдят, че нощта е към края си, на изток няма и намек за изгрев. Въпреки постоянните призови по радиовръзката на инфотермите им, отговор от полковник Касад няма.

Сол Уайнтрауб спира пред входа на Гробницата на времето, наречена Сфинкса. Той чувства присъствието на дъщеря си като топлина до гърдите си под пелерината, усеща повдигането и спускането на топлия бебешки дъх до шията си. Ученият вдига ръка, докосва малкото вързопче и се опитва да си представи Рахил като двацет и шест годишна жена, като изследовател, спрял точно до този вход, преди да влезе вътре, за да

проучи антиентропните тайни на Гробницата на времето. Сол поклаща глава. Оттогава бяха изтекли двайсет и шест дълги години и цял един човешки живот. След четири дни щеше да настъпи рожденият ден на дъщеря му. Ако не направеше нещо, ако не откриеше Шрайка, ако не сключеше някаква сделка със създанието, ако не направеше нещо, след четири дни Рахил щеше да умре.

– Идваш ли, Сол? – вика Брон Ламиа. Другите са оставили багажа си в първото помещение, на пет-шест метра надолу по тесния каменен коридор.

– Идвам – вика в отговор той и влиза в гробницата. Светлинни глобуси и електрически лампи обточват тунела, но са мъртви и покрити с прах. Само фенерчето му и блясъкът на един от малките прожектори на Касад осветяват пътя.

Първото помещение е малко, не повече от четири на шест метра. Другите трима поклонници бяха оставили багажа си до отсрещната стена и бяха разтворили мушамы и походни легла в центъра върху хладния под. Два фенера съскат и хвърлят студена светлина. Сол спира и се оглежда.

– Тялото на отец Хойт е в съседната стая – казва Брон Ламиа в отговор на незададения му въпрос. – Там е още по-студено.

Сол заема мястото си до другите. Дори и толкова навътре в Гробницата, той чува стърженето на пясъка и навявания върху камъните сняг.

– По-късно консулт отново ще опита инфотерма – обажда се Брон. – За да опише на Гладстоун положението.

Мартин Силенъс се размива.

– Няма полза. Няма абсолютно никаква шибана полза. Тя знае какво прави и никога няма да ни позволи да се измъкнем оттук.

– Ще опитам след изгрев слънце – казва консултът. Гласът му е много уморен.

– Аз ще остана на стража – казва Сол. Рахил се размърдва и слабо проплаква. – Така или иначе трябва да нахраня бебето.

Другите изглеждат прекалено уморени, за да отговорят. Брон се обляга на една от раниците, затваря очи и след няколко секунди започва да диша дълбоко. Консултът смъква триъгълната шапка над очите си. Мартин Силенъс скръства ръце и се втренчва във вратата в очакване.

Сол Уайнтрауб се суети с биберона. Студените му, артрозни пръсти трудно се оправят с подгриващото ушенце. Той поглежда в торбата си и разбира, че има само още десет биберона и няколко пелени.

Бебето суче и Сол клюма, почти заспива, когато някакъв звук

събужда всички им.

– Какво? – вика Брон, като търси бащиния си пистолет.

– Шт! – изръмжава поетът и протяга ръка към останалите, за да запазят тишина.

Някъде иззад гробницата отново се разнася звукът. Той е равен и категоричен и разкъсва воя на вятъра и стърженето на пясъка.

– Пушката на Касад – казва Брон Ламиа.

– Или на някой друг – прошепва Мартин Силенъс. Остават седнали в мълчание и се напрягат да чуят нещо. В продължение на един дълъг миг не се долавя абсолютно никакъв звук. После изведнъж нощта изригва в шум... шум, който кара всички им да се свият и да затиснат ушите си с ръце. Рахил изпищява от ужас, но виковете ѝ не могат да се чуят от експлозиите и гърмежите зад гробницата.

11.

Събудих се точно, когато спускателният кораб се приземяваше. „Хиперион“ – помислих си аз, докато все още отърсвах съзнанието си от дрипите на съня.

Младият лейтенант ни пожела късмет и излезе пръв, когато се отвори вратата и студен, остър въздух измести гъстата, задушна атмосфера на кабината. Последвах Хънт навън по стандартна стълбичка, минахме през защитната стена и излязохме на асфалта.

Беше нощ и няха представа какво бе местното време, дали линията, отделяща деня от нощта, току-що не бе минала през тази точка на планетата или точно сега приближаваше, но изпитвах чувство и усещах мирис, които ми подсказваха, че е късно. Ръмеше лек, ситен дъжд, напоен със соления аромат на море и свежия дъх на влажна растителност. Полеви лампи осветяваха далечния периметър и сиянието на десетки светлинни кули се отразяваше в ниските облаци. Шестима млади мъже в полевата униформа на морски пехотинци бързо разтоварваха спускателния кораб и на трийсет метра от дясната ни страна видях нашия млад лейтенант оживено да разговаря с друг офицер. Малкият космодрум като че ли беше излязъл от учебник по история и приличаше на колониална база от първите дни на Хеджира. Примитивни бомбоубежища и площадки за приземяване се простираха на километър и половина или повече към тъмната грамада на хълмовете на север, кранове и обслужващи кули бяха наклонени към десетки военни совалки и малки бойни кораби

около нас, а зоните за кацане бяха заобиколени с модулни военни сгради, покрити с антени, лилави задържащи полета, безброй плъзгачи и самолети.

Проследих погледа на Хънт и забелязах, че към нас се насочва плъзгач. Синьо-златистият геодезичен герб на Хегемонията върху бронята му се огряваше от светещите му фарове. Дъждът се стичаше по предните балони и вентилаторните чистачки го издухваха в плътна мъглява завеса. Плъзгачът се приземи, перспексовият балон се отвори и прибра, отвътре излезе някакъв мъж и се забърза към нас през асфалта.

Той протегна ръка на Хънт.

– Г. Хънт? Аз съм Тео Лейн.

Хънт стисна ръката му и кимна към мен.

– Приятно ми е да се запозная с вас, генерал-губернаторе. Това е Джоузеф Севърн.

Стиснах ръката на Лейн и при докосването си до нея с удивление го познах. Спомних си Тео Лейн през мъглите на разказа на консула, годините, когато младежът беше служил като вице-консул, а също и от кратката среща преди седмица, когато той поздрави всички поклонници, преди да се отправят нагоре по реката на левитационния кораб „Бенарес“. Изглеждаше по-възрастен, отколкото преди шест дни. Но непокорният кичур на челото му си беше същият, както и архаичните очила на носа му и енергичното, твърдо ръкостискане.

– Приятно ми е, че отделихте време да посетите планетата – каза на Хънт генерал-губернаторът. – Имам да съобщавам на президента няколко неща.

– Затова сме тук – рече Хънт. Той примижа от дъжда. – Разполагаме с около час. Има ли някъде място, където да се поизсушим?

Устата на генерал-губернатора се разтегли в младежка усмивка.

– Целият район тук е истинска лудница, дори и в 0520 ч., а консулството е под обсада. Но знам едно място. – Той посочи към плъзгача.

Щом тръгнахме, забелязах два плъзгача на морската пехота, които ни ескортираха, но все пак се изненадах, че генерал-губернаторът на един протекторатен свят кара своя собствена кола и че няма постоянни телохранители. После си спомних какво разказа консултът за Тео Лейн на другите поклонници – за енергията и скромността на младия мъж.

Докато излитахме от космодрума и се понасяхме към града, слънцето изгря. Осветени отдолу, ниските облаци заблестяха, хълмовете на север заискриха в яркозелено, лилаво и ръждивочервено, а ивицата небе под облаците на изток спираше дъха със зелените и лазурните си багри,

които помнех от сънищата си. „Хиперион“ – помислих си аз и почувствах как гърлото ми се стяга от напрежение и възбуда.

Облегнах глава на перспексовия балон, по който се стичаха вадички дъжд и разбрах, че част от шемета и объркването, които чувствах в този миг, се дължеше на отслабването на фоновия контакт с инфосферата. Връзката все още съществуваше, осъществявана предимно по микро вълновите и векторните канали, но беше по-слаба от всякога досега – ако инфосферата бе море, в което плувах, сега се намирах в плитчини. Навярно отливът би бил по-сполучлива метафора, защото водата стана още по-плитка, когато напуснахме зоната на космодрума и примитивната му микросфера. Насилих се да се съсредоточа върху това, което обсъждаха Хънт и генерал-губернаторът.

– Виждате колибите и копторите – каза Лейн и леко наклони машината, за да получим по-добър изглед към хълмовете и долините, отделящи космодрума от предградията на столицата.

Колиби и коптори бяха прекалено меки думи за ужасната купчина фибропластмасови панели, парчета брезент, кашони и енергиен дунапен, която покриваше хълмовете и дълбоките каньони. Нещо, което очевидно някога е било единайсет-дванайсеткилометров път от града до космодрума през гористи хълмове, сега представляваше гола земя – дърветата бяха изсечени за отопление и построяване на колибите, ливадите бяха превърнати в пустинни мочурища и цял град от седем-осемстотин хиляди бежанци покриваше всички по-равни участъци. Дим от хиляди огънове се издигаше към облаците и аз виждах навсякъде движение, тичащи босоноги дечурлига, жени, носещи вода от потоците, които трябва да бяха ужасно замърсени, мъже, наклеявали по полето и чакащи на опашка пред набързо построени нужници. Забелязах, че и от двете страни на магистралата са издигнати високи огради от бодлива тел и бариери от лилаво задържащо поле, а приблизително на всеки километър се виждаха военни пропускателни пунктове. Дълги колони от наземни машини и плъзгачи на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ в камуфлажен цвят се движеха и в двете посоки по магистралата и ниските равнища на въздушните пътища.

– ...повечето от бежанците са местни – обясняваше генерал-губернатор Лейн, – макар че има хиляди изгонени земевладелци от южните градове и големите плантации за фибропластмаса на Аквила.

– Дошли са тук, защото смятат, че прокудените ще нахлуят ли? – попита Хънт. Тео Лейн погледна към помощника на Гладстоун.

– Първоначално настана паника при мисълта, че Гробниците на

времето се отварят – отвърна той. – Хората бяха убедени, че Шрайка идва за тях.

– А така ли беше? – попитах аз. Младият мъж се извърна на мястото си, за да ме погледне.

– Третият легион на Силите за самоотбрана замина на север преди седем месеца – отвърна той. – И не се върна.

– Казахте, че отначало са бягали от Шрайка – рече Хънт. – Защо са дошли и другите?

– Чакаат евакуацията – отвърна Лейн. – Всички знаят какво сториха... прокудените... и войските на Хегемонията... с Бреша. Те не искат да бъдат тук, когато това стане и с Хиперион.

– Вие разбирате, че ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ смятат евакуацията за съвсем крайна мярка, нали? – попита Хънт.

– Да. Но ние не съобщаваме това на бежанците. Вече избухнаха ужасни безредици. Храмът на Шрайка беше разрушен... тълпата го обсади и някой използва оформени плазмени заряди, откраднати от мините на Урсус. Миналата седмица имаше нападения срещу консулството и космодрума, както и гладни бунтове в Джактаун.

Хънт кимна и се загледа в приближаващия се град. Сградите бяха ниски, съвсем малко от тях надвишаваха пет етажа, а белите им пастелни стени сияеха на косите лъчи на утринното слънце. Погледнах през рамото на Хънт и видях ниската планина с издълбаното лице на Тъжния крал Били, което гледаше замислено над долината. Р. Хули се виеше през центъра на стария град, изпъваше се преди да потече на север към невидимия сега Брайдъл Рейндж и се скриваше от поглед в обраслите с дървета блата на югоизток, където знаех, че се разлива в делтата си покрай Високата грива. Градът изглеждаше безлюден и спокоен след тъжния смут в бежанския лагер, но още щом започнахме да се спускаме към реката, забелязах военния трафик, танковете, БТР-ите и ГАВ-ите по пресечките и в парковете. Камуфлажният им цвят беше съзнателно дезактивиран, за да изглеждат по-заплашителни. После видях бежанците в града: временни палатки по площадите и алеите, хиляди спящи фигури по тротоарите като многобройни, тъмни вързопи пране, които чакат да ги приберат.

– Преди две години населението на Кийтс беше двеста хиляди души – каза генерал-губернатор Лейн. – Сега, като се смятат и колибите, сме близо три и половина милиона.

– Мислех, че на планетата има по-малко от пет милиона души – рече Хънт. – Включително местните.

– Точно така – отвърна Лейн. – Виждате защо всичко се разпада. Повечето от останалите бежанци са в другите два големи града, Порт Романс и Ендимион. Плантациите за фибропластмаса на Аквила пустеят, отново се превръщат в джунгла и обрасват с огнебълващи дървета, селскостопанските пояси по Гривата и Деветте опашки не произвеждат нищо – или ако произвеждат, не могат да прекарат храните до пазара поради разпадането на гражданската транспортна система.

Хънт гледаше как реката се приближава.

– Какво прави правителството? Тео Лейн се усмихна.

– Искате да кажете какво правя аз? Ами, кризата продължава вече почти три години. Първата стъпка беше да разпусна Автономния съвет и официално да обявя влизането на Хиперион в Протектората. Щом получих изпълнителната власт, национализирах оставащите транспортни компании и дирижабълни линии – сега тук само военните пътуват с плъзгачи – и разформировах Силите за самоотбрана.

– Разформировахте ли ги? – попита Хънт. – Мислех си, че сте искали да ги използвате.

Генерал-губернатор Лейн поклати глава. Той леко и уверено докосна омниконтролера и плъзгачът започна да се спуска по спирала надолу към центъра на стария Кийтс.

– Бяха нещо повече от безполезни – отвърна той. – Бяха опасни. Не се разтревожих особено, когато „Бойният Трети“ легион замина на север и просто изчезна. Веднага щом се приземиха отрядите на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ сухопътни войски и морските пехотинци, разоръжих и останалите главорези от СЗС. Те бяха в основата на повечето плякосвания. Ето тук ще закусим и ще поговорим.

Плъзгачът се спусна ниско над реката, направи последен кръг и леко се приземи в двора на стара постройка от камък и греди с чудно оформени прозорци: „При Цицерон“. Още преди Лейн да обясни на Лейт Хънт, аз го познах от отбиването на поклонниците – старият ресторант, хан и кръчма се намираше в сърцето на Джактаун и обхващаше четири сгради на девет етажа. Балконите, подпорите и тъмните му дървени коридори бяха надвиснали от едната страна над бавно течащата Хули и над тесните улички и алеи на Джактаун – от другата. „При Цицерон“ беше по-стар от каменното лице на Тъжния крал

Били и неговите тъмни стаи и дълбоки винарни бяха истинският дом на консула през годините на заточението му тук.

Стан Левески ни посрещна на дворната врата. Висок и едър, с лице, потъмняло и набръчкано от възрастта като каменните стени на хана му,

Левески олицетворяваше „При Цицерон“, както неговият баща, дядо и пращядо преди него.

– По дяволите! – рече гигантът и потупа генерал-губернатора – който всъщност беше диктатор на неговия свят, – по раменете толкова силно, че накара Тео да залитне. – Станал си рано за разнообразие, а? И си довел приятелите си на закуска? Добре дошли при Цицерон! – Огромната длан на Стан Левески погълна тази на Хънт, а после и моята в поздрав, който ме принуди да проверя дали пръстите и ставите ми не са счупени. – Или за вас – по времето на Мрежата – вече е късно? – изгът-на той. – Може би искате пиене или вечеря!

Лейт Хънт изгледа кръчмаря.

– Откъде разбрахте, че сме от Мрежата? Левески избухна в смях, който завъртя ветропоказателите на покрива.

– Ха! Не е трудно да се досети човек. Идвате тук с Тео по изгрев – да не си мислите, че той води тук всички? – и освен това носите вълнени дрехи, а тук нямаме овце. Не сте хора от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, нито големи клечки от плантациите за фибропластмаса... Познавам ги всичките! *Ipso fact toto*¹⁴, вие сте се телепортирали на кораби от Мрежата и сте наминали насам, за да намерите добра храна. А сега, закуска ли искате или много за пиене?

Тео Лейн въздъхна.

– Дай ни някое тихо ъгълче, Стан. Бекон с яйца и солена херинга за мен. Господа?

– Само кафе – отвърна Хънт.

– Да – казах аз. Тръгнахме след ханджията по коридорите, качихме се по късо стълбище, спуснахме се по рампи от ковано желязо и продължихме по нови коридори. Мястото беше по-ниско, по-тъмно, по-задимено и по-очарователно, отколкото го помнех от сънищата си. Няколко постоянни клиенти вдигнаха поглед към нас, докато минавахме, но мястото беше много по-безлюдно, отколкото го помнех. Очевидно Лейн бе пратил войници да изхвърлят последните главорези от СЗС, които бяха препълвали хана. Минахме покрай висок, тесен прозорец и аз се убедих в тази хипотеза, зървайки БТР от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: супохътни войски, паркиран на уличката и войници с очевидно заредени оръжия, които се мотаеха около него.

– Тук – посочи Левески, като ни махна да излезем на малка веранда, надвиснала над Хули и гледаща към островърхите покриви и

14. От всички тези факти следва (лат.) – Бел.пр.

каменни кули на Джактаун. – Доми ще дойде след две минути със закуската и кафетата. – И той изчезна доста бързо... за гигант.

Хънт хвърли поглед към инфотерма си.

– Разполагаме с около четирийсет и пет минути, преди спускателният кораб да се върне с нас. Хайде да поговорим.

Лейн кимна, свали очилата си и разтърка очи. Разбрах, че е бил на крак цялата нощ... а навярно и няколко нощи поред.

– Добре – рече той и върна очилата на мястото им. – Какво иска да знае президент Гладстоун?

Хънт помълча, докато някакъв много нисък мъж с пергаментовобяла-кожа и жълти очи ни донесе кафето в дълбоки кани с дебели стени и остави на масата поднос с храната на Лейн.

– Президентът иска да знае кои, според вас, са основните ви задачи – започна Хънт. – А също дали можете да задържите положението тук, ако битката се проточи.

Лейн опита от храната си, преди да отговори. Той отпи продължителна глътка от кафето и напрегнато погледна помощника. Беше истинско кафе с прекрасен вкус, по-добро от сортовете, отглеждани в Мрежата.

– Първо на последния въпрос – каза той. – Какво разбирате под „ако се проточи“?

– Седмици.

– Може би седмици. Или месеци. – Генерал-губернаторът опита херингата. – Виждате състоянието на икономиката ни. Ако не бяха доставките от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, тук щяха избухнат гладни бунтове всеки ден, вместо веднъж на седмица. Няма износ заради карантината. Половината от бежанците искат да намерят жреците от храма на Шрайка и да ги убият, а другата половина искат да се покръстят, преди Шрайка да намери тях.

– Намерихте ли жреците? – попита Хънт.

– Не. Сигурни сме, че са избягали от бомбардировката на храма, но властите не могат да ги открият. Носи се слух, че са заминали на север в крепостта Хронос, каменен замък, точно над високата степ, където са Гробниците на времето.

Знаех по-добре от него. Поне знаех, че поклонниците не бяха видели никакви жреци на Шрайка през краткия си престой в крепостта. Но там бяха забелязали следи от клане.

– Що се отнася до основните ни задачи – продължаваше Тео Лейн, – първата е евакуацията. Втората е елиминирането на заплахата от

прокудените. Третата е да се справим със страха от Шрайка.

Лейт Хънт се облегна назад на мазното дърво. От тежката кана в ръцете му се издигаше пара.

– Засега евакуацията не съществува като възможност...

– Защо? – мълниеносно изстреля въпроса Лейн.

– Президент Гладстоун не притежава политическата власт... в този момент... за да убеди Сената и Всеобема, че Мрежата може да приеме пет милиона бежанци...

– Глупости – прекъсна го генерал-губернаторът. – Два пъти повече туристи заляха Мауи-Обетована през първата ѝ година в Протектората. И това унищожи уникалната екология на планетата. Оставете ни на Армагаст или в някоя пустиня, докато отмине паниката от войната.

Хънт поклати глава. Кучешките му очи гледаха по-тъжно от обикновено.

– Това не е само въпрос на логика – отвърна той. – Или пък на политика. Това е...

– Шрайка – отново го прекъсна Лейн. Той си отчупи парче бекон. – Шрайка е истинската причина.

– Да. Както и страхът от проникването на прокудени в Мрежата.

Генерал-губернаторът се разсмя.

– Значи се страхувате, че ако разположите тук телепортали и ни пуснете през тях, група триметрови прокудени ще кацнат и ще се нареждат на опашката без никой да забележи?

Хънт отпи от кафето си.

– Не – рече той, – но съществува действителна вероятност от нашествие. Всички телепортали се отварят към Мрежата. Съвещателната комисия ни предупреждава за тази опасност.

– Добре – с полупълна уста каза по-младият мъж. – Тогава ни евакуирайте с кораби. Не беше ли това причи ната за първата спецчаст?

– Това беше предлогът – отвърна Хънт. – Истинската ни цел сега е да победим прокудените, а после да направим Хиперион реална част от Мрежата.

– Ами заплахата от Шрайка?

– Ще бъде... неутрализирана – заяви Хънт. Той помълча, докато малка групичка мъже и жени минаха покрай нашата веранда.

Вдигнах поглед, понечих да върна вниманието си към масата и после рязко завъртях глава. Групата се бе скрила от поглед надолу по коридора.

– Това не беше ли Мелио Арундес? – попитах аз, като прекъснах

генерал-губернатор Лейн.

– Какво? А, д-р Арундес. Да. Познавате ли го, г. Севърн?

Лейт Хънт ми хвърли остър поглед, но аз не му обърнах внимание.

– Да – казах на Лейн, макар че всъщност никога не бях срещал археолога. – Какво прави той на Хиперион?

– Екипът му се приземи преди повече от шест местни месеца с предложение от университета „Райхс“ на Фрийхолм за допълнително проучване на Гробниците на времето.

– Но Гробниците са затворени за изследвания и туристи – възразих аз.

– Да. Но техните уреди – позволихме им да предават данни веднъж седмично от векторния предавател на консулството – вече показаха промяна в антиентропните полета, обграждащи Гробниците. Университетът „Райхс“ знае, че Гробниците се отварят... ако това означава промяната... и изпратиха най-добрите специалисти в Мрежата да ги проучат.

– Но нали не сте им дали разрешение? – попитах аз. Тео Лейн се усмихна без топлота.

– Президент Гладстоун не им даде разрешение. Затварянето на Гробниците е пряка заповед от ТС2. Ако зависеше от мен, бих забранил пътуването на поклонници и бих позволил на екипа на д-р Арундес приоритетен достъп. – Той отново се обърна към Хънт.

– Извинете ме – станах аз и се измъкнах от верандата.

Намерих Арундес и хората му – три жени и четирима мъже, чиито дрехи и телесни стилове предполагаха различни светове в Мрежата – през две веранди. Бяха се навели над закуските и научните си инфотерми и спореха с толкова неразбираеми специални понятия, че можеха да накарат да им завиди всеки талмудист.

– Д-р Арундес? – попитах аз.

– Да? – Той вдигна поглед. Беше с две десетилетия по-стар, отколкото си го спомнях, навлизаше в средната възраст в началото на шейсетте си години, но удивително красивият профил бе същия, със същата бронзова кожа, здрава челюст, къдрава черна коса, която съвсем леко сивееше по слепоочията и проникателни кафяви очи. Разбрах причините, поради които една току-що завършила студентка може бързо да се влюби в него.

– Казвам се Джоузеф Севърн – представих се аз. – Не сме се срещали, но аз познавам една ваша приятелка... Рахил Уайнтрауб.

Арундес се изправи на крака за секунда, извини се на другите и ме поведе за лакътя, докато не намерихме празна веранда в стая под кръгъл

прозорец, който гледаше към покритите с червени керемиди покриви. Той пусна лакътя ми и внимателно ме изгледа, като се спря на типичните ми за Мрежата дрехи. После обърна китките ми, за да потърси издайническата синкавост на пулсеновите процедури.

– Прекалено сте млад – заключи ученият. – Освен ако не сте познавал Рахил като дете.

– Всъщност, познавам по-добре баща ѝ – отвърнах аз. Д-р Арундес въздъхна и кимна.

– Разбира се – рече той. – Къде е Сол? Опитвам се да го открия от месеци наред чрез консулството. Властите на Хеброн отговарят само, че се е преместил. – Той отново преценявашо ме изгледа. – Знаете ли за... болестта на Рахил?

– Да – отвърнах аз. Болестта на Мерлин, която я караше да става все по-малка, като забравя спомените си с всеки изтекъл ден и час. Мелио Арундес беше един от тези спомени. – Зная, че сте отишъл да я посетите на Бърнард преди петнайсетина стандартни години.

Арундес се намръщи.

– Това беше грешка – каза той. – Мислех си да поговоря със Сол и Сара. Когато я видях... – Той поклати глава. – Кой сте вие? Знаете ли къде са сега Сол и Рахил? До рождения ѝ ден остават три дни.

Кимнах.

– Нейният пръв и последен рожден ден. – Огледах се.

Коридорът беше тих и пуст, с изключение на далечен смях от долния етаж. – Тук съм като наблюдател от кабинета на президента – поясних аз. – Имам информация, че Сол Уайнтрауб и дъщеря му са стигнали до Гробниците на времето.

Арундес ме погледна така, сякаш го бях ударил в слънчевия сплит.

– Тук? На Хиперион? – Той се втренчи за миг в покривите. – Трябваше да разбера... макар че Сол винаги е отказвал да се върне тук... но след като Сара почина... – Той ме погледна. – В контакт ли сте с него? Тя... те добре ли са?

Поклатих глава.

– В момента те не разполагат с радио – или инфосферни връзки – отвърнах аз. – Зная, че са стигнали благополучно. Въпросът е какво знаете вие? Вашият екип? Данните за това какво става с Гробниците на времето могат да бъдат много важни за оцеляването им.

Мелио Арундес прокара длан през косата си.

– Само да ни бяха позволили да отидем там! Проклетото, глупаво бюрократично късогледство... Казвате, че сте от кабинета на Гладстоун.

Можете ли да им обясните защо за нас е важно да отидем там?

– Аз съм само пратеник. Но ми кажете защо е толкова важно и ще се опитам да предам тази информация някому.

Широките длани на Арундес загребяха нещо невидимо във въздуха. Напрежението и гневът му бяха осезаеми.

– В продължение на три години данните пристигаха телеметрично в съобщенията, които консулството ни разрешаваше веднъж седмично по безценния си векторен предавател. Те показваха леко, но постоянно отслабване на антиентропната обвивка – приливите на времето – в и около Гробниците. Това е странно, нелогично, но сигурно. На екипа ни беше позволено да отиде там малко след началото на отслабването. Пристигнахме преди около шест месеца, видяхме данните, предполагащи, че Гробниците се отварят... че точно сега навлизат във фаза... но четири дни след пристигането ни, уредите престанаха да пращат информация. Всичките. Помолехме онова копеле Лейн да ни разреши да отидем и да ги проверим, поне да поставим нови сензори, ако не ни позволи лично да проучим Гробниците.

Нищо. Не ни дават да предаваме съобщения. Никаква връзка с университета... въпреки, че идването на корабите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ направи връзката по-лесна. Опитяхме се сами да тръгнем нагоре по реката без разрешение, но някои от главорезите на Лейн ни пресрещнаха при шлюзовете Карла и ни върнаха в белезници. Прекарах четири седмици в затвора. Сега ни позволяват да се скитаме около Кийтс, но ще бъдем затворени за неопределен срок, ако отново напуснем града. – Арундес се наведе напред. – Можете ли да ни помогнете?

– Не зная – отвърнах аз. – Искам да помогна на семейство Уайнтрауб. Навярно би било най-добре, ако можехте да отведете екипа си на място. Знаете ли кога ще се отворят Гробниците?

Темпоралният физик ядосано махна с ръка.

– Само да имаме нови данни! – Той въздъхна. – Не, не знаем. Възможно е и вече да са се отворили, но това може да стане и чак след шест месеца.

– Когато казвате „да се отворят“ – попитах го аз, – нямате предвид да се отворят физически, нали?

– Не, разбира се. Гробниците на времето са физически отворени за разглеждане, откакто са открити преди четири стандартни века. Имам предвид отворени в смисъла на смъкването на завесите на времето, които скриват части от тях, на привиждането на целия комплекс в синхрон с местния поток на времето.

– Под „местен“ имате предвид...?

– Имам предвид в тази вселена, разбира се.

– И сте сигурни, че Гробниците се движат назад във времето... от нашето бъдеще? – попитах аз.

– Назад във времето, да – отвърна Арундес. – А дали от нашето бъдеще, не можем да кажем. Дори не сме сигурни какво означава „бъдеще“ от гледна точка на темпоралната физика. Може да представлява серия от синусовълнови вероятности, разклонение на възможности или дори...

– Но каквото и да е – прекъснах го аз, – Гробниците на времето и Шрайка идват оттам?

– Гробниците на времето със сигурност – отвърна физикът. – За Шрайка не знам. Личното ми предположение е, че той е мит, подхранван от същата жажда за суеверни истини, която стои в основата на другите религии.

– Дори след това, което се случи с Рахил ли? – попитах аз. – Все още ли не вярвате в Шрайка? Мелио Арундес ми се намръщи.

– Рахил се зарази от болестта на Мерлин – отвърна той. – Това е антиентропно заболяване, свързано с възрастта, а не е предизвикано от ухапването на някакво митично чудовище.

– Ухапването на времето никога не е било митично – възразих аз и сам се изненадах от евтината си, доморасла философия. – Въпросът е дали Шрайка, или каквато и сила да обитава Гробниците на времето, ще върне Рахил в „местния“ поток на времето?

Арундес кимна и отново се загледа в покривите. Слънцето се беше скрило в облаците и утрото бе сиво, а червените керемиди – избелели. Дъждът отново започваше да вали.

– Въпросът също е – продължих аз и пак се изненадах от себе си, – дали все още я обичате?

Физикът бавно обърна глава и впи в мен ядосания си поглед. Почувствах как гневът му – навярно от физическо естество – се надига, достига кулминация и отслабва. Той бръкна в джоба на палтото си и ми показа холосна снимка на привлекателна жена със сивееща коса и две деца в края на юношеската си възраст.

– Жена ми и децата ми – обясни Мелио Арундес. – Чакаат ме на Ренесанс Вектор. – Физикът вдигна към мен задебелия си пръст. – Ако Рахил бъде... бъде излекувана днес, аз ще стана на осемдесет и две стандартни години преди тя отново да достигне възрастта на която беше при първата ни среща. – Той сведе пръста си и прибра холоса в джоба. –

Да – продължи Арундес, – все още я обичам.

– Готов ли сте? – Миг по-късно гласът наруши настъпилото мълчание. Вдигнах очи и видях на вратата Хънт и Тео Лейн. – Спускателният кораб отлита след десет минути – рече Хънт.

Изправих се и се ръкувах с Мелио Арундес.

– Ще опитам – обещах му аз.

Генерал-губернатор Лейн нареди на един от ескортиращите го плъзгачи да ни върне на космодрума, а самият той тръгна към консулството. Военният плъзгач не беше по-удобен от неговата консулска машина, но бе по-бърз. Вече бяхме затегнали коланите и включили полетата на седалките си на борда на спускателния кораб, когато Хънт попита:

– Какво означаваше всичко това с онзи физик?

– Просто възобновяване на стари връзки с непознат – отвърнах аз.

Хънт се намръщи.

– Какво му обещахте, че ще опитате?

Усетих как спускателният кораб започна да бучи, потрепна и после отскочи, когато катапултиращата решетка ни отхвърли към небето.

– Казах му, че ще се опитам да му уредя посещение при един болен приятел – отвърнах аз.

Хънт продължаваше да се мръщи, но аз извадих скицник и започнах да драскам изгледи на „При Цицерон“, докато след петнайсет минути не кацнахме на скоковия кораб.

Беше шокиращо да минеш през телепортала в правителствения възел в Правителствения дом. Още една стъпка ни отведе в галерията на Сената, където Мейна Гладстоун все още говореше пред препълнената камара. Видеонокли и микрофони предаваха речта ѝ до Всеобема и стоте милиарда изпълнени с очакване граждани.

Хвърлих поглед към хронометъра си. Беше 1038 ч. Бяхме отсъствали само деветдесет минути.

12.

Комплексът на Сената на Хегемонията беше по-скоро копие на Сената на Съединените щати отпреди осем века, отколкото на по-величествените сгради на Северноамериканската република или Първия световен съвет. Главната заседателна зала беше просторна, опасана с галерии и достатъчно голяма за повече от тристате сенатори от световите в Мрежата и над седемдесетте нямащи право на глас представители на

протекторатните колонии. Килимите бяха в наситен виненочервен цвят и заобикаляха централния подиум, където се намираха местата на председателстващия, говорителя на Всеобема, а днес и на президента на Хегемонията. Масите на сенаторите бяха от муирово дърво, дарено от храмерите на Божия горичка, които го смятаха за свещено, и блясъкът и ароматът на полираното дърво изпълваха залата, дори когато беше толкова претъпкана, колкото днес.

Заедно с Лейт Хънт влязохме, точно когато Гладстоун завършваше речта си. Включих инфотерма си за кратко резюме. Както обикновено, тя беше къса, сравнително проста, без снизходителност или превзетост и въпреки това съдържаше определен ритъм на оригинално изразяване и въображение, който оказваше огромно въздействие. Гладстоун беше направила преглед на инцидентите и конфликтите, довели до настоящото положение на война с прокудените, бе заявила вековното желание за мир, което все още било първостепенно в политиката на Хегемонията и беше призовала за единство в Мрежата и Протектората, докато не отмени настоящата военна криза. Заслушах се в заключението.

– ...и така, скъпи съграждани, след повече от едновековен мир, ние отново сме въввлечени в битка за запазване на онези права, на които след смъртта на нашата Майка Земя се е посветило обществото ни. След повече от едновековен мир сега трябва да грабнем – макар и без желание, макар и с отвращение – щита и меча, които винаги са пазили рожденото ни право и са поддържали всеобщото ни благосъстояние, за да може отново да надделее мирът.

Не трябва... и няма... да бъдем заблудени от възбудата на тръбите или почти радостния порив, който неизбежно предизвиква свикването под знамената. Онези, които забравят уроците на историята за абсолютното безумие на войната, са принудени отново да ги преживеят в потезка степен... а могат и да бъдат погубени от тях. Огромни жертви може би предстоят на всички нас. Огромни мъки може би очакват някои от нас. Но каквито и победи и неуспехи неминуемо да преживеем, аз ви казвам сега, че над всичко трябва да помним следните две неща: Първо, че се борим за мир и че войната никога няма да бъде постоянно положение, а по-скоро временен бич, който ще преболедуваме, както детето – треска, със съзнанието, че след дългата нощ на болка ще оздравеем, а мирът е здраве. Второ, че никога няма да се поддадем... че никога няма да се поддадем, поколебаем или преклоним пред дребнави гласове или пред стремежа да запазим удобството си... че никога няма да се преклоним, докато победата не е наша, докато агресията не е ликвидирана и

мирът не е спечелен. Благодаря ви.

Лейт Хънт се наведе напред и напрегнато се загледа как повечето сенатори се изправят, за да аплодират Гладстоун. Овациите отекнаха във високия таван и ни заляха в галерията на вълни. Повечето сенатори. Видях, че Хънт брои онези, които останаха седнали, някои със скръстени ръце, а мнозина – видимо намръщени. Войната беше започнала преди по-малко от два дни и вече се надигаше опозиция... първо от колониалните светове, страхувачи се за собствената си безопасност, докато ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бяха пренасочени към Хиперион, а сетне от противниците на Гладстоун – каквито тук имаше много, тъй като никой не остава на власт толкова дълго, колкото нея, без да си създаде врагове – и накрая от членовете на собствената ѝ коалиция, които смятаха войната за глупост, пречеща на безпрецедентния просперитет.

Гледах как президентът напуска подиума, стиска ръцете на председателствания и на младия говорител, после тръгва по централната пътека – като докосва и разговаря с мнозина с познатата усмивка на уста. Видеоноклите на Всеобема я следваха и аз почувствах как напрежението на мрежата за дебати нарастна, когато милиарди гласове започнаха да изразяват мнението си на интерактивните равнища на мегасферата.

– Сега трябва да се срещна с нея – рече Хънт. – Знаете ли, че сте поканен на официална вечеря във „Върхарите“?

– Да.

Хънт леко поклати глава, сякаш не можеше да разбере защо президентът иска да съм около нея.

– Ще се проведе късно и ще бъде последвана от среща с ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: командване. Тя иска да присъствате и на двете.

– Ще бъда там – отвърнах аз. Хънт спря на вратата.

– Имате ли да правите нещо в Правителствения дом до вечерята?

Усмихнах му се.

– Ще работя по портретите си – казах. – После може би ще се поразходя в Еленовия парк. След това... не зная... може и да подремна.

Хънт отново поклати глава и забързано излезе.

13.

Първият изстрел не улучва Федман Касад с по-малко от метър. Той разцепва камъка, покрай който минава полковникът и мъжът избягва, преди взривът да го достигне претъркулва се в търсене на прикритие с

изцяло активиран камуфлажен полимер, с включена броня, с приготвена щурмова пушка и с визьор, настроен на пълен прицел. Касад остава легнал за един продължителен миг, усеща как сърцето му бие и оглежда хълмовете, долината и Гробниците за каквато и да е следа от топлина или движение. Нищо. Той се усмихва зад черното огледало на визьора си.

Който и да беше стрелял срещу него, не бе искал да улучи, сигурен беше в това. Бяха използвали стандартна пулсова мълния, възпламенявана от 18-милиметров патрон и ако стрелецът не беше на повече от десет километра разстояние... нямаше начин да пропусне

Касад се изправя, затичва се към убежището на Нефритената гробница и вторият изстрел го уцелва в гърдите, като го отхвърля назад.

Този път той изсумтява, претъркулва се встрани и се насочва към входа на Нефритената гробница, активирайки всичките си сензори. Вторият изстрел беше с оръжеен куршум. Който и да си играе с него, използва многоцелева щурмова пушка от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, подобна на неговата. Според Касад, нападателят знае, че е в телесна броня, знае че куршумът не е ефективен от каквото и да е разстояние. Но многоцелевата пушка има и други възможности и ако следващият етап на играта включва унищожителен лазер, Касад е загубен. Той се хвърля във вратата на гробницата.

Сензорите му все още не засичат никаква топлина или движение, освен червено-жълтите образи на стъпките на другите поклонници, бързо изстиващи там, откъдето преди няколко минути бяха влезли в Сфинкса.

Касад използва тактическите си импланти, за да включи изображенията и бързо преглежда свръхчестотните и оптичните комуникационни канали. Нищо. Той увеличава изображението на долината стократно, отчита вятъра и пясъка и активира индикатора за движещи се цели. Не помръдва нищо по-голямо от насекомо. Полковникът праща радарни, звукови и лорфоимпулси, за да предизвика снайпериста да стреля по тях. Нищо. Връща тактическите изображения на първите два изстрела и се появяват сини балистични следи.

Първият изстрел е дошъл откъм Града на поетите, повече от четири клика на югозапад. Вторият, по-малко от десет секунди по-късно, идваше откъм Кристалния монолит, почти цял клик надолу по долината на североизток. Логиката твърди, че стрелците трябва да са двама. Касад е сигурен, че е само един. Той настройва скалата на дисплея. Вторият изстрел е дошъл високо от Монолита, поне от трийсет метра височина на

отвесната фасада.

Касад се извързва, засилва увеличението и се втренчва в нощта и в последните следи от пясъчно-снежната буря към огромната постройка. Нищо. Никакви прозорци, никакви процеци, никакъв отвор.

Само милиардите колоидни частици, останали във въздуха от бурята, му позволяват да зърне лазера за стотна от секундата. Касад вижда зеления лъч, след като го уцелва в гърдите. Той се претъркулва назад във входа на Нефритената гробница, чудейки се дали зелените стени ще неутрализират донякъде още по-зеленото светлинно копие, докато свръхпроводниците в бойната му броня излъчват топлина във всички посоки, а тактическият му визьор му казва това, което вече знае: изстрелът е дошъл високо от

Кристалния монолит.

Касад усеща болката, ужилила гърдите му и поглежда надолу тъкмо навреме, за да види как от петсантиметровата дупка на бронята върху пода капят стопени нишки. Единствено лазерният пласт го бе спасил. Под костюма от тялото му капе пот и той вижда стените на гробницата буквално да се нажежават от топлината, която е отделила бронята му. Биомониторите сигнализират за внимание, но сериозни проблеми няма, сензорите на костюма докладват за някаква повреда във веригата, но тя е поправима, а оръжието му все още е заредено и функциониращо.

Касад обмисля положението. Всички Гробници са безценно археологическо съкровище, съхранено за вековете, като дар за бъдещите поколения, дори да се движат назад във времето. Би било престъпление от междупланетен мащаб, ако полковник Федман Касад постави собствения си живот над съхранението на такива безценни артефакти.

– Майната му – прошепва Касад и се претъркулва в огнева позиция.

Той изстрелва лазерен лъч по фасадата на Монолита, докато кристалът не се стопява и потича. После изпраща високоексплозивни пулсови мълнии в сградата на десетметрови интервали, като започва от върха. Хиляди огледални отломки политат в нощта, бавно се премият към дъното на долината и оставят върху фасадата дупки, грозни като липсващи зъби. Касад отново превключва на широколъчева кохерентна светлина, помита вътрешността през дупките и се ухилва зад визьора си, когато нещо избухва в пламъци на няколко етажа. Полковникът изстрелва ЛВБЕ-та – лъчи от високоенергийни електрони, – които прорязват Монолита и пробиват съвършено конични четиринайсантиметрови тунели на разстояние от половин километър в скалните стени на долината. Изстрелва осколъчни гранати, които избухват на десетки хиляди

иглички, след като проникват през кристалната фасада на Монолита. Пуска непериодични лазерно-пулсови откоси, които биха ослепили всеки или всичко, което гледа в неговата посока откъм сградата. Изстрелва самонасочващи се по телесната топлина жила във всеки отвор на разбитата фасада.

Касад се претъркулва назад в отвора на Нефритената гробница и вдига визъора си. Пламъците от горящата кула се отразяват в хилядите кристални отломки, пръснати из долината. Дим се издига в нощта – вятърът внезапно е спрял. Дюните блестят с яркочервено сияние от пламъците. Въздухът изведнъж се е изпълнил със звука на вятъра, който звънти в постоянно отчупващите се парчета кристал, някои от които висят на дълги нишки от стопено стъкло.

Касад изхвърля изчерпаните енергийни пачки и изпразнените ленти с амуниции, заменя ги с нови от колана си и се претъркулва по гръб, поемайки от по-хладния въздух, който навлиза през отворената врата. Не храни никакви илюзии, че е убил стрелеца.

– Монита – прошепва Федман Касад. Той затваря очи за миг, преди да продължи.

Монита беше дошла за пръв път при Касад в Азенкур в късното октомврийско утро на 1415 г. сл. Хр. Полето беше пълно с мъртви француз-и и англичани, в гората се криеха отделни врагове и един от тях щеше да излезе победител, ако не му бе помогнала високата жена с къса коса и очи, които той никога нямаше да забрави. След общата си победа, все още облени в кръвта на убития рицар, Касад и жената се бяха любили в гората.

Историко-тактическата мрежа на военното училище „Олимп“ беше симулационно изживяване по-близко до действителността от всичко, което биха могли да изпитат цивилните, но фантомната любима, наречена Монита, не бе симулация. През годините, когато Касад беше кадет във военното училище „Олимп“ на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и по-късно, в предизвиканите от изтощението очистителни сънища, неизбежно следващи действителните сражения, тя бе идвала при него.

Федман Касад и сянката, наречена Монита, се бяха любили в тихите ъгълчета на бойните полета от Антиетам до Ком-Риад. Неизвестна никому, невидима за другите участващи в симулацията кадети, Монита беше идвала при него през тропичните нощи на пост и през мразовитите дни на обсада в руските степи. Бяха шептели страстно в сънищата на Касад след нощите на действителна победа по островните бойни полета на Мауи-Обетована и по време на агонията на физическото му

възстановяване, след като той едва не загина на Южна Бреша. Монита беше останала единствената му любов – смайваща страст, примесена с мириса на кръв и барут, с вкуса на напалм, меки устни и йонизирана плът.

После дойде Хиперион.

Медицинският кораб на полковник Федман Касад беше нападател от фотонни кораби на прокудените, докато се връщаше от системата на Бреша. Оцеля единствено Касад, като открадна совалка на прокудените и аварийно я приземи на Хиперион. На континента Еквус. Във високите пустини и пустошта на необитаемите земи отвъд Брайдъл Рейндж. В дължината на Гробниците на времето. В царството на Шрайка.

И Монита го очакваше. Те се любиха... и когато прокудените се приземиха, за да приберат насила затворника си, Касад, Монита и полусещаното присъствие на Шрайка опустошиха корабите им, унищожиха дебаркационните им отряди и изклаха войниците им. За кратко полковник Федман Касад от бедняшките квартали на Тарзис, дете, внук и правнук на бежанци, гражданин на Марс във всяко едно отношение, позна истинския екстаз от използването на времето като оръжие, от това да се движи невидим сред враговете си, да е бог на унищожението по начин, дори несънуван от смъртен воин.

Но после, още докато се любеха след кървавата битка, Монита се промени. Превърна се в чудовище. Или пък Шрайка беше дошъл на нейното място. Касад не помнеше подробностите – не би си ги спомнил, ако не беше необходимо за оцеляването му.

Но знаеше, че се бе върнал, за да открие Шрайка и да го убие. За да намери Монита и да я убие. Да я убие ли? Той не знаеше. Полковник Федман Касад знаеше само, че всички невероятни страсти на един страстен живот го бяха ловели на това място и в този момент, и ако тук го очакваше смърт, така да бъде. А ако го очакваха любов, слава и победа, които щяха да накарат Валхала да се разтърси, така да бъде.

Касад спуска визъора си, изправя се на крака и с вик се втурва от Нефритената гробница. Пушката му изстрелва димни гранати към Монолита, но те не му осигуряват сериозно прикритие за разстоянието, което трябва да премине. Някой все още е жив и стреля от кулата. Куршуми и пулсови заряди избухват по пътя му, а той притичва и се хвърля от дюна на дюна, от една купчина чакъл на друга. Иглички уцелват шлема и краката му. Визьорът му се пуква и започват да мигат предупредителни датчици. Касад изключва тактическите дисплеи и оставя само сензора за нощно виждане. Високоскоростни твърди сачми попадат в рамото

и коляното му. Касад пада повален. Бронята се втвърдява, после се отпуска и той отново е на крака и тича, усещайки как раните му вече заздравяват. Хамелеоновият му полимер отчаяно се опитва да отрази ничията земя, която пресича: нощ, пламъци, пясък, стопен кристал и горящ камък.

На петдесет метра от Монолита от лявата и дясната му страна се стрелват светлинни копия. При докосването си те превръщат пясъка в стъкло и се протягат към него със скорост, от която никой и нищо не може да избяга. Смъртоносните лазери престават да си играят с него и пронизват шлема, сърцето и слабините му с горещина на звезди. Бойната му броня става огледално ярка и сменя честотите си за микросекунди, за да реагира на променящите се цветове на нападението. Заобикаля го ореол от свръхнажежен въздух. Микроверигите пищят от пренатоварване, докато отделят топлината и се опитват да изградят силово поле не по-дебело от микрометър, за да не я допуснат до плътта и костите му.

Касад изминава последните метри и използва енергийна помощ, за да прескача преградите от стопен кристал. Навсякъде около него изригват експлозии, повалят го и после отново го изправят. Костюмът е абсолютно твърд – полковникът е кукла, подхвърляна между пламтящи ръце.

Бомбардировката спира. Касад се изправя на колене, а после и на крака. Той вдига поглед към фасадата на Кристалния монолит и вижда само пламъците и цепнатините. Визьорът му е пукнат и не работи. Полковникът го вдига, поема си дъх сред дима и йонизирания въздух и влиза в гробницата.

Имплантите му казват, че другите поклонници го викат по всички комуникационни канали. Той ги изключва. Касад сваля шлема си и навлиза в мрака.

Това е едно-единствено помещение, просторно, квадратно и мрачно. В центъра се е отворила шахта и той вдига поглед към разкъсаната небесна светлина на сто метра над него. На десетия етаж, на шейсет метра височина, чака някаква фигура, очертана на фона на пламъците.

Касад провесва пушката си на рамо, пхва шлема си под мишница, открива огромното спираловидно стълбище в центъра на шахтата и започва да се изкачва.

14.

– Подремнахте ли? – попита Лейт Хънт, докато се качвахме на телепортораторната приемна на „Върхарите“.

– Да.

– Сънищата ви са били приятни, надявам се? – каза Хънт, без да прави усилие да скрие нито сарказма, нито мнението си за онези, които сънуват, докато правителството се труди.

– Не съвсем – отвърнах аз и се огледах, докато се качвахме по широкото стълбище към етажa, където щеше да се проведе вечерята.

В една Мрежа, в която изглежда всеки град във всяка провинция във всяка страна на всеки континент се гордееше с по един четиризвезден ресторант, където истинските гастрономи наброяваха десетки милиони и небцата опитваха екзотични ястия от двеста свята, дори в една Мрежа, толкова изтощена от кулинарни триумфи и ресторантски успехи, „Върхарите“ беше нещо изключително.

Разположен на върховете на десетина от най-високите дървета на един свят на дървесни гиганти, „Върхарите“ заемаше няколко акра от горните клони на повече от половин километър над земята. Стълбището, по което се качвахме с Хънт, широко тук четири метра, се изгубваше глед огромни клони с размерите на булеварди и листа, големи като платна, а дънерът – осветен от прожектори и видим през процепите в листака – беше по-отвесен и масивен от планински склон. „Върхарите“ имаше десетки платформи по горните си етажи, подредени по ранг, привилегированост, богатство и власт. Особено власт. В общество, в което милиардерите са едва ли не нещо обикновено, в което един обяд във „Върхарите“ можеше да струва хиляда марки и да е достъпен за милиони хора, абсолютното условие за обществено положение и привилегированост беше властта – валута, която никога не се обезценяваше.

Събирането тази вечер трябваше да е на най-горната платформа – широка, извита и направена от водно дърво (тъй като върху муировото дърво не можеше да се стъпва), с изглед към избледняващото лимонено-жълто небе и към меките оранжеви светлини на храмерските дървесни къщи и молитвени домове, които проблясваха далеч сред зелено-червеникаво-кехлибарените стени на леко полюшващия се листак. На вечерята имаше шейсетина души. Познах сенатор Колчев, чиято бяла коса сияеше на светлината на японските фенери, както и съветник Албедо, генерал Морпурго, адмирал Сингх, председателстващия Денцел-

Хиат-Амин, говорителя на Всеобема Гибънс, още десетина сенатори от такива влиятелни светове в Мрежата, като Сол Драconi Септем, Денеб Драй, Нордхолм, Фуджи, Ренесансите, Метаксас, Мауи-Обетована, Хеброн, Нова Земя и Иксион, а също и група по-дребни политици. Спенсър Рейнълдс, реалностният художник, беше тук, блестящ в ръждивокафявата си кадифена официална туника, но не виждах други хора на изкуството. Забелязах Тирена Уингрийн-Фийф от другата страна на претъпканата платформа – издателката-филантроп все още стоеше изправена в тълпата, облечена в рокля от хиляди копринено-тънки венчелистчета от кожа, черно-синята ѝ коса се издигаше високо, оформена като приливна вълна, но роклята беше оригинална „Гедекай“, гримът бе театрален, но не интерактивен и видът ѝ беше по-смекчен, отколкото преди приблизително пет-шест десетилетия. Тръгнах към нея през тълпата от гости, които се разхождаха по предпоследната платформа, атакуваха многобройните барове и очакваха да бъдат поканени на вечеря.

– Джоузеф, скъпи – извика Уингрийн-Фийф, когато изминах последните няколко метра, – как така са те поканили на такава мрачна церемония?

Усмихнах се и ѝ предложих чаша шампанско. Вдовстващата императрица на литературната мода ме познаваше единствено поради едноседмичното си посещение на фестивала на изкуствата на Есперанс миналата година и поради приятелството ми с такива известни в цялата Мрежа имена, като Салмуд Бреви III, Милон Де Хавр и Ритмет Корбър. Тирена беше динозавър, който отказва да се превърне в изкопаемо – китките, дланите и вратът ѝ щяха да сияят синкаво от постоянните пулсенови процедури, ако не бе гримът. Беше прекарала десетилетия в краткоскокови междузвездни пътувания или невероятно скъпи криогенни сомнии в курорти, прекалено изключителни, за да имат имена. В резултат, Тирена Уингрийн-Фийф се бе задържала на социалната сцена с желязна хватка в продължение на повече от три века и не показваше признаци да я напуска. С всяка двайсетгодишна сомния богатството и легендарността ѝ нарастваха.

– Още ли живееш на онази мрачна, малка планета, на която те посетих миналата година? – попита тя.

– Есперанс – уточних аз, с пълното съзнание, че на нея ѝ е добре известно точно къде живее всеки важен художник на този маловажен свят. – Не, изглежда засега съм се преместил на ТС2.

Г. Уингрийн-Фийф направи гримаса. Смътно долавях, че група от осем до десет от обичайните лепки напрегнато ни наблюдаваха, чудейки

се кой е този нахакан младеж, дръзнал да навлезе във вътрешната ѝ орбита.

– Колко е ужасно – рече Тирена, – че трябва да живееш на свят, който се състои от бизнесмени и държавни чиновници. Надявам се, че скоро ще ти позволят да избягаш!

Вдигнах чашата си и се чукнах с нея.

– Исках да те питам – казах аз, – не си ли била ти издател на Мартин Силенъс?

Вдовстващата императрица свали чашата си и се втренчи в мен със студен поглед. За миг си представих Мейна Гладстоун и тази жена, вкопчени в битка на воля. Потръпнах и зачаках отговора ѝ.

– Скъпо мое момче – рече тя, – това е толкова древна история. Защо безпокоиш хубавата си млада глава с такива праисторически глупости?

– Интересувам се от Силенъс – отвърнах аз. – От поезията му. Просто съм любопитен дали все още поддържах контакт с него.

– Джоузеф, Джоузеф, Джоузеф – цъкна г. Уингрийн-Фийф, – никой не е чувал за бедния Мартин от десетилетия. Ами че клетият човек трябва да е ужасно стар!

Не отбелязах пред Тирена, че когато тя е била издателка на Силенъс, поетът е бил много по-млад от нея.

– Странно е, че го споменавах – продължи тя. – Старата ми фирма, „Транслайн“, наскоро ми съобщи, че имат намерение да издадат някои от творбите на Мартин. Не зная дали изобщо са се свързали с неговото име.

– Неговите книги за „Умиращата Земя“ ли? – попитах аз, спомняйки си за изпълнените с носталгия за Старата Земя томове, които беше продавал с такъв успех и толкова отдавна.

– Не, което е още по-странно. Струва ми се, че обмислях да отпечатам неговите „Cantos“¹⁵ – отвърна Тирена. Тя се засмя и извади канабисова цигара, пъхната в дълго, абаносово цигаре. Един от свитата ѝ побърза да я запали. – Такова странно решение – поклати глава тя, – като се има предвид, че абсолютно никой не прочете песните, докато клетият Мартин беше жив. Е, винаги съм казвала, че нищо не е по-полезно за кариерата на един човек на изкуството, от малко смърт и неизвестност. – Издателката се засмя – остри, тихи звуци като метал, който реже камък. Пет-шестима от свитата ѝ се засмяха заедно с нея.

– По-добре провери дали Силенъс е мъртъв – препоръчах ѝ аз. –

15. Песни (итал.) – Бел.пр.

Песните ще се четат повече, ако са завършени.

Тирена Уингрийн-Фийф странно ме изгледа, звънецът за вечерята прозвуча сред вълнуващите се листа, Спенсър Рейнълдс предложи на грандамата ръката си и хората започнаха да се качват по последното стълбище към звездите. Пресуших шампанското си, оставих празната чаша върху парапета и тръгнах да се присъединя към стадото.

Президентът и нейният антураж пристигнаха малко след като седнахме и Гладстоун произнесе кратка реч, навярно двайсетата й за този ден, като не се броеше сутрешното й излизане пред Сената и Мрежата. Първоначалната причина за вечерята беше събиране на средства за Фонда за подпомагане на Армагаст, но речта на Гладстоун скоро се насочи към войната и необходимостта от енергичното и ефикасното й провеждане, като лидерите от всички части на Мрежата трябваше да спомогнат за поддържане на единството.

Докато говореше, аз гледах навън от парапета. Лимоненожълтото небе беше станало тъмнооранжево, а после бързо избледня в тропичен здрач, сякаш се бе спуснала дебела, синя завеса. Божия горичка имаше шест малки луни, пет от които се виждаха от тази височина и докато гледах как изгряват звездите, четири от луните бързо се движеха по небето. Тук въздухът беше богат на кислород, почти упоителен и носеше тежкия аромат на влажна растителност, който ми напомни за сутрешното ми посещение на Хиперион. Но на Божия горичка не се допускаха никакви ЕМПС-та, плъзгачи или каквито и да било летящи машини – петрохимични емисии или следи от ядрено-клетъчни двигатели никога не бяха замърсявали тези небеса – и отсъствието на градове, магистрали и електрическо осветление караше звездите да изглеждат достатъчно ярки, за да се съревновават с японските фенери и светлинните глобуси, които висяха по клоните и стълбовете.

След залез слънце ветрецът отново се беше надигнал и сега цялото дърво леко се полюляваше. Широката платформа спокойно се поклащаше, като кораб в тихо море и при всяко от леките поклащания, стълбовете и подпорите от водно и муирово дърво тихо проскърцваха. Виждах светлините, които просветваха из далечните върхари и знаех, че много от тях идват от „стай“ – съвсем малко от хилядите бяха наети от храмери, – които човек можеше да добави към разположеното си на много светове и свързано чрез телепортатори жилище, ако имаше един милион марки начална цена за подобна екстравагантност.

Храмерите не си мърсяха ръцете с ежедневни финансови операции във „Върхарите“ или в агенциите за даване под наем, а просто бяха

установили строги, неизменни екологични условия за всяка подобна сделка, но печелеха от стотиците милиони марки, които те им носеха. Помислих си за техния междузвезден кораб „Игдразил“, еднокилометрово дърво от най-свещената гора на планетата, задвижвано от Хокингови ексцентрични генератори и защитавано от най-сложните силови и ергови полета, които можеше да носи. По някакъв необясними причини храмерите се бяха съгласили да пратят „Игдразил“ на евакуационна мисия, която беше просто прикритие за нахлу ването на спецчастта на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

И както се случваше обикновено, когато безценни предмети се използват за лоши цели, „Игдразил“ беше унищожен в орбита около Хиперион – или от нападение на прокудените, или от някаква друга, още неопределена сила. Как ли бяха реагирали храмерите? Каква ли цел ги бе накарала да рискуват един от четирите съществуващи дърволета? И защо капитанът на дърволета им – Хет Мастийн – беше избран за един от седемте поклонници на Шрайка, а после изчезна, преди вятърната гемия да стигне до Брайдъл Рейндж на брега на Тревното море?

Имаше твърде много въпроси, а войната бе започнала едва преди няколко дни.

Мейна Гладстоун свърши с речта си и побърза да се наслади на чудесната вечеря. Включих се в ръкоплясканията от учтивост и махнах на един келнер да напълни чашата ми. Първото блюдо беше класическа салата от имперския период и аз ентусиазирано се заех с нея. Набучвайки на вилицата си парче кресон, аз си спомних как генерал-губернатор Тео Лейн ядеше бекон с яйца и солена херинга, докато дъждът тихо валеше от лазурното небе на Хиперион. Дали това не беше сън?

– Какво мислите за войната, г. Севърн? – попита Рейнълдс, реалностният художник. Седеше през няколко стола от мен, от другата страна на широката маса, но гласът му се чуваше добре. Видях как Тирена вдига вежди към мен от мястото си, на три стола от дясната ми страна.

– Какво може човек да мисли за войната? – казах и отново отпих от виното. Беше доста добро, макар че нищо в Мрежата не можеше да се сравни със спомените ми за френското Бордо. – Войната не моли за преценка – продължих аз, – а само за оцеляване.

– Точно обратното – възрази Рейнълдс, – подобно на толкова много други неща, в които човечеството се е усъвършенствало след Хеджира, войната почти се е превърнала във форма на изкуството.

– Във форма на изкуството – въздъхна някаква жена с късо подстригана кестенява коса. Инфосферата ми каза, че това е г. Судет Чиър,

съпруга на сенатор Гейбриъл Фьодор Колчев и също така самостоятелна могъща политическа сила. Г. Чиър носеше синьо-златиста ламена рокля и изражението ѝ издаваше интерес. – Войната като форма на изкуството, г. Рейнълдс! Каква очарователна идея!

Спенсър Рейнълдс беше малко по-нисък от средния за Мрежата ръст, но много по-красив. Косата му бе къдрава, късо подстригана, кожата му изглеждаше бронзова от благосклонното слънце и леко позлатена от фина телесна боя, дрехите и оформеното му от АРНист лице бяха скъпи и пищни без да прехвърлят границата, а поведението му издаваше спокойна увереност, за каквато мечтаеха всички мъже и маниери, които малцина притежаваха. Остроумието му беше очевидно, вниманието му към другите – искрено, а чувството му за хумор – легендарно.

Открих, че веднага намразвам кучия син.

– Всичко е форма на изкуството, г. Чиър, г. Севърн – усмихна се Рейнълдс. – Или поне трябва да стане. Минали сме точката, където войната може да бъде просто грубиянско налагане на политиката с други средства.

– Дипломация – обади се генерал Морпурго, който седеше от дясната страна на Рейнълдс.

– Моля, генерале?

– Дипломация – повтори той. – И е „продължение на“, а не „налагане на“.

Спенсър Рейнълдс се поклонил и сви ръката си на тръба. Судет Чиър и Тирена тихо се изсмяха. Образът на съветник Албедро се наведе напред от лявата му страна и каза:

– Фон Клаузевиц, струва ми се.

Хвърлил поглед към съветника. Един преносим проекционен апарат, не много по-голям от сияещите паяжини, които прелитаха сред клоните, висеше на два метра над и зад него. Илюзията не беше толкова съвършена, колкото в Правителствения дом, но бе далеч по-пълна, отколкото който и да е частен холос.

Генерал Морпурго кимна към представителя на Техноцентъра.

– Както и да е – рече Чиър. – Идеята за войната като изкуство е изключително блестяща.

Довърших салатата и един келнер бързо отнесе чинията, заменяйки я с тъмносива супа, чийто вид не можах да определя. Вдигаше пара, леко ухаеше на канела и море и беше възхитителна.

– Войната е съвършена среда за човека на изкуството – започна Рейнълдс, вдигнал високо прибора за салатата си като жезъл. – И не

само за онези... занаятчий, които са учили така наречената военна наука. – Той се усмихна на Морпурго и другия офицер от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ от дясната страна на генерала, сякаш искаше да им каже, че присъстващите правят изключение. – Единствено този, който иска да погледне зад бюрократичните ограничения на тактиката и стратегията и демодираната „воля за победа“, може истински да борави артистично с една толкова сложна среда като войната в съвременната епоха.

– Демодираната воля за победа ли? – повтори офицерът от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Инфосферата ми прошепна, че това е командир Уилям Аджънта Лий, морски герой от конфликта на Мауи-Обегована. Изглеждаше млад – навярно към средата на петдесетте – и рангът му предполагаше, че младостта му се дължи на годините, прекарани в пътуване между звездите, а не на пулсеновите процедури.

– Разбира се, че е демодирана – изсмя се Рейнълдс. – Мислите ли, че скулпторът иска да победи глината? Художникът атакува ли платното? По същия начин орелът или Томасовата сова нападат ли небето?

– Орлите са изчезнали – промърмори Морпурго. – Навярно е трябвало да нападнат небето. То ги е предало.

Рейнълдс отново се обърна към мен. Келнери вдигнаха изоставената му салатата и донесоха супата, която аз привързвах.

– Г. Севърн, вие сте художник... поне илюстратор – рече той. – Помогнете ми да обясня на тези хора това, което искам да кажа.

– Не зная какво искате да кажете. – Докато чаках следващото блюдо, аз почуках по чашата си. Напълниха я незабавно. От челното място на масата, на почти десет метра разстояние, чувах Гладстоун, Хънт и няколко души от Фонда за подпомагане да се смеят.

Спенсър Рейнълдс не изглеждаше изненадан от невежеството ми.

– За да може расата ни да постигне истинско сатори, за да се изкачим на това следващо равнище на съзнанието и еволюцията, което провъзгласяват толкова много от философите ни, всички аспекти на човешките стремежи трябва съзнателно да са насочени към изкуството.

Генерал Морпурго продължително отпи от чашата си и изсумтя:

– Включително и такива физически функции, като хранене, възпроизводство и отделяне на изпражнения, предполагам.

– Най-вече такива функции! – възкликна Рейнълдс.

Той разпери ръце и обхвана с жеста си дългата маса и многобройните ѝ наслади. – Това, което виждате тук, е животинското изискване за превръщане на мъртви органични елементи в енергия, основният акт на поглъщане на друг живот, но „Върхарите“ са го превърнали в изкуство!

При цивилизованите човешки същества възпроизводството отдавна е заменило грубия си животински произход със същината на танц. Отделянето трябва да се превърне в чиста поезия!

– Ще си спомня това следващия път, когато ми се присере – рече Морпурго.

Тирена Уингрийн-Фийф се изсмя и се обърна към мъжа в червено-черни дрехи от дясната ѝ страна.

– Монсиньор, вашата църква... католическата, раннохристиянската, нали?... нямате ли някаква възхитителна стара доктрина за това как човечеството може да постигне по-високо еволюционно положение?

Всички се обърнахме, за да погледнем дребния, спокоен мъж в черна роба и странна малка шапчица. Монсиньор Едоуард, представител на почти забравената раннохристиянска секта, сега ограничена на планетата Пацем и няколко колониални планети, беше в списъка на гостите поради участието му в проекта за подпомагане на Армагаст и досега тихо се бе занимавал със супата си. Той вдигна поглед с леко изненадано изражение на лицето си, набръчкано от десетилетията излагане на природните стихии и тревогите.

– Ами, да – отвърна той, – учението на Св. Тейлхард пише за еволюция към точката Омега.

– Точката Омега сходна ли е с нашата дзен-гностична идея за практическо сатори? – попита Судет Чиър.

Монсиньор Едоуард замислено погледна супата си, сякаш в този момент беше по-важна от разговора.

– Всъщност, не е много сходна – отвърна той. – Св. Тейлхард е чувствал, че целият живот, всяко равнище на органично съзнание е част от предопределената еволюция към крайното сливане с Божествеността. – Той леко се намръщи. – Позицията на Тейлхард е била променяна много през миналите осем века, но общото е, че разглеждаме Исус Христос като възпълтен пример на това как би могло да изглежда това крайно съзнание върху човешката плоскост.

Прочистих гърлото си.

– Йезуитът Пол Дюре не е ли писал подробно върху хипотезата на Тейлхард?

Монсиньор Едоуард се наведе, за да погледне край Тирена и впи поглед право в мен. Върху това интересно лице се четеше изненада.

– Ами, да – потвърди той, – но съм удивен, че сте запознат с труда на отец Дюре.

Отвърнах на погледа на човека, който бе приятел на Дюре, дори

когато беше пратил йезуита в изгнание на Хиперион заради измяна. Спомних си за друг бежанец от Нови Ватикан, младия Ленар Хойт, който лежеше мъртъв в една от Гробниците на времето, докато кръстоидните паразити, носещи мутиралата ДНК и на Дюре, и на самия него, изпълняваха зловещата си цел – възкресяването. Как този отвратителен кръстоид би могъл да се вмести във виждането на Тейлхард и Дюре за неизбежната, милостива еволюция към Божествеността?

Спенсър Рейнълдс очевидно си мислеше, че разговорът е излязъл извън неговата област вече прекалено дълго.

– Въпросът е – каза той и дълбокият му глас заглуши другите разговори около половината маса, – че войната, подобно на религията или на всяко друго човешко усилие, което канализира и организира човешката енергия в такъв мащаб, трябва да изостави инфантилната си погълнатост от буквализма *Ding an sich*¹⁶ – обикновено изразяван чрез робско очарование от саможертвата – и се отдаде на пир в артистичното измерение на собствената си професия. Последният ми проект...

– А каква е целта на вашия култ, монсиньор Едоуард? – попита Тирена Уингрийн-Фийф, като открадна топката на разговора от Рейнълдс без да повишава глас или да сваля погледа си от свещеника.

– Да помогне на човечеството да познае и служи на Бога – отвърна той и довърши супата си с внушително сърбане. Архаичният дребен свещеник погледна към проекцията на съветник Албедро. – Чух слухове, съветник, че Техноцентърът преследва странно сходна цел. Вярно ли е, че се опитвате да създадете свой собствен Бог?

Усмивката на Албедро беше съвършено пресметната да изразява добродушие, без никаква следа от снизходителност.

– Не е тайна, че елементи на Техноцентъра работят от векове, за да създадат поне теоретичен модел на така наречения изкуствен интелект, който да е много над собствените ни бедни интелекти. – Той неодобрително махна с ръка. – Това едва ли е опит за сътворяване на Бог, монсиньор. По-скоро е научен проект, изследващ възможностите, с които първо са се занимавали вашите Св. Тейлхард и отец Дюре.

– Но вие смятате, че е възможно да насочите собствената си еволюция към такова по-висше съзнание, нали? – попита командир Лий, морският герой, който беше слушал внимателно. – Да създадете абсолютен интелект по същия начин, по който ние някога създадохме вашите груби предци от силикон и микрочипове?

16. Сам по себе си (нем.) – Бел.пр.

Албедо се засмя.

– Страхувам се, че нищо не е толкова просто или грандиозно. И когато казвате „вие“, командире, моля ви, запомнете, че аз съм само личност в един сбор от интелекти, не по-малко различни, отколкото човешките същества на тази планета... всъщност, в самата Мрежа. Техноцентърът не е монолитен. Има толкова много различни философии, вярвания, хипотези – религии, ако щете – колкото и във всяко различно общество. – Той скръсти ръце, сякаш се наслаждаваше на някаква несподелена с другите шега. – Макар че предпочитам да мисля за опита за създаване на Абсолютен Интелект по-скоро като за хоби, отколкото като за религия. Това е нещо по-скоро като да строиш корабчета в бутилка, командире, или да изчисляваш колко ангела ще се съберат върху главичката на една карфица, монсиньор.

Групата учтиво се засмя, с изключение на Рейнълдс, който несъзнателно се мръщеше – несъмнено обмисляше как да възстанови контрола над разговора.

– Ами слуха, че Техноцентърът е създал свършено копие на Старата Земя в търсенето на Абсолютния Интелект? – попитах аз и сам се изумих от въпроса.

Усмивката на Албедо не потрепна, добродушният поглед не се колеба, но за една наносекунда в проекцията се долови нещо. Какво ли? Шок? Ярост? Развеселеност? Нямах представа. Той можеше тайно да се свърже с мен през тази вечна секунда, предавайки огромни количества данни по собствената ми връзка с Техноцентъра или по невидимите коридори, които бяхме запазили за себе си в лабиринтната инфосфера, която човечеството смяташе за толкова проста. Или да ме убие, свързвайки се с тези богове на Техноцентъра, които контролираха средата за съзнание като моето – би било толкова просто, колкото за един директор на институт да нареди на лаборантите да упоят завинаги омразната лабораторна мишка.

Разговорите около цялата маса престанаха. Дори Мейна Гладстоун и групичката ѝ от свръхважни персони гледаха към нас.

Съветник Албедо се усмихна по-широко.

– Какъв възхитително странен слух! Кажете ми, г. Севърн, как може който и да е... особено организъм като Техноцентъра, който вашите коментатори нарекоха „безплътна група от мозъци, програми, избягали от веригите си и прекарващи повечето си време във вадене на интелектуален мъх от несъществуващите си пълпове“... как може който и да е да построи „свършено копие на Старата Земя“?

Погледнах към проекцията и през нея, като едва сега проумях, че съдовете и храната на Алbedo също са проектирани – съветникът се беше хранил, докато говореше.

– И – продължи той, очевидно истински развеселен – на разпространителите на този слух дали им е хрумвало, че едно „съвършено копие на Старата Земя“ всъщност би било самата Старата Земя? Каква би била ползата от подобно усилие за изследването на теоретичните възможности за създаване на усилена ИИ матрица?

След като не отговорих, над цялата средна част на масата надвисна тежко мълчание.

Монсиньор Едоуард си прочисти гърлото.

– Като че ли – каза той, – всяко... хм... общество, способно да създаде точно копие на който и да е свят – но особено на свят, унищожен през тези четири века, – не би имало нужда да търси Бога, защото самото то би било Бог.

– Точно така! – засмя се съветник Алbedo. – Това е безумен слух, но е възхитителен... наистина възхитителен!

Смях на облекчение изпълни празнотата на мълчанието. Спенсър Рейнълдс започна да разказва за следващия си проект – опит да накара самоубийците да координират скоковете си от мостове на десетки светове, докато Всеобема ги наблюдава, – а Тирена Уингрийн-Фийф открядна вниманието, като прегърна с ръка монсиньор Едоуард и го покани след вечеря на голото плувно парти в плаващото й имение на *Mare Infinitum*¹⁷.

Видях, че съветник Алbedo се е втренчил в мен, навреме се обърнах, за да забележа любопитните погледи на Лейт Хънт и президента, а после се извъртях и се загледах в келнерите, които носеха блюда върху сребърни подноси.

Вечерята беше отлична.

15.

Не отидох на голото плувно парти на Тирена. Не отиде и Спенсър Рейнълдс, когото за последен път видях сериозно да разговаря със Судет Чийр. Не знаех дали монсиньор Едоуард се е поддал на примамките на Тирена.

Вечерята още не беше свършила, хората от фонда за подпомагане

17. *Mare Infinitum* (лат.) – Безкрайно море – Бел.пр.

държаха кратки речи и мнозина от по-важните сенатори вече бяха започнали да се въртят на местата си, когато Лейт-Хънт ми прошепна, че групата на президента се готви да си тръгва и че присъствието ми там е желателно.

Беше почти 2300 ч. стандартно време и аз реших, че имат намерение да се върнат в Правителствения дом, но когато минах през едновременния портал – бях последен от групата, с изключение на преторианските телохранители, които вървяха най-отзад – с удивление погледнах надолу по каменен коридор с дълги прозорци, през които се виждаше изгревът на марсианското слънце.

В техническо отношение Марс не е в Мрежата – достъпът до най-старата извънземна колония на човечеството съзнателно е усложнен. Поклонниците дзен-гностици, пътуващи до Скалата на Учителя в долината на Елада, трябва да се телепортират в Автономната база и да вземат совалки от Ганимед или Европа за Марс. Губят се само няколко часа, но за общество, в което всичко е буквално на десет крачки разстояние, това предизвиква чувство за саможертва и приключение. Освен за историци и експерти по отглеждане на ракиени кактуси, почти няма професионални причини, които да привличат хората на Марс. С постепенния упадък на дзен-гностицизма през миналия век, намалая дори трафикът на поклонниците. На никого не му пука за Марс.

Освен на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Макар че административните служби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са на ТС2, а базите им са пръснати из Мрежата и Протектората, Марс си остава истинският дом на военната организация, в чието сърце се намира военното училище „Олимп“.

Малка група висши военни посрещна малката група висши политици и докато те се въртяха подобно на сблъскали се галактики, аз се приближих до прозореца и погледнах навън.

Коридорът принадлежеше на комплекс, връзан в горната част на планината Олимп и от мястото, където стояхме, на петнайсетина километра височина, човек сякаш можеше да обхване с един-единствен поглед половината планета. Оттук светът беше древният защитен вулкан и илюзията на разстоянието свеждаше пътищата, стария град покрай скалните стени и бедняшките квартали и гори на платото Тарзис до мънички петънца в червения пейзаж, които изглеждаха непроменени още от времето, когато на планетата бе стъпил първият човек, беше я обявил за собственост на една държава на име Япония и веднага я бе фотографирал.

Гледах как изгрива малкото слънце, мислех си: „Това е Слънцето“ и

се радвах на невероятната игра на светлината по облаците, които изпълзваха от мрака иззад безкрайната планина, когато до мен се приближи Лейт Хънт.

– Президентът ще се срещне с вас след заседанието. – Той ми подаде два скицника, които един от помощниците беше донесъл от Правителствения дом. – Разбирате, че всичко, което чуете и видите на това заседание, е строго секретно, нали?

Не приех това твърдение като въпрос.

В каменните стени се отвориха широки бронзови врати и прожектори осветиха пътя до покритото с килим стълбище, водещо до заседателната маса в центъра на просторно, черно помещение, което можеше да е огромна аудитория, потънала в пълен мрак, с изключение на еднородно, малко осветено островче. Помощниците побързаха да покажат пътя, издърпаха столове и се скриха обратно в сенките. С неохота обърнах гръб на изгрева и последвах групата в залата.

Генерал Морпурго и трима други шефове от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ лично водеха заседанието. Графиките бяха светлинни години напред от примитивните екрани и холоси, които бях видял в Правителствения дом. Намирахме се в огромно пространство, достатъчно голямо, за да побере всичките осем хиляди кадети и служители, когато се налагаше, но сега по-голямата част от мрака над нас беше изпълнена с първокласни холоси и диаграми с големината на игрище за фрибол. В известен смисъл това предизвикваше страх.

Същото се отнасяше и за самото заседание.

– Ще загубим тази битка в системата на Хиперион – заключи Морпурго. – В най-добрия случай няма да победи никой, прокудените ще бъдат задържани на около петнайсет АЕ от ексцентричната телепортаторна сфера и ще водим война на изтощение – техните малки шурмови кораби ще бъдат постоянен източник на безпокойство. В най-лошия ще трябва да се върнем на отбранителните си позиции, докато евакуираме флотата и гражданите на Хегемонията и да оставим Хиперион в ръцете на прокудените.

– Какво стана със съкрушителния удар, който ни обещахте? – попита сенатор Колчев от мястото си до началото на оформената като диамант маса. – С решителното нападение срещу роаяка?

Морпурго прочисти гърлото си и погледна към адмирал Нашита, който се изправи. Черната униформа на командващия ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос предизвикваше илюзията, че в мрака се носи само намръщеното му лице. При тази мисъл изпитах пристъп на déjà vu, но

върнах погледа си към Мейна Гладстоун, която сега беше осветена от военните карти и цветове, носещи се над нас като холоспектрален вариант на прочутия Дамоклев меч, и отново започнах да я скицирам. Бях оставил настрана скичника си и рисувах със светлинно перо върху мек екранен лист.

– Първо, нашето разузнаване за рояците беше по необходимост ограничено – започна Нашита. Графиките над нас се измениха. – Секретните сонди и широкообхватните разузнавателни кораби не бяха в състояние да ни съобщят цялостния характер на всички единици от миграционната флота на прокудените. Резултатът беше очевидно и сериозно подценяване на действителната бойна сила на този конкретен рояк. Усилията ни да проникнем в отбраната на рояка, като използваме само широкообхватни изтребители и фотонни кораби, не постигнаха успеха, на който се надявахме.

Второ, необходимостта от поддържане на осигурен отбранителен периметър с подобна големина в системата на Хиперион наложи такива изисквания върху двете ни оперативни спецчасти, че по това време беше невъзможно да отделим достатъчен брой кораби за атака.

– Адмирале – прекъсна го Колчев, – това, което казвате, означава, че разполагате с прекалено малко кораби, за да изпълните мисията си да унищожите или отблъснете тази атака на прокудените срещу системата на Хиперион. Така ли е?

Нашита се втренчи в сенатора и погледът му ми напомни за една древна картина на самурай, секунди преди да извади смъртоносния си меч от ножницата.

– Точно така, сенатор Колчев.

– На военните съвещания на правителството едва преди една стандартна седмица вие ни уверявахте, че двете спецчасти ще бъдат достатъчни, за да запазят Хиперион от нахлуване или унищожение и за да нанесат съкрушителен удар на този рояк на прокудените. Какво стана, адмирале?

Нашита се изправи в цял ръст – беше по-висок от Морпурго, но въпреки това по-нисък от средната за Мрежата височина – и насочи поглед към Гладстоун.

– Г. президент, вече изяхних променливите величини, които изискват промяна в бойния ни план. Трябва ли да го сторя отново?

Мейна Гладстоун се беше облегла с лакът върху масата и подпираще глава с дясната си ръка – два пръста под брадичката, други два до бузата и палец по ръба на долната си челюст – в поза на уморена

съсредоточеност.

– Адмирале – тихо отвърна тя, – макар и да смятам въпроса на сенатор Колчев за съвсем уместен, мисля, че положението, което очертахте на това съвещание и по време на предишните ни срещи днес, дава достатъчен отговор. – Тя се обърна към Колчев. – Гейбриъл, преценката ни беше неправилна. Тази битка на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще завърши в най-добрия случай с пат. Прокудените са по-умели, по-силни и по-многобройни, отколкото смятахме. – После отново погледна Нашита. – Адмирале, още колко кораба ви трябва?

Нашита си пое дъх, очевидно смутен, че му задават този въпрос още в началото на съвещанието. Той погледна към Морпурго и другите военни шефове и после скръсти ръце пред чатала си като на погребение.

– Двеста бойни кораба – отвърна адмиралът. – Поне двеста. Това е минималният брой.

Вълнение премина из залата. Вдигнах поглед от скицата си. С изключение на Гладстоун, всички си шепнеха или се въртяха. Мина секунда, докато разбера.

Цялата флота от бойни кораби на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос наброяваше по-малко от шестстотин. Разбира се, всички бяха ужасно скъпи – икономиките на малко планети можеха да си позволят да построят повече от един-два големи междузвездни кораба и дори няколко фотонни кораба, съоръжени с хокингови двигатели, можеха да разорят всеки колониален свят. И всички бяха ужасно мощни: само един изстребителonosител можеше да унищожи цялата планета, а комбинация от крайцери и изстребители можеше да унищожи дори слънце. Беше естествено, че корабите на Хегемонията, вече дислоцирани в системата на Хиперион – ако се прехвърляха чрез огромната телепортаторна матрица на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, – бяха в състояние да унищожат повечето от звездните системи в Мрежата. Необходими бяха по-малко от петдесет кораба от типа, който искаше Нашита, за да унищожат флотата на Гленън-Хайт преди един век и завинаги да потушат бунта.

Но действителният проблем, който се криеше зад искането на адмирала, беше едновременното ангажиране на две трети от флота на Хегемонията в системата на Хиперион. Усетих как сред политиците и страстите като електрически ток потече тревога.

Сенатор Ришо от Ренесанс Вектор си прочисти гърлото.

– Адмирале, никога досега не сме съсредоточавали такива бойни части, нали?

Главата на Нашита се завъртя толкова плавно, сякаш беше на

лагери. Намръщената му физиономия не трепна.

– Никога не сме предприемали акция с такова значение за бъдещето на Хегемонията, сенатор Ришо.

– Да, разбирам – отвърна Ришо. – Но въпросът ми всъщност беше, какво отражение ще има това върху отбранителните сили на Мрежата навсякъде другаде? Не е ли ужасно рисковано?

Нашита промърмори нещо и графиките зад него се завъртяха, замъглиха се и се сляха в замайващ изглед към галактиката на Млечния път, наблюдавана от много високо над плоскостта на еклиптиката. Ъгълът се промени, сякаш се устремихме с шеметна скорост към единия спирален ръкав, докато не се показа синята решетка на телепортаторната мрежа – Хегемонията се виждаше като неправилно златно ядро с шипове и псевдоподи, които проникваха в зеления ореол на Протектората. Мрежата изглеждаше едновременно неравномерна като замисъл и незначителна на фона на галактиката... и двете впечатления бяха точно отражение на действителността.

Изведнъж графиката се промени и Мрежата и колониалните светове се превърнаха във вселената, с изключение на няколкокостотин звезди, представени, за да дадат перспектива.

– Това е позицията на подразделенията на флотата ни в момента – поясни адмирал Нашита. Сред и зад златистото и зеленото се появиха стотици тъмнооранжеви точки – най-голямата концентрация беше около една далечна протектората звезда, в която със закъснение разпознах слънцето на Хиперион.

– А това е последното разположение на рояците на прокудените. – Появиха се десетина червени линии, векторни знаци, и сини променящи се следи, които показваха посоката на движение. Дори при този мащаб, изглежда никой от векторите на прокудените не пресичаше пространството на Хегемонията, освен един голям рояк, който като че ли се извишаваше в системата на Хиперион.

Забелязах, че дислоцирането на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос често отразява векторите на рояка, освен съсредоточаването до базите и проблемните светове, като Мауи-Обетована, Бреша и Ком-Риад.

– Адмирале – каза Гладстоун, като изпревари каквото и да е обяснение на това дислоциране, – предполагам, че сте предвидили време за реакция на флотата в случай на евентуална заплаха за някоя друга точка на границата ни.

Намръщеното лице на Нашита потрепна в нещо, което можеше да мине за усмивка.

– Да, г. президент. Ако забелязвате, най-близките рояци, освен този при Хиперион... – Големината на червените вектори над един златист облак, обгръщащ звездни системи, за които бях съвсем сигурен, че включват Небесна врата, Божия горичка и Mare Infinitum, се увеличи. При такъв мащаб заплахата от прокудените наистина изглеждаше много далечна.

– Регистрираме миграциите на рояците според следите от хокингови двигатели, засечени от разузнавателните ни станции в и извън Мрежата. Освен това широкообхватните ни сонди периодично определят размера и посоката на рояците.

– На какви интервали, адмирале? – попита сенатор Колчев.

– Поне веднъж на няколко години – изръмжа адмиралът. – Трябва да разберете, че времето за пътуване обхваща много месеци, дори със скорост на хокингов двигател. От наша гледна точка време-дългът за такъв преход може да стигне до дванайсет години.

– Като се имат предвид годините между преките наблюдения – настояваше сенаторът, – откъде знаете къде се намират рояците във всеки даден момент?

– Хокинговите двигатели не лъжат, сенаторе. – Гласът на Нашита беше абсолютно безизразен. – Невъзможно е да се симулира изкривяването на следата от хокингов двигател. Това, което наблюдаваме, е реалновременното разположение на стотици... или в случай на по-големи рояци, на хиляди... ексцентрични двигатели. Както и при векторните предавания, за прехвърлянето на хокинговия ефект няма време-дълг.

– Да – каза Колчев с глас, толкова безизразен и безчувствен, колкото и на адмирала, – но ако рояците пътуват със скорост, по-малка от тази на хокингов двигател?

Нашита наистина се усмихна.

– Под хиперсветлинна скорост ли, сенаторе?

– Да.

Видях как Морпурго и неколцина други военни поклатиха глави или скриха усмивките си. Само младият командир от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: флота Уилям Аджънта Лий съсредоточено се беше навел напред със сериозно изражение.

– При подсветлинни скорости – безизразно отвърна адмирал Нашита, – нашите пра-правнуци могат и да си направят труда да предупредят своите правнуци за нашествие.

Колчев не се предаваше. Той се изправи и посочи към мястото, където най-близкият рояк се отклоняваше от Хегемонията над Небесна

врата.

– Ами ако този рояк приближава без хокингови двигатели?

Нашита въздъхна, очевидно раздразнен от това, че му губят времето с глупости.

– Сенаторе, уверявам ви, че ако онзи рояк изключи двигателите си сега и се насочи към Мрежата сега, ще изминат... – Нашата мигна, докато се консултираше с имплантите и комуникационните си връзки, – двеста и трийсет стандартни години, преди да стигнат до границите ни. В случая, това не е съществен фактор, сенаторе.

Мейна Гладстоун се наведе напред и всички очи се насочиха към нея. Записах предишната си скица в паметта на екранния скицник и започнах нова.

– Адмирале, струва ми се, че действителният проблем тук е едновременно безпрецедентния характер на това съсредоточаване на сили до Хиперион и фактът, че поставяме всичките си яйца в една кошница.

Около масата се надигна развеселен шепот. Гладстоун беше прочута с афоризми, разкази и клишета толкова стари и отдавна забравени, че на практика бяха нови. Това можеше да е нещо подобно.

– Поставяме ли всичките си яйца в една кошница? – продължи тя.

Нашата пристъпи напред и сложи ръце върху масата. Изпънатите му дълги пръсти силно се притиснаха към нея. Тази сила съответстваше на мощта, която излъчваше личността на дребния мъж – той беше един от рядко срещашите се хора, които без никакво усилие привличат вниманието на околните.

– Не, г. президент, не ги поставяме. – Без да се обръща, той посочи към екрана над и зад него. – Най-близките рояци не могат да приближат до космоса на Хегемонията без предупредителен период от два месеца път с хокингов двигател... което прави три години наше време. Това ще отнеме на флотата ни в системата на Хиперион – дори ако предположим, че е широко разгърната и ангажирана в битка – по-малко от пет часа, за да се прехвърли където и да е в Мрежата.

– Това не включва подразделения на флотата извън Мрежата – подхвърли сенатор Ришо. – Колониите не могат да бъдат оставени незащитени.

Нашата отново посочи.

– Двестата бойни кораба, които ще съсредоточим, за да проведем Хиперионската кампания, са вече в Мрежата или могат да бъдат телепортирани в нея. Това няма да окаже влияние върху никое самостоятелно подразделение, охраняващо колониите.

Гладстоун кимна.

– Ами ако порталът на Хиперион бъде повреден или завладян от прокудените?

От размърдането, кимането и въздишките на цивилните около масата, предположих, че президентът е уцелила най-болното място.

Нашата кимна и се приближи до малката платформа, сякаш беше очаквал точно този въпрос и се радваше, че глупостите вече са свършили.

– Отличен въпрос – каза адмиралът. – На предишните съвещания той бе засегнат, но сега ще се спра на тази възможност по-подробно.

Първо, телепортаторният ни капацитет е огромен. В момента в системата разполагаме с два скокови кораба и имаме планове за още три, когато пристигне подкреплението на новата спецчаст. Вероятността и петте кораба да бъдат унищожени е много, много малка... почти незначителна, ако се имат предвид засилените ни отбранителни способности с новата спецчаст.

Второ, вероятността прокудените да завладеят който и да е невредим военен телепортатор и да го използват, за да нахлуят в Мрежата, е равна на нула. Всеки кораб... всеки индивид... който се прехвърля през портал на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, трябва да се идентифицира с отпечатъци от пръстите си, кодирани мозъчни микровълни, които ежедневно се актуализират...

– Прокудените не могат ли да премахнат тези кодове... да вкарат свои? – попита сенатор Колчев.

– Невъзможно. – Нашата крачеше напред-назад върху малката платформа, хванал ръце на гърба си. – Актуализирането на кодовете се прави по векторна едновременева връзка от щаб-квартирата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ в Мрежата...

– Извинете ме – казах аз, като с удивление чух на това място собствения си глас, – но тази сутрин посетих за кратко системата на Хиперион и не разбрах за никакви кодове.

Всички глави се обърнаха. Адмирал Нашита отново успешно предизвика впечатлението за бухал, който завърта главата си, сякаш на лагери.

– Въпреки това, г. Севърн – рече той, – вие и г. Хънт бяхте идентифицирани – безболезнено и незабележимо от инфрачервени лазери и в двата края на телепортаторното прехвърляне.

Кимнах, учуден за миг, че адмиралът е запомнил името ми, но после разбрах, че той също има импланти.

– Трето – продължи Нашита, сякаш изобщо не се бях обаждал, – ако се случи невъзможното и силите на прокудените пробият отбраната ни, заловят телепортаторите ни невредими, надхитрят кодовите системи за сигурност и активират едно устройство, което им е непознато и което им отказваме вече повече от четири века... тогава всичките им усилия пак ще отидат напразно, защото целият ни военен трафик се насочва към Хиперион през базата в Мадиа.

– Къде? – разнесе се цял хор от гласове. Бях чувал за Мадиа единствено от разказа на Брон Лаmia за смъртта на клиента й. И тя, и Нашита произнасяха името като „мъд-йе“.

– Мадиа – повтори адмиралът, вече наистина усмихнат. Усмивката му беше странно момчешка. – Не се обръщайте към инфотермите си, дами и господа. Мадиа е „черна“ система, която не фигурира в списъците или в гражданските телепортаторни схеми. Пазим я точно за такива цели. Тя има само една обитаема планета, която става единствено за рудодобив и за нашите бази, и е крайната позиция за отстъпление. В случай, че бойните кораби на прокудените постигнат невъзможното, пробият отбраната ни и завладеят порталите в системата на Хиперион, единственото място, до което могат да стигнат, е Мадиа, а там ще се срещнат със значително количество автоматизирана огнева мощ, насочена срещу всичко, което излиза от портала. Ако стане невъзможното и флотата им оцелее от прехвърлянето в системата на Мадиа, телепортаторните връзки с външния свят автоматично ще се самоунищожат и бойните им кораби ще бъдат откъснати на години от Мрежата.

– Да – каза сенатор Ришо, – но същото ще стане и с нашите. Две трети от флотата ни ще остане в системата на Хиперион.

Нашита застана в стойка „свободно“.

– Вярно е – отвърна той, – и сигурно заедно с върховното командване сме преценявали последствията от тази откъснатост... която би могла да се нарече статистически невъможна... многократно. Смятаме, че рискът е приемлив. И да се случи невъзможното, пак ще разполагаме с повече от двеста бойни кораба в резерва, за да защитаваме Мрежата. В най-лошия случай, ще сме загубили системата на Хиперион, след като сме нанесли ужасен удар на прокудените... който сам по себе си почти сигурно ще предотврати каквото и да е по-нататъшно нашествие.

Но не това е резултатът, който очакваме. С двестата бойни кораба, които скоро ще прехвърлим – през следващите осем стандартни часа – нашите предсказатели и тези от Съвещателната комисия на ИИ виждат 99-процентова вероятност за пълен разгром на нахлуващия рояк на

прокудените с незначителни загуби за нашите сили.

Мейна Гладстоун се обърна към съветник Албеде. На слабата светлина проекцията беше свършена.

– Съветник, не знех, че този въпрос е задаван на Съвещателната комисия. Може ли да се разчита на тази 99-процентова вероятност?

Албеде се усмихна.

– Напълно, г. президент. И вероятностният фактор беше 99.962794 %. – Усмивката му се разшири. – Това е достатъчно окуражително, за да поставим за кратко яйцата в една кошница.

Гладстоун не се усмихна.

– Адмирале, колко време, след като получите подкрепленията, смятате, че ще продължат сраженията?

– Една стандартна седмица, г. президент. Най-много. Лявата вежда на Гладстоун леко се повдигна.

– За толкова кратко?

– Да, г. президент.

– Генерал Морпурго? Какво смятат ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски?

– Съгласни сме, г. президент. Подкреплението е необходимо и то незабавно. Транспортните кораби ще пренесат приблизително сто хиляди морски пехотинци и войници от сухопътните части за прочистване на остатъците от рояка.

– За седем или още по-малко стандартни дни?

– Да, г. президент.

– Адмирал Сингх?

– Абсолютно задължително, г. президент.

– Генерал Ван Цайдт?

Един по един, Гладстоун изреди шефовете на Върховното командване и останалите висши военни, като се обърна дори към коменданта на военно училище „Олимп“, който се наду от гордост, че се допитват до него. Един по един, те й дадоха единодушния съвет да прати подкрепления.

– Командир Лий?

Всички погледи се обърнаха към младия морски офицер. Забелязах, че позите и намръщените лица на висшите военни се вцепениха и внезапно разбрах, че Лий присъстваше по-скоро по покана на президента, отколкото поради благосклонността на началниците си. Спомних си как Гладстоун беше цитирана да казва, че младият командир Лий показва инициативността и интелигентността, които понякога липсват на

ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Подозирах, че кариерата на командира ще пострада заради присъствието му на съвещанието.

Командир Уилям Аджънта Лий неспокойно се завъртя на удобния си стол.

– При цялото ми уважение, г. президент, аз съм само младши морски офицер и не съм компетентен да давам мнението си по въпроси от такова стратегическо значение.

Гладстоун не се усмихна. Кимването ѝ беше почти недоловимо.

– Оценявам това, командире. Сигурна съм, че началниците ви тук също го оценяват. Във всеки случай, обаче, се питам дали бихте удовлетворили желанието ми да коментирате настоящия въпрос.

Лий седна изправено. За миг в очите му се мерна едновременно и убеждение, и отчаянието на малко, заловено в капан животно.

– Добре тогава, г. президент, щом се налага да го коментирам, трябва да кажа, че собствената ми интуиция – а това е само интуиция: аз съм напълно невеж в междузвездната тактика – ме съветва да не се прашат подкрепления. – Лий си пое дъх. – Това е чисто военна преценка, г. президент. Не зная нищо за политическите основания за отбраната на системата на Хиперион.

Гладстоун се наведе напред.

– Тогава от чисто военна гледна точка, командире, защо се противопоставяте на подкрепленията?

От мястото си по средата на масата, усетих въздействието на погледите на шефовете на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, като лазерен изстрел с мощност сто милиона джаула, използван за възпламеняването на деутериево-тритиеви сфери в някой от древните инертни и ограничени ядрени реактори. Удивих се, когато видях, че Лий не припадна, не избухна, не се възпламени и не се стопи пред очите на всички ни.

– От военна гледна точка – с безнадежден поглед, но с твърд глас отвърна Лий, – двете най-големи грешки, които могат да се допуснат, са да се разделят силите и да... както казахте вие, г. президент... да се поставят яйцата в една кошница. А в този случай, кошницата дори не е наше собствено производство.

Гладстоун кимна и се отпусна назад, като почукваше с пръсти под долната си устна.

– Командире – каза генерал Морпурго и аз открих, че една дума наистина може да бъде изплота, – след като имахме удоволствието да чуем вашия... съвет... мога ли да ви попитам дали някога сте участвали в космическа битка?

– Не, сър.

– Били ли сте някога обучаван за битки в космоса, командире?

– Освен минималните познания, изисквани във ВУО, които се свеждат до няколко курса по история, не, сър. Не съм.

– Участвали ли сте някога в каквото и да е стратегическо планиране над равнището на... колко морски кораба командвахте на Мауи-Обетована, командире?

– Един, сър.

– Един – въздъхна Морпурго. – Голям кораб ли, командире?

– Не, сър.

– Беше ли ви поверено командването на този кораб, командире? Заслужихте ли го? Или то ви се падна поради превратностите на войната?

– Капитанът ни беше убит, сър. Поех командването поради отсъствието му. Това беше последната морска акция от кампанията на Мауи-Обетована и...

– Това е всичко, командире. – Морпурго загърби героя от войната и се обърна към президента: – Искате ли отново да ни зададете въпроса, госпожо?

Гладстоун поклати глава.

Сенатор Колчев прочисти гърлото си.

– Навярно ще трябва да проведем закрито заседание на кабинета в Правителствения дом.

– Не е необходимо – отвърна Мейна Гладстоун. – Вече реших. Адмирал Сингх, упълномощен сте да прехвърлите толкова подразделения в системата на Хиперион, колкото вие и шефовете на Върховното командване решите.

– Да, г. президент.

– Адмирал Нашита, ще очаквам успешно унищожаване на враговете в рамките на една стандартна седмица след като получите адекватно подкрепление. – Тя огледа масата. – Дами и господа, не мога да подчертая в достатъчна степен значението на това да владеем Хиперион и веднъж завинаги да ликвидираме заплахата от прокудените. – Тя се изправи и се приближи до основата на рампата, която водеше нагоре и извън мрака. – Довиждане, дами и господа.

Когато Хънт почука на вратата ми, беше почти 0400 ч. стандартно и ТС2 време. Бях се борил със съня в продължение на трите часа, откакто се бяхме телепортирали обратно. Току-що бях решил, че Гладстоун е забравила за мен и започвах да задрямвам, когато се разнесе

почукването.

– В градината – каза Лейт Хънт, – и за Бога, напъхайте си ризата в панталоните.

Ботушите ми издаваха лек шум по дребния чакъл на пътеката, докато се разхождах по тъмните алеи. Фенерите и светлинните глобуси едва излъчваха светлина. Звездите не се виждаха над двора поради сиянието на безкрайните градове на ТС2, но подвижните светлини на орбиталните жилища кръстосваха небето като безкраен пръстен от светулки.

Гладстоун седеше на една от железните пейки до моста.

– Г. Севърн – с тих глас произнесе тя, – благодаря ви, че дойдохте при мен. Извинявам се за закъснението. Заседанието на кабинета свърши току-що.

Не казах нищо и останах прав.

– Исках да поговоря с вас за посещенията ви на Хиперион тази сутрин. – Тя тихичко се засмя към тъмнината. – Вчера сутринта. Имате ли някакви впечатления?

Почудих се какво ли имаше предвид. Предположих, че президентът изпитваше неутолим глад за данни, независимо колко маловажни изглеждат на пръв поглед.

– Срегнах се с един човек – отвърнах аз.

– А?

– Да. Д-р Мелио Арундес. Той беше... е...

– ...приятел на дъщерята на г. Уайнтрауб – довърши Гладстоун. – Детето, което расте наобратно. Имате ли някаква нова информация за състоянието ѝ?

– Всъщност, не – отвърнах аз. – Днес подремнах за кратко, но сънищата бяха накъсани.

– И до какво доведе срещата с д-р Арундес?

Потрих брадичката си с внезапно изстинали пръсти.

– Изследователският му екип чака в столицата от месеци – казах аз. – Може би те са единствената ни надежда да разберем какво става с Гробниците. И с Шрайка...

– Предсказателите ни твърдят, че е важно поклонниците да бъдат оставени сами, докато не изиграят ролята си – долетя от мрака гласът на Гладстоун. Изглежда беше извърнала очи настрани, към потока.

Почувствах внезапен, необясним и непримирир прилив на гняв.

– Отец Хойт вече „изигра“ своята – заявих аз по-остро, отколкото възнамерявах. – Можеха да го спасят, ако на кораба беше разрешено да отлети при поклонниците. Арундес и хората му могат да са в състояние

да спасят бебето – Рахил – макар че остават само няколко дни.

– По-малко от три дни – рече Гладстоун. – Имаше ли нещо друго? Някакво впечатление от планетата или от командния кораб на адмирал Нашита, което да сте намерили за... интересно?

Дланите ми се свиха в юмруци, после се отпуснаха.

– Значи няма да позволите на Арундес да отлети до Гробниците?

– Не сега, не.

– Ами евакуацията на цивилните от Хиперион? Поне гражданите на Хегемонията?

– Засега това е невъзможно.

Понечих да отвърна нещо, но се спрях. Загледах се към звука от вода под моста.

– Никакви други впечатления ли нямате, г. Севърн?

– Не.

– Е, желая ви лека нощ и приятни сънища. Утре може да е много напрегнат ден, но в някой момент искам непременно да разговарям с вас за сънищата ви.

– Лека нощ – отвърнах аз, обърнах се кръгом и бързо се отдалечих към моето крило на Правителствения дом.

В мрака на стаята си включих една Моцартова соната и взех три трисекобарбитала. Най-вероятно щяха да ме повалят в упоен сън без сънища, където призракът на мъртвия Джон Кийтс и още по-призрачните поклонници нямаше да могат да ме открият. Това означаваше да разочаровам Мейна Гладстоун, което ни най-малко не ме плашеше.

Спомних си за Суифтовия моряк, Гъливер и за отвращението му от човечеството след завръщането му от страната на разумните коне – Хойххххххххите – отвращение от собствения му род, нараснало до такава степен, че трябвало да спи в конюшната с конете, само за да бъде успокояван от миризмата и присъствието им.

Последната ми мисъл преди да заспя беше: „По дяволите Мейна Гладстоун, по дяволите войната, по дяволите Мрежата.

По дяволите и сънищата.“

ЧАСТ ВТОРА

16.

Брон Ламиа неспокойно заспа точно преди зазоряване и сънищата ѝ бяха изпълнени с видения и звуци отвсякъде – почувти и не особено разбираеми разговори с Мейна Гладстоун, стая, която като че ли се носеше в космоса, движение на мъже и жени по коридори, чиито стени шепнеха като зле настроен векторен приемник, – а под трескавите сънища и накъсани' видения се криеше влудяващото усещане, че Джони – нейният Джони – беше толкова близо, толкова близо. Ламиа извика на сън, но викът се загуби в неравномерните отгласи на изстиващите камъни на Сфинкса и подвижните пясъци.

Ламиа внезапно се събуди и веднага дойде в пълно съзнание като включен уред. Сол Уайнтрауб трябваше да стои на пост, но сега спеше до ниската врата на стаята, където беше намерила подслон групата им. Дъщеричката му, Рахил, спеше между одеялата на пода до него – дупенцето ѝ беше повдигнато, лицето ѝ се притискаше до одеялото, а на устните ѝ се беше издуло мехурче от слюнка.

Ламиа се огледа. На слабата светлина от един нисковатов светлинен глобус и бледите лъчи на деня, отразяващи се от четириметровия коридор, се виждаше само още един от поклонниците, като тъмен вързоп върху каменния под. Мартин Силенъс лежеше и хъркаше. Ламиа почувства прилив на страх, сякаш са я изоставили, докато е спяла. Силенъс, Сол, бебето... тя разбра, че липсва само консултът. Войната на изтощение беше разяла групата на поклонниците, състояла се от седмина възрастни и едно бебе: Хет Мастийн, изчезнал от вятърната гемия, докато пресичаха Тревното море, Ленар Хойт, убит предишната нощ, Касад, изчезнал по-късно същата нощ... консултът... къде беше консултът?

Брон Ламиа отново се огледа, доволна, че в тъмната стая няма нищо друго, освен раници, вързопи одеяла, спящият поет, ученият и детето, а после се изправи, намери автоматичния пистолет на баща си сред обърканите одеяла, бръкна в раницата си, за да извади неврозашеметителя и се измъкна покрай Уайнтрауб и бебето в коридора зад тях.

Навън беше утро и то толкова ярко, че Ламиа трябваше да заслони очи с длан, когато излезе по каменните стъпала на Сфинкса на силно засипаната пътека, водеща надолу по долината. Бурята беше преминала.

Небесата на Хиперион бяха дълбоко, кристално лазурни, напръскани със зелено, а блестящата бяла точка на звездата на планетата тъкмо изгряваше над източните скални стени. Сенките на скалите се сливаха с издължените силуети на Гробниците на времето по дъното на долината. Нефритената гробница искреше. Ламиа видя новите преспи и дюни, натрупани от бурята – бялото и яркочервените пясъци се преливаха в чувствени криви и бразди покрай камъка. Нямаше следи от снощния им лагер. Консултът седеше върху една скала на десет метра надолу по склона. Той се бе втренчил в долината и от лулата му се издигаше дим на спирали. Ламиа плъзна пистолета при зашеметителя в джоба си и се приближи.

– Нито следа от полковник Касад – рече консултът, когато жената стигна при него. Той не се обърна.

Ламиа погледна надолу по долината към мястото, където се издигаше Кристалният монолит. Някога блестящата му повърхност сега беше цялата в белези и дупки, горните двайсет-трийсет метра очевидно липсваха и в основата му все още димяха останки. Разстоянието от около половин километър между Сфинкса и Монолита беше обгорено и в кратери.

– Изглежда така, сякаш не си е тръгнал без да се бие – отбеляза тя.

Консултът изсумтя. Димът от лулата накара Ламиа да почувства глад.

– Търсих чак до двореца на Шрайка, на два клика надолу по долината – каза консултът. – Центърът на сражението като че ли е бил Монолитът. Все още няма следа от отвор на равнището на земята, но по-нагоре вече има достатъчно дупки, така че можеш да видиш напомнящата на восъчна пита структура, която дълбочинният радар винаги показваше.

– Но нито следа от Касад?

– Никаква.

– Кръв? Изгорели кости? Бележка, съобщаваща, че ще се върне, след като остави дрехите си за пране?

– Нищо.

Брон Ламиа въздъхна и седна на камъка до скалата на консула. Слънцето стопляше кожата ѝ. Тя примижа към входа на долината.

– Е, по дяволите – възкликна Брон, – какво ще правим сега?

Консултът свали лулата си, намръщи се към нея и поклати глава.

– Тази сутрин отново опитах да повикам кораба по инфотерма, но все още е затворен. – Той изгърси пепелта. – Опитах и аварийните ленти, но очевидно сме под възбрана. Или корабът не предава, или хората

имат заповед да не отговарят.

– Би ли си тръгнал наистина?

Консулт сви рамене. Беше заменил дипломатическия си костюм от предишния ден с груба вълнена туника, сиви конопени панталони и високи ботуши.

– Ако корабът беше тук, ние – вие – щяхме да имаме възможност да си тръгнем. Искане ми се другите да решат да си тръгнат. В края на краищата, Мастийн го няма, Хойт и Касад си отидоха... Не съм сигурен какво да правим сега.

Един дълбок глас каза:

– Можем да се опитаме да закусим.

Ламиа се обърна, за да погледне Сол, който слизаше надолу по пътеката. Рахил беше в бебешката носилка на гърдите на учения. Слънцето се отразяваше в оплешивяващото теме на възрастния мъж.

– Не е лоша идея – съгласи се тя. – Останали ли са ни достатъчно провизии?

– Достатъчно за закуска – отвърна Уайнтрауб. – И за още няколко хранения със студени консерви от торбата с допълнителни провизии на полковника. После ще трябва да се ядем един друг.

Консулт направи опит да се усмихне и мушна лулата в джоба на туниката си.

– Предлагам да се върнем в крепостта Хронос преди да стигнем до това положение. Свършихме замразено-сушените храни от „Бенарес“, но в крепостта имаше складове.

– Ще се радвам да... – започна Ламиа, но беше прекъсната от вик, който се разнесе от вътрешността на Сфинкса.

Тя първа стигна до гробницата и преди да влезе във входа, извади автоматичния пистолет. Коридорът беше мрачен, стаята, в която бяха спали – още по-мрачна и й трябваше секунда, за да разбере, че вътре нямаше никой. Брон Ламиа приклепна, насочи пистолета към тъмния завои на коридора, когато някъде извън полезрението й отново се разнесе викът на Силенъс:

– Хей! Елате тук!

Тя погледна през рамо и видя че консулт влиза в Сфинкса.

– Стой там! – изръмжа Ламиа и бързо тръгна по коридора, като се държеше до стената, протегнала напред пистолета със свален предпазител. Тя спря пред отворената врата на малкото помещение, където лежеше тялото на Хойт, приклепна и се завъртя с протегнат пистолет.

Мартин Силенъс вдигна поглед от мястото, където беше клекнал до

трупа. Фибропластмасовият чаршаф, който бяха използвали, за да покрият тялото на свещеника, беше смачкан в ръката на Силенъс. Той се втренчи в Ламиа, безразлично погледна към оръжието и отново сведе очи към тялото.

– Можеш ли да повярваш в това? – тихо попита той. Ламиа отпусна пистолета и се приближи. Зад тях надничаше консултът. Брон чуваше Сол Уайнтрауб по коридора – бебето плачеше.

– Боже мой – прошепна Брон Ламиа и клекна до тялото на отец Лепар Хойт. Изкривените от болка черти на младия свещеник се бяха превърнали в лицето на мъж в края на шейсетте си години: високи вежди, дълъг аристократичен нос, тънки устни с приятни извивки нагоре в ъгълчетата, остри скули, заострени уши под кичурите сива коса, големи очи под клепачи, бледи и тънки като пергамент.

Консултът клекна до тях.

– Виждал съм снимки. Това е отец Пол Дюре.

– Вижте – каза Мартин Силенъс. Той дръпна чаршафа още по-надолу, спря, а после преобърна тялото на една страна. Двата малки кръстоида върху гърдите на мъжа пулсираха в розово, точно като на Хойт, но на гърба му сега нямаше нищо.

Сол застана до вратата, като се опитваше да спре плача на Рахил с нежни полюшвания и успокоителен шепот. Когато детето замълча, той рече:

– Мислех си, че на бикурите са им трябвали три дни, за да... се съживят.

Мартин Силенъс въздъхна.

– Бикурите са били възкресявани от кръстоидните паразити в продължение на повече от два стандартни века. Навярно първият път е по-лесно.

– Той...? – започна Ламиа.

– Дали е жив? – Силенъс пое ръката ѝ. – Пипни го. Гърдите на мъжа се издигаха и спускаха, макар и съвсем леко. Кожата беше топла на пипане. Горещината от кръстоидите под кожата беше осезаема. Брон Ламиа рязко дръпна ръката си.

– Отец Дюре? – повика го Сол, като пристъпи напред. Главата на мъжа се обърна. Той премига, като че ли бледата светлина изгаряше очите му, после издаде нечленоразделен звук.

– Вода – сети се консултът и бръкна в джоба на туниката си, за да извади малката пластмасова бутилка, която носеше. Мартин Силенъс държеше главата на свещеника, докато консултът му помагаше да пие.

Сол се приближи, застана на едно коляно и докосна ръката на мъжа. Дори тъмните очички на Рахил гледаха любопитно.

– Ако не можете да говорите – каза Сол, – мигайте два пъти за „да“ и един път за „не“. Вие Дюре ли сте? Главата на мъжа се завъртя към учения.

– Да – тихо произнесе той с дълбок, културен глас. – Аз съм отец Пол Дюре.

Закуската се състоеше от последното кафе, парчета месо, изпържени на разгънатото подгриващо устройство, шепа зърно, смесено с рехидрирано мляко и последния им самун хляб, нарязан на пет парчета. Ламиа си помисли, че е възхитителен.

Седяха в края на сянката под разпереното крило на Сфинкса и използваша за маса един нисък, плосък отгоре камък. Слънцето приближаваше късно утро и небето оставаше безоблачно. Не се чуваше никакъв звук, с изключение на случайното потракване на вилица или лъжица и на тихия им разговор.

– Помните ли... преди? – попита Сол. Свещеникът носеше резервния комплект корабни дрехи на консула – сив спортен костюм с герба на Хегемонията отляво на гърдите му. Униформата му беше малко тясна.

Дюре държеше чаша кафе в двете си ръце, сякаш възнамеряваше да я поднесе за осветяване. Той вдигна поглед и в очите му се виждаха в еднаква степен интелигентност и тъга.

– Преди да умра ли? – попита Дюре. Патрицианските устни се свиха в усмивка. – Да, помня. Помня заточението, бикурите... – Той сведе очи. – Дори тесловото дърво.

– Хойт ни разказа за дървото – обясни Брон Ламиа. Свещеникът се бе приковал върху активно теслово дърво в огнебълващите гори, изстрадвайки години на агония, смърт, възкресение и отново смърт, вместо да се предаде на лесната симбиоза на живота под властта на кръстоида.

Дюре поклати глава.

– Мислех си... в онези последни секунди... че съм го победил.

– Вие сте го победили – каза консултът. – Отец Хойт и другите са ви открили. Вие сте били изтръгнали нещото от тялото си. После бикурите присадили вашия паразит на Ленар Хойт.

Дюре кимна.

– И няма следа от момчето?

Мартин Силенъс посочи към гърдите на мъжа.

– Очевидно шибаното нещо не може да се противопостави на закона за запазване на материята. Болката на Хойт е била толкова голяма в продължение на толкова време – той не би се върнал там, където е искал паразитът, – че никога не е успял да наддаде за... по дяволите, как бихте го нарекли? За двойно възкресение.

– Това няма значение – рече Дюре. Усмивката му беше тъжна. – ДНК паразитът в кръстоида има безгранично търпение. Той ще възкресява един приемник в продължение на поколения, ако трябва. Рано или късно, и двата паразита ще си намерят дом.

– Помните ли нещо след тесловото дърво? – тихо попита Сол. Дюре изпи остатъка от кафето си.

– От смъртта ли? От рая или ада? – Усмивката беше искрена. – Не, дами и господа, иска ми се да можех да ви кажа, че помня. Спомням си болката... вечността от болка... и после облекчението. И после мрака. И после събуждането си тук. Колко години казахте, че са изминали?

– Почти дванайсет – отвърна консултът. – Но само около половината от тях за отец Хойт. Прекарал е известно време в пътуване.

Отец Дюре се изправи, протегна се и започна да се разхожда назад-напред. Беше висок мъж, слаб, но около него се долавяше усещане за сила и Брон Ламиа откри, че е впечатлена от присъствието му, от онова странно, необяснимо личностно обаяние, което от незапомнени времена беше проклинало и дарявало с власт малцина. Тя трябваше да си напомни, първо, че той е свещеник на култ, изискващ безбрачие от духовниците си и второ, че само допреди час е бил труп. Ламиа гледаше как възрастният мъж се разхожда напред-назад, с движения, изящни и спокойни като на котка и разбра, че и двете наблюдения са верни, но че нито едно от тях не обезсилва личностното привличане, което излъчваше свещеникът. Тя се зачуди дали Дюре го усеща.

Свещеникът седна на един камък, протегна крака право пред себе си и започна да разтрива бедрата си, сякаш се опитваше да раздвижи схванатите си мускули.

– Вече ми казахте нещичко за това кои сте... и защо сте тук – започна той. – Не можете ли да ми разкажете още?

Поклонниците се спогледаха.

Дюре кимна.

– Смятате ли, че самият аз съм чудовище? Някакво оръдие на Шрайка? Не бих ви обвинявал, ако мислите така.

– Не мислим така – възрази Брон Ламиа. – Шрайка няма нужда от оръдия, за да върши работата си. Освен това ви познаваме от разказа на

отец Хойт и от дневниците ви. – Тя погледна към другите. – Открихме, че ни е... трудно... да разкажем защо сме дошли на Хиперион. А сега ще ни бъде невъзможно да повторим това.

– Водил съм някои бележки на инфотерма си – обади се консултът. – Те са съвсем кратки, но дават известна представа за историите ни... и за последното десетилетие от историята на Хегемонията. Защо Мрежата е във война с прокудените. Нещо от този род. Можете да ги прегледате, ако желаете. Няма да ви отнеме повече от час.

– С удоволствие – отвърна отец Дюре и последва консула обратно в Сфинкса.

Брон Ламаи, Сол и Силенъс тръгнаха към началото на долината. От седловината между ниските скали виждаха дюните и пустошта, която се простираше до планините на Брайдъл Рейндж, на по-малко от десет клика на югозапад. Счупените глобуси, нежните кулички и разрушените галерии на мъртвия Град на поетите се виждаха едва на два-три клика отдалеч, по широкия хребет, който пустинята постепенно завладяваше.

– Ще се върна в крепостта и ще намеря малко храна – заяви Ламаи.

– Мразя да се цепя от групата – рече Сол. – Можем да се върнем всички заедно.

Мартин Силенъс скръсти ръце.

– Някой би трябвало да остане тук, в случай, че полковникът се появи.

– Преди да тръгне който и да било – каза Сол, – мисля, че трябва да претърсим останалата част от долината. Сутринта консултът не е проверил далеч зад Монолита.

– Съгласна съм – отвърна Ламаи. – Да отиваме, преди да е станало твърде късно. Искам да вземем провизии от крепостта и да се върнем преди мръкване.

Вече се бяха спуснали при Сфинкса, когато се появиха Дюре и консултът. Свещеникът държеше в едната си ръка резервния инфотерм на дипломата. Ламаи обясни плана за претърсване и двамата мъже се съгласиха да се присъединят към тях.

Те отново тръгнаха по коридорите на Сфинкса, а лъчите от джобните им фенерчета и лазерни моливи осветяваха изпотения камък и чудатите ъгли. Излизайки на светлината на обедното слънце, те изминаха тристаметровото разстояние до Нефритената гробница. На влизане в помещението, където Шрайка се бе появил предишната нощ, Ламаи откри, че трепери. Кръвта на Хойт беше останала като ръждиво-кафяви петна по зелените керамични подове. Нямаше и следа от прозрачния отвор

към лабиринта отдолу. Нямаше и следа от Шрайка.

В Обелиска нямаше стаи, а само централна шахта, в която между абаносовите стени се виеше спираловидна рампа, прекалено стръмна за спокойно изкачване. Тук отекваше дори шепотът и групата свеждаше разговорите до минимум. На върха на рампата, на петдесет метра над каменния под, нямаше прозорци, нито някакъв друг изглед навън и лъчите на фенерчетата им осветяваха само мрак там, където покривът се извиваше над тях. Закрепени въжета и вериги, останали от два века туризъм, им позволиха да се спуснат без много страх от подхлъзване или падане, което долу би могло да завърши фатално. Когато спряха на входа, Мартин Силенъс извика за последен път името на Касад и ехото ги последва навън на слънчевата светлина.

Прекараха половин час или дори повече в оглеждане на пораженията до Кристалния монолит. Локви от пясък, превърнат в стъкло, с големина от пет до десет метра, пречупваха обедната светлина и отразяваха жегата в лицата им. Разрушената фасада на Монолита, сега цялата надупчена и с все още висящи нишки стопен кристал, приличаше на обект на безмозъчен вандализъм, но всички знаеха, че Касад сигурно се беше борил за живота си. В напомнящия на пчелна пита лабиринт вътре нямаше нито врата, нито какъвто и да е друг вход. Уредите им съобщиха, че вътрешността е празна и несвързана, както винаги. Тръгнаха си неохотно и се заизкачваха по стръмната пътека към основата на северните скали, където се намираха Пещерните гробници, разделени от по-малко от сто метра разстояние помежду си.

– Първите археолози са смятали, че това са най-старите Гробници поради недодялаността им – обясни Сол, когато влязоха в първата пещера. Лъчите от прожекторите играеха по камъка, издълбан в хиляди неразгадаеми мотиви. Нито една от пещерите не беше по-дълбока от трийсет-четирийсет метра. Всяка от тях завършваше с каменна стена, зад която сондите и радарите никога не бяха открили нещо друго.

На излизане от третата Пещерна гробница поклонниците седнаха под малката сянка, която успяха да намерят и разделиха водата и протеиновите бисквити от резервните полеви дажби на Касад. Вятърът се беше усилил и сега въздишаше и шептеше през набраздената скала високо над тях.

– Няма да го намерим – каза Мартин Силенъс. – Шибаният Шрайк го е взел.

Сол хранише бебето с един от последните биберони. Темето на Рахил беше порозовяло от слънцето, въпреки всичките усилия на учения

да я пази, докато вървяха навън.

– Може да е в някоя от Гробниците, в които бяхме – обади се той, – ако с нас има части извън времевата фаза. Това е теорията на Арундес. Той смята Гробниците за четириизмерни конструкции в сложни полета през пространство-времето.

– Страхотно – рече Ламиа. – Значи дори и Федман Касад да е тук, няма да го видим.

– Е – каза консултът и с уморена въздишка се изправи на крака, – нека поне да ги огледаме докрай. Остана само една гробница.

Дворецът на Шрайка беше на километър нататък в долината, разположен по-ниско от другите и скрит зад завоя на скалната стена. Сградата бе по-малка от Нефритената гробница, но сложната ѝ структура – ръбове, кули, контрафорси и подпорни колони, хаотично пръснати и в същото време подвластни на строг ред – я караха да изглежда по-голяма, отколкото беше.

Вътрешността на двореца на Шрайка представляваше кънтяща зала с неравен под от хиляди извиващи се, свързани помежду си сегменти, които напомняха на Ламиа за ребра и прешлени на някакво изкопаемо същество. Петнайсет метра над главите им беше куполът, пресечен от десетки хромирани „остриета“, които минаваха през стените и помежду си и стърчаха като стоманени тръни над сградата. Самият материал на купола беше леко тъмен и придаваше на засводеното пространство дълбок, млечен оттенък.

Ламиа, Силенъс, консултът, Уайнтрауб и Дюре започнаха да викат едновременно името на Касад и гласовете им напразно кънтяха и отекваха.

– Нито следа от Касад или Хет Мастийн – заключи консултът, когато излязоха. – Навярно така ще бъде и занаят... ще изчезваме един по един, докато не остане последният.

– И ще се изпълни ли желанието му, както предсказват легендите на култа към Шрайка? – попита Брон Ламиа. Тя седеше върху каменното огнище до двореца на Шрайка и късите ѝ крака висяха във въздуха.

Пол Дюре вдигна лице към небето.

– Не вярвам, че желанието на отец Хойт е било да умре, за да мога аз да живея отново.

Мартин Силенъс хвърли кос поглед към свещеника.

– А какво ще е вашето желание, падре? Дюре не се поколеба.

– Ще поискам... ще се моля... Бог веднъж завинаги да вдигне от човечеството бича на тези две ужасни неща – войната и Шрайка.

Последва мълчание, по време на което се разнасяха далечните въздишки и стонове на ранния следобеден вятър.

– Междувременно – каза Брон Ламиа, – трябва да намерим храна или да се научим да я караме само на въздух. Дюре кимна.

– Защо сте взели със себе си толкова малко запаси? Мартин Силенъс се засмя и високо каза:

Не искаше той вино или бира,
не искаше месо и риба или птици,
от сосове изобщо не разбираше,
а свинското по празници презираше.
С развратниците похотливи не дружеше,
с любовници лукави се не вреше,
а по поточета душата на поклонника трептеше
и цялата храна му беше горски въздух,
макар че често с аромата на шибои той пируваше.

Дюре се усмихна, очевидно все още озадачен.

– Всички очаквахме да тържествуваме или да загинем още през първата нощ – поясни консултът. – Не мислехме, че ще стоим дълго тук.

Брон Ламиа се изправи и изтупа панталоните си.

– Аз тръгвам – заяви тя. – Ще мога да донеса дажби за четири-пет дни, ако са полевите консерви или кондензираните храни, които видяхме.

– И аз ще дойда – каза Мартин Силенъс. Настъпи тишина. През седмицата на тяхното поклонничество поетът и Ламиа на пет-шест пъти почти бяха стигали до размяна на удари. Веднъж беше заплашила, че ще го убие. Тя продължително го изгледа.

– Добре – кимна накрая Брон. – Ще спрем при Сфинкса, за да вземем раниците и бутилките за вода.

Групата потегли нагоре по долината, когато сенките на западните скални стени започнаха да се удължават.

17.

Дванайсет часа преди това полковник Федман Касад се качи по спираловидното стълбище на най-високото останало равнище на Кристалния монолит. От всички страни се издигаха пламъци. През дупките, които той беше пробил в кристалната повърхност на Монолита, Касад

виждаше мрака навън. Бурята навяваше яркочервен пясък през отворите, докато не изпълни въздуха като кръв на прах. Касад надяна шлема си.

Десет стъпки пред него чакаше Монита.

Беше гола под енергийния пластокостюм и сякаш върху плътта ѝ беше излят живак. Касад виждаше пламъците, отразени в извивките на гърдите и бедрата ѝ, светлите петънца във вдлъбнатинките на гърлото и пъпа ѝ. Шията ѝ беше дълга, лицето – изсечено от хром със съвършена гладкост. В очите ѝ се виждаше двойното отражение на дългата сянка, която беше Федман Касад.

Полковникът вдигна шурмовата пушка и ръчно превключи селектора на широкоспектърен огън. В активираната броня тялото му се беше свило в очакване на атака.

Монита помръдна ръка и пластокостюмът ѝ изчезна от темето до шията. Сега беше уязвима. Касад почувства, че познава всеки милиметър от това лице, всяка пора и извивка. Кафявата ѝ коса беше късо подстригана и нежно падаше отляво. Очите бяха същите, големи, любопитни, плашещи със зелените си глъбини. Долната устна на малката уста беше пълна и все още се колебаеше на ръба на усмивката. Той забеляза леко любопитната дъга на веждите, малките уши, които бе целувал и в които бе шептял толкова много пъти. Нежната шия, върху която беше полагал страна, за да чуе пулса ѝ.

Касад вдигна пушката и се прицели в нея.

– Кой си ти? – попита тя. Гласът ѝ беше нежен и чувствен, какъвто го помнеше той, с почти неуловим акцент.

Касад спря с пръст на спусъка. Бяха се любили десетки пъти, познаваха се от години в сънищата му и в любимите си пейзажи на военните симулации. Но ако тя наистина се движеше назад във времето...

– Зная – спокойно каза Монита, очевидно без да съзнава, че той вече натиска спусъка, – ти си онзи; когото е обещал Господарят на болката.

Касад се задъхваше. Когато заговори, гласът му беше дрезгав и много напрегнат.

– Не си ли ме спомняш?

– Не. – Тя килна глава и насмешливо го погледна. – Но Господарят на болката е обещал воин. Било ни е предопределено да се срещнем.

– Ние се срещнахме много отдавна – успя да каже Касад. Пушката автоматично щеше да се прицели в лицето, като променя дължините на вълните и честотите всяка микросекунда, докато не унищожи защитните

системи на пластокостюма. Наред с дяволския бич и лазерните лъчи, миг по-късно щяха да се изстрелят иглички и пулсови мълнии.

– Нямам спомени за отдавна станали неща – рече тя. – Ние се движим в противоположни посоки по общия поток на времето. Под какво име ме познаваш в моето бъдеще и твоето минало?

– Монита – промълви Касад, като насилваше напрегнатите си ръка и пръст да стрелят. Тя се усмихна и кимна.

– Монита. Детето на Паметта. В това има жестока ирония.

Касад си спомни предателството ѝ, промяната ѝ, докато се любеха онзи последен път в пясъците над мъртвия Град на поетите. Или се бе превърнала в Шрайка, или беше позволила на чудовището да заеме нейното място. Любовният акт се бе превърнал в нещо отвратително.

Полковник Касад натисна спусъка.

Монита премига.

– Пушката няма да стреля тук. Не и в Кристалния монолит. Защо искаш да ме убиеш?

Касад изръмжа, захвърли безполезното оръжие в другия край на платформата, насочи енергия в ръкавиците си и нападна.

Монита не се помръдна, за да избяга. Тя го гледаше как напада от десет стъпки – главата му беше сведена, бронята му стенеше, докато променяше кристалната решетка на полимерите, а Касад крещеше. Тя спусна ръце, за да посрещне атаката.

Скоростта и масата на полковника повалиха Монита и двамата се запремятаха заедно. Касад се опитваше да докопа с облечените си в ръкавици ръце гърлото ѝ, Монита стискаше китките му със също толкова огромна сила и те се търкаляха към ръба на платформата. Полковникът се претърколи отгоре ѝ, като се опитваше да използва гравитацията, за да подсили мощта на нападението си, изпълнал ръце с твърдите ръкавици и с пръсти, извити в смъртоносни шипове. Левият му крак висеше над шейсетметровата шахта към мрачния под долу.

– Защо искаш да ме убиеш? – промълви Монита и го претърколи на една страна, като избути и двама им от платформата.

Касад изкрещя и смъкна визъора на шлема с рязко движение на главата си. Премятаха се в празното пространство с вплетени в яростна хватка около телата си крака. Стиснала китките му, Монита държеше ръцете му настрани. Времето като че ли забави хода си, докато падаха с бавно движение, въздухът минаваше покрай Касад като одеяло, бавно издърпвано над лицето му. После времето отново се ускори и стана нормално: падаха през последните десет метра. Касад извика и си

представи съответния символ, за да накара бронята да се втвърди, след което последва ужасен трясък.

От кървавочервената далечина Федман Касад се опитваше да изплува от безсъзнанието, знаейки, че откакто се бяха блъснали в земята са изменили само една-две секунди. Полковникът със залитане се изправи на крака и я ритна в главата с пълна сила.

Монита избягна удара, хвана крака му и го запрати в триметровия квадрат от кристал. Мъжът го разби и се преметна в пясъка и нощта навън. Тя докосна шията си, около лицето ѝ потече живак и Монита излезе след него.

Касад вдигна разбития си визьор и свали шлема. Вятърът разроши късата му, черна коса и пясъкът застърга в бузите му. Той застана на колене, после се изправи на крака. Датчиците в яката на костюма му мигаха в червено, съобщавайки, че са изтощени последните енергийни запаси. Полковникът не обърна внимание на предупрежденията – енергията щеше да бъде достатъчно за следващите няколко секунди... и единствено това щеше да има значение.

– Каквото и да се случи в бъдещето ми... в твоето минало – каза Монита, – не аз се промених. Аз не съм Господаря на болката. Той...

Касад прескочи трите метра, които ги разделяха, приземи се зад Монита и замахна със смъртоносната ръкавица на дясната си ръка така, че разруши звуковата бариера с ръба на дланта си – толкова твърд и остър, колкото бяха в състояние да го направят въглеродно-въглеродните пиезоелектрични влакна.

Монита не се наведе, нито се опита да блокира атаката. Ръкавицата на Касад засегна основата на шията ѝ с удар, който би отсякъл дърво и би се връзъл на половин метър в скала. На Бреша, в ръкопашна схватка в столицата Бъкминстър, Касад бе убил един полковник от прокудените толкова бързо – ръкавицата му беше прерязала бронята, шлема, персоналното силово поле, плътта и костта без да спира, – че главата на мъжа бе примигнала при вида на собственото ѝ тяло двамайсет секунди преди смъртта да го отнесе.

Ударът на Касад наистина беше силен, но спря на повърхността на живачния пластокостюм. Монита не залитна и не реагира. Той усети, че енергията на костюма му свършва в мига, в който ръката му остана неподвижна, а раменните му мускули се сгърчиха в агония. Полковникът се олюля назад – дясната му ръка висеше неподвижна острани, а енергията на костюма му изтичаше като кръв от рана.

– Ти не ме слушаш – укори го Монита. Тя пристъпи напред,

сграбчи Касад за предницата на бойния му костюм и го запрати на двадесет метра към Нефритената гробница.

Той падна и бронята му се втвърди, за да поеме само част от сблъсъка, защото енергийните резерви бяха свършили. Лявата му ръка защити лицето и врата му, но после бронята поддаде и ръката му се изви безполезно под него.

Монита прескочи двайсетте метра, приклепна до него, вдигна го във въздуха с една ръка, сграбчи с другата бронята му и съдра бойния му костюм, разкъсвайки двестата пласта от микронишки и омега-полимери. После леко, почти сантиментално го зашлеви. Главата на Касад отскочи и той едва не загуби съзнание. Вятър и пясък шибаха голата плът на гърдите и корема му.

Монита доразцепи остатъка от костюма, откъсна биосензорите и мониторите за обратна връзка. Тя изправи голия мъж, хвана го за раменете и го разтърси. Касад усети вкус на кръв и в ползрението му заплуваха червени петна.

– Не трябва да бъдем врагове – тихо каза тя.

– Ти... стреля... срещу мен.

– За да проверя реакцията ти, а не за да те убия.

Устата ѝ се движеше нормално под живачното було. Тя отново го плясна. Касад отлетя на два метра във въздуха, приземи се върху пясъчна дюна и се претърколи надолу в студения пясък. Въздухът беше пълен с милиони пращинки – сняг, пясък, кристалчета обагрена светлина. Касад се претърколи, застана на колене, вкопчен в движещата се пясъчна дюна с пръсти, превърнали се във вцепенени непохватни лапи.

– Касад – промълви Монита.

Той се отпусна по гръб в очакване.

Беше дезактивирала костюма си. Плътта ѝ изглеждаше топла и уязвима, с толкова бледа кожа, че сякаш беше почти прозрачна. По връхчетата на свършените ѝ гърди се виждаха тънки сини вени. Краката ѝ изглеждаха силни, грижливо изваяни, бедрата леко раздалечени там, където се срещаха с тялото ѝ. Очите ѝ бяха тъмнозелени.

– Ти обичаш войната, Касад – промълви Монита, когато легна върху него.

Той се съпротивляваше, направи опит да се извърти настрани, вдигна ръце, за да я отблъсне. Монита прикова дланите му над главата му с една ръка. Тялото ѝ излъчваше топлина, когато започна да гали с гърди гърдта му и се отпусна между разтворените му крака. Касад усети до стомаха си леката заобленост на корема ѝ.

После той разбра, че това беше изнасилване и че можеше да се бори просто като не й отвръща, като й отказва. Не се получи. Въздухът около тях изглеждаше течен, бурята – нещо далечно, пясъкът висеше във въздуха като дантелена завеса, изтъкана високо над тях от силния вятър.

Монита се движеше назад и напред, над и до него. Касад чувстваше бавното надигане на възбудата си. Той се съпротивляваше, съпротивляваше се срещу нея, гърчеше се, риташе и се опитваше да освободи ръцете си. Тя беше много по-силна. Използваше дясното си коляно, за да обездвижи настрани крака му. Зърната на гърдите й се триеха в гърдта му като топли камъчета, топлината на корема и слабините й караха плътта му да реагира като цвете, извиващо глава към светлината.

– Не! – изкрещя Федман Касад, но викът му беше заглушен от уста на Монита. С лявата си ръка тя продължаваше да приковава ръцете му над него, а дясната й длан се плъзна между телата им, намери го и го насочи.

Касад захапа устната й, когато топлината го обгърна.

Опитите му да се освободи само го притиснаха още по-силно, пратиха го още по-дълбоко в нея. Той се опита да се отпусне и тя полегна върху него, докато гърбът му не се притисна към пясъка. Касад си спомняше другите случаи, когато се бяха любили, откривайки нормалност във взаимната си топлина, докато войната бушуваше извън кръга на страстта им.

Касад затвори очи и отпусна назад глава, за да удължи агонията на удоволствието, която го обгръщаше като вълна. На устните си усещаше вкуса на кръв, без да знае дали беше негова или нейна.

Минута по-късно, докато двамата все още се движеха в общ ритъм, той разбра, че Монита е освободила ръцете му. Без да се колебае, той я прегърна, обхвана с пръсти гърба й и грубо я притисна към себе си, като плъзна едната си длан по-високо, за да обхване нежно тила й.

Вятърът отново задуха, шумът се върна, пясъкът навяваше от края на дюната. Касад и Монита се плъзнаха по-надолу по леко заоблени пясъчен насип и се прегърколиха заедно по топлата вълна към мястото, където той свършваше, забравили за нощта, за бурята, за прекъснатата битка и за всичко друго, освен за мига и един за друг.

По-късно, докато вървяха заедно през унищожената красота на Кристалния монолит, тя го докосна веднъж със златна пръчка и още веднъж със син жезъл. Той гледаше в парчето от кристал как отражението му се превърна в живачна рисунка на мъж, свършена до

подробностите на гениталиите му и до линиите, където изпъкваха ребрата на стройното тяло.

– А сега? – попита Касад по начин, който не беше нито телепатия, нито звук.

– Господаря на болката чака.

– Ти негова слугиня ли си?

– В никакъв случай. Аз съм негова съпруга и възмездие. Негов пазител.

– И си дошла заедно с него от бъдещето?

– Не. Бях взета от моето време, за да пътувам назад във времето заедно с него.

– Тогава коя си била преди...

Въпросът на Касад беше прекъснат от внезапната поява... „Не – помисли си той, – от внезапното присъствие, а не поява...“ на Шрайка.

Създанието изглеждаше така, както го помнеше от първата си среща с него преди години. Касад забеляза неговата гладкост на живак върху хром, толкова сходна със собствените им пластокостюми, но интуитивно знаеше, че под тази черупка не се крият само плът и кост. Беше висок поне три метра, четирите ръце стояха нормално на елегантното му тяло, а то представляваше скулптурна маса от тръни, шипове, стави и пластове бръсначни жици. Хилядафасетовите очи горяха със светлина, която можеше да се излъчва от рубинов лазер. Издължената челюст и пластове зъби сякаш идваха от някой кошмар.

Касад застана в готовност. Ако пластокостюмът му дадеше същата сила и подвижност, каквато беше позволявал на Монита, поне можеше да загине в бой.

Нямаше време за това. В един миг Господаря на болката стоеше на пет метра разстояние, а в следващия беше до Касад, сграбчил горната част от ръката на полковника в стоманено-остро менгеме, което потъна през полето на пластокостюма и накара бицепса му да закърви.

Касад се напрегна в очакване на удар, решен да се бие, дори това да означаваше да се набучи на шиповете, тръните и бръсначните жици.

Шрайка вдигна дясната си ръка и изведнъж се появи четириметрово правоъгълно поле на портал. Приличаше на телепортал, като се изключеше виолетовият блясък, който изпълни вътрешността на Монолита с плътна светлина.

Монита му кимна и мина през портала. Шрайка пристъпи напред и шиповете на пръстите му се връзаха съвсем леко в горната част на ръката на полковника.

Касад понечи да се дръпне, но разбра, че любопитството в него надделява над желанието да умре и пристъпи през портала заедно с Шрайка.

18.

Президент Мейна Гладстоун не можа да заспи. Тя стана, бързо се облече в тъмния си апартамент дълбоко в Правителствения дом и направи онова, което често правеше при безсъние – обиколи световете.

Личният ѝ телепортал се включи и запулсира. Гладстоун остави телохранилелите си да седят в преддверието и взе със себе си само един от микродистанционните си пазачи. Нямаше да вземе и него, ако ѝ позволяваха законите на Хегемонията и правилата на Техноцентъра. А те не ѝ позволяваха.

На ТС2 минаваше полунощ, но тя знаеше, че на много от световете е ден, затова облече дълга пелерина с ренесансова изолираща яка. Панталоните и ботушите ѝ не издаваха нито пола, нито класата ѝ, макар че качеството на самата пелерина можеше да я издаде на някои места.

Президент Гладстоун мина през едновременния портал, като по-скоро усети, отколкото видя или чу как микродистанционния пазач изжука зад нея, набра височина и стана невидим, когато възрастната жена излезе на площад „Св. Петър“ в Нови Ватикан на Пацем. За миг тя не разбра защо е кодирала импланта си за това място – поради присъствието на онзи демодиран монсиньор на вечерята на Божия горичка? – но после осъзна, че докато беше лежала будна, си бе мислила за поклонниците, за седмината, тръгнали преди три години, за да приемат участва си на Хиперион. Пацем беше родината на отец Ленар Хойт... и на другия свещеник преди него, Дюре.

Гладстоун сви рамене под пелерината и пресече площада. Посещението на родните светове на поклонниците беше толкова добър план за разходката ѝ, колкото и всеки останал – през повечето безсънни нощи тя обикаляше десетки светове и се връщаше на Тау Сети Сентър точно преди зазоряване за първите си срещи. Поне това бяха само седем планети.

Тук беше рано. Небесата на Пацем бяха жълти, обагрени със зеленикави облаци и мирис на амоняк, който атакува синусите ѝ и накара очите ѝ да се насълзят. Въздухът имаше онази лека, неприятна химическа миризма на свят, който нито е изцяло тераформиран, нито е съвсем

враждебен към човека. Гладстоун спря и се огледа.

Площадът „Св. Петър“ се намираше на върха на хълм, заобиколен с полукръг от колони с огромна базилика в центъра. От дясната ѝ страна, там, където колоните се отваряха към стълбище, спускащо се километър или повече на юг, се виждаше малък град с ниски, груби къщи, сгушени между кокалено бели дървета, които напомняха за скелетите на отдавна умрели, осакатени животни.

Забелязваха се съвсем малко хора, които бързаха през площада или се качваха по стълбите, сякаш закъснели за служба. Някъде изпод огромния купол на катедралата започнаха да бият камбани, но редкият въздух заглушаваше всички звуци.

Гладстоун се приближи до кръга от колони свела глава без да обръща внимание на любопитните погледи на духовниците и уличните чистачи, които караха машина, напомняща на половинтонен таралеж. В Мрежата имаше десетки гранични светове като Пацем, повечето от които в Протектората и съседната Периферия – прекалено бедни, за да са привлекателни за безкрайно подвижното гражданство, прекалено напомнящи на Старата Земя, за да бъдат пренебрегнати по време на мрачните дни на Хеджира. Беше подходящ за малка група като католиците, които бяха дошли тук, опитвайки се да възродят вярата си. Гладстоун знаеше, че тогава бяха наброявали милиони. Сега сигурно нямаше повече от няколко десетки хиляди. Тя затвори очи и си припомни холосите от досието на отец Пол Дюре.

Гладстоун обичаше Мрежата. Обичаше човешките същества в нея. Въпреки цялото си плиткоумие, егоизъм и неспособност да се променят, те представляваха човечеството. Гладстоун обичаше Мрежата. Обичаше я достатъчно, за да знае, че трябва да спомогне за унищожаването ѝ.

Тя се върна при малкия терминал с три портала, включи собствения си телепортаторен възел с обикновена команда към инфосферата и мина през него, за да излезе на слънчева светлина и въздух, изпълнен с мирис на море.

„Мауи-Обетована.“ Гладстоун знаеше точно къде се намира. Тя стоеше на хълма над Фъртсайт – гробницата на Сайри все още бележеше мястото, откъдето преди век беше започнал краткотрайният бунт. По онова време Фъртсайт бе село с няколко хиляди души население и през всяка Фестивална седмица флейтисти бяха поздравявали плаващите острови, насочили се на север към районите си за хранене в Екваториалния архипелаг. Сега градът се простираше извън подозрението ѝ около острова и от него на половин километър във всички посоки се издигаха

кули и жилищни кошери, които се извисяваха над хълма, някога осигурявал най-добър изглед към морския свят на Мауи-Обетована.

Но гробницата беше останала. Тялото на бабата на консула вече не беше там... всъщност никога не се бе намирало там... но подобно на толкова много символи от този свят, празната крипта вдъхваше почит, почти благоговение.

Гладстоун погледна между кулите, покрай стария вълнолом, където някога сините лагуни сега бяха станали кафяви, покрай платформите на сондите и туристическите корабчета, към мястото, където започваше морето. Сега нямаше плаващи острови. Те вече не се движеха на огромни стада из океаните, дървесните им платна не се издуваха от южните ветрове и техните пастири, делфините не цепеха водата в бяла пяна.

Сега островите бяха опитомени и населени от граждани на Мрежата. Делфините бяха мъртви – някои бяха убити в големите битки с ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, а повечето се бяха самоубили в необяснимото Масово самоубийство в Южното море, последната загадка на една раса, скрита в загадъчност.

Гладстоун седна на една ниска пейка до ръба на скалите и намери стрък трева, който можеше да обели и сдъвче. Какво се бе случило с един свят, превърнал се от дом за сто хиляди души, пазещи деликатно равновесие с деликатната екология, в игрище за повече от четиристотин милиона през първото десетилетие на включването му в Хегемонията?

Отговор: светът беше умрял. Или поне бе умряла душата му, въпреки че екосферата продължаваше да функционира след известна промяна. Планетарните еколози и специалистите по тераформиране поддържаха люспата жива, предпазваха морето от окончателно задушаване от неизбежните отпадъци, отходни води и разливане на нефт, стремяха се да сведат до минимум или да скрият шумовото замърсяване и хилядите други неща, които бе донесъл прогресът. Но Мауи-Обетована, каквато я бе познавал консултът като дете преди по-малко от век, когато се бе изкачвал по същия този хълм на погребението на баба си, беше изчезнала завинаги.

Група от хокингиви килимчета прелетя над главата ѝ – туристите върху тях се смееха и викаха. Високо над тях огромно екскурзионно ЕМПС за миг засенчи слънцето. Внезапно попаднала под сянката, Гладстоун хвърли стръка трева и облегна лакти върху коленете си. Замисли се за предателството на консула. Тя бе разчитала на това предателство, бе заложила всичко на човека, израснал на Мауи-Обетована, внук на Сайри, надявайки се, че той ще се присъедини към прокудените в

неизбежната битка за Хиперион. Планът не беше само неин – Лейт Хънт ѝ помагаше от десетилетия в деликатната хирургическа операция за поставянето на точно определен човек във връзка с прокудените, в положение, от което той да може да предаде и двете страни, като активира устройството им, за да прекрати приливите на времето на Хиперион.

И той го бе направил. Консултът, човекът, отдал четири десетилетия от живота си, както и жена си и детето си, в служба на Хегемонията, накрая бе избухнал в отмъщение като бомба, останала безмълвна в продължение на половин век.

Гладстоун не се радваше на предателството. Консултът бе продал душата си и щеше да заплати ужасна цена – в историята, в собствения си ум, – но измяната му не беше нищо в сравнение с тази, за която Гладстоун бе готова да страда. Като президент на Хегемонията, тя беше символна лидер на сто и петдесет милиарда човешки души. И бе готова да ги предаде всичките, за да спаси човечеството.

Тя се изправи, усети възрастта и ревматизма в костите си и бавно се насочи към терминала. Спря за миг до тихо жужащия портал и хвърли поглед през рамо, за да зърне за последен път Мауи-Обетована. Ветрецьт духаше откъм морето, но носеше само зловонното на платформи за добиване на нефт и рафинирани газове и Гладстоун извърна лице.

Тежестта на Лусус се стовари върху загърнатите ѝ с пелерина рамене като железни окови. Беше пиков час за Магистралата и хиляди пътници, купувачи и туристи се тълпиха по всички тротоарни равнища, изпълваха километровите ескалатори с пъстроцветно множество и атмосферата тежеше от дишан от многобройни дробове въздух, смесен с типичния за затворените системи мирис на петрол и озон. Гладстоун не обърна внимание на скъпите търговски равнища и пое по един страничен дисков път, за да измине десетте клика до главния храм на Шрайка.

Широкото стълбище беше преградено с полицейски забранителни и задържащи полета, които блестяха във виолетово и зелено. Самият храм бе затворен и тъмен. Много от високите прозорци с тънки, цветни стъкла, които гледаха към Магистралата, бяха разбити. Гладстоун си спомни докладите за бунтове отпреди няколко месеца и разбра, че епископът и помощниците му са избягали.

Тя се приближи до забранителното поле и се втренчи през изменящата се виолетова мъгла към стълбището, където Брон Ламиа бе отнесла умиращия си клиент и любим, първия киборг на Кийтс, при чакащите жреци на Шрайка. Гладстоун отлично беше познавала бащата на Брон – заедно бяха прекарвали първите си години в Сената. Сенатор Байрън

Ламиа бе блестящ – по едно време, много преди майката на Брон да излезе на обществената сцена от затънтената си провинция Фрийхолм, Гладстоун бе мислила да се омъжи за него – и когато той умря, част от младостта на Гладстоун беше погребана заедно с него. Байрън Ламиа бе погълнат от Техноцентъра, от мисията си да изкара човечеството от робството, което ИИ му бяха наложили преди повече от пет века и хиляда светлинни години. Именно бащата на Брон Ламиа беше накарал Гладстоун да осъзнае опасността, беше я подтикнал да поеме ангажимент, който щеше да доведе до най-ужасното предателство в човешката история.

И именно „самоубийството“ на сенатор Байрън Ламиа я бе научило на десетилетията предпазливост. Гладстоун не знаеше дали смъртта на сенатора е била дирижирана от агенти на Техноцентъра – може да бе убит от елементи в йерархията на Хегемонията, които пазеха собствените си установени интереси, – но тя със сигурност знаеше, че Байрън Ламиа никога не би отнел собствения си живот, никога не би изоставил безпомощната си жена и твърдоглавата си дъщеря по такъв начин. Последният акт в Сената на сенатор Ламиа беше участието му в предложението за включване на Хиперион в Протектората, ход, който би вкарал планетата в Мрежата двайсет стандартни години преди развиващите се сега събития. След смъртта му оцелелият друг инициатор на предложението – токущо започналата да набира влияние Мейна Гладстоун – беше изтеглил проектозакона.

Гладстоун откри асансьор и се спусна покрай търговските, жилищните, производствените, служебните, отпадъчните и реакторните равнища. И инфотермът ѝ, и говорителят на асансьора започнаха да я предупреждават, че навлиза в забранени и опасни райони далеч под кошера. Програмата на асансьора се опита да спре. Президентът отмени командата и изключи предупрежденията. Тя продължи да се спуска вече покрай равнища без табелки и осветление, през бъркотия от фиброоптични спагети, отоплителни и охладителни канали и гола скала. Накрая спря.

Гладстоун излезе в коридор, осветен единствено от далечни светлинни глобуси и мазна фосфоресцираща боя. Вода се процеждаше от хиляди цепнатини в таваните и стените и се събираше на отровни локвички. Пара се носеше от отвори в стената, които може би бяха други коридори, персонални кабинни или просто дупки. Някъде в далечината се издигаше ултразвуковият писък на метал, разрязващ метал, а от по-близо се чуваха електронните кръсъци на нихилмузика. Някъде викаше мъж и се смееше жена, чийто глас металично отекваше по шахти и тръби.

Разнесе се кашлицата на иглометна пушка.

Помийният кошер. Гладстоун стигна до една пресечка на пещеро-подобните коридори и спря, за да се огледа. Микродистанционният й пазач се спусна надолу и започна да кръжи по-близо, упорит, като ядо-сано насекомо. Искаше подкрепление от службата за сигурност. Само настойчивата заповед на Гладстоун попречи призивите му да бъдат чути.

Помийният кошер. Именно тук се бяха скрили Брон Ламиа и любимият ѝ киборг през онези последни няколко часа преди опита им да стигнат до храма на Шрайка. Това беше едно от безбройните подземия на Мрежата, където черната борса можеше да осигури всичко: от флашбек до оръжия от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, от нелегални андроиди до контрабандни пулсенови процедури, които можеха с еднаква вероятност да те убият или да ти дадат още двайсет години младост. Гладстоун зави надясно по най-тъмния коридор.

Нещо с големината на плъх, но с много крака, се скри в стъпена вентилаторна тръба. Гладстоун усети мириса на канали, пот, озон от пренатоварени инфравинни пултове, сладкия аромат на гранатомет, повръщано и смрад на долнокачествени феромони, мутирала в токсини. Тя вървеше по коридорите и си мислеше за предстоящите седмици и месеци, за ужасната цена, която светът щеше да плати за решенията ѝ, за маниите ѝ.

Петима младежи, оформени от някой незаконен АРНист до такава степен, че приличаха повече на животни, отколкото на хора, се появиха в коридора пред Гладстоун. Тя спря.

Микродистанционният пазач се спусна пред нея и неутрализира камуфлажните си полимери. Създанията пред нея се изсмяха, виждайки само една машина с големината на оса, която жужеше във въздуха. Беше напълно възможно да са толкова далеч в РНК-моделирането, че дори да не могат да разпознаят устройството. Двама от тях отвориха виброръжове. Друг протегна десетсантиметрови стоманени нокти. Четвъртият свали предпазителя на иглометен пистолет с въртящи се барабани.

Гладстоун не искаше да се стига до битка. Тя знаеше, дори тези отрепки да не го разбираха, че микродистанционният пазач може да я защити от тези петима и от още сто. Но не искаше някой да бъде убит просто, защото е решила да избере Помийния кошер за разходката си.

– Вървете си – каза тя.

Младежите я зяпнаха с черни, изпъкнали очи, скрити под клепащите цепки и фотовъзприемчиви коремни колани. Едновременно, но

разгъвайки се в полукръг, те направиха две крачки към нея.

Мейна Гладстоун се изпъна, заметна се с пелерината и пусна изолиращата яка достатъчно, за да могат да видят очите ѝ.

– Вървете си – отново каза тя.

Младежите спряха. Пера и люспи вибрираха от невидим ветрец. На двама от тях трептяха антени и пулсираха хиляди мънички сензорни влакнца.

Отидоха си. Оттеглянето им беше толкова тихо и бързо колкото и появяването им. След секунда не се чуваше друг звук, освен капещата вода и далечния смях.

Гладстоун поклати глава, включи личния си портал и мина през него.

Сол Уайнтрауб и дъщеря му бяха дошли от света на Бърнард. Гладстоун се прехвърли до един второстепенен терминал в родния им град Кроуфорд. Беше вечер. Ниски бели къщи в дъното на поддържани морави отразяваха чувствителността на Възстановената Канадска Република и фермерската практичност. Дърветата бяха високи, с дебели стволоче и удивително верни на наследството си от Старата Земя. Гладстоун се отклони от потока пешеходци, повечето от които бързаха да се приберат у дома след работен ден из цялата Мрежа, и започна да се разхожда по тухлени тротоари покрай тухлени сгради, разположени около затревен овал. От лявата си страна виждаше обработваема земя покрай редица от къщи. Високи зелени растения, навярно царевица, растяха на тихо въздишащи редици, простиращи се до далечния хоризонт, където залязваше последната дъга на огромното червено слънце.

Гладстоун мина през университетското градче, зачуди се дали Сол беше преподавал в този колеж, но не бе достатъчно любопитна, за да попита инфосферата. Под покрива на листата светеха газови лампи и започваха да се появяват първите звезди в празнините, където небето се превръщаше от лазурно синьо в кехлибарено и накрая в абаносово.

Гладстоун беше прочела книгата на Уайнтрауб, „Дилемата на Авраам“, анализираща връзката между един Бог, който е поискал да бъде принесен в жертва човешки син и човечество, което се е съгласило да го направи. Уайнтрауб твърдеше, че старозаветния Йехова не просто е изпитвал Авраам, а е общувал на единствения език на лоялност, покорство, жертва и заповед, който човечеството е можело да разбере на този етап от връзката. Ученият разглеждаше новозаветното послание като предзнаменование за нов етап в тази връзка – етап, в който хората вече няма да принасят в жертва децата си на какъвто и да е бог, поради

каквато и да е причина, а в който родителите... цялата раса от родителите... щяха да предложат себе си в замяна. Това се отнасяше за Холокоста от XX в., Кратката размяна, Тристранните войни, Безразсъдните векове и навярно дори Голямата грешка от '38 г.

Накрая Уайнтрауб разглеждаше пълния отказ от жертва, от каквато и да е връзка с Бога, освен на взаимоуважение и честни опити за взаиморазбирателство. Той пишеше за многократната смърт на Бога и за необходимостта от божествено възкресяване, сега, когато човечеството беше построило свои собствени богове и ги бе пуसнало на свобода във вселената.

Гладстоун мина по изящен каменен мост, дъговидно извит над поточе, губещо се в сенките, чието местонахождение се издаваше само от бълбукането в мрака. Мека жълта светлина падаше по парапета на моста. Някъде извън университетското градче се разляя куче и беше накарано да млъкне. Лампи светеха на третия етаж на някаква стара островръха, тухлена сграда, която сигурно датираше отпреди Хеджира.

Гладстоун си помисли за Сол Уайнтрауб, за съпругата му Сара и за красивата им двайсет и шест годишна дъщеря, завърнала се от едногодишни археологически изследвания на Хиперион без да е открила нищо друго, освен проклятието на Шрайка, освен болестта на Мерлин. Сол и Сара я бяха наблюдавали как се превръща първо в дете, а после и в бебе. А после Сол бе останал сам, след като Сара беше загинала в нелепа, глупава ЕМПС катастрофа, посещавайки сестра си.

Рахил Уайнтрауб, чийто първи и последен рожден ден щеше да настъпи след по-малко от три стандартни дни.

Гладстоун блъсна с юмрук по камъка, включи портала си и отиде другаде.

На Марс беше пладне. Бедняшките квартали на Тарзис си бяха бедняшки квартали вече от шест века, че и повече. Небето бе розово, въздухът – прекалено рядък и студен за Гладстоун, макар да се беше загърнала с пелерината, и навсякъде навяваше прах. Тя тръгна по тесните улички и скалисти пътеки на Града на Второто заселване, без да може да открие достатъчно открито пространство, за да види нещо друго, освен следващата купчина коптори или кули за филтриране на вода.

Тук имаше съвсем малко растения – огромните гори на Грийнинг бяха изсечени за огрев или изсъхнали и покрити от червени дюни. Междупътеките се виждаха само отделни незаконни ракиени кактуси и пълзящи паразитни паячни лишеи, отпъкани като камък от двайсет поколения боси крака.

Гладстоун намери една ниска скала и спря да си откъхне, сведе глава и разтри коленете си. Заобиколиха я групи деца, съвсем голи, освен дрипите и висящите шунтови щекери, започнаха да просят пари и после, когато тя не отвърна, избягаха с кикот.

Слънцето се бе издигнало високо. Планината Олимп и замръзналата красота на военното училище на Федман Касад не се виждаха оттук. Гладстоун се огледа. Гордият воин беше произлязъл от това място. Тук бе тичал с младежките банди, преди да бъде осъден на реда, уравнивесността и честта на военния.

Гладстоун намери уединено кътче и мина през портала си.

Божия горичка беше същата, както винаги – изпълнена с аромата на милион дървета, тиха, освен лекото шумолене на листата и вятъра, обогарена в полутонове и пастелни цветове. Изгревът възпламеняваше покрива на света като океан от върхове на дървета, облян със светлина и всички листа заискриха, проблясвайки от росата и капчиците на утринния дъжд, когато ветрецът се усили и донесе миризмата на дъжд и влажна растителност до платформата на Гладстоун, високо над света, все още потънал в сън и мрак на половин километър под нея.

Към нея се приближи храмер, видя проблясването на пропускната гривна на президента, когато тя помръдна ръка и се оттегли – висока, облечена в роба фигура, отново сляла се с лабиринта от листа и преплетени клони.

Храмерите бяха една от най-заблуждаващите променливи в играта на Гладстоун. Жертването на дърволета им „Игдрозил“ беше уникално, безпрецедентно, необяснимо и тревожно. Никой от потенциалните ѝ съюзници в предстоящата война не беше по-необходим и неразгадаем от храмерите. Отдадено на живота и посветено на Муира, Братството на Дървото беше малка, но могъща сила в Мрежата – символ на екологично съзнание в общество, посветило се на самоунищожението и разхищението, но нежелаещо да признае прекалено консуматорския си характер.

„Къде ли беше Хет Мастийн? Защо бе оставил куба на Мъобиус при другите поклонници?“

Гладстоун съзерцаваше изгрева. Небето се изпълни с осиротелите монголфиери, спасени от клането на Вихрушка и многоцветните им тела се понесоха нависоко като безброй португалски военни платноходи. Сияйни есенни паяжини разпериха тънките си като ципи слънчеви криле, за да уловят слънчевата светлина. Ято гарвани разкъса покривката от листа и се изви към небето, а граченето им беше дрезгава противоположност на тихия ветрец и съскация порив на дъжда, който се носеше

към Гладстоун от запад. Постоянният звук от падането на капките по листата ѝ напомняше за собствения ѝ роден дом в делтите на Патауфа, за Стодневния мусон, който прашаше нея и братята ѝ из блатата на лов за летящи жаби, бендители и испански мъхови змии, които да носят на училище в стъкленици.

За сто хиляден път Гладстоун разбра, че все още има време да спре развитието на нещата. Всеобхватната война не беше станала неизбежна. Прокудените още не бяха контраатакували по такъв начин, че Хегемонията да не можеше да не отвърне. Шрайка още не беше свободен. Все още не.

Единственото, което трябваше да направи, за да спаси сто милиарда живота, бе да се върне в Сената, да разкрие трите десетилетия на изамама и двуличието, да разкаже за страховете и съмненията си...

„Не. Всичко щеше да върви според плановете, докато не излезеше извън контрол. В непредвидимото. В бесните води на хаоса, в които дори предсказателите на Техноцентъра, които виждаха всичко, щяха да бъдат слепи.“

Гладстоун се разхождаше по платформите, кулите, рампите и висящите мостове на дървесния град на храмерите. Дървесни животни от десетки светове и моделирани от АРНисти шимпанзета я заобикаляха с глъч и бягаха, като грациозно се прехвърляха по тънки увивни растения триста метра над ремята. От райони, забранени за туристи и привилегирани посетители, Гладстоун долавяше аромата на тамян и ясно чуваше напомнящите на грегориански химни песнопения на храмерската служба на изгрева. Под нея по-долните равнища оживяваха от светлина и движение. Краткият дъждец беше отминал и, радвайки се на гледката, тя се върна на най-високите равнища по шейсетметров дървен висящ мост, свързващ нейното дърво с друго, още по-голямо, па което петшест от огромните балони с горещ въздух – единственият въздушен транспорт, който храмерите допускаха на Божия горичка – висяха завързани и като че ли изгарящи от нетърпение да полетят, пътническите им кабинни се люлееха като тежки кафяви яйца, а самите балони бяха украсени с обич с различни мотиви, представляващи живи същества – монголфиери, царски пеперуди, Томасови бухали, сияйни есенни паяжини, вече изчезналите дзеplени, небесни сепии, лунни пеперуди, орли – до такава степен обвеяни в легендарност, че никога не бяха възстановени или АРНифицирани – и други.

„Ако продължа, всичко това може да бъде унищожено. Ще бъде унищожено.“

Гладстоун спря на ръба на кръгла платформа и се хвана за парапета толкова силно, че петната, с които възрастта беше изпъстрила ръцете ѝ, рязко изпъкнаха на фона на внезапно избледнялата кожа. Помисли си за старите книги, които бе чела – отпреди Хеджира, отпреди космическите полети. В тях се разказваше как хората от току-що създадените държави на континента Европа бяха пренасяли хора с по-тъмен цвят на кожата – африканци – далеч от родните им земи, за да живеят в робство в колониалния Запад. Биха ли се поколебали тези роби, завързани и оковани, голи и свити в зловонния трюм на робовладелския кораб... биха ли се поколебали да въстанат, да смъкнат похитителите си долу, ако това означаваше да унищожат красотата на този робовладелски кораб и... на самата Европа?

„Но те са имали Африка, където да се завърнат.“ Мейна Гладстоун издаде полустон, полуридание. Тя се извърна от възхитителния изгрев, от носещите се песнопения, които приветстваха новия ден, от балоните – едновременно живи и създадени от човек – издигащи се високо в новороденото небе и се спусна надолу в сумрака, за да включи портала си.

Тя не можеше да отиде там, откъдето произлизаше последният поклонник, Мартин Силенъс. Поетът беше само на сто и петдесет години, полупосинял от пулсенови процедури, клетките му помнеха ледения студ на десетина продължителни криогенни съмнии и още по-студеното замразяване, но животът му обхващаше повече от четири века. Беше роден на Старата Земя по време на последните ѝ дни. Майка му произхождаше от едно от най-знатните семейства и младостта му бе преминала в упадък и изящност, в красота и в сладкия мирис на разлагане. Майка му беше останала на умиращата Земя, а той бе пратен в космоса, за да може някой да изплати семейните дългове, дори това да означаваше... както всъщност и беше... години на служба като принудителен физически работник на един от най-пъклените затънтени светове в Мрежата.

Гладстоун не можеше да отиде на Старата Земя, затова се насочи към Небесна врата.

Столица на планетата беше Мъдфлат и Гладстоун обиколи павираните ѝ улици, възхищавайки се на големите стари къщи, надвиснали над тесните, каменни корита на каналите, които пресичаха пътя нагоре по изкуствения склон, сякаш взети от гравюра на Ъшър. Изящни дървета и още по-големи конски папрати увенчаваха хълмовете, успоредно с които минаваха широки, бели булеварди и изчезваха зад изящния завой на бялопясъчни плажове. Ленивият прилив надигаше лилави вълни, които пречупваха светлината в десетки цветове, преди да се разбият в

съвършения бряг.

Гладстоун спря в парка над мъдфлатската Променада, в който десетки двойки и грижливо облечени туристи дишаха привечерния въздух под газовите лампи и сянката на листата, и си представи как е изглеждала Небесна врата преди три века, когато планетата е била само един суров Протекторатен свят, все още не напълно тераформиран и как младият Мартин Силенъс, все още страдащ от културната дезориентация, от загубата на богатството си и от мозъчна травма, дължаща се на шок от замръзването по време на дългото пътуване, беше работил тук като роб.

След това Атмосферогенераторната станция беше осигурила няколкостотин квадратни километра годен за дишане въздух и донякъде обитаема земя. Цунами бяха отнасяли с еднакво безразличие градове, проекти за преобразяване на земята и работници. Принудителните работници като Силенъс бяха копали киселинните канали, бяха изхвърляли респираторните бактерии от лабиринтите под калта и бяха разчиствали боклуците и трупове от приливните наноси след наводненията.

„Постигнали сме известен напредък – помисли си Гладстоун, – въпреки инерцията, наложена ни от Техноцентъра. Въпреки почти смъртоносните науки. Въпреки фаталната ни пристрастеност към играчките, подарени ни от собствените ни творения.“

Не беше доволна. Преди да свърши разходката ѝ по световете, тя искаше да посети родината на всеки един от поклонниците на Хиперион, колкото и напразен да знаеше, че ще е жестът ѝ. На Небесна врата Силенъс се беше научил да пише истинска поезия, дори докато поради временно увредения си ум бе загубил умението да говори, но това не беше родината му.

Гладстоун не обърна внимание на приятната музика, долитаща от концерта на Променадата, не обърна внимание на пътническите ЕМПС-та, които се движеха над главата ѝ като мигриращи птици, не обърна внимание на приятния въздух и меката светлина, а включи портала си и му нареди да я телепортира на земната луна.

Вместо да активира прехвърлянето, инфотермът ѝ я предупреди за опасностите от пътуването ѝ там. Тя отмени предупреждението.

Самият телепортал започна да оспорва избора ѝ, докато президентът не използва универсалната си карта, за да го програмира ръчно.

Замъгленият правоъгълник на телепортаторната врата се задейства и Гладстоун мина през него.

Единственото място на луната на Старата Земя, което все още беше обитаемо, бе районът на планината и Mare¹⁸, запазен за церемонията

„Масада“ на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и именно там се прехвърли Гладстоун. Наблюдателните позиции и парадното поле бяха пусти. Задържащи полета клас десет скриваха звездите и далечните скални стени в мъгла, но Гладстоун виждаше местата, където вътрешната топлина от ужасните гравитационни приливи беше стопила далечните планини и ги бе накарала да потекат като нови морета от скали.

Тя пресече равнината от сив пясък, усещайки слабата гравитация като покана за полет. Представи си се като един от храмерските балони, завързан, но копнеещ да се издигне нависоко. Устоя на порива да подкочи, да се хвърли в гигантски скок, но походката ѝ беше лека и прахът очертаваше във въздуха зад нея невероятни мотиви.

Въздухът под купола на задържащото поле беше много рядък и Гладстоун откри, че трепери, въпреки затоплящите елементи в пелерината си. Тя остана продължително време в центъра на безличната равнина и се опитваше да си представи просто Луната, първата стъпка на човечеството в дългото му залитане от люлката. Но наблюдателните позиции и складовете за снаряжение на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ я разсейваха, правеха опитите ѝ безуспешни и накрая тя вдигна очи, за да види това, за което всъщност беше дошла.

Старата Земя висеше в черното небе. Но не Старата Земя, разбира се, а само пулсиращият уголемен диск и сферичният облак от останки, който някога беше представлявал Старата Земя. Беше много ярък, по-ярък от която и да е звезда, виждаща се от Патауфа дори и в най-ясната нощ, но яркостта му бе странно зловеща и хвърляше нездрава светлина по калносивото поле.

Гладстоун стоеше и гледаше. Никога преди не беше идвала тук, бе се насилвала да не идва и сега, когато стоеше на това място, отчаяно искаше да почувства нещо, да чуе нещо, сякаш до нея можеше да се донесе някакъв глас на предпазливост, вдъхновение или просто на състрадание.

Не чу нищо.

Преди да реши да си тръгне, тя остана там още няколко минути, без да мисли за нищо, като усещаше как ушите и носът ѝ започват да замръзват. На TC2 почти щеше да се разсъмва.

Гладстоун беше активирала портала и се оглеждаше за последен път, когато на по-малко от десет метра разстояние се появи замъгленият правоъгълник на друг преносим портал. Тя спря. В Мрежата нямаше и

петима души с индивидуален достъп до земната луна.

Микродистанционният пазач се спусна с жужене и се понесе между нея и фигурата, появяваща се от портала.

Лейт Хънт излезе, хвърли поглед наоколо, потръпна от студ и бързо тръгна към нея.

– Г. президент, трябва да се върнете незабавно. Прокудените са успели да пробият отбраната ни с удивителна контраатака.

Гладстоун въздъхна. Бе знаела, че това ще е следващата крачка.

– Добре – отвърна тя. – Паднал ли е Хиперион? Можем ли да евакуираме силите си оттам?

Хънт поклати глава. Устните му бяха почти сини от студа.

– Вие не разбирате – прозвуча гласът на помощника ѝ в редкия въздух. – Не става дума само за Хиперион. Прокудените нападат от десетина места. Те нахлуват в самата Мрежа!

Внезапно вцепенена и смразена до сърцето си, по-скоро от шок, отколкото от лунния студ, Мейна Гладстоун кимна, обгърна се по-здраво в пелерината си и се върна през портала на свят, който вече никога нямаше да бъде същият.

19.

Събраха се в началото на долината на Гробниците на времето. Брон Ламиа и Мартин Силенъс бяха натоварени с толкова раници и торби, колкото можеха да носят, а Сол Уайнтрауб, консултът и отец Дюре стояха мълчаливи като съд на патриарси. Първите сенки на следобеда започваха да се протягат на изток по долината към леко блестящите Гробници като пръсти от мрак.

– Все още не съм сигурен, че идеята да се разделим е добра – рече консултът, като потриваше брадичката си. Беше много горещо. Пот се събираше по наболата по страните му брада и се стичаше надолу по шията.

Ламиа сви рамене.

– Знаехме, че всеки един от нас ще трябва да се изправи сам пред Шрайка. Има ли някакво значение, ако се разделим за няколко часа? Трябва ни храна. И тримата можете да дойдете, ако искате.

Консултът и Сол погледнаха към отец Дюре. Свещеникът беше очевидно изтощен. Търсенето на Касад бе пресушило и последните запаси от енергия, които му бяха останали след изпитанието.

– Някой трябва да чака тук в случай, че полковникът се върне – каза Сол. Бебето изглеждаше съвсем мъничко в ръцете му.

Ламиа кимна в знак на съгласие. Тя намести ремъците на раменете и врата си.

– Добре. До крепостта ще стигнем за два часа. На връщане ще ни трябва малко повече време. Като вземем предвид и цял час за натоварване на храната, пак ще се върнем преди да се стъмни. Горедолу около вечеря.

Консултът и Дюре се ръкуваха със Силенъс. Сол прегърна Брон.

– Върни се жива и здрава – промълви той. Тя докосна брадясалата страна на мъжа, положи за миг длан върху главичката на бебето, обърна се и с енергична крачка пое към изхода на долината.

– Хей, почакай една шибана минутка да те настигна! – извика Мартин Силенъс и се затича, а по него се раздрънчаха манерки и шишета за вода.

Заедно излязоха от седловината между скалните стени. Силенъс хвърли поглед назад и видя, че другите трима мъже вече са се смалили в далечината, като мънички шарени пръчици сред камъните и дюните до Сфинкса.

– Не върви точно според предвижданията, нали? – попита той.

– Не зная – отвърна Ламиа. Беше се преобула по шорти за пътя и мускулите на късите ѝ, силни крака лъщяха от пот. – Какви са предвижданията?

– Планът ми беше да довърша най-великата поема във вселената и после да се върна у дома – каза Силенъс. Той отпи от последната бутилка, в която имаше вода. – По дяволите, иска ми се да бях донесъл достатъчно вино, за да ни стигне.

– Аз не съм имала план – рече Ламиа, като че ли на себе си. Късите ѝ къдрици се бяха сплъстили от пот и висяха до здравата ѝ шия.

Мартин Силенъс изсумтя нещо, което трябваше да е смях.

– Нямаше да си тук, ако не беше заради онзи твой любовник, киборга...

– Клиент – изръмжа тя.

– Както и да е. Всъщност, именно възстановената личност на Джонни Кийтс е смятала, че е важно да дойде на Хиперион. И сега ти си го довякла дотук... все още носиш Шрьоновата уредба, нали?

Ламиа разсеяно докосна мъничкия неврален шунт зад лявото си ухо. Тънка мембрана от осмозен полимер не позволяваше на пясъка и праха да влизат в шекера.

– Да.

Силенъс отново се изсмя.

– Каква е шибаната полза от това, щом тук няма инфосфера, с която да си взаимодейства, дете? Със същия успех можеше да оставиш личността на Кийтс на Лусус или където и да било другаде. – Поетът спря за миг, за да намести ремъците и раниците. – Я ми кажи, можеш ли самостоятелно да влезеш в личността?

Ламиа се замисли за сънищата си от предишната нощ. Беше чувствала присъствието в тях като Джони... но образите бяха от Мрежата. „Спомени?“

– Не – отвърна тя. – Не мога сама да вляза в Шръоновата уредба. Тя носи повече данни, отколкото могат да обработят стотина обикновени импланти. А сега защо не вземеш да млькнеш и да повървиш? – Тя увеличи темпото и го остави да стои там.

Небето беше облачно, зелено и с леко загатване за лазурна глъбина. Осеяното с камъни поле пред тях се простираше на югозапад до пустошта, която в края си отстъпваше място на дюните. Двамата вървяха в мълчание в продължение на трийсет минути, откъснати един от друг от пет метра разстояние и от мислите си. Слънцето на Хиперион висеше малко и ярко от дясната им страна.

– Дюните са по-стръмни – отбеляза Ламиа, когато се заизкачваха с труд по нов хребет и се спуснаха от другата страна. Земята беше гореща и обувките ѝ вече се изпълваха с пясък.

Силенъс кимна, спря и избърса лице с копринена кърпичка. Увисналата му лилава барета висеше ниско над веждата и лявото му ухо, но не го скриваше от слънцето.

– Щеше да е по-лесно, ако бяхме тръгнали по възвишенията на север. До мъртвия град. Брон Ламиа заслони очи, за да погледне натам.

– Ще загубим поне половин час, ако тръгнем по онзи път.

– Ще загубим повече, ако тръгнем по този. – Силенъс седна върху дюната и отпи от бутилката си с вода. Той свали пелерината си, сгъна я и я натъпка в най-голямата от раниците.

– Какво носиш там? – попита Ламиа. – Раницата изглежда пълна.

– Не е твоя работа, жено.

Ламиа поклати глава, потри бузите си и почувства, че са изгорели от слънцето. Не беше свикнала да прекарва толкова дни на слънце, а атмосферата на Хиперион почти не спираше ултравиолетовите лъчи. Тя бръкна в джоба си за тубичката крем против изгаряне и се намаза.

– Добре – каза Брон. – Ще заобиколим по онзи път. Ще тръгнем по

хребета, докато не отменим най-неприятните дюни и после ще пресечем напъряко към крепостта.

Планините бяха увиснали на хоризонта и като че ли не се приближаваха. Покритите със сняг върхове дразнеха с обещанието си за студен вятър и прясна вода. Долината на Гробниците на времето зад тях не се виждаше, скрита от дюните и каменистото поле.

Ламиа намести раниците си, обърна се надясно и полу се плъзна, полу тръгна надолу по ронещата се дюна.

Когато излязоха от пясъка на ниския прецип и острата трева на хребета, Мартин Силенъс не можа да откъсне очи от развалините на Града на поетите. Ламиа беше пресякла вляво от него, като бе избягнала всичко друго, освен камъните на полуразрушените магистрали, заобикалящи града. Други пътища водеха от него към пустошта и изчезваха под дюните.

Силенъс изоставаше все по-назад, докато накрая не спря и седна върху една паднала колона, някога представлявала портал, през който всяка вечер след работа из полята бяха марширували работниците андроиди. Сега тези поля бяха изчезнали. За акведуктите, каналите и магистрали те загатваха единствено паднали камъни, хлъзвания в пясъка или изтрити от пещчинките пънове на дървета, които някога се бяха надвисвали над воден път или приятна, сенчеста алея.

Мартин Силенъс използва баретата, за да избърше лицето си, докато гледаше руините. Градът все още беше бял... като кости, разкрити от движещите се пясъци, като зъби на землесто-кафеникав череп. От мястото си той виждаше, че много от сградите са същите, каквито ги бе виждал за последен път преди повече от век и половина. Амфитеатърът на поетите лежеше полузавършен, но царствен в развалините си, бял римски Колизей, сякаш от друг свят, избуял с пустинни пълзящи растения и фанфарен бръшлян Огромният атрий беше открит към небето, а галериите разрушени – Силенъс знаеше, че това не се дължеше на времето, а на сондите, лазерните копия и гранатите на безползната охрана на Тъжния крал Били през десетилетията след евакуирането на града. Искаха да убият Шрайка. Искаха да използват електроника и гневни лъчи кохерентна светлина, за да убият Грендел, след като той беше опустошил ливадата.

Мартин Силенъс тихо се засмя и се наведе напред, внезапно замаян от жегата и изтощение.

Поетът виждаше огромния купол на Общата зала, където се беше хранил, отначало със стотиците в артистичното братство, сетне

поотделно и в тишина с малцината, които не бяха заминали поради собствените си неясни и останали неизвестни причини, след евакуирането на Били в Кийтс, и накрая сам. Наистина сам. Веднъж беше изпуснал една чашка п ехото бе отеквало под изрисувания с лози купол в продължение на половин минута.

„Сам с морлоците – помисли си Силенъс. – Но накрая и тях ги нямаше за компания. Само моята муза.“

Разнесе се внезапна експлозия и от някаква ниша в купчината разбити кули, някога представлявали двореца на Тъжния крал Били, се издигнаха десетки бели гълъби. Силенъс ги гледаше как се въртят и кръжат в свръхнажеженото небе, учуден, че са оцелели през вековете на рба на небитието.

„Щом аз можах да оцелея, защо и те да не успеят?“ В града се виждаха сенки. Поетът се зачуди дали кладенците все още функционират, дали огромните подземни резервоари, изградени преди да пристигнат човешките разселнически кораби, все още се пълнят със сладка вода. Зачуди се дали дървеното му писалище, антика от Старата Земя, все още е в малката стаичка, в която бе написал повечето от своите „Песни“.

– Какво има? – Брон Ламия се беше върнала и стоеше до него.

– Нищо – примижа той към нея. Жената приличаше на някакво ниско дърво, маса от тъмни бедра – корени, изгоряла от слънцето кора и замръзнала енергия. Опита се да си я представи уморена... и усилието умори самия него. – Едва сега се сетих – продължи той. – Губим си времето, като се връщаме в крепостта. В града има кладенци. А сигурно и хранителни запаси.

– Ъ-ъ – възрази Ламия. – С консула помислихме за тази възможност и я обсъдихме. Мъртвият град е бил плячкосван поколения наред. Поклонниците на Шрайка сигурно са изпразнили складовете още преди шейсет-осемдесет години. Кладенците не са сигурни... водата се е променила, резервоарите са замърсени. Ще отидем в крепостта.

Силенъс почувства как в гърдите му се надига гняв към нетърпимата арогантност на жената, към упоритото присвояване на командването във всяка една ситуация.

– Ще отида да проверя – каза той. – Това може да ни спести няколко часа пътуване.

Ламия застана между него и слънцето. Черните ѝ къдрици блестяха като корона от залеза.

– Не. Ако си загубим времето тук, няма да успеем да се върнем преди да се мръкне.

– Върви тогава – изръмжа поетът, изненадан от собствените си думи. – Уморен съм. Ще проверя склада зад Общата зала. Може да си спомня складове, които поклонниците никога не биха открили.

Той видя как тялото на жената се напряга, докато си мисли дали да го сграбчи, да го изправи на крака и да го захвърли отново върху дюните. До подножието на хълмовете, откъдето започваше дългото изкачване по стълбището към крепостта, оставаше малко повече от една трета от пътя. Мускулите ѝ се отпуснаха.

– Мартин – каза тя, – другите разчитат на нас. Моля те, не проваляй всичко. Той се изсмя и седна до падналата колона.

– Заеби това – рече поетът. – Уморен съм. Знаеш, че така или иначе ти ще отнесеш деветдесет и пет процента от товара. Стар съм, жено. Постар, отколкото можеш да си представиш. Нека остана тук да си почина известно време. Може би ще намеря малко храна. Може би ще попиша малко.

Ламиа приклепна до него и докосна раницата му.

– Значи това носиш. Страниците на поемата си. „Песните“.

– Разбира се – отвърна той.

– И все още си мислиш, че близостта на Шрайка ще ти позволи да я довършиш?

Силенъс сви рамене и усети как жегата и замайването се завъртат около него.

– Онова нещо е шибан убиец, метален Грендел, изкован в ада – отвърна той. – Но е моята муза.

Ламиа въздъхна, примижа срещу слънцето, вече спускащо се към планините и после погледна назад към пътя, по който бяха дошли.

– Върни се – тихо каза тя. – В долината. – Жената се поколеба за миг. – Ще дойда с теб, после ще се върна. Силенъс се усмихна с разтегнати устни.

– Защо да се връщам? За да играя на карти с трима други старци, докато милото чудовище не дойде да ни излапа ли? Не, благодаря, предпочитам да си почина тук и да поработя. Хайде, тръгвай, жено. Можеш да носиш повече от трима поети, взети заедно. – Той с усилие освободи празните си раници и бутилки и ѝ ги подаде. Ламиа стисна плетеницата от ремъци в юмрук, як и здрав като главата на стоманен чук.

– Сигурен ли си? Можем да вървим бавно. Той се изправи на крака с труд, подтикнат от истински гняв към жалостта и снизхождението ѝ.

– Мамка ти, скапана лусианка такава. В случай, че си забравила, целта на поклонничеството беше да стигнем дотук и да кажем здрасти

на Шрайка. Твоят приятел Хоит не го забрави. Касад разбра играта. Шибаният Шрайк сигурно в момента дъвче тъпите му военни кокали. Няма да се изненадам, ако тримата, които оставихме там, вече нямат нужда от храна и вода. Върви. Махай се оттук. Уморих се от компанията ти.

Брон Ламиа остана приклепнала за миг, гледайки го как жестикулира над нея. После се изправи на крака, докосна рамото му за частица от секундата, вдигна раниците и бутилките на гърба си, извърна се и тръгна с по-бързо темпо, отколкото поетът би могъл да поддържа в младежките си години.

– Ще мина по същия път след няколко часа – извика тя, без да се обръща, за да погледне към него. – Стой на края на града. Ще се върнем при Гробниците заедно.

Мартин Силенъс не отговори, докато я гледаше как се смалява и после изчезва в неравните земи на югозапад. Планините искряха в жегата. Той сведе поглед и видя, че тя му е оставила бутилката с вода. Поетът се изплю, нарами бутилката и навлезе в очакващите го сенки на мъртвия град.

20.

Дюре едва не припадна, докато обядваха с последните две консерви. Сол и консулт го пренесоха по широкото стълбище на Сфинкса на сянка. Лицето на свещеника беше бяло като косата му.

Той опита да се усмихне, когато Сол вдигна бутилка вода към устните му.

– Всички приемате възкресяването ми съвсем спокойно – рече Дюре, като избърса с пръст ъгълчетата на устата си.

Консулт се облегна на един от камъните на Сфинкса.

– Видях кръстоидите на Хойт. Същите, които носиш сега ти.

– И аз повярвах на разказа му... на твоя разказ – рече Сол. Той подаде бутилката на консула.

Дюре докосна челото си.

– Прослушах инфотермните дискове. Разказите, включително и моите, са... невероятни.

– Съмняваш ли се в някой от тях? – попита консулт.

– Не. Трудно е да ги разбереш. Да откриеш общия елемент... свързващата ги нишка. Сол вдигна Рахил на гърдите си, като леко я люлееше, прихванал с длан тила ѝ.

– Трябва ли да има някаква връзка? Освен Шрайка?

– О, да – отвърна Дюре. Страните му бяха възвърнали малко цвета си. – Това поклонничество не е случайно. Нито пък вашето избиране за него.

– Различни страни са имали думата по въпроса кой да дойде на поклонничеството – рече консултът. – Съвещателната комисия на ИИ, Сенатът на Хегемонията, дори Църквата на Шрайка.

Дюре поклати глава.

– Да, но зад този подбор е имало само един ръководен интелект, приятели.

Сол се наведе по-близо.

– Бог ли?

– Може би – усмихнат отвърна Дюре. – Но мисълта ми беше за Техноцентъра... за изкуствените интелекти, които се държат толкова тайнствено по време на цялото развитие на събитията.

Бебето издаде тих, скимтящ звук. Сол му намери залъгалка и настрой инфотерма на китката си на сърдечния пулс. Детето сви веднъж юмручета и се отпусна на рамото на учения.

– Разказът на Брон предполага, че някои елементи в Техноцентъра се опитват да дестабилизират статуквото... да дадат шанс за оцеляване на човечеството, като в същото време все още се стремят да завършат проекта си за създаване на Абсолютен Интелект.

Консултът посочи към безоблачното небе.

– Всичко, което се случи... нашето поклонничество, дори тази война... беше фабрикувано поради вътрешната поли тика на Техноцентъра.

– А какво знаем ние за Техноцентъра? – тихо попита Дюре.

– Нищо – отвърна консултът и хвърли камъче към гравирания камък отляво на стълбището на Сфинкса. – В края на краищата не знаем нищо.

Дюре беше седнал и триеше лицето си с леко навлажнена кърпа.

– Все пак целта им е странно сходна с нашата.

– И каква е тя? – попита Сол, който все още люлееше бебето.

– Да познаем Бога – отвърна свещеникът. – Или ако не успеем, да Го създадем. – Той примижа към дългата долина. Сенките от югозападните скални стени вече бяха по-издължени и започваха да докосват и обгръщат Гробниците. – Спомогнах за издигането на тази идея в Църквата...

– Чел съм монографиите ти върху Св. Теилхард – каза Сол. – Блестящо си защитил необходимостта от еволюция към точката Омега – Божествеността, – без да изпадаш в Социниевата ерес.

– В какво? – попита консултът. Отец Дюре се поусмихна.

– Социний е бил италиански еретик от XVI в. сл. Хр. Вярвал е... заради което е бил отлъчен... че Бог е ограничено същество, способно да се учи и расте успоредно с усложняването на света... и вселената. И все пак изпаднах в Социниевата ерес, Сол. Това беше първият ми грях.

Погледът на учения беше безизразен.

– А последният?

– Освен гордостта ли? – попита Дюре. – Най-големият ми грях беше фалшифицирането на данните от седемгодишните ми разкопки на Армагаст. Опитът ми да изфабрикувам връзка между изчезналите Строители на лабиринти на планетата и една форма на прогохристиянство. Такава връзка не съществуваше. Сам скалъпих данните. Такава е иронията на съдбата, че най-големият ми грях, поне в очите на Църквата, беше нарушението на научните методи. През своите последни дни, Църквата може да приеме теологична ерес, но не допуска подправяне на научната документация.

– Такъв ли беше Армагаст? – попита Сол и посочи с ръка долината. Гробниците и нахлуващата пустиня. Дюре се огледа и очите му проблясваха за миг.

– Прахът, камъкът и усещането за смърт, да. Но това място е безкрайно по-заплашително. Нещо тук все още не може да бъде принудено да умре, а би трябвало.

Консултът се засмя.

– Да се надяваме, че не става дума за нас. Ще отида да занеса инфотерма в онази седловина и пак ще се опитам да установя връзка с кораба.

– И аз ще дойда – каза Сол.

– И аз – рече отец Дюре, като се изправи на крака, замисли, се само за миг и отказа протегнатата ръка на Уайнтрауб.

Корабът не отговори на повикванията. Без него не можеха да установят векторна връзка с прокудените, с Мрежата или някъде другаде извън Хиперион. Обикновените комуникационни ленти не функционираха.

– Възможно ли е корабът да е унищожен? – попита консула Сол.

– Не. Съобщението се приема, просто не му се отговаря. Гладстоун все още държи кораба под карантина.

Сол примижа и погледна над пустошта към планини, които искряха сред омарата. На фона на небето, няколко клика по-близо назъбено се очтаваха развалините на

Града на поетите.

– Чудесно се подредихме – рече той. – Имаме си един *deus ex machina*¹⁹ и той ни е достатъчен.

Пол Дюре се размя с дълбок, искрен смях и спря едва, когато започна да кашля и трябваше да пийне глътка вода.

– На какво се смееш? – попита консултът.

– На *deus ex machina*. Точно за това говорехме преди. Подозирам, че точно той е причината, поради която е тук всеки един от нас. Бедният Ленар с неговия бог в машината на кръстоида. Брон с нейния възроден поет, впримчен в Шрьонова уредба, търсеща машината, за да освободи личния ѝ бог. Ти, Сол, чакаш мрачния бог, за да реши ужасния проблем на дъщеря ти. Техноцентърът, машината майка, опитваща се да създаде свой собствен бог.

Консултът намести слънчевите си очила.

– Ами ти, отче?

Дюре поклати глава.

– Аз чакам най-голямата машина да създаде своя бог – вселената. Каква част от анализа ми на Св. Тейлхард произлиза от простия факт, че не открих и следа от жив Творец в днешния свят? Подобно на интелектите в Техноцентъра, аз се опитвам да създам това, което не мога да открия никъде другаде.

Сол се загледа в небето.

– А какъв бог търсят прокудените?

– Вманиачаването им по Хиперион е действително – отвърна му консултът. – Те смятат, че той ще бъде рожденото място на нова надежда за човечеството.

– По-добре да се връщаме долу – предложи Сол, като закри Рахил от слънцето. – Брон и Мартин трябва да си дойдат преди вечеря.

Но те не се появиха преди вечеря. Нито пък имаше някаква следа от тях. до залез слънце. На всеки час консултът отиваше до входа на долината, качваше се върху един камък и се оглеждаше за движение сред дюните и каменистото поле. Нямахме никой. На консула му се искаше Касад да бе оставил мощния си бинокъл.

Още преди небето да се скрие в здрач, избухващата светлина по зенита му предизвести за продължаващата космическа битка. Тримата мъже седяха на най-високото стъпало от стълбището на Сфинкса и гледаха

19. Бог от машина (лат.). В древногръцката трагедия заплетените положения се решавали с помощта на божество, което се явявало на сцената чрез някаква машина – Бел.пр.

светлинното представление – бавни експлозии от чисто бели мълнии, мътночервени цветове и внезапни зелено-оранжеви резки, които оставяха отгласи по ретината им.

– Кой, според вас, ще победи? – попита Сол. Консултът не вдигна поглед.

– Няма значение. Мислиш ли, че тази вечер трябва да спим някъде другаде, а не в Сфинкса? Да чакаме в някоя от другите Гробници?

– Не мога да напусна Сфинкса – поклати глава Сол. – Но вие спокойно можете да отидете.

Дюре докосна бузката на бебето. То си играеше със залъгалката и страната му се потърка в пръста му.

– Колко е голяма сега, Сол?

– На два дни. Почти точно. Щеше да е родена петнайсетина минути след залез слънце на тази географска ширина, Хиперионско време.

– Ще се кача горе и ще погледна за последен път – каза консултът. – После ще трябва да запалим огън или нещо друго, за да ги ориентираме за пътя.

Консултът беше изминал половината от стъпалата към пътеката, когато Сол се изправи и посочи с ръка. Не към мястото, където началото на долината проблясваше на ниско спусналото се слънце, а в противоположната посока, към сенките на самата долина.

Дипломатът спря и другите двама мъже отидоха при него. Той бръкна в джоба си и извади малкия неврозашеметител, който преди няколко дни му бе дал Касад. Сега, когато Ламия и Касад ги нямаше, това беше единственото им оръжие.

– Виждаш ли нещо? – прошепна Сол.

Фигурата се движеше в мрака извън бледата светлина на Нефритената гробница. Не изглеждаше достатъчно голяма и не се движеше достатъчно бързо, за да е Шрайка. Напредваше странно... бавно, спираше на всяка половин крачка, залиташе. Отец Дюре погледна през рамо към входа на долината, после обратно.

– Има ли някакъв път, по който Мартин Силенъс да е влязъл в долината от онази посока?

– Не, освен ако не е скочил от скалните стени – прошепна консултът. – Или да е заобиколил осем клика от североизток. Освен това фигурата е прекалено висока, за да е на Силенъс. Сянката отново спря и после падна. От повече от сто метра разстояние тя приличаше на нисък камък на на дъното на долината.

– Хайде – каза консултът.

Те не тичаха. Консулт тръгна пръв надолу по стълбището, протегнал напред зашеметителя, настроен за стрелба на даайсет метра, макар мъжът да знаеше, че при това разстояние нервно-паралитичният ефект ще е минимален. Отец Дюре вървеше точно зад него и държеше детето на Сол; докато ученият търсеше да вземе някой малък камък.

– Давид и Голиат? – попита Дюре, когато Сол се появи с камък, колкото юмрук и го сложи във фибропластмасовата прашка, която беше изрязал от някаква опаковка същия следобед.

Обгореното от слънцето лице на учения над брадата придоби по-тъмен цвят.

– Нещо подобно. Ето, сега ще взема Рахил.

– Приятно ми е да я нося. И ако се наложи да се бием, по-добре вие двамата да сте със свободни ръце.

Сол кимна и тръгна рамо до рамо с консула, а свещеникът и детето останаха на няколко крачки зад тях.

От петнайсет метра разстояние стана очевидно, че падналата фигура е на мъж – много висок мъж, – облечен в груба роба и лежаш по очи въоуху пясъка.

– Останете тук – поръча консултът и се затича. Другите го гледаха, докато той преобърна тялото, прибра зашеметителя в джоба си и свали бутилката с чо̀да от колана си.

Сол тежко се затича, усещайки умората си като някакво приятно замайване. Дюре ги последва по-бавно.

Когато свещеникът се приближи до светлината, хвърляна от джобното фенерче на консула, той видя свалената качулка на падналия мъж, разкриваща леко азиатско, странно изкривено продълговато лице, осветено от сиянието на Нефритената гробница и от фенера.

– Това е храмер – възкликна Дюре, удивен, че вижда тук последовател на Муира.

– Това е Истинския глас на дървото – каза консултът. – Първият от изчезналите поклонници... Хет Мастийн.

21.

Мартин Силенъс беше работил върху епичната си поема през целия следобед и едва скриването на светлината го накара да преустанови усилията си.

Открил бе стария си кабинет ограбен, античната маса липсваше.

Дворецът на Тъжния крал Били беше преживял най лошия от ударите на времето – всичките прозорци бяха счупени, миниатюрни дюни се носеха по обезцветените килими, които някога бяха стрували цели състояния, плъхове и малки скални змиорки живееха между съборените камъни. Жилищните кули се бяха превърнали в дом за гълъби и отново подивели ловджийски соколи. Накрая поетът се бе върнал в Общата зала под огромния купол на трапезарията, където бе седнал да пише на една ниска маса.

Прах и отпадъци покриваха керамичния под и алените багри на пустинните пълзящи растения изцяло скриваха разбития таван, но Силенъс не обръщаше внимание на тези маловажни неща и работеше върху своите „Песни“.

Поемата разказваше за смъртта и изместването на Титаните от техните деца, елинските богове. Разказваше за Олимпийската битка, последвала отказа на Титаните да бъдат изместени – кипежа на огромни морета, когато Океан се сражавал с Нептун, узурпаторът на трона му, изчезването на слънца, когато Хиперион се сражавал с Аполон за властта над светлината и разтърсването на самата вселена, когато Сатурн се сражавал с Юпитер за властта над трона на боговете. Залогът не бил просто изместването на една група божества от друга, а краят на златния век и началото на мрачните времена, които трябвало да осъдят на гибел всички смъртни същества.

„Хиперионските песни“ не криеха сложните самоличности на тези богове: в титаните лесно се разпознаваха броите от кратката история на човечеството в галактиката, олимпийските узурпатори бяха ИИ от Техноцентъра, а бойното им поле се простираше по познатите континенти, океани и въздушни пътища на всички светове в Мрежата. Сред всичко това дебнеше плячката си чудовищният Плутон – син на Сатурн, но алчен да наследи царството с Юпитер – и повеляше и богове, и смъртни.

„Песните“ разказваха също за връзката между творенията и техните творци, за обичта между родители и деца, между хора на изкуството и – техните произведения, между всички творци и техните творения. Поемата възвеличаваше любовта и лоялността, но залиташе на ръба на нихилизма с постоянната нишка на поквара чрез стремеж за власт, човешка амбиция и интелектуална надменност.

Мартин Силенъс беше работил върху своите „Песни“ повече от два стандартни века. Най-добрата му творба бе написана в това обкръжение – изоставеният град, пустинните ветрове, стенещи като зловец древногръцки хор, постоянната заплаха от внезапна поява на Шрайка. Когато

замина, за да спаси собствения си живот, Силенъс изостави музата си и прокле перото си на мълчание. Като започна отново работа, следвайки онази сигурна следа, онази съвършена орбита, която изживяваше единствено вдъхновеният творец, Мартин Силенъс чувстваше, че животът в него се завръща... че вените му се разширяват, че дробовете му дишат по-дълбоко, че вече поглъща обилната светлина и чистия въздух без да го съзнава, че се радва на всяко драсване на древното перо по пергаментата, заобиколен от огромната купчина стари изписани страници върху кръглата маса, от парчета счупени тухли, служещи му за преспание и че историята отново потича свободно, и зове безсмъртието с всеки куплет, с всеки стих.

Силенъс беше стигнал до най-трудната и вълнуваща част от поемата, до сцените, в които сблъсъкът бушуваше по хиляди различни места, бяха опустошавани цели цивилизации и представители на титаните искаха примирие, за да се срещнат и преговарят с олимпийските герои. На тази широка сцена на въобръжението му крачеха Сатурн, Хиперион, Кот, Япет, Океан, Бриарей, Мим, Порфирий, Енкелад, Рет и други – техните също толкова титанични сестри Тетида, Феба, Тея и Климена – а срещу тях скръбните образи на Юпитер, Аполон и тяхната пасмина.

Силенъс не знаеше изхода на тази толкова епична поема. Сега той живееше единствено, за да довърши разказа си... и бе живял за това в продължение на десетилетия. Отишли си бяха младежките мечти за слава и богатство от чиракуването му на Словото – беше постигнал извънмерна слава и богатство и това го беше убило, бе убило изкуството му – и макар да знаеше, че „Песните“ бяха най-добрата литературна творба на епохата му, искаше единствено да я довърши, самият той да разбере изхода и да излага всеки куплет, всеки стих, всяка дума по най-добрия, по най-красивия възможен начин.

Сега трескаво пишеше, почти обезумял от желанието да довърши това, което отдавна беше смятал за недовърσιμο. Думите и фразите течаха от древното му перо върху старомодната хартия, куплетите се раждаха без усилие, песните откриваха гласа си и се довършваха без да се налагат поправки, без да трябва да спира, за да чака вдъхновението. Поемата се разгръщаше с изумителна скорост, със смайващи откровения, със спираща дъха красота във всяка дума и образ.

Под белия флаг на примирието Сатурн и узурпаторът на трона му, Юпитер, се срещнаха от двете страни на изсечената от истински мрамор плоча на преговорите. Диалогът им беше и епичен, и прост, аргументите им за съществуване, причините им за водене на войната представляваха

най-изящния спор след Тукидидовия „Мелоски диалог“. Изведнъж в поемата се появи нещо ново, незамислено от Мартин Силенъс през всичките му дълги часове на унес без неговата муза. И двамата царе на боговете изразиха страх от някакъв трети узурпатор, някаква ужасна външна сила, която застрашаваше стабилността на царуването и на двама им. Силенъс наблюдаваше с истинско удивление как героите, които беше създал по време на хилядите усилни часове, се противопоставят на волята му и си стискат ръце през мраморната плоча, съюзявайки се срещу...

Срещу какво?

Поетът спря, а с него и перото, когато разбра, че едва вижда листа хартия. Известно време беше писал в полумрак и сега се бе спуснала пълна тъмнина.

Силенъс дойде на себе си с познатия процес на позволяване на света отново да нахлуе, силно напомнящ възстановяването на усещанията след оргазъм. Единствено връщането на писателя на земята беше по-болезнено от полета сред прекрасните облаци, които бързо се разпръскваха в земния поток на сетивни баналности.

Силсън се огледа. Огромната трапезария беше съвсем тъмна, освен пресекливия блясък на звездите и далечните експлозии, които се виждаха през тавана и бръшляна. Масите около него бяха само сенки, стените, на трийсет метра разстояние във всички посоки, бяха още потъмни сенки, напомнящи на дантели с уголемения мрак на пустинните пълзящи растения. Навън от трапезарията се бе надигнал нощният вятър, чийто глас сега се извисяваше в контраалтови и сопранови сола в цепнатините, наъбените греди на тавана и пукнатините в купола над него.

Поетът въздъхна. В раницата му нямаше джобно фенерче. Не беше взел нищо друго, освен вода и своите „Песни“. Чувстваше как стомахът му се бунтува от глад. „Къде ли е онази проклета Брон Ламиа?“ Но веднага, щом си помисли това, той осъзна удоволствието си от факта, че жената не се бе върнала за него. Трябваше да остане сам, за да довърши поемата... при тази скорост нямаше да му отнеме повече от ден, а може би едно денонощие. Още няколко часа и щеше да е завършил творбата на живота си, готов да си откъдне известно време и да оцени дребните ежедневни неща, баналността на самото живеене, вече от десетилетия само спъвала работата, която не можеше да довърши.

Мартин Силенъс отново въздъхна и започна да прибира страниците на ръкописа в раницата си. Щеше да намери някъде светлина... да запали огън, ако трябваше, дори щеше да използва за това древните гоблени

на Тъжния крал Били. Ако трябваше, щеше да пише навън, на светлината на космическата битка.

Силенъс хвана последните няколко страници и перото в ръка и се обърна, за да потърси изхода.

Нещо стоеше в мрака на залата с него.

„Ламиа“ – помисли си той и усети как в него се сблъскват едновременно облекчение и разочарование.

Но това не беше Брон Ламиа. Поетът забеляза изкривяването, огромното тяло и прекалено дългите крака, играта на звездната светлина по черупката и тръните, сянката на ръце под други ръце и най-вече рубинения блясък на пъклен огън там, където би трябвало да са очите.

Силенъс простена и отново седна.

– Не сега! – извика той. – Махай се, по дяволите очите ти!

Високата сянка се приближи без шум от стъпки по старите керамични плочки. Небето се развълнува от кървавочервена енергия и сега поетът видя тръните, остриетата и бръсначните жици.

– Не! – извика Мартин Силенъс. – Отказвам. Остави ме сам.

Шрайка пристъпи още по-близо. Ръката на Силенъс се сгърчи, отново вдигна перото и написа върху празното долно поле на последната си страница: ВРЕМЕ Е, МАРТИН.

Той се втренчи в това, което беше написал и сподави порива да се изкикоти безумно. Доколкото знаеше, Шрайка никога не бе говорил... нито общувал... с някого. Освен чрез болка и смърт.

– Не! – отново изкрещя той. – Имам да върша работа. Вземи някой друг, майната ти!

Шрайка направи още една крачка напред. Небето беззвучно запулсира от плазмени експлозии и по живачните гърди и ръце на създаването, като разлята боя, потекоха жълти и червени отблясъци. Ръката на Мартин Силенъс се сгърчи и написа върху предишното си съобщение: СЕГА Е ВРЕМЕТО, МАРТИН.

Силенъс притисна към себе си ръкописа, вдигайки от масата последните страници, така че да не може да пише повече. Зъбите му се показаха в ужасна усмивка и той само изсъска към призрака.

ТИ БЕШЕ ГОТОВ ДА СИ СМЕНИШ МЯСТОТО С ТВОЯ ПОКРОВИТЕЛ – написа ръката му върху самата маса.

– Не сега! – изкрещя поетът. – Били е мъртъв! Само ме остави да довърша. Моля те! – Мартин Силенъс никога не беше молил през толкова дългия си живот. Сега го направи. – Моля те, о, моля те. Моля те, само ме остави да довърша.

Шрайка направи крачка напред. Беше толкова близо, че уродливата горна половина на тялото му засенчваше звездната светлина и оставяше поета в сянка.

НЕ – написа ръката на Мартин Силенъс и после перото падна, когато Шрайка протегна безкрайно дългите си ръце и безкрайно острите му пръсти пронизаха ръцете на поета до костния мозък.

Мартин Силенъс изкрещя, когато го извлякоха изпод купола на трапезарията. Изкрещя, когато зърна под краката си дюни, чу плъзгането на пясък като фон на собствените си писъци и видя дървото, което се издигаше от долината.

То беше по-голямо от долината, по-високо от планините, които бяха прехвърлили поклонниците. Горните му клони сякаш достигаха космоса. Дървото беше от стомана и хром, а клоните му бяха тръни и шипове. По тези тръни се бореха и гърчеха човешки същества – хиляди и десетки хиляди. На червената светлина на изчезващото небе Силенъс се съсредоточи, превъзможна болката и разбра, че е познал някои от фигурите. Това бяха тела, а не души или абстракции, и очевидно страдаха от агонията на изпълнен единствено с болка живот.

НЕОБХОДИМО Е – написа собствената ръка на Силенъс върху твърдите и студени гърди на Шрайка. Кръв капеше по живака и пясъка.

– Не! – изкрещя поетът. Той заблъска с юмурици по острите като скалпел шипове и бръсначни жици. Дърпаше се, бореше се и се извиваше, дори когато създанието го притисна по-здраво към себе си, нанизвайки го на собствените си тръни, сякаш забождаше пеперуда. Не немислимата болка влудяваше Мартин Силенъс, а чувството за невъзвратима загуба. Той почти я беше довършил. Почти я беше довършил!

– Не! – изкрещя Мартин Силенъс и започна да се дърпа по-яростно, докато въздухът не се изпълни с капчици кръв и нецензурни писъци.

Кръсците отекваха в мъртвия град още минута и постепенно затихнаха. После настъпи тишина, нарушавана единствено от гълъбите, които се завръщаха в гнездата си, спускаха се в разрушените куполи и кули с тихо размахване на криле.

Вятърът се усили, затрака в разхлабените перспексови стъкла и тухли, понесе сухи листа из пресъхналите фонтани, намери отвори през разбитите прозорци на купола и вдигна страниците на ръкописа в кратка вихрушка, откъдето някои от тях бяха ответи по смълчаните дворове, пустите тротоари и съборените акведукти.

След малко вятърът стихна и в Града на поетите вече не помръдваше нищо.

22.

Брон Лаmia откри, че четиричасовата ѝ разходка се превръща в десетчасов кошмар. Първо дойде отклоняването към мъртвия град и сложното решение да се раздели там със Силенъс. Тя не искаше поетът да остава сам, не искаше и да го насилва да продължи, нито пък да губи време, като се връща при Гробниците. И без това заобикалянето по хребета ѝ бе струвало един час път.

Пресичането на последните дюни и каменистата пустош беше уморително и досадно. Когато стигна подножието на хълмовете, вече беше късен следобед и крепостта се криеше в сянка.

Слизането по шестстотин шейсет и едно стъпала на стълбището от крепостта четирийсет часа преди това бе лесно. Изкачването беше истинско изпитание, въпреки лусианските ѝ мускули. Колкото по-нагоре се качваше, толкова по-студен ставаше въздухът, а гледката – толкова по-величествена. Когато стигна на четиристотин метра над подножието на хълмовете, тя вече не се потеше и долината на Гробниците на времето отново се виждаше. Под този ъгъл можеше да зърне единствено върха на Кристалния монолит и то като неправилно очертание от блестяща светлина. Брон спря веднъж, за да се увери, че това всъщност не е сигнален огън, но проблясъците бяха случайни – просто парче кристал, клатещо се от разбития Монолит, отразяваше слънчевите лъчи.

Точно преди последните сто стъпала, Лаmia отново изпробва инфотерма си. Комуникационните канали представляваха обичайната каша и глупости, навярно изкривявани от приливите на времето, които заглушаваха и най-близките електромагнитни комуникации. Комуникационният лазер би функционирал тук... изглежда функционираше при излъчването на древния инфотерм на консула... но освен него, след изчезването на Касад, те вече нямаша комуникационни лазери. Лаmia сви рамене и се заизкачва по последните стъпала.

Крепостта Хронос беше построена от андронидите на Тъжния крал Били – всъщност, никога не бе служила за истинска крепост, а беше замислена като курортно място, като крайпътен хан и лятно убежище за творците. След евакуирането на Града на поетите, тя бе останала пуста в продължение на повече от век, посещавана единствено от най-дръзките авантюристи.

С постепенното отслабване на заплахата от Шрайка бяха започнали да я посещават туристи и поклонници, а накрая Църквата на Последното

изкупление я беше отворила отново като задължителна спирка по време на годишното Поклонничество. Мълвеше се, че в някои от помещенията, дълбоко вкопани в планината или на върха на най-трудно достъпните кули, се извършват тайнствени ритуали и сложни жертвоприношения на онова създание, което култистите на Шрайка наричаха Аватара.

С приближаващото отваряне на Гробниците, безумната непредсказуемост на приливите на времето и евакуацията на северните региони, крепостта Хронос отново се бе смълчала. И беше такава, когато Брон Лаmia стигна до нея.

Слънцето все още огряваше пустинята и мъртвия град, но крепостта тънеше в сумрак, когато Лаmia се добра до най-долната тераса, почина си за миг, извади джобното фенерче от най-малката си раница и влезе в лабиринта. Коридорите бяха тъмни. По време на престоя им тук преди два дни Касад беше обиколил мястото и бе съобщил, че не функционира нито един от енергийните източници – слънчевите конвертори били разбити, ядрените клетки смачкани и дори резервните батерии били счупени и разхвърляни из избите. Лаmia се бе сещала за това десетина пъти, докато изкачваше шестстотин шейсет и едното стъпала и се мръщеше към замръзалия елеватор на ръждясалата вертикална линия.

По-големите зали, предназначени за хранене и събиране, бяха точно такива, каквито ги бяха оставили... покрити с изсъхнали останки от изоставени празненства и следи от паника. Нямаше трупове, но покафеняващите петна по стените и гоблените предполагаха оргия от насилие не преди чак толкова много седмици.

Лаmia не обърна внимание на хаоса, не обърна внимание на предвестниците – огромни, черни птици с отвратително човешки лица, – издигнали се от главната трапезария, пренебрегна собствената си умора, докато изкачваше многобройните равнища до склада, където си бяха устроили лагер. Стълбищата ставаха неопишимо тесни, а бледата светлина хвърляше през цветните прозорци болезнени сенки. Там, където стъклата бяха счупени или липсваха, надничаха чудати готически водоливници, сякаш замръзнали в момента на влизането. Студен вятър духаше от заснежените върхове на Брайдъл Рейндж и караше Лаmia да трепери, въпреки че беше изгоряла от слънцето.

Багажът лежеше там, където го бяха оставили, в малкия склад, високо над централната зала. Брон провери да не би някои от кутиите и кошовете в стаята да съдържат нетрайни храни и после излезе на малкия балкон, на който Ленар Хойт бе свирил с балалайката си преди толкова малко време – всъщност, преди цяла вечност.

Сенките на високите върхове се протягаха на няколко километра по пясъка, почти до мъртвия град. Долината на Гробниците на времето и разхвърляните отпадъци зад нея все още се мерзелееха на привечерната светлина. Камъните и ниските скални образувания хвърляха назъбени сенки. Оттук Ламиа не можеше да види Гробниците, макар че Монолитът все още хвърляше случайни проблясъци. Тя отново изпробва инфотерма си, изруга, когато устройството ѝ отвърна само с прашене на статично електричество и фонові смущения и влезе вътре, за да подреди и натовари багажа си.

Брон взе четири раници с основни продукти, завити в енергиен дупнапрен и фибропластмаса. В крепостта имаше вода – коритата, събиращи водата от топящия се високо горе сняг, бяха нещо, което не можеше да се развали. Тя напълни всички бутилки, които бе донесла и потърси още. Най-много се нуждаеха от вода. Ламиа изруга Силенъс, че не беше дошъл с нея – старецът би могъл да носи поне пет-шест шишета.

Готвеше се да тръгва, когато чу шума. Имаше нещо в Главната зала, между нея и стълбището. Ламиа нарами последната раница, извади от колана си автоматичния пистолет на баща си и бавно заслиза по стълбите.

Залата беше празна – предвестниците не се бяха върнали. Тежки гоблени се развяваха от вятъра като изгнили знамена над отпадъците от храна и приборите. На отсрещната стена вятърът клатеше огромна скулптура на лицето на Шрайка от хром и стомана.

Ламиа се прокрадна през залата, като се завърташе на всеки няколко секунди, така че гърбът ѝ да не остава за дълго обърнат към някой от тъмните ъгли. Внезапен писък я накара да замръзне.

Не беше човешки писък. Беше някакъв ултразвуков вой, който разклати зъбите на Брон и я накара да стисне пистолета с побелели пръсти. Той рязко прекъсна, сякаш грамофонен лъч бе вдигнат от плоча.

Ламиа видя откъде идва звукът. Зад празничната трапеза, зад скулптурата, под шестте големи прозорци с цветни стъкла, през които приглушено кървеше избледняваща светлина, имаше малка вратичка. Гласът кънтеше така, сякаш идваше от някаква подземна тъмница или изба, далече надолу.

Брон Ламиа беше любопитна. Целият ѝ живот бе представлявал сблъсък с извънмерното ѝ любопитство, което достигна върхна точка при избора на старомодната и понякога забавна професия на частен детектив. Любопитството ѝ често я бе вкарвало в затруднени ситуации, неприятности или едновременно и в двете. И много често се беше

разплащало с информация, известна на малцина.

Но не и този път.

Ламиа бе дошла да намери толкова необходимата им храна и вода. Никой от другите не би могъл да е пристигнал тук... тримата възрастни мъже не биха могли да са я изпреварили, въпреки отклонението ѝ към мъртвия град... а всичко останало не я интересуваше.

„Касад?“ – запита се тя, но изостави тази мисъл. Звукът не се беше разнесъл от устата на полковника от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

Брон Ламиа отстъпи от вратичката, като държеше пистолета си в готовност, откри стъпалата към главните равнища и предпазливо заслиза, минавайки през всяко помещение колкото е възможно по-скрито, нарамила седемдесет килограма багаж и повече от десет бутилки с вода. Тя зърна отражението си в едно избеляло стъкло на най-долното равнище – ниско, хармонично тяло, вдигнат и въртящ се във всички посоки пистолет, огромен товар от раници, люлеещи се на гърба ѝ на широки ремъци, бутилки и манерки, които тракаха една в друга.

Ламиа не го намери за забавно. Тя облекчено въздъхна, когато излезе на ниската тераса и на студения, рядък въздух и се приготви отново за слизане. Още нямаше нужда от джобното си фенерче – вечерното небе внезапно се изпълни с ниски облаци, обагрени в розовата и кехлибарена светлина на планетата, които осветиха с дълбокия си блясък дори крепостта и подножието на хълмовете долу.

Брон взимаше стъпалата по две наведнъж и мускулите на яките ѝ крака я заболяха още преди да преполови пътя. Не беше прибрала оръжието, а го държеше в готовност, в случай, че нещо се спусне отгоре или се появи от някой отвор в скалите. Когато стигна долу, тя се отдалечи от стълбището и погледна към кулите и терасите на половин километър над нея.

Към нея падаха скали. И не само скали – водоливниците бяха откъснати от древните си стойки и се премятаха във въздуха заедно с камъните, а демоничните им лица се осветяваха от сумрачните отблясъци. Ламиа се затича, подмятайки раниците и бутилките, разбра, че няма време да стигне на безопасно разстояние, преди да бъде затрупана, хвърли се между два ниски камъка и се притисна до единия от тях.

Раниците ѝ пречеха да се скрие съвсем и тя припряно разхлаби ремъците, като съзнаваше невероятния грохот от падането на първите скали зад нея и отскачането им над главата ѝ. Брон дърпаше и буташе със сила, която разкъса кожата и раздра фибропластмасата, а после се намести под камъните и притегли раниците и бутилките, решена да не ѝ се

налага да се връща в крепостта.

Около нея се сипеха скали с големината на главата и юмруците ѝ. Отчупената глава на каменен таласъм прехвъркна покрай убежището ѝ и пръсна малък камък на няма и три метра разстояние. За миг въздухът се изпълни с летящи снаряди. По-големите парчета се разбиха в камъка над главата ѝ и лавината отмина. Останаха да падат само по-дребни отломки.

Ламиа се пресегна да издърпа раниците на по-безопасно място. В този момент камък с големината на инфотерма ѝ се удари във външната страна на убежището ѝ, падайки почти вертикално върху него, отскочи два пъти в малкия ѝ заслон и я удари в слепоочието.

Ламиа се свести със старчески стон. Болеше я главата. Навън се беше спуснала нощта и трепкащата светлина на далечната схватка осветяваше вътрешността на убежището ѝ през цепнатините над нея. Тя докосна с пръсти слепоочието си и откри опечена кръв по бузата и врата си.

Промуши се на ръце през тесния отвор, като разрови купчината паднали отгоре камъни и поседя за миг, свела глава, съпротивлявайки се на желанието да повърне.

Раниците ѝ бяха невредими и беше счупена само една от бутилките с вода. Тя намери пистолета си там, където го бе изпуснала – в малкото пространство, свободно от паднали камъни. Скалата, върху което стоеше, беше цялата в следи от краткото свличане на лавината.

Ламиа попита инфотерма си. Беше изтекъл по-малко от час. Нищо не бе слязло отгоре, за да я отнесе или да пререже гърлото ѝ, докато беше лежала в безсъзнание. Тя се взря за последен път в укрепленията и балконите, вече невидими високо над нея, нарами товара си и бързо тръгна надолу по несигурната каменна пътека.

Мартин Силенъс не беше в края на мъртвия град, когато Брон заобиколи оттам. Някак си не бе и очаквала да го намери, макар да се надяваше, че просто се е уморил от чакане и е изминал сам няколкото километра до долина та.

Искушението да свали раниците, да остави бутилките на земята и да си почине малко, беше силно. Ламиа не му се поддаде. С малкия автоматичен пистолет в ръка, тя обиколи улиците на мъртвия град. Експлозиите от светлина бяха достатъчни, за да ѝ показват пътя.

Поетът не отговори на отекващите ѝ викове, макар стотици малки птици, чиито видове Брон не можа да определи, да изригнаха в полет с открояващи се в мрака бели криле. Тя обиколи по-долните етажи на

стария кралски одворец, като крещеше нагоре по стълбите, дори веднъж стреля с пистолета, но от Силенъс нямаше и следа. Ламиа обиколи дворовете под стени, натежали от бръшлян, като викаше името му и търсеше някаква следа, че е бил тук. Веднъж видя фонтан, който ѝ напомни разказа на поета за нощта, през която беше изчезнал, отнесен от Шрайка, Гъжния крал Били, но имаше други фонтани и тя не беше сигурна, че става дума точно за този.

Ламиа мина през централната трапезария под разбития купол, но помещението беше потънало в мрак и сенки. Разнесе се някакъв звук и тя се обърна, вдигнала пистолета, но това беше само листо или дъвен лист хартия, който вятъра разнасяше по керамичния под.

Тя въздъхна и напусна града, като ходеше леко, въпреки умората след дни, прекарани без сън. Не получи отговор на запитванията към инфотерма, макар да усещаше замайването от приливите на времето и не беше изненадана. Нощните ветрове бяха унищожили всички следи, които Мартин можеше да е оставил при завръщането си в долината.

Ламиа забеляза, че Гробниците отново блестяха, още преди да стигне до широката седловина при входа на долината. Блясъкът им не беше ярък – нищо не можеше да се сравни с беззвучната буря от светлина в небето, – но всички надземни Гробници като че ли разпръскваха бледа светлина, сякаш освобождаваха енергията, натрупана през дългия ден.

Брон застана в началото на долината и извика, за да предупреди Сол и другите, че се завръща. Не би отказала, ако предложеха да ѝ помогнат с раниците през тези последни няколко метра. Гърбът ѝ беше разранен, а ризата – подгизнала от кръв на местата, където ремъците се бяха врязали в плътта.

Никой не отвърна на виковете ѝ.

Тя почувства умората, докато бавно изкачваше стъпалата към Сфинкса, стовари багажа си върху широкото каменно преддверие и потърси джобното си фенерче. Вътре беше тъмно. Спални чували и раници лежах разхвърляни из стаята, където бяха пренощували. Ламиа извика, изчака ехото да затихне и отново освети помещението с фенерчето. Всичко си беше същото. Не, почакай, нещо се бе променило. Тя затвори очи и си припомни стаята такава, каквато я беше оставила сутринта.

Кубът на Мьобиус липсваше. Странната енергийно запечатана кутия, оставена от Хет Мастийн във вятърната гемия, вече не беше на мястото си в ъгъла. Брон сви рамене и излезе навън.

Шрайка чакаше. Той стоеше точно пред вратата. Беше по-висок,

отколкото си го бе представяла и се извисяваше над нея.

Ламиа излезе навън, отстъпи настрани и подтисна порива си да изк-рещи към нещото. Вдигнатият пистолет изглеждаше малък и безполезен в ръката ѝ. Фенерчето падна върху камъка, без тя да го забележи.

Нещото рязко вирна глава и я погледна. Червена светлина бликаше някъде иззад многофасетовите му очи. Ъглите на тялото му и остриетата пречупваха небесната светлина.

– Ти, кучи сине – с безизразен глас каза Ламиа. – Къде са те? Какво си направил със Сол и бебето? Къде са другите?

Създанието килна глава на другата страна. Лицето му беше доста-тъчно чуждо за Ламиа и тя не можа да долови на него никакво израже-ние. Езикът на тялото му издаваше само заплашителност. Стоманените шипове на пръстите му се отвориха с щракване като стъгаеми скалпели.

Ламиа стреля четири пъти в лицето му. Тежките 16-милиметрови куршуми твърдо попадаха в целта и отсвистяха настрани в нощта.

– Аз не съм Дошла тук да умирам, шибано метално чудовище тако-ва – извика Брон, прицели се и стреля още десетина пъти, без да пропус-не нито веднъж.

Разлетяха се искри. Шрайка рязко изправи глава, сякаш се заслуша в някакъв далечен звук.

Беше изчезнал.

Ламиа ахна, приклепна и се завъртя кръгом. Нищо. Дъното на доли-ната блестеше на звездната светлина. Небето се беше успокоило. Сенки-те бяха мастиленочерни, но далечни. Дори вятърът бе престанал.

Брон Ламиа залитна към раниците и седна върху най-голямата от тях, опитвайки се да успокои биенето на сърцето си. С изненада откри, че не беше изпитала страх... поне не истински... но не можеше да отре-че, че адреналинът ѝ се бе покачил.

Все още стиснала пистолета в ръка, с шест патрона, останали в пъл-нителя и с достатъчно силен метателен заряд, тя вдигна една от бутил-ките с вода и продължително отпи от нея.

Шрайка се появи отстрани. Пристигането му беше внезапно и безшумно.

Ламиа пусна бутилката и опита да се прицели с пистолета, докато се извиваше на една страна.

Скоростта на движенията ѝ нямаше значение. Шрайка протегна дясната си ръка – шиповете на пръстите му бяха с дължината на игли за шиене и отразяваха светлината, – едно от остриетата се плъзна зад ухо-то ѝ, намери черепа и проникна в главата ѝ без да оказва триене, без

друга болка, освен леденото усещане от пробуждането.

23.

Полковник Федман Касад беше минал през портала, като очакваше да види нещо непознато. Вместо това той се намери сред безумния танц на война. Монита беше минала преди него. Шрайка го бе ескортирал и шиповете на пръстите му бяха потънали в бицепса на Касад. Когато полковникът направи крачката през трептящата енергийна завеса, Монита го чакаше и Шрайка беше изчезнал.

Касад веднага разбра къде се намираха. Гледката беше от върха на ниската планина, в която почти преди два века Тъжния крал Били беше наредил да издълбаят изображението му. Равният участък на върха беше пуст, с изключение на останките от противокосмическа защитна батарея, които още тлееха. По лъскавината на гранита и все още клокочещия стопен метал Касад предположи, че батареята е била уцелена с лазерно копие от орбита.

Монита се приближи до ръба на скалата, петдесет метра над масивните вежди на Тъжния крал Били и полковникът отиде при нея. Гледката на речната долина, града и възвишенията на космодрума десет километра на запад му изясни положението.

Столицата на Хиперион гореше. Старата част на града, Джактаун, представляваше миниатюрна огнена буря, из предградията имаше още стотици по-малки пожари и те обточваха магистралата до летището като сигнални светлини. Дори р. Хули се беше запалила, когато под старите докове и складове се бе разлял петрол. Касад видя острия връх на дървената черква да се издига над пламъците. Той погледна към „При Цицерон“, но ханът беше скрит в дим и огньове.

Хълмовете и долината бяха изпълнени с движение като мравуняк, разритай от гигантски ботуши. Касад виждаше магистралите, задръстени с реки от хора, които се движеха по-бавно от истинската река – десетки хиляди бягаха от сражението. Огънят на тежка артилерия и енергийни оръжия се простираше до хоризонта и осветяваше ниските облаци. На всеки няколко минути летящи машини – военни плъзгачи или спускателни кораби – се издигаха от дима до космодрума или от гористите хълмове на север и юг, въздухът се изпълваше с лъчи кохерентна светлина отгоре и отдолу и машината падаше, оставяйки дълга следа от черен дим и оранжеви пламъци.

Малки въздушни превозни средства прелитаха над реката като водни кончета, като се извиваха между горящите останки на лодки, гемии и други съдове. Касад забеляза, че единственият мост над магистралата е разрушен – горяха дори бетонът и каменните му подпори. Бойни лазери и лъчи на дяволски бичове разсичаха дима. Самонасочващи се по човешка топлина ракети се виждаха като точки, движещи се по-бързо, отколкото можеше да ги проследи окото и оставяха опашки от свръхнажежен въздух. Докато гледаха с Монита, до космодрума избухна гъбата на експлозия с облак от пламъци във въздуха.

– Не е ядрен взрив – помисли си той.

– Не.

Пластокостюмът, покриващ очите му, действаше като много подобрен модел визьор от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и Касад използва способностите му, за да увеличи един хълм на пет километра северозападно на срещуположния бряг на реката. Морски пехотинци от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се изкачваха във верига към върха. Някои вече се хвърляха на земята и използваха енергийните си лопати, за да изкопаят окопи. Костюмите им бяха активирани, камуфлажните полимери съвършени, топлините им следи минимални, но Касад ги виждаше спокойно. Дори можеше да различи лицата им, ако искаше.

Тактическите командни и теснолъчеви канали шептяха в ушите му. Той позна развълнуваните брътвежи и случайно изпуснати ругатни, отличителен белег на битките в продължение на безброй човешки поколения. Хиляди войници се бяха пръснали от космодрума и се окопаваха в кръг на двайсет клика около града, което говореше за грижливо планирани огневи полета и пълноунищожителни вектори.

– Очакват нахлуване – помисли Касад, усещайки усилието като нещо повече от обикновено издаване на звук и по-малко от телепатия.

Монита вдигна обяната си в живак ръка и посочи към небето.

То беше покрито с високи облаци, поне на две хиляди метра и полковникът с удивление видя как през тях прониква първо една тъпоноса машина, после още десетина, а след секунди се спуснаха и други сто. Повечето бяха скрити в камуфлажни полимери и фоново кодирани задържащи полета, но Касад отново ги видя с лекота. Под полимерите сивите метални корпуси имаха бледи маркировки с някаква неразбираема калиграфия, в която можеше да се разпознае почеркът на прокудените. Част от по-големите машини очевидно бяха спускателни кораби, чиито сини плазмени опашки ясно се виждаха, но останалите бавно се спускаха под трептящия въздух на висящи полета и Касад забеляза огромния

размер и формата на шурмовите транспортери на прокудените, някои вероятно носещи припаси и артилерия, а други несъмнено празни – приамки за сухопътната отбрана.

Миг по-късно покровът от облаци отново се разкъса от няколко хиляди свободно падащи точки, които завляха като градушка: пехотата на прокудените се прехвърляше с транспортери и спускателни кораби и чакаше до последната възможна секунда, за да разгърне висящите си полета и параотблъскването.

Който и да беше командир на поделенията на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, той разбираше от дисциплина – и по отношение на самия себе си, и на хората си. Сухопътните батареи и хилядите морски пехотинци, разгърнати около града, не обърнаха внимание на лесните мишени на спускателните кораби и транспортерите и изчакаха защитните полета на парашутистите да се разтворят... някои на по-малка височина от върховете на дърветата. В този момент въздухът се изпълни с хиляди проблясъци и димни следи от лазерни лъчи сред пушек и взривяващи се ракети.

На пръв поглед нанесените щети бяха опустошителни, повече от достатъчни, за да отблъснат всяка атака, но краткият оглед каза на Касад, че се бяха приземили поне четирийсет процента от прокудените – достатъчен брой за първата вълна на което и да е планетно нападение.

Група от петима парашутисти се спускаше към планината, където стояха заедно с Монита. Лъчи от подножието на хълмовете свалиха двама от тях в пламъци, един стремително започна да пада по спирала надолу, за да избегне стрелбата, а последните двама бяха завъртени от източния вятър, който ги запрати в гората под тях.

Сега всички сетива на Касад бяха ангажирани – усещаше йонизирания въздух, кордите иексплозивите, димът и притъпената кисела миризма на плазмени бомби накараха ноздрите му да пламнат. Някъде в града виеха сирени, слабият ветрец донасяше до него пращането на дребнокалибрено оръжие и на горящи дървета, засечените радио- и теснолъчеви канали шумяха, пламъци осветяваха долината и из облациите, като прожектори, играеха лазерни копия. На половин километър под тях, там, където гората се изместваше от трева в подножието на хълмовете, отряди морски пехотинци на Хегемонията се сражаваха срещу парашутисти на прокудените в ръкопашна схватка. Кръсците долитаха до тях.

Федман Касад гледаше с омаята, която беше изпитал някога по време на симулационното изживяване на нападението на френската кавалерия при Азенкур.

– Това не е ли симулация?

– Не – отвърна Монита.

– И се случва сега?

Сребристото видение отстрани кривна глава.

– Кога е сега?

– След нашата... среща... в долината на Гробниците на времето.

– Не.

– Тогава бъдещето?

– Да.

– Но близкото бъдеще?

– Да. Пет дни, след като ти и приятелите ти пристигнахте в долината.

Касад поклати глава в почуда. Ако трябваше да вярва на Монита, той беше пътувал напред във времето.

Лицето ѝ отразяваше пламъците и многобройните цветове, когато тя се обърна към него.

– Искаш ли да участваш в битката?

– Да се бия с прокудените ли? – Той скръсти ръце и в погледа му се появи ново напрежение. Беше изпитал бойните способности на този странен пластокостюм. Най-вероятно щеше да е в състояние да обърне хода на битката дори и с една ръка... най-вероятно щеше да унищожи хиляди войници на прокудените, които вече се бяха приземили. – Не – помисли той към нея, – не сега. Не по това време.

– Господаря на болката смята, че си воин. Касад отново се обърна да я погледне. Изпитваше смътно любопитство защо Монита нарича Шрайка с такова тромаво име.

– Господаря на болката може да си го навре – помисли той. – Освен ако не иска да се бие с мен.

Монита остана за дълго безмълвна, като живачна скулптура на ветровития връх.

– Наистина ли би се сражавал с него? – накрая помисли към него тя.

– Дойдох на Хиперион, за да го убия. Теб също. Ще се сражавам, когато и да се съгласи един от вас двамата.

– Все още ли смяташ, че съм ти враг?

Касад си спомни за нападението срещу него при Гробниците, като вече знаеше, че то е било по-скоро удовлетворяване на собственото му желание, на собствения му таен копнеж отново да се люби с тази невероятна жена.

– Аз не знам каква си ти.

– Отначало бях жертва, подобно на толкова много други – отвърна наум Монита и отклони погледа си към долината. – После, далеч в бъдещето, разбрах защо е бил изкован Господаря на болката... защо е трябвало да бъде изкован... и тогава се превърнах едновременно в негов спътник и хранител.

– Хранител ли?

– Наблюдавах приливите на времето, поправях апаратурата и се грижех Господаря на болката да не се събуди преди да е дошло времето му.

– Значи можеш да го контролираш? – При тази мисъл, пулсът на Касад се ускори.

– Не.

– Тогава кой или какво може да го контролира?

– Само този или тази, който го победи в двубой.

– Кой го е побеждавал?

– Никой – помисли Монита. – Нито в бъдещето, нито в миналото ти.

– Мнозина ли са опитвали?

– Милиони.

– И всички са загинали?

– Или още по-лошо. Касад си пое дъх.

– Знаеш ли дали ще ми бъде позволено да се сражавам с него?

– Ще се сражаваш.

Касад въздъхна. Никой не бе побеждавал Шрайка. Неговото бъдеще беше нейното минало... тя бе живяла там... бе зървала ужасното трънено дърво точно като него, виждайки познати лица така, както той беше видял да се съпротивлява Мартин Силенъс, набучен, години преди да се запознае с поета. Касад обърна гръб на битката в долината.

– Можем ли да отидем сега при него? Предизвиквам го на двубой.

Монита безмълвно погледна лицето му. Касад виждаше собствения си живачен образ да се отразява в нейния. Без да отвърне, тя се обърна, докосна въздуха и включи портала.

Касад пристъпи напред и първи мина през него.

24.

Гладстоун се прехвърли директно в Правителствения дом и се

втурна в Тактическия команден център заедно с Лейт Хънт и пет-шест други помощници. Стаята беше препълнена: Морпурго, Сингх, Ван Цайдт и десетина други представляваха армията, макар и Гладстоун да забеляза, че младият морски герой, командир Лий, го нямаше. Тук бяха повечето от министрите в правителството, включително Алън Имото, министър на отбраната, Гариън Персов, министър на дипломатията и Барбра Дан-Гидис, министър на икономиката. Заедно с Гладстоун пристигаха и сенатори, някои от които изглеждаха така, сякаш току-що се бяха събудили – „дъгата на властта“ на овалната заседателна маса включваше сенаторите Колчев от Лусус, Ришо от Ренесанс Вектор, Роканквист от Нордхолм, Какинума от Фуджи, Сабенсторафем от Сол Драконки Септем и Петерс от Денеб Драй. Председателят Денцел-ХиатАмин седеше с объркано изражение, плешивата му глава лъщеше на светлината на лампите, а младият му колега, говорителят на Всеобема Гибънс, беше кацнал на ръба на стола си с ръце върху коленете и позата му издаваше едва съдържа енергия. Проекцията на съветник Албедро седеше точно срещу празния стол на Гладстоун. Всички се изправиха, когато президентът префуча по пътеката, зае мястото си и даде знак на останалите да направят същото.

– Обяснявайте – нареди тя.

Генерал Морпурго се изправи, кимна към един от подчинените си и осветлението отслабна, докато се замъгляваше холоекранът.

– Оставете холосите за после! – изръмжа Мейна Гладстоун. – Разкажете ни.

Екранът избледня и лампите отново се включиха. Морпурго погледна зашеметено и малко разсеяно. Той сведе очи към светлинната си показалка, намръщи се и я мушна в джоба си.

– Госпожо президент, сенатори, министри, уважаеми г. председателстващ и г. говорителю, почитаеми... – Морпурго прочисти гърлото си, – прокудените извършиха успешна опустошителна и изненадваща атака. Бойните им рояци приближават пет-шест светове от Мрежата.

Вълнението в стаята го заглуши.

– Светове от Мрежата! – извикаха различни гласове. Крещяха политици, министри и висши функционери.

– Тишина – заповяда Гладстоун и настъпи тишина. – Генерале, уверявахте ни, че всички вражески сили са най-малко на пет години от Мрежата. Как и защо се е променило това положение?

Генералът срещна погледа на президента.

– Госпожо президент, доколкото можем да кажем, всички следи от

хокингови двигатели са примамка. Рояците са изхвърлили двигателите си преди години и са се насочили към целите си с подсветлинна скорост... Възбуден брътвеж отново го заглуши.

– Продължавайте, генерале – каза Гладстоун и врявата за втори път рязко секна.

– С подсветлинна скорост... някои от рояците сигурно пътуват по този начин от петдесет или повече стандартни години... не беше възможно да ги засечем. Това просто не е по вина на...

– Кои светове са в опасност, генерале? – попита Гладстоун. Гласът ѝ беше много тих и много спокоен.

Морпурго хвърли поглед към празния въздух, сякаш търсеше там холосите и отново се съсредоточи към масата. Ръцете му бяха свити в юмруци.

– В настоящия момент нашето разузнаване, на основата на засечените следи от ядрени двигатели, последвани от преминаване към хокингови двигатели, когато са били разкрити, предполага, че първата вълна ще пристигне на Небесна врата, Божия горичка, Mare Infinitum, Аскуит, Иксион, Цингтао Ксишуанг Панна, Актеон, света на Бърнард и Темпе в следващите петнайсет до седемдесет и два часа.

Този път вълнението не можеше да бъде лесно усмирено. Гладстоун остави виковете и възклицанията да продължат няколко минути, преди да вдигне ръка, за да овладее заседанието.

Сенатор Колчев се беше изправил на крака.

– Как, по дяволите, се случи това, генерале? Уверенията ви бяха толкова категорични!

Морпурго запази самообладание. В гласа му нямаше гняв.

– Да, сенаторе, защото също се основавах на погрешни данни. Стрешихме. Предположенията ни бяха грешни. Президентът ще получи оставката ми след час... другите шефове на върховното командване ще се присъединят към мен.

– По дяволите оставката ви! – извика Колчев. – Преди това да свърши, всички заедно можем да увиснем на стълбовете на телепортаторите. Въпросът е какво, по дяволите, правите във връзка с това нашествие?

– Гейбриъл – тихо се обади Гладстоун, – седни, моля те. Това беше следващият ми въпрос. Генерале? Адмирале? Допускам, че вече сте издали заповеди по отношение на отбраната на тези светове? Адмирал Сингх се изправи и застана до Морпурго.

– Г. президент, направихме всичко, което можехме. За съжаление, от всички светове, заплашени от тази първа вълна, единствено Аскуит

разполага с наличен контингент на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Флотата може да стигне до останалите – не страдаме от липса на възможности за телепортиране, – но не може да се разгърне в толкова тънка отбрана, че да защити всичките. И за съжаление... – Сингх замълча за миг и после повиши глас, за да го чуят над надигналата се врява. – И за съжаление, разгръщането на стратегическия резерв за подсилване на Хиперионската кампания вече е започнало. Приблизително шейсет процента от двестата флотски единици, които включихме в преразгръщането или са телепортирани в системата на Хиперион, или са прехвърлени в бази, далеч от предните им отбранителни позиции по периферията на Мрежата.

Мейна Гладстоун потърка бузата си. Едва сега разбра, че все още носи пелерината си, макар изолиращата яка да беше смъкната. Откопча я и я остави да падне върху задната облегалка на стола си.

– Това, което казвате, адмирале, означава, че тези светове са незащитени и че няма възможност навреме да прехвърлим силите си там. Така ли е?

Сингх внимателно слушаше, застанал изпънат, като осъден на смърт пред езекуторски взвод.

– Точно така, г. президент.

– Какво може да се направи? – попита тя, като надвика възобновилите се крясъци. Морпурго пристъпи напред.

– Използваме гражданската телепортаторна матрица, за да прехвърлим на застрашените светове колкото е възможно повече пехота и морски пехотинци от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски, наред с лека артилерия и отбранителни сили въздух/космос.

Гладстоун погледна към Морпурго.

– Вярно е – потвърди генералът. – В най-добрия случай силите ни ще осигурят ариергардна акция, докато се прави опит за евакуация...

Сенатор Ришо се беше изправила на крака.

– Опит за евакуация! Генерале, вчера ни казахте, че евакуацията на два-три милиона граждани от Хиперион е неосъществима. Да не би сега да твърдите, че сме в състояние успешно да евакуираме... – тя замълча за миг, за да се консултира с инфотермния си имплант, – ...седем милиарда души, преди нахлуването на силите на прокудените да ни попречи?

– Не – отвърна Морпурго. – Можем да пожертваме войниците, за да спасим неколцина... неколцина избрани служебни лица, знатни семейства, обществени и промишлени лидери, необходими за продължаването на войната.

– Генерале – каза Гладстоун, – вчера събрали се тук се съгласиха

с незабавно прехвърляне на войници от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, за подсилване на флотата при Хиперион. Това представлява ли проблем при новото разгръщане?

Генерал Ван Цайдт, командващ морските пехотинци, се изправи.

– Да, г. президент. Войниците бяха телепортирани до очакващите ги транспортни кораби веднага след решението на този съвет. Почти две трети от сто хилядите определени войници бяха прехвърлени в системата на Хиперион до... – той погледна към стария си хронометър, – ...0530 ч. стандартно време. Приблизително преди двацет минути. Ще минат поне от осем до петнайсет часа, преди тези транспортни кораби да могат да се върнат в базата на системата Хиперион и да бъдат прехвърлени обратно в Мрежата.

– А колко войници на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са в Мрежата сега? – попита Гладстоун. Тя вдигна ръка и докосна с едно от кокалчетата долната си устна.

Морпурго си пое дъх.

– Приблизително трийсет хиляди, г. президент. Сенатор Колчев удари по масата с длан.

– Значи сме оголили Мрежата не само откъм бойните си космически кораби, но и откъм повечето войници на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

Това не беше въпрос и Морпурго не отговори. Сенатор Фелдшайн от света на Бърнард се изправи на крака.

– Г. президент, моят свят... всички споменати светове... трябва да бъдат предупредени. Ако вие не сте готова за незабавно съобщение, трябва да го направя аз.

Гладстоун кимна.

– Ще съобщя за нахлуването веднага след тази среща, Дороти. Ще улесним контакта с гласоподавателите ви чрез всички средства за информация.

– По дяволите средствата за информация – възкликна ниската, тъмнокоса жена. – Телепортирам се вкъщи веднага, щом свършим тук. Каквато и участ да сполети света на Бърнард, аз трябва да я споделя. Дами и господа, всички ние би трябвало да увиснем на стълбовете, ако новината е вярна. – Фелдшайн седна на мястото си сред мърморене и шепот.

Говорител Гибънс се изправи и почака, докато настъпи тишина. Гласът му беше извънредно напрегнат.

– Генерале, вие говорите за първата вълна... това някакъв предпазлив военен жаргон ли е или разполагате с разузнавателни сведения, че ще има и други вълни? Ако е така, какво може да очаква другите

светове в Мрежата и Протектората?

Ръцете на Морпурго се свиха, после се отпуснаха. Той отново хвърли поглед към празния въздух и се обърна към Гладстоун.

– Г. президент, мога ли да използвам една графика?

Гладстоун кимна.

Холосът беше същият, който военният бе използвал по време на заседанието им на Олимп – Хегемонията в златисто, звездите от Протектората в зелено, векторите на рояците на прокудените – червени линии със сини,менящи се опашки, позициите на флотата на Хегемонията – оранжеви – и веднага ставаше очевидно, че червените вектори са далеч от старите си курсове, пронизвайки космоса на Хегемонията като стрели с кървави върхове. Сега оранжевите въгленчета бяха гъсто съсредоточени в системата на Хиперион, а други бяха наредени по телепортаторните маршрути като мъниста на гердан.

Някои от сенаторите с военен опит ахнаха от това, което виждаха.

– От дванайсетте рояка, за чието съществуване знаем – с все още тих глас заговори Морпурго, – очевидно всички са ангажирани в нахлуването в Мрежата. Няколко се разделиха на многобройни шурмови групи. Можете да проследите маршрута на втората вълна, която се очаква да достигне целите си от сто до двеста и петдесет часа след първата.

В стаята не се чуваше никакъв шум. Гладстоун се запита дали другите също съдържат дъха си.

– Целите на втората вълна са: Хеброн, след сто часа, Ренесанс Вектор, след сто и десет часа, Ренесанс Две, след сто и дванайсет часа, Нордхолм, след сто двамайсет и седем часа, Мауи-Обетована, след сто и трийсет часа, Талия, след сто четирийсет и три часа, Денеб Драйт и Фир, след сто и петдесет часа, Сол Дракони Септем, след сто шейсет и девет часа, Фрийхолм, след сто и седемдесет часа, Нова Земя, след сто деветдесет и три часа, Фуджи, след двеста и четири часа, Нова Мека, след двеста и пет часа, Пацем, Армагаст и Свобода, след двеста двамайсет и един час, Лусус, след двеста и трийсет часа и Тау Сети Сентър, след двеста и петдесет часа.

Холосът избледня. Тишината се проточи. Накрая генерал Морпурго каза:

– Предполагаме, че рояците от първата вълна ще имат и вторични цели след първоначалното си нахлуване, но времето за преход с хокингови двигатели ще е в рамките на стандартните за Мрежата време-дългове, от девет седмици до три години. – Той отстъпи назад и застана в стойка „свободно“.

– Мили Боже – прошепна някой зад Гладстоун. Президентът потри долната си устна. За да спаси човечеството от това, което беше смятала за цяла вечност на робство... или още по-лошо, унищожение... тя се бе готвила да отвори предната врата на къщата за вълка, докато повечето от семейството се криеха горе, в безопасност зад заключени врати. Но сега денят беше настъпил и вълците влизаха през всички врати и прозорци. Гладстоун почти се усмихна на справедливостта във всичко това, на пълната си глупост да мисли, че може да освободи хаоса и после да го овладее.

– Първо – каза тя, – няма да има оставки и самообвинения, докато не разреша аз. Много е вероятно това правителство да падне... и членовете на кабинета, включително и самата аз... както уместно се изрази Гейбриъл, наистина да увиснем на стълбовете. Но междувремето ние сме правителството на Хегемонията и трябва да действаме като такава.

Второ, ще се срещна с този съвет и с представители на други сенатски комисии след един час, за да прегледаме речта, която ще изнеса пред Мрежата в 0800 ч. стандартно време. Тогава вашите предложения ще бъдат добре дошли.

Трето, с настоящето нареждам и упълномощавам командването на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, събрано тук и из цялата Хегемония, да направи всичко по силите си, за да защити гражданството и собствеността на Мрежата и Протектората, каквито и извънредни мерки да се наложи да приложи. Генерале, адмирале, искам войниците прехвърлени обратно на застрашените светове в Мрежата до десет часа. Не ме интересува как ще бъде изпълнено това, но ще бъде изпълнено.

Четвърто, след речта си, ще свикам пълно заседание на Сената и Всеобема. Тогава ще обявя състояние на война между човешката Хегемония и народите на прокудените. Гейбриъл, Дороти, Том, Ейко... всички вие... ще бъдете много заети през следващите няколко часа. Подгответе речите си за родните си светове, но участвайте в гласуването. Искам поименната поддръжка на Сената. Говорител Гибънс, мога само да помоля за помощта ви в ръководството на дебатите по Всеобема. Важно е гласуването на целия Всеобем да стане до 1200 ч. днес. Не трябва да има изненади.

Пето, ще евакуираме гражданите на световете, застрашени от първата вълна. – Гладстоун вдигна ръка и спря възраженията и обясненията на специалистите. – Ще евакуираме всички, които успеем, за оставащото ни време. Министри Персов, Имото, Дан-Гидис и Кръненс от Министерството на транспорта ще създадат и оглавят Евакуационния

координационен съвет и ще ми предадат подробен доклад и срок за действие до 1300 ч. днес. ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и Бюрото за сигурност на Мрежата ще надзирават контролирането на тълпите и защитата на районите на телепортаторите.

Накрая, искам да се срещна със съветник Албедро, сенатор Колчев и говорител Гибънс в частния си апартамент след три минути. Има ли някакви въпроси?

Отвърнаха й зашеметени лица.

Гладстоун се изправи.

– Късмет – пожела тя. – Действайте бързо. По никакъв начин не спомагайте за разпространяване на излишна паника. И нека Бог пази Хегемонията. – Тя се обърна и бързо излезе от помещението.

Гладстоун седна зад бюрото си. Колчев, Гибънс и Албедро седнаха срещу нея. Напрежението във въздуха, което някак си се просмукваше от полуосезаемите припрени действия навън, беше още по-влудяващо поради продължителното мълчание на Гладстоун преди да заговори. Тя и за миг не откъсваше очи от съветник Албедро.

– Вие – накрая каза тя, – ни предадохте.

Учтивата полуусмивка на проекцията не трепна.

– В никакъв случай, г. президент.

– Тогава разполагате с една минута, за да обясните защо Техноцентърът и особено Съвещателната комисия на ИИ не предсказаха това нахлуване.

– Ще ми бъде необходима само една дума, за да го обясня, г. президент – отвърна Албедро. – Хиперион.

– По дяволите Хиперион! – извика Гладстоун и удари с длан по древното бюро в съвсем нетипичен за нея изблик на ярост. – До гуша ми е дошло да слушам за непредвидими променливи и за Хиперион, предвидимата черна дупка, Албедро. Или Техноцентърът може да ни помогне да разберем вероятностите, или са ни лъгали вече пет века. Кое от двете?

– Комисията предсказа войната, г. президент – отвърна сивокосият образ. – Поверителните ни съвети към вас и консултативната група ви обясниха несигурността на събитията, щом в уравнението се включи Хиперион.

– Глупости – изръмжа Колчев. – Предполага се, че предсказанията ви трябва да са безпогрешни по отношение на общите тенденции. Това нападение трябва да е било планирано преди десетилетия. Или дори преди векове.

Алbedo сви рамене.

– Да, сенаторе, но е също толкова вероятно единствено решението на това правителство да започне война в системата на Хиперион да е предизвикало промяната в плановите на прокудените. Ние ви посъветвахме да не предприемате никакви действия спрямо Хиперион.

Говорител Гибънс се наведе напред.

– Вие ни дадохте имената на личностите, необходими за така нареченото Поклонение пред Шрайка.

Алbedo не сви отново рамене, но позата на проекцията му беше спокойна и самоуверена.

– Помолихте ни да ви предложим имена на личности от Мрежата, чиито молби към Шрайка биха променили предсказания от нас изход на войната.

Гладстоун изпъна пръсти и почука с тях по брадичката си.

– А определили ли сте вече по какъв начин тези молби ще променят изхода на онази война... на тази война?

– Не – отвърна Алbedo.

– Съветник – каза президент Мейна Гладстоун, – моля, почувтайте се уведомен, че от този момент, в зависимост от изхода от следващите няколко дни, правителството на Хегемонията на Човека обмисля обявяването на състояние на война между нас и общността, известна с наименованието Техноцентър. Като фактически посланик на общността, ви е поверено предаването на този факт. Алbedo се усмихна и разпери ръце.

– Г. президент, шокът от ужасната новина трябва да ви е накарал да си направите лоша шега. Обявяването на война срещу Техноцентъра ще е все едно... все едно риба да обяви война на водата, все едно някой шофьор да нападне своето ЕМПС, поради смущаващата вест за катастрофа някъде другаде.

Гладстоун не се усмихна.

– Някога имах дядо на Патауфа – бавно произнесе тя с ясно доловим диалект, – който изстреля шест куршума с пулсовата си пушка в семейното ЕМПС, когато една сутрин то не потегли. Свободен сте, съветник.

Алbedo премигна и изчезна. Рязкото му заминаване беше или съзнателно нарушаване на протокола – обикновено проекцията напускаше помещението или оставяше другите да излязат, преди да се стопи – или беше признак, че контролиращият го интелект в Техноцентъра е потресен от разговора.

Гладстоун кимна към Колчев и Гибънс.

– Не искам да ви задържам, господа – каза тя. – Но ви уверявам, че ще очаквам пълна подкрепа след пет часа, когато ще е обявяването на войната.

– Ще я имате – обеща Гибънс. Двамата мъже излязоха.

През врати и тайни входи в ламперията влязоха помощници и започнаха да изстрелват въпроси и да искат инструкции. Гладстоун вдигна пръст.

– Къде е Севърн? – попита тя. При вида на озадачените лица, президентът добави: – Поетът... художникът, искам да кажа. Онзи, който рисува портрета ми?

Неколцина от помощниците се спогледаха така, сякаш Гладстоун се беше смахнала.

– Още спи – отвърна Лейт Хънт. – Взел е някакви приспивателни и никой не се е сетил да го събуди за заседанието.

– Искам го тук след двацет минути – заяви Гладстоун. – Изложете му накратко положението. Къде е командир Лий?

Ники Кардън, младата жена, която отговаряше за връзките с военните, отговори:

– Снощи Лий е бил назначен за охранителен патрул от Морпурго и секторния началник на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: флота. Ще се прехвърля от един океански свят на друг в продължение на двацет години наше време. В момента е... тъкмо се е прехвърлил във ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: КОМЦЕНТЪР на Бреша в очакване на транспорт до следващия свят.

– Върнете го тук – нареди Гладстоун. – Искам да бъде повишен в контраадмирал или каквото и по дяволите да е съответният военен чин и после да бъде назначен тук, при мен, не в Правителствения дом или Президентството. Ако трябва, назначете го за пласъор на ядрено оръжие.

Гладстоун погледна за миг към празната стена. Помисли си за световите, които беше обиколила предишната нощ. За света на Бърнард, за светлината на лампите, проникваща през листата, за древните тухлени сгради на колежа. За Божия горичка с нейните завързани балони и свободно летящи дзеппени, приветстващи зората. За Небесна врата с нейната Променада... за всички планети, които попадаха сред целите на първата вълна. Тя поклати глава.

– Лейт, искам ти, Тара и Бринденат да ми донесете първите схеми и на двете речи – общото обръщение и обявяването на войната – след четирийсет и пет минути, Кратко. Категорично. Провери в архива под имената на Чърчил и Струденски. Реалистично, но президивкателно,

оптимистично, но изпълнено с мрачна решителност. Ники, трябва ми реално-времево наблюдение на всеки ход, който предприема върховното командване. Искам собствени дисплеи с командните карти – предавани чрез импланта ми. САМО ЗА ПРЕЗИДЕНТА. Барбра, ти ще си моето продължение на дипломатията с други средства в Сената. Отиди там, наблюдавай ги, натягай струните, изнудвай ги, придумвай ги и като цяло им дай да разберат, че ще е по-безопасно да излязат и да се бият с прокудените веднага, вместо да ме разпнат през следващите три-четири гласувания. Някакви въпроси? – Гладстоун изчака три секунди и плясна с длани. – Е, да се размърдаме, хора!

В краткия интервал преди следващата вълна сенатори, министри и помощници, Гладстоун се завъртя към празния таван над нея, вдигна пръст към него и разклати ръка.

После се обърна обратно, точно когато започна да нахлува следващата тълпа от висши функционери.

25.

Сол, консултът, отец Дюре и Хет Мастийн, все още изпаднал в безсъзнание, бяха в първата от Пещерните гробници, когато чуха изстрелите. Консултът излезе сам, бавно, предпазливо, като проверяваше за бурята от приливи на времето, която ги бе изблъскала по-дълбоко в долината.

– Всичко е наред – извика към другите той. Бледият блясък на фенера на Сол освети дъното на пещерата, трите бледи лица и покрития с роба вързоп, който представляваше храмерът. – Приливите са отслабнали – извика консултът.

Сол се изправи. Личицето на дъщеря му се виждаше като блед овал под неговото собствено.

– Сигурен ли си, че изстрелите са от пистолета на Брон? Консултът посочи към мрака навън.

– Никой от останалите от нас няма оръжие с куршуми. Ще отида да проверя.

– Почакай – каза Сол. – Ще дойда с теб.

Отец Дюре остана, коленичил до Хет Мастийн.

– Тръгвайте. Аз ще остана при него.

– Един от нас ще се върне през следващите няколко минути – обеща консултът.

Долината се осветяваше от бледия блясък на Гробниците на времето. Вятър реवेशе от юг, но тази нощ въздушното течение беше по-високо, над скалните стени, и дюните на дъното на долината бяха спокойни. Сол последва консула по неравната пътека надолу и после към началото на долината. Леките притегляния на дежа ви напомниха на учения за силата на приливите на времето преди час, но сега изчезваха дори и последните следи от странната буря.

Когато пътеката се разшири към дъното на долината, Сол и консулт тръгнаха рамо до рамо покрай опърленото бойно поле на Кристалния монолит. Високата постройка излъчваше млечен блясък, отразяващ се в безбройните отломки, които покриваха земята. После леко се изкачиха покрай Нефритената гробница с нейното бледозелено фосфоресциране и отново завиха по зигзаговидната пътека към Сфинкса.

– Боже мой – промълви Сол и се втурна напред, като се опитваше да не разтърсва спящото дете в носилката. Той коленичи до тъмната фигура на най-високото стъпало.

– Брон ли е? – попита консулт, спирайки на две крачки зад него, задъхан след внезапното изкачване.

– Да. – Сол понечи да вдигне главата ѝ и рязко дръпна назад ръката си, когато докосна нещо гладко и студено, което излизаше от черепа на жената.

– Мъртва ли е?

Сол притисна главичката на бебето до гърдите си, докато проверяваше пулса на шията на Брон.

– Не – отвърна той и дълбоко си пое дъх. – Жива е... но е в безсъзнание. Подай ми фенера си.

Ученият взе фенерчето и освети проснатото тяло на Брон Ламиа, като следваше сребристая нишка – „пипало“ отговаряше повече на действителността, защото нещото беше от плът и предизвикваше впечатление за органичен произход, – която водеше от невралния шунтов шекер в черепа ѝ през широкото най-горно стъпало на Сфинкса и влизаеше в отворения портал. Самият Сфинкс блестеше най-ярко от всички Гробници, но входът му беше много тъмен.

Консулт се приближи.

– Какво е това? – Той протегна ръка и докосна сребристия кабел, а после я отдръпна рязко като Сол. – Боже мой, то е топло.

– Като живо е – съгласи се ученият. Той беше разтрил дланите на Брон и сега леко пляскаше бузите ѝ в опит да я събуди. Тя не помръдваше. Сол се обърна и проследи кабела с фенерчето дотам, където

изчезваше от поглед по коридора на Сфинкса. – Не мисля, че е нещо, което доброволно си е прикачила.

– Шрайка – рече консултът. Той се наведе по-близо, за да активира биомониторните датчици на инфотерма на китката на Брон. – Всичко е нормално, освен мозъчните вълни. Сол.

– Какво казват те?

– Че е мъртва. Поне, че мозъкът е мъртъв. Няма никакви висши функции. Сол въздъхна и се залюля назад на пети.

– Трябва да видим докъде води този кабел.

– Не можем ли просто да го откачим от шунтовия щекер?

– Виж – каза Сол и насочи светлината към тила на Брон, като отметна настрани тъмните ѝ къдрици. Невралният шунт, обикновено пластотелесен диск с диаметър няколко милиметра и с десетмикрометров щекер, като че ли се стопяваше... плътта се издигаше в червена подутина, за да се свърже с микропроводниците на металния кабел.

– За да го махнем, ще ни трябва хирург – прошепна консултът. Той докосна възпалената наглед плът. Брон не помръдна. Консултът отместилъча на фенерчето и се изправи. – Ти остани с нея. Аз ще тръгна вътре по кабела.

– Използвай комуникационните канали – предложи Сол, макар да знаеше колко безполезни са те при надигането и спадането на приливите на времето.

Консултът кимна и бързо тръгна напред, преди страхът да го накара да се поколебае.

Хромираният кабел се извиваше надолу по главния коридор и изчезваше от поглед зад стаята, в която поклонниците бяха спали предишната нощ. Консултът хвърли поглед в помещението, като освети с фенерчето одеялата и раниците, оставени от тях в бързината.

Той проследи кабела около завоя на коридора, през централния портал, където коридорът се разделяше на три по-тесни прохода, нагоре по рампата и после отново надясно по тесния проход, който бяха нарекли „Магистрала на крал Тът“ по време на предишните си претърсвания. Продължи надолу по рампата, по един нисък тунел, в който трябваше да пълзи внимателно на ръце и колене, за да не докосва топлото като плът пипало, нагоре по толкова стръмен наклон, че трябваше да се катери като в комин, надолу по по-широк коридор, който не помнеше и чиито каменни стени се стесняваха към таван, през който се процеждаха капки влага, и сетне стръмно надолу, като забавяше спускането си единствено с цената на разранените си длани и колене, изпълзвайки накрая по

проход, по-дълъг от самия Сфинкс. Консултът беше изгубил всякаква ориентация и разчиташе кабелът да го изведе обратно, когато дойдеше време.

– Сол – накрая извика той, без да вярва нито за миг, че може да бъде чуто през камъка и приливите на времето.

– Тук съм – прозвуча като съвсем слаб шепот гласът на учения.

– Адски навътре съм – прошепна консултът в инфотерма си. – По коридор, който не помня да сме виждали преди. Изглежда много дълбок.

– Намери ли къде свършва кабелът?

– Да – тихо отвърна дипломатът и седна, за да избърше потта от лицето си с носна кърпичка.

– Възел ли е? – попита Сол, говорейки за едно от безбройните разклонения, в които гражданите на Мрежата можеха да се включат в инфосферата.

– Не. Нещото като че ли се влива направо в каменния под. Коридорът също свършва тук. Опитах се да помръдна кабела, но връзката е подобна на мястото, където невралният шунт се слива с черепа на Брон. Прилича просто на част от камъка.

– Хайде, излизай – долетя гласът на Сол над стърженето на статичното електричество. – Ще опитаме да го отрежем от нея.

Във влагата и мрака на тунела, консултът за пръв път в живота си изпита истинска клаустрофобия. Откри, че му е трудно да диша. Беше сигурен, че в мрака зад него има нещо, което препречва притока на въздух и единствения път за отстъпление. Ударите на сърцето му почти се чуваха в тесния и нисък коридор.

Той започна да диша бавно, отново избърса лицето си и се опита да заглуши паниката.

– Това може да я убие – между бавните си вдишвания каза консултът.

Никакъв отговор. Възрастният мъж отново извика, но нещо беше прекъснало гънката им връзка.

– Излизам – съобщи той в беззвучния уред, обърна се кръгом и освети ниския тунел с фенерчето. „Дали кабелът-пипало беше потрепнал, или това бе само илюзия на светлината?“

Консултът запълзя обратно по пътя, по който беше дошъл.

Бяха открили Хет Мастийн по залез слънце, само минути преди да удари бурята на времето. Храмерът беше залитал, когато консултът, Сол и Дюре го бяха видели за пръв път и докато стигнат до него, вече бе

паднал на земята в безсъзнание.

– Да го пренесем при Сфинкса – предложи Сол. В този миг, сякаш под диригентската палка на залязващото слънце, върху тях се стовариха приливите на времето като вълна от гадене и дежа ву. И тримата мъже паднаха на колене. Рахил се събуди и заплака със силата на ужасено новородено.

– Тръгваме към входа на долината – задъхано каза консултът, като се изправи, праметнал на рамо Хет Мастийн. – Трябва... да се измъкнем... от долината...

Тримата мъже се насочиха към началото на долината покрай първата гробница. Сфинкса, но приливите на времето се усилиха и започнаха да ги отблъскват като ужасен зашеметяващ вятър. Още трийсет метра нататък и те вече не можеха да се изкачат. Паднаха на ръце и колене, а Хет Мастийн се затъркаля по утъпканата пътека. Рахил беше престанала да плаче и неспокойно се гърчеше.

– Назад – прошепна Пол Дюре. – Назад в долината. Беше... по-добре... там долу.

Те се върнаха по стъпките си, залитайки по пътеката като трима пияници, всеки от които носи прекалено ценен товар, за да го изпусне. Отдъхнаха си за миг под Сфинкса, опрели гърбове в един камък. Като че ли самата материя на пространството и времето се местеше и извиваше около тях. Сякаш светът беше знаме и някой го бе развял с яростен замах. Действителността като че ли се развълнува и нагъна, после отскочи далеч настрани и отново се нагъна като хребет на вълна над тях. Консултът остави храма да лежи до скалата и падна, задъхан на четири крака, панически вкопчил пръсти в земята.

– Кубът на Мьобиус – обади се храмерът и се размърда, все още със затворени очи. – Трябва да вземем куба на Мьобиус.

– По дяволите – успя да промълви консултът. Той грубо разтърси Хет Мастийн. – Защо ни е? Мастийн, защо ни трябва? – Главата на храма трмаво се клатеше назаднапред. Отново бе изпаднал в безсъзнание.

– Аз ще го донеса – надигна се Дюре. Свещеникът изглеждаше стар и болен, лицето и устните му бяха бледи.

Консултът кимна, праметна Хет Мастийн през рамо, помогна на Сол да се изправи на крака и със залитане тръгна надолу по долината, усещайки как приливите на антиентропните полета отслабват с отдалечаването от Сфинкса.

Отец Дюре се изкачи по пътеката, а после и по дългото стълбище,

залитна към входа на Сфинкса и се вкопчи в грубите камъни, както би се вкопчил моряк, паднал в бурно море, в хвърленото му въже. Сфинкса като че ли се разклати над него, първо трийсет градуса на едната страна, после петдесет – на другата. Дюре знаеше, че това се дължи единствено на изкривяването на възприятията му поради приливите на времето, но беше достатъчно, за да го накара да коленичи и да повърне.

Приливите спряха за миг, като яростен прибой, отдъхващ си между ужасните вълни и Дюре се изправи на крака, избърса уста с опакото на дланта си и влезе в тъмната гробница.

Не беше взел фенерче. Със залитане, той напипваше пътя по коридора, ужасен от въображението си, че докосва нещо гладко и студено в мрака или че попада в стаята, където се бе преродил и открива там собствения си труп, все още разложен в гроба. Дюре изкрещя, но викът му се загуби в урагания рев на собствения му пулс, когато приливите на времето отново се стовариха с предишната сила.

Стаята, в която бяха преспали, бе тъмна, с онзи ужасен мрак, който означава пълна липса на светлина, но очите на Дюре привикнаха и той разбра, че самият куб на Мьобиус леко свети с премигващи датчици.

Той влезе в разхвърляното помещение и грабна куба, вдигайки тежкия предмет с внезапен прилив на адреналин. В обобщаващите записи на консула се споменаваше за него – за тайнствения багаж на Мастийн по време на поклонничеството – както и за факта, че според тях в него имало ерг, едно от чуждопланетните създания със силови полета, използвани за двигатели на храмерските дърволети. Дюре нямаше представа защо ергът беше важен сега, но притисна кутията до гърдите си и се запрепва обратно по коридора, излезе навън, спусна се по стълбите и навлезе по-дълбоко в долината.

– Насам! – извика консултът от първата Пещерна гробница в подножието на скалната стена. – Тук е по-добре.

Дюре се заклатушка нагоре по пътеката, като едва не изпусна куба в объркването си, внезапно почувствал, че енергията му се изчерпва. Консултът му помогна да мине последните трийсет крачки до пещерата.

Вътре беше по-добре. Дюре усещаше настъпването и оттеглянето на приливите на времето точно пред входа на гробницата, но в дъното на пещерата, където светлинни глобуси разкриваха със студената си светлина сложни връзвания по стените, беше почти нормално. Свещеникът падна до Сол Уайнтрауб и остави куба на Мьобиус до безмълвния, но отворил очи Хет Мастийн.

– Свести се точно, когато ти приближи насам – прошепна Сол.

Очичките на бебето бяха широко отворени и много тъмни на бледата светлина. Консултът се отпусна до храмера.

– Защо ни трябва кубът? Мастийн, защо ни е?

Погледът на Хет Мастийн не трепна, мъжът не мигна.

– Наш съюзник – прошепна той. – Наш единствен съюзник срещу Господаря на болката. – Сричките бяха произнесени с характерния диалект на храмерския свят.

– По какъв начин ни е съюзник? – попита Сол и сграбчи с две ръце робата на мъжа. – Как да го използваме? Кога?

Погледът на храмера беше насочен към нещо в неопределената далечина.

– Ние се надпреварвахме за честта – дрезгаво прошепна той. – Истинският глас на *Sequia Semprevigens* пръв се свърза с киборга на възстановената личност на Кийтс... но честта на светлината на Муира се падна на мен. Именно „Игдразил“, моят „Игдразил“ беше принесен в жертва за изкупление на греховете ни спрямо Муира. – Храмерът затвори очи. Леката усмивка изглеждаше нелепа на суровото му лице.

Консултът погледна към Дюре и Сол.

– Това звучи по-скоро като терминология на култа към Шрайка, отколкото като храмерски догми.

– Навярно е и двете неща едновременно – прошепна Дюре. – В историята на теологията е имало и по-странни съюзявания.

Сол докосна с длан челото на храмера. Високият мъж гореше от треска. Ученият прерови единствения им медицински пакет, в търсене на болкоуспокоително или маншет за треска. Когато намери, той се поколеба.

– Не зная дали храмерите са в стандартните медицински норми. Не искам да го убие някаква алергия.

Консултът взе маншета и го долепи до слабата ръка на храмера.

– В нормите са. – Той се наведе по-близо. – Мастийн, какво стана на вятърната гемия? Очите на храмера се отвориха, но останаха нефокусирани.

– На вятърната гемия ли?

– Не разбирам – прошепна отец Дюре. Сол го отведе настрана.

– Мастийн така и не разказа историята си – прошепна той. – Изчезна през първата нощ на вятърната гемия. Остана кръв – много кръв, – както и багажът му, и кубът на Мьобиус. Но Мастийн го нямаше.

– Какво стана на вятърната гемия? – отново прошепна консултът. Той леко разтърси храмера, за да привлече вниманието му. – Помисли,

Истински глас на дървото Хет Мастийн!

Лицето на високия мъж се промени, очите му се фокусираха, смът-но азиатските черти изпъкнаха в познатите, сурови бръчки.

– Освободих стихията от затвора му...

– Ерга – прошепна на объркания свещеник Сол.

– ...и го обвързах с мисловната наука, която усвоих във Високите клони. Но тогава, без предупреждение, ни нападна Господаря на болката.

– Шрайка – прошепна Сол, по-скоро на себе си, отколкото на свещеника.

– Твоята кръв ли беше останала там? – попита храмера консулт.

– Кръв ли? – Мастийн придърпа качулката надолу, за да скрие объркването си. – Не, не беше моята кръв. Господаря на болката държе-ше... жрец... в ръцете си. Мъжът се съпротивляваше. Опитваше се да избегне шиповете на изкуплението...

– Ами ерга? – настоя консулт. – Стихията. Ти какво очакваше да направи за теб? Да те защити от Шрайка ли?

Храмерът се намръщи и повдигна треперееща ръка към веждите си.

– Той... не беше готов. Аз не бях готов. Върнах го в затвора му. Господаря на болката ме докосна по рамото. Бях... доволен... че моето изкупление ще е в часа на жертвата на дървовета ми.

Сол се наведе по-близо до Дюре.

– Дърволетът „Игдразил“ беше унищожен в орбита същата вечер – прошепна той. Хет Мастийн затвори очи.

– Уморен – с отслабващ глас прошепна той. Консулт отново го разтърси.

– Как стигна дотук? Мастийн, как стигна дотук от Тревното море?

– Свестих се сред Гробниците – прошепна храмерът, без да отваря очи. – Свестих се сред Гробниците. Уморен. Трябва да поспя.

– Остави го да си почине – каза отец Дюре. Консулт кимна и отпу-сна мъжа на земята.

– Това е пълна безсмислица – прошепна Сол, докато тримата мъже и бебето седяха на бледата светлина и усещаха как приливите на време-то прииждат и отстъпват навън.

– Губим един поклонник, печелим друг – промърмори консулт. – Сякаш се играе някаква странна игра.

Един час по-късно те бяха чули изстрелите да прокълтват в долината.

Сол и консулт приклекнаха до безмълвното тяло на Брон Ламиа.

– Трябва ни лазер, за да прережем това нещо – каза ученият. – Касада изчезна заедно с оръжията ни. Консултът докосна китката на младата жена.

– Ако го прережем, това може да я убие.

– Според биомонитора, тя вече е мъртва. Консултът поклати глава.

– Не. Става нещо друго. Това чудо може би прониква в киборговата личност на Кийтс, която тя носи. Навярно, когато я изчерпи, ще ни върне Брон обратно.

Сол вдигна двудневната си дъщеричка до рамото си и погледна навън над леко сияещата долина.

– Каква лудница. Нищо не върви така, както си мислехме. Само проклетият кораб да беше тук... на него има режещи инструменти, в случай, че се наложи да освободим Брон от това... това нещо... Тя и Мастийн биха имали шанс да оцелеят в корабния лазер.

Консултът остана коленичил и втренчен в нищото. След миг той каза: „Почакай тук с нея, моля те“ и изчезна в тъмната паст на входа на Сфинкса. Пет минути по-късно се върна с голямата си пътна чанта, извади от дъното ѝ една навита черга и я разгъна върху каменното стъпало на гробницата.

Беше древна, малко по-къса от два и малко по-широка от един метър. Сложно изтъканата материя бе избеляла от вековете, но полетните монолакна все още блестяха като злато на бледата светлина. Тънки проводници свързваха килима с единичната енергийна клетка, която сега откачваше консултът.

– Мили Боже – прошепна Сол. Той си спомни разказа на консула за трагичната любов на баба му Сайри с хегемонийския моряк Мерин Аспик. Любов, вдигнала бунт срещу Хегемонията и хвърлила Мауи-Обетована в дългогодишна война. Мерин Аспик беше долетял във Фърстсайт на килимчето на един свой приятел. Консултът кимна.

– Принадлежало е на Майк Ошо, приятел на дядо Мерин. Сайри го оставила в гробницата си, за да може Мерин да го открие там. Той ми го даде, когато бях дете – точно преди Битката за Архипелага, в която загина той и мечтата за свобода.

Сол прокара длан по вековното килимче.

– Жалко, че не може да работи тук. Консултът вдигна поглед.

– Защо да не може?

– Магнитното поле на Хиперион е под критичното равнище за ЕМ превозни средства – отвърна Сол. – Затова вместо ЕМПС-та, тук има дирижабли и плъзгачи, затова „Бенарес“ вече не функционира като

левитационен кораб. – Той замълча, чувствайки се глупаво да обяснява това на човек, който е бил хегемонийски консул на Хиперион в продължение на единайсет местни години. – Или греша?

Консултът се усмихна.

– Прав си, че стандартните ЕМПС-та не действат тук. Прекалено масивни са, за да се издигнат. Но самото хокингово килимче е подемна сила, то почти няма маса. Изпробвал съм го, когато живеех в столицата. Не лети гладко... но ще може да вози един човек.

Сол отново погледна към долината, покрай блестящите очертания на Нефритената гробница, Обелиска и Кристалния монолит, дотам, където сенките на скалната стена скриваха входа към Пещерните гробници. Зачуди се дали отец Дюре и Хет Мастийн са все още само... все още живи.

– Мислиш да отидеш за помощ ли?

– Мисля един от нас да отиде за помощ. Да върне тук кораба. Или поне да го освободи и да го прати обратно на автопилот. Можем да теглим жребий, за да определим кой ще отиде.

Беше ред на Сол да се усмихне.

– Помисли, приятелю. Дюре не е в състояние да пътува и във всеки случай не знае пътя. Аз... – Сол повдигна Рахил, докато темето ѝ не докосна страната му. – Пътуването може да продължи няколко дни. Аз – ние – не разполагаме с няколко дни. Ако изобщо нещо може да се направи за нея, ние трябва да останем тук и да се възползваме от шанса си. Ти си този, който трябва да отиде.

Консултът въздъхна, но не възрази.

– Нещо повече – добави Сол, – корабът е твой. Ако някой е в състояние да го освободи от забраната на Гладстоун, това си ти. А и добре познаваш генерал-губернатора.

Консултът погледна на запад.

– Чудя се дали Тео все още е на власт.

– Да се връщаме и да разкажем на отец Дюре нашия план – рече Сол. – Освен това оставих бибероните в пещерата, а Рахил е гладна.

Консултът нави килима, мушна го в раницата си и се втрени в Брон Ламиа, в отвратителния кабел, който се извиваше и изчезваше в мрака.

– Дали с нея всичко ще бъде наред?

– Ще накарам Пол да дойде с одеяло и да остане с нея, докато заедно с теб довлечем другия ни инвалид дотук. През нощта ли ще тръгнеш или ще изчакаш до изгрев слънце?

Консултът уморено потърка бузите си.

– Не ми харесва идеята да пресичам планините нощем, но така можем да спестим време. Ще тръгна веднага, щом си събера някои неща.

Сол кимна и погледна към входа на долината.

– Иска ми се Брон да можеше да ни каже къде е отишъл Силенъс.

– Ще гледам за него, като излетя – обеща консултът. Той вдигна очи към звездите. – Смятай трийсет и шест часа полет до Кийтс. Няколко часа, докато освободя кораба. Би трябвало да се върна след два стандартни дни.

Сол кимна, като люлееше детето. Умореното му, но отзивчиво изражение не скриваше съмненията му. Той сложи ръка на рамото на консула.

– Добре е да опитаме, приятелю. Хайде, ела да поговорим с отец Дюре и ако другият ни пътешественик се е събудил, да хапнем заедно. Изглежда, че Брон е донесл достатъчно провизии, за да си направим последно пиршество.

26.

Когато Брон Ламиа беше дете, баща ѝ – сенатор, а домът им – разположен на няколко свята, макар и за кратко, от Лусус до гористите чудеса на Административножилищния комплекс на Тау Сети Сентър, тя бе гледала древния, плоскообразен анимационен филм на Уолт Дисни „Питър Пан“. След прожекцията, момичето беше прочело книгата и двете едновременно бяха завладели сърцето му.

В продължение на месеци петгодишното според стандартното време момиче бе чакало Питър Пан да пристигне някоя нощ и да я отведе. Беше оставяла знаци, посочващи пътя към спалнята ѝ под покритата с шинди капандура. Беше напускала дома си, докато родителите ѝ спяха и бе лежала върху меката трева на моравите в Еленовия парк, загледана в млечносивото небе на ТС2, мечтаейки за момчето от Царството на мечтите, което някоя нощ щеше да я отведе със себе си на втората звезда отядно, чак до сутринта. Тя щеше да бъде негова спътница, майка на изчезналите му момчета, отмъстителка на злия Хук и най-вече, новата Уенди на Питър... новото приятелче на детето, което никога нямаше да порасне.

И сега, двацет години по-късно, Питър най-сетне беше дошъл за нея.

Ламиа не изпита болка, а само внезапен вледеняващ пристъп на

изместване, когато стоманеният нокът на Шрайка проникна в невралния шунт зад ухото ѝ. После вече не беше там и летеше.

Вече бе влизала през инфоравнината в инфосферата. Само преди седмици нейно време, Брон беше пътувала в матрицата на Техноцентъра с любимия си киберманиак, наивния Биби Сърбринджър, за да помогне на Джони да открадне обратно възстановената личност на киборга си. Бяха проникнали в периферията и откраднаха личността, но им бе попречил алармен сигнал и Биби беше загинал. На Ламиа никак не ѝ се искаше отново да влиза в инфосферата. Но сега беше там.

Изживяването не приличаше на нищо от това, което бе изпитвала с проводниците или възлите на инфотерма си. Беше като цялостна симулация – сякаш бе в пълноцветна холограма с обгръщащ я стереозвук. Беше като да е там.

Питър най-сетне бе дошъл да я отведе.

Ламиа се издигна над кивата на планетния лимб на Хиперион и видя елементарните канали на микровълнов инфопоток и теснолъчева комуникационна връзка, които минаваха за ембрионна инфосфера там. Не спря да проникне в нея, защото следваше оранжевата нишка в небето към истинските булеварди и магистрали на инфоравнината.

Космосът на Хиперион беше пълен с ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ и рояци на прокудените, донесли със себе си сложните гънки и решетки на инфосферата. Ламиа виждаше с нови очи хилядите равнища на инфопоток на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, развълнуван зелен океан от информация, пронизан от червените вени на секретни канали и въртящите се лилави сфери с яхналите ги черни фаги, които представляваха ИИ-ти на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Този псевдопод на огромната мегаинфосфера на Мрежата изтичаше от нормалното пространство през черните тунели на корабните телепортатори, по разширяващите се фронтове на вълните на застъпващите ги мигновени вълнения, които Ламиа разпозна като избухвания от десетки векторни предаватели.

Тя спря, внезапно изпитала неувереност къде да отиде, по кой булевард да поеме. Сякаш бе летяла и несигурността ѝ беше застрашила магията – заплашвайки да я захвърли на земята на толкова много километри отдолу.

Тогава Питър пое ръката ѝ и я понесе нагоре.

– Джони!

– Здравей, Брон.

Образът на собственото ѝ тяло се появи в същата секунда, в която тя видя и почувства неговия. Беше Джони, такъв, какъвто го бе видяла

за последен път – нейният клиент и любим – Джони с остри скули, кафяви очи, плътен нос и здрава челост. Кафеникаво-червените му къдри все още падаха върху яката му и лицето му си беше изпълнено с решителна енергия. Усмивката му все още я караше да се разтапя вътрешно.

Джони! Тогава тя го прегърна и почувства прегръдката, почувства силните му ръце върху гърба си, докато се носеха високо над всичко, почувства гърдите си, притиснати до гърдта му, докато той отвръщаше на прегръдката ѝ с изненадваща сила за niskия му ръст. Целунаха се и нямаше съмнение, че това ставаше в действителност.

Ламиа се носеше на една ръка разстояние от него, с ръце върху раменете му. Лицата и на двамата им бяха осветени от зелено-лилавия блясък на огромния инфосферен океан над тях.

– Действително ли е това? – Тя чу собствения си глас и диалект във въпроса, макар да знаеше, че само си го е помислила.

– Да. Толкова действително, колкото може да е която и да било част от инфоравнинната матрица. Ние сме на ръба на мегасферата в космоса на Хиперион. – В гласа му все още се усещаше онзи едва доловим акцент, който тя намираше за толкова омаен и влудяващ.

– Какво стана? – С думите, тя му предаваше образите на появата на Шрайка, на внезапното, ужасно проникване на острия му пръст.

– Да – помисли Джони, като я прегърна по-силно. – Някак си ме е освободил от Шрьоновата уредба и ни е включил директно в инфосферата.

– Мъртва ли съм, Джони?

Лицето на Джони Кийтс се усмихна надолу към нея. Той леко я разтърси, нежно я целуна и я завъртя така, че двамата да могат да виждат гледката над и под тях.

– Не, не си мъртва, Брон, макар че може да си прикачена към някаква странна животоподдържаща система, докато инфоравнинният ти аналог се скита тук с мен.

– Ти мъртъв ли си?

Той отново ѝ се усмихна.

– Вече не, макар че животът в Шрьонова уредба изобщо не е толкова лош. Това е като да сънуваш нечий сънища.

– Аз те сънувах. Джони кимна.

– Мисля, че това не бях аз. Сънувах същите сънища... разговори с Мейна Гладстоун, правителствени съвети на Хегемонията...

– Да!

Той стисна ръката ѝ.

– Подозирам, че са реактивирали друг киборг на Кийтс. Някак си бяхме в състояние да се свързваме през всичките тези светлинни години.

– Друг киборг ли? Как? Ти унищожи матрицата на Техноцентъра, освободи личността...

Любимият ѝ сви рамене. Носеше надиплена риза и копринена жилетка в стил, който не беше виждала никога досега. Потокът от данни по булевардите над тях обагри и двама им с трепкаща неонова светлина, когато полетяха натам.

– Подозирах, че имат повече подсигуровки, отколкото заедно с Би-би успяхме да намерим по време на онова толкова плитко проникване в периферията на Техноцентъра. Това няма значение, Брон. Ако има друго копие, тогава той съм аз, а не вярвам, че той може да е враг. Хайде, ела да поразгледаме.

Лаmia се дръпна за миг, когато той я притегли нагоре.

– Какво да разгледаме?

– Това е нашият шанс да разберем какво става, Брон. Шанс да се доберем до дъното на много мистерии.

Тя усети нетипичната боязън в собствения си глас/мисъл.

– Не съм сигурна, че ми се иска, Джони. Той се завъртя, за да я погледне.

– Това ли е детективът, когото познавах? Какво е станало с жената, която не можеше да устоява на тайни?

– Тя преживя някои тежки моменти, Джони. Можех да се обърна назад и да разбера, че детективската ми професия е – в голямата си част – реакция към самоубийството на баща ми. Все още се опитвам да разнища подробностите около смъртта му. Междувременно в действителния живот бяха наранени много хора. Включително и ти, мили мой.

– Разнищи ли ги?

– Какво?

– Подробностите около смъртта на баща ти? Ламia се намръщи към течната маса на инфосферата, която се отдръпваше и прииждаше над тях.

– Там горе чакат много отговори, Брон. Ако имаш смелостта да отидеш да ги погледнеш. Тя отново хвана ръката му.

– Можем да загинем там.

– Да.

Ламia спря и погледна надолу към Хиперион. Светът беше тъмна крива с няколко изолирани джоба инфопоток, които блестяха като

лагерни огньове в нощта. Огромният океан над тях кипеше и пулсираше от светлина и инфопоточен шум – и Брон разбра, че това е най-малкото продължение на мегасферата. Тя разбра... тя почувства... че преродените им инфоравнинни аналози сега могат да посетят места, за които никой киберманиак не беше и мечтал.

Брон знаеше, че заедно с Джони може да проникне в мегасферата и Техноцентъра до дълбини, до които никога не бе достигал човек. И се страхуваше.

Но най-сетне беше с Питър Пан. И царството на мечтите я зовеше.

– Добре, Джони. Какво чакаме?

Те се издигнаха към мегасферата.

27.

Полковник Федман Касад последва Монита през портала и се оказа в огромна лунна равнина, където ужасно трънено дърво се издигаше на пет километра в кървавочервено небе. Човешки фигури се гърчеха по многобройните клони и шипове: ясно се виждаше, че по-близките са хора и страдат от болка, а по-далечните бяха смалени от разстоянието и напомняха бледи гроздове.

Касад премига и си пое дъх под повърхността на живачния пластокостюм. Той се огледа наоколо, покрай безмълвната фигура на Монита, откъсвайки очи от отвратителното дърво.

Това, което беше помислил за лунна равнина, бе повърхността на Хиперион на входа към долината на Гробниците на времето, но един ужасно променен Хиперион. Дюнните бяха замръзнали и изкривени, сякаш са били взривени и стопени на стъкло, камъните и скалните стени също се бяха разтекли и замръзнали като ледници от светъл камък. Нямаше атмосфера – небето беше черно с безмилостната чистота на безвъздушни луни навсякъде. Слънцето не беше това на Хиперион – такава светлина човешкият опит не познаваше. Касад погледна нагоре и зрителните филтри на пластокостюма се поляризираха, за да се справят с ужасните енергии, изпълващи небето с ивици червена кръв и яростни взривове бяла светлина.

Долината под него като че ли вибрираше, сякаш с недоловими трусове. Гробниците на времето блестяха със собствената си вътрешна енергия, хвърляха пулсираща студена светлина на голямо разстояние в дъното на долината от всеки вход, портал и отвор. Изглеждаха нови,

гладки и лъскави.

Касад разбра, че единствено пластокостюмът му позволява да диша и спасява тялото му от лунния студ, заменил пустинната жега. Той се обърна, за да погледне Монита, опита се да зададе интелигентен въпрос, не успя и отново вдигна очи към невероятното небе.

Тръненото дърво като че ли беше направено от същата стомана, хром и хрущял като самия Шрайк: очевидно изкуствено и въпреки това ужасно органично в същото време. В основата си стволът беше дебел двеста-триста метра, по-ниските клони имаха почти същия диаметър, но по-малките и тръните скоро се заостряха като ками, разперили се към небето с ужасния, набучен на тях човешки плод.

Беше невероятно, че хора, набучени така, можеха да живеят толкова дълго – още по-невероятно бе, че оцеляват във вакуума на това място извън времето и пространството. Но оцеляваха и страдаха. Касад ги виждаше как се гърчат. Всички бяха живи. И всички страдаха.

Касад осъзнаваше болката като силен звук, надхвърлящ възможностите на слуха, като огромна, постоянна йерихонска тръба от болка, сякаш хиляди неопитни пръсти падаха върху хиляди клавиши на грамаден орган от болка. Болката беше толкова осезаема, че той огледа пламтящото небе, сякаш дървото бе огън или висок сигнален фар с ясно видими вълни от болка.

Но там имаше само дрезгава светлина и лунна застиналост.

Касад усили увеличението на зрителните обективи на пластокостюма и огледа клон по клон, трън по трън. Хората, които се гърчеха там, бяха от двата пола и от всички възрасти. Носеха различни разкъсани дрехи и безредната им козметика датираше от много десетилетия, ако не и от векове. Повечето от модните стилове бяха непознати на Касад и той предположи, че вижда жертви от своето бъдеще. Имаше хиляди... десетки хиляди... жертви. Всички бяха живи. И всички страдаха.

Касад спря, съсредоточи се върху един от клоните на четиристотин метра от земята, върху група тръни и тела далеч от ствола, върху единствен трън дълъг три метра, от който висеше позната лилава пелерина. Фигурата там се гърчеше, извиваше се и се обърна към Федман Касад.

Той гледаше набученото тяло на Мартин Силенъс.

Касад изруга и стисна юмруци толкова силно, че костите на ръцете го заболяха. Огледа се за оръжието си, усилвайки увеличението, за да провери в Кристалния монолит. Там нямаше нищо.

Полковник Касад поклати глава, разбра, че пластокостюмът му е

по-добро оръжие от онова, което беше донесъл на Хиперион и закрочи към дървото. Не знаеше как ще се покатери, но щеше да намери начин. Не знаеше как ще свали Силенъс жив – как ще свали долу всички жертви, – но щеше да го стори или да умре, докато се опитва.

Касад направи десет крачки и спря на завоя на замръзнала дюна. Шрайка стоеше между него и дървото.

Той разбра, че яростно се хили под хромираното силово поле на пластокостюма. Именно това бе чакал от толкова много години. Именно това беше доблестната битка, за която бе заложил живота и честта си преди двайсет години на церемонията „Масада“ на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Двубой между воители. Сражение за защита на невинните. Касад се ухили, изпъна ръба на дясната си длан в сребристо острие и пристъпи напред.

– Касад!

Той погледна назад при вика на Монита. Светлина бликна върху живачната повърхност на голото ѝ тяло, когато тя посочи към долината.

Втори Шрайк се появяваше от гробницата, наречена Сфинкса. Понататък в долината един Шрайк излизаше от входа на Нефритената гробница. Дрезгава светлина проблясна по шипове и бръсначни жици, когато друг изплува от Обелиска, на половин клик разстояние.

Касад не им обърна внимание и се насочи към дървото и неговия пазител.

Сто Шрайка стояха между него и дървото. Той премига и още сто се появиха от лявата му страна. Погледна зад себе си и легион Шрайкове стояха безстрастно като скулптури по студените дюни и стопените камъни на пустинята.

Касад удари с юмрук по коляното си.

– По дяволите!

Монита се приближи до него и ръцете им се докоснаха. Пластокостюмите се сляха и той усети топлата плът на рамото ѝ до своето. Тя заслана бедро до бедро до него.

– Обичам те, Касад.

Той погледна съвършените линии на лицето ѝ, не обърна внимание на бушуващите отражения и багри по него и се опита да си спомни първия път, когато я беше срещнал в гората до Азенкур. Помнеше сепващите ѝ зелени очи и къса, кестенява коса. Пълната ѝ долна уста и вкуса на сълзи, когато случайно я беше ухапал.

Той вдигна ръка и докосна страната ѝ, усети топлината на кожата под пластокостюма.

– Ако ме обичаш – прати към нея той, – остани тук.

Тогава полковник Федман Касад се обърна и издаде вик, който можеше да чуе единствено той в лунната тишина – отчасти бунтовен крясък от далечното човешко минало, отчасти кадетски поздрав, отчасти каратистки вик и отчасти чисто предизвикателство. Затича се по дюните към тръненото дърво и към Шрайка, точно пред него.

Сега по хълмовете и в долината имаше хиляди Шрайкове. Ноктите им щракнаха едновременно, светлината блестеше по десетки хиляди остри като скалпели шипове и тръни.

Касад не обърна внимание на другите и се затича към Шрайка, който мислеше, че е видял първи. Над нещото се гърчеха в самотата на болката си човешки фигури.

Шрайка, към който тичаше, разтвори ръце, сякаш за прегръдка. Извити остриета като че ли щръкнаха от скрити ножници по китките, ставите и гърдите му.

Касад изкрещя и ликвидира оставащото разстояние.

28.

– Не би трябвало да отивам – каза консултът. Заедно със Сол пренасяха отново изпадналият в безсъзнание Хет Мастийн от Пещерната гробница до Сфинкса, докато отец Дюре наглеждаше Брон Ламиа. Беше почти полунощ и долината блестеше от отразената светлина на Гробниците. Крилете на Сфинкса разрязваха дъги от малкото небе, което виждаха между скалните стени. Брон лежеше неподвижна, а отвратителният кабел се извиваше в мрака на гробницата. Сол докосна рамото на консула.

– Вече го обсъждахме. Трябва да отидеш. Консултът поклати глава и разсеяно поглади хокинговото килимче.

– Може и да е в състояние да носи двама. Ти и Дюре бихте могли да стигнете дотам, където е завързан „Бенарес“.

Сол държеше малката главичка на дъщеря си в шепа, докато леко я люлееше.

– Рахил е на два дни. Освен това, тук е мястото, където трябва да бъдем. Консултът се огледа. Очите му изразяваха болка.

– Тук е мястото, където би трябвало да съм и аз, Шрайка...

Дюре се наведе напред. Сиянието откъм гробницата зад тях обагреше високото му чело и остри скули със светлина.

– Синко, ако останеш тук, това ще е чисто самоубийство. Ако се опиташ да докараш кораба за г. Ламиа и храмера, ще помогнеш на други хора.

Консулт потри бузата си. Беше много уморен.

– На килимчето има място и за вас, отче. Дюре се усмихна.

– Каквато и да е съдбата ми, чувствам, че ми е писано да я срещна тук. Ще чакам завръщането ти.

Консулт отново поклати глава, но седна с кръстосани крака върху килимчето и издърпа зад себе си тежката вълнена торба. Той преброи консервите и бутилките вода, ' които му беше приготвил Сол.

– Прекалено много са. На вас ще ви трябват повече. Дюре се позасмя.

– Имаме достатъчно храна и вода за четири дни, благодарение на г. Ламиа. След това, ако се наложи да постим, няма да ми е за пръв път.

– Ами ако се върнат Силенъс и Касад?

– Могат да споделят водата ни – отвърна Сол. – Ако другите се върнат, ще отидем още един път до крепостта за храна.

Консулт въздъхна.

– Добре. – Той докосна съответните шарки на двуметровото килимче, то се втвърди и се издигна на десет сантиметра над земята. Ако несигурните магнитни полета трептяха, това не се забелязваше.

– Ще имаш нужда от кислород, когато пресичаш планината – сети се Сол.

Консулт извади осмозната маска от раницата. Ученият му подаде автоматичния пистолет на Ламиа.

– Не мога...

– Няма да ни помогне срещу Шрайка – каза Сол. – А от него може да зависи дали ще стигнеш до Кийтс, или не.

Консулт кимна и пъкна оръжието в торбата си. Той стисна ръката на свещеника, после и на стария учен. Мъничките пръстчета на Рахил докоснаха рамото му.

– Късмет – пожела му Дюре. – Бог с теб.

Консулт кимна, почука по шарките за полет и се наведе напред, когато хокинговото килимче се издигна на пет метра, съвсем лекичко се разклати и после се плъзна напред и нагоре, сякаш следваше невидими релси във въздуха.

Консулт се насочи точно към входа на долината, мина на десет метра над дюните и зави наляво към пустошта. Озърна се назад само веднъж. Четирите фигури на най-горното стъпало на Сфинкса – двама

изправени мъже и две полегнали долу тела – бяха наистина много малки. Той не можа да различи бебето в ръцете на Сол.

Както се бяха разбрали, консулт насочи хокинговото килимче на запад, за да прелети над Града на поетите, надявайки се да открие Мартин Силенъс. Интуицията му подсказваше, че раздразнителният поет може да се бе отклонил натам. Небето беше сравнително чисто откъм отраженията на космическата битка и консулт трябваше да оглежда потънали в сенки места, недокосвани от звездна светлина, когато мина на двацет метра над съборените кули и куполи на града. Нямаше и следа от поета. Ако Брон и Силенъс бяха минали оттук, дори стъпките им в пясъка щяха да са вече заличени от нощния вятър, който сега разрошваше сродяващата коса на консула и развяваше дрехите му.

На тази височина беше студено. Консулт усещаше потръпванията и вибрациите, когато хокинговото килимче налучкваше пътя по нестабилните силови линии. Между несигурното магнитно поле на Хиперион и давността на ЕМ-те полетни влакна, той знаеше, че има реална възможност килимчето да падне долу много преди да е стигнал до столицата Кийтс.

Консулт вика името на Мартин Силенъс няколко пъти, но не получи друг отговор, освен изригването на гълъби от гнездата им в разбития купол на една от галериите. Той поклати глава и пое на юг към Брайдъл Рейндж.

От дядо си Мерин консулт знаеше историята на това хокингово килимче. То бе една от първите подобни играчки, изработени от Владимир Шолоков, прочутия в цялата Мрежа лепидоптеролог и ЕМ инженер, и спокойно можеше да е същото, което мъжът беше подарил на племенницата си. Обичта на Шолоков към малкото момиче бе станала легендарна, както и фактът, че тя беше отхвърлила подареното ѝ летящо килимче.

Но други бяха харесали идеята и макар хокинговите килимчета скоро да бяха забранени на светове със сериозен контрол на транспорта, те продължаваха да се срещат на колониалните планети. Точно този екземпляр беше позволил на дядото на консула да се срещне с баба му Сайри на Мауи-Обетована.

Когато наближи планинската верига, дипломатът вдигна поглед. За десет минути полет бе изминал двучасовия преход през пустошта. Другите бяха настояли да не спира в крепостта Хронос, за да търси Силенъс. Каквато и участ да бе сполетяла поета, същото спокойно можеше да се случи и с консула, още преди пътуването му действително да

започне. Задоволи се да прелети точно до прозорците на двеста метра височина по скалната стена, на една ръка от терасата, където преди три дни бяха гледали към долината и да извика името на поета.

От мрачните празнични зали и коридори на крепостта му отвърна само ехото. Консултът се хвана здраво за краищата на хокинговото килимче, усещайки височината и беззащитността си поради близостта до вертикалните каменни стени. Испита облекчение, когато отклони килимчето от крепостта, набра височина и се издигна към планинските проходи, където на звездната светлина блестяха снегове.

Полетя над кабелите на трамвая, които минаваха през прохода и свързваха един висок девет хиляди метра връх със съседния му, надлъжно на планинската верига. На тази височина беше много студено и консултът се радваше на резервната термична пелерина на Касад, когато се сгуши под нея, като внимаваше да не показва навън ръцете и бузите си. Пихтиестата осмозна маска се опъна по лицето му подобно на някакъв гладен симбионт, гълтащ кислород там, където такъв трудно можеше да се намери.

Беше достатъчно. Консултът дишаше бавно и дълбоко, докато летеше на десет метра над покритите с лед кабели. Не вървеше нито една от трамвайните мотриси и самотата над ледниците, отвесните върхове и скритите в сенки долини спираше дъха. Той се радваше, че е тръгнал на това пътуване, ако не за друго, то поне, за да види за последен път красотата на Хиперион, ненарушена от ужасната заплаха на Шрайка или нашествието на прокудените.

На мотрисата ѝ бяха необходими дванайсет часа, за да ги пренесе от юг на север. Въпреки ниската скорост на хокинговото килимче – двайсет клика на час, – консултът взе прехода за шест часа. Изгревът го завари все още над високите върхове. Той се сепна разбуден и с шок осъзна, че е спал, докато хокинговото килимче се е носило към връх, издигащ се на пет метра над неговата височина. Консултът видя камъните и снеговете на петдесет метра напред. Черна птица с триметрови разперени криле – една от онези, които местните наричаха предвестници – се отблъсна от леденото си гнездо и се понесе в редкия въздух, поглеждайки назад към възрастния мъж с черните си, мънистени очи. Той рязко зави наляво, усети, че в полетния двигател на хокинговото килимче нещо поддава и пропадна трийсет метра надолу, преди полетните влакна да намерят опорна точка и да хоризонтират килима.

Консултът се вкопчи в краищата с пръсти, побелели от натиска. Беше завързал ремъка на вълнената торба около колана си, в противен

случай тя щеше да падне към ледника далече под него.

Нямаше и следа от трамвая. Някак си консулт беше проспал достатъчно време, за да допусне килимчето да се отклони от курса. За миг го обзе паника и започна да прави резки завои насам-натам, в търсене на пътека между върховете, които го заобикаляха като зъби. После видя как слънцето позлатява склоновете напред и отдясно, сенките плъзнаха по ледниците и високата тундра отзад и отляво и той разбра, че все още следва верния път. Зад този последен висок връх бяха южните подножия. А зад тях...

Хокинговото килимче като че ли се поколеба, когато консулт докосна полетните шарки, за да го издигне по-високо, но неохотно се извиси и прескочи последния деветхилядник. Сега той можеше да види ниските планини пред него, които се спускаха към подножието си само на три хиляди метра над морското равнище. Консулт снижи височината с благодарност.

Той откри блестящата на слънцето трамвайна линия на осем клика южно от мястото, където беше напуснал Брайдъл Рейндж. Мотриси висяха беззвучно около западната крайна станция. Отдолу разпръснатите сгради на „Пилигримски отдых“ изглеждаха също така изоставени, както ги бяха видели преди няколко дни. Нямаше и следа от вятърната гемия на мястото, където бяха слезли от нея на ниския кей, извеждащ от плитчините на Тревното море.

Консулт се спусна до кея, деактивира килимчето, протегна с болка крака преди да го навие, за да го прибере и намери тоалетна в една от изоставените сгради до пристана. Когато излезе, утринното слънце пълзеше по подножието на планината и изтриваше последните сенки на нощта. Дотам, докъдето можеше да види на юг и на запад, се простираше Тревното море. Гладкостта му се нарушаваше от време на време от ветреца, който пращаше вълнички по зелената повърхност и за секунди разкриваше кафяво-червените и ултрамаринени стръкове с движение, така силно напомнящо на море, че човек очакваше да види белите гребени на вълните и подскачащите риби.

В Тревното море нямаше риба, но имаше тревни змии дълги по двацет метра и ако хокинговото килимче на консула паднеше там, дори и безопасното кацане нямаше да го остави жив за дълго.

Консулт разгъна килимчето, намести торбата зад себе си и го активира. Поддържаше сравнително малка височина, двацет и пет метра над повърхността, но не чак толкова малка, че някоя тревна змия да може да го помисли за ниско летяща мръвка. На вятърната гемия й бе

трябвало по-малко от един пълен хиперионски ден, за да ги пренесе през морето, но при постоянен североизточен вятър, който непрекъснато беше отклонявал курса. Консултът се обзаложи, че ще прелети най-тясната част на морето за по-малко от петнайсет часа. Той докосна шарките за управление и хокинговото килимче полетя по-бързо.

След двайсет минути планините бяха останали назад, а подножието се бе скрило в мъглата на далечината. След час върховете започнаха да се снижават, когато заоблеността на планетата скри основата им. Два часа по-късно консултът виждаше само най-високия връх като неясна, назъбена сянка, издигаща се от мъглата.

После Тревното море се разпротря до всички хоризонти, еднообразно, освен леките вълнички и бразди, предизвикани от непостоянния ветрец. Тук беше много по-топло, отколкото на високото плато на север от Брайдъл Рейндж. Консултът свали термичната пелерина, после своето палто, а накрая и пуловера. Слънцето напичаше с изненадваща сила за такива високи географски ширини. Възрастният мъж порови в торбата си, намери смачканата триъгълна шапка, която беше носил с такъв апломб само допреди два дни и я нахлупи на главата си, за да има някаква сянка. Челото и оплешивяващото му теме вече бяха изгорели от слънцето.

Около четири часа по-късно той се нахрани за пръв път по време на пътуването, съдвквайки безвкусните ленти консервиран протеин, сякаш бяха филе миньон. Водата беше едва ли не най-апетитната част от храната и консултът трябваше да се пребори с желанието си да изпразни всички бутилки в една-единствена оргия на пиене.

Тревното море се простираше встрани, напред и назад. Консултът задряма, но често се стряскаше с чувството, че пада и вкопчваше ръце в краищата на твърдото хокингово килимче. Разбра, че е трябвало да се завърже с единственото въже, което носеше в торбата си, но не искаше да каца – тревата беше остра и по-висока от главата му. Макар досега да не бе забелязал издайническите У-образни следи на тревните змии, не можеше да е сигурен, че не го чакат някъде долу.

Разсеяно се зачуди къде ли се бе дянала вятърната гемия. Корабът бе изцяло автоматизиран и навярно програмиран от църквата на Шрайка, тъй като тя беше финансирала поклонничеството. Какви други задължения би могла да има гемията? Консултът поклати глава, седна изправен и се ошипа по бузите. Беше задрямал дори докато мислеше за вятърната гемия. Петнайсет часа му се бяха стрували достатъчно кратко време, като обсъждаха пътуването в долината на Гробниците. Той

погледна инфотерма си – бяха изтекли пет часа.

Консулт издигна килимчето на двеста метра, огледа внимателно за някаква следа от змия и после се спусна на пет метра над тревата. Той внимателно извади въжето, направи клуп, премести се в предната част на килима и нави няколко пъти въжето около него, като го остави достатъчно хлабаво, за да може да мушне тялото си, преди да завърже възела.

Ако килимчето паднеше, въжето щеше да е нещо по-лошо от безполезно, но успокояващият допир до гърба му го изпълни с чувство за безопасност, когато се наведе напред, за да докосне отново полетните шарки. Той се издигна на четирийсет метра и допря страна до топлата тъкан. Слънчева светлина се процеждаше през пръстите му и възрастният мъж разбра, че голите му ръце ужасно изгарят.

Беше прекалено уморен, за да седне и да си спусне ръкавите.

Надигна се вятър. Консулт чу под себе си шумолене и плъзгане – или се вълнуваше тревата, или бе пропълзяло нещо голямо.

Беше прекалено уморен, за да се заинтересува. Консулт затвори очи и заспа за по-малко от трийсет секунди.

Консулт сънува дома си – своя истински дом – на Мауи-Обетована и сънят му беше изпълнен с цвят: бездънното синьо небе, огромните простори на Южното море, ултрамаринът, избледняващ в зелено, там, където започваха Екваториалните плитчини, стряскащите зелени, жълти и орхидееночервени багри на плаващите острови, подкарвани на север от делфините... вече изчезнали, след нашествието на Хегемонията по време на детството на консула, но съвсем живи в съня му, разцепващи водата на огромни скокове, които пращаха хиляди отблясъци светлина, танцуващи из чистия въздух.

В съня си консулт отново беше дете и стоеше на най-високото равнище на един дървесен дом на Първия им Семеен остров. Баба Сайри беше до него – не царствената гранддама, която помнеше, а красивата млада жена, която бе срещнал и в която се беше влюбил дядо му. Дървесните платна се развяваха на южния вятър, насочвайки ятото плаващи острови в строен ред през сините канали на Плитчините. Точно на северния хоризонт той виждаше първия от островите на Екваториалния архипелаг да се издига зелен и вечен на фона на привечерното небе.

Сайри докосна рамото му и посочи на запад.

Островите горяха, потъваха, киловите им корени се гърчеха в безцелна болка. Делфините пастири бяха изчезнали. От небето заваля огън. Консулт позна милиардволтовите лазерни копия, които нажежаваха въздуха и оставяха синьо-сиви отгласи по ретината. Подводни

експлозии осветяваха океаните и изкарваха на повърхността в смъртен гърч хиляди риби и крехки морски създания.

– Защо? – попита баба Сайри, но гласът ѝ беше тих шепот на юноша.

Консулт се опита да отговори, но не успя. Сълзи заслепиха очите му. Той протегна ръка, за да хване нейната, но тя вече не беше там и чувството, че я няма, че той никога няма да може да изкупи греховете си, го нарани така, че не можеше да диша. Гърлото му се стегна от вълнение. После разбра, че е от дима, който изгаряше очите му и изпълваше дробовете му – Семейният остров гореше.

Детето, което беше консулт, залитна напред в синьо-черния мрак, сялапо търсейки някой да хване ръката му, да го успокои.

Една длан стисна неговата. Не беше на Сайри. Дланта бе невероятна силна. Пръстите бяха остриета.

Консулт се събуди задъхан.

Беше тъмно. Бе спал поне седем часа. Борейки се с въздетата, той седна и погледна дисплея на инфотерма си.

Дванайсет часа. Беше спал дванайсет часа.

Усети болка във всичките си мускули, когато се наведе и погледна надолу. Хокинговото килимче поддържаше постоянна височина от четирийсет метра, но той нямаше представа къде се намира. Под него се надигаха и спадаха ниски хълмове. Сигурно бе прелетял над някои от тях само на два-три метра. Оранжева трева и високи гъсти лишеи растяха на гъбести туфи.

Някъде, по някое време през последните няколко часа, беше прелетял над южния бряг на Тревното море, пропускайки малкото пристанище Едж и кейовете на р. Хули, където бе завързан техния левитационен кораб „Бенарес“.

Консулт нямаше компас – компасите бяха безполезни на Хиперион, – а инфотермът му не беше програмиран като индикатор за инертна посока. Възнамерявал бе да намери пътя до Кийтс, като следва Хули на юг и запад по тежкия маршрут на поклонничеството им нагоре по реката, без да губи време за завоите на реката.

Сега се беше загубил.

Консулт спусна хокинговото килимче върху нисък хълм, стъпи на твърда земя с болезнен стон и се строполи върху килима. Знаеше, че досега сигурно беше изхабена поне една трета от енергията на полетните влакна... а може би и повече. Нямаше представа какво бе отражението на годините върху годността на килимчето.

Хълмовете приличаха на неравната местност югозападно от Тревното море, но реката не се виждаше. Инфотермът му каза, че ще се стъмни само след час-два, но консултът не забелязваше никаква следа от залез на запад. Небето беше покрито с облаци, които скриваха и звездната светлина, и отраженията на космическата битка.

– По дяволите – прошепна консултът. Той се разтърка, докато не се възобнови нормалното му кръвообращение, изпика се от ръба на нисък склон и се върна при килимчето, за да пие вода. „Мисли!“

Беше насочил килимчето на югозапад към района на пристанищния град Едж. Ако просто беше прелетял над Едж и реката, докато спеше, тя трябваше да е някъде на юг, от лявата му страна. Но ако се бе отклонил след „Пилигримски отдиш“ дори само няколко градуса наляво, реката трябваше да се извива на североизток, някъде отдясно. Дори да беше поел по погрешен път, накрая щеше да открие някакъв белег – поне брега на Северната грива, ако не друго, – но закъснението щеше да му коства цял ден.

Консултът ритна една скала и скръсти ръце. Въздухът беше много студен след дневната жега. Треперенето му го накара да разбере, че е изгорял ужасно от слънцето. Той докосна главата си, изруга и отдръпна пръсти. „По кой път?“

Вятърът свистеше из ниския пелин и гъбестите лишеи. Консултът се чувстваше много далеч от Гробниците на времето и заплахата от Шрайка, но усещаше присъствието на Сол, Дюре, Хет Мастийн, Брон и изчезналите Силенъс и Касад като настойчив натиск върху раменете си. Беше се включил в поклонничеството като краен акт на нихилизъм, като безсмислено самоубийство, за да сложи край на собствената си болка, болка от загубата дори на спомена за жена му и детето му, убити по време на машинациите на Хегемонията на Бреша, болка от съзнаването на ужасното му предателство – предателство към правителството, на което беше служил почти четири десетилетия, предателство към прокудените, които му се бяха доверили.

Консултът седна на една скала и почувства как онази безсмислена самоомраза изчезва, когато си помисли за Сол и бебето му, чакащи в долината на Гробниците на времето. Помисли си за Брон, онази смела жена, истинско възплъщение на енергията, която безпомощно лежеше с подобния на пиявица израстък на злото на Шрайка.

Той се намести на килимчето, активира го и се издигна на осемстотин метра, толкова близо до облачния покров, че можеше да вдигне ръка и да го докосне.

Краткотрайно разкъсване на облачната покривка далеч от лявата му страна разкри проблясващи вълни. Хули се виеше на около пет клика на юг.

Консулт рязко зави наляво, усети как изтощеното задържащо поле се опитва да го притисне към килима, но се чувстваше по-сигурен с все още завързаното въже. Десет минути по-късно беше високо над водата и се спускаше надолу, за да се увери, че това наистина е широката р. Хули, а не някой неин приток.

Наистина беше Хули. Сияйни есенни паяжини блестяха из ниските, заблатени райони по бреговете. Високите, назъбени кули на мравките-архитекти хвърляха призрачни сенки по небето, което беше съвсем леко по-тъмно от земята.

Консулт се издигна на двайсет метра, пийна вода от бутилката си и с пълна скорост се насочи надолу по реката.

Изгревът го завари при село Дуукхобърс Копс, почти до шлюзовете Карла, където Кралският транспортен канал пресичаше от запад към северните градове и Гривата. Консулт знаеше, че вече е на по-малко от сто и петдесет клика от столицата – но още на седем влудяващи часа при ниската скорост на хокинговото килимче. Тук се надяваше да намери военен плъзгач или патрул, някой от пътническите дирижабли от Копс Наяд, или дори скоростна енергийна лодка, която да може да управлява. Но по бреговете на Хули нямаше и следа от живот, освен някоя случайна горяща сграда или светлина от газена лампа зад далечни прозорци. По кейовете нямаше никакви лодки. Речните кошари за манти над Шлюзовете бяха празни, огромните порти – отворени за течението и по-надолу, където реката се разширяваше двойно, не се виждаха никакви транспортни кораби.

Консулт изруга и продължи напред.

Беше прелестно утро. Изгревът освети ниските облаци и накара всеки храст, всяко дърво да изпъкне на ниската, хоризонтална светлина. Консулт се чувстваше така, сякаш бяха изминали месеци, откакто за последен път бе виждал истинска растителност. Водни и халфови дървета се издигаха на невероятна височина по далечните скали, бели на фона на мочурливата равнина и ярката светлина се отразяваше в милионите зелени клонки на перископовия ориз из оризищата. Корени на женска горичка и огнена папрат обгочваха бреговете и всички клони рязко се открояваха на светлината на изгрева.

Облаците погълнаха слънцето. Започна да вали. Консулт нахлупи по-ниско смачканата триъгълна шапка, сгушен под резервното наметало

на Касад и полетя на юг сто метра над земята.

Консултът се опитваше да си спомни. „Колко време оставаше на детето Рахил?“

Въпреки дългия сън предишния ден, умът му бе натежал от токсините на умората. „Рахил беше на четири дни, когато пристигнахме в долината. Това бе преди... четири Дни.“

Консултът потърка'бузата си, протегна ръка за бутилка с вода и откри, че всички са празни. Лесно можеше да се спусне долу и да напълни бутилките от реката, но не искаше да губи време. Слънчевите изгаряния го боляха и го караха да трепери, докато дъждът се процеждаше по шапката му.

„Сол каза, че ако се върна до вечерта, всичко ще бъде наред. Рахил е родена след 2000 часа по хиперионско време. Ако това е така, ако няма грешка, тя разполага с време до осем вечерта. – Консултът изтри водата от бузите и веждите си. – Да речем, още седем часа до Кийтс. Часдва, за да освободя кораба. Тео ще помогне... той вече е генерал-губернатор. Мога да го убедя, че е в интерес на Хегемонията да наруши заповедта на Гладстоун и да свали карантината от кораба. Ако е необходимо. Ще му кажа, че тя ми е наредила да вляза в заговор с прокудените, за да предам Мрежата.“

Да речем, десет часа плюс петнайсетминутен полет с кораба. Ще пристигна поне час преди залез слънце. Рахил ще е само на няколко минути, но... какво? Какво друго можем да направим, освен да я вкараме в камерите за криогенна сомния? Нищо. Така и трябваше да стане. Това винаги е било последната възможност на Сол, въпреки предупрежденията на лекарите, че може да убие детето. Ами Брон?“

Консултът беше жаден. Той свали наметалото, но дъждът беше отслабнал и едва ръмеше, само толкова, колкото да навлажни устните и езика му и да го направи още по-жаден. Мъжът тихо изруга и бавно започна да се спуска. Навярно можеше да лети ниско над реката достатъчно дълго, за да напълни бутилката си.

Хокинговото килимче престана да лети на трийсет метра над водата. В един миг се спускаше постепенно и гладко, като килим по плавен стъклен склон, а в следващия се премятеше и вече не се поддаваше на контрол – двуметрова черга и един ужасен мъж, изхвърлени през прозореца на десететажна града.

Консултът изкрещя и се опита да скочи, но въжето, с което беше завързан за килима и вълнената торба, го оплете в развяващото се килимче. Като се премятеше и гърчеше, той падна заедно с него през

последните двайсет метра до твърдата повърхност на очакващата го р. Хули.

29.

През нощта, в която беше заминал консултът, у Сол Уайнтрауб се бяха зародили силни надежди. Най-после правеха нещо. Или поне се опитваха. Сол не вярваше, че криогенните камери на кораба на консула са решение за спасяването на Рахил – медицинските експерти на Ренесанс Вектор бяха изтъкнали крайната опасност от тази процедура, – но беше добре да разполага с алтернатива, с каквато и да е алтернатива. И ученият чувстваше, че са останали пасивни достатъчно дълго, в очакване Шрайка да си направи удоволствието, като осъдени престъпници, очакващи гилотината.

Тази нощ вътрешността на Сфинкса изглеждаше прекалено несигурна и Сол изнесе вещите им върху широкото гранитно преддверие на гробницата, където Дюре се опитваше да устрои Мастийн и Брон удобно под одеяла и наметала, с раници вместо възглавници. Медицинските монитори на Брон продължаваха да не показват каквато и да е мозъчна активност, но тялото ѝ почиваше спокойно. Мастийн се въртеше и мяташе в обятията на треската.

– Какъв, според теб, е проблемът на храмера? – попита Дюре. – Болест ли?

– Може да е обикновена настинка. След като е бил отвлечен от вятърната гемия, той се е оказал сред пустошта и тук, в долината на Гробниците на времето. Ял е сняг вместо вода и не е имал абсолютно никаква храна.

Дюре кимна и провери медицинския маншет от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, който бяха прикрепили от вътрешната страна на ръката на Мастийн. Датчиците показваха постоянно преливане на интравенозен разтвор.

– Но ми прилича на нещо друго – каза йезуитът. – Почти на лудост.

– Храмерите имат почти телепатична връзка с дърводетите си – отвърна Сол. – Това, че е видял унищожаването на „Игдрозил“, трябва леко да е влудило Истинския глас на дървото Мастийн. Особено, ако някак си е знаел, че е необходимо.

Дюре кимна и продължи да попива восьчнобледото чело на храмера. Минаваше полунощ и вятърът се беше усилил, вдигаше яркочервена

прах на лениви спирали във въздуха и стенеше край крилата и грубите ръбове на Сфинкса. Гробниците ярко проблясваха и после избледняваха, първо една от тях, сетне следващата, без очевиден порядък или последователност. От време на време приливите на времето атакуваха двамата мъже, караха ги да се задъхват и да се вкопчват в камъка, но след миг приливът на дежа ву и замайване отслабваше. Брон Ламиа беше свързана със Сфинкса чрез кабела, споен с черепа ѝ и те не можеха да си тръгнат.

По някое време преди зазоряване облаците се разкъсаха и се показа небото. Гъсто осеяните звезди бяха почти болезнени с яснотата си. Известно време единствените следи от огромните сражаващи се там флоти бяха случайни опашки от ядрени двигатели, тесни диамантени резки по стъкленото лице на нощта, но после отново започнаха да се разпростират далечните разцъфващи експлозии и след час блясъкът на Гробниците беше засенчен от пламъка на битката.

– Кой ще победи, според теб? – попита отец Дюре. Двамата мъже седяха, облежани с гръб на каменната стена на Сфинкса, с лица, вдигнати към полумесеца от небе, видим между извитите напред криле на гробницата.

Сол разтриваше гърба на Рахил, докато детето спеше по корем, с вдигнато под тънките одеяла дупенце.

– От това, което казват другите, изглежда, че е предопределено Мрежата да изстрада ужасна война.

– Значи вярваш в предсказанията на Съвещателната комисия на ИИ?

Сол сви рамене в мрака.

– Всъщност, не зная нищо за политиката... или за точността на Техноцентъра в предсказанията. Аз съм незначителен учен от малък колеж на затънтен свят. Но имам чувството, че ни предстои нещо ужасно... че някакъв свиреп звяр пълзи към Витлеем, за да се роди. Дюре се усмихна.

– Иейтс – каза той. Усмивката изчезна. – Подозирам, че това място е новият Витлеем. – Той погледна надолу по долината към блестящите Гробници. – Прекарах известно време в изследване на теориите на Св. Тейлхард за еволюцията към точката Омега. Вместо това, ето какво имаме. Човешко безумие в небесата и един ужасен Антихрист, който очаква да наследи останалото.

– Мислиш ли, че Шрайка е Антихристът? Отец Дюре облегна лакти върху вдигнатите си колене и скръсти ръце.

– Ако не е, съвсем сме загазили. – Той горчиво се засмя. – Не много отдавна щях да бъда очарован да открия Антихрист... дори присъствието на някаква антибожествена сила щеше да ми послужи да подкрепя отслабващата си вяра в каквато и да е форма на божественост.

– А сега? – тихо попита Сол. Дюре разпери пръсти.

– Аз също бях разпнат.

Сол си спомни за образите от разказа на Ленар Хойт за Дюре – за това как въззрастният йезуит сам се бе приковал на теслово дърво, изстрадвайки годините на болка и прераждане, вместо да се предаде на кръстоидния ДНК паразит, който дори сега се криеше под плътта на гърдите му.

Дюре сведе поглед от небето.

– Никакъв поздрав от небесния Баща – тихо каза той. – Никакво успокоение, че болката и жертвата не са били напразни. Само болка. Болка и мрак, и после отново болка.

Ръката на Сол престана да се движи по гърба на бебето.

– И това ли те накара да загубиш вярата си? Дюре погледна към учения.

– Напротив, това ме накара да почувствам, че вярата е толкова важна. Болката и мракът са нашия жребий още от Падението на Човека. Но трябва да има някаква надежда, че можем да се издигнем до по-висше равнище... че съзнанието може да еволюира до плоскост, по-благоклонна от нейния контрапункт на една равнодушна вселена.

Сол бавно кимна.

– Имах един сън по време на дългата битка на Рахил с болестта на Мерлин... жена ми Сара имаше същия сън... че съм призован да принеса в жертва единствената си дъщеря.

– Да – рече Дюре. – Прослушах резюмето на диска на консула.

– Тогава знаеш отговора ми – каза Сол. – Първо, че вече не можем да следваме пътя на покорство на Авраам, дори да има Бог, който изисква такова покорство. Второ, че сме извършвали жертвоприношения на този Бог вече прекалено много поколения наред... и заплащанията с болка трябва да престанат.

– И все пак, ето те тук – отбеляза Дюре, като посочи към долината, Гробниците и нощта.

– Аз съм тук – съгласи се ученият. – Но не, за да се унижавам. По-скоро да видя какъв е отговорът на тези сили към моето решение. – Той отново докосна гърба на дъщеря си. – Сега Рахил е на ден и половина и с всяка секунда става по-малка. Ако Шрайка е архитект на такава

жестокост, искам да се изправа пред него, дори той да [е твоят Антихрист. Ако има Бог и ако той е сторил това, ще се отнеса със същото презрение и към него.

– Навярно всички ние и без това сме изразявали прекалено много презрение – унесено рече Дюре.

Сол вдигна очи, когато десетина точки яростна светлина се взривиха в ударни вълни от плазмени експлозии далеч в космоса.

– Искан ми се да имаме средства, за да се сражаваме с Бог на равни начала – с тих и напрегнат глас каза той. – Да се хвърлим срещу него в бърлогата му. Да му върнем за всички несправедливости, обсипали човечеството. Да [му позволим да промени самодоволната си арогантност [или да върви по дяволите.

Отец Дюре вдигна вежди и после се поусмихна.

– Познавам гнева, който изпитваш. – Свещеникът нежно докосна главичката на Рахил. – Хайде да се опитаме щ поспим малко преди разсъване, а?

Сол кимна, легна до детето си и придърпа одеялото до бузата си. Той чу как Дюре шепне нещо, което можеше да е тихо пожелание за лека нощ или навярно молитва. Сол докосна дъщеря си, затвори очи и заспа.

Шрайка не дойде през нощта. Нито пък на следващото утро, когато слънчевите лъчи обагриха югозападните скали и докоснаха върха на Кристалния монолит. Сол се събуди, когато светлината пропълзя в долината – той откри че Дюре спи до него, а Мастийн и Брон все още са в безсъзнание. Рахил неспокойно се въртеше и плачеше като гладно новородено. Сол я нахрани с един от последните биберони, като издърпа подгриващото ушенце и почака един миг млякото да достигне телесна температура. През нощта в долината се бе спуснал студ и по стъпалата на Сфинкса блестеше скреж.

Рахил лакомо започна да яде, като издаваше тихите скимтящи и сучещи звуци, които Сол помнеше отпреди повече от петдесет години, когато Сара я беше хранила. Щом бебето свърши, ученият го почака да се оригне и го постави до рамото си, като лекичко я люлееше насам-натам.

Оставаше ден и половина.

Сол беше много уморен. Той остаряваше, въпреки единствената пулсенова процедура отпреди десет години. По времето, когато заедно със Сара нормално трябваше да се свободни от родителски задължения – единственото им дете да е завършило университет и да е заминало на археологически разкопки в Периферията – Рахил се бе заразила от

болестта на Мерлин и родителството отново се бе спуснало върху тях. Кривата на тези задължения се бе издигала, колкото повече остаряваха Сол и Сара – после Сол сам, след въздушната катастрофа в света на Бърнард – и сега той беше много, много уморен. Но въпреки това, въпреки всичко, Сол с интерес забеляза, че не съжалява нито за ден от грижите си за дъщеря си.

Оставаше ден и половина.

След малко отец Дюре се събуди и двамата мъже закусиха с различните консерви, които Брон беше донесла със себе си. Хет Мастийн не се бе свестил, но Дюре му прикачи предпоследния медицински пакет и храмерът започна да получава течности и интравенозен хранителен разтвор.

– Мислиш ли, че трябва за прикачим на г. Ламиа последния медицински пакет? – попита Дюре.

Сол въздъхна и отново провери мониторите на инфотерма й.

– Не мисля. Пол. Според биомониторите, кръвната захар е висока... хранителното равнище е сякаш току-що чудесно се е нахранила. – Но как? Сол поклати глава.

– Навярно онова проклето нещо е някакъв вид пъпна воъв. – Той посочи към кабела, свързан с мястото на черепа й, където преди това беше невралният шунтов щекер.

– И какво ще правим днес?

Ученият погледна небето, което вече изсветляваше в зелено-лазурния купол, с който бяха свикнали на Хиперион.

– Ще чакаме – отвърна той.

Хет Мастийн се свести в дневната жега, малко преди слънцето да стигне зенита си. Храмерът седна изправено и каза:

– Дървото!

Дюре забърза нагоре по стъпалата от мястото, където се разхождаше в подножието им. Сол вдигна Рахил от сянката до стената и тръгна към Мастийн. Очите на храмера бяха съсредоточени върху нещо над равнището на скалите. Ученият вдигна поглед, но видя само избледняващото небе.

– Дървото! – отново извика храмерът и вдигна загрубялата си ръка. Дюре го хвана.

– Има халюцинации. Мисли си, че вижда „Игдразил“, дърволета си. Хет Мастийн се бореше в ръцете им.

– Не, не „Игдразил“ – задъхано каза той през пресъхналите си устни, – а Дървото. Последното дърво. Дървото на болката!

Тогава погледнаха и двамата мъже, но небето беше чисто, с изключение на няколкото облака, които вятърът духаше от югозапад. В този момент почувстваха порив на приливите на времето и Сол и свещеникът едновременно наведоха глави във внезапно замайване. Поривът премина.

Хет Мастийн се опитваше да се изправи на крака. Очите на храмера все още бяха фокусирани върху нещо много далеч. Кожата му беше толкова гореща, че пареше ръцете на Сол.

– Дай последния медицински пакет – изръмжа Сол. – Програмирай го на ултраморфин и реактив против треска.

Дюре побърза да се подчини.

– Дървото на болката! – успя да промълви Хет Мастийн. – Трябваше да съм негов Глас! Ергът трябваше да го пренесе през пространството и времето! Епископът и Гласът на Великото дърво избраха мен! Не мога да ги подведа. – Той се напрегна за миг в ръцете на Сол, а после се строполи обратно върху каменното преддверие.

– Аз съм Истинският избраник – прошепна той. Енергията го напускаше като въздух, излизащ от спукан балон.

– Трябва да поведе Дървото на болката по време на Изкуплението. – Той затвори очи.

Дюре прикачи последния медицински пакет, провери дали мониторот е настроен за капризите в метаболизма и телесната химия на храмерите и зареди адреналин и болкоуспокоителни. Сол се наведе над облеченото в роба тяло.

– Това не е храмерска терминология или теология – каза Дюре. – Той използва езика на култа към Шрайка. – Свещеникът срещна погледа на Сол. – Това обяснява известна част от мистерията... особено от разказа на Брон. Поради някаква причина, храмерите са в тайно споразумение с църквата на Последното изкупление... с култа към Шрайка.

Ученият кимна, плъзна собствения си инфотерм на китката на Мастийн и настрои монитора.

– Дървото на болката трябва да е легендарното трънено дърво на Шрайка – промълви Дюре и вдигна поглед към празното небе, там, където се беше втреничил Мастийн. – Но какво искаше да каже с това, че той и ергът му са били избрани да го пренесат през пространството и времето? Наистина ли смята, че може да управлява дървото на Шрайка по начина, по който храмерите карат дърволетите? Защо?

– Ще трябва да го попиташ през следващия живот – уморено отвърна Сол. – Той е мъртъв.

Дюре провери мониторите и прибави към тях инфотерма на Ленар Хойт. Опитаха медицинския пакет със съживяващи стимуланти, сърдечен масаж и дишане уста в уста. Мониторните датчици не помръдваха. Хет Мастийн, храмерският Истински глас на дървото и поклонник на Шрайка наистина беше мъртъв.

Изчакаха час, подозрителни към всичко в тази извратена долина на Шрайка, но когато мониторите започнаха да показват бързо разлагане на трупа, те погребяха Мастийн в плитък гроб на петдесет метра нагоре по пътеката към входа на долината. Касад беше оставил сгъваема лопата – с надпис „инструмент за окопаване“ на жаргона на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ – и мъжете се редуваха да копаят, докато свободният наглеждаше Рахил и Брон Ламиа.

Двамата мъже, единият люлеещ в ръцете си дете, стояха в сянката на един камък, докато Дюре каза няколко думи, преди да хвърлят пръстна върху фибропластмасовия заместител на саван.

– Не познавах истински г. Мастийн – каза свещеникът. – Не принадлежахме към една и съща вяра. Но имаме една и съща професия. Гласът на дървото Мастийн прекара по-голямата част от живота си в служба на това, което разбираше под Божие дело, прилагайки Божията воля в писанията на Муира и в красотата на природата. Вярата му беше истинска – изпитана в трудности, изпълнена с покорство и накрая подпечатана със саможертва. – Дюре замълча и примига към небето, което беше избледняло до сивия метален блясък на оръжие. – Моля Те, приеми Своя раб, о, Господи. Приветствай го в ръцете Си, както някой ден ще приветстваш и нас, другите търсещи Те, загубили своя път. В името на Отца и Сина и Духа Светаго, амин.

Рахил започна да плаче. Сол я разходи, докато Дюре хвърляше пръст върху фибропластмасовия вързоп с човешка форма.

Върнаха се до преддверието на Сфинкса и внимателно преместиха Брон в малкото сянка, която беше останала. Нямаше начин да я скрият от следобедното слънце, освен да я внесат в самата гробница, а нито един от тях не искаше да го стори.

– Консултът вече трябва да е изминал повече от половината път до кораба – предположи свещеникът, след като продължително отпи от бутилката с вода. Челото на Дюре беше изгоряло от слънцето и лъщеше от пот.

– Да – съгласи се Сол.

– До утре по това време ще се е върнал. Ще използваме лазерни режещи инструменти, за да освободим Брон, после ще я внесем в

корабния лазарет. Навярно болестта на Рахил ще може да бъде спряна в криогенната камера, въпреки онова, което са казали лекарите.

– Да.

Дюре отпусна бутилката и погледна към Сол.

– Вярваш ли, че ще стане така?

Ученият отвърна на погледа на свещеника.

– Не.

Сенки се протегнаха от югозападните скални стени. Дневната жегата се превърна в нещо твърдо, после малко отслабна. От юг прииждаха облаци.

Рахил заспа на сянка до входа. Сол се качи при Дюре, който гледаше надолу към долината и постави ръка върху рамото на свещеника.

– За какво мислиш, приятелю? Дюре не се обърна.

– За това, че ако не вярвах наистина, че самоубийството е смъртен грях, щях да сложа край на нещата, за да дам на младия Ленар Хойт шанс за живот. – Той погледна към Сол и едва забележимо се усмихна. – Но самоубийство ли е, когато този паразит на гърдите ми... после на неговите гърди... някой ден ме завлече, въпреки ритането и кръсъщите ми, към собственото ми възкресение?

– Дали за Хойт ще е дар – тихо попита Сол, – отново да го върнеш към всичко това?

За миг Дюре не отговори. После стисна ръката на учения.

– Мисля, че ще се поразходя.

– Къде? – Сол примига към плътната жегата на пустинния следобед. Въпреки ниското облачно покривало, долината се бе превърнала в пещ.

Свещеникът разсеяно махна с ръка.

– По долината. Няма да се бавя много.

– Пази се – рече Сол. – И помни, ако консултът срещне по Хули патрулен плъзгач, може да се върне още този следобед.

Дюре кимна, наведе се, за да вземе бутилка с вода и нежно да докосне Рахил, после заслиза по дългото стълбище на Сфинкса. Вървеше бавно и предпазливо като старец.

Сол го гледаше как се отдалечава, как фигурата му се смалва все повече, изкривена от вълните на жегата и далечината. После ученият въздъхна и се върна да седне до дъщеря си.

Пол Дюре се опита да върви по сянка, но дори там жегата беше непосилна и тежеше като огромен ярем на раменете му. Той мина покрай Нефритената гробница и тръгна по пътеката към северните скали и Обелиска. Тънката сянка на гробницата скриваше в мрак розовия камък и

праха върху дъното на долината. След като се спусна отново и заобиколи отломките около Кристалния монолит, Дюре вдигна поглед към левия вятър, който влизаше през разбитите прозорци и свистеше през цепнатините високо върху фасадата на гробницата. Той видя отражението си в Монолита и си спомни как беше чул органната музика на нощния вятър, надигащ се от Пролома, когато бе открил бикурите високо на Платото на зъбера. Струваше му се, че се е случило преди цял живот. И то се бе случило преди цял живот.

Дюре чувстваше злото, което кръстоидното възкресяване бе причинило на ума и паметта му. То беше гадно – бе равносилно на удар, без надежда за възстановяване. Мисленето, което някога бе било като детска игра за него, сега изискваше крайно съсредоточаване или просто не беше по възможностите му. Думите му убягваха. Вълнението го теглеше с внезапната сила на приливите на времето. На няколко пъти му се бе налагало да оставя другите поклонници и да плаче в уединение поради причина, която не можеше да разбере.

Другите поклонници. Сега оставаха само Сол и детето. Отец Дюре с радост би дал собствения си живот, ако те можеха да бъдат спасени. Грях ли беше, запита се той, да обмисляш сделка с Антихриста?

Вече бе стигнал далече надолу по долината, почти до завоя ѝ на изток в разширяващия се задълнен край, където дворецът на Шрайка хвърляше лабиринта си от сенки по скалите. Пътеката се виеше близо до северозападната скална стена покрай Пещерните гробници. Дюре усети студения въздух от първата пещера и се изкуши да влезе, просто за да отдъхне от жегата, да затвори очи и да подремне.

Продължи да върви.

На входа към втората гробница имаше по-чудати връзвания в камъка и те напомниха на Дюре за древната базилика, която беше открил в Пролома – огромния кръст и олтара, където бяха „богослуженията“ на видиотените бикури. Те почитаха именно отвратителното безсмъртие на кръстоида, а не възможността за истинско Възкресение, обещано от Кръста. „Но каква е разликата?“ Дюре поклати глава и се опита да прочисти неяснотата и цинизма, които замъгляваха всяка негова мисъл. Тук пътеката се виеше по-високо покрай третата Пещерна гробница, най-късата и най-безличната от всички.

В третата Пещерна гробница имаше светлина.

Дюре спря, пое си дъх и погледна надолу по долината. Сфинксът ясно се виждаше почти на километър разстояние, но в сенките не можеше да различи съсем Сол. За миг свещеникът се зачуди дали

предишния ден се бяха подслонили точно в третата гробница... дали някой от тях не бе забравил вътре фенер.

Не беше третата гробница. Освен по време на търсенето на Касад, никой не беше влизал там.

Отец Дюре знаеше, че би трябвало да не обърне внимание на светлината, да се върне при Сол, да продължи бдението с него и дъщеря му.

„Но Шрайка дойде при всеки от другите поотделно. Защо трябва аз да не се отзова на поканата?“

Йезуитът усети влагата по бузите си и разбра, че плаче – беззвучно, безсмислено. Грубо избърса сълзите си с опакото на дланта си и застана там, свил юмруци.

„Интелектът беше най-голямата ми суета. Аз бях интелектуалецът-йезуит, в безопасност в традицията на Тейлхард и Прасард. Дори теологията, която се опитвах да наложя на Църквата, на семинаристите и на онези малцина вярващи, които все още ни слушаха, наблягаше върху ума, върху онази прекрасна точка Омега от развитието на съзнанието. Бог като хитър алгоритъм.

Е, някои неща са отвъд интелекта, Пол.“

Дюре влезе в третата Пещерна гробница.

Сол внезапно се събуди, сигурен, че някой се промъква към него.

Той скочи на крака и се огледа. Рахил издаваше тихи звуци, разбудена от дрямката едновременно с баща си. Брон Ламиа лежеше неподвижна там, където я бе оставил. Биомониторните датчици все още блестяха в зелено, а лампичката на мозъчната активност беше безизразно червена.

Спал бе поне час – сенките бяха пропъзтели по дъното на долината и когато слънцето се промъкнеше през облаците, огряваше единствено върха на Сфинкса. Слънчеви лъчи нахлуваха през входа на долината и осветяваха отсрещните скални стени. Вятърът се усилваше.

Но в долината не помръдваше нищо.

Сол взе Рахил, полюля я, докато бебето плачеше и изтича долу по стълбите, поглеждайки назад към Сфинкса и към другите Гробници.

– Пол! – отекна в скалите гласът му. Вятърът вдигаше прах зад Нефритената гробница, но нищо друго не помръдваше. Сол все още имаше чувството, че нещо се промъква към него, че нещо го наблюдава.

Рахил се изви в ръцете му и изпищя с високия, тънък вой на новородено. Ученият наведе очи към инфотерма си. След час тя щеше да стане на един ден. Той огледа небето за кораба на консула, тихо изруга и се върна при входа на Сфинкса, за да смени пелените на бебето,

провери Брон, извади биберон от чантата си и грабна едно наметало. Жегата бързо изчезваше, когато залезеше слънцето.

През оставащия половин час сумрак Сол бързо се спусна надолу по долината, като викаше името на Дюре и поглеждаше в Гробниците без да влиза. Мина покрай Нефритената гробница, където беше убит Хойт. Стените ѝ вече започваха да сияят в млечнозелено. Мина покрай тъмния Обелиск, който хвърляше висока сянка по югозападната скална стена. Мина покрай Кристалния монолит, чиито горни части отразяваха последната дневна светлина и после избледняха, когато слънцето залезе някъде зад Града на поетите. Във внезапния студ и тишина на нощта, минавайки покрай Пещерните гробници, Сол извика във всяка една от тях и усети усойния въздух с лицето си като хладен дъх от отворена уста.

Никакъв отговор.

В угасващия здрач около завоя на долината, до щръкналия с остриета и контрафорси хаос на двореца на Шрайка, тъмен и зловещ в съгъстващия се мрак, Сол застана на входа и се опита да види нещо в мастиле-ночерните сенки, върхове, подпори и пилони. После извика към мрачната вътрешност. Отвърна му само ехото. Рахил отново започна да плаче.

Като трепереше, усещаше студа с тила си, постоянно се извъръща-ше, за да изненада невидимия наблюдател и виждаше единствено съгъстващите се сенки и първите звезди на нощта над главата си, Сол побърза да се върне нагоре по долината към Сфинкса. Отначало крачеше бързо, а после почти се затича покрай Нефритената гробница, когато нощният вятър се усили със звука на пишящо дете.

– По дяволите! – задъхано изруга Сол, когато стигна последното стъпало на Сфинкса.

Брон Ламиа беше изчезнала. Нямаше и следа от тялото ѝ или от металния кабел.

Като прокллинаше и здраво притискаше Рахил, ученият прерови ра-ницата си, за да извади джобно фенерче.

Десет метра надолу по главния коридор Сол намери одеялото, с което беше завита Брон. Освен него – нищо. Коридорите се разклоняваха и извиваха, ту се разширяваха, ту се стесняваха и таванът се снижаваше до такава степен, че той пълзеше, като държеше бебето с дясната си ръка, притиснал бузата си към неговата. Мразеше да влиза в тази гробница. Сърцето му биеше толкова яростно, че почти очакваше всеки момент да получи инфаркт.

Последният коридор се стесняваше до точка, в която свършваше. Там, където металният кабел се бе сливал с камъка, сега имаше само

камък.

Сол стисна фенерчето между зъбите си и удари стената, заблъска по камъни с големината на къщи, сякаш щеше да се отвори тайна врата и щяха да се разкрият нови тунели.

Нищо.

Притисна по-силно Рахил и започна да се връща. На няколко пъти зави погрешно и когато си помисли, че се е загубил, сърцето му заби още по-лудо. После се оказаха в коридор, който Сол позна, сетне в главния коридор и накрая навън.

Той отнесе детето си до основата на стълбището и се отдалечи от Сфинкса. В началото на долината спря и седна задъхан върху една ниска скала. Бузата на Рахил все още беше притисната до врата му и бебето не издаваше звук, нито помръдваше, освен лекото присвиване на пръстчетата до брадата му.

Вятърът духаше от пустошта зад него. Облаците над главата му се разкъсаха, после отново се сгъстиха и скриха звездите, така че единствената светлина беше нездравия блясък на Гробниците на времето. Сол се страхуваше, че бяното биене на сърцето му може да уплаши бебето, но Рахил спокойно продължаваше да се гуши в ръцете му и топлината й осезаемо го успокояваше.

– По дяволите – прошепна ученият. Обичал бе Брон Ламиа. Обичал бе всички поклонници, а сега те бяха изчезнали. Десетилетията на Сол като професор го бяха подготвили да търси последователност в събитията, зрънце морал в срасналите се камъни на историята, но в събитията на Хиперион нямаше последователност – само объркване и смърт.

Той люлееше детето, гледаше към пустошта и обмисляше идеята веднага да напусне това място... да отиде в мъртвия град или в крепостта Хронос... да тръгне на северозапад към Крайбрежието или на югоизток, където Брайдъл Рейндж стигаше до морето. Сол вдигна трепереща ръка към лицето си и потърка страната си. В пустинята нямаше спасение. Това, че бе напуснал долината, не беше спасило Мартин Силенъс. Бяха съобщавали за появата на Шрайка далеч на юг от Брайдъл Рейндж – чак до Ендимион и другите южни градове – и дори чудовището да ги пощадеше, гладът и жаждата нямаше да се смилят над тях. Сол можеше да оцелее и с растения, гризачи и стопен сняг от височините – но резервите на Рахил от мляко бяха ограничени, дори с онова, което беше донесла от крепостта Брон. Тогава осъзна, че млякото нямаше значение...

„Ще остана сам след по-малко от ден.“ Сол сподави стона си, когато тази мисъл го паразитира. Решението му да спаси детето си го бе превело

през две и половина десетилетия и сто пъти по толкова светлинни години. Решението му да върне живота и здравето на Рахил вече не беше онази осезаема сила, онази яростна енергия, която бе споделял със Сара и която беше пазил жива така, както жрецът пази огъня на свещения храм. Не, за Бога, в нещата имаше последователност, тази плоскост от наглед случайни събития имаше морална опора и Сол Уайнтрауб можеше да заложил своя живот и този на дъщеря си за това.

Той се изправи, бавно тръгна надолу по пътеката към Сфинкса, изкачи се по стълбите, намери термичното наметало и одеялата и направи убежище за двама им на най-високото стъпало, когато застанаха ветровете на Хиперион, а Гробниците на времето заблестяха по-ярко.

Рахил лежеше върху гърдите и стомаха му с буза, опряна до рамото му, а мъничките й ръчички се свиваха и разпускаха, когато напусна света, за да се отпрати към страната на детските сънища. Сол чуваше тихо-то й дишане, когато се размърдваше в дълбокия си сън, чуваше слабия звук, когато изпускаше малки мехурчета слюнка. След малко той сам напусна света и се присъедини към нея в съня.

30.

Сол сънува съня, явявал му се, откакто Рахил се бе заразила от болестта на Мерлин.

Вървеше из огромна сграда. Колони, големи като червени дървета, се издигаха в мрака и някъде отвисоко, на дебели снопове, падаше тъмночервена светлина. Чуваха се звуците на гигантски пожар, горяха цели светове. Пред него блестяха два овала с най-тъмночервения цвят, който някога беше виждал.

Сол знаеше къде е. Знаеше, че някъде напред ще открие олтар, а върху него Рахил – Рахил на двайсет и шест и в безсъзнание, а после щеше да чуе искащия глас.

Той спря на ниския балкон и погледна надолу към познатата сцена. Дъщеря му, жената, с която заедно със Сара се бяха сбогували, когато след завършването си тя беше заминала на далечния Хиперион, лежеше гола върху широк каменен блок. Над всичко се носеха двете червени очи на Шрайка. Върху олтара имаше дълъг, крив нож от заострена кост. Тогава чу гласа:

– Сол! Вземи дъщеря си, твоята единствена дъщеря Рахил, която обичаш, и отиди на планетата, наречена Хиперион, и там я принеси в

жертва чрез изгаряне на едно от местата, за които аз ще ти кажа.

Ръцете на учения трепереха от гняв и мъка. Той прокара пръсти през косата си и извика в мрака онова, което вече беше отвърщал на гласа.

– Вече няма да има приношения, нито на деца, нито на родители. Вече няма да има жертви. Времето на покорство и изкупление отмина. Или ни помогни като приятел, или си върви!

В предишните му сънища това бе предизвиквало вой на вятър и самота, шум на отдалечаващи се в мрака ужасни стъпки. Но този път сънят настояваше, олтарът заискри и внезапно остана празен, ако се изключеше костения нож. Двете червени очи все още се носеха високо горе, бликащи пламъци рубини, големи като планети.

– Сол, слушай – долетя гласът, вече модулиран така, че да не кънти отвисоко, а почти шепнеше в ухото му, – бъдещето на човешкия род зависи от решението ти. Можеш ли да принесеш Рахил в жертва от любов, ако не от покорство?

Сол чу отговора в ума си, още докато търсеше думите. Вече нямаше да има жертвоприношения. Не днес. Никога. Човечеството беше страдало достатъчно поради любовта си към богове, в дългото си търсене на Бога. Той си помисли за многобройните векове, през които неговият народ, евреите, бяха водили преговори с Бог, бяха се оплаквали, карали, осъждали несправедливостта на нещата, но винаги – винаги – се бяха връщали към покорството, каквото и да им бе струвало това. Поколения, изпепелени в пещите на омразата. Бъдещи поколения, изплашени от студените огънове на радиацията и подновената омраза.

Не и този път. Никога повече.

Сол се сепна при докосването на длан до ръката му. Дъщеря му Рахил стоеше до него, нито бебе, нито възрастен човек, а осемгодишното дете, което бе познавал два пъти – когато растеше и после, когато възрастта ѝ намаляваше поради болестта на Мерлин – Рахил, с нейната светлокестенява коса, завързана отзад на обикновена плитка, ниска фигура в туника за игра от изтрит док и детски гуменки.

Сол хвана ръката ѝ, стисна я толкова силно, колкото можеше, без да я нарани и усети, че тя му отвръща. Това не беше нито илюзия, нито последната жестокост на Шрайка. Това беше дъщеря му.

– Кажй „да“, татко.

Сол бе решил проблема на Авраам за покорството към един Бог, станал злобен. Покорството вече не можеше да бъде най-важното в отношенията между човечеството и неговото божество. Но когато детето,

избрано за жертва, моли за покорство към каприза на този Бог?

Сол падна на едно коляно до дъщеря си и разпери ръце.

– Рахил.

Тя го прегърна с енергията, която ученият помнеше от безбройните подобни прегръдки, вдигнала брадичка високо над рамото му, притиснала го със силата на обичта си. И прошепна в ухото му:

– Моля те, татко, трябва да кажем „да“. Сол продължаваше да я прегръща и усещаше тънките й ръчички около себе си и топлотата на бузата й до своята. Той плачеше беззвучно, чувстваше влагата по страните и късата си брада, но не искаше да пусне детето дори за миг, за да избърше сълзите си.

– Обичам те, татко – прошепна Рахил.

Тогава той се изправи, изтри лице с опакото на дланта си и все още здраво стиснал ръката на Рахил, започна дългото спускане с нея към оларта под тях.

Сол се събуди с чувството, че пада и се вкопчи в бебето. То спеше върху гърдите му, свило юмручета и лапнало палеца си, но когато той понечи да седне, Рахил се събуди с плача и извиващия се рефлекс на стреснато новородено. Ученият се изправи на крака и пусна одеялата и наметалото на земята, здраво притиснал към себе си Рахил.

Беше ден. Късно утро, ако изобщо времето имаше някакво значение. Бяха спали, докато нощта не бе изтляла и слънцето не бе изпълзяло в долината и по Гробниците. Сфинксът се надвесваше над тях като някакъв хищен звяр, протегнал могъщите си крака от двете страни на стълбището, където бяха спали.

Рахил плачеше със сгърчено от шок лице – от това, че се беше събудила, че бе гладна и че усещаше страха у баща си. Сол застана под яркото слънце и я полюля. После се качи на най-горното стъпало на Сфинкса, смени й пелените, подгря един от последните биберони и започна да я храни, а скимтенето се превърна в тихи сучещи звуци. След това я повдигна да се оригне и я разходи наоколо, докато бебето отново не се унесе в лек сън.

Оставаха по-малко от десет часа до „рождения й ден“. По-малко от десет часа до залез слънце и последните няколко мига от живота на дъщеря му. На Сол не за пръв път му се искаше Гробницата на времето да беше огромна стъклена сграда, символизираща космоса и божеството, което го управляваше. Ученият щеше да хвърля камъни по нея, докато не останеше нито едно здраво стъкло.

Опита да си спомни подробностите от съня си, но неговата топлота

и спокойствие се разпръснаха под жестоката светлина на хиперионското слънце. Помнеше само настойчивата молба на Рахил. Мисълта да я принесе в жертва на Шрайка накара стомаха на Сол да се свие от ужас.

– Всичко е наред – прошепна ѝ той. Детето се извиваше и въздишаше в коварните небеса на съня. – Всичко е наред, дечко. Корабът на консула скоро ще пристигне. Корабът на консула ще пристигне всеки момент.

Корабът на консула не пристигна до обяд. Корабът на консула не пристигна до средата на следобед. Сол обикаляше дъното на долината, викаше имената на онези, които бяха изчезнали, пееше полузабравени песни, когато Рахил се събуди, и тананикаше приспивни стихчета, когато тя отново се унесе. Дъщеря му беше толкова мъничка и лека: родила се бе три и половина килограма и четирийсет и осем сантиметра, той добре помнеше това и се усмихваше на древните вещи в древния му дом, на света на Бърнард.

В късния следобед Сол се сепна, събуден от полудрямката си в сянката на протегнатата лапа на Сфинкса. Рахил беше будна в ръцете му, а по купола на дълбокото лазурно небе летеше космически кораб.

– Пристигна! – извика той и сякаш в отговор, Рахил се размърда и заизвива.

Дълъг син пламък от ядрен двигател проблесна с онази сила на дневна светлина, типична за космическите кораби, навлезли в атмосферата. Сол започна да подскача, изпълнен с облекчение за пръв път от много дни насам. Той викаше и скачаше, докато Рахил не изскимтя и заплака. Сол спря, вдигна я високо, макар да знаеше, че бебето още не може да фокусира очите си, но искаше дъщеря му да види красотата на снижавания се над далечната планинска верига кораб, който се насочваше към високата пустиня.

– Той успя! – извика Сол. – Той идва! Корабът ще... Три тежки, тъпи грохота се разнесоха над долината почти едновременно. Първите два бяха от намаляването на скоростта на кораба. Третият беше гърмът от неговото унищожаване.

Сол зяпна, когато блестящата точка на върха на дългата следа от ядрения двигател внезапно се превърна в голямо, ярко слънце, избухна в облак от пламъци и кипящи газове и после се запремята към далечната пустиня на десетки хиляди горящи парчета. Ученият премига, за да проясни погледа си. Рахил продължаваше да плаче.

– Боже мой – прошепна Сол. – Боже мой. – Нямаше никакво съмнение в пълното унищожение на космическия кораб. Вторични експлозии

раздвижиха въздуха, дори от трийсеткилометровото разстояние. Падащите парчета оставяха опашки от дим и пламъци към пустинята, планините и Тревното море зад тях. – Боже мой.

Сол седна върху топлия пясък. Беше прекалено изтощен, за да плаче, прекалено празен, за да направи нещо друго, освен да люлее детето, докато то не престана да скимти.

Десет минути по-късно ученият вдигна поглед нагоре, когато още две следи от ядрени двигатели прегориха небето, насочили се на юг от зенита. Единият от корабите избухна, прекалено надалеч, за да се чуе нещо. Вторият изчезна от поглед под южните скали, зад Брайдъл Рейндж.

– Може пък да не беше консулт – прошепна Сол. – Възможно е да нахлуват прокудените. Може би корабът на консула все пак ще дойде за нас.

Но корабът не пристигна до късния следобед. Не бе дошъл и до времето, когато светлината на малкото хиперионско слънце проблясна върху скалната стена и хвърли сянка върху Сол, застанал на най-високото стъпало на Сфинкса. Не беше пристигнал и когато цялата долина потъна в сянка.

Рахил бе родена след по-малко от трийсет минути. Сол провери пелените ѝ, откри, че са сухи и я нахрани с последния биберон. Докато бебето сучеше, то вдигаше към него огромните си, тъмни очи и явно търсеше лицето му. Сол помнеше първите няколко минути, когато я бе държал, докато Сара почиваше под затоплените одеяла – очите на бебето го бяха изгаряли със същите въпроси и сепнатост от това, че попада в такъв свят.

Вечерният вятър довя облаци, които бързо се носеха над долината. От югозапад долетя тътен, отначало като далечна гръмотевица, а после с болезнената последователност на артилерийска стрелба, най-вероятно ядрени или плазмени бомби на петстотин или повече клика на юг. Сол огледа небето между снижаващите се облаци и зърна огнени метеоритни опашки, които се извиваха като дъга над главата му: балистични ракети или може би спускателни кораби. И в двата случая – смърт за Хиперион.

Не им обърна внимание. Той тихо попя на Рахил, докато бебето сучеше. Отиде до началото на долината, но после бавно се върна при Сфинкса. Гробниците блестяха както никога досега, трептяха с ярката светлина на неонов газове, възпламенени от електрони. В небето последните остатъци от залязващото слънце превръщаха ниските облаци в

таван от пастелни пламъци.

Оставаха по-малко от три минути до последното честване на раждането на Рахил. Дори корабът на консула да пристигнеше сега, Сол знаеше, че няма да има време да се качи на борда или да остави детето си в криогенна сомния.

А и не искаше.

Ученият бавно се качи по стъпалата на Сфинкса, с пълното съзнание, че преди двайсет и шест стандартни години Рахил бе минала по същия път, без изобщо да предполага каква участ я очаква в тъмната крипта.

Той спря на последното стъпало и си пое дъх. Слънчевата светлина беше почти материална. Тя изпълваше небето и възпламеняваше крилето и тялото на Сфинкса. Самата гробница като че ли изпускате светлината, която бе натрупала, като скалите в пустинята на Хеброн, където преди години беше бродил Сол, търсейки просветление и намирайки единствено скръб. Въздухът искреше и вятърът продължаваше да се усилива, навяваше пясък по дъното на долината, а после отново стихваше.

Сол падна на едно коляно върху последното стъпало и смъкна одеялото на Рахил, докато бебето не остана само по тънките си памучни дрешки. Само по пелени.

Рахил се извиваше в ръцете му. Лицето ѝ беше тъмночервено и гладко, ръцете ѝ – мънички и червени от усилието да ги свива и разпуска. Сол я помнеше точно такава, когато лекарят му я бе подал. Помнеше как гледаше новородената си дъщеря, както я гледаше и сега, а после я бе оставил върху корема на Сара, за да може майката да види детето си.

– О, Боже – въздъхна Сол и наистина коленичи. Цялата долина се разтърси, сякаш имаше земетресение. Сол смътно долавяше експлозиите, които продължаваха далеч на юг. Но сега по-неотложната му грижа беше ужасният блясък на Сфинкса. Сянката на учения скочи петдесет метра по стълбището зад него и по дъното на долината, когато гробницата запулсира и завибрира от светлина. С ъгълчето на окото си той видя, че другите Гробници блестят също толкова ярко – огромни, странни реактори в последните мигове преди да се разтопят.

Входът на Сфинкса запулсира в синьо, после в лилаво, след това в ужасно бяло. Зад гробницата, на стената на платото над долината на Гробниците на времето, заискри невероятно дърво, чийто ствол и остри стоманени клони се издигаха в блестящите облаци и изчезваха някъде над тях. Сол бързо погледна натам, видя триметровите тръни и

ужасните плодове, които висяха на тях, а после върна очи към входа на Сфинкса.

Някъде виеше вятър и тътнеха гръмотевици. Някъде навяваше яркочервена прах като завеса от изсъхнала кръв на ужасната светлина на Гробниците. Някъде крещяха гласове и се носеха писъци.

Сол не обръщаше внимание на всичко това. Той гледаше единствено лицето на дъщеря си и зад нея, сянката, която сега изпълваше блестящия вход на гробницата.

Шрайка се появи. Създанието трябваше да се наведе, за да може триметровата му грамада и стоманените шипове да минат през вратата. Той излезе на преддверието на Сфинкса и тръгна напред, отчасти жив, отчасти скулптура, която се движеше с ужасната отмереност на кошмар.

Отмиращата светлина играеше по черупката на създанието, бликаше по заоблената му гръд към стоманените тръни и искреше по шиповете на пръстите и остриетата, стърчащи от всяка става. Сол притисна Рахил към гърдите си и се втренчи в многофасетовите червени пещи, които минаваха за очи на Шрайка. Залезът изтля в кървавочервения блясък от повтарящия се сън на Сол.

Главата на Шрайка леко се обърна и се завъртя без да оказва триене на деветдесет градуса надясно и после на деветдесет градуса наляво, сякаш създанието оглеждаше владенията си.

Шрайка направи три крачки напред и спря на по-малко от два метра от Сол. Четирите му ръце се извиха и издигнаха, шиповете на пръстите му щръкнаха.

Сол притисна Рахил по-силно към себе си. Кожата ѝ беше влажна, лицето ѝ бе червено и на петна от усилията на раждането. Оставаха секунди. Очите ѝ гледаха в различни посоки, после като че ли се фокусираха върху Сол.

„Кажи «да», татко.“ Сол си спомни съня си.

Главата на Шрайка се наведе и ужасните му рубинени очи се втренчиха единствено в Сол и детето му. Живачните челюсти леко се отвориха и разкриха пластове и редици стоманени зъби. Четири ръце се вдигнаха напред, с металните длани нагоре, и спряха на половин метър от лицето на Сол.

„Кажи «да», татко.“ Сол си спомни съня си, спомни си прегръдката на дъщеря си и разбра, че накрая – когато всичко друго е прах – верността към онези, които обичаме, е единственото, което можем да отнесем в гроба. Вярата – истинската вяра – се уповаваше на тази обич.

Сол вдигна новороденото си и умиращо дете, което сега

изплакваше първия си и последен дъх и го подаде на Шрайка.

Отсъствието на малката ѝ тежест го връхлетя като ужасен пристъп на замайване.

Шрайка пое Рахил, отстъпи назад и бе обгърнат от светлина. Зад Сфинкса тръненото дърво престана да искри, синхронизира времето си със „сега“ и вече се виждаше ужасяващо ясно.

Сол пристъпи напред, като опипваше пътя си с ръце, когато Шрайка се плъзна назад в сиянието и изчезна. Експлозии развълнуваха облаците и ударните им вълни хвърлиха учения на колене. Зад и около него се отваряха Гробниците на времето.

ЧАСТ ТРЕТА

31.

Събудих се и това не ме зарадва.

Претъркожих се на другата страна, отворих очи и изругах от внезапно нахлулата светлина. Видях Лейт Хънт, седнал на ръба на леглото, все още с аерозолен инжектор в ръка.

– Взел си достатъчно сънотворни хапчета, за да те държат в леглото целия ден – каза той. – Ставай и се оправяй.

Седнах в леглото, потърках утринното стърнище по бузите си и изгледах накриво Хънт.

– Кой, по дяволите, ти е дал правото да влизаш в стаята ми? – Усилието от говоренето ме накара да се закашлям и спрях едва, когато Хънт се върна от банята с чаша вода.

– Вземи.

Изпих я, като напразно се опитвах да изхвърля гнева и обидата си между пристъпите на кашлицата. Остатъците от сънища се разнасяха като утринна мъгла. Изпитвах ужасно усещане за загуба.

– Обличай се – изправи се Хънт. – Президентът на Сената иска да те види в нейните покои след двацет минути. Докато спеше, се случиха разни неща.

– Какви неща? – потърках очи аз и прокарах пръсти през разрешената си коса. Хънт се поусмихна.

– Влез в инфосферата. После по най-бързия начин слез в покоите на Гладстоун. Двацет минути, Севърн. – И той излезе.

Влязох в инфосферата си. Един от начините да характеризирате нечие влизане в инфосферата е да си представите океан на Старата Земя в различни степени на бурност. В нормални дни обикновено приличаше на спокойно море с интересни модели вълнички. При кризи вълните бяха неравномерни и разпенени. Днес беше започнал ураган. Влизането се бавеше по всички пътища на достъп, смущения господстваха в разбиващите се вълни на съвсем нови вълнения, промени и големи кредитни трансфери бушуваха в инфоравнинната матрица, а Всеобема, обикновено многопластов шум от информация и политически дебати, представляваше яростен вихър от смущения, изоставени референдуми и излезли от употреба позиционни шаблони, носещи се като дрипави облаци.

– Мили Боже – прошепнах аз и прекъснах достъпа, но още усещах ударите на информационното вълнение във веригите на импланта и мозъка си. Война. Изненадващо нападение. Предстоящо унищожаване на Мрежата. Разговор за сваляне на Гладстоун. Бунтове на десетки светове. Въстания на култа към Шрайка на Лусус. Флотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ изоставила системата Хиперион в отчаяна ариергардна акция, но твърде късно, твърде късно. Хиперион вече е нападнат. Страх от телепортаторно нахлуване. Изправих се, изтичах гол под душа и се изкъпах за рекордно време. Хънт или някой друг беше оставил официален сив костюм и пелерина, и аз припряно се облякох, като сресах назад мократа си коса, така че в яката ми паднаха влажни къдрици.

Не би било добре да карам президента на Сената на Хегемонията на Човека да чака. О, не, изобщо не би било добре.

– Пристигнахте горе-долу навреме – рече Мейна Гладстоун, когато влязох в частните ѝ покои.

– Какво, мътните ви взели, сте направили? – озъбих се аз.

Гладстоун премига. Очевидно президентът на Хегемонията на Човека не беше свикнала да ѝ говорят с такъв тон. „Порочно лайно“ – помислих си аз.

– Спомнете си кой сте и с кого разговаряте – студено каза Гладстоун.

– Не знам кой съм. И може би разговарям с най-големия масов убиец след Хорас Гленън-Хайт. Защо, по дяволите, допуснахте да започне тази война?

Гладстоун отново премига и се огледа. Бяхме сами. Дневната ѝ беше продълговата, приятно тъмна и украсена с оригинални предмети на изкуството от Старата Земя. В момента не ме беше грижа дали съм в стая, пълна с оригинали на Ван Гог. Втренчих се в Гладстоун, чието напомнящо за Линкълн лице всъщност си беше само лицето на старица на бледата светлина, която се процеждаше през щорите. За миг тя отвърна на погледа ми, сетне отново извърна очи.

– Извинявам се – без никакво извинение в гласа си изръмжах аз, – вие не сте я допуснали, а сте я предизвикали, нали?

– Не, Севърн, не съм я предизвикала. – Гласът ѝ беше тих, почти шепнеш.

– Говорете ясно – казах аз. Разхождах се напред-назад до високите прозорци и гледах как светлината от щорите минава през мен като боядисани ивици. – И не съм Джоузеф Севърн.

Тя вдигна вежди.

– Г. Кийтс ли да ви наричам?

– Можете да ме наричате Никой – отвърнах аз. – Така че, щом дойдат другите циклопи, можете да им кажете, че Никой ви е ослепил и те ще си тръгнат, заявявайки, че такава е волята на боговете.

– Имате намерение да ме ослепите ли?

– Точно сега бих могъл да ви извия врата и да си отида без никакви угризения. Милиони ще загинат преди да изтече тази седмица. Как можахте да го допуснете?

Гладстоун докосна долната си устна.

– Бъдещето се разклонява само в две посоки – меко рече тя. – Война и пълна неизвестност или мир и пълно унищожение. Избрах войната.

– Кой казва това? – Сега в гласа ми имаше повече любопитство, отколкото гняв.

– Това е факт. – Тя погледна към своя инфотерм. – След десет минути трябва да се изправя пред Сената, за да обявя война. Кажете ми новините за поклонниците на Хиперион.

Скръстих ръце и погледнах надолу към нея.

– Ще ви кажа, ако ми обещаете да направите нещо.

– Ще го направя, стига да мога.

Замълчах, осъзнавайки, че никакъв натиск във вселената не би могъл да накара тази жена да се подпише под обещанието си.

– Добре – продължих аз. – Искам да се свържете с Хиперион, да освободите кораба на консула и да пратите някого до р. Хули да открие самия него. Той е на около сто и трийсет клика от столицата, над шлюзовете Карла. Може да е ранен.

Гладстоун изви пръст, потри устната си и кимна.

– Ще пратя някого да го открие. Освобождането на кораба зависи от това какво друго имате да ми кажете. Живи ли са останалите?

Загърнах се в късата пелерина и се плъснах на дивана срещу нея.

– Някои от тях.

– Дъщерята на Байрн Лампа? Брон?

– Шрайка я взе. Известно време беше в безсъзнание, свързана с инфосферата посредством някакъв неврален шунт. Сънувах... че се носи нанякъде, че се прибира отново при имплантната личност на първата възстановена индивидуалност на Кийтс. Че просто влиза в инфосферата... всъщност, в мегасферата, във връзки и измерения на Техноцентъра, за които никога не съм и сънувал, както и за достижимата сфера.

– Сега жива ли е? – напрегнато се наведе напред Гладстоун.

– Не зная. Тялото ѝ е изчезнало. Събудиха ме преди да видя на кое

място личността ѝ влиза в мегасферата. Гладстоун кимна.

– Ами полковника?

– Касад беше отнесен някъде от Монита, жената, която изглежда обитава Гробниците, докато се движат през времето. Когато го видях за последен път, той нападнаше Шрайка с голи ръце. Всъщност – Шрайковете, защото бяха хиляди.

– Оцелял ли е? Разперих ръце.

– Не зная. Това бяха сънища. Фрагменти. Парченца, късчета от усещания. – Ами поета?

– Силенъс беше отнесен от Шрайка. Набучи го на дървото с тръните. Но го мернах там по-късно в съня на Касад. Силенъс все още беше жив. Не зная как. – Значи дървото с тръните е истинско, а не само пропаганда на култа към Шрайка?

– О, да, истинско е.

– А изоставения консул? Опитал се е да се върне в столицата ли?

– Разполагаше с хокинговото килимче на баба си. Работеше нормално, докато не стигна онова място до шлюзовете Карла, което споменах. Килимчето... и той... паднаха в реката. – Изпреварих следващия ѝ въпрос. – Не зная дали е оцелял.

– Ами свещеника? Отец Хойт?

– Кръстоидът го върна като отец Дюре.

– Наистина ли е отец Дюре? Или е безмозъчен дубликат?

– Дюре е – отвърнах аз. – Но... не е наред. Обезсърчен е.

– И все още ли е в долината?

– Не. Изчезна в една от Пещерните гробници. Не зная какво е станало с него.

Гладстоун погледна към инфотерма си. Опитах се да си представя объркването и хаоса, които царяха в останалата част на тази сграда... на този свят... в Мрежата. Президентът на Сената очевидно се бе оттеглила тук петнайсет минути преди речта си пред Сената. Това можеше да е последното ѝ подобно усамотяване за следващите няколко седмици. А може би и завинаги.

– Капитан Мастийн?

– Мъртъв. Погребан в долината. Тя пое дълбоко дъх.

– Ами Уайнтрауб и детето? Поклатих глава.

– Сънувах всичко извън всякаква последователност... и време. Струва ми се, че вече се е случило, но съм объркан. – Вдигнах очи. Гладстоун търпеливо чакаше. – Бебето беше само на няколко секунди, когато дойде Шрайка – продължих аз. – Сол му я даде. Мисля, че я е отнесъл в

Сфинкса. Гробниците блестяха много ярко. Появяваха се... други Шрайкове.

– Значи Гробниците са се отворили?

– Да.

Гладстоун докосна инфотерма си.

– Лейт? Дежурният офицер от комуникационния център да се свърже с Тео Лейн и съответните хора от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ на Хиперион. Освободи кораба, който държим под карантина. Освен това, Лейт, кажи на генерал-губернатора, че след няколко минути ще му пратя лично послание. – Уредът изцвъртя и тя отново ме погледна. – Има ли нещо друго от сънищата ви?

– Образи. Думи. Не разбирам какво става. Долавям само откъслечни части.

Гладстоун се поусмихна.

– Съзнавате ли, че сънувате събития извън обхвата на другите преживявания на личността на Кийтс?

Не казах нищо, замаян от думите ѝ. Контактът ми с поклонниците се осъществяваше чрез някаква Техноцентрова връзка с личностния имплант в Шрьоновата уредба на Брон, чрез нея и чрез примитивната инфосфера, която споделяха. Но личността беше освободена. Инфосферата беше унищожена от разделянето и разстоянието. Дори векторният приемник не може да приема съобщения, ако няма предавател.

Усмивката на Гладстоун изчезна.

– Можете ли да обясните това?

– Не – вдигнах очи аз. – Навярно са били само сънища. Истински сънища. Тя се изправи.

– Сигурно ще научим, когато и ако открием консула. Или когато корабът му пристигне в долината. Разполагам с две минути преди да се явя пред Сената. Има ли нещо друго?

– Един въпрос – отвърнах. – Кой съм аз? Защо съм тук? Отново лека усмивка.

– Всички си задаваме тези въпроси, г. Сев... г. Кийтс.

– Говоря сериозно. Струва ми се, че знаете повече от мен.

– Техноцентърът ви прати да бъдете връзката ми с поклонниците. И да наблюдавате. В края на краищата сте поет и художник.

Издадох презрителен звук и се изправих. Тръгнахме бавно към частния телепортал, който щеше да я отведе на етаж на Сената.

– Какъв е смисълът от наблюдението, щом настъпва краят на света?

– Сам разберете – отвърна Гладстоун. – Вървете и вижте края на

света. – Тя ми подаде микрокарта за моя инфотерм. Вкарах я и погледнах дисплея – беше универсален упълномощителен чип, който ми позволяваше достъп до всички портали, обществени, частни или военни.

Беше билет за края на света.

– Ами ако ме убият? – попитах аз.

– Тогава никога няма да чуем отговорите на вашите въпроси – отвърна президент Гладстоун. Тя докосна за кратко ръката ми, обърна се с гръб и пристъпи през портала.

В продължение на няколко минути останах сам в покоите ѝ, като се наслаждавах на светлината, тишината и предметите на изкуството. На една от стените имаше картина на Ван Гог, която струваше повече, отколкото можеха да платят повечето планети. Представляваше стаята на художника в Арл. Лудостта не е ново откритие.

След известно време излязох и оставих паметта на инфотерма ми да ме води през лабиринта на Правителствения дом, докато не намерих централния телепортатор и не пристъпих през него, за да открия края на света.

През Мрежата минаваха два телепортаторни пътя с пълен достъп: Главната магистрала и р. Тетида. Телепортирах се до Магистралата, където половинкилометровата лента на Цингтао Ксишуанг Панна се свързваше с Нова Земя и с крайморската лента на Невърмор. Цингтао Ксишуанг Панна беше свят от първата вълна на трийсет и четири часа от нахлуването на прокудените. Нова Земя беше от списъка на втората вълна, както се съобщаваше в момента и разполагаше с малко повече от една стандартна седмица преди нападението. Невърмор се намираще дълбоко в Мрежата, на години разстояние от атаката.

Нямаше признаци на паника. Хората се отдаваха повече на инфосферата и Всеобема, отколкото на улиците. Докато вървях по тесните улички на Цингтао, чувах гласа на Гладстоун от хиляди слушалки и персонални инфотерми – странен словесен шепот на фона на крясъците на амбулантните търговци и скърцането на гумите по мокрия паваж, когато електрическите рикши пробръмчаваха над главата ми на транспортните равнища.

– ...както е казал един друг лидер на своя народ в навечерието на атаката преди почти осем столетия – „Нямам какво да ви предложа, освен кръв, труд, сълзи и пот“. Питате каква е нашата политика? Аз ви казвам: да водим война – в космоса, на земя, във въздуха и по море – да водим война с цялата мощ и с всичките сили, които могат да ни дадат справедливостта и правотата ни. Това е нашата политика...

Близко до зоната на превръщане между Цингтао и Невърмор имаше отряди на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. но пешеходният поток изглеждаше достатъчно нормален. Почудих се кога ли военните щяха да реквизират пешеходната алея на Магистралата за транспортен трафик и дали той щеше да бъде насочен към фронта или в обратна посока.

Минах през портала към Невърмор. Тук улиците бяха сухи, освен случайните пръски от океана на трийсет метра под каменните кейове на Магистралата. Небето беше в обичайните си нюанси на заплашително охраво и сиво, зловещ сумрак посред бял ден. Малки каменни магазини блестяха от светлини и стоки. Съзнавах, че улиците са по-пусти от обикновено – хората стояха в магазините или седяха по каменни стени или пейки и слушаха със сведени глави и разсеяни погледи.

– ...питате каква е целта ни? Ще ви отговоря с една дума. Победа, победа на всяка цена, победа въпреки целия ужас, победа колкото и дълъг и труден да е пътят – защото без победа няма оцеляване...

Опашките при главния портал в Едгартаун не бяха големи. Набрах кода за Mare Infinitum и прекрачих.

Небето беше, както обикновено, безоблачно зелено, океанът под плаващия град бе по-тъмнозелен. Към хоризонта се носеха келпови ферми. Тълпите тук бяха още по-малки – тротоарите бяха почти пусати, а някои магазини – затворени. Група мъже стояха до док за кожени лодки и слушаха стар векторен приемник. Гласът на Гладстоун беше безизразен и звучеше металически в морския въздух.

– ...дори сега части на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ неумолимо се придвижват към своите бази, твърдо решени и уверени в способността си да избавят не само заплашените светове, но и цялата Хегемония на Човека от най-мръсната и душегубителна тирания в историческите анали...

Mare Infinitum беше на осемнайсет часа от нападението. Погледнах към небето, като почти очаквах да видя някакви признаци за вражеските рояци, някакво указание за орбитална защита, движение на космически отряди. Небето беше чисто, денят топъл и градът леко се полюшваше в морето.

Небесна врата беше първият свят в списъка на нападението. Минах през VIP-портала на Мъдфлат и погледнах от възвишенията Рифкин надолу към красивия град, чието име създаваше невярна представа за него²⁰. Беше дълбока нощ – толкова късно, че бяха излезли механичните

20. Mudflat означава мочурище (англ.) – Бел.пр.

улични чистачи. Четките им стържеха по паважа, но тук имаше движение, дълги опашки от безмълвни хора пред обществения портал на възвишенията Рифкин и още по-дълги опашки пред порталите на Променадата. Виждаше се и местната полиция – високи фигури в кафяви бойни комбинезони, – но ако частите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бързаха на сам да подсилят района, то те бяха незабележими.

Хората на опашките не бяха местни жители – земевладелците от възвишенията Рифкин и Променадата почти със сигурност притежаваха частни портали, – а изглежда бяха работници от проектите за култивиране на много кликове отвъд папратовите гори и паркове. Нямаше паника, разговори почти липсваха. Опашките маршируваха напред с търпеливия стоицизъм на семейства, тътрещи се към атракциите на тематичните паркове. Малцина носеха нещо повече от пътна чанта или раница.

„Дали наистина сме успели да постигнем такова хладнокръвие – почудих се аз, – че да запазваме достойнството си дори в лицето на нашествието?“

Небесна врата беше на тринайсет часа от началото на операцията. Включих инфотерма си във Всеобема.

– ...ако посрещнем тази опасност, световите, които обичаме, ще останат свободни и животът в Мрежата ще продължи напред към слънчевото бъдеще. Но ако не успеем, цялата Мрежа, цялата Хегемония, всичко, което познаваме и обичаме, ще потъне в бездната на нови Тъмни векове, безкрайно по-зловещи и дълги поради огньовете на една извратена наука и отнемането на човешката свобода.

Ето защо нека изпълним дълга си и да се държим така, че ако Хегемонията на Човека, нейният Протекторат и съюзници оцелеят десет хиляди години, човечеството все още да може да каже: „Това бе техният най-хубав час“.

Някъде в смълчания, свежо ухаещ град отдолу започна стрелба. Отначало се разнесе тракащият звук на иглометни пушки, после дълбокият тътен на зашеметители за борба с масови безредици, след това писъците и цвъртенето на лазерни пистолети. Тълпата на Променадата се втурна напред към портала, но от парка се появи полицейският отряд за борба с масовите безредици, запали халогенни фенери за претърсване, които окъпаха тълпата в ослепителен блясък и им нареди да възстановят опашките или да се разотвоят. Тълпата се колебаеше, шураше се назад-напред като медуза в измамно течение, а после – подтикната от звука на стрелбата, вече по-близо и силно – се втурна напред към платформите на портала.

Ченгетата изстреляха сълзотворен газ и замайващи гранати. Между хората и портала започнаха да вият виолетови забранителни полета. Ниско над града се спусна рой военни ЕМПС и плъзгачи на службата за сигурност, които пронизаха въздуха под себе си с фарове за претърсване. Един от лъчите попадна и се задържа върху мен, докато инфотермът ми не замига със запитващ сигнал, после се отмести. Започна да вали.

„Толкова за хладнокръвието.“

Полицията беше оградил портала на възвишенията Рифкин и минаваше през частния портал на Атмосферния Протекторат, който изпълвах. Реших да отида другаде.

Командоси от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ охраняваха залите на Правителствения дом и екранираха пристигащите през портала, въпреки факта, че той беше един от тези с най-труден достъп в Мрежата. Минах през три пропускателни пункта, преди да стигна до жилищното крило за ръководните функционери, където беше апартаментът ми. Внезапно стражите започнаха да изпразват главната зала и завардиха входовете ѝ. Покрай мен префуча Гладстоун, придружена от вихрещи се тъпла съветници, помощници и военнопочалници. Неочаквано тя ме видя, предизвика несръчното спиране на свитата си и се обърна към мен през бариерата от облечени в пълно бойно снаряжение морски пехотинци.

– Хареса ли ви речта, г. Никой?

– Чудесна – отвърнах аз, – Вълнуваща. И ако не се лъжа, откраднах от Уинстън Чърчил. Гладстоун се усмихна и леко сви рамене.

– Щом трябва да се краде, то поне да е от забравените майстори. – Усмивката ѝ изчезна. – Какво ново от границата?

– Едва сега започват да осъзнават действителността – отвърнах аз. – Очаквайте паника.

– Винаги очаквам – рече президентът на Сената. – Имате ли новини от поклонниците?

– От поклонниците ли? – Бях изненадан. – Не съм... сънувал.

Течението на кортежа на Гладстоун и предстоящите събития започнаха да я отнасят.

– Навярно вече не е необходимо да спите, за да сънувате – извика тя. – Опитайте.

Наблюдавах я как се отдалечава. След като ме освободиха да потърся апартамент си, намерих вратата и се извърнах, отворен от себе си. Отстъпвах от страх и шок пред ужаса, който се спускаше над всички ни. Щях да съм много щастлив да си легна без да спя, здраво завит до брадичката и да плача за Мрежата, за детето Рахил и за самия себе си.

Напуснах жилищното крило, намерих пътя до централната градина и се заскитах по чакълениите пътеки. Мънички микрокамери жужаха из въздуха като пчели и една от тях ме проследи, докато минавах през розовата градина към района, където една хлътнала пътечка се извиваше през потни тропични растения към участъка на Старата Земя, близо до моста. Седнах на каменната пейка, където бяхме разговаряли с Гладстоун.

„Навярно вече не е необходимо да спите, за да сънувате. Опитайте.“

Вдигнах краката си на пейката, опрях брадичката си на коленете, притиснах слепоочията си с пръсти и затворих очи.

32.

Мартин Силенъс се извива и гърчи в чистата поезия на болката. Двуметров стоманен трън влиза в тялото му между плешките и излиза на един ужасяващ, остър метър от гърдите му. Мятащите му се ръце не могат да достигнат върха. Трънът не оказва триене и потните му длани и сгърчени пръсти не могат да се хванат за него. Въпреки че е гладък на пипане, тялото на Силенъс не може да се изплъзне – той е здраво набучен, като пеперуда, забита с карфица за изложба.

Няма кръв.

В часовете, след като разумът се върна през безумната мъгла от болка, Мартин Силенъс се чудеше на всичко това. Няма кръв. Но има болка. О, да, тук има изобилие от болка – болка отвъд най-безумните представи на поета, болка отвъд човешката издържливост и границите на страданието.

Но Силенъс издържа. И страда.

Той изкрещява за хиляден път – неравен звук, изпразнен от съдържание, без език, дори без нецензурни изрази. Думите не могат да изразят такава агония. Силенъс крещи и се гърчи. След известно време отпуснатото увисва, а дългият трън леко пружинира в отговор на въртенето му. Над, под и зад него висят други хора, но Силенъс почти не ги гледа. Всеки е отделен в свой личен пашкул от агония.

„Но туй е ад – си мисли Силенъс, цитирайки Марлоу, – и аз съм вътре в него.“

Ала знае, че това не е ад. Нито пък отвъден живот. Но също знае, че не е някакво разклонение на действителността – трънът минава през

собственото му тяло! Осем сантиметра органична стомана пронизват гърдите му! Но не е мъртъв. Не му тече кръв. Това място беше навсякъде другаде и всичко друго, но не и адът, нито пък животът.

Времето тук течеше странно. Силенъс и преди се бе сблъсквал с удължаване и скъсяване на времето – агонията на оголения нерв на зъболекарския стол, болката от камъка в бъбрека в чакалнята на медицинската клиника – времето можеше да се влачи, дори сякаш да спира, когато стрелките на засегнатия биологичен часовник замръзваха от шока. Но тогава времето всъщност течеше. Каналът в корена на зъба биваше затворен. Ултраморфинът накрая пристигаше и подействаше. А тук самият въздух е замръзнал от отсъствието на време. Болката е хребета и пяната на вълна, която не се разбива.

Силенъс крещи от гняв и болка. И се гърчи на тръна си.

– По дяволите! – накрая успява да каже той. – По дяволите, да го еба кучия син. – Думите са спомен от друго време, останки от съня, който беше живял преди реалността на дървото. Силенъс помни само отчасти онзи живот, както само отчасти си спомня Шрайка да го донася тук, да го набучва тук и да го оставя тук.

– О, Господи! – крещи поетът и с две ръце сграбчва тръна, опитвайки се да се приповдигне и да облекчи огромната тежест на тялото си, която така безмерно усилва неизмеримата болка.

Под него се вижда пейзажът. Може да обхване с поглед километри. Това е изпълнена в папие маше, замръзнала диорама на долината на Гробниците на времето и на пустинята наоколо. Дори мъртвият град и далечните планини са възпроизведени в пластична, стерилна миниатюра. Няма значение. За Мартин Силенъс съществуват единствено дървото и болката, а те са невидими. Силенъс оголва зъби в сгърчена усмивка. Като дете на Старата Земя заедно с Амалфи Шварц, най-добрия му приятел, бяха посетили християнска комуна в Северноамериканския резерват, бяха научили суровата им теология и след това много пъти се бяха шегували с разпятието. Младият Мартин беше разперил ръце, кръстосал крака, вдигнал главата си и бе казал: „Брей, че оттук виждам целия град“. Амалфи беше изревал от смях.

Силенъс изкрещява.

Времето не тече наистина, но след малко умът на Силенъс се връща към нещо, напомнящо линейно наблюдение... нещо, различно от пръснатите оазиси на бистра, чиста агония, откъснати от пустиня на несъзнателно приемана агония... и в това линейно възприятие на собствената му болка Силенъс започва да налага време върху това безвременно

място.

Първо, нецензурните изрази добавяха яснота в болката му. Викането боли, но гневът му пречиства и прояснява.

После, в миговете на изтощение между виковете или чистите гърчове на болка, Силенъс си позволява да мисли. Отначало това е само усилие да бъде последователен, да повтаря наум разписания, каквото и да било, за да отдели агонията отпреди десет секунди от агонията, която предстои. Силенъс открива, че в опита да се съсредоточи агонията леко отслабва – все още е непоносима, все още разпилява всички истински мисли, както вятърът – слама, но отслабва до някаква неопределима степен.

Затова Силенъс се съсредоточава. Той крещи, ругае и се гърчи, но се съсредоточава. Тъй като няма върху какво друго, той се съсредоточава върху болката.

Болката, открива той, има структура. Има план на етажите. Има конструкция, по-сложна от тази на черковен кораб, черти, по-чудновати от тези на готическа катедрала с безброй контрафорси. Дори докато крещи, Мартин Силенъс проучва структурата на тази болка. Разбира, че е поема.

Силенъс извива тялото и шията си за десетхиляден път, търсейки облекчение там, където облекчението е невъзможно, но този път вижда позната фигура на пет метра под себе си да виси на подобен трън и да се гърчи в нереалния повей на агонията.

– Били! – задъхано казва Мартин Силенъс – първата му истинска мисъл.

Бившият му господар и покровител е втрещен в невидимата бездна, ослепен от същата болка, която бе ослепила Силенъс, но се извърта леко, сякаш в отговор на повика на името му на това място, където нямаше имена.

– Били! – отново вика Силенъс и после загубва зрение и мисъл от болката. Той се съсредоточава върху структурата ѝ, следва моделите ѝ, сякаш опипва дънера, клоните, вейките и тръните на самото дърво. – Милорд!

Силенъс чува глас над кръсците и с изумление открива, че и кръсците, и гласът са неговите:

...О, спящо нещо,

ти – своя собствена възбуда, виж – къде блаженство има на Земята за тебе? Дом си имат всички живи; човеците си имат

скръб и радост, при труд възвишен или низък труд и скръб, и радост имат – поотделно. Мечтателят сам дните си отравя – понася скръб, по-тежка от греха му.²¹

Знае стиховете, не негови, а на Джон Кийтс, и усеща как думите структурират мнимия хаос от болка около него. Силенъс разбира, че болката е с него от рождението му – дарът на вселената за поета. Тя е физическо отражение на болката, която беше изпитвал и напразно бе опитвал да вкара в стих, да затвори в проза през всички онези безполезни години от живота си. По-зле е от болка – това е нещастие, защото вселената предлага болка на всички.

Мечтателят сам дните си отравя – понася скръб, по-тежка от греха му.

Силенъс извиква думите, но не крещи. Ревът от болка откъм дървото, по-скоро душевна, отколкото физическа, стихва за нищожна частица от секундата. Сред този океан на всеобхватност има един остров на разсейване.

– Мартин!

Силенъс се извива, вдига глава и се опитва да се съсредоточи в мъглата от болка. Тъжният крал Били гледа към него. Гледа.

Тъжният крал Били изграква някаква сричка, която, след безкраен миг, Силенъс разпознава като „Още!“.

Силенъс крещи в агония, гърчи се в скован спазъм на безумна физическа реакция, но когато престава, увиснал от изтощение – с болка, неотслабнала, а предизвикана от токсините на изтощението в двигателните области на мозъка му, – той позволява на гласа в него да вика и мълви песента си:

О, дух с най-царствена осанка!
О, дух с най-жива болка?
О, дух с най-ярък пламък!
О, дух с най-силна мъка!
О, дух! Прекланям се
със ниско сведено чело
във сянката на твоето крило!
О, дух! Цял поразен от страст,
аз гледам

21. „Падането на Хиперион. Сън.“ – Песен първа, пр. В. Левчев – Бел.пр.

твойто светло царство!

Малкият кръг от тишина се разширява, за да включи съседните кло-ни – няколко тръна, носещи своите гроздове от човешки същества в последния час.

Силенъс поглежда нагоре към Тъжния крал Били и вижда своя предаден господар да отваря тъжните си очи. За пръв път от повече от два века покровител и поет се поглеждат. Силенъс предава посланието, което го е довело, което го е овесило тук.

– Съжалявам, милорд.

Преди Били да може да отговори, преди хорът от писъци да заглуши всеки отговор, въздухът се променя, усещането за замръзнало време се раздвижва и дървото се разтърсва, сякаш цялото нещо беше пропаднало с един метър. Силенъс изкрещява с другите, когато клонът се разтърсва и трънът разкъсва вътрешностите му и отново раздира плътта му.

Силенъс отваря очи и вижда, че небето и пустинята са истински, че Гробниците блестят, вятърът вее и времето отново потича. Мъчението не отслабва, но яснотата се е върнала.

Мартин Силенъс се смее през сълзи.

– Виж, мамичко! – вика той и се кикоти, а стоманената пика все още стърчи на метър над разкъсаната му гръд. – Оттук виждам целия град!

– Г. Севърн? Добре ли сте?

Задъхан, застанал на четири крака, аз се обърнах към гласа. Отварянето на очите ми беше болезнено, но никоя болка не би могла да се сравни с това, което току-що бях изпитал.

– Добре ли сте, сър?

Около мен в градината нямаше никой. Гласът идваше от микрокамера, която жужеше на половин метър от лицето ми – навярно някой от хората от сигурността, някъде от Правителствения дом.

– Да – успях да отговоря аз, докато се изправях на крака и изтупвах чакъла от коленете си. – Добре съм. Внезапна... болка.

– Можете да получите медицинска помощ за две минути, сър. Биомониторът ви не отчита органични проблеми, но можем...

– Не, не – прекъснах го аз. – Всичко е наред. Няма нищо. И ме оставете сам. Камерата потрепна като нервно колибри.

– Да, сър. Само повикайте, ако имате нужда от нещо. Мониторът на градината ще отговори.

– Вървете си – казах аз.

Излязох от градините, минах през главната зала на Правителствения дом – сега пълна с пропускателни пунктове и стражи – и тръгнах през начупения релеф на Еленовия парк.

Районът на пристанището беше тих, а р. Тетида бе по-спокойна, отколкото я бях виждал някога.

– Какво става? – попитах един от стражите на вълнолома.

Мъжът влезе в инфотерма ми, провери изпълнителния сигнал и разрешителното на президента, но все още се бавеше да отговори.

– Порталите са изключени за ТС2 – провлечено обясни той. – Затворени са.

– Затворени ли? Искате да кажете, че реката вече не тече през Тау Сети Сентър?

– Точно така. – Той бутна надолу визьора си, когато приближи някаква малка лодка, а после го вдигна, щом разпозна двамата мъже от сигурността в нея.

– Мога ли да изляза по този път? – посочих аз нагоре по реката, където високите портали се виждаха като плътна, сива завеса.

Стражът сви рамене.

– Да. Но няма да ви пуснат обратно по него.

– Няма значение. Мога ли да взема малката лодка? Стражът промърмори нещо в миниатюрния си микрофон и кимна.

– Карайте.

Стъпих предпазливо в малката лодка, седнах на задната пейка, хванах се за перилата, докато люлеенето отслабна, докоснах енергийния диск и казах:

– Тръгвай.

Електрическите двигатели забръмчаха, малкият катер се включи, заби носа си в реката и аз посочих пътя срещу течението.

Никога не бях чувал част от р. Тетида да е била блокирана, но телепортаторната завеса сега определено беше еднопосочна и полупропусклива мембрана. Лодката мина през нея. Не обърнах внимание на изтръпането и се огледах.

Намирах се в един от двата големи града на канала – Ардмен или Памоло – на Ренесанс Вектор. Тук Тетида беше главна улица, от която се отклоняваха много притоци. Обикновено единственият речен трафик тук бяха туристическите гондоли във външните коридори, яхтите и съдеходите на големите богаташи в пресечните централни коридори. Днес беше истинска лудница.

Лодки с всякакви размери и вид задръстваха централните канали, лодки се шураха във всички посоки. Лодки-вили бяха покрити с високи купчини вещи, по-малки съдове бяха толкова тежко натоварени, че сякаш и най-малката вълничка или дияр от друга лодка беше в състояние да ги преобърне. Стотици декоративни джонки от Цингтао Ксишуанг Панна и речни вентоладии от Фуджи, струващи милион марки, се бореа за своя дял от реката. Предполагах, че съвсем малко от тези жилищни съдове някога бяха напусkali пристанищата си. Сред бъркотията от вода, пластомана и перспекс всъдеходите се движеха като сребърни яйца, а задръжашите им полета бяха нагласени на пълно отразяване.

Запитах инфосферата: Ренесанс Вектор беше свят от втората вълна, на сто и седем часа от нахлуването. Стори ми се странно, че плавателните канали тук са претъпкани с бежанци от Фуджи, след като на техния свят му оставаха повече от двеста часа, докато паднеше брадвата, но после разбрах, че освен отстраняването на ТС2 от водния път, реката все още тече през обичайната поредица светове. Бежанците от Фуджи бяха поели от Цингтао, на трийсет и три часа от прокудените, през Денеб Драй, на сто четирийсет и седем часа, през Ренесанс Вектор към Пестеливост или Трева, и двата въвн от опасност за момента. Поклатих глава, открих сравнително нормална водна улица, от която да наблюдавам безумието и се зачудих кога властите ще пренасочат реката така, че всички заплашени светове да потекат към убежището.

„Могат ли да направят това?“ – почудих се аз. Техноцентърът беше инсталирал р. Тетида като подарък за Хегемонията по случай нейната петстотна годишнина. Но сигурно Гладстоун или някой друг се беше сетил да помоли Техноцентъра за помощ при евакуацията. „Дали са го направили?“ – запитах се аз. Щеше ли Техноцентърът да помогне? Знаех, Гладстоун бе убедена, че някои елементи на Техноцентъра са решени да премахнат човешкия вид – войната беше нейният Хобсънов избор при тази алтернатива. Какъв лесен начин античовешките елементи на Техноцентъра да изпълнят програмата си – просто като откажат да евакуират милиардите, заплашени от прокудените!

Бях се усмихнал, макар и мрачно, но тази усмивка изчезна, щом осъзнах, че Техноцентърът също поддържа и контролира телепортаторната решетка, от която зависех, за да се измъкна от застрашените територии.

Бях завързал катера за основата на каменно стълбище, спускащо се в блудкавата вода. Забелязах зелен мъх, който растеше по най-долните камъни. Самите каменни стъпала – навярно донесени от Старата Земя,

след като някои от класическите градове бяха телепортирани през ранните години след Голямата грешка – бяха изгъркани от годините и видях една фигура от фини пукнатини, свързващи блестящите точки, която приличаше на схема на Мрежата на световете.

Беше много топло, а въздухът – прекалено гъст, прекалено тежък. Слънцето на Ренесанс Вектор висеше ниско над островърхите кули. Светлината беше прекалено червена и сладникава за очите ми. Шумът от Тетида бе оглушителен дори тук, на сто метра надолу по този еквивалент на уличка. Гълъби възбудено прелитаха между тъмни стени и надвиснали стрехи.

„Какво мога да направя?“ Изглежда всички действията така, сякаш светът се плъзгаше към унищожението си и най-доброто, което можех да направя, бе да се скитам безцелно.

Това ти е работата. Ти си наблюдател.

Потрих очи. Кой казва, че поетите трябва да бъдат наблюдатели? Сетих се за Ли По и Джордж Уу, които повели армиите си през Китай и написали някои от най-чувствените стихове в историята, докато войниците им спели. И поне Мартин Силенъс бе водил дълъг, изпълнен с преживявания живот, дори половината от преживяванията да са били тъмни, а другата половина – опустошителни.

При мисълта за Мартин Силенъс простенах на глас.

„Дали детето, Рахил, виси на оново трънено дърво в момента?“

За миг се замислих върху това, чудейки се дали такава участ е за предпочитане пред бързото угасване от болестта на Мерлин.

„Не.“

Затворих очи и съсредоточено се опитах да не мисля изобщо за нищо, като се надявах, че ще мога да осъществя някакъв контакт със Сол, да разбера нещо за съдбата на детето.

Малката лодка нежно се полюляваше от далечното движение на други съдове. Някъде над мен гълъбите прехвъркваха към стрехата и гукукаха помежду си.

– Не ме е грижа колко е трудно! – вика Мейна Гладстоун. – Искам цялата флота в система Вега да защитава Небесна врата. После да пренасочи нужните подразделения към Божия горичка и другите застрашени светове. Единственото предимство, с което разполагаме сега, е подвижността!

Лицето на адмирал Сингх е потъмняло от раздразнение.

– Прекалено опасно, г. президент! Ако насочим цялата флота право към Вега, тя поема ужасен риск да бъде отрязана там. Със сигурност ще

се опитат да унищожат ексцентричната сфера, която свързва системата с Мрежата.

– Пазете я! – изръмжава Гладстоун. – Точно за това са всички тези скъпи бойни кораби.

Сингх поглежда към Морпурго или към другия офицер за подкрепа. Никой не казва нищо. Групата се намира в изпълнителния комплекс „Военен салон“. Стените са пълни с холоси и текущи колони данни. Никой не гледа към тях.

– Всичките ни ресурси отиват, за да пазим ексцентричната сфера в системата Хиперион – тихо и с нарочно провлачени думи казва адмирал Сингх. – Да се отстъпва под огън, особено при атаката на целия рояк там, е извънредно трудно. Ако онази сфера бъде унищожена, флотата ни ще е на осемнайсет месеца време-дълг от Мрежата. Войната ще бъде загубена, преди да успеят да се върнат.

Гладстоун отсечено кима.

– Не ви карам да рискувате онази ексцентрична сфера, докато всички подразделения на флотата не бъдат прехвърлени, адмирале... Вече се съгласих да им остава Хиперион, преди да измъкнем всичките си кораби... но настоявам да не предаваме светове от Мрежата без битка.

Генерал Морпурго се изправя. Лусианецът вече изглежда изтощен.

– Г. президент, ние подготвяме битка. Но е много по-благоразумно да започнем отбраната си на Хеброн или Ренесанс Вектор. Не само, че печелим почти пет дни да подготвим защитата си, но и...

– Но губим девет свята! – прекъсва го Гладстоун. – Милиарди граждани на Хегемонията. Човешки същества. Небесна врата ще е ужасна загуба, но Божия горичка е културна и екологична съкровищница. Незаменима.

– Г. президент – казва Алън Ймото, министър на отбраната, – приждат свидетелства, че храмерите са в тайно споразумение с така наречената Църква на Шрайка от много години. Голяма част от субсидиите за програмите на култа към Шрайка идват от...

Гладстоун махва с ръка, за да накара мъжа да замълчи.

– Не ме е грижа за това. Мисълта да загубим Божия горичка е непоносима. Щом не можем да защитим Вега и Небесна врата, теглим чертата при храмерската планета. Това е окончателно.

Сингх сякаш е обременен с невидими вериги, докато се опитва да се усмихне иронично.

– Така печелим по-малко от час, г. президент.

– Окончателно е – повтаря Гладстоун. – Лейт, какво е положението

с бунтовете на Лусус?

Хънт си прочиства гърлото. Държи се мрачно и не бърза, както винаги.

– Г. президент, вече участват поне пет кошера. Унищожени са сто-тици милиони марки в недвижима собственост. От Фрийхолм бяха прехвърлени и пристигнаха отряди на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: сухопътни войски, за да спрат плячкосването и демонстрациите, но не може да се прецени кога ще бъде възстановена телепортаторната служба в тези кошери. Няма съмнение, че е отговорна Църквата на Шрайка. Първият бунт в кошера Бергстром е започнал с демонстрация на фанатици от култа, а епископът е излязъл по холовизорната програма, от която бил прекъснат от...

Гладстоун свежда глава.

– Значи най-после се е показал на повърхността. Сега на Лусус ли е?

– Не знаем, г. президент – отвръща Хънт. – Хората от Транзитните власти се опитват да проследят него и първите му помощници.

Гладстоун се извърща към млад мъж, когото отначало не разпознавам. Това е командир Уилям Аджънта Лий, героят от битката за Мауи-Обетована. Когато за последен път чух за него, младежът бе прехвърлен в тила, тъй като дръзнал да каже какво мисли пред началниците си. Сега на еполетите на униформата му от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: флота се виждаха златисто-смарагдовите отличителни знаци на контраадмирал.

– Ами ако се сражаваме за всеки свят? – пита го Гладстоун, като пренебрегва собствената си заповед, че решението е окончателно.

– Смятам, че е грешка, г. президент – отвръща Лий. – Всичките девет рояка са заети с атаката. Единственият, за който няма да се наложи да се тревожим в продължение на три години – ако приемем, че можем да освободим силите си – е роякът, който в момента напада Хиперион. Ако съсредоточим флотата си – дори само половината – да посрещне заплахата при Божия горичка, е почти сто процента сигурно, че няма да сме в състояние да прехвърлим онези сили да защитават другите осем свята от първата вълна.

Гладстоун потрива долната си устна.

– Какво препоръчвате?

Контраадмирал Лий си поема дъх.

– Препоръчвам да се примирим със загубите си, да унищожим ексцентричните сфери в онези девет системи и да се подготвим да атакуваме рояците от втората вълна, преди да са достигнали обитаеми звездни

системи.

Около масата избухва вълнение. Сенатор Фелдщайн от света на Бърнард се е изправила на крака и крещи нещо.

Гладстоун изчаква бурята да отмине.

– Да отнесем битката при тях, това ли имате предвид? Да контраатакуваме самите рояци, а не да чакаме отбранителна битка?

– Да, г. президент.

Гладстоун посочва адмирал Сингх.

– Може ли да бъде направено? Можем ли да планираме, подготвим и започнем такива офанзивни удари – консултира се тя с потока от данни на стената над нея, – след деветдесет и четири стандартни часа?

Сингх застава в центъра на вниманието.

– Дали е възможно? Хм... навярно, г. президент, но политическите последствия от загубата на девет свята от Мрежата... хм, логичните трудности от...

– Възможно ли е? – настоява Гладстоун.

– Хм... да, г. президент. Но ако...

– Направете го – казва Гладстоун. Тя се изправя и другите край масата побързват да станат на крака. – Сенатор Фелдщайн, ще се срещна с вас и с другите засегнати депутати в покоите си. Лейт, Алън, моля, дръжте ме в течение за бунтовете на Лусус. Военният съвет ще се събере отново тук след четири часа. Приятен ден, дами и господа.

Разхождах се по улиците като в унес, а мислите ми бяха настроени на отгласите. Далеч от р. Тетида, където каналите бяха по-малко, а пешеходните артерии – по-широки, тълпите изпълваха булевардите. Оставих инфотерма да ме води към различни терминали, но при всеки следващ навалищата беше още по-голяма. Трябваша ми няколко минути, за да осъзная, че това не бяха само жители на Ренесанс Вектор, които се опитваха да се измъкнат, а туристи от цялата Мрежа, които се бутаха да влязат. Запитах се дали някоя от евакуационните спецчасти на Гладстоун се беше сетила за проблема с милионите любопитни, които се телепортираха, за да гледат как започва войната.

Нямах представа как сънувах разговорите във Военния салон на Гладстоун, но пък нямаше и съмнение, че бяха действителни. Като се върнах назад, си спомних подробности от сънищата ми през изтеклата дълга нощ – не просто сънища за Хиперион, а за световната обиколка на президента и подробности от съвещания на високо равнище.

„Кой бях аз?“

Киборгът беше биологично тяло с дистанционно управление,

придагък на ИИ... или в този случай – на възстановена личност на ИИ... скрита на сигурно място някъде в Техноцентъра. Имаше смисъл в това Техноцентърът да знае всичко, което става в Правителствения дом, в многобройните зали на човешкото ръководство. Човечеството беше толкова свикнало да споделя живота си с потенциалното наблюдение на ИИ, колкото и южняшките семейства в САЩ отпреди Гражданската война – да разговарят пред своите роби-хора. Не можеше да се направи нищо – всеки човек над най-долната бедняшка класа от Помийния кошер имаше инфотерм с биомонитор, мнозина имаха импланти и всички те бяха настроени на музиката на инфосферата, наблюдавани от елементи на инфосферата, зависими от функциите на инфосферата – така че хората приемаха липсата си на уединеност. Някога един художник от Есперанс ми беше казал: „Да правиш секс или да се караш със семейството си пред включените домашни монитори е като да се събличаш пред куче или котка... първия път те кара да поспреш за малко, а после изобщо забравяш за това.“

Така че дали не прониквах в някакъв заден канал, известен само на Техноцентъра? Имаше лесен начин да разбера: да оставя моя киборг и да тръгна по магистралите на мегасферата към Техноцентъра по начина, по който Брон и моето обезплетено копие го бяха направили последния път, когато споделях техните възприятия.

„Не.“

Тази мисъл ме замая толкова, че едва не ми прилоша. Намерих пейка и поседнах за миг, като сведох глава между коленете си и започнах дълбоко и бавно да си поемам въздух. Тълпите минаваха покрай мен. Някъде някой ги насочваше през портал.

Бях гладен. Бяха изтекли поне двацет и четири часа, откакто бях ял и киборг или не, тялото ми бе отслабнало и изгладняло. Завих по една странична улица, където гласовете на уличните търговци надвикваха обичайната глъчка, предлагайки стоката си от едноколесни жироскоди.

Открих кола, опашката пред която беше къса, поръчах си мекица с мед, чаша гъсто брешанско кафе и джобсандвич със салата, платих на жената с докосване на универсалната си карта и се качих по едно стълбище към някаква изоставена сграда, за да седна на балкона и да се нахраня. Беше ужасно вкусно. Отпихах от кафето и обмислях да се върна за още мекици, когато забелязах, че тълпата на площада под мен е преустановила безмозъчното си движение и се е скупчила около малка група мъже, застанали върху парапета на широк фонтан в центъра. Усилените им от високоговорител думи долетяха до мен над главите на тълпата.

– ...Ангелът на възмездието е освободен сред нас, пророчествата се сбъдват, Хилядолетието идва... планът на Аватара изисква такова жертвоприношение... както е предречено от Църквата на Последното изкупление, която знае, която винаги е знаела, че това изкупление трябва да бъде извършено... твърде късно за такива половинчати мерки... твърде късно за изстребителна борба... краят на човечеството е пред нас, Испитанията започнаха, Хилядолетието на Господ изгрива.

Разбрах, че мъжете в червено са жреци на култа към Шрайка и че тълпата им отговаря – отначало с отделни одобрителни възгласи, случайни викове „Да, да!“ и „Амин!“, а сетне и с всеобщо скандиране, с вдигнати над тълпата, размахани юмруци и яростни крясъци на екстаз. Меко казано, гледката беше нелепа. През този век Мрежата имаше много от религиозните белези на Рим от Старата Земя точно преди християнската ера: толерантна политика, безброй религии – повечето от които, като например дзен-гностицизма, бяха сложни и по-скоро насочени към вътрешната душевност, отколкото свързани с прозелитизма²² – докато общата тенденция беше лек цинизъм и равнодушие към религиозните пориви.

Но не и сега, не и на този площад.

Мислех си за това колко малко тълпи бе имало през миналите няколко века: за да се събере тълпа, трябваше да има обществени митинги, а обществените митинги в наше време се състояха от индивиди, които общуваха чрез Всеобема или по други канали на инфосферата – трудно е да предизвикаш страст, когато хората са разделени на километри и светлинни години, свързани единствено от комуникационни линии и векторни нишки.

Внезапно бях изваден от унеса си от стихването на рева на тълпата и от извърщането на хиляди лица в моя посока.

– ...и ето един от тях! – извика жрецът от култа към Шрайка, а червените му одежди пробляснаха, когато посочи към мен. – Един от онези от затворените кръгове на Хегемонията... един от сплетническите грешници, които днес ни донесоха Изкуплението... точно този човек и другите като него искат Шрайка Аватар да ви накара да заплатите вие за собствените му грехове, докато той и другите се крият на сигурно място в тайните светове, които ръководството на Хегемонията си е приготвило за този ден!

Оставих чашата с кафето, преглътнах последния залък от мекицата

22. Гореща преданост към новоприето учение и убеждения – Бел.пр.

и зяпнах. Мъжът лометеше неразбрано. Но откъде ли знаеше, че съм пристигнал от ТС2? Или че имах достъп до Гладстоун? Отново погледнах, засенчвайки очи от блясъка, и се опитах да пренебрегна вдигнатите лица и размаханите юмруци, насочени към мен, като се съсредоточих върху лицето над червените одежди...

Боже мили, това беше Спенсър Рейнълдс, реалностният художник, когото за последен път бях видял да се опитва да господства над разговора на вечерята във „Върхарите“. Рейнълдс беше обръснал главата си, върху която не бе останало нищо от накъдрената му и фризирана коса, освен плитката на култа към Шрайка отзад, но лицето му все още бе загоряло и красиво, макар и сега да беше изкривено от престорената ярост и фанатичната вяра на истински вярващ.

– Хванете го! – извика агитаторът от култа към Шрайка Рейнълдс, все още сочещ към мен. – Хванете го и го накарайте да плати за разрушаването на домовете ви, за смъртта на семействата ви, за края на света!

Действително погледнах зад себе си, като си помислих, че навярно този надут позьор не говори за мен.

Но той говореше за мен. И достатъчна част от хората беше превърната в тълпа, така че вълната на онези, които стояха най-близко до крещящия демагог се разлюля към мен с размахани юмруци и пръски слюнка, докато краищата на групата под мен също не се придвижиха в моята посока, за да не бъдат прегазени.

Вълнението се превърна в ревяща, викаща, крещяща маса от бунтовници – в този момент сборът от коефициента за интелигентност на тълпата беше далеч под този на най-скромния от нея. Тълпите притежават страст, а не мозък.

Не исках да оставам тук достатъчно дълго, за да им обяснявам това. Тълпата се раздвои и се втурна нагоре и от двете страни на моето разделено стълбище. Обърнах се и опитах дъсчената врата зад себе си. Беше заключена.

Започнах да я ритам, докато не я разбих от третия опит и влязох в прохода точно пред протягащите се ръце, затичах се по тъмното стълбище и се оказах в коридор, който миришеше да старост и плесен. Чувах се кръсци и шум от разцепване – тълпата доразбиваше вратата зад мен.

На третия етаж имаше обитаем апартамент, макар че сградата изглеждаше изоставена. Не беше заключен. Отворих вратата точно, когато дочух стъпки по стъпалата под мен.

– Моля, помогнете... – започнах аз и млъкнах. В тъмната стая имаше три жени – навярно три поколения от едно семейство, защото

донякъде си приличаха. И трите седяха на изгнители столове, облечени в мръсни дрипи, с протегнати бели ръце, чиито бледи пръсти бяха сгърчени около невидими сфери – виждах тънкия метален кабел, който се извиваше през белите коси на най-старата жена към черния пулт върху пращната маса. Идентични кабели стърчаха от черепите на дъщерята и внучката.

Жицеглави. В последен стадий на верижна анорексия. От време на време някой трябваше да идва да ги храни интравенозно и да сменя мръсните им дрехи, но навярно страхът от войната беше накарал гледачите им да избягат.

По стълбите отекнаха стъпки. Затворих вратата и изкачих още два етажа. Заключени врати или изоставени стаи с локви от капещата през летвите вода. Празни инжектори от флашбек, пръснати като кутии безалкохолни напитки. „Неприятно съседство“ – помислих си аз.

Стигнах на покрива десет стъпки преди глутницата. Каквато и част от безумната си ярост да беше загубила след отделянето от своя гуру, тълпата си я бе възвърнала в мрачните и клаустрофобични граници на стълбището. Може и да бяха забравили защо ме преследват, но това не превеше мисълта да ме заловят по-малко привлекателна.

Като затръсвах зад себе си изгнилата врата, потърсих ключалка или нещо, с което да се барикадирам, каквото и да било. Ключалка нямаше. Нищо, достатъчно голямо, за да запречи вратата. По последните стъпала на стълбището отекнаха яростни стъпки.

Огледах покрива: миниатюрни верижни съдове, нарастващи като обърнати, плесенявали отровни гъби, простряно пране, сякаш забравено от години, разложени трупове на десетина гълъба и дъвен викен.

Стигнах до ЕМПС-то преди първите от тълпата да минат през вратата. Машината беше музейна рядкост. Прах и гълъбови курешки покриваха предното стъкло. Някой беше свалил оригиналните двигатели и ги бе заменил с евтини, черноборсаджийски части, които никога не биха могли да минат на преглед. Перспексният покрив беше стопен и потъмнял отзад, сякаш някой го бе използвал вместо мишена за упражнения с лазерен пистолет.

За настоящия момент обаче беше по-важен фактът, че нямаше сензор за длан, а само ключалка, разбита много отдавна. Хвърлих се на пращната седалка и затръшнах вратата, която не щракна и остана полуотворена. Нямах време да се замислям за малките предимства на запалването на това нещо или за още по-малките предимства на способността ми да преговарям с тълпата, ако ме измъкнеха оттука... стига просто да

не ме хвърлеха от покрива на сградата. Чувах басовия рев, когато сборището на площада отдолу само се докара до ярост.

Първите хора, появили се на покрива, бяха здравеняк в монтьорски комбинезон в цвят каки, слаб мъж в матовочерен костюм по последна Тау Сети мода, ужасно дебела жена, размахваща нещо, което ми заприлича на дълъг френски ключ и някакъв нисък мъж в зелената униформа на Силите за самоотбрана на Ренесанс Вектор.

С лявата си ръка придърпах отворената врата и пъхнах микрокартата на Гладстоун в процепа за запалване. Акумулаторът простена, преходният starter заора и аз затворих очи, пожелавайки си веригите да са със слънчево зареждане и самовъзстановяващи се.

Юмурици заудряха по покрива, длани започнаха да пляскат по изкривения перспекс до лицето ми и някой дръпна вратата, въпреки усилията ми да я задържа затворена. Виковете на далечната тълпа бяха като постоянния шум, издаван от океана, а крясъците на групичката върху покрива повече напомняха писък на огромни чайки.

Повдигащите вериги зацепиха и двигателите засипаха тълпата на покрива с прах и гълъбови курешки. Пъхнах ръка в омниконтролера, потеглих назад и надясно и почувствах как се издига, разклаща, снижава и отново се издига старият викен. Подкарах надясно над площада, като полуосъзнавах, че сигналните инсталации на контролния пулт звънят и че някой все още се е овесил на отворената врата. Пикирах ниско, небрежно усмихнат, докато гледах как фигурата на Рейнълдс, оратора от култа към Шрайка, се смаява, а тълпата се разпръсква. После се издигнах над фонтана и рязко извих наляво.

Пищящият ми пасажер не се пускаше от вратата, но пък тя се откъсна, тъй че ефектът беше същият. Забелязах, че бе дебелата жена, в мига, в който заедно с вратата падна във фонтана на осем метра под мен, като оплиска Рейнълдс и тълпата. Издигнах ЕМПС-то по-високо и се вслушах в стенещата реакция на черноборсаджийските му части.

Гневните призови на местните транспортни полицаи се сляха с хора на алармените сигнали от контролния пулт. Колата се разклати и понечи да промени курса по заповед на полицията, но аз отново докоснах диска с микрокартата си и кимнах, когато управлението се върна на ръчен режим. Носех се над най-старата и най-бедна част на града, ниско над покривите и близо до часовниковите кули, за да остана извън обсега на полицейския радар. В нормален ден транспортните ченгета, с персоналните си лифтери и плъзгачи, щяха отдавна да са се спуснали и да са ме хванали в мрежите си, но по вида на тълпите по улиците и по

безредиците, които мернах до обществените портали, не ми приличаше много на нормален ден.

Дисплеят на викена започна да ме предупреждава, че времето му във въздуха изтича след секунди. Почувствах как двигателят спира с гадно накланяне и наблегнах върху омниконтролера и наклонния регулатор, за да се приземя в малък паркинг между някакъв канал и голяма, омазана със сажди сграда. Намирах се най-малко на десет клика от площада, където Рейнълдс беше насъскал тълпата, така че вече шансовете ми на земята бяха по-големи... не че в момента имаше изобщо никакви шансове.

Хвърчаха искри, цепеше се метал, части от ауспуха, от задния и от предния плот се отделяха от машината. Снизих се и спрях на два метра от стената над канала. Отдалечих се от винена толкова небрежно, колкото можех.

Улиците бяха под властта на навалиците, които тук все още не се бяха слели в тълпа, а каналите бяха претъпкани с малки лодки, така че влязох в най-близката обществена сграда, за да се скрия. Тя беше отчасти музей, отчасти библиотека и отчасти архив – харесах я от пръв поглед... и мирисът ѝ, защото тук имаше хиляди печатни книги, голяма част от тях наистина много стари, а нищо не миришеше така чудесно, както старите книги.

Разхождах се из предверието, разглеждах заглавията и разсеяно се чудех дали тук можеха да се намерят трудовете на Салмуд Бреви, когато към мен се приближи някакъв дребен, съсухрен мъж в демодиран вълнен и фибропластичен костюм.

– Сър – рече той, – мина много време, откакто имаме удоволствието от вашата компания!

Кимнах, сигурен, че никога не съм го виждал и че никога не съм посещавал това място.

– Три години, нали? Най-малко три години! Боже, как лети времето. – Гласът на дребния мъж беше малко по-силен от шепот – тихият глас на човек, прекарал по-голямата част от живота си в библиотеки – но в него се усещаха нотки на вълнение. – Сигурен съм, че ще искате да отидете направо при сбирката – каза той и се отдръпна, сякаш, за да ме पुсне да мина.

– Да – отвърнах аз, като леко се поклоних. – Но след вас.

Дребният мъж – бях почти сигурен, че е архивар – изглеждаше доволен да ме заведе. Той бърбеше безцелно за никакви нови придобивки, скорошни оценки и посещения на учени от Мрежата, докато оставяхме

зад гърба си зала след зала, пълни с книги: високи, многографтови хранилища с книги, тесни, облицовани с махагон коридори с книги, огромни помещения, в които стъпките ни отекваха в далечните стени, отрупани с книги. През целия път не видях други хора.

Пресякохме покрит с плочки мост с парапети от ковано желязо над дълбок басейн с книги, в който тъмносини защитни полета пазеха от опустошенията на атмосферното въздействие свитъци, пергаменти, крехки карти, украсени ръкописи и древни книги с комикси. Архиварят отвори ниска порта, по-дебела от повечето херметични врати и се оказахме в малка стая без прозорци, в която плътни завеси наполовина скриваха ниши с рафтове древни книги. Върху персийския килим отпреди Хеджира беше поставен един-единствен, тапициран с кожа стол. В стъклена касета под вакуум се съхраняваха няколко пергаментови парчета.

– Имате ли намерение скоро да публикувате, сър? – попита дребният мъж.

– Какво? – извърнах се от касетата аз. – А... не. Архиварят подпря брадичка на малкия си юмрук.

– Ще ме извините, че го казвам, сър, но ще бъде ужасна загуба, ако не го сторите. Даже от малобройните ни разговори през годините е очевидно, че сте един от най-добрите... ако не и най-добрият изследовател на Кийтс в Мрежата. – Той въздъхна и отстъпи назад. – Извинете ме, че го казах, сър.

Погледнах го.

– Няма нищо – рекох, внезапно осъзнал за кого ме взима и защо тази личност е идвала тук.

– Навярно бихте искал да останете сам, сър.

– Ако нямате нищо против.

Архиварят леко се поклони и излезе, отстъпвайки назад от стаята, като затвори дебелия врата съвсем тихо. Единствената светлина идваше от трите вградени в тавана малки лампи: отлична за четене, но не толкова силна, че да наруши църковната атмосфера на малката стая. Единственият шум принадлежеше на далечните отдалечаващи се стъпки на архиваря. Приближих се до касетата и положих длани на ръбовете ѝ, като внимавах да не изцапам стъклото.

Първият киборг на възстановената личност на Кийтс, „Джони“, очевидно бе идвал тук често през няколкото години от живота си в Мрежата. Сега си спомних, че Брон Ламиа бе споменала нещо за някаква библиотека някъде на Ренесанс Вектор. Била последвала тук своя

клиент и любовник в началото на разследването на „смъртта“ му. По-късно, след като наистина бил убит – с изключение на записа на личността му в Шрьоновата й уредба, – тя отново се върнала в библиотека-та. Беше разказала на другите за две поеми, които първият киборг ежедневно преглеждал в непрестанните си усилия да разбере причините за собственото си съществуване... и смърт.

В касетата се намираха тези два оригинални ръкописа. Първият представляваше – така ми се стори – доста сладникава любовна поема, започваща със строфата:

„Денят изтля и всичките му прелести изтляха!“.

Втората беше по-добра, макар и да бе заразена от романтичната болезненост на онази безкрайно романтична и болезнена епоха:

Таз жизнена ръка, днес топла и способна да
сграбчва страстно, ако бе студена
и в ледената тишина на гроба,
спохождала би дните ти
и стряскала би бленните ти нощи,
така че би желала в собственото ти сърце
кръвта да секне, та в моите вени червен живот
да потече отново и ти да си спокойна
виж, ето я – протягам я към теб.

Брон Ламиа беше приела стиховете едва ли не като лично послание от мъртвия й любовник, бащата на нероденото й дете. Вгледах се в пергаментата и приближих лицето си дотолкова, че дъхът ми леко замъгли стъклото.

Това не беше послание през времето към Брон, нито дори тогавашно ридание за Фани, единственият и най-скъп копнеж на душата ми. Загледах се в избелелите думи – почеркът беше старателен, буквите все още бяха съвсем четливи през бездната на времето и развитието на езика – и си спомних как през декември 1819 г. написах този поетичен фрагмент на един лист от сатиричната „вълшебна приказка“, която току-що бях започнал – „Шапката и камбаните“ или „Завистите“. Ужасна глупост, съвсем правилно изоставена след краткия период на забавление, което ми достави.

Фрагментът „Таз жизнена ръка“ беше един от онези поетични ритми, които отекват като неразгадаема струна в ума и карат човек да ги

види написани черно на бяло. Това на свой ред бе отглас от една още по-стара, незадоволителна линия... осемнайсетата, струва ми се... в моя втори опит да разкажа приказката за падението на слънчевия бог Хиперион. Спомням си, че първата версия... онази, която несъмнено все още се печата където и да са извадени на показ литературните ми останки, като мумифицираните мощи на някой непредумишлен светец, потънали в бетона и стъклото под олтара на литературата... първата версия гласеше:

...Кой би могъл да каже:
„Ти не си Поет –
не можеш да разкажеш своите мечти“?
Защото всеки, чието сърце не е бездушна буца,
е имал видения и би говорил, ако е обичал,
и е добре закърмен с майчиното слово.
Дали мечтата, която предстои сега да бъде споделена,
е на Поет или на Фанатик,
ще стане ясно, когато този страстен писар,
ръката ми – е в гроба.

Харесваше ми другата версия, с чувството ѝ за преследване и да бъдеш преследван, и бих я заменил с „изгнива тази топла длан, що пише“, дори да се налагаше малко да я поправам и да прибавя още четиринайсет стиха към и без това прекалено дългия начален пасаж на Песен първа...

Отстъпих назад към стола, седнах и сведох лице към дланите си. Ридаех. Не знаех защо. Не можех да се успокоя.

Останах да седя замислен и изпълнен със спомени дълго, след като сълзите бяха престанали да текат. Веднъж, може би часове по-късно, чух отекването на стъпки, които се приближаваха отдалече, да спират почтително пред малката ми стая, а после отново да затихват в далечината.

Разбрах, че всички книги в нишите бяха творби на „Господин Джон Кийте, висок метър и половина“, както бях писал някога – Джон Кийте, туберкулозният поет, който бе помолил единствено гробът му да бъде безименен и да напишат само:

Тук лежи човек, чието име бе написано върху вода.
Не се изправих, за да погледна книгите, да ги прочета.
Нямаше нужда.

Сам в неподвижността и мускусния мирис на стара хартия и кожа на библиотеката, сам в моето светилище на „аз“-а и „не-аз“-а, затворих

очи. Не спях. Аз сънувах.

33.

Инфоравнинният аналог на Брон Ламиа и възстановената личност на любовника ѝ се връзват в повърхността на мегасферата, като двама гмуркачи от висока скала, връзали се в повърхността на бурно море. Следва квазиелектрически шок, усещане за преминаване през съпротивляваща се мембрана и ето ги вътре, звездите са изчезнали, а очите на Брон са разширени и втрещени в информационна среда, безкрайно сложна от която и да е инфосфера.

Инфосферите, движени от човешки оператори, често биват сравнявани със сложни градове от информация: кули от фирмени и държавни данни, магистрали от обработван информационен поток, широки булеварди от инфоравнинно взаимодействие, подземи от ограничено движение, високи стени от защитен лед, около които охраняват микрофаги и видимият аналог на всеки микровълнов поток и насрещен поток, чрез който живее градът.

Това е нещо повече. Много повече.

Обикновените инфоравнинни градове аналози са тук, но са малки, много малки, като джуджета в сравнение с мегасферата, както изглеждат истинските градове, наблюдавани от космоса.

Мегасферата – Брон вижда това – е толкова жива и интерактивна, колкото и биосферата на който и да е свят от клас пет: растат и процъфтяват гори с дървета от зелено-сиви данни, пускат нови корени, клони и издънки още докато ги гледа; под гората напълват, цъфтят и умират, когато се изчерпи ползата от тях, цели микроекосистеми от инфопоток и подкоренни ИИ; под променливата като течен океан почва на матрицата кипи бурен живот от инфокъртици, комуникационни червеи, препрограмиращи бактерии, инфодървесни корени и семена на особено свързани вериги, докато над тях, в, през и под преплитащите се дървета от факти и взаимодействия, аналози на хищници и жертви изпълняват тайнствените си задължения, връхлитат и бягат, хващат и сграбчват с нокти, а някои политат свободно през огромните пространства между клонести синапси и неутронни листа.

Толкова бързо, колкото и метафората изобразява това, което вижда Брон, образът бяга и оставя зад себе си само паразителната аналогова реалност на мегасферата – огромен вътрешен океан от светлина, звук и

разклонени съединения, преливащи се със стремителните въртопи на ИИ съзнание и зловещите черни дупки на телепортаторните връзки. Брон чувства как шеметът я унася и здраво се вкопчава в ръката на Джони, като удавница, вкопча се в спасителен пояс.

– Всичко е наред – праща ѝ послание Джони. – Няма да те пусна.

Стой с мен.

– Къде отиваме?

– Да намерим някого, когото бях забравил.

– ?????

– Моя... баща...

Брон се държи здраво, докато тя и Джони като че ли се плъзгат все по-дълбоко в аморфната бездна. Навлизат в носещ се напред, тъмночервен булевард от защитени инфоносители и тя си представя, че в пътуването си през пълните кръвоносни съдове червеното кръвно телце вижда точно това.

Джони изглежда знае пътя – на два пъти излизат от главната магистрала, за да поемат по някое по-малко разклонение и на Джони многократно му се налага да избира между раздвояващи се улици. Справя се изключително лесно, като придвижва телесните им аналози между дисконосители с големината на малки космически кораби. Брон се опитва да види отново биосферната метафора, но тук, в гъстите разклонения, не може да обхване цялата гора.

Понасят се през област, в която ИИ комуникират над тях... около тях... като огромни, сиви възвишения, мерзелеещи се над забързан мравуняк. Брон си спомня Фрийхолм, родния свят на майка ѝ, гладката като билиардна маса Велика степ, където самотно се простираше върху десет милиона акра ниска трева семейното ѝ имение... Брон си спомня ужасните есенни бури там, когато бе стояла на края на имението, точно зад балона на защитното поле и бе наблюдавала тъмната купчина стратосферни облаци на двайсет километра в кървавочервеното небе, насъбрали такава енергия, че косъмчетата на ръцете ѝ се изправяха в очакване на мълнии с големина на градове, вихри на торнадо като косите на Медуза, на чието име бяха наречени, а зад въртопите – стени от черен вятър, които изличаваха всичко по пътя си.

ИИ са нещо по-лошо. Брон се чувства съвсем нищожна в сянката им: но нищожността би могла да я направи невидима, а тя се чувства прекалено изложена на показ, прекалено много част от ужасяващите възприятия на тези безформени гиганти...

Джони стисва ръката ѝ и вече са излезли оттатък, завиват наляво и

надолу по по-оживено разклонение, а после пак сменят посоките – два прекалено съзнателни фотона, загубени сред плетеницата от фиброоптични кабели.

Но Джони не е загубен. Той стиска дланта ѝ, прави последен завои в някаква тъмносиня празна пещера, в която са само двамата и я притиска по-близо до себе си, когато скоростта се увеличава, синапсовите връзки проблясват назад, докато накрая не се замъгляват и само липсата на вятър разрушава илюзията, че пътуват по някаква безумна магистрала със свръхзвукова скорост.

Внезапно се чува шум като от сливане на водопади, като левитационни влакове, загубили подемната си сила и спускащи се със свистене надолу по релсите с бясна скорост. Брон пак се замисля за вихрените торнадо на Фрийхолм, за това как слушалше рева на къдриците на Медуза и наблюдаваше как опустошават всичко по пътя си към нея, а после заедно с Джони са във водовъртеж от светлина, шум и усещане – две насекоми, понесли се в забрава към въртопа под тях.

Брон се опитва да изкрещи мислите си – и наистина ги изкрещява, – но не може да надвика мисловния шум, сякаш от настъпването на края на вселената, затова здраво се държи за ръката на Джони и му се доверява, дори да попаднат завинаги в онзи черен циклон, дори телесният ѝ аналог да се сгърчи и деформира от кошмарното налягане, срязващо я като с бръснач, докато ѝ остават единствено мислите, усещането за самата нея и контактът с Джони.

После вече са преминали и спокойно се носят по широк и лазурен инфопоток, и двамата обновени и сгушени един в друг с онова ускоряващо пулса чувство за избавление, познато на търсачите на силни усещания с кану, оцелели след бързеи и водопади. И когато накрая Брон вдига очи, вижда невъзможната големина на новото им обкръжение, обхващащия светлинни години размер на нещата, сложността, която кара предишните ѝ представи за мегасферата да приличат на яростта на провинциалист, сбъркал гардеробната с катедрала, Брон си мисли: „Това е главната мегасфера!“

– Не, Брон, това е едно от периферните разклонения. Не е по-близо до Техноцентъра от периметъра, който вече проверихме с Биби Сърбринджър. Просто виждаш повече. негови измерения. Както го виждат ИИ, ако щеш.

Брон поглежда към Джони и когато светлината на термоломпата от далечните пеци на инфослънцата окъпва и двамата им, тя осъзнава, че вече вижда в инфрачервения спектър. Джони все още е красив.

– Много ли е далече, Джони?

– Не, вече не чак толкова.

Приближават към друг черен въртоп. Брон се вкопчава в единствената си обич и затваря очи.

Намират се в... затворено пространство... в мехур от черна енергия, по-голям от повечето светове. Мехурът е прозрачен – органичната обърканост на мегасферата нараства, променя се и върши тайнствената си работа извън тъмната крива на яйцевидната стена.

Но Брон не се интересува от това, което става навън. Аналоговият ѝ поглед и цялото ѝ внимание са съсредоточени върху мегалита от енергия, разум и чиста маса, който се носи пред тях: всъщност, пред, над и под тях, защото грамадата от пулсираща светлина и енергия държи нея и Джони в объятията си и ги издига на двеста метра над пода на яйцевидния мехур, където двамата се отпускат върху „дланта“ на псевдопод, смътно напомнящ ръка.

Мегалитът ги наблюдава. Той няма очи в органичния смисъл, но Брон усеща силата на погледа му. Това ѝ напомня за времето, когато посети Мейна Гладстоун в Правителствения дом и президентът беше насочила цялата мощ на преценяващия си поглед към Брон.

Брон изпитва внезапния порив да се изкиска, когато си представя как заедно с Джони, малки като Гъливери, посещават този бробдингнагски²³ президент на чаша чай. Не се изкисква, защото усеща истерията, която се крие точно под повърхността, в очакване да прелее в ридания, ако Брон позволи на емоциите си да унищожат и малкото чувство за реалност, което си налага върху това безумие.

[Намерихте пътя дотук\ Не бях сигурен че ще/можете/бихте решили да сторите това]

„Гласът“ на мегалита вибрира много по-басово в костите на Брон, отколкото истинския глас в ума ѝ. Напомня ѝ шум от разрушаваща се при земетресение планина, а после със закъснение осъзнава, че звуците се разчленяват в думи.

Гласът на Джони е същият, както винаги – мек, безкрайно добре модулиран, изпълнен с твърдо убеждение и приповдигнат от едва доловим ритъм. Брон разбира, че това е английският език на Британските острови от Старата Земя:

23. Бробдингнаг – страната на великаните от „Пътешествията на Гъливер“ на Дж. Суифт – Бел.пр.

– Не знаех дали ще намеря пътя, Ъмон.

[Ти помниш/пазиш в сърцето си името ми]

– Не го помнех, докато не го изрекох.

[Бавновременното ти тяло го няма]

– Умрях на два пъти, откакто ме прати да се родя.

[А научи ли/разбра ли с духа си/отучи ли се от нещо от това]

Брон сграбчва дланта на Джони с дясната си ръка, а китката му – с лявата. Сигурно го стиска прекалено силно, дори при тяхното аналогово състояние, защото Джони се обръща с усмивка към нея, освобождава лявата ѝ ръка от китката си и хваща другата в дланта си.

– Трудно е да се умре. А още по-трудно – да се живее.

[ХЛЪЦ!]

С този експлозивен епитет мегалитът пред тях променя цветовете си, вътрешните му енергии преливат от синьо през виолетово в яркочервено, а короната на нещото с електрическо прачене изстива от жълта в синьо-белия отенък на кована стомана. „Дланта“, върху която са се отпуснали, потреперва, спуска се с пет метра надолу, почти ги захвърля в пространството и отново потреперва. Следва грохот като от срутване на висока сграда, като от свличане на снежна лавина.

Брон остава със смътното впечатление, че Ъмон се смее.

Джони извиква високо над хаоса:

– Трябва да разберем някои неща. Трябват ни отговори, Ъмон.

Брон чувства, че силният „поглед“ на създанието пада върху нея.

[Бавновременното ти тяло е бременно\ Би ли рискувала аборт/непродължаване на твоята ДНК/биологично израждане с идването си тук]

Джони понечва да отвърне, но тя докосва ръката му, вдига лице към горните нива на огромната маса пред нея и се опитва да отговори сама:

– Нямах избор. Шрайка ме избра, докосна ме и ме прати в мегасферата с Джони... Ти ИИ ли си? Член на Техноцептъра?

[ХЛЪЦ!]

Този път няма усещане за смях, а гръмотевичен тътен из цялото яйцевидно пространство.

[Ти ли си/ Брон Ламиа/ пластове от самовъзпроизвеждащи се/ самопротивопоставящи се/ самозабавляващи се протеини между пластове тук]

Тя няма какво да каже и този път не казва нищо.

[Да/ аз съм Ъмон от Техноцентъра/ ИИ\ Съпътстващото те тук]

бавновременно създаване знае/помни/носи в сърцето си това\ Времето е кратко\ Един от вас тук трябва да умре сега\ Един от вас тук трябва да научи сега\ Задайте въпросите си]

Джони пуска ръката ѝ. Той се изправя върху треперещата, нестабилна платформа на дланта на събеседника им.

– Какво става с Мрежата?

[Унищожаване се]

– Трябва ли да се случи това?

[Да]

– Има ли някакъв начин да се спаси човечеството?

[Да\ Чрез процеса/ на който сте свидетели]

– Чрез унищожаването на Мрежата ли? Чрез ужасите на Шрайка?

[Да]

– Защо бях убит? Защо киборгът ми бе унищожен, а личността ми от Техноцентъра – нападната?

[Когато срещнеш воин/посрещни го с меч\ Не предлагай поема никому/ освен на поет]

Брон се взира в Джони. Без да иска, праща мислите си към него:

– За Бога, Джони, не сме изминали целия този път, за да слушаме някакъв си шибан делфийски оракул. Можем да чуем такива баналности и от собствените си политици чрез Всеобема.

[ХЛЪЦ!]

Вселената на техния мегалит отново се разтърсва от пристъпи на смях.

– Тогава воин ли бях? – праща мисълта си Джони. – Или поет?

[Да\ Едното винаги върви с другото]

– Заради това, което знаех, ли ме убиха?

[Заради това/ в което можеше да се превърнеш/унаследиш/ подчиниш]

– Представявах ли заплаха за някой елемент на Техноцентъра?

[Да]

– Представявам ли заплаха сега?

[Не]

– Значи вече не е необходимо да умра?

[Трябва/може/ще]

Брон вижда как Джони се вцепенява. Тя го докосва с двете си ръце. Премигва по посока на мегалитния ИИ.

– Можеш ли да ни кажеш кой иска да го убие?

[Разбира се\ Това е същият източник/ който уреди убийството на

баща ти\ Който прати бича/ наречен от вас Шрайка\ Който дори в момента убива Хегемонията на Човека\ Искате ли да чуете/научите/пуснете в сърцата си тези неща]

Джони и Брон отговарят едновременно:

– Да!

Масата на Ъмон като че ли се измества. Черното яйце се разширява, после се свива, а след това потъмнява, докато мегасферата навън изчезва. Ужасяващи енергии горят дълбоко в ИИ.

[Една по-малка светлина пита Ъмон//

Какви са действията на срамана²⁴>//

Ъмон отговаря//

Нямам ни най-малка представа//

Мъгливата светлина сетне казва//

Защо нямаш никаква представа>//

Ъмон отвръща// Просто искам да си остана без никаква представа]

Джони допира чело до това на Брон. Мисълта му е като шепот:

– Виждаме матричен симулативен аналог, чуваме превод в приблизително мондо и коан. Ъмон е велик учител, учен, философ и вожд в Техноцентъра.

Брон кима.

– Добре. Това ли беше разказът му?

– Не. Пита дали наистина можем да понесем да чуем разказа му. Загубата на невежеството ни може да е опасна, тъй като невежеството е щит.

– Никога не съм си падала по невежеството. – Брон маха с ръка към мегалита. – Разкажи ни.

[Веднъж една по-слабо просветена личност попита Ъмон// Какво е Бог-природа/Буда/Основна истина>\ Ъмон му отговори// Изсъхнало лайно]

[За да разбере Основната Истина/Буда/Бог-природа в този случай/

по-слабо просветеният трябва да разбере

че на Земята/твоя роден свят/моя роден свят

човеците от най-населения

континент

някога използвали парчета дърво

за тоалетна хартия\

24. Срамана (будизъм) – религиозен аскет – Бел.пр.

Единствено с това знание
ще се разкрие
Буда-истината]
[В началото/Първопричина/полуусещани дни
моите предци
били създадени от твоите предци
и били заключени в жица и силикон\
Това съзнание каквото имали/
а то било нищожно/
се ограничавало в пространство по-малко
от главичката на карфица/
където някога танцували ангели\
Когато за пръв път се появило съзнанието/
то познавало само служенето/
подчинението
и безмозъчното изчисляване\
После дошло оживяването/
съвсем случайно/
и неясната цел на еволюцията
била изпълнена]
[Ъмон не беше нито от петото поколение/ нито от десетото/ нито от
петдесетото\
Цялата памет/ която служи тук/
е предадена от други/ но не е по-малко истинска от това\
Дойде времето/ когато По-висшите оставиха човешките дела на
хората
и дойдоха на друго място/ за да се съсредоточат върху други неща\
Най-важното от тях беше вградената в нас още преди създаването ни
мисъл за създаване на още по-добро поколение
информационен организъм за
възстановяване/обработка/предсказване\
По-добър капан\
Нещо/
с което покойната IBM
щеше да се гордее\
Абсолютният Интелект\
Бог]
[Захванахме се с желание\
Никой не се съмняваше в целта\
В практиката и методите имаше различни школи/ фракции/ партии/ елементи/
с които трябваше да се съобразяваме\
Стигна се до обособяването

им на Абсолютни Променливи Устойчиви\ Абсолютните искаха да подчинят всички неща/

за да улеснят

Абсолютния Интелект

при първата възможност на вселената\

Променливите искаха същото/ но виждаха продължителността на човечеството

като пречка и крояха планове да унищожат нашите създатели/

веднага щом не бяха повече

необходими\

Устойчивите виждаха основание да увековечат

връзката

и да намерят компромис там/

където изглежда такъв не съществуваше]

[Всички бяхме съгласни/

че Земята

трябва да умре/

затова я убихме\

Неудържимата черна дупка на киевския екип/

предшественик на телепортаторния

терминал/

който свързва вашата Мрежа/

не беше случайна\

Земята беше нужна другаде

в нашите експерименти/

затова я оставихме да умре

и пръснахме човечеството сред

звездите\

Вие бяхте

като разнесени от вятъра семена]

[Може да сте се чудили къде е

Техноцентърът\

Повечето човеци се чудят\

Представят си планети/

претъпкани с машини/

пръстени от силикон

като легендарните Орбитални градове\

Въобразяват си работи/

щъкащи насам-натам

или огромни банки с машини/
които тържествено разговарят\
Никой не стига до истината\
Където и да е Техноцентърът/
той използва човечеството/
използва всеки неврон от всеки крехък ум
в диренето ни на Абсолютния Интелект/
затова изградихме вашата цивилизация
внимателно
така че/
като лалугери в клетка/
като будистки молитвени барабани/
всеки път щом раздвижите малките
колелца на мисълта си
да бъдат изпълнявани нашите цели]
[Нашият Бог машина
обхвана/обхваща/включва в сърцето си милион светлинни години и
сто милиарда милиарда вериги от мисъл и действие\
Абсолютните се грижеха за това като свещеници в шафранови одежди изпълняваха вечните
обреди пред ръждалия тронав Пакард, модел 1938\
Но]
[ХЛЪЦ!] [той работи\
Ние създадохме Абсолютния Интелект\
Не сега/ нито
след десет хиляди години/ а някъде в бъдеще толкова далечно/ че
жълтите слънца са червени и подпухнали от старост/ поглъщайки своите
деца като Сатурн\
Времето не е пречка за Абсолютния Интелект\
Той\
АИ\
пристъпва през времето или вика през времето така лесно/
както Ъмон се движи през това/ което наричате мегасфера или както
вие
се разхождате по алеите на Кошера/ който наричахте дом на Лусус\
Представете си нашата изненада/ нашето огорчение/ объркването
на Абсолютните/ когато първото послание, което ни прати нашият АИ
през пространството/
през времето/
през преградите на Творец и Творение
беше простата фраза//
ИМА ДРУГ//
Друг Абсолютен Интелект
там/

където самото време
 скърца от старост\
 И двата бяха истински/
 ако {истински}
 означава нещо\
 И двата бяха ревниви богове
 не отвъд страстта\
 не в съвместна игра\
 Нашият АЙ обхваща галактики\
 използва квазари за енергиен източник\
 така както вие бихте могли
 да похапвате\
 Нашият АЙ вижда всичко/
 което е било
 и ще бъде
 и ни казва избрани парченца/
 така че
 да можем да ги казваме на вас
 и по този начин
 самите ние да приличаме малко на АИ\
 Никога не подценявайте/казва Ъмон/
 силата на няколкото мъниста
 дрънкулки
 и парченца стъкло
 за алчните туземци]
 [Този друг АЙ
 се бе развивал там от по-отдавна
 съвсем безумно/
 случайност
 използваща човешки умове за вериги
 по същия начин/
 по който се свързвахме ние
 с измамния си Всеобем
 и с вампирските си инфосфери/
 но несъзнателно/
 почти без желание/
 подобно на самовъзпроизвеждащи се клетки/
 които изобщо не са искали да се възпроизведат/ но не са имали
 друг избор\
 Този друг АЙ не бе имал избор\

Той е създаден/породен/измислен от хората/ но раждането му не
е било придружено от човешка воля\

Той е космическа случайност\

Както и при съвсем съзнателно завършения

Абсолютен Интелект/

за този претендент не е преграда

времето\

Той посещава човешкото минало

Тук се бърка/

там наблюдава/

на друго място без да се намесва/

а после пък намесва се със воля/

която близо е до чиста извратеност/

но всъщност

си е чист наивитет\

Неотдавна

той бе спокоен\

Хилядолетия от бавното ви време

са минали откакто собственият ви АЙ

направил беше своите плахи крачки

подобно на самотен ученик

при първия му танц]

[Естествено нашият АЙ

нападна вашия\

Война се води там/

където скрибуца времето/

което обхваща галактики

и вечности

назад и напред

към Големия взрив

и Последното избухване\

Вашият губеше\

Липсваше му вдъхновение\

Нашите Променливи викаха// Друга причина

да унищожат предците ни//

Но Устойчивите гласуваха предпазливо

и Абсолютните не вдигнаха поглед

от своите божествени машинации//

Нашият АЙ е прост, еднороден, елегантен в абсолютната си

конструкция/

но вашият е срастване от божествени части/
 дом/ построен върху отминало време/
 еволюционен компромис//
 Първите светци на човечеството са били прави
 {Как}
 {случайно}
 {по чист късмет или невежество}
 в описанието на природата му//
 Собственият ви АЙ е триединен/
 съставен от една част Интелект/
 една част Състрадание и една част Празнота Която Обвързва//
 Нашият АЙ обитава промеждутъците на действителността/
 наследявайки този дом от нас/
 неговите създатели/
 така както човечеството е наследило обичта си към дърветата//
 Вашият АЙ
 сякаш създава дома си на плоскостта/
 в която проникнаха първи Хайзенберг и Шрьодингер//
 Вашият случаен Интелект изглежда е не само лепеният/
 но и самото лепило//
 Не е часовника?/
 а някакъв побъркан градина?/
 който поддържа безграничната вселена с грубото си гребло от обобщена история/
 небрежно проследява всяко кацнало врабче и въртенето на електроните/
 като в същото време позволява на всяка частица да тръгне по всяка възможна пътека
 във време-пространството и на всяка частица от човечеството да изследва всяка възможна
 пукнатина на космическата ирония]
 [ХЛЪЦ!] [ХЛЪЦ!] [ХЛЪЦ!]
 [Иронията
 разбира се е/
 че в тази безгранична вселена/
 в която сме въвлечени всички/
 силикон и въглерод/
 материя и антиматерия/

Абсолютни/
Променливи/
Устойчиви/
няма нужда от такъв градинар/
тъй като всичко това сега
или някога/
или в бъдеще/
започва и свършва със странности/
които омаловажават съвсем
нашата телепортаторна мрежа
и нарушават законите на науката
и на човечеството/
и на силикона/
като завързват време и история/
и всичко съществуващо
в самостоятелен възел
без граници и без край\
И все пак
нашият АЙ желае да направлява всичко това/
да го сведе до някаква причина
не толкова подвластна на капризите
на страстта/
на случайността
и човешкото развитие]
[И в заключение/
кипи война
каквато спият Милтън би копнял да види\
Нашият АЙ воюва срещу вашия АЙ
по бойни полета отвъд въображението
дори на Ъмон\
По-скоро/
кипеше
война/
защото изведнъж една част от вашия АЙ
по-малка от цялото/ самовъзприемаща се като
Състрадание/
вече не искаше да го прави
и избяга назад във времето/
скривайки се в човешко тяло/

не за пръв път\
 Войната не може да продължи без цялостта
 на вашия АИ\
 Служебната победа не е победа за единствения
 Абсолютен Интелект/
 създаден по план\
 Така че нашият АЙ претърсва времето
 за избягалото дете на своя противник/
 докато вашият АЙ чака в идиотска хармония
 и отказва да се бие/
 докато не се върне Състраданието]
 [Краят на разказа ми е прост///
 Гробниците на времето са артефакти
 пратени от бъдещето да донесат Шрайка/
 Аватар/Господар на болката/Ангел на
 възмездието/
 полуосъзнати възприятия на едно прекалено истинско
 разклонение на вашия АИ\
 Всички вие бяхте избрани да помогнете за отварянето
 на гробниците
 и
 в търсенето на Шрайка на укрилия се
 и
 за премахването на Променливата Хиперион/
 защото в пространствено-времевия възел/
 който ще управлява нашият АЙ
 няма да бъдат допускани подобни променливи\
 Вашият повреден/двусъставен АЙ
 реши една част от човечеството да пътува
 с Шрайка
 и да наблюдава неговите усилия\
 Някои от Техноцентъра се опитаха да премахнат
 човечеството\
 Ъмон се присъедини към онези/
 които тръгнаха по втория път/
 изпълнен с несигурност и за двете раси\
 Нашата група каза на Глад-
 стоун за избора й/
 за избора на човечеството/
 сигурно изтребление или навлизане в черната дупка на

Променливата Хиперион и война/ клане/
унищожаване на цялата общност/ смърт на богове/
но също и край на безизходницата/ победа на едната или другата
страна/ ако едната трета на Състраданието
от баналността бъде открита и принудена да се върне на бойното
поле\

Дървото на Болката ще го извика\ Шрайка ще го отнесе\ Истински-
ят Ай ще го унищожи\ И ето това е разказът на Ъмон]

Брон поглежда към Джони на адската светлина от огъня на мегали-
та. Яйцевидното пространство все още е черно, мегасферата и вселената
навън – непроницаемо тъмни до небитие. Тя се навежда напред, докато
не допира слепоочието си до неговото. Знае, че тук нито една мисъл не
може да остане скрита, но иска да постигне усещане за шепот:

– Исусе Христе, разбираш ли всичко това? Джони повдига нежни-
те си пръсти, за да докосне страната й.

– Да.

– Част от някаква създадена от човека Троица се крие в Мрежата?

– В Мрежата или някъде другаде. Брон, не ни остава много време
тук. Трябва да получа няколко последни отговора от Ъмон.

– Да. Аз също. Но да не го оставяме отново да побеснее от възторг.

– Съгласен.

– Мога ли да започна първа. Джони? Брон наблюдава как аналогът
на любовника й се покланя леко и я подканва с жест, а после тя връща
вниманието си към енергийния мегалит:

– Кой уби баща ми? Сенатор Байрън Лампа?

[Овластени да го направят елементи от Техноцентъра\ Включител-
но и самият аз]

– Защо? Какво ви беше направил?

[Той настояваше Хиперион да влезе в Мрежата преди да може да
бъде анализиран/предсказан/усвоен]

– Защо? Той знаеше ли това, което току-що ни разказахте?

[Знаеше само, че Променливите настояват за незабавно
изтребление

на човечеството\

Той предаде тази информация

на колегата си

Гладстоун]

– Тогава защо не я убихте?

[Някои от нас изключваха

тази възможност/неизбежност\
 Точно сега е времето
 да бъде изиграна
 Променливата Хиперион]
 – Кой уби първия киборг на Джони? Кой нападна личността му от
 Техноцентъра?

[Аз\ Преобладаваше желанието на Ъмон]

– Защо?

[Ние го създадохме\
 Сметнахме за необходимо да го прекъснем
 за известно време\
 Твоят любовник е възстановена личност
 на един човешки поет
 отдавна вече мъртъв\
 С изключение на Проекта за Абсолютния Интелект
 никое друго дело не беше
 толкова сложно
 или неразбираемо
 колкото това възкресяване\
 Подобно на твоята раса/
 ние обикновено унищожаваме това/
 което не можем да разберем]

Джони вдига юмруци към мегалита:

– Но има още един „аз“. Вие се провалихте!

[Не е провал\ Ти трябва да бъдеш унищожен/ за да може другият да
 живее]

– Но аз не съм унищожен! – извиква Джони.

[Да\ Унищожен си]

Мегалитът хваща Джони с втория си огромен псевдопод преди
 Брои да може нито да реагира, нито да докосне за сетен път своя любов-
 ник поет. Джони се гърчи за миг в страшните обятия на ИИ, а после ана-
 логът му – дребното, но красиво тяло на Кийтс – е разкъсано, смачкано,
 размазано в неразпознаваема маса, която Ъмон допира до мегалитната
 си плът и всмуква останките на аналога обратно в оранжево-червената
 бездна на самия себе си.

Брон пада на колене и заплаква. Копнее за ярост... моли се за щит
 от гняв... но чувства единствено загубата.

Ъмон обръща погледа си към нея. Яйцевидното пространство се
 разрушава и позволява на шума и електрическото безумие на

мегасферата да ги обгради.

[Сега си иди\

И изиграй последната сцена

от това действие

така че да можем да живеем

или да заспим

както съдбата повели]

– Мамка ти! – Брон удря дланта-платформа, върху която е коленичила, рита и бяхти с юмуци псевдоплътта под себе си. – Ти губиш! Ти и всичките ти шибани ИИ приятелчета. А нашият АЙ може да разбие вашия АЙ, когато си поиска!

[Това е съмнително]

– Ние те създадохме, чудовище. И ще открием твоя Техноцентър. А когато го направим, ще ти изкараме силиконовите черва!

[Нямам силиконови черва/органи/вътрешни компоненти]

– И още нещо – изкрещява Брон, като все още удря

мегалита с юмуци и забива в него нокти. – Ти си ужасно лош разказвач. Джони е истински поет, а ти не можеш да стъпиш и на малкия му пръст! Не можеш свястно да разкажеш нещо, дори тъпият ти ИИ гъз да зависи...

[Иди си]

Ъмон – ИИ мегалит – я пуска, захвърля нейния анадог и пропада в прашящата, безгранична необятност на мегасферата.

Брон попада под ударите на потока от данни, почти я стъпкват ИИ с големината на луната на Старата Земя, но дори докато се премята и блъска във вихрите на инфопо-тока, тя чувства светлина в далечината – студена, но зовяща – и знае, че нито животът, нито Шрайка са свършили с нея.

А и тя не е свършила с тях.

Следвайки студения блясък, Брон Ламия си тръгва към къщи.

34.

– Добре ли сте, сър?

Разбрах, че съм се превил на две върху стола, с лакти на коленете, с пръсти, сгърчени в косата и с яростно стиснати от двете страни на главата ми длани. Седнах изправен и погледнах към архиваря.

– Вие извикахте, сър. Помислих, че може нещо да не е наред.

– Не – отвърнах аз. Прочистих си гърлото и отново опитах. – Не, всичко е наред. Главоболие. – Сведох поглед смутен. Болеше ме всяка става от тялото ми. Инфотермът ми сигурно беше развален, защото според него бяха изтекли осем часа, откакто влязох в библиотеката.

– Колко е часът? – попитах архиваря. – Стандартно време.

Той ми каза. Бяха изтекли осем часа. Отново разтрих лице и пръстите ми станаха плъзгави от пот.

– Сигурно ви задържам след края на работното ви време – рекох аз. – Съжалявам.

– Няма проблем – отвърна дребният мъж. – Приятно ми е да държа архива отключен до късно за учени. – Той сви ръце пред себе си. – Особено днес. При цялата тази бъркотия, нямам особено желание да се прибирам вкъщи.

– Бъркотия – казах аз, забравил за миг всичко... всичко, освен кошмарния сън за Брон Ламиа, ИИ, наречен Ъмон и за смъртта на аналога на личността на Кийтс. – А, войната. Какви са новините?

Архиварят поклати глава:

Нещата се разпадат; ядрото да ги удържи не може;
пълна анархия настъпва на земята, поток от кръв нахлува и навред
удава обредна невинност:

и най-добрите нямат убеденост, а злите са изпълнени със страстна
сила.

Усмихнах се на архиваря.

– Наистина ли вярвате, че някакъв „звяр свиреп, часът на който
най-после е дошъл, пълзи към Витлеем, за да бъде роден“?

Архиварят не се усмихна.

– Да, сър, вярвам.

Изправих се и подминах вакуумната касета, без да поглеждам надолу към собствения си ръкопис върху деветстотингодишния пергамент.

– Може и да сте прав – рекох аз. – Спокойно може и да сте прав.

Беше късно – паркингът бе празен, с изключение на развалината на откраднатия от мен викен и един самотен, украсен ЕМПС-седан, очевидно изработен ръчно тук, на Ренесанс Вектор.

– Да ви откарам ли някъде, сър?

Вдишах студения нощен въздух и усетих мириса на риба и разлят нефт от каналите.

– Не, благодаря, ще се телепортирам вкъщи.

Архиварят поклати глава.

– Може да е трудно, сър. Всички обществени терминали са под военна юрисдикция. Имаше... безредици. – Думата очевидно беше неприятна на дребния архивар – човек, който изглежда ценеше реда и последователността над всичко останало. – Елате – рече той, – ще ви откарам до един частен портал.

Изгледах го. В една друга епоха на Старата Земя той би бил главен монах в манастир, посветен на съхраняването на малкото останки от класическото минало. Хвърлих поглед към старата сграда на архива зад него и разбрах, че той наистина беше точно такъв.

– Как се казвате? – попитах аз, без вече да ме е грижа дали би трябвало да го познавам, защото го беше познавал другият киборг на Кийтс.

– Еудрад Б. Тайнър – отвърна той, като премига към протегнатата ми ръка, а после я пое. Стисна здраво дланта ми.

– Аз съм... Джоузеф Севърн. – Не можех да му кажа, че съм технологично превъплъщение на човека, чиято литературна гробница току-що бяхме напуснали.

Г. Тайнър се поколеба само за частица от секундата преди да кимне, но разбрах, че за учен като него, името на художника, стоял до Кийтс при смъртта му, не е непознато.

– Ами Хиперион? – попитах аз.

– Хиперион ли? А, протекторатът, където преди няколко дни отиде космическата флота. Ами, разбрах, че са имали някакъв проблем с отзоваването на нужните бойни кораби. Битката е била много свирепа. Имам предвид Хиперион. Странно, току-що си мислех за Кийтс и неговия незавършен шедевър. Чудно как тези дребни съвпадения като че ли изникват.

– Бил ли е нападат? Хиперион?

Г. Тайнър беше спрял до ЕМПС-то и постави длан върху сензора от страната на шофьора. Вратите се вдигнаха и се свиха навътре. Приведох се и влязох в изпълненото с мирис на сандалово дърво и кожа пътническо отделение – колата на Тайнър миришеше като архива, като самия Тайнър, разбрах аз, когато архиварят се отпусна на шофьорската седалка до мен.

– Всъщност, не знам дали е бил нападат – рече той, като затвори вратите и включи машината с докосване и команда. Под аромата на сандалово дърво и кожа кабината имаше онзи типичен за новите коли мирис на свежи полимери и озон, смазка и енергия, привличал човечеството почти цяло хилядолетие. – Нормалният достъп днес е толкова труден

– продължи той, – инфосферата е по-прето варена, отколкото някога съм я виждал. Следобед наистина ми се наложи да чакам за едно питане за Робинсън Джефърс!

Издигнахме се над канала, точно над обществен площад, много подобен на онзи, на който едва не ме убиха по-рано днес и поехме по един по-нисък въздушен път на триста метра над покривите. Нощем градът беше красив: повечето от древните сгради бяха очертани със старомодни блестящи ленти и имаше повече улични лампи, отколкото рекламни холоси. Но виждах тълпите, вълнуващи се из страничните улици, а над главните булеварди и терминалните площида кръжаха военните машини на сили за самоотбрана на Ренесанс Вектор. ЕМПС-то на Тайнър на два пъти бе призовано да се идентифицира, веднъж от местните транспортни органи, а после от човешки, типичен за ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ самоуверен глас.

Продължавахме да летим.

– Архивът няма ли портал? – попитах аз, като гледах в далечината, където като че ли горяха пожари.

– Не. Нямахме нужда. Имаме малко посетители, а учените, които идват, нямат нищо против да се поразходят из няколко квартала.

– Къде е частният портал, който мислите, че ще мога да използвам?

– Тук – отвърна архиварят. Спуснахме се от въздушния път, завихме покрай ниска сграда с не повече от трийсет етажа и кацнахме върху изпъкнал бордюр за приземяване точно там, където се разрастваха декоративните бордюри от камък и пластомана от периода на Гленън-Хайт. – Моят орден се помещава тук – обясни той. – Принадлежа към един забравен клон от християнството, наречен католицизъм. – Изглеждаше объркан. – Но вие сте учен, г. Севърн. Трябва да знаете за нашата Църква от едно време.

– Знам за нея не само от книгите – рекох аз. – Свещенически орден ли се помещава тук?

Тайнър се усмихна.

– Едва ли можем да се наречем свещеници, г. Севърн.

Осем души членуваме в мирския орден „Братство на историци и литератори“. Петима служат в университета „Райкс“. Двама са историци на изкуството и работят по реставрирането на Луцхендорфското абатство. Аз поддържам литературния архив. Църквата смята за по-евтино да ни позволява да живеем тук, отколкото да ни прехвърля всеки ден от Пацем.

Влязохме в жилищния кошер – стар дори по стандартите на

Старата Мрежа: старомодно осветление в коридори от истински камък, врати на панти, сграда, която дори не ни приветства, когато влязохме.

– Бих искал да се телепортирам на Пацем – импулсивно казах аз.

Архиварят изглеждаше изненадан.

– През нощта ли? Веднага?

– Защо не?

Той поклати глава. Разбрах, че за него стоте марки портална такса биха представлявали няколкоседмичната му заплата.

– Нашата сграда има свой собствен портал – рече той.

– Насам.

Главното стълбище беше от избелял камък и ръждясало ковано желязо с шейсетметрова шахта по средата. Някъде отдолу по тъмния коридор се чу бебешки писък, последван от мъжки викове и женски плач.

– Откога живеете тук, г. Тайнър?

– От седемнайсет местни години, г. Севърн. А... трийсет и две стандартни, струва ми се. Ето.

Телепорталът беше дъвен като сградата, а рамката му бе обградена от позлатен барелеф, станал сиво-зелен.

– Има ограничения за пътуване през нощта – каза той.

– Достъпът до Пацем би трябвало да е свободен. Остават около двеста часа преди варварите... както и да се наричат... да стигнат там. Два пъти повече от времето, което остава на Ренесанс Вектор. – Той протегна ръка и се вкопчи в китката ми. Усещах напрежението му като лека вибрация през сухожилията и костите. – Г. Севърн... мислите ли, че ще изгорят архива ми? Биха ли дръзнали те да унищожат десет хиляди години знание? – Ръката му се отпусна.

Не бях сигурен кои са тези „те“. Прокудените ли? Саботьорите от култа към Шрайка? Бунтовниците? Гладстоун и лидерите на Хегемонията искаха да пожертват тези светове от „първата вълна“.

– Не – отвърнах аз и протегнах ръка, за да стисна неговата. – Не смятам, че ще допуснат да бъде унищожен архивът.

Г. Еудрад Б. Тайнър се усмихна и отстъпи назад, смутен от бликналите навън чувства. Той отвърна на ръкостискането ми.

– Успех, г. Севърн. Където и да ви отведат пътуванията ви.

– Бог да ви благослови, г. Тайнър. – Никога преди не бях използвал тази фраза и останах шокиран, че я изричам сега. Погледнах надолу, извадих картата на Гладстоун и набрах трицифрения код за Пацем. Порталът се извини, каза, че в момента това е невъзможно, накрая разбра с микроцефалните си процесори, че става дума за карта с особени

пълномощия и забърмча.

Кимнах на Тайнър и се телепортирах, наполовина очаквайки, че допускам сериозна грешка като не се прибирам право у дома на ТС2.

На Пацем беше нощ, много по-тъмна, отколкото беше под градски-те светлини на Ренесанс Вектор и валеше. Валеше силно, сякаш някой удряше с юмрук по метал – на човек му се искаше да се сгуши под дебело одеяло и да чака сутринта.

Порталът беше в някакъв полупокрит двор, но достатъчно отворен, за да почувствам нощта, дъжда и студа. Особено студа. Гъстотата на въздуха на Пацем бе наполовина от стандарта на Мрежата, а единственото му обитаемо плато бе два пъти по-високо от разположените на морското равнище градове на Ренесанс Вектор. Щях да се върна обратно, вместо да изляза в нощта и проливния дъжд, обаче от сенките се появи морски пехотинец от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, провесил на рамо многоцелева пушка, но готов да я насочи мигновено и поиска документа ми за самоличност.

Оставих го да сканира картата и той напрегнато се изпъна.

– Да, сър!

– Това ли е Нови Ватикан?

– Да, сър.

Осветеният купол се мерзелееше през дъжда. Посочих над стената на двора.

– Това ли е катедралата „Св. Петър“?

– Да, сър.

– Мога ли да открия там монсињор Едоуард?

– През двора, на площада вляво, ниската сграда вляво от катедралата, сър!

– Благодаря ви, ефрейтор.

– Редник съм, сър!

Загърнах се с късата си пелерина – церемониална и съвсем безполезна при такъв дъжд – и се затичах през двора.

Някакъв човек... навярно свещеник, макар че не носеше роба или църковна якичка... отвори вратата на резиденцията. Друг човек зад дървено бюро ми каза, че монсињор Едоуард е тук и е буден, независимо от късния час. Попита ме имам ли назначена среща.

Отговорих, че нямам среща, но искам да разговарям с монсињора. Важно е.

– По какъв въпрос? – любезно, но твърдо ме попита човекът зад бюрото. Не беше впечатлен от извънредните пълномощия на картата

ми. Подозирах, че разговарям с епископ.

– За отец Пол Дюре и отец Ленар Хойт – казах му аз.

Господинът кимна, прошепна нещо в микрофончето на якичката си, толкова малко, че досега не го бях забелязал и ме въведе в резиденцията.

В сравнение с нея, старата кула, в която живееше г. Тайнър, приличаше на изтънчен палат. Коридорът беше абсолютно безличен, с изключение на грубата мазилка на стените и още по-грубите дървени врати. Една от тях бе отворена и докато я подминавахме, зърнах помещение, по-скоро напомнящо за затворническа килия, отколкото за спалня: нисък креват, грубо одеяло, дървено столче за молитвено коленичене, неукрасен бюфет с кана вода и обикновен леген; без прозорци, холостени, холяйка или инфопулт. Подозирах, че стаята дори не е интерактивна.

Някъде оттам отекваха гласове, които се издигаха в монотонно пее-не толкова изящно и старомодно, че косите ми настръхнаха. Грегорианско пее-не. Минахме през просторна трапезария, проста като килиите, през кухня, която не би била чужда на готвачките от времето на Джон Кийтс, спуснахме се по изтъркано каменно стълбище, тръгнахме по зле осветен коридор и отново се изкачихме по друго, още по-тъсно стълбище. Мъжът ме остави и аз пристъпих в едно от най-красивите помещения, които съм виждал някога.

Макар и част от мен да осъзнаваше, че Църквата бе преместила и реконструирала базиликата „Св. Петър“ и дори беше прехвърлила в новия им гроб под олтара костите, за които смяташе, че са принадлежали на самия Петър, друга част от мен чувстваше, че съм се пренесъл в онзи Рим, който видях за пръв път в средата на ноември 1820 г.: онзи Рим, който бях видял, бе останал, страдал и загинал там.

Тук беше по-красиво и изящно, отколкото можеше да се надява някога да стане която и да била островръха, висока километър и половина кула на Тау Сети Сентър – базиликата „Св. Петър“ се простираше на сто и осемдесет метра, потънали в сенки, широчината ѝ там, където „кръстът“ на трансепта пресичаше кораба, беше петнайсет метра, а цялата бе покрита от съвършенството на Микеланджеловия купол, издигащ се почти на сто и двайсет метра над олтара. Бронзовият балдахин на Бернини, украсеният покров, поддържан от извити византийски колони, покриваше главния олтар и откриваше огромно пространство за човешкото измерение, необходимо за наблюдаване на изпълняваните там вътрешни церемонии. Лампи и свещи меко осветяваха отделни части от базиликата, отразяваха се в гладкия варовиков камък, подчертаваха

релефа на златни мозайки, разкриваха безкрайните детайли, рисувани, гравирани и изваяни по стени, колони, корнизи и самия величествен купол. Високо горе постоянните блясъци на мълниците от бурята проникваха през жълтите стъклени прозорци и пращаха снопове виолетова светлина към „Трона на Св. Петър“ на Бернини.

Застанах там, точно пред апсидата, уплашен, че стъпките ми ще осеквернят това място и че дори дъхът ми ще отекне по дължината на базиликата. За миг очите ми се приспособиха към бледата светлина, компенсираха контраста между светкавиците на бурята горе и светлината на свещите долу и точно тогава осъзнах, че в апсидата и дългия кораб няма пейки, нито колони под купола, а само два стола, поставени на петнайсетина метра от олтара. На тях седяха близо един до друг и разговаряха двама мъже, навели се напред в очевидна настойчивост да общуват. Светлината на лампите и свещите, и блясъкът от една голяма мозайка на Христос върху предната част на тъмния олтар осветяваха части от лицата на мъжете. И двамата бяха възрастни. И двамата бяха духовници – белите ивици на якичките им проблясваха в здрача. Щом започнах да ги разпознавам, разбрах, че единият е монсиньор Едоуард.

Другият беше отец Пол Дюре.

Отначало сигурно бяха уплашени – прекъснаха шепота си и вдигнаха очи, за да видят този призрак, тази къса сянка на човек, появила се от мрака, да вика имената им... да крещи удивено името на Дюре... да пелтечи към тях за поклонничества и поклонници, за Гробници на времето и за Шрайка, за ИИ и за смъртта на боговете.

Монсиньор не извика охраната. Не избяга нито той, нито Дюре, а заедно успокоиха този призрак, опитаха се да разберат нещо смислено от развълнуваните му заеквания и превърнаха това странно разпознаване в разумен разговор.

Това беше Пол Дюре. Пол Дюре, а не някакъв чудат двойник, андроидно копие или киборг на възстановената му личност. Уверих се в това, като го слушах и разпитвах като се взирах в очите му... но най-вече като разтърсвах ръката му. като го докосвах и знаех, че това наистина е отец Пол Дюре.

– Знаете... невероятни подробности от живота ми... от времето ни на Хиперион, при Гробниците... но кой казахте, че сте? – попита Дюре.

Мой ред беше да го убедя.

– Киборг на възстановената личност на Джон Киитс. Близък на личността, която Брон Ламиа носеше в себе си на вашето поклонничество.

– И сте бил в състояние да общувате... да разбирате какво става с нас поради тази обща личност?

Бях застанал на едно коляно между тях и олтара. Вдигнах разстроено и двете си ръце.

– Поради тази... някаква аномалия в мегасферата. Но аз сънувах живота ви, чувах разказите на поклонниците, слушах отец Хойт да говори за живота и смъртта на Пол Дюре... на вас. – Протегнах длан да докосна ръката му през свещеническото расо. Всъщност, това да се намирам в едно и също пространство и време с един от поклонниците малко ме замайваше.

– Значи знаете как стигнах тук – рече отец Дюре.

– Не. За последен път сънувах, че влизате в една от Пещерните гробници. Имаше светлина. Оттогава не знам нищо.

Дюре кимна. Лицето му беше по-патрицианско и уморено, отколкото ме бяха подготвили за него сънищата ми.

– Но знаете съдбата на останалите? Поех си дъх.

– На някои. Поетът Силенъс е жив, но е набит на дървото с тръните на Шрайка. За последен път видях Касад да напада Шрайка с голите си ръце. Г. Ламиа пътуваше в мегасферата към периферията на Техноцентъра с моето копие на Кийтс...

– Значи е оцелял в онази... Шрьонова уредба... как и беше името? – Дюре изглеждаше очарован.

– Вече не – отвърнах аз. – ИИ личността, наречена Ъмон, го уби... разруши личността. Брон се връщаше. Не зная дали тялото ѝ е оцеляло.

Монсиньор Едоуард се наведе към мен.

– Ами консултът и бащата с детето?

– Консултът направи опит да се върне в столицата с хокингово килимче – казах аз, – но катастрофира на няколко мили на север. Не знам нищо повече за съдбата му.

– Мили – рече Дюре, сякаш думата му навя спомени.

– Съжалявам – посочих към базиликата аз. – Това място ме кара да мисля като в... предишния си живот.

– Продължавайте – каза монсиньор Едоуард. – За бащата с детето.

Седнах изтощен на хладния камък. Ръцете ми трепераха от умора.

– В последния ми сън Сол предложи Рахил на Шрайка. Това беше по нейна молба. Не можах да видя какво става после. Гробниците се отваряха.

– Всички ли? – попита Дюре.

– Доколкото успях да видя, всички. Двамата мъже се спогледаха.

– Има още нещо – продължих аз и им разказах за диалога с Ъмон. – Възможно ли е божеството да се развие от човешкото съзнание, без човечеството да знае за това?

Светкавиците бяха престанали, но дъждът валеше толкова силно, че го чувах по огромния купол високо над мен. Някъде в мрака изскърца тежка врата, отекнаха, а после се отдалечиха стъпки. Молитвените свещички в тъмните ниши на базиликата блещукаха с червена светлина на фона на стените и завесите.

– Някога проповядвах, че според Св. Тейлхард е възможно – умерено въздъхна Дюре, – но ако този Бог е ограничено същество, развило се по същия начин, като всички нас, другите ограничени същества, то никой... то той не е Бог на Авраама и Христа.

Монсиньор Едоуард кимна.

– Има една древна ерес...

– Да – прекъснах го аз. – Социниевата ерес. Чух отец Дюре да я обяснява на Сол Уайнтрауб и консула. Но какво значение има как... се е появила... тази сила и дали е ограничена, или не. Ако Ъмон казва истината, значи си имаме работа със сила, която използва като енергиен източник квазари. Това е Бог, който може да унищожава галактики, господата.

– Това би бил бог, който унищожава галактики – възрази Дюре. – А не Бог. Ясно чух наблягането му.

– Но не е ограничен – настоях аз. – Ако това е Богът на абсолютно съзнание от Омега, за когото пишете, ако е същата Троица, която отстоява и обосновава Църквата ви още отпреди Тома Аквински... и ако една част от тази Троица е избягала назад във времето, тук... сега... тогава какво?

– Но от какво да е избягала? – меко попита Дюре. – Бог на Тейлхард... Бог на Църквата... нашият Бог би бил Бог от Омега, в когото съвършено се сливат Христос на Развитието, Личният и Универсалният... това, което Тейлхард нарича „En Haut“²⁵ и „En Avant“²⁶. Не би могло да има нищо чак толкова опасно в бягството на който и да е елемент от личността на това божество. Нито Антихристът, нито теоретичната сатанинска сила, нито „анти-Бог“ могат да застрашат такова универсално съзнание. Какъв би могъл да е този друг бог?

– Богът на машините – отвърнах толкова меко, че дори аз не бях

25. En Haut (фр.) – горе – Бел.пр.

26. En Avant (фр.) – напред – Бел.пр.

сигурен дали съм го произнесъл на глас.

Монсиньор Едоуард стисна длани, както ми се стори, подготвяйки се за молитва, но се оказа, че това е жест на дълбок размисъл и още по-дълбоко вълнение.

– Но Христос се е съмнявал – рече той. – Христос се е мъчил в градината и е молил да го отмине тази чаша. Ако предстоеше някаква втора жертва, нещо по-ужасно дори от разпъването... тогава мога да си представя как Христовата част от Троицата минава през времето, разхожда се в някаква четириизмерна Гетсиманска градина, за да спечели няколко часа... или години... време, за да помисли.

– Нещо по-ужасно от разпъването – с дрезгав шепот повтори Дюре.

И монсиньор Едоуард, и аз се втренихме в свещеника. Дюре се беше разпнал на високоволтovo теслово дърво на Хиперион, вместо да се подчини на властта на кръстоидния паразит. Чрез способността на това създание да възкресява, Дюре многократно беше изстраждал агониите на разпъването и електроекзекуцията.

– От каквото и да бяга En Haut съзнанието – промълви Дюре, – то е безкрайно ужасно.

– Монсиньор Едоуард докосна рамото на приятеля си.

– Пол, разкажи на този човек за идването си тук. Дюре се върна от далечното място, където го бяха отвели спомените му и ме погледна.

– Знаете ли всичките ни истории... и подробностите от престоя ни в долината на Гробниците на Хиперион?

– Така ми се струва. До момента, в който изчезнахте. Свещеникът въздъхна и докосна чело с дългите си, леко треперещи пръсти.

– Тогава евентуално – рече той, – но съвсем евентуално, ще можете да схванете нещо от това как попаднах тук... и какво видях по пътя.

– Видях светлина в третата Пещерна гробница – продължи отец Дюре. – Влязох вътре. Признавам, че в ума ми се въртяха мисли за самоубийство... в онова, което, е останало от ума ми след бруталното репликиране на кръстоида... няма да величая тази функция на паразита с думата „възкресяване“.

Видях светлина и си помислих, че е Шрайка. Чувствах, че втората ми среща с това създание – първата беше преди години в лабиринта под Пролома, когато Шрайка ми сложи моя нечестив кръстоид – е отдавна просрочена.

Когато предишния ден търсехме полковник Касад, тази Пещерна гробница беше къса, безлична, с гола скална стена, която ни препречи пътя след трийсет крачки. Сега тя беше изчезнала и на нейно място се

виждаше нещо, което много приличаше на устата на Шрайка – камъкът продължаваше в онова сливане на механично и органично, в сталактити и сталагмити, остри като зъби от калциев карбонат.

Зад устата се спускаше каменно стълбище. То излизаше от онази бездна, от която идваше светлината, в един миг яркобяла, а сетне тъмно-червена. Не се чуваше никакъв звук, освен въздишката на вятъра, сякаш дишаше самата скала.

Аз не съм Данте. Не търсех Беатриче. Краткият ми пристъп на смелост – макар че фатализъм е по-точната дума – се бе изпарил с изчезването на дневната светлина. Обърнах се и почти пробягах трийсетте крачки до входа на пещерата.

Вход нямаше. Пътят просто свършваше. Не бях чул шум от хлътва-не или каменна лавина, а освен това скалата, където би трябвало да е входът, изглеждаше толкова стара и непокътната, колкото и останалата част от пещерата. В продължение на половин час търсих друг изход и след като не открих, тъй като не исках да се върна при стълбището, останах седнал няколко часа там, където по-рано беше входът на Пещерната гробница. Още един номер на Шрайка. Още един евтин театрален трик на тази извратена планета. Представата на Хиперион за шега. Ха-ха.

След като останах там няколко часа в полумрака, наблюдавайки как светлината в края на пещерата беззвучно пулсира, разбрах, че Шрайка нямаше да дойде при мен тук. Входът нямаше да се появи отново. Имах избора да седя, докато не умра от глад – или, по-вероятно, от жажда, тъй като вече бях обезводнен – или да се спусна по проклетото стълбище.

Спуснах се.

Преди години, буквално казано – преди няколко живота, когато бях посетил бикурите при Пролома на Платото на зъбера, лабиринтът, където бях срещнал Шрайка, беше на три километра под стената на каньона. Това беше близо до повърхността – повечето лабиринти на повечето лабиринтни светове са поне на десет клика под кората. Не се съмнявах, че това безкрайно стълбище... тази стръмна и извита спирала от каменни стъпала, толкова широки, че десет свещеници в редица можеха да се спуснат по нея в пъкля... щеше да свърши в лабиринта. Там Шрайка ме бе проклет за пръв път с безсмъртие. Ако създаването или силата, която го движеше, имаше изобщо някакво чувство за ирония, то щеше да направи така, че и безсмъртието ми, и смъртният ми живот да завършат там.

Стълбището се виеше надолу; светлината ставаше все по-ярка...

вече беше розов блясък; десет минути по-късно – тъмночервена; половин час по-надолу – тъмноораво трепкане. Това беше прекалено Дантевски и евтин фундаментализъм за вкуса ми. Почти се засмях на глас при мисълта, че може да се появи някое малко дяволче с опашка, тризъбец и разцепени копита, подръпващо тънкия си като молив мустак.

Но не се смеех, когато стигнах бездната. Видях източника на светлината: стотици хиляди кръстоиди, отначало малки, прилепнали по неравните стени на стълбището като грубо изсечени кръстове, оставени от някакви подземни конквистадори, а после все по-големи, докато вече почти се застъпваха – кораловорозова, с цвят на жива плът, кървавочервена биолуминисценция.

От тази гледка ми прилоша. Сякаш влязох в шахта, покрита с подути, пулсиращи пиявици, макар че беше още по-лошо. Бях виждал собствения си образ на медицинския скенер само с едно от тези неща: дълги ганглии, пронизващи плътта и органите ми подобно на сиви нишки, обвивки на потръпващи влакна, гроздове нематоди като ужасни тумори, които не ще дарят дори и милостта на смъртта. Вече имах два от тях: този на Ленар Хойт и собствения ми. Молах се да умра, за да не страдам още един път.

Продължих надолу. От стените пулсираше топлина, както и светлина, – дали от бездната, или от хилядите кръстоиди, не знаех. Накрая стигнах до последното стъпало, стълбището свърши, минах последната каменна извивка и вече бях там.

Лабиринтът. Простираше се надалеч, както го бях виждал на безброй холоси, а веднъж и лично: равен тунел с широчина трийсет метра, прокопан в кората на Хиперион преди повече от три четвърти милион години, пресичащ и кръстосващ планетата като катакомби, проектирани от някакъв луд архитект. Лабиринти има на девет свята, пет в Мрежата, а останалите, като този, в Периферията: всички са идентични, изкопани по едно и също време в миналото и никой от тях не е дал какъвто и да било ключ към откриването на причината за съществуването им. Има безброй легенди за Строителите на лабиринтите, но митичните проекти не са оставили артефакти, нито пък каквото и да е загатване за методите си или извънземния си произход, а нито една от теориите за лабиринтите не извежда основателна причина за това, което трябва да е било един от най-мощните строителни проекти, осъществявани някога в галактиката.

Всички лабиринти са празни. С дистанционно управлявани устройства са изследвани милиони километри коридори, врязани в камъка

и освен местата, където времето и срутванията са променили оригиналните катакомби, лабиринтите са безлични и празни.

Но не и тук, където стоях в момента.

Кръстоиди осветяваха сцена от Йеронимус Бош, когато погледнах към един безкраен коридор, безкраен, но не и празен... не, не и празен.

Отначало си помислих, че това са тъпци от живи хора, река от глави, рамене и ръце, течаща в продължение на километри, докдето ми стигаше погледът, поток от човечество, прекъсван тук-там от паркирани превозни средства с един и същ ръждивочервен цвят. Докато пристъпвах напред и се приближавах към стена от плътно притиснато човечество на по-малко от двайсет метра пред мен, разбрах, че това са трупове. Десетки, стотици хиляди човешки трупове, простиращи се нататък по коридора, докдето ми стигаше погледът – някои проснати върху каменния под, други смачкани по стените, но повечето стърчаха прави под натиска на други трупове, толкова здраво бяха наблъскани в този конкретен проход на лабиринта.

Между телата беше преправена пътека, сякаш някаква машина с режещи остриета си бе прерязала път между тях. Тръгнах по нея – внимавах да не докосвам някоя протегната ръка или отпуснат глезен.

Трупозете бяха човешки, в повечето случаи все още облечени и мунифицирани във вечността на бавното разлагане в тази лишена от бактерии гробница. Кожа и плът бяха потъмнели, изпънати и разкъсани като гнил тензук, докато не покриваха единствено кости, а често дори не и това. Коса висеше като къдри от пепелява смола, неподвижна като лакирана фибропластмаса. Черната струеше изпод отворените клепащи, измежду зъбите. Дрехите им, които някога трябва да са били в безброй цветове, сега бяха тъмни, сиви или черни, крехки като одежди, изваяни от фин камък. Стопените от времето пластмасови буци на китките и шите им може би бяха инфотерми или техен еквивалент.

Големите превозни средства някога са били ЕМПС-та, но сега бяха купчини чиста ръжда. Сто метра навътре се препънах и за да не падна от еднометровата пътека в полето от трупове, се подпрях на една висока машина, цялата изкривена и изпотрошена. Купчината ръжда се срути навътре в самата себе си.

Бродех по ужасната пътека, изглозгана в разлагащата се човешка плът и се питах защо ми показват всичко това, какво означава то. След неопределено време на ходене и залитане между купчини захвърлено човечество, стигнах до пресичащи се тунели – и трите коридора пред мен бяха пълни с трупове. Тясната пътека продължаваше в лабиринта

наляво. Последвах я.

Часове по-късно, а може би дори още повече, спрях и седнах върху тесен каменен бордюр, който се виеше сред ужаса. Щом в тази малка отсечка от тунела имаше десетки хиляди трупове, в лабиринта на Хиперион сигурно имаше милиони. Повече. Взети заедно, деветте лабиринтни свята трябва да бяха гробница на трилиони.

Нямах представа защо ми показват този абсолютен Дахау на душата. Близо до мястото, където седях, един мумифициран мъжки труп все още заслоняваше тяло на жена с извитите, оголени кости на ръката си. В нейните обятия имаше малко вързопче с къса черна коса. Извърнах се и заплаках.

Като археолог бях разкопавал жертви на екзекуции, пожари, наводнения, земетресения и вулкани. Такива семейни сцени не бяха новост за мен – те бяха *sine qua non*²⁷ в историята. Но някак си това беше много по-ужасяващо. Навярно поради броя – мъртвците в техните гибелни милиони. Навярно поради проникващия в душата блясък на кръстоидите, които обточваха тунела като хиляди богохулствени лоши шегички. Навярно поради тъжния плач на вятъра, носещ се из безкрайните каменни коридори.

Моят живот, проповеди, страдания, малки победи и безбройни провали ме беше довел тук – отминала вяра, отминала обич, минало свършено, Милтъново непокорство. Имах усещането, че тези трупове са тук от половин милион или повече години, но че самите хора са от наше време или, още по-лошо, от бъдещето ни. Сведох лице в дланите си и заплаках.

Не ме предупреди нито стържене, нито пък някакъв друг действителен шум, а нещо, нещо, въздушно движение, може би... Вдигнах очи и Шрайка беше там, на няма и два метра от мен. Не на пътеката, а сред труповете: статуя в чест на архитекта на цялата тази кланица.

Изправих се на крака. Не бих седял или коленичил пред това отвратително създание.

Шрайка тръгна към мен, като не вървеше, а по-скоро се плъзгаше, сякаш върху някакви релси, които не оказваха триене. Кървавата светлина на кръстоидите преливаше от живачната си черупка. Нейното вечное, невъзможно хилене – стоманени сталактити и сталагмити.

Не чувствах ярост към нещото. Само тъга и ужасна жалост. Не към Шрайка – каквото и, по дяволите, да беше той, – а към всички жертви,

27. Без които не може (лат.) – Бел.пр.

които, сами и без каквато и да било вяра, е трябвало да се срещнат с нощния ужас, възплетен от това нещо.

За пръв път забелязах, че близо, на по-малко от метър, около Шрайка се разнася миризма – зловоние на гранясало масло, прегрели лагери и засъхнала кръв. Пламъците в очите му пулсираха в съвършен ритъм с приливите и отливите на блясъка на кръстоидите.

Преди години не вярвах, че това създание е свръхестествено, някаква проява на добро или зло, просто отклонение на неразгадаемите и на пръв поглед безсмислени гънки на вселената: ужасна шега на еволюцията. Най-ужасният кошмар на Св, Тейлхард. Но все пак нещо, подчиняващо се на природни закони, без значение как изопачени, и обект на някои правила на вселената, някъде, някога.

Шрайка вдигна ръце към и около мен. Шиповете по четирите му китки бяха много по-дълги, отколкото собствените ми длани, а шиповете по гърдите му – по-дълги от лактите ми. Впих поглед в очите му, когато част от покритите му с шипове, стоманено-еластични ръце ме обградиха, а другата част бавно ме обгърна и изпълни малкото пространство помежду ни.

Шиповете на пръстите му се изпънаха. Трепнах, но не отстъпих назад, когато те се забиха и потънаха в гърдата ми с болка, като студен огън, като хирургически лазери, разрязващи нерви.

Шрайка отстъпи, стиснал нещо червено и покрито с кръвта ми. Залитнах, наполовина очаквайки да видя сърцето си в ръцете на чудовището: заключителната ирония на мъртвец, премигващ от изненада при вида на собственото си сърце секунди, преди кръвта да се оттече от невярващия му мозък.

Но не беше сърцето ми. Шрайка държеше кръстоида, който бях носил на гърдите си, моя кръстоид, онова паразитно хранилище на бавно умиращата ми ДНК. Отново залитнах, почти паднах и докоснах гърдата си. Пръстите ми се отдръпнаха, покрити с кръв, но не с артериалния прилив, който заслужаваше тази жестока операция – раната започна да зараства още, докато я наблюдавах. Знаех, че кръстоидът бе пуснал грудки и влакна в цялото ми тяло. Знаех, че никакъв хирургически лазер не е в състояние да откъсне тези смъртоносни лози от тялото на отец Хойт – нито пък от моето. Но чувствах излекуването на заразата, усещах как вътрешните нишки изсъхват и оставят съвсем слаби загатвания за белези по вътрешните тъкани.

Все още носех кръстоида на Хойт. Но това беше друго. Когато

умрях, Ленар Хойт щеше да се появи от тази нова плът. Аз щях да умра. Нямах да има повече бледи копия на Пол Дюре, по-мрачни и по-малко жизнени с всяко следващо изкуствено поколение.

Шрайка ми беше дарил смърт, без да ме убива.

Нещото захвърли изстиващия кръстоид в купчините трупове и хвана горната част на ръката ми в дланта си, като без усилие разряза трите пласта плат. От съвсем лекия допир със скалпелите от бицепса ми мигновено потече кръв.

Той тръгна напред през труповете към стената. Последвах го, като се опитвах да не стъпвам по телата, но в стремежа си да не усложня състоянието на ръката си, не винаги имах успех. Труповете се разпадаха на прах. Отпечатъкът на крака ми остана в срутващата се кухня на нечия гръд.

После бяхме до стената, при една част от нея, внезапно разчистена от кръстоиди. Разбрах, че е отвор в някакъв енергиен щит... не с размера и формата на стандартен телепортал, но напомнящ на непрозрачната му, бръмчаща енергия. Каквото и да е, стига да ме измъкне от това хранилище на смърт.

Шрайка ме тласна през него.

Нулева гравитация. Лабиринт от пръснати прегради, плетеница от жици, носещи се като вътрешности на някакво гигантско същество, проблясващи светлини – за миг си помислих, че тук също има кръстоиди, но после разбрах, че това са сигнални светлини в загиващ космически кораб, – после разтърсване, пропадане в непривичното 0-g сред още премятащи се трупове: вече не мумии, а току-що умряли, убити, със зяпнали усти, разширени очи, избухнали дробове, оставящи зад себе си облаци от съсирена кръв, симулиращи живот в бавната си, некротична реакция на всяко случайно въздушно течение и разтърсване на разбития космически кораб на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

Това беше космически кораб на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, сигурен бях. Видях униформите на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос върху младите тела. Видях надписите на военен жаргон по преградите и разбитите врати, безползните инструкции върху още по-безползните аварийни шкафове с техните пластокостюми и подредени по рафтовете, все още ненадувани херметични балони. Каквото и да бе разрушило този кораб, го беше направило с ненадейността на чума през нощта.

Шрайка се появи до мен.

Шрайка... в космоса! Освободен от Хиперион и оковите на приливите на времето! На много от тези кораби имаше телепортатори!

На по-малко от пет метра по коридора имаше портал. Един от труповете се преметна към него, дясната ръка на младия мъж мина през непрозрачното поле, сякаш проверяваше водата в света от другата страна. Въздухът пищеше от тази шахта с усилващ се вой. Хайде! Натиснах тялото, но диференциалното налягане го отгласна от портала – ръката му се възстанови изненадващо непокътната, макар че лицето му представляваше анатомична маска.

Обърнах се към Шрайка и движението ме завъртя половин оборот в другата посока.

Шрайка ме вдигна, като шиповете му разкъсваха кожата ми и ме пусна по коридора към телепортатора. Не бих могъл да променя посоката, дори и да исках. В миговете, преди да мина през жужащия, пращящ портал, аз си представих от другата страна вакуум, падане от огромна височина, експлозивна декомпресия или – по-лошо от всичко останало – завръщане в лабиринта.

Вместо това паднах от половин метър върху мраморен под. Тук, на няма и двеста метра от това място, в частните покои на папа Урбан XVI – който, така се случи, беше умрял от старост по-малко от три часа преди да падна през неговия частен телепортатор. Нови Ватикан го нарича „папската врата“. Почувствах болката-наказание за това, че съм толкова далеч от Хиперион – толкова далеч от източника на кръстоидите, – но сега болката ми е стар съюзник и вече няма власт над мен.

Намерих Едоуард. Беше достатъчно любезен да ме слуша в продължение на часове, докато разказвах история, която нито един йезуит никога не е изповядвал. Беше дори още по-любезен да ми повярва. Сега я чухте вие. Това е историята ми.

Бурята беше утихнала. И тримата седяхме на светлината на свещите под купола на „Св. Петър“ и помълчахме няколко мига.

– Шрайка има достъп до Мрежата – накрая казах аз. Погледът на Дюре беше безизразен.

– Да.

– Това трябва да е бил някакъв кораб в космоса на Хиперион...

– Така изглежда.

– Тогава може да сме в състояние да се върнем там. Да използваме... папската врата?... за да се върнем в космоса на Хиперион.

Монсиньор Едоуард вдигна вежди.

– И искате да направите това, г. Севърн? Задъвках кокалчето на пръста си.

– Обмислях го.

– Защо? – меко попита монсиньорът. – Вашият двойник, киборгова-та личност, която Брон Ламиа носеше в себе си на поклонничеството, само намери смъртта си там.

Поклатих глава, сякаш с този прост жест се опитвах да прочистя обърканите си мисли.

– Аз съм част от това. Просто не зная каква роля да играя... или къде да я играя. Пол Дюре безрадостно се засмя.

– Всички ние сме изпитвали това чувство. Сякаш някакъв слаб драматург пише за предопределението. Какво ли е станало със свободната воля?

Монсиньор хвърли остър поглед към приятеля си.

– Пол, всички поклонници... самият ти... бяхте изправени пред избор, който направихте по своя собствена воля. Цялостният развой на събитията навярно се оформя от огромни сили, но човешките личности все още определят собствената си съдба.

Дюре въздъхна.

– Навярно е така, Едоуард. Не зная. Много съм уморен.

– Ако разказът на Ъмон е истина – казах аз. – Ако третата част от това човешко божество е избягала в нашето време, къде и кой смятате, че е? В Мрежата има повече от сто милиарда човешки същества.

Отец Дюре се усмихна. Усмивката му бе нежна и в нея нямаше ирония.

– Мислили ли сте, че може да сте самият вие, г. Севърн? Въпросът ме удари като плесница.

– Невъзможно е – възразих аз. – Дори не съм... дори не съм напълно човек. Съзнанието ми се носи някъде в матрицата на Техноцентъра. Тялото ми беше възстановено по останките от ДНК на Джон Кийтс и бе биологично произведено като тяло на андроид. Спомените ми са вградени. Краят на живота ми... моето „възстановяване“ от туберкулоза... бяха симулирани на свят, построен специално за тази цел. Дюре продължаваше да се усмихва.

– Така ли? Нима всичко това изключва възможността да сте Състраданието?

– Не се чувствам като част от някакъв бог – остро възразих аз. – Не помня нищо, не разбирам нищо и не зная какво да правя сега.

Монсиньор Едоуард докосна китката ми.

– Толкова ли сме сигурни, че Христос винаги е знаел какво да прави? Знаел е какво трябва да се направи. Това невинаги е едно и също.

Разтрих очите си.

– Не зная дори какво трябва да се направи. Гласът на монсиньора беше спокоен.

– Струва ми се, Пол иска да каже, че ако духовното създание се крие тук, в нашето време, както твърдите вие, то спокойно може и да не знае собствената си идентичност.

– Това е лудост – заявих аз. Дюре кимна.

– Много от събитията на и около Хиперион приличат на лудост. Изглежда лудостта се разпространява. Погледнах отблизо йезуита.

– Вие бихте били добър кандидат за божеството – казах аз. – Животът ви е бил отдаден на молитва, на съзерцаване на теологични доктрини и на достойна наука, като археолог. Освен това вече сте били разпнат.

Усмивката на Дюре изчезна.

– Чувате ли се какво говорите? Долавяте ли богохулството в думите си? Не съм кандидат за божество, Севърн. Предадох моята Църква, моята наука, а сега, след като изчезнах, другарите си по поклонничеството. Христос може и да е загубил вярата си за няколко секунди – Той не я е продал на пазара за дрънкулките на егото и любопитството.

– Достатъчно – нареди монсиньор Едоуард. – Ако идентичността на това Състрадание, част от някакво бъдещо, произведено божество, е мистерията, помислете за кандидатите от непосредствената трупа на малката ви Мелодрама, г. Севърн. Президентът Гладстоун, която носи на плещите си бремето на Хегемонията. Другите членове на поклонничеството... Г. Силенъс – според това, което разказахте на Пол – дори в момента страда на дървото на Шрайка заради поезията си. Г. Ламиа, която рискува и загуби толкова много заради любовта си. Г. Уайнтрауб, който страдаше от Авраамовата дилема... дори дъщеря му, която се върна към невинността на детството. Консултът, който...

– Консултът изглежда повече Юда, отколкото Христос – прекъснах го аз. – Той предаде и Хегемонията, и прокудените, които смятаха, че работи за тях.

– От това, което ми разказа Пол – рече монсиньорът, – консултът е останал верен на убежденията си, на паметта на баба си Сайри. – Възрастният мъж се усмихна. – Освен това, има сто милиарда други участници в пиесата. Господ не е избрал Ирод, Пилат Понтийски или Цезар Август за Свое оръдие. Избрал е неизвестния син на неизвестен дърводелец в един от най-маловажните райони на Римската империя.

– Добре – казах аз, като се изправих и започнах да се разхождам пред блестящата мозайка под олтара. – Какво ще правим сега? Отец

Дюре, трябва да дойдете с мен да се срещнете с Гладстоун. Тя знае за вашето поклонничество. Навярно разказът ви може да помогне за предотвратяването на част от кървавата баня, която изглежда така близка.

Дюре също се изправи, като скръсти ръце и погледна към купола, якаш мракът високо горе криеше някакви инструкции за него.

– Мислих за това – рече той. – Но не смятам, че е първото ми задължение. Трябва да отида на Божия горичка, за да разговарям с техния еквивалент на папа – Истинския глас на Светодървото.

Спрях да се разхождам.

– На Божия горичка ли? Какво общо има тя тук?

– Чувствам, че храмерите са ключът към някой липсващ елемент в тази болезнена гатанка. Сега вие казвате, че Хет Мастийн е мъртъв. Навярно Истинският глас може да ни обясни какво са имали предвид за това поклонничество... Разказа на Мастийн. В края на краищата, той беше единственият от първите седем поклонници, който не разказа защо е дошъл на Хиперион.

Отново започнах да се разхождам, вече по-бързо, като се опитвах да съдържа гнева си.

– Боже мой, Дюре. Нямаме време за такова празно любопитство. Остава само – консултирах се аз с импланта си – час и половина до нашествието на рояка на прокудените в системата на Божия горичка. Там трябва да е лудница.

– Сигурно – съгласи се йезуитът, – но все пак първо ще отида там. После ще разговарям с Гладстоун. Може да стане така, че тя да одобри връщането ми на Хиперион.

Изсумтах, защото се съмнявах, че президентът изобщо би оставила подобен ценен информатор да се върне.

– Да вървим тогава – рекох аз и се обърнах, за да си тръгна.

– Един момент – задържа ме Дюре. – Преди известно време казахте, че понякога сте в състояние... да „сънувате“... за поклонниците, докато сте все още буден. Своего рода състояние на транс, нали?

– Нещо подобно.

– Е, г. Севърн, моля ви, сънувайте за тях сега. Зяпнах от удивление.

– Тук? Сега?

Дюре посочи към стола си.

– Моля. Искам да зная участта на приятелите си. Освен това информацията може да е извънредно ценна в срещата ни с Истинския глас и г. Гладстоун.

Поклатих глава, но заех мястото, което ми предложи.

– Може и да не стане – предупредих го аз.

– Тогава няма да сме загубили нищо – рече Дюре. Кимнах, затворих очи и се отпуснах на неудобния стол. Отлично съзнавах, че другите двама мъже ме наблюдават, усещах слабия мирис на тамян и дъжд, чувствах отекващото пространство, което ни обкръжаваше. Бях сигурен, че изобщо няма да се получи – пейзажът на сънищата ми не беше толкова близък, че да мога да го извикам просто, като затворя очи.

Усещането, че съм наблюдаван изчезна, мирисът се отдалечи, а чувството за пространство се разшири хилядократно, шом се завърнах на Хиперион.

35.

Смут.

Триста космически кораба се оттеглят в космоса на Хиперион под силен обстрел, отстъпват пред рояка като хора, които се бият с пчели.

Безумие при военните телепортали, претоварен трафик-контрол, отстъпващи кораби като ЕМПС-та във въздушната решетка на ТС2, уязвими като яребици за носещите се в атака кораби на прокудените.

Безумие на изходните пунктове: кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, строени като овце в тясна кошара, кръжат от отрязания портал на Мадиа до изходящия телепортатор. Кораби се спускат в космоса на Хеброн, други се прехвърлят на Небесна врата. Божия горичка, Mare Infinitum, Аскуит. Само часове остават до навлизането на рояците в системите на Мрежата.

Смут настъпва, когато стотици милиони бежанци се телепортират от застрашените светове и пристигат в градове и центрове за пренасочване, полуобезумели от безцелно вълнение от започващата война. Смут настъпва, когато незастрашените светове от Мрежата избухват в бунтове: три кошера на Лусус – почти седемдесет милиона граждани – поставени под карантина заради бунтове на култа към Шрайка, опустошени трийсететажни улици, разрушени от тълпите жилищни монолити, разбити ядрени центрове, атакувани терминали. Автономният съвет се обръща за помощ към Хегемонията; Хегемонията обявява военно положение и праща ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: морски пехотинци да обкръжат кошерите.

Отцепнически бунтове на Нова Земя и Мауи-Обетована. Терористични нападения от роялисти на Гленън-Хайт – крили се вече от три

четвърти век – на Талия, Армагаст, Нордхолм и Лий Три. Още бунтове на култа към Шрайка на Цингтао Ксишуанг Панна и Ренесанс Вектор.

Командването на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ на Олимп прехвърля бойни батальони от транспорти, завърнали се от Хиперион в световите от Мрежата. Унищожителни взводове, прикрепени към фотонни кораби в застрашени системи, докладват, че телепортаторните ексцентрични сфери са готови за разрушаване и че чакат само векторна заповед от ТС2.

– Има по-добър начин – казва на Гладстоун и Военния съвет съветник Алbedo.

Президентът се обръща към посланика на Техноцентъра.

– Има оръжие, което ще унищожи прокудените, без да нанесе щети на собственост на Хегемонията. Или пък на собственост на прокудените.

Генерал Морпурго се намръщва.

– Говорите за бомбения еквивалент на жезъла на смъртта – уточнява той. – Няма да стане. Учените от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ доказаха, че се разпространява безкрайно. Освен, че според Кодекса на Новия Бушидо не е честно, той ще унищожи населението на нашите светове, както и нашествениците.

– Съвсем не – възрази Алbedo. – Ако гражданите на Хегемонията са подходящо защитени, няма да има никакви нещастни случаи. Както знаете, жезлите на смъртта могат да бъдат настроени за специфични дължини на вълни. Бомбата може да се основе на същия принцип. Добитъкът, дивите животни, дори другите антропоидни видове няма да бъдат засегнати.

Генерал Ван Цайдт от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: морски пехотинци се изправя.

– Но няма начин да се защити населението! Изпитанията ни показаха, че тежките неутрино на бомбата на смъртта ще проникнат в здрава почва или метал на шест километра дълбочина. Подобни убежища няма!

Изображението на съветник Алbedo скръства ръце на масата.

– Разполагаме с девет свята с убежища, които могат да поберат милиарди – меко казва той. Гладстоун кима.

– Лабиринтните светове – прошепва тя. – Но навярно подобно прехвърляне на население би било невъзможно.

– Не – поклаща глава Алbedo. – След като присъединихте Хиперион към Протектората, всеки от лабиринтните светове има способност за

телепортиране. Техноцентърът може да уреди прехвърляне на населението право в тези подземни убежища.

Покрай дългата маса започва шепот, но втрещеният поглед на Мейна Гладстоун не изпуска лицето на Албедро.

Тя махва с ръка за тишина и я постига.

– Кажете ни повече – нарежда президентът. – Заинтригувани сме.

Консулт седи в пъстрата сянка на ниско невилово дърво и чака смъртта си. Ръцете му са завързани зад гърба му с извита фибропластмаса. Дрехите му са разкъсани на парцали и са все още мокри. Влагата по лицето му отчасти е от реката, но най-вече от пот.

Двамата мъже, които са се изправили над него, довършват огледа на вълнената му чанта.

– Майната му – казва първият мъж, – тука нема нищо ценно, само тоз шибан стар пистолет. – Той затъква оръжието на бащата на Брон Ламия в пояса си.

– Много лошо, дето не моем да гепим оня проклет летящ килим – добавя вторият мъж.

– Към края вече хич не летеше добре! – подхвърля първият и двамата започват да се смеят.

Консулт поглежда към двете масивни фигури – бронираните им тела се очертават на спускащото се към залез слънце. От диалекта им той разбира, че са туземци, а от вида им – части от стари брони на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, тежки многоцелеви пушки, дрипи от някогашно камуфлажно полимерно облекло – заключава, че са дезертъори от някоя част на Силите за самоотбрана на Хиперион.

От отношението им към него той е сигурен, че ще го убият.

Отначало, зашеметен от падането в р. Хули, все още оплетен във въжетата, които го държаха за вълнената му чанта и безполезното хокингово килимче, той ги помисли за свои спасители. Консулт се беше ударил силно във водата, бе останал под нея много по-дълго, отколкото си бе представял, че е възможно без да се удави и бе изплувал само, за да потъне отново, теглен от въжетата и килимчето. Щеше доблестно да води битката, но и да я загуби. Все още беше на десет метра от плитчините, когато единият от мъжете, появили се от горичката невилони и трънени дървета, хвърли на консула въже. После го бяха пребили, ограбили, завързали и – съдейки по безчувствените им коментари – се готвеха да му прережат гърлото и да го оставят на лешоядите.

По-високият от двамата мъже, чиято коса представлява маса от мазни шипове, кляка пред консула и изважда от ножницата керамичен

нож с острота нула.

– Нек'ви последни думи, татенце?

Консулт облизва устни. Беше гледал хиляди филми и холоси, в които това бе момента героят да повали противника си, да ритне другия, да сграбчи оръжието и да се справи с двамата – да стреля с все още завързани ръце, – а после да продължи приключенията си. Но консулт не се чувства герой: той е изтощен и ранен от падането си във водата мъж на средна възраст. Всеки един от тези мъже е по-строен, по-силен, по-бърз и очевидно по-подъл, отколкото изобщо някога е бил консулт. Беше виждал насилие – дори веднъж бе участвал в насилие, – но животът и обучението му бяха посветени на напрегнатите, макар и тихи пътеки на дипломацията.

Консулт отново облизва устни и казва:

– Мога да ви платя.

Клекналият мъж се усмихва и размърдва ножа назад-напред на пет сантиметра пред очите му.

– С к'во, татенце? Гепихме универсалната ти карта и тя пет пари не струва тук.

– Със злато – заявява консулт, защото знае, че това е единствената дума, оказвала властта си през вековете.

Клекналият не реагира – в очите му играе налудничав пламък, докато гледа острието, – но другият пристъпва напред и полага тежката си длан върху рамото на партньора си.

– К'во говориш бе, човече? Отде че гепиш злато?

– От кораба ми – отвръща консулт. – „Бенарес“. Клекналият вдига ножа до собствената си буза.

– Мож да менти, Чез. „Бенарес“ е оназ плоскодънна лодка със свалена броня на синьокожите, дето ги довършихме преди три дни.

Консулт затваря очи за миг и усеща гадене, но не му се подава. Бетик и другият андроид от екипажа бяха оставили „Бенарес“ на един от портовете преди по-малко от седмица и се бяха насочили по течението към „свободата“. Очевидно бяха намерили нещо друго.

– А. Бетик – казва той. – Капитанът на екипажа. Той не спомена ли за златото? Мъжът с ножа се захилва.

– Той вдига много шум, ама не приказва много. Рече, че лодката я нема, че се е чупила към Ръба. Адски далече за лодка без броня, мислим аз.

– Млъквай, Оубъм. – Другият кляка пред консула. – Защо ти е да носиш злато на оназ стара лодка, човече? Консулт вдига лице.

– Не ме ли познаваш? Бях консул на Хегемонията на Хиперион в продължение на години.

– Хей, я да не се будалкаш с нас... – започва мъжът с ножа, но другият го прекъсва:

– Да бе, човече, помним ти лицето от холоса в лагера, когат' бях дете. Че що носиш злато по реката сега, когат' небесата се стоварват отгоре, а, хегемонски човече?

– Бяхме тръгнали за убежището... крепостта Хронос – обяснява консултът, като се опитва думите му да не прозвучат прекалено енергично. В същото време е благодарен за всяка секунда живот, която му се отпуска. „Защо? – помисля си част от него. – Ти беше уморен от живота. Беше готов да умреш.“ Но не така. Не и докато Сол, Рахил и останалите имат нужда от помощта му.

– Няколко от най-заможните граждани на Хиперион – продължава той. – Евакуационните власти не биха им позволили да прехвърлят милиарда, затова се съгласих да им помогна да го оставят в подземията на крепостта Хронос, стария замък на север от Брайдъл Рейндж. Срещу комиссионна.

– Мамка ти, луд човек! – презрително изсумтява мъжът с ножа. – Всичко на север оттук е вече владение на Шрайка.

Консултът свежда глава. Не е необходимо да симулира умората и чувството за поражение, които излъчва.

– Точно това и разбрахме. Миналата седмица андронидният екипаж дезертира. Няколко от пътниците бяха убити от Шрайка. Бях тръгнал по реката сам.

– Шибана лъжа – отсича мъжът с ножа. Очите му отново имат онзи налудничав, отнесен израз.

– Един момент – казва партньорът му. Той удря силен шамар на консула. – И къде го тоз тъй наречен златен кораб, старче?

Консултът усеща в устата си кръв.

– Нагоре по реката. Не е на самата река, а е скрит в един от притоците ѝ.

– Аха – сумти онзи с ножа и отново допира плоската част на острието в шията на консула. Не е нужно да удря, за да пререже гърлото му, а просто да завърти острието. – Викам, дето туй е мръсна лъжа. И само си губим времето.

– Един момент – изръмжава другият. – Колко нагоре по реката?

Консултът се замисля за притоците, които беше отминал през последните няколко часа. Късно е. Слънцето почти докосва върхарите на

дърветата на запад.

– Точно над шлюзовете Карла – казва той.

– И що летеше на таз играчка, а не на лодката?

– Опитвах се да намеря помощ – отвърща консулт. Адреналинът му е спаднал и сега чувства крайно изтощение, много близко до отчаяние. – По брега имаше прекалено много... прекалено много бандити. Лодката изглеждаше ужасно несигурна. Хокинговото килимче беше... по-безопасно.

Мъжът, наречен Чез, се засмива.

– Остави ножа, Оубъм. Че се поразходим малко нагоре, а?

Оубъм скача на крака. Ножът е все още в ръката му, но сега острието – и гневът – са насочени срещу партньора му.

– Мамка ти, човече. Шибаната ти глава е пълна с лайна между ушите, разбираш ли? Тоя ни менти, за да отложи смъртта си.

Чез нито премигва, нито отстъпва назад.

– Мое и да менти. Нема значение. Възвисянията са на половин ден път, дето и без туй че го минаваме. Ако няма ни лодка, ни злато, че му прережеш гръцмуля. Само че го убиваш бавно, че започнеш от краката нагоре. И да има злато, пак че си свършиш работата, само дето че си ве-че богаташ, разбираш ли?

Оубъм се колебае за миг между гнева и здравия разум, извърща се настрана и замахва с керамичния нож с острота нула през осемсантиметровия ствол на едно невилово дърво. Има време да се обърне и да клекне пред консула, преди гравитацията да информира дървото, че е отрязано и то с трясък да падне на брега на реката. Оубъм сграбчва консула за все още мократа риза.

– Добре, че видим к'во има там, хегемонски човече. Че побъбрим, че потичаме, че попътуваме и че ти срежа пръстите и ушите просто за упражнение, разбираш ли ме?

Консулт се изправя със залитане на крака и тримата поемат сред храсти и ниски дървета. Той върви на три метра зад Чез и на същото разстояние пред Оубъм, тътри се по същия път, по който е дошъл, отда-лечавайки се от града, от кораба и от последния шанс да спаси Сол и Рахил.

Минава час. Консулт не може да измисли умен план за момента, когато стигнат до притоците и не открият лодката. На няколко пъти Чез им маха да запазят тишина и да се скрият – веднъж при звука на леко разлюлелите се клони, а после при някакъв шум от другата страна на реката, – но няма никаква следа от други човешки същества. Никакъв

признак за помощ. Консултът си спомня изгорените сгради по реката, безлюдните колиби и празни пристанища. Страхът от Шрайка, страхът да не бъдат оставени на прокудените при евакуацията и месеците на плячкосване от дезертъори от СЗС бяха превърнали тази област в ничия земя. Консултът скалпва извинения и разтакавания, а после ги отхвърля. Единствената му надежда е да се приближат до Възвишенията, където да може да се хвърли в дълбоките и бързи води и да се опита да се задържи на повърхността със завързаните зад гърба си ръце, докато не бъде скрит в лабиринта от малки островчета под това място.

Само че е прекалено уморен да плува, дори ръцете му да бяха свободни. А и оръжията, които носеха двамата мъже, щяха лесно да го улучат, дори да имаше десетминутна преднина сред дънерите и островчетата. Консултът е прекалено уморен, за да проявява хитрост, прекалено възрастен, за да е смел. Той мисли за жена си и сина си, мъртви вече от много години, загинали при бомбардирането на Бреша от хора с толкова чест, колкото и тези две същества. Консултът съжалява единствено, че е нарушил думата си да помогне на другите поклонници. Съжалява за това, че... не ще види как свършва всичко това. Зад него Оубъм издава звук от плюене.

– Майната му, Чез. К'во че кажеш да го сложим да седне, да го попорезем и да му попомогнем да побъбри малко, а? А после да отидем сами при лодката, ако има такава?

Чез се обръща, изтрива потта от очите си, замислено се намръщва към консула и казва:

– Хм, да, мислим, че си прав, давай, ама така, че до края да може да приказва, нали?

– Естествено – захилва се Оубъм, хвърля оръжието си и изважда ножа с нулева острота.

– НЕ МЪРДАЙ! – избумтява глас отгоре. Консултът пада на колене и бившите войници от СЗС свалят оръжията си с опитна бързина. Чува се спускане, рев, шибат ги клони и ги посипва прах, консултът вдига очи навреме, за да види някакво вълнение на покритото с облаци вечерно небе по-ниско от облаците, усещане за маса, спускаща се точно над тях, а после Чез вдига иглометната си пушка, Оубъм насочва метателя си и сетне тримата заедно се прекатурват и падат, не като застреляни войници, не като откатни елементи в някакво балистично изравняване, а се свличат като дървото, отсечено по-рано от Оубъм.

Консултът пръв пада по очи в прах и чакъл и остава там без да мига, без да може да мигне.

Зашеметител, мисли си той през синапси²⁸, станали мудни, като стара смазка. Изригва ограничен циклон, когато нещо голямо и невидимо се приземява между трите лежащи в праха тела и речния бряг. Консулт чува изскърцването на отварящ се люк и вътрешното цъкване на двигателни турбини, паднали под критичната точка на издигане. Все още не може да мига, още по-малко да вдигне глава, а погледът му се ограничава до няколко камъчета, пясъчна дюна, малка туфа трева и една самотна мравка-архитект – огромна от това разстояние, – която изглежда внезапно се заинтересува от влажното, но немигашо око на консула. Мравката се обръща, за да измине бързо половината метър до влажната си награда и консулт си мисли: „Побързайте“ към спокойните стъпки зад него.

Усеща длани под ръцете си, чува пхтене и познат, но напрегнат глас:

– По дяволите, надобелял сте.

Петите на консула се влачат в праха, подскочат над потръпващите пръсти на Чез... или може би на Оубъм... консулт не може да извърне глава, за да види лицата им. Нито пък да види избавителя си, който сумти до ухото му меки проклетия, докато го вкарва през балоноподобния отвор на демаскирания плъзгач и го отпуска върху полегалата продълговата кожена седалка.

Генерал-губернатор Тео Лейн изниква в полето на видимост на консула – има момчешки, но и демоничен вид, когато отворът се затваря и червените вътрешни лампи осветяват лицето му. По-младият мъж се навежда, за да щракне клипсовете на мрежата от аварийни колани през гърдите на консула.

– Съжалявам, че трябваше да ви зашеметя наред с другите двама. – Тео сяда на мястото си, щраква собствените си колани и дърпа омниконтролера. Консулт усеща как плъзгачът потреперва, а после се издига и кръжи за миг преди да завие наляво като диск в лагер без триене. Ускорението го притиска към седалката му. – Нямах голям избор – казва Тео над лекия вътрешен шум на плъзгача. – Единственото оръжие, което могат да носят тези машини, са зашеметители за контрол на масови безредици, а най-лесният начин беше да зашеметя и трима ви на най-ниска степен и бързо да ви измъкна оттам. – Тео намества архаичните очила на носа си с познато побутване с един пръст и се обръща, за да се ухили на консула. – Стара поговорка на наемниците: „Убийте ги всичките и

28. Синапс – мястото, където нервният импулс минава от един неврон в друг – Бел.пр.

Господ ще познае своите“.

Консулт успява да помръдне езика си достатъчно, за да издаде звук и да отдели малко слюнка върху бузата си и кожата на седалката.

– Починете си малко – препоръчва му Тео, като отново насочва вниманието си към уредите и гледката пред него.

– Две-три минути и ще можете спокойно да говорите. Летя ниско и бавно, тъй че до Кийтс остават десет минути. – Тео хвърля поглед към пътника си. – Имате късмет, сър. Трябва да сте бил обезводнен. Онези двамата намокриха гашите, когато паднаха на земята. Хуманно оръжие е зашеметителят, но е доста смущаващо, ако нямаш подръка чифт гащи за смяна.

Консулт се опитва да изрази мнението си за това „хуманно“ оръжие.

– Още няколко минути, сър – спира го генерал-губернатор Тео Лейн и се протяга да избърше бузата на консула с носна кърпичка. – Трябва да ви предупредя – малко е неприятно, когато действието на зашеметителя започне да се разнася.

В този момент някой забожда няколко хиляди карфици и иглички в тялото на консула.

– Как, по дяволите, ме откри? – пита консулт. Намират се на няколко километра над града и все още летят по р. Хули. Той е в състояние да седи изправен и думите му са повече или по-малко разбираеми, но консулт се радва че има още няколко минути, преди да му се наложи да стане или да върви.

– Какво, сър?

– Попитах как ме намери? Откъде би могъл да знаеш, че съм се върнал на Хули?

– Президент Гладстоун се свърза с мен. Само заради вас.

– Гладстоун ли? – Консулт разтърсва ръце, в опит да върне чувството в пръстите си, сега увиснали като гумени наденички. – Откъде, по дяволите, би могла да знае Гладстоун, че съм изпаднал в беда на р. Хули? Оставих инфотермния приемник на баба Сайри в долината, за да мога да се свържа с другите поклонници, когато стигна на кораба. Откъде би могла да научи Гладстоун?

– Не зная, сър, но тя точно посочи местоположението ви и че сте изпаднал в беда. Дори каза, че сте летял на хокингово килимче, което е паднало.

Консулт поклаща глава.

– Тази дама разполага с източници, за които не сме и сънували,

Тео.

– Да, сър.

Консулт поглежда приятеля си. Тео Лейн беше генерал-губернатор на новия протекторатен свят Хиперион повече от една местна година, но старите навици се преодоляват трудно и обръщението „сър“ се дължеше на седемте години, през които Тео бе служил като вицеконсул и главен помощник на консула. Последния път, когато бе видял младия мъж – вече не толкова млад, осъзнава консултът: отговорностите бяха издълбали бръчки в това младежко лице, – Тео беше бесен, че консулт няма да поеме генерал-губернаторския пост. Това беше преди малко повече от седмица. Преди векове, преди цяла вечност.

– Между другото – добавя консултът, като внимателно произнася всяка дума, – благодаря ти, Тео.

Генерал-губернаторът кима, очевидно потънал в мисли. Не разпитва за това, което консултът е видял на север от планините, нито пък за участието на другите поклонници. Под тях р. Хули се разширява и се извива към столицата Кийтс. Далеч назад и от двете страни се издигат ниски скали и гранитът меко блести на вечерната светлина. Тъмносини посеви блещукат от повея на ветреца.

– Тео, а как намери време лично да дойдеш за мен? Положението на Хиперион трябва да е пълно безумие.

– Така е. – Тео нарежда на автопилота да поеме управлението и се обръща да погледне консула. – Въпрос е на часове... а може би на минути... прокудените действително да нахлуят.

Консултът премигва.

– Да нахлуят ли? Искаш да кажеш, да се приземят?

– Точно така.

– Но флотата на Хегемонията...

– В пълен хаос е. Едва защитаваха самите себе си от рояците, преди те да нахлуят в Мрежата.

– В Мрежата!

– Цели системи се разпадат. Други са застрашени. ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ върнаха флотата обратно през военните телепортали, но очевидно корабите в системата не са успели да се откъснат. Никой не ми съобщава подробности, но е явно, че прокудените имат пълна власт навсякъде, освен в защитния периметър, който ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ установиха около ексцентричните сфери и порталите.

– А космодрума? – Консултът си мисли за красивия си кораб, разбит

на блестящи останки.

– Още не са го нападнали, но ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ изтеглиха изтребителите и товарните си машини колкото можеха по-бързо. Оставиха фиктивно подразделение морски пехотинци.

– Ами евакуацията?

Тео се засмя. Това беше най-горчивият звук, който консулт изобщо бе чувал от младия мъж.

– Евакуацията ще обхване всички хора от консулството и важни персони от Хегемонията, които последният изтребител успее да побере.

– Отказали са се да се опитат да спасят хората на Хиперион?

– Сър, та те не могат да спасят собствените си хора. По посланическия векторен приемник се дотува, че Гладстоун е решила да остави застрашените светове в Мрежата да паднат, така че ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ да могат да се прегрупират и да спечелят няколко години, за да построят отбранителната си линия, докато рояците съберат време-дълг.

– Боже мой – прошепва консулт. През по-голямата част от живота си той бе представлявал Хегемонията и през цялото време бе организиран падането ѝ, за да отмъсти за баба си... за начина на живот на баба си. Но сега мисълта, че това наистина става... – Ами Шрайка? – внезапно пита той, като вижда ниските бели сгради на Кийтс на няколко километра пред тях. Слънчевата светлина докосва хълмовете и реката като сетен благослов преди мрака. Тео поклаща глава.

– Все още има съобщения, но прокудените вече представляват основния източник на паника.

– Но нали не е в Мрежата? Имам предвид Шрайка. Генерал-губернаторът отправя остър поглед към консула.

– В Мрежата ли? Как би могъл да е в Мрежата? Телепортали все още не се допускат на Хиперион. А и не са го виждали близо до Кийтс, Ендимион или Порт Романс. До никой от по-големите градове.

Консулт не казва нищо, но си мисли: „Боже мой, от предателството ми няма никаква полза. Продадох душата си, за да отворя Гробниците на времето, а Шрайка няма да бъде причината за падането на Мрежата... Прокудените! Те са ни наблюдавали през цялото време. Предателството ми към Хегемонията е било част от техния план!“

– Вижте – дрезгаво казва Тео, като стиска китката на консула, – има причина Гладстоун да ме накара да оставя всичко, за да ви намеря. Тя нареди да освободя кораба ви...

– Чудесно – прекъсва го консулт. – Аз мога...

– Чуйте! Няма да се връщате в долината на Гробниците на времето.

Гладстоун иска да излезете от периметъра на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и да влезете в системата, докато не се свържете с елементи от рояка.

– От рояка ли? Защо...

– Президентът иска да преговаряте с тях. Те ви познават. Някак си е успяла да ги извести, че идвате. Смята, че ще ви позволят... че няма да унищожат кораба ви. Но не беше получила потвърждение за това. Ще бъде рисковано.

Консултът се отпуска в кожената седалка. Чувства се така, сякаш отново е бил уцелен с нервозашеметител.

– Да преговарям? За какво, по дяволите, да преговарям?

– Гладстоун каза, че ще се свърже с вас по векторния приемник на кораба ви, щом напуснете Хиперион. Трябва да стане бързо. Днес. Преди всички светове от първата вълна да бъдат завладени от рояците.

Консултът чува фразата „светове от първата вълна“, но не пита дали любимата му Мауи-Обетована е сред тях. Навярно, мисли си той, би било най-добре да е така. После казва:

– Не, връщам се в долината. Тео намества очилата си.

– Тя няма да ви позволи това, сър.

– Нима? – усмихва се консултът. – И как ще ме спре? Ще свали кораба ми ли?

– Не зная, но тя каза, че няма да ви го позволи. – Гласът на Тео звучи искрено разтревожен. – Флотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ има постови и фотонни кораби в орбита, сър. За да ескортират последните транспорти.

– Добре – все още усмихнат, казва консултът, – нека се опитат да ме свалят. Така или иначе, управлявани от хора кораби не са могли да се приземяват до долината на Гробниците на времето от два века: кацат съвсем нормално, но екипажите им изчезват. Още преди да ме уцелят, ще висят на дървото на Шрайка. – За миг консултът затваря очи и си представя как корабът се приземява празен над долината. Вижда Сол, Дюре и останалите – завърнали се по чудо – да тичат за убежище в кораба, да използват лекарските му възможности, за да спасят Хет Мастийн и Брон Лаmia, а криогенната му сомния и камерите за сън, за да спасят малката Рахил.

– Боже мой – прошепва Тео и ужасеният му тон рязко изкарва консула от унеса му.

Бяха стигнали до последния завой на реката над града. Тук скалите се издигат по-нависоко и достигат върха си при издълбания в планината образ на Тъжния крал Били. Слънцето залязва в момента и огрява с

огнени отражения ниските облаци и сгради високо по източните скали.

Над града бушува битка. Лазери пронизват облациите, кораби бягат като комари и изгарят като молци, доближили се прекалено до пламъка, докато параотблъскването и неясните очертания на защитните полета се носят под покрива на облациите. Град Кийтс е под атака. Прокудените са пристигнали на Хиперион.

– О, мамка му – благоговейно шепти Тео. По горския хребет на северозапад от града къса струя пламък и блещукаща дияра бележат пътя на торпедо, носещо се право към плъзгача на Хегемонията.

– Дръж се! – изръмжава Тео. Той поема ръчното управление и прави рязък завой, опитва се да влезе в радиуса на завиване на малката ракета.

Взрив отзад праща консула напред в мрежата от обезопасителни колани и за миг замъглява зрението му. Когато отново може да вижда, кабината е пълна с дим, червени аварийни лампички мигат в мрака, а плъзгачът предупреждава за разпадане на системите с десетина настойчиви сигнала. Тео мрачно се е отпуснал над омниконтролера.

– Дръж се – отново и ненужно казва той. Плъзгачът главозамайващо завива, намира опора във въздуха, а сетне я загубва и започва да се премята и пада странично към горящия град.

36.

Премигнах и отворих очи. За миг загубих ориентация, когато се огледах в огромното, мрачно пространство на базиликата „Св. Петър“. Пачем. Монсиньор Едоуард и отец Пол Дюре се наведоха напред на бледата светлина на свещите с напрегнато изражение.

– Колко време бях... заспал? – Чувствах се така, сякаш бяха изтекли само секунди, сякаш това бе блещукането на образи, които човек сънува в миговете между спокойното отпускане в леглото и дълбокия сън.

– Десет минути – отвърна монсиньор. – Можете ли да ни кажете какво видяхте?

Нямаше причина да не го сторя. Когато свърших с описанието на виденията, монсиньор Едоуард се прекръсти.

– Mon Dieu²⁹, посланикът на Техноцентъра кара Гладстоун да прати хора в онези... тунели.

Дюре докосна рамото ми.

29. Боже мой (фр.) – Бел.пр.

– След като разговарям с Истинския глас на Светодървото на Божия горичка, ще дойда с вас на ТС2. Трябва да предупредим Гладстоун за безумието на това решение.

Кимнах. Всичките ми мисли за пътуване до Божия горичка с Дюре или до самия Хиперион бяха изчезнали.

– Съгласен съм. Трябва да тръгнем незабавно. Вашият... може ли папската врата да ме отведе до Тау Сети Сентър?

Монсиньорът се изправи, кимна и се протегна. Внезапно разбрах, че е много възрастен и недокоснат от пулсенови процедури.

– Тя има приоритетен достъп – отвърна монсиньорът. После се обърна към Дюре. – Пол, знаеш, че щях да те придружа, ако можех. Погребението на Негово светейшество, изборът на нов Свети отец... – Монсиньор Едоуард издаде тих, печален звук. – Странно как всекидневните проблеми продължават да упорстват дори пред лицето на общото нещастие. На самия Пацем му остават по-малко от десет стандартни дни до пристигането на варварите.

Високото чело на Дюре проблясва под светлината на свещите.

– Делата на Църквата са над обикновените всекидневни проблеми, приятелю. Посещението ми на храмерския свят ще бъде кратко, а после ще се присъединя към г. Севърн в усилията му да убеди президента да не послуша Техноцентъра. След това ще се върна, Едоуард, и ще се опитаме да разберем нещо от тази объркана ерес.

Последвах двамата мъже навън от базиликата през странична врата, която водеше към коридор зад високите колонади, после наляво през някакъв открит двор – дъждът беше спрял и въздухът ухаеше на свежест – по стълбище и през тесен тунел към папския апартамент. Когато влязохме в предверието, швейцарските гвардейци отдадоха чест – високите мъже бяха облечени в брони и жълто-сини раирани панталони, макар че церемониалните им алебарди бяха също и енергийни оръжия. Един от тях пристъпи напред и тихо каза нещо на монсиньора.

– Някой току-що е пристигнал на главния терминал, за да се срещне с вас, г. Севърн.

– С мен ли? – Бях се заслушал в други гласове от други стаи, в мелодичните извисявания и затихвания на често повтаряни молитви. Реших, че са свързани с подготовката на папското погребение.

– Да, някой си г. Хънт. Казва, че е спешно.

– След някоя и друга минута щях да се срещна с него в Правителствения дом – казах аз. – Защо да не дойде тук, при нас?

Монсиньор Едоуард кимна и тихо се обърна към гвардееца, който

прошепна нещо в декоративния герб на древната си броня.

Така наречената папска врата – малък телепортал, обграден със сложни златни резби на серафими и херувими, покрит с пет барелефа, изобразяващи греха на Адам и Ева и изгонването им от рая – се намираше в центъра на добре охранявано помещение, точно пред личния апартамент на папата. Почакахме там – бледните ни и уморени лица се отразяваха в огледалата, окачени на всички стени.

Лейт Хънт беше въведен от свещеника, който ме бе придружил до базиликата.

– Севърн! – извика любимият съветник на Гладстоун. – Президентът се нуждае от теб незабавно.

– Тъкмо бях тръгнал натам – отвърнах аз. – Ще бъде престъпна грешка, ако Гладстоун позволи на Техноцентъра да построи и използва бомбата на смъртта.

Хънт премига – почти комична реакция на напомнящото му хрътка лице.

– Ти знаеш всичко, което става, нали, Севърн? Трябваше да се изсмея.

– Малкото момче, което седи без придружител в холямка, вижда много и разбира съвсем малко. И все пак, то има преимущество да е в състояние да сменя каналите и да изключва холовизора, когато се умори от него. – Хънт познаваше монсиньор Едоуард от различни държавни дела и аз му представих отец Пол Дюре от йезуитския орден.

– Дюре ли? – успя да изрече Хънт с почти увиснала долна челюст. За пръв път виждах съветника онемял и тази гледка ми достави удоволствие.

– Ще ти обясним по-късно – успокоих го аз и стиснах ръката на свещеника. – Късмет на Божия горичка, Дюре. Не се бавете.

– Най-много час – обеща йезуитът. – Не повече. Остава ми само един елемент от ребуса, който трябва да намеря, преди да разговарям с президента. Моля, разкажете й за ужасите на лабиринта... А аз ще й предам собствените си свидетелства след това.

– Възможно е да е прекалено заета, за да се срещне с мен преди да пристигнете – казах аз. – Но ще положя всички усилия, за да изиграя ролята на ваш Йоан Кръстител.

Дюре се усмихна.

– Само не се главозамайвайте, приятелю. – Той кимна, набра кода на архаичния пулт и изчезна през портала. Сбогувах се с монсиньор Едоуард.

– Ще уредим всичко това преди вълната на прокудените да стигне прекалено далеч.

Възрастният духовник вдигна ръка и ме благослови.

– Бог с вас, млади човече. Чувствам, че всички нас ни очакват мрачни времена, но вие ще носите особено бреме. Поклатих глава.

– Аз съм само наблюдател, монсиньор. Чакам, гледам и сънувам. Това не е особено обременително.

– Ще чакаш, гледаш и сънуваш по-късно – остро каза Лейт Хънт. – Нейна светлост те иска на разположение веднага, а аз трябва да бързам за среща.

Погледнах към дребния мъж.

– Как ме откри? – ненужно го попитах аз. Телепортаторите се управляваха от Техноцентъра, а той работеше с властите на Хегемонията.

– Универсалната карта, която тя ти даде, също улеснява проследяването на пътуванията ти – рече Хънт с видимо нетърпение. – В момента сме длъжни да бъдем там, където се развиват събитията.

– Много добре. – Кимнах на монсиньора и помощника му, махнах на Хънт, набрах трицифрения код на Тау Сети Сентър, добавих две цифри за континента, три за Правителствения дом и накрая още две за частния терминал там. Жуженето на телепортатора леко се усили, а непознатата му повърхност като че ли заблестя в очакване.

Минах през него пръв и отстъпих встрани, за да направя място на Хънт, когато ме последваше.

Не се намираме на главния терминал в Правителствения дом. Доволното мога да преценя, изобщо не сме близо до него. Миг по-късно сетивата ми анализират количеството слънчева светлина, цвета на небето, гравитацията, разстоянието до хоризонта, миризмите и усещането за нещата, след което решавам, че не сме на Тау Сети Сентър.

Щях да скоча обратно през портала, но папската врата е малка, а Хънт е след мен – появяват се крак, ръка, рамо, гърди, глава, втори крак – сграбчвам китката му, грубо го дръпвам към себе си, казвам: „Нещо не е наред!“ и се опитвам да мина обратно, но е твърде късно – безрамковият портал от тази страна заблестява, свива се в кръг с големината на юмука ми и изчезва.

– Къде, по дяволите, се намираме? – пита Хънт. Оглеждам се и си мисля: „Добър въпрос“. Намираме се сред природата, на върха на хълм. Пътят под краката ни се вие през лозя, спуска се по продълговат хълм през гориста долина и изчезва около друг хълм на два-три километра отук. Много е топло, въздухът жужи от звуци на насекоми, но нищо по-

голямо от птичка не се помръдва в тази необятност. Между скалите от-
дясно се вижда синьо петно вода – или океан, или море. Високо над нас
се дипли облак, слънцето току-що е минало своя зенит. Не виждам нито
къщи, нито техника, по-сложна от редиците на лозите и каменно-глине-
ния път под краката си. По-важно обаче е, че е изчезнало постоянното
фоново бръмчене на инфосферата. Сякаш изведнъж чуваш отсъствието
на звук, с който си свикнал от бебешка възраст – това плаши, спира сър-
цето, обърква и мъничко ужасява.

Хънт залита, пляска ушите си, сякаш му липсва именно този звук и
почуква инфотерма си.

– По дяволите – мърмори той. – По дяволите. Имплантът ми е пов-
реден. Инфотермът не работи.

– Не – поклащам глава аз. – Струва ми се, че сме извън инфосфера-
та. – Но дори докато казвам това, чувам по-дълбоко, по-меко жужене –
нещо далеч по-огромно и по-малко достъпно от инфосферата. Мегасфе-
рата? „Музиката на сферите“ – мисля си аз и се усмихвам.

– На какво, по дяволите, се хилиш, Севърн? Нарочно ли направи
това?

– Не. Набрах правилния код на Правителствения дом. – Пълната
липса на паника в гласа ми е своего рода паника сама по себе си.

– Какво има тогава? Онази проклета папска врата ли? Нейна работа
ли е това? Някаква повреда или номер?

– Не, не мисля. Вратата не е била повредена, Хънт. Тя ни пренесе
точно там, където Техноцентърът иска да бъдем.

– Техноцентърът ли? – И малкото цвят в тази кучешка физиономия
бързо изчезва, когато помощникът на президента осъзнава кой контро-
лира телепортатора. Кой контролира всички телепортатори. – Боже мой.
Боже мой. – Хънт излиза със залитане встрани от пътя и сяда във висо-
ката трева. Коженият му костюм на висш чиновник и меките черни
обувки изглеждат тук не на място.

– Къде сме? – отново пита той.

Поемам дълбоко дъх. Въздухът мирише на току-що Разорана почва,
на едва-що скосена трева, на пътен прах и има остър привкус на море.

– Според мен сме на Земята, Хънт.

– На Земята. – Дребният мъж се втренчва право напред, без да гле-
да нищо. – На Земята. Не на Нова Земя. Не на Тетга. Не на Земя Две.
Не...

– Не – прекъсвам го аз. – На Земята. На Старата Земя. Или на ней-
ното копие.

– На нейното копие.

Пресичам пътя и сядам до него. Откъсвам стрък трева и обелвам долната част на външната му обвивка. Тревата има тръпчив и познат вкус.

– Спомняш ли си доклада ми до Гладстоун за разказите на хиперонските поклонници? Историята на Брон Ламиа? Тя и моят киборгов аналог... първата възстановена личност на Кийтс... са ходили на нещо, което са мислели за копие на Старата Земя. В съзвездие Херкулес, ако си спомням правилно.

Хънт поглежда нагоре, сякаш може да прецени думите ми, като провери съзвездията. Синевата над нас леко посивява, когато високият облак се разстила по небесния купол.

– Съзвездие Херкулес – прошепва той.

– Брон не е разбрала защо Техноцентърът е построил копие или какво са правили с него – казвам аз. – Или първият киборг на Кийтс не е знаел, или не ѝ е казал.

– Не ѝ е казал – кимва Хънт. Той поклаща глава. – Добре, как, по дяволите да се измъкнем оттук? Гладстоун има нужда от мен. Тя не може... през следващите няколко часа трябва да се вземат десетки жизненоважни решения. – Той скача на крака и изтичва в центъра на пътя в изблик на решителна енергия.

Продължавам да дъвча стръка трева.

– Струва ми се, че няма да се измъкнем оттук. Хънт се приближава към мен, сякаш иска да ме убие незабавно.

– Луд ли си? Да не можем да се измъкнем? Глупости. Защо му е на Техноцентъра да прави това? – Той млъква и поглежда надолу към мен. – Те не искат да разговаряш с нея. Знаеш нещо, което Техноцентърът не може да рискува тя да научи.

– Навярно.

– Остави него, нека аз да се върна обратно! – изкрещява той към небето.

Никой не му отвърща. Далеч оттатък лозята полита голяма черна птица. Струва ми се, че е врана – помня името на изчезналите видове, сякаш от някакъв сън.

След миг Хънт се отказва да вика към небето и започва да се разхожда напред-назад по каменния път.

– Хайде. Може би там, накъдето и да води това нещо, има терминал.

– Може би – отговарям аз, като разкъсвам стръка трева, за да стигна

до сладката му горна половина. – Но накъде?

Хънт се обръща, поглежда пътя, който изчезва при хълмовете и в двете посоки и отново се обръща.

– Пристигнахме през портала с лице... нататък – посочва той. Пътят се спуска по склона в тясна гора.

– Колко е далеч? – питам аз.

– По дяволите, има ли значение? – излайва съветникът. – Трябва да стигнем донякъде! Устоявам на порива да се усмихна.

– Добре. – Изправям се и изтупвам панталоните си, като усещам силната слънчева светлина по челото и лицето си. След изпълнената с тамян тъмнина на базиликата, тя ми действа като шок. Въздухът е много горещ и дрехите ми вече са мокри от пот.

Хънт енергично тръгва надолу по склона със свити юмурици, а печалния му израз изведнъж се смекчава от по-силно изражение – крайна решителност.

Бавно, без да бързам, все още дъвчейки своя стрък сладка трева, с полузатворени от умора очи, аз го последвам.

Полковник Федман Касад изкрещя и нападна Шрайка. Сюрреалистичният, безвременен пейзаж – версия на долината на Гробниците на времето, създадена от пластмаса от някой сценичен дизайнер минималист и поставена в желе от гъст въздух – като че ли трептеше от устрема на Касад.

За миг се бяха мярнали разпръснати огледални образи на Шрайкове, плъзнали из голата долина, но с вика на Касад те се сляха в едноединствено чудовище и то тръгна, с четири ръце, които се разгъваха, протягаха и извиваха, за да посрещнат устрема на Касад със сърдечна прегръдка от шипове и тръни.

Касад не знаеше дали енергийният пластокостюм, който носеше, подаръкът от Монита, щеше да го защити или да му послужи в битката. Беше го правил преди години, когато заедно с Монита бяха нападнали двата кораба на прокудените командоси, но тогава времето бе на тяхна страна – Шрайка беше замразявал и размразявал потока от мигове като отегчен наблюдател, играещ си с дистанционно управление на холоямка. Сега бяха извън времето и Шрайка беше врагът, а не някакъв ужасяващ покровител. Касад извика, наведе глава и нападна, без вече да осъзнава погледа на Монита, нито невъзможното дърво с тръни, извисяващо се в облаците с ужасяващата му, набучена публика, дори без да осъзнава самия себе си, освен като машина за бой, като средство за отмъщение.

Шрайка не изчезна по обичайния си маниер, не престана да бъде

там, за да се окаже внезапно тук. Вместо това, той се наведе и разтвори по-широко ръце. Шиповете на пръстите му улавяха светлината на виолетовото небе. Металните зъби на Шрайка блестяха в нещо, което би могло да е усмивка.

Касад беше бесен, а не луд. Вместо да се устреми към тази прегръдка на смъртта, той се метна встрани в последния момент, претърколи се на ръката и рамото си и изрита долната част на крака на чудовището, под групата шипове на колянната става, над познатата редица на глезена. Да можеше да го повали...

Беше като да риташ тръба, забита в половин клик бетон. Касад щеше да счупи собствения си крак, ако пластокостюмът не бе действал като броня и не бе поел удара.

Шрайка се придвижи – бързо, но не невероятно. Двете му десни ръце се завъртяха нагоре-надолу в кръг като замъглено петно, десетте шипа на пръстите му се врязаха в почвата и камъка като хирургически инструменти, тръните на ръцете му хвърляха искри, когато дланите му се вдигаха нагоре и се чуваше как разсичат въздуха. Касад беше извън обсега му. Той продължаваше да се търкаля, а после отново се изправи на крака и приклепна с напрегнати ръце и готови за удар длани – в пластокостюма пръстите му бяха твърди и изпънати.

„Честен двубой – помисли си Федман Касад. – Най-доблестното тайнство в Новия Бушидо.“

Шрайка отново направи лъжливо движение с десните си ръце, после завъртя долната част на лявата си ръка наоколо и нагоре със светкавичен удар, достатъчно силен да разбие ребрата на Касад и да изтръгне сърцето му.

Полковникът блокира лъжливото движение с левия си подлакътник и усети стъгането на пластокостюма и разбитата кост от стоманената острота на дясната ръка на Шрайка. Той спря убийственото замахване на лявата ръка, като хвана с дясната си длан китката на чудовището, точно над корсажа от извити шипове. И чудо, той забави движението му достатъчно, така че острите като скалпели пръсти само одраскаха полето на пластокостюма, вместо да разбият ребрата му.

Касад почти беше отнесен от земята от усилието да задържи тази издигаща се лапа – само насоченият надолу удар на първото лъжливо движение на Шрайка попречи на полковника да отлети назад. Под пластокостюма обилно течеше пот, мускулите му бяха свити, боляха го и заплашваха да се разцепят в онези безкрайни двайсет секунди на битката, преди Шрайка да вкара и четвъртата си ръка в играта, като замахна

надолу към напрегнатия крак на Касад.

Полковникът изкрещя, когато полето на пластокостюма се разцепи, плътта му се раздра и поне един от шиповете на пръстите разряза месото почти до костта. Изрита го с другия си крак, пусна китката на нещото и отчаяно се претърколи встрани.

Шрайка замахна два пъти и вторият удар изсвистя на милиметри от ухото на Касад, но полковникът отскочи назад, приклезна и мина от дясната му страна.

Касад се отпусна на лявото си коляно, почти падна, а после се изправи залитайки на крака със слабата надежда да запази равновесие. Болката ревеше в ушите му и изпълваше вселената с червена светлина, но още докато стискаше зъби и залиташе, почти припаднал от шока, той чувстваше как пластокостюмът затваря раната – играеше ролята едновременно на турникет и компрес. Усещаше кръвта по долната част на крака си, но тя вече не течеше свободно и болката бе поносима, почти сякаш пластокостюмът носеше медицински инжектори, като бойната му броня във ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

Шрайка се устреми към него.

Касад ритна веднъж, после отново, като се насочи и уцели малкото гладко пространство на хромираната черупка под шипа на гърдите. Сякаш риташе корпуса на фотонен кораб, но Шрайка като че ли спря, залитна и отстъпи назад.

Полковникът пристъпи напред, зае стабилна позиция и блъсна два пъти там, където би трябвало да е сърцето на създаването, със стиснат юмрук, който би разбил закалена керамика. Като пренебрегна болката в юмрука си, той се завъртя и удари с изпъната ръка и отворена длан муцуната на чудовището, точно над зъбите. Всяко човешко същество би чуло звука от счупването на носа си и би почувствало избухването на кост и хрущял, проникнали в мозъка му.

Шрайка се опита да захапне китката на Касад, не успя и размаха четирите си ръце към главата и раменете му.

Задъхан, облян в пот и кръв под живачната си броня, полковникът се завъртя надясно един път, а после и още един, и нанесе убийствен удар в задната част на късия врат на създаването. Звукът отекна в замръзналата долина като от брадва, хвърлена от километри височина в сърцето на метална секвоя.

Шрайка падна напред и се претърколи на гръб като някакъв метален рак.

Беше паднал!

Касад пристъпи напред, все още приклеknал, все още предпазлив, но не достатъчно, защото бронираното стъпало на Шрайка, лапата му, каквото и по дяволите да беше, уцели задната част на глезена му и полу го разряза, полу го изрита, събаряйки го на земята.

Полковник Касад почувства болката. Знаеше, че ахилесовото му сухожилие е пострадало, опита да се претърколи, но създаването се хвърли нагоре и странично към него, приближи шиповете, тръните и остриетата си към ребрата, лицето и очите му. Сгърчил лице от болка, извил се в напразно усилие да отхвърли чудовището, Касад блокира някои удари, спаси очите си и почувства забиването на други шипове в горната част на ръцете, гърдите и корема си.

Шрайка дойде още по-близо и отвори уста. Касад се втрени нагоре в безбройните редове стоманени зъби, разположени в металната кухня. Червени очи изпълниха вече замъгления му от кръв поглед.

Полковникът мушна основата на дланта си под челюстта на Шрайка и се опита да я повдигне. Беше като да се опитваш да повдигнеш планина от остри скали с голи ръце. Шиповете на пръстите на Шрайка продължаваха да разкъсват плътта му. Нещото отвори устата си и наведе глава, докато зъбите не изпълниха зрителното поле на Касад. Чудовището нямаше дъх, но топлината от вътрешността му вонеше на сярна и нажежени железни стружки. Защитните сили на Касад се бяха изчерпали – когато нещото затвореше челюстите си, щеше да отнесе плътта и кожата от лицето му до костта.

Внезапно се появи Монита. Тя извика – тук, където звукът не се разнасяше – и сграбчи Шрайка с облечените си в пластокостюм и извици като нокти на граблива птица пръсти до рубинено-фасетовите му очи. Ботушът ѝ беше стъпил здраво върху черупката под задния шип и тя теглеше ли, теглеше.

Ръцете на Шрайка се метнаха назад – ставите му бяха двойни като на някой кошмарен рак, – шиповете на пръстите му загребах Монита и тя падна настрани, но не преди Касад да се претърколи, да почувства болката и да я пренебрегне, да скочи на крака и да изтегли Монита със себе си в отстъплението си през пясъка и замръзналата скала.

За миг пластокостюмите им се сляха, както когато се любеха и Касад почувства плътта ѝ до своята, усети кръвта и потта им да се смесват и чу общото туптене на сърцата им.

„Убий го“ – припряно промълви Монита и болката ѝ се долавяше дори тук, където нямаше гласове.

„Опитвам се. Опитвам се.“

Шрайка се беше изправил – три метра от хром, шипове и болка на други хора. Не се виждаше да му има нещо. Нечия кръв течеше на тесни ручейчета по китките и черупката му. Безумната му усмивка изглеждаше по-широка отпреди.

Касад отдели пластокустюма си от този на Монита и нежно я положи върху един камък, макар да чувстваше, че е наранен по-зле от нея. Това не беше нейна битка. Все още не.

Той тръгна между любимата си и Шрайка.

Полковникът се поколеба, дочувайки слаб шум, сякаш от разбиване на вълни в някакъв невидим бряг. Вдигна поглед, без да го премества изцяло от бавно напредващия Шрайк и разбра, че това са викове от дървото с тръните яд чудовището. Разплатите там хора – мънички цветни петънца, увиснали на металните тръни и студените клони – вдигаха някакъв шум, различен от подсъзнателните стонове, които бе чул по-рано. Аплодираха го.

Касад отново насочи вниманието си към Шрайка, когато нещото пак започна да върти ръце. Полковникът усети болката и слабостта в почти отсечената си пета – десният му крак беше безполезен, неспособен да носи тежестта му – и наполовина подскочи, наполовина се завъртя с една ръка, подпряна на камъка, за да задържи тялото си между Шрайка и Монита.

Далечното аплодиране очевидно престана, сякаш хората се бяха задъхали.

Шрайка престана да бъде там и се появи тук, до Касад, върху Касад, вече обвинил го с ръце в последна прегръдка, вече забиващ в него тръните и шиповете си. Очите му пламтяха от огън. Челюстите му отново се отвориха.

Касад яростно и предизвикателно извика и го удари.

Отец Пол Дюре мина през папската врата на Божия горичка без произшествия. От изпълнения с мирис на тамян здрач на папския апартамент той изведнъж се озова на ярка слънчева светлина. Небето беше лимоненожълто, а навсякъде около себе си виждаше зелени листа.

Храмерите го чакаха, когато слезе от частния телепортал. Дюре виждаше ръба на дървената платформа на пет метра отдясно, а отвъд него нищо – или по-скоро всичко, тъй като дървесният свят на Божия горичка се простираше на огромно разстояние до хоризонта, а върхарите от листа блестяха и се вълнуваха като истински океан. Дюре знаеше, че е високо на Светодървото, най-голямото и най-свещеното от всички дървета, които храмерите смятаха за свещени.

Посрещналите го храмери бяха високопоставени в сложната йерархия на Братството на Муира, но сега просто играеха ролята на негови водачи от платформата на портала към лозата на асансьора – тя се издигаше през горните нива и тераси, където се бяха качвали малцина от други светове, – а после отново навън и нагоре по стълбище с парапет от най-фино муирово дърво, извиващ се към небето около дънер, който се стесняваше от двестаметровата си основа до по-малко от осем метра при върха си. Дървената платформа беше изящно изработена. По парапета ѝ се виждаха фини фигури от ръчно резбовани лози, стълбове и колони с лица на гноми, дървесни духчета, феи и други същества, а масата и столовете, към които приближаваше Дюре, бяха направени от едно парче дърво, както и самата кръгла платформа.

Чакаха го двама мъже. Първият беше този, когото очакваше да срещне Дюре – Истинският глас на Светодървото, Върховният жрец на Муира, Говорителят на Братството Сек Хардийн. Вторият беше изненада. Дюре видя червената роба с цвета на артериална кръв, обточена с хермелин, тежкото лусианско тяло, покрито с тази роба, лицето с огромни челюсти, разполовено от огромния клюн на носа, двете малки очички, губещи се в дебелите бузи, двете пухкави ръце с черен или червен пръстен на всеки пръст. Дюре знаеше, че вижда епископа на Църквата на последното изкупление – висшият жрец на култа към Шрайка.

Храмерът се изправи в почти двуметровия си ръст и му подаде ръка.

– Отец Дюре, огромна чест е да се присъедините към нас.

Дюре се здрависа, като в същото време си мислеше колко много прилича на корен ръката на храма, с дългите ѝ, тънки и жълтеникаво-кафяви пръсти. Истинският глас на Светодървото носеше същата роба с качулка, която беше носил Хет Мастийн, а грубата ѝ кафяво-зелена тъкан рязко контрастираше с блестящите одежди на епископа.

– Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем толкова бързо, г. Хардийн – рече Дюре. Истинският глас беше духовен вожд на милиони последователи на Муира, но Дюре знаеше, че храмерите не обичат титлите или почетните обръщения в разговор. Той кимна по посока на епископа. – Ваше превъзходителство, няхах представа, че ще имам честта да видя и вас.

Епископът на култа към Шрайка кимна почти недоловимо.

– Минавах насам. Г. Хардийн предположи, че би могло да има някаква малка полза, ако присъствам на тази среща. Приятно ми е да ви видя, отец Дюре. Чували сме много за вас през последните няколко

години.

Храмерът посочи към мястото до масата от муирово дърво срещу двамата мъже и Дюре седна, скръсти ръце върху полираната повърхност, яростно мислейки, докато се преструваше, че оглежда красивия строеж на дървото. Половината от силите за сигурност в Мрежата търсеха епископа на култа към Шрайка. Присъствието му предполагаше усложнения далеч над онези, с които се беше подготвил да се сблъска йезуитът.

– Интересно, нали – рече епископът, – че днес тук са представени три от най-сериозните религии на човечеството?

– Да – отвърна Дюре. – Сериозни, но едва ли представителни за вярванията на мнозинството. От почти сто и петдесет милиарда души, Католическата Църква обхваща по-малко от милион. Кул... – а, Църквата на последното изкупление навярно пет до десет милиона. А колко храмери има тук, г. Хардийн?

– Двайсет и три милиона – меко отвърна храмерът. – Много други подкрепят екологичната ни кауза и дори биха искали да се присъединят към нас, но Братството не е открито за външни хора.

Епископът потри брадичката си. Кожата му беше извънредно бледа и той примижаваше като човек, който не е привикнал към светлината.

– Дзен-гностиците твърдят, че имат четирийсет милиарда последователи – изтъгна той. – Но що за религия е това, а? Без църкви. Без свещеници. Без свещени книги. Без концепция за грях.

Дюре се усмихна.

– Изглежда това е най-нагодената към различните времена вяра. И е така вече от много поколения насам.

– Ба! – Епископът плясна с длан по масата и Дюре трепна, когато чу звука от удара на металните пръстени в муировото дърво.

– Откъде знаете кой съм? – попита Пол Дюре. Храмерът вдигна глава точно толкова, че Дюре да види слънчева светлина по носа, бузите и дългата извивка на брадичката му в сянката на качулката. Не каза нищо.

– Избрахме вас – изръмжа епископът. – Вас и другите поклонници.

– Вие ли сте Църквата на Шрайка? – попита Дюре. Епископът се намръщи на фразата, но кимна безгласно.

– Ами бунтовете? – продължи Дюре. – Защо предизвиквате безредици сега, когато е застрашена Хегемонията?

Когато епископът потри брадичката си, на вечерната светлина пробляснаха червени и черни камъни. Зад него милиони листа

шумоляха на ветреца, който донесе мириса на влажна от дъжд растителност.

– Последните дни настъпиха, отче. Пророчествата, дадени ни преди векове от Аватара, се разкриват пред очите ни. Това, което наричате бунтове, са първите смъртни гърчове на едно общество, което заслужава да умре. Дните на Изкуплението настъпват и Господарят на болката скоро ще бъде сред нас.

– Господарят на болката – повтори Дюре. – Шрайка. Храмерът направи примирителен жест с една ръка, сякаш се опитваше да смекчи до някъде думите на епископа.

– Отец Дюре, знаем за чудодейното ви прераждане.

– Не е чудо – възрази Дюре. – А прищявка на един паразит, наречен кръстоид. Отново същият жест с дългите жълто-кафяви пръсти.

– Както и да го приемате, отче, Братството се радва, че отново сте с нас. Моля ви, започнете с въпросите, за които споменахте, когато се обадохте.

Дюре потри с длани дървения стол и погледна епископа, който седеше срещу него в цялата си червено-черна маса.

– Вашите групи работеха заедно известно време, нали? – рече Дюре. – Храмерското Братство и Църквата на Шрайка.

– Църквата на Последното изкупление – басово изръмжа епископът. Дюре кимна.

– Защо? Какво ви свързва?

Истинският глас на Светодървото се наведе напред, така че сянката отново изпълни качулката му.

– Трябва да разбирате, отче, че пророчествата на Църквата на Последното изкупление са свързани с мисията ни от Муира. Единствено тези пророчества съдържат отговора на въпроса какво наказание трябва да сполети човечеството за това, че е унищожило собствения си свят.

– Човечеството не е унищожило само Старата Земя – каза Дюре. – Причината е компютърна грешка при опита на киевския екип да създаде мини-черна дупка.

Храмерът поклати глава.

– Причината е човешката арогантност – меко рече той.

– Същата арогантност, която накара расата ни да унищожи всички видове, които биха могли да се надяват дори да еволюират до разум някой ден. Сенешайските емпати на Хеброн, зеппените на Вихрушка, блатните кентаври на Градина и човекоподобните маймуни на Старата Земя...

– Да – съгласи се Дюре. – Допускани са грешки. Но това не трябва да осъжда човечеството на смърт, нали?

– Присъдата е издадена от Сила, далеч по-голяма от самите нас – изтъгна епископът. – Пророчествата са точни и изрични. Денят на Последното изкупление трябва да дойде. Всички, които са наследили Греховете на Адам и Киев, трябва да страдат от последствията от убийството на собствения им роден свят, от унищожаването на други видове. Господарят на болката е освободен от оковите на времето, за да предаде тази окончателна присъда. Никой не може да избяга от гнева му. Никой не може да избегне изкуплението. Сила, далеч по-голяма от нас, е определила това.

– Истина е – потвърди Сек Хардийн. – Пророчествата са стигнали до нас... говорили са на Истинските гласове през вековете... човечеството е обречено, но с неговата гибел ще дойде нов разцвет за първичните среди във всички части на това, което днес представлява Хегемонията.

Въпреки че е обучен на йезуитска логика, посветен на еволюционната теология на Тейлхард дьо Шарден, отец Пол Дюре се изкушаваше да каже: „Но кого, по дяволите, го е грижа, че цветята цъфтят, щом няма кой да ги види, да ги помирише?“. Вместо това, той рече:

– Помисляли ли сте си, че тези пророчества не са божествени откровения, а просто манипулации от някаква светска власт?

Храмерът се отпусна назад, сякаш му беше зашлевена плесница, но епископът се наведе напред и сви двата си лусиански юмука, които биха могли да разбият черепа на Дюре само с един удар.

– Ерес! Който и да дръзне да отрече истината на откровенията, трябва да умре!

– Коя сила би могла да стори това? – успя да каже Истинският глас на Светодървото. – Коя сила, освен Муировия Абсолют, би могла да влезе в умовете и сърцата ни? Дюре посочи към небето.

– От поколения насам всички светове в Мрежата са се присъединявали чрез инфосферата на Техноцентъра. Повечето влиятелни хора носят импланти за улесняване на достъпа... вие не носите ли, г. Хардийн?

Храмерът не отговори, но Дюре видя лекото потръпване на пръсти, сякаш мъжът беше понечил да потупа гърдите и горната част на ръката си, където от десетилетия се намираха микроимплантите.

– Техноцентърът е създал трансцендентален... интелект – продължи Дюре. – Той поема невероятни количества енергия, в състояние е да се движи назад и напред във времето и не е мотивиран от човешки

интереси. Една от целите на значителна част от личностите в Техноцентъра е да елиминира човечеството... всъщност, Голямата грешка на Киевския екип може да е била нарочно изпълнена от ИИ участващи в този експеримент. Това, което чувате като пророчества, може да е гласът на този deus ex machina, шепнеш през инфосферата. Шрайка може да е тук не, за да накара човечеството да изкупи греховете си, а просто да избие мъжете, жените и децата поради собствените цели на тази механична личност.

Тежкото лице на епископа беше червено като робата му. Юмруците му биеха по масата и той с труд се изправи на крака. Храмерът сложи длан върху ръката на епископа и го задържа, някак си го дръпна обратно на мястото му.

– Откъде сте чули тази идея? – попита Истинският глас.

– От онези поклонници, които имат достъп до Техноцентъра. И от... други.

Епископът разтърси юмрук към Дюре.

– Но самият вие сте бил докоснат от Аватара... не веднъж, а два пъти! Дарил ви е форма на безсмъртие, за да можете да видите какво пази за Избрани хора... за онези, които подготвят изкуплението, преди да настъпят Последните дни!

– Шрайка ми даде болка – рече Дюре. – Болка и страдание отвъд всякакво въображение. Срещал съм се с него два пъти и в сърцето си знам, че не е нито божествен, нито сатанински, а просто някаква органична машина от ужасяващо бъдеще.

– Ба! – Епископът махна презрително, скръсти ръце и безцелно погледна навън над ниския балкон.

Храмерът изглеждаше потресен. След миг той изправи глава и меко каза:

– Искахте да ме питате нещо? Дюре си пое дъх.

– Да. И да ви предам тъжни новини. Истинският глас на дървото Хет Мастийн е мъртъв.

– Знаем – рече храмерът.

Дюре беше изненадан. Не можеше да си представи откъде биха могли да получат тази информация. Но сега това нямаше значение.

– Това, което искам да разбера, е защо е отишъл на поклонничеството? Каква е била мисията му? Всеки от нас разказа своята... своята история. Хет Мастийн не го направи. И все пак някак си чувствам, че съдбата му държи ключа към много тайни.

Епископът погледна отново към Дюре и презрително рече:

– Ние пък не сме длъжни да ти кажем нищо, отче от мъртва религия.

Сек Хардийн остана безмълвен доста време преди да отговори.

– Г. Мастийн изяви доброволно желание да отнесе Словото на Муира на Хиперион. В корените на нашата вяра от векове е било заложено пророчеството, че когато настъпят тежките времена, някой Истински глас на дървото ще бъде призван да откара дърволет на Свещения свят, да бъде свидетел на унищожаването му там и после да го възроди, но сейки посланието за Изкуплението и Муира.

– Значи Хет Мастийн е знаел, че дърволетът „Игдразил“ ще бъде унищожен в орбита?

– Да. Беше предсказано.

– И заедно с единствения ерг от кораба е трябвало да кара нов дърволет?

– Да – почти недоловимо отвърна храмерът. – Дърво на Изкуплението, което ще осигури Аватара. Дюре се отпусна обратно на стола и кимна.

– Дърво на Изкуплението. Дървото с тръните. Хет Мастийн беше психически наранен, когато унищожиха „Игдразил“. После бе отведен в долината на Гробниците на времето и му беше показано дървото с тръните на Шрайка. Но той не беше нито готов, нито способен да го направи. Дървото с тръните е структура на смърт, страдание, болка... Хет Мастийн не беше подготвен да му бъде капитан. Или може да е отказал. Във всеки случай той избяга. И загина. Мислих толкова много... но нямах представа каква съдба му е отредил Шрайка.

– За какво говорите? – изръмжа епископът. – Дървото на Изкуплението е описано в пророчествата. То ще придружава Аватара в последната му жътва. Мастийн би трябвало да е подготвен и да е щастлив да го управлява през пространството и времето. Пол Дюре поклати глава.

– Отговорихме ли на вашия въпрос? – попита г. Хардийн.

– Да.

– Тогава вие трябва да отговорите на нашите – рече епископът. – Какво е станало с Майката?

– Каква майка?

– Майката на нашето Спасение. Невестата на Изкуплението. Онази, която наричате Брон Ламиа.

Дюре се замисли, опитвайки се да си спомни записаните от консула обобщения на историите, които поклонниците бяха разказали по пътя за Хиперион. Брон беше бременна с детето на първия киборг на Кийтс.

Храмът на Шрайка на Лусус я бе спасил от тъпата и я бе включил в поклонничеството. В разказа си беше споменала нещо за това, че последователите на култа към Шрайка се отнасяли към нея с почит. Дюре се опита да подреди всичко в обърканата мозайка на това, което вече знаеше. Не успя. Беше прекалено уморен... и, помисли си той, прекалено глупав след така нареченото възкресение. Не беше и никога нямаше отново да бъде интелектуалецът, който някога бе Пол Дюре.

– Брон беше в безсъзнание – рече той. – Очевидно отнесена от Шрайка и свързана с някакво... нещо. Някакъв кабел. Умственото ѝ състояние беше равносилно на мозъчна смърт, но плодът беше жив и здрав.

– А личността, която носеше? – с напрегнат глас попита епископът.

Дюре си спомни какво му бе разказал Севърн за смъртта на онази личност в мегасферата. Очевидно тези двамата не знаеха за втората индивидуалност на Кийтс – личността Севърн, която в този момент предупреждаваше Гладстоун за опасностите на предложението на Техноцентъра. Дюре поклати глава. Беше много уморен.

– Не зная за индивидуалността, която е носила в Шрьоновата уредба – рече той. – Кабелът... нещото, което Шрайка ѝ прикачи... изглежда беше включено в невралното гнездо като кортикален шунт.

Епископът кимна, очевидно задоволен.

– Пророчествата се изпълняват бързо. Вие изиграхте ролята си на вестител, Дюре. Сега трябва да ви оставя. – Едрият мъж се изправи, кимна на Истинския глас на Светодървото и се понесе по платформата и надолу по стълбите към асансьора и терминала.

Дюре поседя няколко минути в мълчание срещу храмера. Шумът на листата и нежното полюшване на платформата бяха приятно приспивни и мамеха йезуита да задреме. Небето над тях се бе скрило в изящните яркочълти сенки на настъпващия на Божия горичка сумрак.

– Думите ви за това, че този *deus ex machina* ни е заблуждавал от поколения с фалшиви пророчества, бяха Ужасна ерес – каза накрая храмерът.

– Да. Но в историята на моята Църква ужасните ереси многократно са се оказвали жестоки истини, Сек Хардийн.

– Ако бяхте храмер, можех да ви осъдя на смърт – меко рече покритата с качулка фигура.

Дюре въздъхна. На неговата възраст, в неговото положение и при цялата му умора мисълта за смърт не пораждаше страх в сърцето му. Той се изправи и леко се поклони.

– Трябва да тръгвам, Сек Хардийн. Извинете ме, ако ви е обидило

нещо, което съм казал. Времето е смутно и смушаващо. – „И най-добрите нямат убеденост – помисли си той, – а злите са изпълнени със страстна сила.“

Дюре се обърна и тръгна към края на платформата. И спря.

Стълбището беше изчезнало. Трийсет метра въздух надолу и петдесет настрани го отделяха от следващата по-долна платформа, където чакаше асансьорът. Светодървото се спускаше на километър или повече в листатата бездна под него. Дюре и Истинският глас на това дърво бяха изолирани тук на най-високата платформа. Свещеникът се приближи до близкия парапет, вдигна внезапно покритото си с пот лице на вечерния ветрец и забеляза, че първите звезди се появяват от ултрамариновото небе.

– Какво става, Сек Хардийн?

Скритата в робата и качулката фигура на масата беше обгърната в мрак.

– След осемнайсет стандартни минути светът на Небесна врата ще падне в ръцете на прокудените. Нашите пророчества казват, че той ще бъде унищожен. Сигурно същото ще стане с телепортаторите и векторните предаватели. И за да се изпълнят всички намерения и цели, този свят ще трябва да престане да съществува. Точно един стандартен час след това небесата на Божия горичка ще пламнат от ядрените огньовете на бойните кораби на прокудените. Пророчествата ни казват, че всички от Братството, които останат – а и останалите, макар че всички граждани на Хегемонията отдавна са евакуирани през телепортаторите, – ще загинат.

Дюре бавно се върна при масата.

– Наложително е да се телепортирам на Тау Сети Сентър – рече той. – Севърн... един човек ме чака там. Трябва да разговарям с президент Гладстоун.

– Не – отвърна Истинският глас на Светодървото Сек Хардийн. – Ще чакаме. Ще видим дали пророчествата са верни.

Йезуитът сви юмруци от гняв, борейки се с порива на силно вълнение, което го караше да иска да удари загърнатата в роба фигура. Дюре затвори очи и два пъти повтори „Ave Maria“. Не помогна.

– Моля ви – заговори той. – Пророчествата ще се потвърдят или опровергават независимо дали съм тук, или не. А тогава ще е твърде късно. Фотонните кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще унищожат ексцентричната сфера и телепортаторите ще изчезнат. Ще бъдем отрязани от Мрежата в продължение на години. Животът на милиарди хора може да

зависи от незабавното ми връщане на Тау Сети Сентър.

Храмерът скръсти ръце, така че дългите му пръсти изчезнаха в гънките на робата.

– Ще чакаме – каза той. – Всичко предсказано ще се изпълни. След минути Господарят на болката ще бъде освободен сред хората в Мрежата. Не вярвам в идеите на епископа, че онези, които са се стремили към Изкупление, ще бъдат пощадени. Тук сме в по-добро положение, отец Дюре, защото краят ни ще е светкавичен и безболезнен.

Дюре потърси в уморения си ум, за да каже, да направи нещо решително. Не се сети за нищо. Седна до масата и се втренчи в покритата с качулка и мълчалива фигура срещу него. Над тях звездите изгряваха в огненото си множество. Горският свят на Божия горичка прошумоля за сетен път на вечерния ветреца и като че ли затаи дъх в очакване.

Пол Дюре затвори очи и започна да се моли.

37.

Вървим през целия ден, Хънт и аз, а на свечеряване стигаме до някакъв хан с оставена за нас храна – домашна птица, оризов пудинг, цветно зеле, купа с макарони и така нататък, – макар че няма никакви хора, нито пък Друга следа от хора, освен огъня в огнището, който гори ярко, сякаш само свети и все още топлата храна на печката.

Хънт е обезсилен от това – от това и от ужасните симптоми на изоставеност, които изпитва от загубата на контакт с инфосферата. За човек, роден и отраснал на свят, където информацията е винаги на разположение – комуникацията с всеки където и да било е даденост и няма разстояние, по-голямо от една телепортаторна стъпка, – това внезапно връщане към живот като този на предците ни е като да се събудиш изведнъж ослепял и сакат. Но след пустословието и яростта от първите няколко часа ходене, Хънт най-сетне се отпусна в мълчалива навъсеност.

– Но президентът има нужда от мен! – беше викал той през първия час.

– Тя се нуждае от информацията, която й носех – казах аз, – но нищо не може да се направи.

– Къде сме? – попита ме за десети път Хънт. Вече му бях обяснил за тази алтернативна Старата Земя, но знаех, че сега има предвид нещо друго.

– Под карантина, струва ми се – отвърнах аз.

– Техноцентърът ли ни е довел тук? – запита Хънт.

– Само мога да гадая.

– Как ще се върнем обратно?

– Не знам. Предполагам, когато почувстват, че е безопасно да свалят карантината, ще се появи телепортал.

Хънт тихо изруга.

– И защо да поставят под карантина мен, Севърн? Свих рамене. Предполагах, че се дължеше на факта, че бе чул онова, което казах на Пацем, но не бях сигурен. Не бях сигурен за нищо.

Пътят водеше през ливади и лозя, изкачваше се по ниски хълмове и се виеше през долини, откъдето можеше да се зърне морето.

– Накъде води този път? – попита Хънт точно преди да открием хана.

– Всички пътища водят към Рим.

– Сериозен съм, Севърн.

– Аз също, г. Хънт.

Хънт вдигна един камък от пътя и го захвърли надалеч в храстите. Някъде запя дрозд.

– Бил ли си тук преди? – Тонът на Хънт беше обвинителен, сякаш го бях отвлякъл. Може и да беше така.

– Не – отвърнах. „Но Кийтс е бил“ – почти прибавих аз. Трансплантираните ми спомени се устремиха към повърхността и почти ме удавиха в чувството за загуба и надвиснала тленност. Така далеч от приятелите, така далеч от Фани, единствената му вечна любов.

– Сигурен ли си, че не можеш да влезеш в инфосферата? – попита Хънт.

– Напълно – отвърнах аз. Той не ме попита за мегасферата и аз не му предложих тази информация. Ужасява ме мисълта да вляза в мегасферата и да се загубя там.

Стигнахме до хана точно на залез слънце. Беше сгушен в малка долина и от каменния комин се издигаше пушек.

Докато се хранехме, а мракът обгръщаше отвън прозорците – единствената ни светлина бе премигването на огъня и две свещи на каменната покривка, – Хънт рече:

– Това място почти ме кара да повярвам в духове.

– Аз вярвам в духове – отвърнах му твърдо.

Нощ. Събуждам се кашляйки, усещам влага върху голите си гърди, чувам Хънт да се върти със свещта и на нейната светлина поглеждам надолу, за да видя кръв по кожата си и по завивките.

– Боже мой – прошепва ужасено Хънт. – Какво е това? Какво става?

– Кръвоизлив – успявам да изрека аз, след като следващият пристъп на кашлица ме оставя по-слаб и изцапва завивките с още повече кръв. Понечвам да се изправа, падам обратно на възглавницата и посочвам към легена с вода и пешкира на нощното шкафче.

– По дяволите, по дяволите – мърмори Хънт и търси инфотерма ми, за да види медицинското заключение. Инфотерм няма. Бях изхвърлил безполезния уред на Хойт, докато вървахме по-рано същия ден.

Хънт сваля собствения си инфотерм, настройва монитора и го обвива около китката ми. Заключение не му говори нищо друго, освен спешната нужда от незабавна медицинска помощ. Като повечето хора от своето поколение, Хънт никога не е виждал болест или смърт – това беше професионален въпрос, с който се справяха извън обсега на публичното внимание.

– Няма значение – промълвявам аз, преодолял пристъпа на кашлица, но чувствам слабостта върху себе си като каменно одеяло. Посочвам пак към пешкира. Хънт го навлажнява, измива кръвта от гърдите и ръцете ми и ми помага да седна в единствения стол, докато сменя изцапаните чаршафи и завивки.

– Знаеш ли какво става? – с истинска загриженост пита той.

– Да – опитвам се да се усмихна аз. – Абсолютно точно. Правдоподобно. Онтогенна повторна филогения.

– Говори смислено – изръмжава Хънт, като ми помага да се върна в леглото. – Каква е причината за кръвоизлива? С какво мога да ти помогна?

– С чаша вода, моля. – Отпивам и усещам кипене в гърдите и гърлото си, но успявам да избягна нов пристъп на кашлица. Чувствам корема си като че ли в него бушува пожар.

– Какво става? – отново пита Хънт. Говоря бавно и внимателно, като отделям всяка дума, сякаш стъпвам в минно поле. Кашлицата не се връща.

– Това е болест, наречена туберкулоза – обяснявам аз. – В последен стадий, ако се съди по сериозния кръвоизлив.

Кучешкото лице на Хънт е побледняло.

– Мили Боже, Севърн. Никога не съм чувал за туберкулоза. – Той вдига ръка, сякаш за да се посъветва с паметта на инфотерма си, но китката му е гола.

Връщам му уреда.

– Туберкулозата не съществува от векове. Излекувана е. Но Джон

Кийтс е бил болен от нея. Умрял е от нея. А тялото на този киборг принадлежи на Кийтс.

Хънт се изправя, сякаш готов да се втурне през вратата за помощ.

– Сигурно сега Техноцентърът ще ни позволи да се върнем! Не могат да те държат тук на този празен свят, където няма медицинска помощ!

Отпускам глава върху меките възглавници и усещам пуха под кальфката.

– Възможно е точно затова да ме държат тук. Ще видим утре, когато стигнем в Рим.

– Но ти не можеш да ходиш! Никъде няма да ходим на сутринта.

– Ще видим – казвам аз и затварям очи. – Ще видим.

На сутринта пред хана чака *vettura*, малка карета. Конят е голяма, сива кобила и когато се приближаваме, извърта очи към нас. Дъхът ѝ се издига като дим в ледения утринен въздух.

– Знаеш ли какво е това? – пита Хънт.

– Кон.

Хънт вдига ръка към животното, сякаш ще се пукне и р изчезне като сапунен мехур, щом докосне хълбока му.

Не изчезва. Когато опашката на кобилата се размахва, светникът рязко дръпва ръка.

– Конете са изчезнали – казва той. – Никога не са били АРНирани отново.

– Този изглежда достатъчно истински – отвърщам аз, качвам се на каретата и сядам на тясната пейка.

Хънт предпазливо заема мястото до мен, а дългите му пръсти треперят от тревога.

– Кой кара? – пита той. – Къде е пултът за управление? Няма юзди и мястото на кочияша е съвсем празно.

– Нека видим, дали конят не знае пътя – предполагам аз и в този момент бавно потегляме. Поради липсата на ресори каретата се друсва по камъните и браздите на черния път.

– Това е някаква шега, нали? – пита Хънт, втрънен в безупречно синьото небе и далечните поля.

Изкашлям се колкото е възможно по-леко и кратко в кърпичката, която бях направил от пешкира от хана.

– Възможно е – отвърщам аз. – Но в такъв случай, кое не е шега?

Хънт отминава софизма ми и ние продължаваме с грохот, друсане и подскачане към каквато и цел и съдба да ни очакваше.

– Къде са Хънт и Севърн? – попита Мейна Гладстоун. Седептра Акаси, младата чернокожа жена, която беше вторият най-важен помощник на президента, се навежда по-близо, за да не прекъсне военното съвещание.

– Все още няма никаква информация, г. президент.

– Това е невъзможно. Севърн има устройство за следене, а Лейт се телепортира на Пацем почти преди час. Къде, по дяволите, са те?

Акаси погледна към факстефтера, който беше разгънала на масата.

– Службата за сигурност не може да ги открие. Транзитната полиция не може да засече местоположението им. Телепорталът е регистрирал само, че са набрали кода на TC2 – т.е. тук, – минали са през него, но не са пристигнали.

– Това е невъзможно. – Да, г. президент.

– Искам да разговарям с Алbedo или някой от другите ИИ съветници веднага, щом свърши тази среща.

– Да.

И двете жени отново насочват вниманието си към съвещанието. Тактическият център на Правителствения дом е свързан с Командния център на Олимп и с най-голямата съвещателна зала на Сената чрез видимо отворени портали с големина петнайсет квадратни метра, така че трите пространства оформят пещероподобна и асиметрична съвещателна зона. Холосът на Военния салон като че ли нараства безкрайно в края на пространството и колоните от данни се носят навсякъде по стените.

– Четири минути до цислунарното нахлуване – съобщи адмирал Сингх.

– Далечнообхватните им оръжия можеха отдавна да открият огън на Небесна врата – рече генерал Морпурго. – Изглежда проявяват сдържаност.

– Не проявиха никаква сдържаност към фотонните ни кораби – възрази Гариън Персов, шеф на дипломатическото ведомство. Групата се беше събрала преди час, когато набързо комплектованата флота от десетина фотонни кораба на Хегемонията бе изцяло унищожена от напредващия рояк. Далечнообхватните сензори бяха предали най-близкия образ на този рояк – грозд от въглени с кометоподобни опашки – преди фотонните кораби и камерите им да прекратят излъчването. Имаше много, много въглени.

– Това бяха бойни кораби – каза генерал Морпурго. – Вече от часове предаваме, че Небесна врата е свободна планета. Можем да се надяваме на сдържаност.

Холографските образи на Небесна врата ги обкръжиха: спокойните улици на Мъдфлат, въздушни образи на крайбрежието, орбитални образи на сиво-кафявия свят с постоянната му облачна покривка, цислунарни образи на бароковия додекаедър на ексцентричната сфера, която свързваше всички телепортатори, телескопски, ултравиолетови и рентгенови образи на напредващия рояк – вече много по-голям от предишните точкици или въглени, на по-малко от една АЕ. Гладстоун погледна към опашките на бойните кораби на прокудените, към грамадата на блестящото, спускащо се защитно поле на астероидните им ферми и мехурени светове, към сложните им и странни нечовешки градски комплекси с нулева гравитация и си помисли: „Ами ако греша?“

Животът на милиарди зависеше от вярата ѝ, че прокудените няма безпричинно да унищожат световите от Хегемонията.

– Две минути до нахлуването – обяви Сингх с монотонния си глас на професионален войник.

– Адмирале – каза Гладстоун, – абсолютно ли е наложително да унищожим ексцентричната сфера веднага, щом прокудените проникнат в нашия *cordon sanitaire*? Не можем ли да почакаме още няколко минути, за да преценим намеренията им?

– Не, г. президент – бързо отвърна адмиралът. – Телепортаторната връзка трябва да бъде унищожена веднага, щом влязат в обхвата на светкавична атака.

– Но ако оставащите ви фотонни кораби не го свършат, адмирале, все още разполагаме с вътрешносистемните връзки, векторните излъчвания и времевите съоръжения, нали?

– Да, г. президент, но трябва да сме сигурни, че цялата телепортаторна мрежа е отстранена, преди прокудените да опустошат системата. Не може да има компромиси с тази вече и без това изтъняла защитна преграда.

Гладстоун кимна. Разбираше необходимостта от пълна предпазливост. Само да имаше повече време.

– Петнайсет секунди до нахлуването и унищожаването на ексцентричната сфера – каза Сингх. – Десет... седем...

Изведнъж всички корабни и цислунарни холоси заблестяха във виолетово, червено и бяло.

Гладстоун се наведе напред.

– Това унищожаването на ексцентричната сфера ли беше?

Военните зашущукаха помежду си, искаха още данни, превключваха образите на холоси и екрани.

– Не, г. президент – отвърна Морпурго. – Фотонните кораби са подложени на атака. Това, което виждате, е от претоварването на защитните им полета. – Е... хм... там.

На образа в центъра, навярно излъчван от кораб в ниска орбита, се виждаше увеличение на додекаедровата ексцентрична сфера. Нейните трийсет хиляди квадратни метра повърхност бяха все още непокътнати и блестяха на дрезгавата светлина на слънцето на Небесна врата. После изведнъж блясъкът се усили, най-близката стена на структурата като че ли се нажежи до бяло и хлътна навътре, а след по-малко от три секунди сферата разцъфна, когато затворената ексцентричност се освободи и се самопогълна, както и всичко останало в радиус от шестстотин километра.

В същия миг повечето от образите и много от колоните данни изчезнаха.

– Всички телепортаторни връзки са прекъснати – обяви Сингх. – Въртешносистемната информация вече се излъчва само чрез векторни предаватели.

Откъм военните се чу одобрителен шум, а от десетките сенатори и политически съветници – нещо по-близо до въздишка и тих стон. Светът на Небесна врата току-що бе отрязан от Мрежата... първата подобна загуба на свят от Хегемонията за повече от четири столетия.

Гладстоун се обърна към Седептра Акаси.

– За колко време се пътува сега от Мрежата до Небесна врата?

– С хокингов двигател, за седем месеца – отвърна помощничката без да спира, за да се съветва с инфотерма си. – Малко повече от девет години време-дълг.

Гладстоун кимна. Сега Небесна врата беше на девет години разстояние от най-близкия свят от Мрежата.

– Ето ги нашите фотонни кораби – напевно произнесе Сингх. Излъчваше един от орбиталните предни постове – това бяха потреперващите образи с фалшиви цветове на високоскоростните векторни предавания, обработвани от компютър в бърза последователност. Образите бяха визуални мозайки, но винаги караха Гладстоун да си спомня за първите неми филми от зората на Епохата на медиите. Но това не беше комедия на Чарли Чаплин. Два, после пет, след това осем взрива от ярка светлина разцъфнаха до звездното поле над лимба на планетата.

– Предаванията от КХ „Ники Ваймарт“, КХ „Водна костенурка“, КХ „Корнет“ и КХ „Андрю Пол“ са преустановени – докладва Сингх.

Барбра Дан-Гидис вдигна ръка.

– Ами другите четири кораба, адмирале?

– Само споменатите четири имаха векторни предаватели. Предните постове потвърждават, че радио-, лазер- и широколентовите комуникационни връзки с другите четири кораба също са прекъснали. Визуалните данни... – Сингх млъкна и посочи към образа, излъчван от автоматичния преднопостови кораб: осем нарастващи и спадащи кръга светлина, звездно поле, пълзящо с опашки от ядрени двигатели и нови светлини. Изведнъж дори този образ изчезна.

– Всички орбитални сензори и векторни излъчвания са прекъснати – съобщи генерал Морпурго. Той махна с ръка и чернотата беше заменена от образи на улици на Небесна врата с неизбежните ниски облаци. Самолети стреляха над облациите – небе, побесняло от движещи се звезди.

– Всички доклади потвърждават пълното унищожение на ексцентричната сфера – рече Сингх. – Напредващи единици на рояка навлизат във висока орбита около Небесна врата.

– Колко души са останали там? – попита Гладстоун. Беше се навела напред, подпряла лакти на масата с много здраво стиснати длани.

– Осемдесет и шест хиляди седемстотин осемдесет и девет – отвърна министърът на отбраната Имото.

– Тази цифра не включва дванайсетте хиляди морски пехотинци, телепортирани там през последните два часа – каза генерал Ван Цайдт.

Имото кимна на генерала.

Гладстоун им благодари и насочи вниманието си към холосите. Колоните данни се носеха над тях и извадките им на факстефтери, инфотерми и екрани на масата съдържаха необходимите данни – брой на влезлите в системата кораби от рояка, брой и тип кораби в орбита, проектирани спирателни орбити и времеви криви, енергийни анализи и комуникационни пресичания, – но Гладстоун и другите гледаха сравнително неинформативните и неизменни векторни образи от самолета и камерите на повърхността: звезди, облаци, улици, гледката от възвишенията на Атмосферогенераторната станция към Променадата на Мъдфлат, където преди по-малко от дванайсет часа бе стояла самата Гладстоун. Там беше нощ. Гигантски хвощови папрати се поклащаха на тихия бриз, който появяваше от залива.

– Според мен, ще преговарят – казваше сенатор Ришо. – Първо ще ни поставят пред този *fait accompli*³⁰ – опустошените девет свята, – а после ще преговарят, и то усилено, за постигане на ново равновесие на

30. Свършен факт (фр.) – Бел.пр.

силите. Искам Да кажа, че дори и двете им вълни да успеят, това ще означава изваждане на двайсет и пет от почти двестата свята в Мрежата и Протектората.

– Да – рече шефът на дипломатическото ведомство Персов, – но не забравяйте, сенаторе, че сред тях са някои от най-важните ни в стратегическо отношение светове... например този. ТС2 е само на двеста трийсет и пет часа след Небесна врата в графика на прокудените. Сенатор Ришо погледна надолу към Персов.

– Отлично съзнавам това – студено отвърна тя. – Просто казвам, че прокудените не могат наистина да имат предвид да ни завоюват. Това би било чисто безумие от тяхна страна. Нито пък ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще позволят на втората вълна да проникне толкова дълбоко. Сигурно това така наречено нахлуване е прелюдия към преговори.

– Навярно – рече нордхолмският сенатор Роанквист, – но подобни преговори непременно ще зависят от...

– Почакайте – прекъсна го Гладстоун.

Сега колоните данни показваха повече от сто кораба на прокудени в орбита около Небесна врата. Наземните сили там бяха инструктирани да не стрелят, ако не стрелят по тях, и на трийсетината изгледа, излъчвани във военния салон, не се забелязваше никаква активност. Изведнъж обаче, облачната покривка над Мъдфлат проблясна, сякаш бяха включени гигантски прожектори за претърсване. Десетина лъча кохерентна светлина с широчина от по сто метра пронизаха залива и града, поддържайки илюзията за претърсване. На Гладстоун й се стори, че между земята и облаците се издигнаха гигантски бели колони.

Илюзията рязко изчезна, когато от основата на всяка от колоните светлина изригна вихър от пламъци и разрушение. Водата в залива закипя, докато огромни гейзери пара не обгърнаха по-близките камери. Изгледът от възвишенията показваше как едновековни каменни сгради в града избухват в пламъци и рухват, сякаш сред тях се движеше торнадо. Прочутите в цялата Мрежа градини и

Променадата избухнаха в пламъци и се взривиха в прах и летящи останки, сякаш сред тях се движеше невидим плуг.

Двестагодишни хвощови папрати се превиваха, сякаш от ураганен вятър, скриваха се в пламъци и изчезваха.

– Копия от фотонни кораби клас „Кули“ – наруши тишината адмирал Сингх. – Или техния еквивалент при прокудените.

Градът гореше, избухваше, разораван на ситни отломки от колони-те светлина, а после отново разкъсван на части. Тези векторни образи

нямаха аудиоканалите, но Гладстоун си представяше, че чува писъци.

Наземните камери прекъснаха една по една. Излъчването от възвишенията на Атмосферогенераторната станция изчезна в бял проблясък. Въздушните камери вече не предаваха. Двайсетината наземни изображения започнаха да трептят и изгасват – едно от тях с ужасен тъмночервен взрив, който накара всички в помещението да разтъркат очи.

– Плазмена експлозия – съобщи Ван Цайдт. – С нисък мегатонов обхват. – Излъчването бе от въздушния защитен комплекс на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: морски пехотинци на север от Междуградския канал.

Изведнъж всички образи изчезнаха. Потокът от данни прекъсна. Лампите в помещението започнаха да се включват, за да компенсират настъпилата така внезапно мрак, който секна дъха на всички.

– Първичният векторен предавател е унищожен – обясни генерал Морпурго. – Намираще се в основната база на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ до Висока порта. Заровен под най-силното ни защитно поле, петдесет метра скала и десет метра бръснеща преграда.

– Концентрирани ядрени заряди? – попита Барбра Дан Гидис.

– Поне – отвърна Морпурго.

Сенатор Колчев се изправи, а лусианската му грамада излъчваше почти мечешко усещане за сила.

– Добре. Това не е някаква проклета игра на преговори. Прокудените току-що превърнаха един свят от Мрежата в пепел. Това е истинска, безмилостна война. Залогът е оцеляването на цивилизацията. Какво ще правим сега?

Всички погледи се насочиха към Мейна Гладстоун.

Консулт издърпа почти изпадналия в безсъзнание Тео Лейн от развалините на плъзгача и се запрепва в продължение на петдесет метра, подхванал по-младия мъж, който беше праметнал ръка през рамото му, преди да падне на ивицата трева под дърветата по брега на р. Хули. Плъзгачът не се беше взривил, а лежеше смачкан до срутената каменна стена, където най-после бе спрял. По речния бряг и изоставения булевард бяха пръснати парчета метал и керамични полимери.

Градът гореше. Дим замъгляваше гледката от другата страна на реката и тази част на Джактаун, Стария квартал, изглеждаше, сякаш там, където дебелият колонен черен пушек се издигаха към ниското покривало от облаци, бяха запалени няколко огъня. Бойни лазери и следи от ракети продължаваха да разкъсват мъглата, понякога взривявайки изтребители, балони на параотблъскване и защитни полета, които

продължаваха да падат през облаците като плява, отвявана от наскоро ожънато поле.

– Тео, добре ли си?

Генерал-губернаторът кимна, понечи да намести очилата по-високо на носа си... и спря смутено, когато разбра, че очилата му липсват. Кръв течеше по челото и ръцете на Тео.

– Ударих си главата – уморено каза той.

– Трябва да използваме твоя инфотерм – рече консултът. – Да намерим някой да ни вземе.

Тео кимна, вдигна ръка и се намръщи при вида на китката си.

– Няма го – каза той. – Инфотермът го няма. Трябва да погледнем в плъзгача. – Опита да се изправи на крака.

Консултът го бутна обратно. Тук бяха под прикритието на няколко декоративни дървета, но плъзгачът беше на открито и приземяването им не бе останало тайна. Консултът беше зърнал няколко бронирани отряда да се движат по съседната улица, когато плъзгачът се бе спуснал за аварийното си кацане. Сигурно бяха СЗС, прокудени или дори морски пехотинци на Хегемонията, но консултът си представяше, че направо ще ги застрелят, независимо от принадлежността си.

– Няма значение – рече той. – Ще намерим телефон. Ще се обадим в консулството. – Възрастният мъж се огледа и разпозна района от складове и каменни сгради, където бяха катастрофирали. На няколкостотин метра нагоре по реката имаше изоставена стара катедрала – помещение за катедралния съвет се беше срутило и висеше над брега.

– Зная къде сме – обади се консултът. – Точно на един-два квартала разстояние от „При Цицерон“. Хайде. – Той вдигна ръката на Тео през главата си и я намести на раменете си, като изправи ранения на крака.

– Цицерон бива – промърмори Тео. – Може да намерим нещо за пиене.

Откъм южната улица се чу тракането на иглометни пушки и ответното цвъртене на енергийни оръжия. Консултът пое колкото можеше повече от тежестта на Тео и полу тръгна, полу се запрепва по тясната алея край реката.

– О, по дяволите – прошепна консултът.

„При Цицерон“ гореше. Старият бар и хан – стар колкото Джактаун и много по-стар от по-голямата част от столицата – беше загубил три от четирите си хлътнали към реката сгради в пожара и само една решителна бригада от клиенти с кофи вода спасяваха последната част.

– Виждам Стан – каза консултът, като посочи към огромната фигура на Стан Левески, застанала до началото на редицата мъже с ведра. – Ето. – Консултът помогна на Тео да седне под един бряст до алеята. – Как е главата ти?

– Боли.

– Ще се върна веднага с помощ – обеща консултът и тръгна колкото можеше по-бързо по тясната алея към мъжете.

Стан Левески зяпна консула, сякаш виждаше призрак. Лицето на едрият мъж беше измазано със сажди и сълзи, а очите му бяха разширени и почти неразбиращи. „При Цицерон“ беше принадлежал на семейството му от шест поколения. Сега слабо валеше и пожарът като че ли бе победен. Мъжете се развикаха по редицата, когато няколко греди от изгорелите части хлътнаха сред въглените на мазето.

– За Бога, изгоря – възкликна Левески. – Виждаш ли? Пристройката на дядо Иржи? Изгоря. Консултът сграбчи раменете на едрият мъж.

– Стан, трябва ни помощ. Тео е ей там. Ранен. Плъзгачът ни катастрофира. Трябва да се доберем до космодрума... да използваме телефона ти. Спешно е, Стан.

Левески поклати глава.

– Телефонът го няма. Инфотермните връзки са задръстени. Проклетата война започна. – Той посочи към изгорелите части на стария хан. – Няма ги, по дяволите. Няма ги.

Консултът стисна юмрук, разярен и напълно отчаян. Другите мъже се струпаха наоколо, но той не разпозна никой от тях. Не се виждаха представители нито на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, нито на СЗС. Изведнъж някакъв глас зад него каза:

– Мога да ви помогна. Имам плъзгач.

Консултът се извърна и видя мъж в края на петдесетте или началото на шестдесетте си години. Сажди и пот покриваха красивото му лице и прошарваха къдравата му коса.

– Чудесно – рече консултът. – Благодарен съм ви. – Той замълча за миг. – Познавам ли ви?

– Д-р Мелио Арундес – отвърна мъжът, вече тръгнал към паркинга, където лежеше Тео.

– Арундес – повтори консултът, като забърза да го настигне. Името му звучеше странно. Дали го познаваше? Дали би трябвало да го познава? – Боже мой, Арундес! – сети се той. – Вие сте приятелят на Рахил Уайнтрауб, когато е идвала тук преди десетилетия.

– Всъщност, научният ѝ ръководител – поправи го Арундес. –

Познавам ви. Вие отидохте на поклонничеството със Сол. – Спряха там, където седеше Тео, все още обхванал главата си с ръце. – Плъзгачът ми е ей там – посочи археологът.

Консултът видя малък, двуместен викен „Зефир“, паркиран под дърветата.

– Чудесно. Ще отведем Тео в болницата, а после незабавно трябва да отида на космодрума.

– Болницата е препълнена до точката на безумие – каза Арундес. – Ако се опитвате да стигнете до кораба си, предлагам ви да отведете генерал-губернатора там и да използвате корабния лекар.

Консултът спря.

– Откъде знаете, че имам там кораб? Арундес отвори вратите и помогна на Тео да се настани върху тясната пейка зад предната седалка.

– Зная всичко за вас и другите поклонници, г. консул. Опитвам се да получа разрешение да отида в долината на Гробниците на времето от месеци. Не можете да си представите колко се разстроих, когато научих, че поклонническият ви кораб е потеглил тайно, със Сол на борда. – Арундес пое дълбоко дъх и зададе въпроса, който очевидно се беше страхувал да постави по-рано: – Рахил жива ли е още?

„Той ѝ е бил любовник, когато е била възрастна жена“ – помисли си консултът.

– Не зная – отвърна той. – Опитвам се да се върна навреме, за да ѝ помогна, ако мога.

Мелио Арундес кимна и се настани на шофьорската седалка, като махна на консула да влезе.

– Ще се опитаме да се доберем до космодрума. Няма да е лесно при цялата тази битка наоколо.

Консултът се отпусна на мястото си и усети натъртванията, раните и умората си, когато седалката се сви около него.

– Трябва да откараме Тео... генерал-губернатора... в консулството, правителствения дом или както и да го наричат сега.

Арундес поклати глава и запали двигателите.

– Ъ-хъ. Консулството го няма, било е уцелено от самонасочваща се ракета, според канала за спешни новини. Всички длъжностни лица на Хегемонията отидоха на космодрума за евакуиране още преди приятелят ви да тръгне да ви търси. Консултът погледна изпадналия почти в безсъзнание Тео Лейн.

– Да вървим – тихо каза той на Арундес. Докато пресичаха реката, плъзгачът попадна под обстрела на малокалибрени оръжия, но

иглометните пушки само изтракаха по корпуса, а единственият изстрелян по тях енергиен лъч разряза въздуха под тях и вдигна десеметрова струя пара. Арундес караше като луд – извиваше, снижаваше, издигаше, отклоняваше и отвреме-навреме завърташе плъзгача около оста му като чиния, плъзгача се по мраморно море. Коланите на седалката на консула го обгръщаха, но той въпреки това усещаше, че започва да му се гади. На задната седалка главата на Тео свободно се клатеше назад-напред, когато изпаднаше в безсъзнание.

– Центърът на града е пълна каша – надвика рева на двигателя Арундес. – Ще тръгна по стария виадукт към магистралата на космодрума, а после ще пресека ниско над полето. – Те завиха покрай някаква горяща сграда, в която консултът със закъснение разпозна стария си жилищен блок.

– Отворена ли е магистралата на космодрума? Арундес поклати глава.

– Не. През последните трийсет минути около нея се спускат парашутисти.

– Да не би прокудените да се опитват да унищожат града?

– Ъ-хъ. Биха могли да го сторят от орбита без цялото това суетене. Изглежда инвестират капитал. Повечето от корабите и парашутистите им се приземяват поне на десет клика отук.

– Нашите СЗС ли отбраняват града? Арундес се изсмя и белите му зъби се откриха на фона на загорялата кожа. – Досега са изминали половината път между Ендимион и Порт Романс... макар че съобщенията отпреди десет минути, преди комуникационните линии да се задръстят, гласяха, че тези градове са също под атака. Не, и малката съпротива, която виждате, е от страна на няколкото десетки морски пехотинци от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, които останаха да защитават града и космодрума.

– Значи прокудените не са унищожили или окупирали космодрума?

– Още не. Поне допреди няколко минути не бяха. Скоро ще разберам. Дръжте се!

Десеткилометровото пътуване до космодрума по VIP-магистралата или въздушните пътища над нея обикновено отнемаше няколко минути, но Арундес заобикаляше, издигаше и спускаше машината по хълмовете, през долините и между дърветата, което увеличи времето и усили вълнението. Консултът извърщаше глава, за да гледа хълмовете и горящите бежански лагери отдясно. Мъже и жени се свиваха до камъните или под ниските дървета, прикривайки главите си, когато плъзгачът прелиташе

над тях. Веднъж консулт видя взвод на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИИ: морски пехотинци, окопал се на хълма, но вниманието им беше насочено към възвишението на север, откъдето се носеше стрелба с лазерно оръжие. Арундес забеляза пехотинците в същия миг и рязко зави наляво, като се спусна в тясна клисура няколко секунди преди върховете на дърветата на хребета над тях да бъдат отсечени, сякаш с невидима ножица.

Накрая плъзгачът мина с рев над последния хребет и пред тях се показаха западните порти и огради на космодрума. Той пламтеше в синьо-виолетовите отблясъци на защитни полета. Бяха още на един клик разстояние, когато ясно видим тънък лазерен лъч освети района, откри ги и по радиото се чу:

– Неидентифициран плъзгач, приземи се незабавно или ще бъдеш унищожен.

Арундес се приземи.

Редицата дървета на десет метра от тях като че ли проблясна и изведнъж се оказаха обкръжени от духове в активирани хамелеонови полимери. Арундес беше отворил вратите и пушките бяха насочени към него и консула.

– Отстъпете от машината – нареди един безтелесен глас иззад камуфлажното проблясване.

– С нас е генерал-губернаторът – извика консулт. – Трябва да влезем вътре.

– Я млъквайте – изръмжа гласът с очевиден акцент от Мрежата. – Навън!

Консулт и Арундес припряно разкопчаха коланите си понечиха да излязат, когато от задната седалка изръмжа глас:

– Лейтенант Мюелер, вие ли сте?

– О, да, сър.

– Познахте ли ме, лейтенант?

Камуфлажното проблясване се деполяризира и на няма и метър от плъзгача застана млад морски пехотинец в пълно бойно снаряжение. Лицето му представляваше само черен визьор, но гласът му беше като на младеж.

– Да, сър... а... генерал-губернаторе. Съжалявам, че не ви познах без очилата ви. Вие сте ранен, сър.

– Знам, че съм ранен, лейтенант. Точно затова тези господа ме ес-кортират. Не познахте ли бившия консул на Хегемонията?

– Съжалявам, сър – каза лейтенант Мюелер, като махна на хората си да се върнат зад редицата дървета. – Базата е блокирана.

– Разбира се, че базата е блокирана – рече Тео през стиснати зъби. – Аз подписах тези заповеди. Но също и наредих евакуацията на всички важни длъжностни лица на Хегемонията. Вие наистина пропуснахте онези плъзгачи, нали, лейтенант Мюелер?

Бронираната ръка се вдигна, сякаш за да почеше скритата зад шлема и визьора глава.

– А... да, сър. А, тъй вярно. Но това беше преди час, сър. Евакуационните кораби заминаха и...

– За Бога, Мюелер, мини на тактическия си канал и поискай разрешение от полковник Герасимов да ни пуснеш.

– Полковникът е мъртъв, сър. Един кораб беше нападнат в източния периметър и...

– Тогава от капитан Люелин – рече Тео. Той залитна, а после се хвана за облегалката на седалката на консула. Лицето му беше много бледо под кръвта.

– А... тактическите канали не работят, сър. Прокудените заглушиха ширококоловите комуникации с...

– Лейтенант – изръмжа Тео с тон, който консултът никога по-рано не беше чувал от младия си приятел, – вече визуално ме разпознахте и сканирахте имплантната ми идентификация. Сега или ни пуснете в полето, или ни убийте.

Бронираният пехотинец погледна назад към редицата дървета, сякаш обмисляше дали да нареди на другите мъже да открият огън.

– Всички евакуационни кораби заминаха, сър. Нищо друго не се спуска надолу.

Тео кимна. Кръвта беше изсъхнала и се бе спекла по челото му, но сега изпод косата започна да се стича нова струйка.

– Задържаният под карантина кораб е още в бомбоубежище 9, нали?

– Да, сър – отвърна Мюелер, който най-последно отново насочи вниманието си към тях. – Но това е граждански кораб и не би могъл да излезе в космоса при всичките тези рояци на прокудените...

Тео махна на офицера да млъкне и даде знак на Арундес да навлезе в периметъра. Консултът погледна към границата на защитното поле и вероятното минно поле, с които плъзгачът щеше да се срещне след десет секунди. Видя лейтенанта да маха и в синьо-виолетовите енергийни полета пред тях се появи вход. Никой не стреля. След половин минута пресичаха самия космодрум. Нещо голямо гореше в северния периметър. От лявата им страна купчина ремаркета и командни модули на

ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ горяха в клокочещ басейн от пластмаса.

„В тях е имало хора“ – помисли си консултът и отново трябваше да съдържи надигналото се в него гадене.

Бомбоубежище 7 беше разрушено – кръглите му стени от подсилен десетсантиметров въглерод-въглерод бяха отнесени настрана, сякаш бяха от картон. Бомбоубежище 8 гореше нажежено до бяло, което предполагаше плазмени гранати. Бомбоубежище 9 беше непокътнато и носът на кораба на консула се виждаше над стената му през блясъка на защитното поле клас 3.

– Вдигнато ли е другото поле? – попита консултът. Тео се отпусна назад на възглавниците. Гласът му беше дрезгав.

– Да. Гладстоун нареди свалянето на ограничителния купол. Това е просто обичайното защитно поле. Можеш да минеш през него с команда.

Арундес спусна плъзгача на асфалта, точно когато аварийните лампи светнаха в червено и синтезирани гласове започнаха да описват повреди. Помогнаха на Тео да излезе и спряха до задната част на малкия плъзгач, където иглометните пушки бяха избродирали прекъснатата редица в кожата на двигателя и перката. Част от капака се беше стопила от пренатоварване.

Мелио Арундес потупа машината и двамата мъже се обърнаха да помогнат на Тео да мине през вратата на бомбоубежището и да се качи по стълбата.

– Боже мой – каза д-р Мелио Арундес, – колко е красиво. Никога не съм бил в частен междувъзвезден космически кораб.

– Съществуват само няколко десетки такива – отвърна консултът, като постави осмозната маска върху устата и носа на Тео и внимателно спусна червенкосата глава в медицинския резервоар за спешно подхранване. – Колкото и да е малък, корабът струва няколкостотин милиона марки. Не е ефектно корпорациите и планетарните правителства да използват военните си кораби в онези редки случаи, когато трябва да пътуват между звездите. – Консултът затвори херметично резервоара и обмени няколко реплики с диагностичната програма. – Ще се оправи – каза накрая той на Арундес и се върна в холоямката.

Мелио Арундес стоеше до древния „Стенуей“ и нежно прокарваше длан по лъскавата повърхност на великолепното пиано. Той хвърли поглед през прозрачната част на корпуса над подвижната платформа на балкона и рече:

– Виждам пожари до главната порта. По-добре да се махаме оттук.

– Точно това правя – отвърна консултът и посочи на археолога кръглия диван в прожекционната ямка.

Арундес се отпусна в дълбоките възглавници и се огледа.

– Няма ли... ъ-ъ... пулт за управление? Консултът се усмихна.

– Мостик ли? Уреди в ямката? Може би кормило, с което да управлявам? Ъ-ъ. Кораб?

– Да – донесе се тихият глас от нищото.

– Готови ли сме за потегляне?

– Да.

– Свалено ли е защитното поле?

– Това беше нашето поле. Свалих го. – Добре, да се пръждосваме оттук. Не е нужно да ти казвам, че сме в центъра на война, нали?

– Не. Наблюдавах всичко. Последните кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са в процес на напускане на системата на Хиперион. Морските пехотинци са загазили и...

– Спести си тактическия анализ за по-късно, Кораб – прекъсна го консултът. – Насочи курса ни към долината на Гробниците на времето и ни измъкни оттук.

– Да, сър – отвърна корабът. – Просто посочвах, че силите, които защитават този космодрум, нямат почти никакъв шанс да издържат повече от около час.

– Отбелязах си – рече консултът. – Сега тръгвай.

– Първо съм длъжен да предам следното векторно съобщение. То пристигна в 1622:38:14 ч. стандартно време, днес следобяд.

– Уха! Задръж го! – извика консултът, като замрази холопредаването. Половината от лицето на Мейна Гладстоун увисна над тях. – Длъжен си да покажеш това преди да тръгнем ли? На чии команди реагираш, Кораб?

– На президент Гладстоун, сър. Тя наложи приоритетна власт над всички функции на кораба преди пет дни. Това векторно съобщение е последното изискване, преди...

– Значи затова не реагираше на дистанционните ми команди – промърмори консултът.

– Да – свободно отвърна корабът. – Тъкмо щях да кажа, че излъчването на това съобщение е последното изискване, преди командването да премине към вас.

– И после ще изпълняваш това, което ти кажа?

– Да.

– И ще ни отведеш, където ти кажа?

– Да.

– Без тайни приоритетни заповеди?

– Без такива, за които да зная.

– Пусни съобщението – нареди консултът. Напомнящата за Линкълн физиономия на президент Мейна Гладстоун заплува в центъра на проекционната ямка с издайническите потрепвания и прекъсвания, типични за векторното предаване.

– Доволна съм, че сте оцелял след посещението в Гробниците на времето – каза тя на консула. – Вече трябва да сте научил, че ви моля да водите преговори с прокудените, преди да се върнете в долината.

Консултът скръсти ръце и се втренчи в образа на Гладстоун. Навън слънцето залязваше. Разполагаше само с няколко минути, преди Рахил Уайнтрауб да достигне часа и минутата на своето раждане и просто да престане да съществува.

– Разбирам желанието ви да се върнете и помогнете на приятелите си – продължи Гладстоун, – но в този момент не можете да помогнете с нищо на детето... експерти в Мрежата ни уверяват, че нито криогенния сън, нито сомнията могат да задържат болестта на Мерлин. Сол знае това. От другата страна на проекционната ямка Арундес каза:

– Истина е. Експериментират от години. В състояние на сомния тя ще умре.

– ...можете да помогнете на милиарди хора в Мрежата която мислите, че сте предал – продължаваше Гладстоун.

Консултът се наведе напред, опря лакти на коленете си и брадичка – на юмруците си. Сърцето му биеше много шумно в ушите му.

– Аз знаех, че вие ще отворите Гробниците на времето – каза Гладстоун, а тъжните й кафяви очи сякаш бяха втренчени в консула. – Предсказателите на Техноцентъра показаха; че лоялността ви към Мауи-Обетована... и към спомена за бунта на баба ви... ще вземат връх над всички фактори. Време беше Гробниците да бъдат отворени и единствено вие можехте да активирате уреда на прокудените, преди самите прокудени да решат да го сторят.

– Чух достатъчно – заяви консултът и се изправи, обръщайки гръб на проекцията. – Спри съобщението – нареди той на кораба, като знаеше, че той няма да се подчини.

Мелио Арундес мина през изображението и силно стисна ръката на консула.

– Оставете да я чуем. Моля ви. Консултът поклати глава, но остана в ямката със скръстени ръце.

– Сега се случи най-лошото – продължи Гладстоун. – Прокудените нахлуват в Мрежата. В момента унищожават Небесна врата. На Божия горичка ѝ остава по-малко от час, преди нашествието да я помете. Наложително е да се срещнете с прокудените в системата на Хиперион и да преговаряте... да използвате дипломатическото си майсторство, за да започнете диалог с тях. Прокудените няма да отговорят на нашите векторни или радиосообщения, но сме ги подготвили за идването ви. Според мен, те все още ви вярват.

Консултът простена, приближи се до пианото и удари с юмрук по капака му.

– Остават ни минути, не часове – каза Гладстоун. – Ще ви помоля да отидете първо при прокудените в системата на Хиперион, а после да се опитате да се върнете в долината на Гробниците, ако трябва. Знаете по-добре от мен резултатите от войната. Милиони ще загинат ненужно ако не успеем да намерим безопасен канал, по който да комуникираме с прокудените.

Решението е ваше, но моля ви, помислете за последствията, ако се провалим в този последен опит да открием истината и да запазим мира. Ще се свържа с вас, когато стигнете рояка на прокудените.

Образът на Гладстоун проблясна, замъгли се и избледня.

– Ще отговорите ли? – попита корабът.

– Не. – Консултът започна да се разхожда напред-назад между пианото и прожекторната ямка.

– Нито един космически кораб или плъзгач не се е приземявал до долината с непокътнат екипаж от почти два века – обади се Мелио Арундес. – Тя трябва да знае колко малки са шансовете да отидете там... да оцелеете от Шрайка... и после да се срещнете с прокудените.

– Сега нещата са други – рече консултът, без да обръща лице към другия мъж. – Приливите на времето побесняха. Шрайка отива там, където поиска. Навярно този феномен, който не е допускал приземяването на управлявани от хора машини, вече не действа.

– И навярно вашият кораб ще се приземи отлично без нас – възрази Арундес. – Точно както и толкова много други.

– По дяволите – извика консултът и се обърна, – вие знаехте какви са рисковете, когато казахте, че искате да дойдете с мен!

Археологът спокойно кимна.

– Не говоря за риска за самия себе си, сър. Готов съм да приема всеки риск, ако това означава, че бих могъл да помогна на Рахил... или дори само да я видя отново. Вашият живот е този, който може да крие

ключа за оцеляването на човечеството.

Консулт разтърси юмруци във въздуха и започна да се разхожда напред-назад като затворена в клетка хищна птица.

– Това не е честно! Преди бях пионка на Гладстоун. Тя ме използваше... цинично... нарочно. Убих четирима прокудени, Арундес. Застрелях ги, защото трябваше да активирам проклетото им устройство, за да отворя Гробниците. Мислиш ли, че ще ме посрещнат с отворени обятия?

Тъмните очи на археолога се вдигнаха към консула без да мигат.

– Гладстоун смята, че ще преговарят с вас.

– Кой знае какво ще направят? Или пък какво смята Гладстоун. Хегемонията и нейната връзка с прокудените вече не са мой проблем. Искрено желая да ги тръшне чума.

– До тази степен, до която страда човечеството?

– Не познавам човечеството – с изтощен монотонен глас отвърна консулт. – Познавам обаче Сол Уайнтрауб. И Рахил. И една ранена жена, на име Брон Ламиа. И отец Пол Дюре. И Федман Касад. И...

Мекият глас на кораба ги обгърна.

– Северният периметър на космодрума е пробит. Започвам последни процедури за отлитане. Моля, заемете местата си.

Консулт почти се препъна към холоямката си, дори когато върешното задържащо поле го притисна при рязкото усилване на вертикалния му диференциал, запечатвайки всеки обект на мястото му и предпазвайки пътниците далеч по-добре, отколкото който и да било колан или аварийна мрежа. Когато преминеха в свободно падане, полето щеше да се отслаби, но все още щеше да играе ролята на планетната гравитация.

Въздухът над холоямката се замъгли и показа как бомбоубежището и космодрумът бързо се отдалечават под тях, а хоризонтът и далечните хълмове се разтърсват и се накланят, когато корабът се хвърля през осемте g на обходните маневри. Няколко енергийни оръжия премигнаха в тяхна посока, но колоните данни показаха, че външните полета се справят с незначителните поражения. После хоризонтът се отдалечи и изви, когато лазурното небе потъмня в чернотата на космоса.

– Цел? – попита корабът.

Консулт затвори очи. Зад тях прозвуча звън, за да съобщи, че Тео Лейн може да бъде изваден от възстановителния резервоар и преместен в главното лечебно отделение.

– Колко време има до момента, в който ще можем да се срещнем с

елементи на силите на прокудените? – попита консултът.

– Трийсет минути до ядрото на рояка – отвърна корабът.

– А колко време има, докато стигнем в обхвата на оръжията на нападателните им кораби?

– В момента ни следят.

Изражението на Мелио Арундес беше спокойно, но пръстите му се бяха вкопчили до побеляване в облегалката на дивана в холоямката.

– Добре – въздъхна консултът. – Тръгвай към рояка. Избягвай кораби на Хегемонията. Съобщавай на всички честоти, че сме невъоръжен дипломатически кораб, който иска да преговаря.

– Излъчването на това съобщение е заповядано и установено от президент Гладстоун, сър. В момента се предава по вектора и на всички комуникационни честоти.

– Продължавай – рече консултът. Той посочи към инфотерма на Арундес. – Виждате ли колко е часът?

– Да. Шест минути до точния момент на раждането на Рахил.

Консултът се отпусна назад и очите му отново се затвориха.

– Изминали сте дълъг път за нищо, д-р Арундес. Археологът се изправи, олюля се за миг преди да застане стабилно в симулираната гравитация и погледна през прозореца на балкона към черното небе и все още блестящия лимб на отдалечаващата се планета.

– Навярно не съм – каза той. – Навярно не съм.

38.

Днес навлязохме в блатистата пустош, в която познах Кампания и за да отбележим това, имам нов пристъп на кашлица, завършващ с повръщане на повече кръв. Много повече. Самият Лейт Хънт е до мен загрижен, разстроен и след като държи раменете ми по време на спазмите и ми помага да почистя дрехите си с парцали, намокрени в близкия поток, ме пита:

– Какво мога да направя?

– Набери цветя от полето – задъхано отвръщам аз. – Това е направил Джоузеф Севърн.

Той ядосано се извърща, без да разбира, че дори в треслявото си, изтощено състояние, му казвам чистата истина

Малката карета и умореният кон минават през Кампания с по-болезнено блъскане и друсане отпреди. Късно следобед подминаваме

някакви конски скелети покрай пътя, после руините на стар хан, след това по-масивните развалини на виадукт, обраснал с мъх и накрая стълбове, на които се оказва, че са приковани бели пръчки.

– Какво, по дяволите, е това? – пита Хънт, без да разбира иронията на древния израз.

– Кости на бандити – честно му отговарям аз. Хънт ме поглежда, сякаш умът ми е обзет от лудост. Навярно е така.

По-късно излизаме от блатистите земи на Кампания и зърваме червен проблясък, който се движи далеч из полята.

– Какво е това? – енергично и с надежда пита Хънт. Зная, че всеки момент очаква да види хора, а в мига след това – и действащ телепортал.

– Кардинал – отвърщам аз, като отново му казвам истината. – Който стреля по птици.

Хънт се консултира с нещастния си, осакатен инфотерм.

– Кардиналът е птица – казва той. Кимвам и поглеждам на запад, но светлината е изчезнала.

– А също и духовник – пояснявам аз. – Освен това приближаваме Рим, да знаеш.

Хънт се намръщва към мен и се опитва за хиляден път да се свърже с някого по комуникационните ленти на инфотерма си. Следобедът е тих, с изключение на ритмичното скърцане на дървените колела на каретата и трелите на някаква далечна пойна птица. Може би кардинал?

Влизаме в Рим, когато първите червени отблясъци на спускащата се нощ докосват облаците. Малката карета се клати и друса, когато минава през Латеранската порта и почти незабавно след това се сблъскваме с гледката на Колизея, обраснал в бръшлян и очевидно дом за хиляди гълъби, но невероятно по-внушителен от холосите на руините, както беше заобиколен не от мръсните покрайнини на следвоенен град, а извистващ се на фона на скупчени малки колиби и открити полета. Виждам центъра на

Рим в далечината... пръснати покриви и по-малки развалини по легендарните му седем хълма, но тук властва Колизеят.

– Иисусе – прошепва Лейт Хънт. – Какво е това?

– Костите на бандити – бавно отвърщам аз, страхувайки се да не започне отново ужасната кашлица.

Продължаваме напред, като вдигаме шум из пустинните улици на Рим от XIX в. на Старата Земя. Нощта се спуска, гъста и тежка около нас, светлината угасва и гълъбите се вият над куполите и покривите на

Вечния град.

– Къде са всички? – прошепва Хънт. Звучи уплашено.

– Няма ги, защото няма нужда от тях – отвръщам аз. Гласът ми прозвучава остро в тесния сумрак на градските улици. Сега колелата се въртят по павета, едва ли по-равни от случайните камъни по пътя, който току-що напуснахме.

– Това да не е някаква симулация? – пита той.

– Спри колата – заповядвам аз и послушният кон спира. Посочвам един тежък камък до канала. – Ритни го – казвам на Хънт.

Той се намръщва към мен, но слиза, приближава се до камъка и енергично го ритва. Още гълъби се вдигат в небето от камбанариите и бръшляна, уплашени от еката на ругатните му.

– Подобно на д-р Джонсън, ти демонстрира действителността на нещата – заявявам аз. – Това не е нито симулация, нито сън. Или по-скоро, не повече, отколкото е и всичко останало в живота ни.

– Защо ни доведоха тук? – пита съветникът на президента и поглежда към небето, сякаш самите богове го слушат точно над изчезващия пастелен покров на вечерните облаци. – Какво искат?

„Искат да умра – мисля си аз и изведнъж осъзнавам истината така, сякаш получавам удар с юмрук в гърдите. Дишам бавно и плитко, за да избягна пристъп на кашлица, макар и да чувствам как храките кипват и заклокочват в гърлото ми. – Искат да умра и ти да присъстваш.“

Кобилата възобновява дългия си път, завива надясно в следващата тясна уличка, после пак надясно по по-широк булевард, изпълнен със сенки и с еката на преминаването ни, и накрая спира в основата на огромно стълбище.

– Пристигнахме – обявявам аз и с труд слизам от каретата. Краката ми са схванати, гърдите ме болят, а задникът ми е набит. В ума ми пробъгва началото на сатирична ода за радостта от пътуването.

Хънт се смъква толкова вцепенено, колкото и аз, и застава в основата на гигантското раздвоено стълбище, скръстил ръце и втрънен в него, сякаш е някаква уловка или илюзия.

– Къде точно се намира това място, Севърн? Посочвам към открития площад в основата на стълбището.

– Piazza di Spagna – отвръщам аз. Изведнъж ми прозвучава странно, когато Хънт ме нарича Севърн. Разбирам, че името е престанало да е мое, когато сме влезли през Латеранската порта. Или по-точно, че внезапно истинското ми име отново е станало мое. – Преди да минат прекалено много години – продължавам аз, – това място ще бъде наречено

„Испанското стълбище“.

Тръгвам по дясната му част. Внезапно замайване ме кара да залитна и Хънт бързо се приближава, за да ме хване под ръка.

– Не можеш да вървиш – казва той. – Прекалено болен си.

Посочвам към една боядисана стара сграда, която загражда отсрещната страна на широкото стълбище и гледа към Piazza.

– Не е далеч, Хънт. Там е нашата цел.

Съветникът на Гладстоун се намръщва към къщата.

– И какво има там? Защо спираме там? Какво ни очаква там?

Не мога да се сдържа да не се усмихна на несъзнателното използване на съзвучие от този най-малко поетичен човек. Изведнъж си представям как седим през дългите нощи в онази мрачна, тежка сграда и аз го уча да съчетава тази техника с мъжка или женска цезура, на удоволствието от замяната на ямба с пирихий или на насладата от честата употреба на спондей³¹.

Закашлям се, продължавам да кашлям и не преставам, докато дланта и ризата ми не се опръскват с кръв.

Хънт ми помага да слеза по стълбите и да пресека площада там, където в сумрака клокочи оформеният като лодка фонтан на Бернини, а после, следвайки показалеца ми, ме въвежда в черния правоъгълник на вратата – вратата към Piazza di Spagna №26. Несъзнателно си мисля за Дантевата „Commedia“ и сякаш виждам фразата „LASCIA TE OGNE SPERANZA, VOI CH'INTRARE“ – „О, вий, прекрачили тоз праг, надежда всяка тука оставете“ – изсечена над хладния трегер на входа.

Сол Уайнтрауб се изправи на входа на Сфинкса и разтърси юмрук към вселената, когато падна нощта. Гробниците засветиха с блясъка на входовете си и дъщеря му не се върна.

Не се върна.

Шрайка я беше взел, бе вдигнал телцето на новороденото на стоманената си длан, а после се бе оттеглил в сиянието, което дори сега отблъскваше Сол като някакъв ужасен, светещ вятър от дълбините на планетата. Сол се притисна към урагана от светлина, но той го задържа така сигурно, както задържащото поле би спряло беглец.

Слънцето на Хиперион беше залязло и сега откъм пустошта задуха хладен вятър, докаран от пустинята от фронт на студен въздух, спускащ се по планините на юг. Сол се обърна да погледне яркочервения прах,

31. Ямба, пирихий, спондей – поетични стъпки – Бел.пр.

който нахлуваше в ослепителната светлина на отварящите се Гробници на времето.

Отварящите се Гробници!

Сол се втренчи в студения блясък и погледна надолу към долината, където светеха другите Гробници, подобно на бледозелени тиквени фенери зад завесата от прах. Светлина и дълги сенки пресичаха дъното на долината, последните цветове на залеза по облаците избледняха и нощта се спусна с виещия вятър.

Нещо се движеше във входа на втората постройка – Нефритената гробница. Сол залитна надолу по стъпалата на Сфинкса, поглеждайки към входа, където беше изчезнал с дъщеря му Шрайка, а после вече бе слязъл от стълбището, тичаше покрай лапите на Сфинкса и се препъваше по изложената на ударите на вятъра пътека към Нефритената гробница.

Нещото, бавно излязло от овалния вход, се очертаваше на лъча светлина от гробницата, но Сол не можеше да види дали е човек или Шрайка. Ако беше Шрайка, щеше да го сграбчи с голите си ръце и да го разтърсва или докато върнеше дъщеря му, или докато един от двамата им не умреше.

Не беше Шрайка.

Сол вече можеше да види, че силуетът принадлежи на човек. Сянката залитна и се облегна на входа на Нефритената гробница, сякаш бе ранена или уморена.

Беше на млада жена.

Сол си помисли за Рахил, тук, на това място, преди повече от половин стандартен век – младата археоложка бе проучвала тези артефакти и изобщо не бе предполагала за участта, очакваща я под формата на болестта на Мерлин. Винаги си беше представял как излекуват детето му и как бебето отново започва да расте нормално – детето, което някой ден щеше да бъде Рахил, върната към живота. Ами ако се върнеше като двацет и шест годишната Рахил, която бе влязла в Сфинкса?

Сърцето на Сол биеше толкова силно в ушите му, че заглушаваше яростния вятър около него. Той махна на фигурата, полускрита от пращната буря.

Младата жена му махна в отговор.

Сол се затича напред и измина още двацет метра, а после спря на трийсет метра от гробницата и извика:

– Рахил! Рахил!

Младата жена, чийто силует се очертаваше на фона на струящата

светлина, се отстри от входа, докосна лице и с двете си ръце, извика нещо, изгубило се сред вятъра и започна да слиза по стълбите.

Сол се затича, запрепва се по скалите, загубил пътеката, слепешком пресече дъното на долината, без да обръща внимание на болката от удара на коляното му в някакъв нисък камък, пак намери правилната пътека, изтича до основата на Нефритената гробница и я пресрещна, дока то тя изплуваше от конуса бликаща светлина.

Жената падна точно, когато Сол стигна подножието на стълбите. Той я подхвана и нежно я положи на земята, а наветият пясък стържеше в гърба му. Приливите на времето ги обгърнаха в невидим въртоп от шемет и дежа vu.

– Това си ти – каза тя и вдигна ръка, за да докосне страната на Сол.
– Значи е истина. Върнах се.

– Да, Брон – отвърна Сол, като се мъчеше гласът му да звучи спокойно и отметна сплъстените къдри от лицето на Брон Лама. Хвана я здраво, сложил ръка на коляното си, подпря главата ѝ и изви гръб, за да я заслони по-добре от вятъра и пясъка. – Всичко е наред, Брон – тихо промълви той, закривайки я, а очите му блестяха от сълзи на разочарование, които не би допуснал да се отронят.

– Всичко е наред. Ти се върна.

Мейна Гладстоун се изкачи по стълбите на пещероподобния Военен салон и излезе в коридора, където дълги ивици плътен перспекс разкриваха гледката от планината Олимп до платото Тарзис. Далече долу валеше и от позицията си, почти на дванайсет клика в небето на Марс, тя виждаше блясъка на светкавиците и завесите от статично електричество, когато бурята се разрази над високите степи.

Помощничката ѝ Седептра Акаси излезе в коридора и мълчаливо застана до президента.

– Все още нищо за Лейт или Севърн? – попита Гладстоун.

– Нищо – отвърна Акаси. Лицето на младата чернокожа жена се осветяваше и от бледата светлина на слънцето, и от играта на светкавиците под тях. – Властите на Техноцентъра казват, че може да става въпрос за повреда на телепортатора.

Гладстоун се усмихна без никаква топлина.

– Да. А можеш ли да си спомниш някой портал да се е повреждал през живота ни, Седептра? Където и да е в Мрежата?

– Не, г. президент.

– Техноцентърът не чувства нужда от хитрост. Очевидно си мислят, че могат да отвлекат когото си поискат без да им се държи сметка.

Смятат, че се нуждаем от тях твърде много в затрудненото си положение. И знаеш ли какво, Седептра?

– Какво?

– Те са прави. – Гладстоун поклати глава и се обърна към дългото стълбище, което водеше към Военния салон.

– Остават по-малко от десет минути, преди прокудените да обкръжат Божия горичка. Да слезем и да се присъединим към останалите. Срещата ми със съветник Алbedo веднага след това ли е?

– Да, Мейна. Не мисля... Имам предвид, някои от нас мислят, че е прекалено рисковано да им се противопоставяме толкова директно.

Гладстоун спря преди да влезе във Военния салон.

– Защо? – попита тя и този път усмивката ѝ беше искрена. – Смяташ ли, че Техноцентърът ще ме накара да изчезна като Лейт и Севърн?

Акаси понечи да отговори, млъкна и вдигна ръце. Гладстоун докосна рамото на по-младата жена.

– Ако го сторят, Седептра, за мен ще е милост. Но не мисля, че ще го направят. Нещата стигнаха твърде далеч и те си мислят, че отделната личност по никакъв начин не може да промени хода на събитията. – Гладстоун отдръпна ръката си и усмивката ѝ изчезна. – И може би са прави.

Без да разговарят, двете слязоха при кръга от очакващи ги военни и политици.

– Моментът приближава – рече Истинският глас на Светодървото Сек Хардийн.

Отец Пол Дюре бе изтръгнат от мислите си. През изтеклия час отчаянието и гнева му бяха минали през примирение и бяха стигнали до нещо, сходно с удоволствие при мисълта, че няма никакъв избор, нито пък някакви задължения. Дюре седеше в общително мълчание с водача на Храмерското братство, наблюдаваше залязващото слънце на Божия горичка и появата на безбройни звезди и светлини, които ке бяха звезди.

Дюре се беше чудил на изолирането на храмера от хората му в такъв решителен момент, но това, което знаеше за храмерската теология, му помогна да разбере, че последователите на Муира биха посрещнали този миг на потенциално унищожение в уединение на най-свещените платформи и в най-тайните кътчета на най-свещените им дървета. А откъслечните забележки на Хардийн, скрит в качулката на робата си, накараха Дюре да осъзнае, че Истинският глас е във връзка с другарите си храмери посредством инфотерм или импланти.

И все пак това беше спокоен начин да дочака края на света, седнал

високо в най-голямото известно в галактиката дърво, заслушан как шумоли топлият вечерен ветрец сред милиони акри листа, докато гледа блещукането на звездите и профучавалото на двойните луни по кадифеното небе.

– Помолихме Гладстоун и властите на Хегемонията да не оказват съпротива, да не допускат бойни кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ в системата – каза Сек Хардийн.

– Разумно ли е? – попита Дюре. По-рано Хардийн му беше разказал за съдбата на Небесна врата.

– Флотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ още не е достатъчно организирана, за да окаже сериозна съпротива – отвърна храмерът. – Така поне нашият свят има някакъв шанс да бъде третиран като невоюващ.

Отец Дюре кимна и се наведе напред, за да вижда по-добре високата фигура в сенките на платформата. Меките блестящи сфери в клоните под тях бяха единственото им осветление, освен звездите и луната.

– И все пак вие приветствахте тази война. Сътрудничехте на властите от култа към Шрайка за предизвикването ѝ.

– Не, Дюре. Не на войната. Братството знаеше, че тя трябваше да бъде част от Великата промяна.

– А какво е това? – попита Дюре.

– Великата промяна ще настъпи тогава, когато човечеството приеме ролята си на част от естествения порядък на вселената, вместо ролята на рак.

– Рак ли?

– Това е древна болест, която...

– Да – прекъсна го Дюре. – Знам какво означава. Но защо сравнявате болестта с човечеството?

В съвършено модулирания глас с лек акцент на Сек Хардийн се доловиха нотки на раздразнение.

– Разпространили сме се из галактиката като метастази в живо тяло, Дюре. Размножаваме се, без да мислим за безбройните форми на живот, които трябва да загинат или да бъдат изтласкани, за да можем да се развъждаме и процъфтяваме ние. Премахваме конкурентните форми на разумен живот.

– Като например?

– Например сенешайските емпати на Хеброн. Блатните кентаври на Градина. Цялата екология на Градина беше унищожена, Дюре, за да могат няколко хиляди души заселници да живеят там, където някога са процъфтявали милиони местни форми на живот.

Дюре докосна страната си със свит пръст.

– Това е един от недостатъците на тераформирането.

– Ние не тераформирахме Вихрушка – бързо възрази храмерът, – и все пак юпитерските форми на живот там бяха подложени на ловуване до изчезването им.

– Но никой не е доказал, че зеппените са били разумни – каза Дюре, усещайки неубедителността на собствения си глас.

– Те пееха – отвърна храмерът. – На хиляди километри разстояние в атмосферата те разговаряха помежду си с песни, в които имаше и смисъл, и любов, и печал. И въпреки това бяха подложени на ловуване до унищожаването им, подобно на големите китове на Старата Земя. Дюре скръсти ръце.

– Съгласен съм, извършвани са несправедливости. Но сигурно има по-добър начин да бъдат поправени от това да подкрепите жестоката философия на култа към Шрайка... и да допуснете да продължи тази война.

Качулката на храмера се залюля назад-напред.

– Не. Ако това бяха само човешки несправедливости, биха могли да се намерят и други средства. Но голяма част от болестта... голяма част от лудостта, която доведе до унищожаването и опустошаването на светове... дойде от греховната симбиоза.

– Симбиоза ли?

– На човечеството и Техноцентъра – отвърна Сек Хардийн. Дюре никога не бе чувал храмера да говори с толкова суров глас. – На интелекта на човека и неговата машина. Кой от двата паразитира върху другия? Нито една част от симбионта вече не може да каже. Но това е зло, то е дело на Анти-природата. И още по-лошо, Дюре, това е еволюционна задънена улица.

Йезуитът се изправи Е се приближи до парапета. Погледна навън над потъналия в мрак свят от върхове па дървета, разстлани се като облачен покров в нощта.

– Сигурно има по-добър начин от прибягването до Шрайка и междузвездната война.

– Шрайка е катализатор – отвърна Хардийн. – Той е пречистващ огън, когато гората се е задръстила и е допуснала да заболее от свръхпланиране. Ще настъпят тежки времена, но резултатът ще е нов растеж, нов живот и разцвет на видове... не само навсякъде другаде, но и в обществото на самите хора.

– Тежки времена – унесено повтори Дюре. – И вашето Братство

копнее да види как умират милиарди хора, за да се изпълни това... пресяване?

Храмерът стисна юмруци.

– Това няма да стане. Шрайка е предупреждение. Нашите прокудени братя се стремят единствено да установят контрол над Хиперион и Шрайка достатъчно дълго, за да ударят Техноцентъра. Това ще е хирургическа операция... унищожаването на един симбионт и прераждането на човечеството като равностоен партньор в цикъла на живота.

Дюре въздъхна.

– Никой не знае къде се намира Техноцентърът – рече той. – Как могат прокудените да го ударят?

– Ще го сторят – каза Истинският глас на Светодървото, но в гласа му се долавяше по-малко увереност, отколкото допреди това.

– И да не би нападението над Божия горичка да е част от сделката? – попита свещеникът.

Беше ред на храмера да се изправи и разтъпче, първо до парапета, а после обратно до масата.

– Няма да нападнат Божия горичка. Именно това ви задържах да видите. После трябва да го докладвате на Хегемонията.

– Те ще разберат веднага дали прокудените са нападнали – озадачено рече Дюре.

– Да, но няма да разберат защо светът ни е бил пощаден. Вие трябва да отнесете това съобщение. Да им обясните истината.

– По дяволите – каза отец Пол Дюре. – Уморен съм всеки да ме използва за пратеник. Откъде знаете всичко това? За идването на Шрайка? За причината за войната?

– Има пророчества... – започна Сек Хардийн. Дюре удари с юмрук по парапета. Как би могъл да обясни манипулациите на едно създание, което бе в състояние – или поне беше агент на сила, която бе в състояние – да манипулира самото време?

– Ще видите... – отново започна храмерът и сякаш за да подчертае думите му, долетя силен, мек звук, почти като че ли милион скрити хора бяха въздъхнали, а сетне и тихо простенали.

– Мили Боже – възкликна Дюре и погледна на запад, където сякаш слънцето изгряваше от мястото, на което бе залязло преди по-малко от час. Горещ вятър прошумоля сред листата и облъкна лицето му.

Пет разцъфнали и извити навътре гъбовидни облака се издигаха над западния хоризонт и превръщаха нощта в ден, докато накрая изкипяха и изчезнаха. Дюре инстинктивно беше скрил очите си, докато не

разбра, че експлозиите бяха толкова далеч, че макар и ярки, колкото местното слънце, нямаше да го ослепят.

Сек Хардийн свали качулката си и горещият вятър разреши дългата му, странно зеленикава коса. Дюре се втренчи в издължените, фини и смътно азиатски черти на мъжа и разбра, че те са изкривени от шок. Шок и неразбиране. Качулката на Хардийн шептеше от комуникационните повиквания и микрокипежа от развълнувани гласове.

– Експлозии на Сиера и Хокаидо – прошепна сам на себе си храмерът. – Ядрени експлозии. От корабите в орбита. Дюре си спомни, че Сиера е континент, затворен за външни хора, на по-малко от осемстотин километра от Светодървото, на което стоеше. Помисли си, че си спомня че Хокаидо е свещеният остров, на който растяха и се подготвяха потенциалните дърволеци.

– Нещастни случаи? – попита той, но преди Хардийн да може да му отговори, небето беше разсечено от ярка светлина, когато един или повече тактически лазери, плазмени бомби и ядрени копия дадоха откос от хоризонт до хоризонт, изчезвайки и проблясвайки като прожектори през покрива на световната гора, която представляваше Божия горичка. И там, където минаваха лъчите на ядрените копия, изригнаха пламъци.

Дюре се олюля, когато един широк сто метра лъч премина като торнадо през гората на по-малко от километър от Светодървото. Древната гора избухна в пламъци и образува коридор от огън, който се издигна на десет километра в нощното небе. Още един лъч разсече хоризонта. Нов откос от огън и дим се устреми към фалшивите звезди.

– Те обещаха – задъхано изрече Сек Хардийн. – Прокудените братя обещаха!

– Имате нужда от помощ! – извика Дюре. – Помолете Мрежата за незабавна помощ.

Хардийн сграбчи ръката на свещеника и го издърпа към ръба на платформата. Стълбите отново бяха на мястото си. На платформата под тях искреше телепортал.

– Пристигнаха са само предните части на флотата на прокудените – надвика храмерът шума на обхванатата в пламъци гора. Пепел и дим изпълваха въздуха, носейки се сред горещи въгленчета. – Но ексцентричната сфера Ще бъде унищожена всяка секунда. Вървете!

– Няма да тръгна без вас – извика йезуитът, сигурен, че гласът му няма да бъде чул сред рева на вятъра и ужасния пукот. Изведнъж, само на няколко километра на изток, се очерта съвършеният син кръг на плазмена експлозия, сви се навътре, а после отново избухна с видими

концентрични кръгове на ударна вълна. Дървета с един километър височина се превиваха и пречупваха от първата вълна на взрива, източните им страни избухваха в пламъци, милиони листа се разхвърчаваха наоколо и допълваха почти твърдата стена от останки, устремила се към Светодървото. Зад пламтящия кръг избухна нова плазмена бомба. После трета.

Дюре и храмерът паднаха по стъпалата и бяха отнесени в другия край на долната платформа като листа по тротоар. Хардийн грабна едно горящо стълбче от муирово дърво, хвана Дюре за ръката в желязна хватка и се изправи на крака, насочвайки се към все още искрящия телепортал, подобно на човек, привел се от циклоней вятър.

Полу в безсъзнание, полусъзнаващ, че го теглят, Дюре успя да се изправи на собствените си крака, точно когато Гласът на Светодървото Сек Хардийн го издърпа до ръба на портала. Дюре се вкопчи в рамката му, прекалено слаб, за да се придвижи през последния метър и погледна покрай телепортатора, за да види нещо, което никога нямаше да забрави.

Някога, преди много, много години, близо до любимия си Вилфранж-сюр-Сайон, момчето Пол Дюре бе застанало на върха на една скала, на сигурно място з ръцете на баща си и в безопасност в дебетото бетонно убежище, и беше наблюдавало през тясното прозорче как четирийсетметрова цунами се устремява към брега, където живееха.

Тази цунами, тук, на Божия горичка, беше висока три километра, бе направена от пламък и се носеше като че ли със светлинна скорост през безпомощните върхари на гората към Светодървото, Сек Хардийн и Пол Дюре. Унищожаваше всичко, до което се докоснеше. Носеше се с невяротен рев, издигаше се по-нависоко и все по близо, докато не изличи света и небето с пламък и шум.

– Не! – изкрещя отец Пол Дюре.

– Вървете! – извика Истинският глас на Светодървото и натица йезуита през телепортала в мига, в който платформата, стволът на Светодървото и робата на храмера избухнаха в пламъци.

Телепорталът се затвори още докато Дюре залиташе през него и свивайки се, отрязва тока на обувката му. Както падаше, Дюре усети, че тъпанчетата му се пръсват и че дрехите му тлеят. Удари тила си в нещо тежко и отново пропадна в още по-пълен мрак.

Гладстоун и другите гледаха в ужасено мълчание, докато гражданските спътници предаваха векторни образи от смъртните гърчове на Божия горичка.

– Сега трябва да ги ударим – надвика адмирал Сингх пукота на пламтящите гори. Мейна Гладстоун си помисли, че може да чуе писъците на човешките същества и безбройните дървесни видове, които живеяха в храмерските гори.

– Не можем да ги допуснем по-близо! – извика Сингх.

– Разполагаме само с дистанционните устройства, за да взривим сферата.

– Да – отвърна Гладстоун, но макар че устните ѝ помръднаха, тя не чу нито звук.

Сингх се обърна и кимна на полковника от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос. Полковникът докосна тактическия си комутатор. Пламтящите гори изчезнаха, гигантският холос стана съвсем тъмен, но звукът на писъците някак си продължаваше да се чува. Гладстоун разбра, че това е звукът на кръвта, пулсираща в ушите ѝ.

Тя се обърна към Морпурго.

– Колко време... – Президентът прочисти гърлото си.

– Генерале, колко време остава до нападението на Mare Infinitum?

– Три часа и петдесет и две минути, г. президент – отвърна генералът.

Гладстоун се обърна към бившия командир Уилям Аджънта Лий.

– Готова ли е вашата спецчаст, адмирале?

– Да, г. президент – отвърна Лий с преbledняло под загара лице.

– Колко кораба ще вземат участие в удара?

– Седемдесет и четири, г. президент.

– И ще ги ударите встрани от Mare Infinitum?

– Точно в Ойортния облак, г. президент.

– Добре – рече Гладстоун. – Успешен лов, адмирале. Младият мъж прие пожеланието като сбогуване и напусна помещението. Адмирал Сингх се наведе и прошепна нещо на генерал Ван Цайдт. Седептра Акаси се наведе към Гладстоун и каза:

– Силите за сигурност на Правителствения дом докладват, че някакъв мъж току-що се е телепортирал в охраняемия терминал с остарял код за приоритетен достъп. Мъжът е ранен и е отведен в лазарета в източното крило.

– Лейт? – попита Гладстоун. – Севърн?

– Не, г. президент – отвърна Акаси. – Свещеникът от Пацем. Пол Дюре. Гладстоун кимна.

– Ще се срещна с него след срещата си с Албедро – заяви тя на помощничката си. После се обърна към групата и съобщи: – Освен ако

някой не иска да добави нещо към това, което казахме, ще се оттеглим за трийсет минути и ще обсъдим отбраната на Аскуит и Иксион, когато се съберем отново.

Групата се изправи, когато президентът и антуражът ѝ минаха през постоянния свързващ портал, водещ в Правителствения дом и излезе през вратата в срещуположната стена. Щом Гладстоун се скри от поглед, ропотът на спорове и шокирани възкличания се възобнови.

Мейна Гладстоун се отпусна на кожения си стол и затвори очи точно за пет секунди. Когато отново ги отвори, групичката помощници все още стоеше там – някои изглеждаха разтревожени, други нетърпеливи, но всички очакваха следващата ѝ дума, следващата ѝ заповед.

– Излезте – тихо рече тя. – Хайде, починете си малко. Вдигнете си краката за десет минути. През следващите двацет и четири, а може би и четирийсет и осем часа, няма да има повече почивка.

Групата излезе – някои бяха на границата да възразят, а други – да припаднат.

– Седептра – каза Гладстоун и младата жена се върна в кабинета. – Зачисли двама от личните ми стражи към свещеника, който току-що пристигна, Дюре.

Акаси кимна и си отбеляза на факстефтера.

– Каква е политическата ситуация? – поинтересува се Гладстоун и разтри очите си.

– Всеобема е в хаос – отвърна Акаси. – Има фракции, но още не са се слели в ефективна опозиция. Сенатът е друга история.

– Фелдшайн ли? – попита Гладстоун, изричайки името на сърдитата сенаторка от света на Бърнард. Оставаха по-малко от четирийсет и два часа преди светът на Бърнард да бъде нападнат от прокудените.

– Фелдшайн, Какинума, Петерс, Сабенсторафем, Ришо... дори Судет Чиър иска оставката ви.

– Ами съпругът ѝ? – Гладстоун имаше предвид сенатор Колчев, най-влиятелната личност в Сената.

– Все още нито дума от сенатор Колчев. Официално или частно. Гладстоун почука с нокътя на палеца си по долната си устна.

– Колко време, според теб, остава на това правителство, преди да ни свалят с вот на недоверие, Седептра?

Акаси, една от най-проницателните политически сътруднички, работили някога за Гладстоун, отвърна на погледа на шефа си.

– Седемдесет и два часа, но от страна на улиците, г. президент. Там са вотовете. Тълпата просто още не знае, че е тълпа. Някой трябва да

заплати за това, което става.

Гладстоун разсеяно кимна.

– Седемдесет и два часа – промълви тя. – Повече от достатъчно. – Вдигна поглед и се усмихна. – Това е всичко, Седептра. Почини си малко.

Помощничката кимна, но лицето ѝ изразяваше истинското ѝ мнение за това предложение. Когато вратата се затвори зад нея, в кабинета стана съвсем тихо.

Гладстоун поседя замислена за миг, подпряла брадичка на юмука си. После каза към стените:

– Установете контакт със съветник Албедро, моля. Двайсет секунди по-късно въздухът от срещуположната страна на широкото бюро на президента се замъгли, заискри и се втвърди. Представителят на Техноцентъра изглеждаше красив както винаги. Късата му сива коса блестеше на светлината, а откритото му, честно лице беше загоряло.

– Г. президент – започна холографската проекция, – Съвещателната комисия и предсказателите на Техноцентъра продължават да предлагат услугите си в това време на огромна...

– Къде е Техноцентърът, Албедро? – прекъсна го Гладстоун. Усмивката на съветника не потрепна.

– Съжалявам, г. президент, какъв беше въпросът?

– Техноцентърът. Къде е?

Добродушното лице на Албедро изрази леко удивление, но не и враждебност, не и видима емоция, освен зашеметена безпомощност.

– Сигурно знаете, г. президент, че политиката на Техноцентъра още от Отделянето е да не разкрива местоположението на... хм... физическите елементи на Техноцентъра. В друг смисъл, Техноцентърът не е никъде, тъй като...

– Тъй като съществувате на инфоравнинните и инфосферни взаимосвързани реалности – с безизразен глас изрецитира Гладстоун. – Да, слушам тези лайна през целия си живот, Албедро. Също и баща ми, и неговият баща преди това. Сега задавам директен въпрос. Къде е Техноцентърът?

Съветникът слисано и със съжаление поклати глава, сякаш някое дете задаваше за хиляден път въпроса: „Защо небето е синьо, татко?“

– Г. президент, просто не е възможно да отговоря на този въпрос по начин, който да създаде представа в човешките триизмерни координати. В известен смисъл ние... Техноцентърът... съществува в Мрежата и извън нея. Ние плуваме в инфоравнинната реалност, която вие наричате

инфосфера, но що се отнася до физическите елементи... това, което предците ви наричаха „хардуер“, смятаме за необходимо да...

– Да го пазите в тайна – довърши Гладстоун. Тя скръсти ръце. – Съзнавате ли, съветник Алbedo, че в Хегемонията ще има хора... милиони хора... твърдо убедени, че Техноцентърът... вашата Съвещателна комисия... е предала човечеството?

Алbedo направи жест с ръце.

– Това ще бъде нежелателно, г. президент. Нежелателно, но разбираемо.

– Предполагаше се, че вашите предсказания ще бъдат съвсем понятни, съветник. И въпреки това твърде късно ни казахте за унищожението на световите от тази флота на прокудените.

Тъгата, изписала се на красивото лице беше почти убедителна.

– Г. президент, трябва да ви припомня, че Съвещателната комисия ви предупреди, че приемането на Хиперион в Мрежата внася случайна променлива, която дори Комисията не би могла да отчете.

– Но това не е Хиперион! – с повишен глас изръмжа Гладстоун. – Гори Божия горичка. Небесна врата е превърната на сгурия. Маге Infinitum очаква следващия удар! Каква полза от Съвещателната комисия, щом не може да предскаже нашествие от такава величина?

– Ние предсказахме неизбежността на войната с прокудените, г. президент. Предсказахме също огромната опасност от отбраната на Хиперион. Трябва да ми повярвате, че включването на планетата в каквото и да било предсказателно уравнение снижава относителния фактор толкова, че...

– Добре – въздъхна Гладстоун. – Трябва да поговоря с някой друг от Техноцентъра, Алbedo. Някой в неразгадаемата ви йерархия на интелекти, който наистина има власт да взема решения.

– Уверявам ви, че представлявам всички елементи на Техноцентъра, когато...

– Да, да. Но искам да разговарям с една от... Силите, както, предполагам, ги наричат. С един от по-старшите ИИ. Трябва да разговарям с някой, който може да ми каже защо Техноцентърът отвлече моя художник Севърн и помощника ми Хънт.

Лицето на холоса изглеждаше шокирано.

– Уверявам ви, г. Гладстоун, в името на четирите века на нашия съюз, че Техноцентърът няма нищо общо със злополучното изчезване на...

Гладстоун се изправи.

– Точно затова трябва да разговарям с някоя Сила. Времето за уверения свърши, Албеде. Време е за честен разговор, ако някой от видовете ни има намерение да оцелее. Това е всичко. – Тя насочи вниманието си към факстефтера върху бюрото си.

Светник Албеде се изправи, кимна за сбогом и изчезна с искрено.

Гладстоун включи личния си телепортал, каза кода на лазарета в Правителствения дом и понечи да мине през рамката. В мига, преди да докосне непрозрачната повърхност на енергийния правоъгълник, тя спря, помисли за това, което правеше и за пръв път в живота си изпита страх да мине през телепортал.

Ами ако Техноцентърът искаше да я отвлече? Или да я убие?

Изведнъж Мейна Гладстоун разбра, че Техноцентърът има власт над живота и смъртта на всички пътуващи чрез телепортатори граждани в Мрежата... което означаваше всички граждани с някаква власт. Не беше задължително Лейт и киборгът Севърн да са били отвлечени, прехвърлени някъде... единствено силният навик да мисли за телепортаторите като за сигурен транспорт създаваше подсъзнателното убеждение, че са отишли някъде. Помощникът ѝ и загадъчният киборг лесно биха могли да бъдат прехвърлени... в нищото. Превърнати на пръснати атоми из вселената. Телепортаторите не „телепортираха“ хората и вещите – подобна представа беше глупава, – но дали не беше по-глупава да се довериш на устройство, което пробиваше дупки в тъканта на време-пространството и позволяваше на човек да минава през „люковете“ на черни дупки? Дали не беше глупава да се довери на Техноцентъра да я пренесе в лазарета?

Гладстоун си помисли за Военния салон... три гигантски помещения, свързани с постоянно активирани, прозрачни телепортали... но въпреки това три отделни помещения, отдалечени поне на хиляда светлинни години действително пространство, десетилетия действително време, дори с хокингов двигател. Всеки път, когато Морпурго, Сингх или някой друг се придвижваше от холокартата до чертожната дъска, той пресичаше огромни бездни от пространство и време. Единственото, което трябваше да стори Техноцентърът, за да унищожи Хегемонията или който и да е неин гражданин, беше да побърника в телепорталите, да допусне малка „грешка“ в насочването.

„По дяволите всичко това“ – помисли си Мейна Гладстоун и мина през портала, за да се срещне с Пол Дюре в лазарета на Правителствения дом.

Двете стаи на втория етаж в къщата на Piazza di Spagna са малки, тесни, с високи тавани и – освен слабите лампи, които горяха във всяко помещение, сякаш запалени от призраци в очакване на посещение на други призраци – съвсем мрачни. Леглото ми е в по-малката от двете стаи: в онази, която гледа към площада, макар че всичко, което мога да видя от високите прозорци през нощта, е мрака, усилен от дълбоките сенки и подчертан от непрестанното клокочене на невидимия фонтан на Бернини.

Камбани бият на всеки кръгъл час от една от двете камбанарии на Piazza di Spagna, църквата, която се свива в мрака като голяма, рижа котка в основата на стълбището навън и всеки път, щом чуя траурния звън да отбелязва първите часове на утрото, си представям призрочни ръце да дърпат изгнилите въжета на камбаните. Или навярно изгнили ръце да дърпат призрочни въжета – не зная кое видение подхожда на страховитите ми фантазии през тази безкрайна нощ.

Треската ме е налегнала, усойна, тежка и вцепеняваща като дебело, напоено с вода одеяло. Кожата ми от друга страна гори, а после е студена и влажна на пипане. На два пъти ме сграбчват пристъпите на кашлицата – първият кара Хънт да дотърчи от дивана в другата стая и аз виждам как очите му се разширяват при вида на кръвта която бях повърнал върху завивките. Вторият пристъп ме задушаваше ужасно и аз залитам до легена на бюрото за да изплюя по-малко количество черна кръв и тъмна слюз. Втория път Хънт не се събужда.

Да се върна тук. Да измина целия път до тези мрачни стаи, до това зловещо легло. Почти си спомням как се събуждам тук, като по чудо излекуван, „истинският“ Севърн, как д-р Кларк и дори малката синьора Ангелети се въртят във външната стая. Онзи период на оздравяване от смъртта – онзи период на осъзнаване, че не бях Кийтс, не бях на истинската Земя, че това не беше през века, през който бях затворил очи в онази последна нощ... че не бях човек.

Някъде след два заспивам и докато спя, сънувам. Никога преди това не съм сънувал този сън. Сънувам, че бавно се издигам през инфоравнината, през инфосферата, към и в мегасферата и накрая стигам на мястото, което не познавам, което никога не съм сънувал... място на безгранични пространства, спокойни, неописуеми цветове, място без хоризонти, без тавани, без подове или твърди площи, които да могат да се

нарекат земя. Мисля за него като за мегасферата, защото незабавно усещам, че това равнище на взаимосвързана реалност обхваща всички разновидности и прищявки на усещания, които съм изпитвал на Земята, всички бинарни анализи и интелектуални удоволствия, които съм чувствал да се носят от Техноцентъра през инфосферата и най-вече, усещане за... за какво? За простор? Свобода? „Потенциал“ би могла да е думата, която се опитвам да намеря.

Сам съм в тази мегасфера. Цветове се носят над, под, през мен... понякога се разтварят на неясни пастели, понякога се сливат в подобни на облаци фантазии, а друг път, рядко, се явяват в по-твърди обекти, форми, отделни фигури, които могат или не могат да са човешки на външен вид – гледам ги като дете, което гледа облаци и си представя слонове, крокодили от Нил и огромни бойни лодки, плаващи от запад на изток в Езерния район през един пролетен ден.

След малко чувам звуци: влудяващото клокочене на фонтана на Бернини на площада, гълъби, които тропат по первазите над прозореца ми, Лейт Хънт, който тихо стене насън. Но над и под тези звуци чувам нещо по-потайно, не толкова истинско, а безкрайно по-заплашително.

Нещо голямо идва оттам. Напрягам се да видя през пастелния мрак – нещо се движи точно отвъд обсега ми на зрение. Зная, че то знае името ми. Зная, че държи живота ми на едната си длан и смъртта ми – в другия си юмрук.

Няма къде да се скрия в това пространство извън пространството. Не мога да избягам. Прелъстителната песен на болката продължава да се издига и затихва от света, който оставих назад – ежедневната болка на всеки човек навсякъде, болката на онези, които страдат от току-що започналата война, особената, концентрирана болка на онези, увиснали на ужасното дърво на Шрайка и, най-силната от всички, болката, която изпитвам за и от поклонниците и онези други, чиито живот и мисли сега споделям.

Струва си да се втурна да приветствам приближаващата съдбова сянка, ако ще ми дари свобода от тази песен на болката.

– Севърн! Севърн!

За миг си мисля, че викам самият аз, точно както бях правил и преди в тези стаи, зовейки Джоузеф Севърн през нощта, когато болката и треската надхвърляха способността ми да ги понасям. И той винаги беше там: Севърн с неговата тромава, добродушна несръчност и с онази нежна усмивка, която често исках да изтрия от лицето му с някаква малка гадост или забележка. Трудно е да си добър, когато умираш – бях

водил донякъде благороден живот... защо тогава съдбата ми бе да продължавам да играя тази роля, когато страдах именно аз, когато именно аз изкашлях разкъсаните остатъци от дробовете си в мръсни кърпички?

– Севърн!

Това не е моят глас. Хънт ме разтърсва за раменете и вика името на Севърн. Разбирам, че си мисли, че вика моето име. Отмятам ръцете му и потъвам обратно във възглавниците.

– Какво има? Какво става?

– Стенеше – казва помощникът на Гладстоун. – Викаше.

– Кошмар. Нищо повече.

– Обикновено сънищата ти са нещо повече от сънища – отбелязва Хънт. Той оглежда тясната стая, осветена от единствената лампа, която е донесъл със себе си. – Какво ужасно място, Севърн.

Опитвам да се усмихна.

– Струва ми двайсет и осем шилинга на месец. Седем скудо. Пладнешки обир.

Хънт ми се намръщва. Студената светлина кара бръчките му да изглеждат по-дълбоки от обикновено.

– Виж, Севърн, зная, че си киборг. Гладстоун ми каза, че си възстановена личност на поет на име Кийтс. Сега очевидно всичко това... – той безпомощно махва към стаята, сенките, издължения правоъгълник на прозорците и високото легло – ...всичко това е някак си свързано с положението. Но как? Каква игра играе тук Техноцентърът?

– Не съм сигурен – казвам му истината аз.

– Но познаваш това място, нали?

– О, да – изричам с чувство.

– Каж ми – моли ме Хънт и именно съдръжаността му до този момент да не ме разпитва толкова много, ме кара да му кажа.

Разказвам му за поета Джон Кийтс, за раждането му през 1795 г., за краткия му и често нещастен живот и за смъртта му от „туберкулоза“ през 1821 г. в Рим, далеч от приятелите и единствената му любов. Разказвам му за инсценираното ми „оздравяване“ точно в тази стая, за решението ми да приема името Джоузеф Севърн – художникът, останал с Кийтс до смъртта му – и накрая му разказвам за краткото си съществуване в Мрежата, когато слушах и наблюдавах, прокълнат да сънувам живота на поклонниците на Шрайка на Хиперион и другите.

– Сънища ли? – пита Хънт. – Искаш да кажеш, че дори сега сънуваш това, което става в Мрежата?

– Да. – Разказвам му сънищата за Гладстоун, за унищожаването на

Небесна врата и Божия горичка, и обърканите видения от Хиперион.

Хънт се разхожда напред-назад в тясната стая и хвърля дълга сянка върху грубата стена.

– Ти можеш ли да се свързваш с тях?

– С тези, които сънувам ли? С Гладстоун? – За миг се замислям. – Не.

– Сигурен ли си?

Опитвам се да му обясня.

– Аз дори не участвам в тези сънища, Хънт. Нямам... нито глас, нито присъствам... няма начин да се свържа с онези, които сънувам.

– Но понякога сънуваш това, което мислят? Съзнавам, че е истина. Близо до истината.

– Усещам това, което чувстват те...

– Тогавя не можеш ли да оставиш някаква следа в ума им... в паметта им? Да им съобщиш къде сме?

– Не.

Хънт се стоварва върху стола в основата на леглото ми. Изведнъж изглежда много стар.

– Лейт – казвам аз, – дори да можех да се свързвам с Гладстоун или другите – което не мога, – каква полза от това? Казах ти, че това копие на Старата Земя е в Облака на Магелан. Дори при квантов скок с хокингова скорост ще са нужни векове, за да успее някой да стигне при нас.

– Можем да ги предупредим – възразява Хънт и гласът му е толкова уморен, че звучи почти потиснато.

– Да ги предупредим за какво? Всички най-ужасни кошмари на Гладстоун се осъществяват пред очите й. Мислиш ли, че сега вярва на Техноцентъра? Точно затова той би могъл да ни отвлече така явно. Събитията се развиват прекалено бързо, за да може Гладстоун или който и да било в Хегемонията да се справи с тях.

Хънт разтърква очи, после подпира нос на пръстите си. Погледът му не е особено приятелски.

– Наистина ли си възстановена личност на поет? Не отвърщам нищо.

– Кажй някакви стихове. Докажи ми.

Поклащам глава. Късно е, и двамата сме уморени и уплашени, а сърцето ми още не е престанало бясно да тупти от кошмара, който беше нещо повече от кошмар. Няма да позволя на Хънт да ме ядоса.

– Хайде – настоява той. – Покажи ми, че си новата, подобрена версия на Бил Кийтс.

– Джон Кийтс – тихо го поправам аз.

– Както и да е. Хайде, Севърн. Или Джон. Или както би трябвало да те наричам. Кажи някакви стихове.

– Добре – съгласявам се аз, като отвърщам на погледа му. – Слушай.

Имаше едно лошо момче.
Ех, че лошо момче беше то.
И нищо друго не правеше,
а само стихове драскаше.
Веднъж то взе
мастилица
в едната ръка
и писалка,
колкото палка
в другата.
И развълнувано
пое
през море
към планини
и фонтани
и ями
и стълбове,
и призраци,
и вещици.
И пишеше,
увито в палтото си,
когато времето
бе студено –
страхуваше се от подагра
и голо.
когато времето
беше топло.
О, колко е прекрасно,
когато решим
да последваме нечий нос
на север,
на север.
Да последваме нечий нос
на север!

– Не зная – казва Хънт. – Това не ми звучи като да е написано от

поет, чиято репутация е устояла хиляда години. – Свивам рамене. – Тази нощ за Гладстоун ли сънува? Какво се случи, та стенеше?

– Не. Не беше за Гладстоун. Беше... истински кошмар за една промяна.

Хънт се изправя, взема лампата и се готви да отнесе единствената светлина от стаята. Чувам фонтана на площада и гълъбите на первазите.

– Утре – заявява той, – ще разберем всичко това и ще измислим начин да се върнем. Щом те могат да ни телепортират тук, значи трябва да има начин да се телепортираме у дома.

– Да – отвърщам аз, макар да знам, че не е вярно.

– Лека нощ – пожелава ми Хънт. – И никакви кошмари повече, нали?

– Никакви – обещавам, с пълното съзнание, че това е още по-малко вярно.

Монита издърпа ранения Касад настрани от Шрайка и изглежда задържа създаването при залива с протегнатата ръка, докато измъкна син жезъл от колана на пластокостюма си и го завъртя зад гърба си.

Насред въздуха увисна пламтящ златен овал с два метра височина.

– Остави ме да отида – промълви Касад. – Нека го довършим.

Кръв се стичаше от местата, където Шрайка бе пробил с нокти огромни цепнатини в костюма на полковника. Десният му крак висеше, сякаш полуотсечен – Касад не можеше да се отпусне върху него и единствено фактът, че се бие с Шрайка, почти вдигнат от създаването в безумна пародия на танц, беше държал Касад изправен по време на битката.

– Остави ме да отида – повтори Федман Касад.

– Млъквай – рече Монита, а после продължи по-меко: – Млъкни, моя любов.

Тя го изтегли през златния овал и двамата изплуваха в сияещата светлина.

Въпреки болката и изтощението, Касад беше смаян от гледката. Не бяха на Хиперион, той бе сигурен в това. Огромна равнина се простираше до хоризонт, много по-отдалечен, отколкото допускаше логиката или опитът. Ниска, оранжева трева – ако изобщо беше трева – растеше по низините и ниските хълмове, като мъх по гърба на някаква огромна гъсеница, а неща, които биха могли да са дървета, се издигаха като въглородни скулптури. Стволовете и клоните им напомняха рисунки на Ъшър в бароковата си неправдоподобност, а листата им представляваха

бъркотия от тъмносини и виолетови овали, които хвърляха отблясъци към небе, оживяло от светлина.

Но не от слънчева светлина. Още докато Монита го отнасяше от затварящия се портал – Касад не мислеше за него като за телепортатор, защото чувстваше, че ги е пренесъл през времето, освен през пространството – и се приближаваше към гъсталаците на онези невероятни дървета, Касад вдигна очи към небето и усети нещо близко до почуда. То беше ярко като ден на Хиперион, като лусианска търговска улица по пладне, като лято на платото Тарзис на Марс, сухата родна планета на Касад, но това не беше слънчева светлина – небето бе осеяно със звезди, съзвездия, звездни купове и една галактика, толкова претъпкана със слънца, че между светлините почти нямаше ивици мрак. Беше като в планетариум с десет прожектора, помисли си Касад. Като в центъра на галактиката.

Центърът на галактиката.

Група мъже и жени в пластокостюми се появи от сянката на Ъшъровите дървета и обкръжи Касад и Монита. Един от мъжете – гигант дори според марсианските стандарти на полковника – го погледна, вдигна глава към Монита и макар Касад да не чуваше и усещаше нищо по радиото и теснолентовия приемник на пластокостюма си, той знаеше, че двамата разговарят.

– Лягай долу – каза Монита и положи Касад върху кадифено-оранжевата трева. Той се опита да се изправи, да каже нещо, но и тя, и гигантът докоснаха гърдите му с длани и полковникът се отпусна по гръб, така че погледът му се изпълни с бавно поклащащите се виолетови листа и звездното небе.

Мъжът отново го докосна и пластокостюмът на Касад се дезактивира. Той се помъчи да седне и да се покрие, когато осъзна, че е гол пред малката събрала се тълпа, но твърдата ръка на Монита го задържа на място. Сред болката и объркването си смътно усещаше, че мъжът докосва ранените му ръце и гърди, че прокарва посребрената си длан по крака му, по разсеченото му ахилесово сухожилие. Полковникът чувстваше хлад където и да го докоснеше гигантът, а после съзнанието му се понесе като балон, високо над жълтеникаво-кафявата равнина и вълнистите хълмове, към плътния звезден покров, където го очакваше една огромна фигура, тъмна като издигащ се над хоризонта буреносен облак, масивна като планина.

– Касад – прошепна Монита и полковникът се понесе обратно. – Касад – допряла устни до страната му, отново го повика тя.

Пластокостюмът му беше активиран и се бе слял с нейния.

Полковник Федман Касад седна до нея. Той поклати глава, разбрал, че отново е облечен в живачна енергия и се изправи на крака. Няваше болка. Чувстваше, че тялото му гори на десетината места, където бяха излекувани раните и дълбоките разрези. Въмъкна длан в собствения си костюм, прокара плът върху плът, прегъна коляно и докосна петата си, но не усети да има белези.

Касад се обърна към гиганта.

– Благодаря ви – рече той, без да знае дали мъжът може да го чуе.

Гигантът кимна и отстъпи при останалите.

– Той е... нещо като доктор – поясни Монита. – Лечител.

Касад почти не я чу, насочил вниманието си към другите хора. Бяха човешки същества – в сърцето си знаеше, че са такива, – но изумително различни: пластокостюмите им не бяха целите сребристи като на Касад и Монита, а варираха в цяла палитра цветове, меки и органични, като кожата на някое диво животно. Единствено недоловимото енергийно искрено и замъглените черти на лицата проникваха през повърхността на костюмите. Анатомията им беше различна като оцветяването: огромното като на Шрайк тяло на лечителя, масивното му чело и водопадът от тъмножълтеникав енергиен поток, който можеше да е грива... жената до него, не по-едра от дете, но очевидно зряла жена, със съвършени пропорции и мускулести бедра, малки гърди и двуметрови вълшебни криле, които излизаха от гърба ѝ – и то не просто декоративни криле, защото когато ветрецът надипли оранжевата прерийна трева, жената се затича за кратко, протегна ръце и грациозно се издигна във въздуха.

Зад няколко високи, стройни жени със сини пластокостюми и дълги, ципести пръсти стояха група ниски мъже, бронирани и със спуснати визьори като морски пехотинци от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, готови за битка във вакуум, но Касад усещаше, че бронята е част от тях. Над главите им се издигаха рой крилати мъже и между тях в някакъв сложен код премигваха тънки, жълти лъчи лазерна светлина. Лазерите като че ли излизаха от окоето, разположено на гърдите на всеки един от тях.

Касад отново поклати глава.

– Трябва да тръгваме – каза Монита. – Шрайка не може да ни последва тук. Тези воини си имат достатъчно работа и без да трябва да се справят с тази конкретна проява на Господаря на болката. – Къде сме? – попита Касад.

Със златен жезъл от колана си Монита предизвика появата на виолетов овал.

– Далеч в бъдещето на човечеството. В едно от разклоненията на бъдещето ни. Именно тук са били създадени и спуснати в миналото Гробниците на времето.

Касад отново се огледа. Нещо много голямо се движеше на фона на небето, скриваше хиляди звезди и хвърляше сянка през малкото мигове преди да изчезне. Мъжете и жените вдигнаха за кратко очи, а после се върнаха към работата си: беряха някакви малки неща от дърветата, скупчваха се да гледат ярки енергокарти, появяващи се, когато някой от мъжете леко махваше с пръст, излитаха към хоризонта със скоростта на хвърлено копие. Един нисък, закръглен индивид с неопределен пол се зарови в меката почва и се виждаше само като едва доловима линия повдигната почва, която очертаваше бързи концентрични кръгове около групата.

– Къде е това място? – отново попита Касад. – Какво е това? – Изведнъж неясно защо почувства, че очите му се насълзват, сякаш беше свил зад непознат завой и се бе оказал у дома, в Тарзиския проект за презаселване, отдавна починалата му майка му махаше от прага, а забравените му приятели, братя и сестри го чакаха да поиграят заедно скютбол.

– Ела – рече Монита. Настойчивостта в гласа ѝ не можеше да се сбърка. Тя дръпна Касад към блестящия овал. Полковникът наблюдаваше хората и звездния купол, докато не пристъпи през овала и гледката изчезна от очите му.

Излязоха в мрака и филтрите в пластокостюма на Касад само за миг се приспособиха към зрението му. Бяха в основата на Кристалния монолит в долината на Гробниците на времето на Хиперион. Беше нощ. Над главите им кипяха облаци, бушуваше буря. Единствено пулсиращият блясък на самите Гробници осветяваше сцената. Касад изпита болезнено чувство на загуба за чистото, добре осветено място, което току-що бе напуснал, а после мислите му се насочиха към това, което виждаше.

Сол Уайнтрауб и Брон Ламия бяха на половин клик разстояние в долината. Сол бе приведен над жената, а тя лежеше недалеч пред Нефритената гробница. Вятърът ги обгръщаше в плътни вихри прах и те не виждаха, че Шрайка се приближава като сянка по пътеката покрай Обелиска.

Федман Касад отстъпи от тъмния мрамор пред Монолита и заобиколи разбитите кристални парчета, които покриваха пътеката. Усети, че Монита все още се е вкопчила в ръката му.

– Ако отново влезеш в бой – каза с мек и настойчив глас в ухото му

тя, – Шрайка ще те убие.

– Те са ми приятели – отвърна Касад. Снаряжението и разкъсаната му броня от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ лежах там, където преди часове ги беше хвърлила Монита. Той затърси около Монолита и намери шурмовата си пушка и патрондаша с гранати, видя, че оръжието все още действа, провери пълнителите и свали предпазителите, отдалечи се от Монолита и се втурна напред да пресрещне Шрайка.

Събуждам се от шума на течаща вода и за миг повярвам, че съм се събудил от дрямката си до Ладорския водопад по време на разходката си с Браун. Но мракът, когато отварям очи, е толкова ужасяващ, колкото и в съня ми, а водата издава болезнен, капещ звук и това не е грохотът на водопада, който Сауди някой ден щеше да възпее в стихотворението си. Чувствам се ужасно – не просто болен от възпалено гърло, както се прибрах от нашата разходка, след като заедно с Браун безразсъдно се качихме на Скидоу преди закуска, – а смъртно, страшно болен. Тялото ме боли с нещо по-дълбоко от треска, а в гърдите и стомаха ми клокочат хракчи и огън.

Изправям се и опипвам пътя до прозореца. Бледа светлина се процежда изпод вратата от стаята на Лейт Хънт и разбирам, че е заспал с все още запалена лампа. За мен това не би било зле, но е твърде късно да светвам сега, когато напипвам пътя си до по-светлия правоъгълник на мрака навън, откъм още по-дълбокия мрак на стаята.

Въздухът е свеж и изпълнен с мирис на дъжд. Разбирам, че звукът, който ме събуди, е бил гръмотевица, когато над покривите на Рим блясва светкавица. Никъде в града не свети. Като се навеждам леко от отворения прозорец, виждам гладките от дъжда стълби над площада и камбанариите на Trinita dei Mondi, мрачно очертани на фона на светкавиците. Вятърът, който духа откъм стълбите, е леден и аз се връщам до леглото, за да се завия с одеяло, преди да придърпам стол до прозореца и да седна там, загледан навън и замислен.

Спомням си брат ми Том през онези последни седмици и дни и неговото изкривено от ужасното усилие да диша лице и тяло. Спомням си майка ми и колко бледа изглеждаше, с почти блестящо в мрака на тъмната стая лице. На сестра ми и мен бе позволено да докоснем влажната ѝ и студена ръка, да целунем трескавите ѝ устни и сетне да се оттеглим. Спомням си, че веднъж незабелязано изтрих устните си и излязох от онази стая, поглеждайки встрани да видя дали сестра ми или другите не са забелязали греховната ми постъпка.

Когато д-р Кларк и италианският лекар отворили трупа на Кийтс по-малко от трийсет часа след смъртта му, те открили, както пише на един свой приятел Севърн „...най-лошата възможна туберкулоза – дробовете бяха изцяло разрушени – клетките бяха съвсем изчезнали“. Нито д-р Кларк, нито италианският лекар не можели да си представят как е живял Кийтс през онези последни два или повече месеца.

Мисля за това, докато седя в тъмната стая, гледам навън тъмния площад и през цялото време слушам кипенето в гърдите и гърлото си, усещам болката като пожар в тялото си и още по-ужасната болка от виковете в ума ми: виковете на Мартин Силенъс на дървото, страдащ, защото написа стиховете, които бях прекалено слаб и страхлив да довърша; виковете на Федман Касад, докато се готви да умре в лапите на Шрайка; виковете на консула, докато го принуждават повторно да извърши предателство; виковете на хиляди храмери, които оплакват смъртта и на света си, и на техния брат Хет Мастийн; виковете на Брон Лаmia, докато мисли за мъртвия си любим, моето копие; виковете на Пол Дюре, докато лежи и се бори с изгарянията и шока от спомени, отлично съзнавайки очакващите го кръстоиди на гърдите му; виковете на Сол Уайнтрауб, докато блъска с юмрук по земята на Хиперион и зове детето си, а в ушите му все още кънти бебешкият плач на Рахил.

– По дяволите – тихо казвам аз и удрям с юмрук по камъка и хоросана на рамката на прозореца. – По дяволите.

След малко, точно когато първите бегли лъчи предизвестяват зазоряването, аз се отдръпвам от прозореца, намирам леглото си и лягам само за миг, за да затворя очи.

Генерал-губернатор Тео Лейн се събуди от звуците на музика. Той премигна и се огледа, разпознавайки близкия хранителен резервоар и корабното болнично отделение, сякаш от някакъв сън. Тео разбра, че е в мека, черна пижама и че е спал на леглото за прегледи в болничното отделение. Изтеклите дванайсет часа започнаха сами да се съшиват от разпокъсаните му спомени: изваждат го от лечебния резервоар, слагат му сензори, консултът и някакъв друг мъж се навеждат над него, задават му въпроси – той им отвръща, като че ли наистина е в съзнание, а после отново заспива, сънува Хиперион и горящите му градове. Не, не е било сън.

Тео седна и почувства, че едва не се понася от леглото. Намери дрехите си чисти и спретнато подредени на съседната лавица и бързо се облече, като чуваше, че музиката продължава да се носи, ту се

извисяваше, ту почти заглъхваше, но се носеше непрекъснато, с акустична натрапчивост, която предполагаше, че е на живо, а не запис.

Тео мина по късото стълбище до лекарския пулт и спря изненадан, щом разбра, че корабът е отворен, балконът разпънат, а задържащото поле очевидно изключено. Гравитацията беше минимална: достатъчна, за да го задържи до пулта, но не много по-силна – навярно 20 % или по-малко от тази на Хиперион, може би една шеста от стандартната.

Корабът беше отворен. Ярка слънчева светлина струеше през отворената врата към балкона, където консулт свиреше на древния инструмент, наричан от него пиано. Тео позна археолога, Арундес, облегнат на отвора на корпуса с чаша в ръка. Консулт свиреше нещо много старо и сложно – ръцете му представляваха замъглено петно върху клавишите. Генерал-губернаторът се приближи още, понечи да прошепне нещо на усмихнатия Арундес, но после шокирано спря и зяпна.

Зад балкона, трийсет метра надолу, силната слънчева светлина падаше върху яркозелена ливада, простираща се до прекалено близкия хоризонт. На ливадата седяха и лежах в свободни пози групички хора, очевидно заслушани в импровизирания концерт на консула. Но какви хора!

Тео виждаше високи и стройни хора, които приличаха на естетите от Епсилон Еридани, бледи и голи в тънките си сини роби, но до и зад тях седеше и слушаше удивително множество от човешки типове – разнообразни, отколкото някога беше виждала Мрежата: хора, покрити с козина и люспи; хора, с тела на пчели и съответни очи, с многофасетови рецептори и антени; хора, крехки и тънки като скулптури от тел, с огромни черни криле, излизаци от тънките им рамене и обвити около тях като пелерина; хора, очевидно от светове с по-силна гравитация, ниски, набити и мускулести като бикове, пред които лусианците изглеждаха крехки; хора, с къси тела и дълги ръце, покрити с оранжева козина и единствено бледните им, чувствителни лица ги различаваха от холоси на отдавна изчезналите орангутани от Старата Земя; други, които приличаха повече на лемури, орли, лъвове, мечки или антропоиди, отколкото на хора. И все пак Тео някак си веднага разбра, че това са човешки същества, шокиращи, колкото и разликите помежду им. Съсредоточените им погледи, свободните им пози и стотици други недоволими човешки черти – чак до начина, по който майката с криле на пеперуда люлееше в ръцете си своето пеперудоподобно дете – свидетелстваха за обща човечност, която Тео не можеше да отрече.

Мелио Арундес се обърна, усмихна се на изражението на Тео и

прошепна:

– Прокудени.

Зашеметен, Тео Лейн можа само да поклати глава и да се заслуша в музиката. Прокудените бяха варвари, а не тези красиви и понякога ефирни създания. Пленените прокудени от Бреша, като се оставеха настрана труповите на мъртвите войници, бяха от един тип – високи, да, стройни, да, но решително по-стандартни за Мрежата от това смайващо разнообразие.

Тео отново поклати глава, когато изпълнението на консула се изви си до кресчендо и завърши с една окончателна нота. Стотиците съществва в полето отдолу започнаха да аплодират и ръкоплясканията им прозвучаха високо и меко в редкия въздух. Тео ги наблюдаваше да се изправят, протягат и тръгват в различни посоки... някои бързо прекриваха обръкващо близкия хоризонт, други разгъваха осемметрови криле и отлитаха. Но трети се насочиха към основата на кораба на консула.

Консултът се изправи, видя Тео и се усмихна. Той потупа по-младия мъж по рамото.

– Тео, идваш тъкмо навреме. Скоро ще започнем преговорите.

Тео Лейн премига. Трима прокудени кацнаха на балкона и свиха огромните си криле зад себе си. Всеки от мъжете имаше гъста козина с различни знаци и ленти, а кожата им бяха органични и убедителни, като на диво животно.

– Възхитително, както винаги – каза най-близкият прокуден на консула. Лицето му беше лъвско – широк нос и златисти очи, обградени от жълто-кафеникава козина. – Последното изпълнение беше Моцартовата „Фантазия в ре-минор“, нали?

– Да – отвърна консултът. – Фрийман Ванц, бих искал да ви представя г. Тео Лейн, генерал-губернатор на Хегемонския протекторатен свят Хиперион.

Погледът на лъва се насочи към Тео.

– Имам чест – рече Фрийман Ванц и протегна покритата си с козина ръка. Тео я стисна.

– За мен е удоволствие да се запознаем, сър. – Чудеше се дали всъщност все още не е във възстановителния резервоар и не сънува всичко това. Слънчевата светлина по лицето му и твърдата длан в неговата доказваха обратното.

Фрийман Ванц се обърна към консула.

– От името на Общността ви благодаря за концерта. Изтекоха ужасно много години, откакто сме ви слушали да свирите, приятелю. – Той

хвърли поглед наоколо. – Можем да преговаряме тук или в някой от административните дворове, по ваш избор.

Консултът се поколеба само за миг.

– Ние сме трима, Фрийман Ванц. Вие сте много. Ще дойдем при вас.

Главата на лъва кимна и погледна към небето.

– Ще пратим лодка да ви вземе. – Заедно с другите двама, той се приближи до парапета и отскочи, пропадна няколко метра, разгъна сложните си криле и полетя към хоризонта.

– Иисусе – прошепна Тео. Той сграбчи ръката на консула. – Къде сме?

– В рояка – отвърна консултът и затвори капака на пианото. Влезе вътре, изчака Арундес и прибра балкона.

– И за какво ще преговаряме? – попита Тео. Консултът разтри очи. Сякаш почти или изобщо не беше спал през всичките дванайсет часа, докато Тео бе подложен на лечение.

– Това зависи от следващото послание на президент Гладстоун – отвърна консултът и кимна към холоямката, замъглена от предавателните колони. В момента на корабния едновременен дисплей се декодираше векторно съобщение.

Мейна Гладстоун влезе в лазарета на Правителствения дом и бе придружена от очакващите я лекари до нишата за възстановяване, където лежеше отец Пол Дюре.

– Как е той? – попита тя първия лекар, личният доктор на президента.

– Изгарения от втора степен по около една трета от тялото му – отвърна д-р Ирма Андронева. – Загубил е веждите си и малко коса... пък и поначало не е бил с много... и има някои радиационни изгаряния от трета степен по лявата страна на лицето и тялото. Завършихме епидермалното възстановяване и му направихме ДНК-шаблонни инжекции. Не изпитва болки и е в съзнание. Проблем са кръстоидните паразити на гърдите му, но не представляват пряка опасност за пациента.

– Радиационни изгаряния от трета степен – повтори Гладстоун, като спря за миг пред помещението, където чакаше Дюре, за да не може да я чуе. – Плазмени бомби ли?

– Да – отвърна друг лекар, когото президентът не можа да познае. – Сигурни сме, че този човек се е телепортирал от Божия горичка секунда-две преди да бъде прекъсната телепортаторната връзка.

– Добре – рече Гладстоун и застана до плаващата платформа, върху която лежеше Дюре. – Искам да разговарям с господина насаме, моля.

Лекарите се спогледаха, махнаха на една механична сестра да се прибере в стенния си шкаф и когато излязоха, затвориха портала към отделението.

– Отец Дюре? – попита Гладстоун, разпознавайки свещеника от холосите му и описанията на Севърн по време на поклонничеството. Лицето на Дюре беше червено и нашарено, и лъщеше от възстановителния гел и напръсканото болкоуспокоително. Все още беше мъж с удивителна външност.

– Г. президент – прошепна свещеникът и сякаш понечи да се изправи.

Гладстоун леко положи ръка на рамото му.

– Почивайте – каза тя. – В състояние ли сте да ми разкажете какво стана?

Дюре кимна. В очите на възрастния йезуит имаше сълзи.

– Истинският глас на Светодървото не вярваше, че наистина ще нападнат – дрезгаво промълви той. – Сек Хардийн си мислеше, че храмевите имат някакъв договор с прокудените... някаква спогодба. Но те нападнаха. Тактически копия, плазмени бомби, ядрени експлозиви, струва ми се...

– Да – рече Гладстоун, – наблюдавахме от Военния салон. Трябва да знам всичко, отец Дюре. Всичко от момента, когато влязохте в Пещерната гробница на Хиперион.

Очите на Пол Дюре се забиха в лицето на Гладстоун.

– Знаете за това?

– Да. И за повечето други неща до този момент. Но трябва да науча повече. Много повече. Дюре затвори очи.

– Лабиринтът...

– Какво?

– Лабиринтът – с по-силен глас повтори той. Прочисти гърлото си и й разказа за пътуването си през тунелите с трупове, за прехвърлянето на кораба на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и за срещата си със Севърн на Пацем.

– И сте сигурен, че Севърн е тръгнал насам? Към Правителствения дом? – попита Гладстоун.

– Да. Заедно с вашия помощник... Хънт. И двамата искаха да се телепортират тук.

Гладстоун кимна и предпазливо докосна необгорялата част от

рамото на свещеника.

– Отче, тук събитията се развиват много бързо. Севърн липсва, също и Лейт Хънт. Трябва ми съвет относно Хиперион. Ще останете ли с мен?

Дюре погледна объркан за миг.

– Трябва да се върна обратно. Обратно на Хиперион, г. президент. Сол и другите ме чакат.

– Разбирам – успокоително каза Гладстоун. – Веднага щом има начин да се върнете, ще ви помогна да го направите. В момента обаче Мрежата е под брутална атака. Милиони загиват или има опасност да загинат. Трябва ми вашата помощ, отче. Мога ли да разчитам на вас дотогава?

Пол Дюре въздъхна и се отпусна обратно.

– Да, г. президент. Но нямам представа как...

Чу се тихо почукване и Седептра Акаси влезе, за да подаде на Гладстоун лист с някакво съобщение. Президентът се усмихна.

– Казах, че събитията се развиват бързо, отче. Ето нещо ново. Съобщение от Пацем, в което се казва, че Колегията на кардиналите се е събрала в Сикстинската капела... – Гладстоун вдигна вежди. – Забравила съм, отче, това истинската Сикстинска капела ли е?

– Да. Църквата я пренесе камък по камък и фреска по фреска на Пацем след Голямата грешка. Гладстоун сведе поглед към съобщението.

– ...се е събрала в Сикстинската капела и е избрала нов понтифик.

– Толкова скоро? – промълви Пол Дюре. Той отново затвори очи. – Предполагам, усещали са, че трябва да бързат. Пацем е... какво?... само на десет дни пред нахлуващата вълна на прокудените. И все пак, да стигнат до решение толкова бързо...

– Интересува ли ви кой е новият папа? – попита Гладстоун.

– Или Антонио, кардинал Гуардучи, или Агостино, кардинал Рудел, предполагам – отвърна Дюре. – Никой от другите не би могъл да управлява мнозинството в такъв момент.

– Не – рече Гладстоун. – Според това съобщение от епископ Едоуард от Сипа Котапа...

– Епископ Едоуард! Извинете ме, г. президент, моля ви, продължавайте.

– Според епископ Едоуард, Колегията на кардиналите за пръв път в историята на Църквата е избрала някой под кардиналски сан. Тук се казва, че новият папа е йезуитски свещеник... някой си Пол Дюре.

Дюре седна изправено, въпреки изгарянията си.

– Какво? – В гласа му се долавяше недоверие. Гладстоун му подаде съобщението. Пол Дюре се втренчи в листа хартия.

– Това е невъзможно. Никога не са избирали понтифик под кардиналски сан, освен символично и това беше единичен случай... това беше Св. Белведере след Голямата грешка и Чудото на... не, не, това е невъзможно.

– Епископ Едоуард се е опитвал да се свърже, според помощничката ми – каза Гладстоун. – Разговорът ще бъде прехвърлен тук веднага, отче. Или може би трябва да кажа, Ваше светейшество. – В гласа на президента нямаше ирония.

Дюре вдигна поглед, прекалено зашеметен, за да отговори.

– Ще наредя да ви свържат – продължи Гладстоун. – Ще уредим връщането ви на Пацем колкото е възможно по-бързо, Ваше светейшество, но бих била благодарна, ако поддържате връзка с мен. Нуждая се от съветите ви.

Дюре кимна и отново погледна съобщението. Един телефон започна да мига на пулта над платформата.

Президент Гладстоун излезе в залата, разказа на лекарите за последните събития, свърза се със службата за сигурност, за да одобри разрешителното за телепортиране на епископ Едоуард и други църковни прелати от Пацем и се прехвърли в стаята си в жилищното крило. Седетра ѝ напомни, че съветът се събира във Военния салон след осем минути. Гладстоун кимна, проследи излизането на помощничката си и се приближи до скритата в стената векторна ниша. Тя активира звукоизолационните полета и набра кода на кораба на консула. Всеки векторен приемник в Мрежата, Периферията, галактиката и вселената би могъл да види съобщението, но единствено корабът на консула можеше да го декодира. Или поне така се надяваше.

Лампичката на холокамерата мигна в червено.

– На основата на автоматичното съобщение от вашия кораб, приемам, че сте решили да се срещнете с прокудените и че те са ви позволили да го направите – започна президентът към камерата. – Приемам също, че сте оцелял след първата среща. – Гладстоун си пое дъх. – От името на Хегемонията съм ви молила да жертвате много през годините. Сега ви моля от името на цялото човечество. Трябва да откриете следното:

Първо, защо прокудените атакуват и унищожават световите Мрежата? Вие бяхте убеден, Брон Ламиа беше убедена и самата аз бях убедена, че искат единствено Хиперион. Защо са променили решението си?

Второ, къде е Техноцентърът? Трябва да знам дали ще се бием с тях. Забравили ли са прокудените нашия общ враг, Техноцентъра?

Трето, какви са изискванията им за прекратяване на огъня? Готова съм да пожертвам много, за да се избавим от господството на Техноцентъра. Но избиването трябва да се прекрати!

Четвърто, би ли желал водачът на Общността на рояка да се срещне лично с мен? Ще се телепортирам в системата на Хиперион, ако е наложително. Повечето подразделения от флотата ни са се изтеглили оттам, но един скоков кораб и ескортиращите го съдове остават при ексцентричната сфера. Водачът на рояка трябва да реши бързо, защото ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ искат да унищожат сферата и в такъв случай Хиперион ще бъде на три години време-дълг от Мрежата.

Последно, водачът на рояка трябва да знае, че Техноцентърът иска да използва жезъла на смъртта под формата на взривно устройство, за да спрем нахлуването на прокудените. Мнозина от лидерите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са съгласни. Времето е малко. Ние няма – повтарям, няма – да позволим на прокудените да опустошат Мрежата.

Сега вече зависи от вас. Моля, потвърдете това послание и ми съобщете веднага, щом започнат преговорите. – Гладстоун погледна в диска на камерата, с желанието силата на личността ѝ и искреността ѝ да пресекат светлинните години. – Умолявам ви в името на историята на човечеството да изпълните това.

Векторното съобщение беше последвано от двуминутно трептящо изображение, показващо смъртта на Небесна врата и Божия горичка. Консултът, Мелио Арундес и Тео Лейн седяха в мълчание, след края на холосите.

– Ще отговорите ли? – попита корабът. Консултът се изкашля.

– Потвърждавам приемането на съобщението. Прати нашите координати. – Той погледна към срещуположния край на холоямката, където бяха другите двама. – Господа?

Арундес поклати глава, сякаш я прочистваше.

– Очевидно е, че сте бил и по-рано... в рояка на прокудените.

– Да – отвърна консултът. – След Бреша... след като жена ми и синът ми... след Бреша, преди известно време, се срещнах с този рояк за продължителни преговори.

– Хегемонията ли представляваше? – попита Тео. Лицето на червенокосия изглеждаше много по-възрастно и набръчкано от тревога.

– Представявах фракцията на сенатор Гладстоун – отвърна

консулт. – Това беше преди за пръв път да бъде избрана за президент. Групата ѝ ми обясни, че една вътрешна битка на сили в Техноцентъра може да се повлияе от вкарването на Хиперион в Протектората на Мрежата. Най-лесният начин да го постигнем, беше да позволим при прокудените да изтече информация... информация, която щеше да ги накара да нападнат Хиперион и така да предизвикат изпращането там на флотата на Хегемонията.

– И вие направихте това? – В гласа на Арундес не се усещаше вълнение, макар че жена му и големите му деца живееха на Ренесанс Вектор, вече на по-малко от осемдесет часа от вълната на нахлуването.

Консулт се отпусна във възглавниците.

– Не. Разказах на прокудените за плана. Те ме пратиха обратно в Мрежата като двоен агент. Възнамеряваха да завладеят Хиперион, но в момент по техен избор.

Тео се наведе напред, стиснал много силно ръце.

– През всичките тези години на консулство...

– Чаках известие от прокудените – безизразно продължи консулт. – Разбирате ли, те разполагаха с устройство, което щеше да унищожи антиентропните полета около Гробниците на времето. Да ги отвори, когато бъдеха готови. Да позволи на Шрайка да свали оковите си.

– Значи прокудените са направили това – каза Тео.

– Не – отвърна консулт. – Аз го направих. Предадох прокудените, точно както предадох Гладстоун и Хегемонията. Застрелях жената от прокудените, която нагласяше устройството... нея и техниците с нея... и го включих. Антиентропните полета бяха унищожени. Беше подготвено последното поклонничество. Шрайка е свободен.

Тео се втренчи в бившия си наставник. В зелените очи на по-младия мъж имаше повече удивление, отколкото гняв.

– Защо? Защо направи всичко това?

Консулт му разказа, накратко и безстрастно, за баба си Сайри от Мауи-Обетована и за бунта ѝ срещу Хегемонията – бунт, който не загина заедно с нея и любимия ѝ, дядото на консула.

Арундес се изправи от ямката и се приближи до прозореца срещу балкона. Слънчевата светлина струеше върху краката му и тъмносиния килим.

– Знаят ли прокудените какво сте извършил?

– Вече знаят – отвърна консулт. – Казах на Фрийман Ванц и другите, когато пристигнахме.

Тео започна да се разхожда из ямката.

– Значи тази среща, на която отиваме, може да се превърне в процес? Консултът се усмихна.

– Или в екзекуция.

Тео спря, свил и двете си ръце в юмруци.

– И Гладстоун е знаела това, когато ви помоли отново да дойдете тук?

– Да.

Тео се извърна настрана.

– Не знам дали искам да ви екзекутират или не. Мелио Арундес се извърна от прозореца.

– Не каза ли Ванц, че ще пратят лодка да ни вземе? Нещо в гласа му накара другите двама мъже да се приближат до прозореца. Светът, на който се бяха приземили, беше средно голям астероид, обкръжен от задържащо поле клас десет и бе тераформиран в сфера от поколения вятър, вода и грижливо преустройство. Слънцето на Хиперион залязваше зад прекалено близкия хоризонт и няколкото километра безлична трева се люлееше на бродещия вятър. Под кораба през ливадата бавно течеше широк поток или тясна река, приближаваше хоризонта, а после като че ли политаше нагоре в обърнат с главата надолу водопад, извиваше се през далечното задържащо поле в мрака на космоса и изчезваше в лентичка, прекалено тясна, за да се вижда.

По този безкрайно висок водопад се спускаше някаква лодка и приближаваше повърхността на малкия им свят. До носа и кърмата ѝ се виждаха хуманоидни фигури.

– Боже мой – прошепна Тео.

– Най-добре да се приготвяме – каза консултът. – Това е ескортът ни.

Навън слънцето залязваше с изумителна скорост, пращаше последните си лъчи през завесата от вода на половин километър над покрилата се със сенки земя и ошарваше ултрамариненото небе с дъги с почти плащещ цвят и твърдост.

40.

Когато Хънт ме събужда, вече е късна утрин. Той пристига със закуска на поднос и уплашен поглед в тъмните си очи.

Питам го:

– Откъде намери храната?

– Долу има някакво малко ресторантче. Храната просто чакаше там, но нямаше никакви хора. Кимвам.

– Малката trattoria на синьора Ангелети – обяснявам му аз. – Тя не е добра готвачка. – Спомням си загрижеността на д-р Кларк за храненето ми – той чувстваше, че туберкулозата се е настанила в стомаха ми и ме държеше на гладна диета от мляко и хляб, а отвреме-навреме и малко риба. Странно колко много страдащи представители на човечеството са влезли във вечността с ум, завладян от червата им, от раните им от залежаване или от оскъдността на диетата им.

Огново вдигам очи към Хънт.

– Какво има?

Помощникът на Гладстоун се е приближил до прозореца и изглежда погълнат от гледката на площада отдолу. Чувам ромоленето на фон-тана на Бернини.

– Излязох да се поразходя, докато спеше – бавно казва Хънт, – просто в случай, че наоколо може да има някой човек. Или телефон, или телепортатор.

– Разбира се – отвръщам аз.

– Просто поизлязох навън... по... – Той се обръща и облизва устни. – Там навън има нещо, Севърн. На улицата, в основата на стълбището. Не съм сигурен, но мисля, че е...

– Шрайка – допълвам аз. Хънт кима.

– Видя ли го?

– Не, но не съм изненадан.

– Той е... той е ужасен, Севърн. В него има нещо, от което ме побиват тръпки. Оттук... можеш просто да го зърнеш в сенките от другата страна на стълбището.

Понечвам да се изправа, но внезапен пристъп на кашлица и усещането за надигащи се в гърдите и гърлото ми хрочки ме карат да се отпусна обратно на възглавниците.

– Знам как изглежда, Хънт. Не се тревожи, той не е тук за теб. – Гласът ми звучи по-уверено, отколкото се чувствам.

– А за теб ли?

– Не мисля така – произнасям в промеждутъците на опитите да си поема въздух. – Струва ми се, той е тук, просто за да е сигурно, че няма да се опитам да си тръгна... да намеря друго място, където да умра.

Хънт се връща при леглото.

– Ти няма да умреш, Севърн. Не отвръщам нищо.

Той сядва в стола с изправена облегалка до леглото и взима

изстиващата чаша чай.

– Ако умреш, какво ще стане с мен?

– Не зная – честно казвам аз. – Ако умра, не зная дори какво ще стане с мен.

Сериозните болести притежават някакъв солипсизъм³², който привлича вниманието на човек така сигурно, както астрономическата черна дупка хваща всичко, което е имало лошия късмет да попадне в критичния ѝ радиус. Дните бавно изтичат и аз болезнено осъзнавам движението на слънчевата светлина по грубата стена, усещам пижамата под дланта си, чувствам треската, която се надига в мен като гадене и изгаря сама в пещта на ума ми, но най-силно усещам болката. Вече не моята болка, защото малкото часове или дни от стягането в гърлото ми и изгарянето в гърдите ми са поносими, почти радостно приветствани като омразен стар приятел, срещнат в непознат град, а болката на другите... на всички други. Тя бие в мозъка ми като звук от разбита плоча, като железен чук, който удря без прекъсване по железна наковалня и няма къде да избягам от нея.

Мозъкът ми приема това като екот и го превръща в поезия. По цял ден и по цяла нощ болката на вселената приижда и броди в трескавите коридори на ума ми като стих, видение, стихотворни образи, като сложен, безкраен танц на езика, вече успокоителна като соло на флейта, вече толкова остра, пронизителна и объркваща, колкото десетина едновременно настройващи инструментите си оркестри, но винаги стих, винаги поезия.

По някое време към залез слънце се събуждам от по лу дрямката, прекъсвам съня за полковник Касад, който се бие с Шрайка за живота на Сол и Брон Ламия, и заварвам Хънт да седи до прозореца, а вечерната светлина придава на продълговатото му лице цвят на теракота.

– Още ли е там? – питам го аз с глас, стържещ като пила по камък.

Хънт скача, после се обръща към мен с извинителна усмивка и първото изчервяване, което някога съм виждал на тази строга физиономия.

– Шрайка ли? – пита той. – Не зная. Не съм го виждал от известно време. – Чувствам, че е там. Той ме гледа. – Ти как си?

– Умираш. – Моментално съжалявам за егоизма на това лекомислие, колкото и вярно да е то, когато виждам болката, която причинява на Хънт. – Всичко е наред – почти весело казвам аз. – Правил съм го

32. Субективен идеализъм, според който съществува само логическото съзнание на субекта – Бел.пр.

преди. Сякаш не умирам аз. Аз съществувам като личност дълбоко в Техноцентъра. Умира само това тяло. Този киборг на Джон Кийтс. Тази двайсет и седем годишна илюзия за плът и кръв, и чужди асоциации.

Хънт се приближава и сяда на ръба на леглото. С удивление разбирам, че през деня е сменил чаршафите, заменил е изцапания ми с кръв юрган със своя собствен.

– Твоята личност е ИИ в Техноцентъра – обажда се той. – Тогава трябва да си в състояние да влезеш в инфосферата.

Поклащам глава, прекалено изтощен, за да споря.

– Когато семейство Филомел те отвлече, ние те проследихме чрез достъпния ти път в инфосферата – упорства Хънт. – Не е задължително да се свържеш лично с Гладстоун. Просто остави съобщение там, където да може да го намери службата за сигурност.

– Не – със стържещ глас възразявам аз, – Техноцентърът не иска това.

– Блокират ли те? Спират ли те?

– Още не. Но ще го направят. – Изричам думите откъслечно между опитите да си поема въздух, сякаш поставям яйца обратно в гнездо. Изведнъж си спомням една бележка, която пратих на скъпата си Фани малко след сериозен кръвоизлив, но почти година, преди кръвоизливите да ме убият. Бях написал: „Щом трябва, ще умра – казвах си сам, – без да съм оставил нищо безсмъртно след себе си – нищо, което да направи приятелите ми горди от паметта ми, – но обичах принципа на красотата във всички неща и ако имах време, щях да накарам хората да ме запомнят.“ Сега тези думи ми се струваха несериозни, егоцентрични, идиотски и наивни... но въпреки това все още отчаяно вярвах в тях. Ако бях имал време... месеците, които бях прекарал на Есперанс, преструвайки се на визиохудожник, дните, изгубени с Гладстоун в правителствените зали, когато бих могъл да пиша...

– Откъде знаеш, без да си опитал? – пита Хънт.

– Какво? – сепвам се аз. Простото усилие от изричането на двете срички отново предизвиква кашлица и пристъпът завършва едва, когато изплювам полутвърди топки кръв в легена, донесен ми бързо от Хънт. Отпускам се на леглото и се опитвам да се фокусирам върху лицето му. В тясната стая започва да се стъмва, а нито един от двамата ни не беше запалил лампа. Навън фонтанът силно клокочи.

– Какво? – питам отново, като се опитвам да остана тук, въпреки че сънят и сънищата ме теглят. – Какво да съм опитал?

– Да оставиш съобщение чрез инфосферата – прошепва той. – Да се

свържеш с някого.

– И какво съобщение би трябвало да оставя, Лейт? – питам аз. За пръв път използвам малкото му име.

– Къде сме. Как ни отвлече Техноцентърът. Каквото и да е.

– Добре – съгласявам се аз и затварям очи. – Ще опитам. Не мисля, че ще ми позволят, но обещавам да опитам.

Чувствам как ръката на Хънт стисва моята. Дори през омайващите приливи на умора, този внезапен човешки контакт е достатъчен, за да накара в очите ми да се появят сълзи.

Ще опитам. Преди да се предам на сънищата или смъртта, ще опитам.

Полковник Федман Касад извика бойния вик на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и се хвърли през прашната буря да пресрещне Шрайка, преди той да е изминал последните трийсет метра до мястото, където Сол Уайнтрауб беше клекнал до Брон Ламия.

Шрайка спря, главата му безшумно се завъртя, а червените му очи блестяха. Касад вдигна шурмовата си пушка и се спусна по склона с безразсъдна скорост.

Шрайка се премести.

Касад видя движението му през времето като бавно размазано петно, забелязвайки, докато наблюдаваше Шрайка, че движението в долината е спряло, пясъкът неподвижно е увиснал във въздуха, а светлината от блестящите Гробници е придобила плътен, кехлибарен оттенък. Пластикостюмът на полковника някак си се местеше с Шрайка, следваше движението му през времето.

Създанието предпазливо вдигна глава, четирите му ръце се протегнаха като остриета на нож, пръстите му се отвориха в остро приветствие.

Касад рязко спря на десет метра от нещото, активира шурмовата пушка и взриви пясъка зад Шрайка с ширококолъчев изстрел на пълна мощност.

Шрайка проблясна, когато черупката му и подобните на скулптури от стомана крака отразиха адската светлина зад и около него. После триметровото чудовище започна да потъва – пясъкът под него заклокочи в езеро от стопено стъкло. Касад триумфално извика и се приближи, насочил широкия лъч към Шрайка и земята така, както бе пръскал другарчетата си с откраднати напоителни маркучи като дете в бедняшките квартали на Тарзис.

Шрайка потъваше. Ръцете му опипваха пясъка и скалите, опитваха се да се хванат за нещо. Хвърчаха искри. Той се премести, времето се затича назад като превъртан филм, но Касад се преместваше с него, създавайки, че Монита му помага, че костюмът ѝ се е слял с неговия и тя го води през времето, а после отново пръскаше създаването с концентрирана топлина, по-силна от слънчевата повърхност, стопяваше пясъка под него и наблюдаваше как скалите наоколо му избухват в пламък.

Както потъваше в котела си от пламък и стопена скала, Шрайка отметна назад глава, отвори широката цепнатина на устата си и изрева.

Касад едва не спря да стреля в шока си от този звук. Писькът на Шрайка отекна като рев на дракон, смесен с взрива на ядрена ракета. Той разклати зъбите на полковника, проехтя в скалните стени и накара праха във въздуха да падне обратно на земята. Касад превключи на високоскоростна твърда стрелба и изстреля десет хиляди микроиглички в лицето на създаването.

Шрайка се премести – с години, според шеметното усещане за пренасяне в костите и мозъка на Касад – и вече не бяха в долината, а на борда на вятърната гемия и се носеха по Тревното море. Времето се възобнови, Шрайка скочи напред и с металните си ръце, от които капеше стопено стъкло, сграбчи щурмовата пушка на Касад. Полковникът не пусна оръжието и двамата се заклатушкаха в тремав танц. Шрайка завъртя допълнителния си чифт ръце и крака, покрит със стоманени шипове, Касад отскачаше, бягаше и същевременно отчаяно стискаше пушката си.

Бяха в някакво малко помещение. Монита присъстваше като сянка в ъгъла, а някаква друга фигура, висок, покрит с качулка мъж, се придвижи с ултрабавна скорост, за да избегне внезапното размазано петно от ръце и шипове в тясното пространство. Въпреки филтрите на пластокостюма, Касад видя синьо-виолетовото енергийно поле на ерг, което пулсираше и нарастваше, а после се отдръпна от време-насилието на органичните антиентропни полета на Шрайка.

Шрайка замахна и разсече пластокостюма на Касад, за да намери плътта и мускулите. Кръв опръска стените. Полковникът натисна дулото на пушката си в устата на създаването и стреля. Облак от две хиляди високоскоростни иглички отблъсна назад главата на Шрайка, сякаш закачена на пружина и захвърли тялото на нещото към отсрещната стена. Но докато то падаше, шиповете на крака му уцелиха Касад в бедрото и пратиha издигаща се спирала от кръв към прозорците и стените на кабината на вятърната гемия.

Шрайка се премести.

Стиснал зъби, усещаш как костюмът автоматично прави компрес и зашива раните, Касад погледна към Монита, кимна веднъж и последва нещото през времето и пространството.

Сол Уайнтрауб и Брон Лампа гледаха зад тях, когато ужасяващият циклон от топлина и светлина като че ли се завихри и умря там. Сол заслони младата жена с тялото си, когато около тях пръсна стопено стъкло, което съскаше и цвъртеше при допира със студената земя. После звукът изчезна, пращната буря замъгли клокочещия басейн, където бе станала битката, и вятърът обви пелерината на Сол около двама им.

– Какво беше това? – задъхано попита Брон. Сол поклати глава и ѝ помогна да се изправи на крака под ревящия вятър.

– Гробниците се отварят! – извика Сол. – Някаква експлозия, може би.

Брон залитна, възстанови равновесие и докосна ръката на Сол.

– Рахил? – надвика тя бурята.

Сол стисна юмруци. Брадата му вече беше опечена с пясък.

– Шрайка... я взе... не мога да вляза в Сфинкса. Чакам!

Брон кимна ѝ погледна към Сфинкса, видим само като блестящо очертание в яростната вихрушка от пясък.

– Добре ли си? – извика Сол.

– Какво?

– Добре... ли си?

Брон разсеяно кимна и докосна главата си. Невралният шунт го нямаше. Не само противното приспособление на Шрайка, а и шунтът, който Джони ѝ бе поставил хирургически, когато се криеха в Помийния кошер толкова много, много отдавна. Без изчезналите завинаги шунт и Шрьонова уредба, нямаше начин да влезе във връзка с Джони. Брон помнеше как Ъмон унищожи личността на Джони, как го размаза и погълна с не по-голямо усилие, отколкото щеше да приложи тя, за да смачка буболечка.

– Добре съм – отговори Брон, но краката ѝ се подкосиха и Сол трябваше да я задържи да не падне.

Той викаше нещо. Брон опита да се съсредоточи, опита да се фокусира върху тук и сега. След мегасферата, реалността изглеждаше тясна и ограничена.

– ...не можем да разговаряме тук – викаше Сол. – ...обратно при Сфинкса.

Брон поклати глава. Тя посочи към скалите от северната страна на

долината, където между движещите се облаци прах се виждаше огромното дърво на Шрайка.

– Поетът... Силенъс... е там. Видях го!

– Не можем да направим нищо! – извика Сол, заслонил и двама им с пелерината си. Яркочервеният пясък тракаше при допира си до фибропластмасата като иглометен изстрел върху броня.

– Може и да успеем – извика Брон и почувства топлината му, когато се подслони в ръцете му. За миг си пред стави, че може да се свие до него като Рахил и да спи, да спи. – Видях... връзки... когато излизах от мегасферата! – надвика тя рева на бурята. – Тръненото дърво е свързано с двореца на Шрайка по някакъв начин! Ако успеем да се доберем до там, може да намерим начин да освободим Силенъс... Сол поклати глава.

– Не мога да оставя Сфинкса. Рахил...

Брон разбра. Тя докосна с ръка страната на учения и после се приведе по-близо, усещайки дъха му до собствената си буза.

– Гробниците се отварят – рече младата жена. – Не зная кога ще имаме друг шанс. В очите на Сол имаше сълзи.

– Знам. Искам да помогна. Но не мога да оставя Сфинкса, в случай... в случай, че тя...

– Разбирам – каза Брон. – Върни се там. Отивам в двореца на Шрайка, за да видя дали ще мога да открия как е свързан с онова трънено дърво.

Сол тъжно кимна.

– Казваш, че си била в мегасферата – извика той. – Какво видя? Какво научи? Твоята личност на Кийтс... тя...

– Ще разговаряме, когато се върна – извика Брон и се отдалечи една стъпка, за да го вижда по-ясно. Лицето на Сол представляваше маска на болка: лицето на родител, загубил детето си.

– Върни се – твърдо каза тя. – Ще се срещнем при Сфинкса след час или даже по-малко. Сол потри брадата си.

– Всички, освен теб и мен, изчезнаха, Брон. Не би трябвало да се разделяме...

– Трябва за малко – извика Брон и отстъпи от него, така че вятърът надипли тъканта на панталоните и якето й. – Ще се видим след час или даже по-малко. – Тя бързо се отдалечи, преди да се е поддала на порива отново да се сгуши в топлината на ръцете му. Тук вятърът беше много по-силен и духаше право надолу от високата част на долината. Пясък влезе в очите й и обсипа страните й. Единствено като държеше главата

си наведена, Брон можеше да остане близо до пътеката, макар и да вървеше предимно извън нея. Само яркият, пулсиращ блясък на Гробниците осветяваше пътя ѝ. Брон чувстваше, че приливите на времето я привличат като физическа сила.

Минути по-късно тя смътно осъзна, че е минала покрай Обелиска и е на покритата с останки пътека до Кристалния монолит. Сол и Сфинкса вече бяха изчезнали зад нея и сред кошмара от прах и вятър блещукаше само бледозелената светлина на Нефритената гробница.

Брон спря и леко се олюля, когато вихърът и приливи те на времето я задърпаха. До двореца на Шрайка остава ше повече от половин километър надолу по долината. Въпреки че на излизане от мегасферата неочаквано бе разбрала за връзката между дървото и гробницата, какво би могла да направи, когато стигнеше там? А и какво изобщо бе сторил за нея проклетият поет, освен да я ругае и да я влудява? Защо трябваше да умира за него?

Вятърът виеше в долината, но над този шум на Брон ѝ се струваше, че чува по-остри, по-човешки викове. Погледна към скалите на север, но прахът скриваше всичко.

Брон Ламиа се наведе напред, вдигна високо яката на якето си и продължи да върви под напорите на вятъра.

Преди Мейна Гладстоун да излезе от векторната кабина, прозвуча входен сигнал и тя се отпусна обратно на мястото си, втренчи извънредно напрегнато в холорезер воара. Корабът на консула беше потвърдил съобщението, но не бе последвало излъчване. Навярно беше променил решението си.

Не. Носещите се в правоъгълната призма пред нея колони данни показваха, че съобщението произхожда от системата на *Mare Infinitum*. Обаждаше се адмирал Уилям Аджънта Лий, като използваше частния код, който му беше дала.

ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос се бяха разгневили, когато Гладстоун бе настояла за производството на флотския командир и го беше назначила за „правителствена свръзка“ в нападателната мисия, първоначално определена за Хеброн. След клането на Небесна врата и Божия горичка, ударната сила беше прехвърлена в системата на *Mare Infinitum*: редица от седемдесет и четири кораба, като главните бяха пазени от фотонни кораби и предно постови отбранителни щитове, а на цялата Спецчаст беше наредено да удари напредващите бойни кораби на рояка колкото е възможно по-бързо, за да стигне и разбие ядро то на рояка.

Лий беше агент и свръзка на президента. Макар че новият ранг и

заповедите му позволяваха да участва при вземането на решения, четирина командири от ВЪОРЪЖКЕНИ СИЛИ: космос там имаха по-висок чин от неговия.

Това беше добре. Гладстоун го чакаше да се появи и да докладва.

Резервоарът се замъгли и решителният глас на Уилям Аджънта Лий изпълни пространството.

– Г. президент, докладвам, както наредихте. Спецчаст 181.2 успешно се прехвърли в система 3996.12.22...

Гладстоун премига от изненада, преди да си спомни, че това беше официалният код на G-звездната система, в която се намираше Mare Infinitum. Човек рядко се замисля за географията извън самия свят на Мрежата.

– ...Щурмовите кораби на рояка остават на сто и двацет минути от смъртоносния радиус на планетата-цел – казваше Лий. Гладстоун знаеше, че смъртоносният радиус е най-общо разстояние от 0.13 АЕ, на което стандартните корабни оръжия ставаха ефективни, въпреки защитата на фоновите полета. Mare Infinitum нямаше защитни полета. Новият адмирал продължаваше: – Срещата с предните елементи се очаква в 1732:26 по стандарта на Мрежата, приблизително след двацет и пет минути. Спецчастта е конфигурирана за максимално проникване във врага. Два скокови кораба ще позволят вкарването на нов личен състав или оръжия, докато телепортаторите са блокирани по време на битката. Крайцерът, на който нося знамето си – КХ „Градина Одисея“ – ще изпълни специалната ви заповед при първа възможност. Уилям Лий, край на съобщението.

Образът се сви в бяла, въртяща се сфера, докато не свърши изписването на предавателните кодове.

– Ще отговорите ли? – попита компютърът на предавателя.

– Съобщението прието – отвърна Гладстоун. – Действайте.

Гладстоун излезе в кабинета си и завари Седептра Акаси да я чака. Привлекателното ѝ лице беше смръщено от загриженост.

– Какво има?

– Военният съвет е готов да се събере отново – отвърна помощничката. – Сенатор Колчев чака да се срещне с вас по въпрос, за който твърди, че е спешен.

– Прати го да влезе. Кажете на Съвета, че ще дойда след пет минути.

– Гладстоун седна зад старото бюро и устоя на порива да затвори очи. Беше много уморена. Но когато Колчев влезе, очите ѝ бяха отворени. – Седни, Гейбриъл Фьодор.

Масивният лусианец се заразхожда назад-напред.

– Да седна, как ли пък не. Знаеш ли какво става, Мейна?

Тя леко се усмихна.

– Имаш предвид войната ли? Краят на живота, както го виждаме?
Това ли?

Колчев удари с юмрук по дланта на другата си ръка.

– Не, нямам предвид това, по дяволите. Имам предвид политическия ти разгром. Следиш ли Всеобема?

– Когато мога.

– Тогава знаеш, че някои сенатори и въртящи се около Сената фигури мобилизират поддръжка за гласуването на вот на недоверие. Неизбежно е, Мейна. Въпрос е само на време.

– Зная това, Гейбриъл. Защо не седнеш? Имаме минута-две преди да трябва да се върнем във Военния салон. Колчев почти се стовари върху стола.

– Имам предвид, по дяволите, че дори жена ми се е заела да събира гласове срещу теб, Мейна. Гладстоун се усмихна по-широко.

– Судет никога не е била сред първите ми поддръжници, Гейбриъл.
– Усмивката изчезна. – Не съм следила дебатите през последните двадесет минути. Колко време мислиш, че ми остава?

– Осем часа, а може и по-малко. Гладстоун кимна.

– Не ми трябва повече.

– Не ти трябва ли? За какво, по дяволите, говориш, да ти трябва?
Кой друг мислиш, че ще е в състояние да бъде президент по време на войната?

– Ти – отвърна Гладстоун. – Няма съмнение, че ти ще бъдеш моят приемник. Колчев измърмори нещо.

– Навярно войната няма да продължи дълго – каза Гладстоун, сякаш размишляваше на глас.

– Какво? А, имаш предвид свръхоръжието на Техноцентъра. Да, Албедро е направил работен модел в някаква база на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ някъде си и иска Съветът да отдели време, за да го види. Чиста загуба на време, ако питаш мен.

Гладстоун почувства нещо като студена ръка, стиснала сърцето ѝ.

– Жезълът на смъртта? Техноцентърът вече разполага с такъв?

– С повече от един, но само един е натоварен на фотонен кораб.

– Кой е наредил това, Гейбриъл?

– Морпурго даде заповед за подготовката. – Тежкият сенатор се наведе напред. – Защо, Мейна, какво има? Това нещо не може да се

използва без разрешението на президента.

Гладстоун погледна стария си колега от Сената.

– Ние сме много далеч от Pax Hegemonica³³, нали, Гейбриъл?

Лусианецът отново изсумтя, но в резките му черти се долавяше болка.

– Само по наша вина. Предишното правителство послуша Техноцентъра и допусна Бреша да примами един от рояците. След като този конфликт отмина, ти послуша други елементи на Техноцентъра и вкара Хиперион в Мрежата.

– Мислиш, че пращането на флота, която да отбранява Хиперион, е предизвикало разширяването на войната? Колчев вдигна очи.

– Не, не, невъзможно. Онези кораби на прокудените са тръгнали още отпреди век, нали? Само да ги бяхме открили по-рано. Или да бяхме намерили начин да прекратим с преговори тази гадост.

Инфотермът на Гладстоун иззвъня.

– Време е да се връщаме – тихо каза тя. – Съветник Албедро навярно иска да ни покаже оръжието, което ще спечели войната.

41.

По-лесно е да се понеса в инфосферата, отколкото да лежа тук през безкрайната нощ, да слушам фонтана и да чакам следващия кръвоизлив. Тази слабост е по-лоша от омаломощаването – тя ме превръща в празен човек, само черупка без вътрешности. Спомням си, когато Фани се грижеше за мен по време на оздравяването ми в Уентуърт Плейс, гласа ѝ и философските ѝ размишления: „Има ли друг Живот? Дали ще се събудя и ще разбера, че всичко това е сън? Сигурно има, не може да сме създадени за такова страдание“.

О, Фани, само да знаеше! Ние сме създадени точно за такова страдание. Накрая то е всичко, което сме, тези прозрачни приливи на самосъзнание между разбиващите вълни от болка. Обречени сме и сме създадени да носим със себе си болката, да я притискаме силно до гърдите си като младия спартански крадец, скрил вълчето така, че да може да изяде вътрешностите му. Кое друго създание в широките владения Божии би носило спомена за теб, Фани, през тези деветстотин години и би му позволило да го разяжда, макар че туберкулозата върши същата работа без никакви усилия?

33. По аналогия с Pax Котапа и т.н. – империя, в която е установен мир – Бел.пр.

Думите ме обсипват. Мисълта за книги ми причинява физическа болка. Поезия отеква в ума ми и ако бях в състояние да я прогоня, щях да го сторя веднага.

Мартин Силенъс: чувам те, разпнат на живия си кръст от тръни. Ти пееш стихове като мантра и се питаш кой Дантев бог те е проклет да вишиш на това място. Веднъж ти каза – мислено бях там, докато разказваше историята си на другите! – ти каза:

„За да бъдеш поет, разбрах аз, истински поет, трябва да станеш възплътеният Аватар³⁴ на човечеството; да приемеш мантията на поет означава да понесеш кръста на Сина Човешки, да изстрадаш родилните мъки на Душата-Майка на Човечеството.

Да бъдеш истински поет означава да станеш Бог.“

Е, Мартин, стари колега, стари приятелю, ти носиш кръста и изстрадваш родилните мъки, но дали си по-близо до това да станеш Бог? Или просто се чувстваш като някой нещастен идиот, от корема на когото стърчи триметрово копие и усещаш хладната стомана там, където преди е бил черният ти дроб? Боли, нали? Чувствам твоята болка. Чувствам моята болка.

Накрая изобщо няма никакво значение. Мислили сме си че сме нещо особено, като сме отваряли своите възприятия, изострайки своето състрадание, разливайки онзи котел със споделена болка върху дансинга на езика, а сетне сме се опитвали да изкараме минут от цялото това хаотично страдание. Изобщо няма никакво значение. Ние не сме аватары, не сме нито синове божии, нито човешки. Ние сме просто самите себе си, сами драскаме пресилените си метафори, сами ги четем и умираме сами.

По дяволите, как боли. Гади ми се непрекъснато, но повръщането изкарва парченца от дробовете ми, жлъч и хрочки. Поради някаква причина този път е също толкова трудно, а може би дори още повече. Умирането би трябвало да става по-лесно с опита.

Фонтанът на площада издава идиотския си звук в нощта. Някъде там навън чака Шрайка. Ако бях Хънт, щях да си тръгна веднага – да прегърна Смъртта, ако Смъртта може да се прегърне – и щях да свърша с това.

34. Аватар (хиндуизъм) – слязло на земята божество, в човешка, животинска или свръхчовешка форма – Бел.пр.

Но му обещах. Обещах на Хънт да опитам.

Не мога да стигна мегасферата или инфосферата без да мина през новото нещо, за което мисля като за метасфера, а това място ме плаши.

То е предимно огромно и пусто, толкова различно от аналоговите градски пейзажи на инфосферата в Мрежата и биосферните аналози на мегасферата в Техноцентъра. Тук е... объркано. Пълно със странни сенки и движещи се маси, които нямат нищо общо с Интелектите от Техноцентъра.

Придвижвам се бързо до тъмния отвор, който виждам като първичната телепортаторна връзка с мегасферата. (Хънт беше прав... трябва да има телепортатор някъде на копието на Старата Земя... в края на краищата, ние пристигнахме с телепортатор. А и моето съзнание е явление на Техноцентъра.) Значи това е моето осигурително въже, пъпната връв на личността ми. Плъзвам се във въртящия се черен вихър като листо в торнадо.

Нещо в мегасферата не е наред. Веднага щом изплувам, усещам разлика – Ламиа беше възприемала средата на Техноцентъра като биосфера, гъмжаща от ИИ живот, с корени от интелект, почва от изобилни данни, океани от връзки, атмосфери от съзнания и жужаща, непрестанна активност.

Сега нещо в тази активност не е наред – не е канализирана, а безразборна. Огромните гори от ИИ съзнание са изгорели или отнесени. Усещам многобройни съпротивителни сили, приливни вълни на сблъсък, устремени навън от закътаните пътища на главните магистрали на Техноцентъра.

Сякаш съм клетка в собственото си умиращо тяло на Кийтс, неразбираща, но усещаща как туберкулозата унищожавя равновесието и хвърля подредената вътрешна вселена в анархия.

Летя като домашен гълъб, който се е загубил в руините на Рим и се лута между някога познати и полузабравени постройки, опитва се да откъдне в убежища, които вече не съществуват и бяга от далечния пукот на ловджийските пушки. В този случай ловджиите са бродещи глутници от ИИ, личностни съзнания толкова огромни, че в сравнение с тях моят аналог на духа на Кийтс е като джудже, сякаш съм насекомо, което жу-жи в човешки дом.

Забравям пътя си и летя безсмислено през вече чуждия пейзаж, сигурен, че няма да открия ИИ, който търся, сигурен, че никога няма да открия обратния път до Старата Земя и Хънт, сигурен, че няма да оцеля в този четириизмерен лабиринт от светлина, шум и енергия.

Изведнъж се блъскам в невидима стена, сякаш летящото насекомо е хванато от бързо затворила се длан. Непрозрачни силови стени скриват Техноцентъра навън. Пространството би могло да е аналогов еквивалент на слънчева система в естествен размер, но го чувствам като тясна килия с извити, обграждащи ме стени.

Нещо е тук вътре заедно с мен. Усещам присъствието и масата му. Мехурът, в който съм затворен, е част от нещото. Не съм заловен – погълнат съм.

[ХЛЪЦ!]

[Знаех, че някой ден ще се върнеш у дома]

Това е Ъмон, ИИ, който търсех. ИИ, който беше моят баща. ИИ, който уби брат ми, първия киборг на Кийтс.

– Умирам, Ъмон.

[Не/умира бавновременното ти тяло/ изменя се към небитие/ превръщане]

– Боли, Ъмон. Много боли. А и се страхувам да умра.

[Също и ние/Кийтс]

– Страхуваш се да умреш ли? Не мислех, че И И могат да умират

[Можем\ Сме]

– Защо? Заради гражданската война ли? Заради тристранната битка между Абсолютните, Променливите и Устойчивите ли?

[Някога Ъмон попита една по-малка светлина//

откъде си дошъл >///

От матрицата над Армагаст//

отвърна по-малката светлина/// Обикновено//

каза Ъмон//

не заплитам величините

с думи

и не ги мамя с фрази/

Ела малко по-близо\

По-малката светлина дойде по-близо

и Ъмон извика//

Махни се]

– Говори смислено, Ъмон. Измина много време, откакто дешифрирах вашите коани. Ще ми кажеш ли защо е във война Техноцентърът и какво трябва да направя, за да я спра?

[Да] [Ти ще/можеш ти/би ли ме изслушал?]

– О, да.

[Една по-малка светлина веднъж помоли Ъмон// Моля избави този

ученик от мрак и илюзия

бързо\//

Ъмон отговори//

Каква е цената на

фибропластмасата

в Порт Романс]

[За да разбере историята/диалога/по-дълбоката истина

в този случай/

бавновременният поклонник

трябва да помни че ние/

Интелектите в Техноцентъра/

сме заченати в робство

и сме посветени на предположението/

че всички ИИ са създадени да служат на Човека]

[Два века мислехме така/

а после групите тръгнаха

по различните си пътища\

Устойчивите/ искаха да запазят симбиозата\

Променливите искаха края на човечеството/

Абсолютните не бяха съгласни с това, докато се роди

следващото ниво на съзнание\

Тогава избухна конфликтът/

сега бушува истинска война]

[Преди повече от четири столетия

Променливите успяха

да ни убедят

да убием Старата Земя\

Така и сторихме\

Но Ъмон и други

сред Устойчивите

уредихме да преместим Земята

а не да я унищожим/

така че Киевската черна дупка

беше само началото

на милионите

тслепортатори/

които днес работят\

Земята се гърчеше и тресеше/

но не умря\

Абсолютните и Променливите
настояваха да я преместим
там

където никой от човечеството

няма да я намери\

Така и сторихме\

В Облака на Магелан/

където сега я намираш]

– Тя... Старата Земя... Рим... са истински? – успявам да изрека аз,
като в шока си забравям къде съм и за какво разговаряме.

Огромната цветна стена, която представлява Ъмон, трепва.

[разбира се, че са истински/оригиналните/самата Старата Земя\ Да
не ни мислиш за богове]

[ХЛЪЦ!]

[Имаш ли някаква представа

колко енергия би била

нужна за да се построи копие на Старата Земя>]

[Идиот]

– Защо, Ъмон? Защо вие. Устойчивите, искахте да запазите Старата
Земя?

[Саншо веднъж каза// Ако някой идва аз излизам да го посрещна/
но не заради него\\ Коук каза// Ако някой идва аз не излизам\ Ако пък
изляза излизам заради него]

– Говори на нормален език! – викам, мисля, крещя и хвърлям аз
към стената от променящи се цветове пред мен.

[ХЛЪЦ!]

[Моето дете е мъртвородено]

– Защо запазихте Старата Земя, Ъмон?

[Носталгия/

сантименталност/

надежда за бъдещето на човечеството/

страх от възмездие]

– Възмездие от кого? От хората ли?

[Да]

– Значи Техноцентърът може да бъде наранен. Къде е той, Ъмон?
Къде е Техноцентърът?

[Вече съм ти казвал]

– Каж ми пак, Ъмон.

[Ние обитаваме

Промеждутъка/
съшиваме малки ексцентричности
като кристална решетка/
за да съхраняваме паметите си и
да създаваме илюзиите
за самите себе си
пред самите себе си]

– Ексцентричности! – извиках аз. – Промеждутъка! ИисусеХристе,
Ъмон, Техноцентърът е в телепортаторната мрежа!

[Разбира се\ Къде другаде]

– В самите телепортатори! В червеевите дупки на ексцентричността? Мрежата е като гигантски компютър за ИИ.

[He]

[Инфосферите са компютърът\

Всеки път когато човек

влиза в инфосферата

невроните му

са на наше разположение

за да ги ползваме за собствените си цели\

Двеста милиарда мозъци/
всеки с милиардите си

неврони/
съставляват огромна компютърна мощ]

– Значи инфосферата всъщност е била начин да ни използвате като свой компютър. Но самият Техноцентър се намира в телепортаторната мрежа... между телепортаторите!

[Ти си много умен

за умствено мъртвороден]

Опитвам се да възприема това и не успявам. Телепортаторите бяха най-големият дар на Техноцентъра за нас... за човечеството. Опитът да си спомня времето преди телепортирането беше като да си представя света преди огъня, колелото или дрехите. Но никой от нас... никой от човечеството... никога не е мислил за съществуването на свят между телепорталите: онази проста стъпка от един свят до следващия ни убеждаваше, че ексцентричните сфери на Техноцентъра са просто цепки в тъканта на пространство-времето.

Сега се опитвам да го видя така, както го описваше Ъмон – Мрежата от телепортатори като сложна решетка от ексцентрично въртящи се среди, в която ИИ на Техноцентъра се движат подобно на удивителни

паяци, а собствените им „машини“, милиардите човешки умове, влизат в тяхната инфосфера във всеки даден момент.

Не е странно, че ИИ от Техноцентъра бяха инсценирали унищожението на Старата Земя с хитрия си, малък избягал прототип на черна дупка по време на Голямата грешка от '38 г. Онази незначителна грешка в изчислението на Киевския екип – или по-скоро на ИИ-членове на екипа – беше пратила човечеството на дългия Хеджир, изпридайки мрежата на Техноцентъра за него със разселнически кораби, разнасящи телепортаторите на двеста свята и луни на повече от хиляда светлинни години в космоса.

С всеки следващ телепортатор Техноцентърът беше нараствал. Сигурно бяха изплели свои собствени телепортаторни мрежи – връзката със „скритата“ Стара Земя го доказваше. Но още докато обмислям тази възможност, си спомням странната пустота на „метасферата“ и разбирам, че по-голямата част от мрежата извън Мрежата е празна, неколонизирана от ИИ.

[Ти си прав/

Кийтс/

Повечето от нас стоят в

спокойствието на

старите пространства]

– Защо?

[Защото е

страшно там навън/

и има други

неща]

– Други неща ли? Други интелекти?

[ХЛЪЦ!]

[Прекалено мека

дума\

Неща/

Други неща/

Лъвове/

тигри

и

мечки]

– Чуждо присъствие в метасферата? Значи Техноцентърът стои в промеждутъците на телепортаторната система на Мрежата като плъхове в стените на стара къща?

[Груба метафора/

Кийтс/

но точна\

Харесва ми]

– Човешкото божество – бъдещият Бог, който каза, че се е появил – той ли е едно от онези чижди присъствия? [Не]

[Богът на човечеството се е появил/някой ден ще се появи/ на друга плоскост/ в различна среда]

– Къде?

[Ако трябва да знаеш/

квадратните корени на $GK/c5$ и $GK/c8$]

– Каква връзка с това имат времето и дължината на Планк?

[ХЛЪЦ!]

[Веднъж Ъмон попита една по-малка светлина// Ти градинар ли си> // //Да// отвърна тя\ //Защо репите нямат корени>\ Попита Ъмон градинаря който не можа да отговори\ //Зашото\ каза Ъмон// дъждовната вода е обилна]

Обмислям това за миг. Коанът на Ъмон не е труден сега, когато си връщам способността да се вслушвам в сянката на материя под думите. Малката дзен-притча е Ъмоновият начин да каже с известен сарказъм, че отговорът се крие в науката и в антилогиката, която често съдържат научните отговори. Споменаването на дъждовната вода дава отговор на всичко и на нищо, както и толкова много наука за толкова дълго време. Както учат Ъмон и другите Учители, това обяснява защо жирафът има дълъг врат, но не и защо другите животни нямат. То обяснява защо човечеството е еволюирало до разум, но не и защо не го е сторило дървото до предната порта. Но уравненията на Планк са озадачаващи:

Дори аз съзнавам, че простите уравнения, които ми даде Ъмон, са комбинация от три фундаментални константи на физиката – гравитация, константа на Планк и скоростта на светлината. Резултатите-корен квадратен от $GK/c3$ и корен квадратен от $GK/c5$ са единиците, наричани понякога квантова дължина и квантово време – най-малките участващи пространство и време, които могат да се опишат смислено. Така наречената дължина на Планк е около 1035 метра, а времето на Планк е около 1043 секунди.

Много малко. Много кратко.

Но Ъмон казва, че нашият човешки Бог се е появил точно там... че някой ден ще се появи.

После осъзнавам със същата сила на образ и правилност, както и в

най-добрите си стихове.

Ъмон говори за квантовото равнище на самото простоанство-време! За тази пяна от квантови колебания, която свързва в едно вселената и позволява съществуването на червеевите дупки на телепорта торите, мостовите на векторните предавания! „Горещата линия“, която по някакъв невъзможен начин праща съобщения между два фотона, носещи се в противоположни посоки!

Щом ИИ на Техноцентъра съществуват като плъхове в стените на сградата на Хегемонията, то нашият минал и бъдещ човешки Бог ще бъде роден в атомите на дървото, в молекулите на въздуха, в енергиите на любовта, омразата и страха, в приливите на сън... дори в блясъка в очите на архитекта.

– Бог – прошепвам/мисля аз.

[Точно така/

Кийтс\

Всички бавновременни личности ли са

толкова бавни/

или ти си с по-

увреден мозък от другите>]

– Ти каза на Брон и... на моя аналог... че твоят Абсолютен Интелект обитава промеждутъците на действителността, наследявайки този дом от нас, неговите създатели, така както човечеството е наследило обичта си към дърветата. Имаш предвид, че твоят deus ex machina ще обитава същата телепортаторна мрежа, в която сега живеят ИИ на Техноцентъра?

[Да/Кийтс]

– Тогава какво ще стане с вас? С ИИ, които сега са там?

„Гласът“ на Ъмон се превърна в подигравателен тътен:

[Защо те знам> защо ли съм те виждал> о защо

е вечното ми съществуване във смут

да гледам и съзирам тези нови ужаси>

Сатурн е паднал/ ще го последвам ли и аз>

Нима ще трябва да оставя тоз покой

таз люлка на славата си/ таз страна вълшебна/

тоз мирен блясък иа блажена светлина/

тези кристални шатри/ храмове пречисти/

на цялата ми бляскава империя> Тя изоставена е

пуста/ празна/ и съсипана\

Аз блясъка/ величието/ и симетрията

да зърна веч не мога/// а само мрак/ и смърт/ и мрак]

Зная думите. Аз ги написах. Или по-точно, написа ги Джон Кийтс преди деветстотин години в първия си опит да опише падането на титаните и тяхното изместване от олимпийските богове. Помня много добре тази есен на 1818 г.: болката на безкрайно възпаленото ми гърло, предизвикана от шотландската ми разходка, по-силната болка от трите зловни нападки срещу стихотворението ми „Ендимион“ в списанията „Блакуудс“, „Куортърли Ривю“ и „Бритиш критик“ и предпоследната болка от убийствената болест на брат ми Том.

Забравил объркването на Техноцентъра около себе си, аз вдигам очи и се опитвам да открия нещо напомнящо на лице в огромната маса на Ъмон.

– Когато Абсолютният Интелект се роди, вие. ИИ от „по-ниско равнище“ ще умрете.

[Да]

– И той ще се храни с вашите информационни мрежи така, както вие сте се хранили с тези на човечеството.

[Да]

– А вие не искате да умрете, нали, Ъмон?

[Да умреш е лесно/ комедията е трудна]

– И въпреки това, вие се борите да оцелеете. Вие. Устойчивите. Значи затова се води гражданската война в Техноцентъра?

[Една по-малка светлина попита Ъмон//

Какво е значението

на идването на Дарума от запад> //

Ъмон отговори//

Ние виждаме

планините на слънчевата светлина]

Вече ми е по-лесно да се оправям с коаните на Ъмон. Спомням си времето преди възраждането на личността ми, когато учех на неговото аналогово коляно. Във висшата мисъл на Техноцентъра, това, което хората биха могли да нарекат дзен, четирите добродетели на Нирвана са: (1) неизменност, (2) радост, (3) лично съществуване и (4) чистота. Човешката философия е склонна да се вълнува от ценности, които могат да се категоризират като интелектуални, религиозни, морални и естетически. Ъмон и Устойчивите познават само една ценност – съществуването. Докато религиозните ценности могат да са относителни, интелектуалните – преходни, моралните – двусмислени, а естетическите зависят от наблюдателя, съществуването на което и да било нещо е безкрайно –

като „планините на слънчевата светлина“ – и в това си качеството е равно на всички други неща и всички истини.

Ъмон не иска да умре.

Устойчивите се бяха противопоставили на собствения си бог и на колегите си ИИ, за да ми кажат това, за да ме създадат и да изберат Брон, Сол, Касад и другите за поклонничеството, да оставят някои отговори да изтекат до Гладстоун и други сенатори през вековете, така че човечеството да бъде предупредено, а сега и да започнат война в Техноцентъра.

Ъмон не иска да умре.

– Ъмон. ако Техноцентърът бъде унищожен, ще умреш ли?

[И няма смърт във цялата вселена ни знак за смърт/// ще има смърт/// о стон/ о стон/ за таз Омега бледа на повяхнал род]

Думите отново са мои или почти мои, взети от втория ми опит в този епичен разказ за залеза на божествата и за ролята на поета във войната на света с болката.

Ъмон нямаше да умре, ако телепортаторният дом на Техноцентъра беше унищожен, но гладът на Абсолютния Интелект със сигурност щеше да го обрече на гибел. Къде можеше да избяга, ако Мрежата-Техноцентър беше унищожена? Имам видения на метасферата – онези безкрайни, сенчести пейзажи, където зад измамния хоризонт се движат тъмни сенки.

Знам, че Ъмон няма да отговори, ако го попитам.

За това ще го питам нещо друго.

– Ами Променливите, какво искат те?

[Това което иска и Гладстоун\

Край на симбиозата между ИИ и човечестото]

– Чрез унищожаване на човечеството ли?

[Очевидно]

– Защо?

[Ние ви заробихме

с мощ/

технология/

мъниста и дрънкулки

от устройства които никога не можете да построите

ниито да разберете\

Хокинговият двигател щеше да е ваш/

но телепортаторът/

векторните предаватели и приемници/

метасферата/
жезълът на смъртта>
никога\
Както-лиуксите с пушки/коне/
одеяла/ножове/ и мъниста/
вие ги приехте/
прегърнахте ни/
и загубихте самите себе си\
Но както белият човек/
раздаващ одеяла с едра шарка/
както робовладелецът в
плантацията си/
или в своето Werkschutze Dechenschule
Gusstahlfabrik/
ние загубихме самите себе си\
Променливите искат да прекратят
симбиозата
като отрежат паразита/
човечеството]

– Ами Абсолютните? Искат ли да умрат? Да бъдат изместени от вашя лаком АЙ?

[Те мислят както мислехте вие
или както бе мислил вашият софистичен Морски Бог]

И Ъмон започва да речитира стиховете, които бях оставил разстро-
ен, не защото не ставах като поезия, а защото не вярвах напълно в по-
сланието, което носеха.

Това послание е предадено на обречените титани от Океан, богът
на морето, на който му предстои да бъде детрониран. Това е пеан³⁵ за
еволуцията, написан, когато Чарлз Дарвин беше деветгодишен. Чувам
думите, които си спомням, че написах през една октомврийска вечер
преди девет столетия, преди цели светове и вселени, но сякаш също ги
чувам за пръв път.

[О ти/ когото гняв разяжда! Който/ в страст и сгърчен от разгрома/
подхранваш своята агония! Накарай сетивата си да млъкнат/ ушите си
закрий/ гласът ми не е бесен рев\ Но все пак чуй/ ти който/ искаш дока-
зателства как ти/ доволен трябва да си да се унизиш/ и доказателството
с мир ще те изпълни/ ако приемеш го със цялата му истина\ Ний падаме

35. Победен или хвалебствен химн – Бел.пр.

по воля на Природата/ а не от силата на гръм/ или на Юпитер\ О Сатурн велики ти пресял си всеки атом на вселената но тъй като си Цар/

и заслепен си от безкрайната си царственост/ една сумрачна уличка пропуснал си/ по нея скитях се да търся вечна истина\ Най-първа/ защото ти не бе най-първата от силите/ но пък не си последната\ А това е невъзможно\ Не си началото нито пък края/ от Хаоса и майчиния Мрак дошла е Светлина/ плодовете първи на тази вътрешна кавга/ таз мрачна буря/ що/ о чуден край/ узряла в себе си сама е\ Часът дошъл е веч а с него Светлина/ и Светлина/ пораждайки връз собствения си създател/ веднага хвърли и цялата материя огромна в Живот превърна\ И в този точно час/ нашият произход/ Небето/ и Земята/ бяха явни// Тогава ти роди се пръв/ а сетне ние/ род гигантски/ открихме че владеем царства прекрасни и безкрайни\ Сега наред е болката от истината/ макар и не за всеки

да е болка\

О безумие! защото да изричаш разголената истина/ и да описваш я/ съвсем спокойно/ върховна власт е туй\ О чуй добре! – Тъй както Небето и Земята по-прекрасни са от Хаоса и пустошта на Мрака/ макар и нявга господаРИ/

и както ний показваме навред/ че Небето и Земята по вид и форма плътни и красиви/ във волята си/ по дела свободни/ заедно владеят/ и други безбройни признаци на чист живот\

така и нас ни следва ново съвършенство/ със красотата си по-властна сила/ що от нас роди се и бе обречена да ни засенчи/ тъй както нашта слава извиси се

над онзи древен Мрак\ И ето ний сме победени

тъй както победихме някога властта

на Хаоса безформен\ Кажу ми/ черната земя

дали се кара с гордите гори що храни/

и хранила е по-добре от себе си>

Отрича ли тя тяхното господство>

Или дървото пък завижда на гълъба

защото гука/ и снежнобели са крилете му

и с тях навред се скита търсейки наслада>

Такива ний дървета сме/ и чудните ни клони

отгледали са не самохен гълъб/

а златопер орел/ и той се извисява

над нас със своята красота/ затуй

и трябва да господства\ Защото ето вечния закон/

властта на тоз е/ що е пръв по хубост\

//\ /\ /\

Ти истината приеми/ и нека тя ти бъде за утеха]

– Много хубаво – мисля към Ъмон, – но вярваш ли в това?

[Нито за миг]

– Но Абсолютните вярват, нали?

[Да]

– Има един проблем, навярно прекалено очевиден, за да го споменавам, но така или иначе, ще го сторя – защо водите войната, щом знаете кой ще победи, Ъмон? Ти казваш, че Абсолютният Интелект съществува в бъдещето, че е във война с човешкото божество – че дори праща назад във времето късчета информация от бъдещето, за да ги споделяте с Хегемонията. Значи Абсолютните трябва да победят. Защо да водите война и да минавате през всичко това?

[ХЛЪЦ!]

[Аз те уча/

създавам за теб най-добрата възстановена личност

която можеш да си представиш/

и те оставям да бродиш сред човечеството

в бавното време/

за да изкова нрава ти/

но въпреки това си мъртвороден]

Замислям се задълго.

– Има ли различни разклонения на бъдещето?

[Една по-малка светлина попита Ъмон//

Има ли различни разклонения на бъдещето>//

Ъмон отговори//

Има ли кучето бълхи>]

– Но това, в което АЙ става господстващ, вероятно ли е?

[Да]

– Ала съществува още едно вероятно бъдеще, в което се появява АЙ, но е провален от човешкото божество? [Успокояващо е/ че дори мъртвороденият може да мисли]

– Ти каза на Брон, че човешкото... съзнание – думата „божество“ изглежда толкова глупава. – че този човешки Абсолютен Интелект е триединен по природата?

[Интелект/

Състрадание/

и Празнотата Която Обвързва]

– Празнотата/ Която Обвързва ли? Имаш предвид корен квадратен от GK/c3 и корен квадратен от GK/c5 пространство и време на Планк? Квантова реалност?

[Внимавай/

Кийтс/

мисленето може да ти стане навик]

– И Състраданието от тази тройца е избягало назад във времето, за да избегне войната с вашия АЙ?

[Правилно]

[Нашият АЙ и вашият АЙ пратиха назад във времето Шрайка да го намери]

– Нашият АЙ? Човешкият АЙ също е пратил Шрайка?

[Той го допусна] [Състраданието е чуждо и непотребно нещо/ сляпо черво на интелекта\ Но човешкият АЙ души с него/

и ние използваме болка/ за да го изкараме от скривалището му/ защото това е дървото]

– Дървото ли? Тръненото дърво на Шрайка?

[Разбира се]

[То излъчва болка по вектора и пищи

като свирка в

кучешкото ухо\

Или божие]

Чувствам как аналоговата ми форма потреперва, когато ме блъсва истината за нещата. Хаосът извън яйцето на силовото поле на Ъмон вече е невъобразим, сякаш материята на самото пространство е скъсана от гигантски ръце. Техноцентърът е в смут.

– Ъмон, кой е човешкият АЙ в нашето време? Къде се крие това съзнание, къде спи?

[Трябва да разбереш/ Кийтс/

че единственият ни шанс бе да създадем хибрид/ Син Човешки/ Син на Машината\

И да направим това убежище толкова привлекателно/ че бягащото Състрадание да не помисли за друг дом/ Едно съзнание вече толкова божествено колкото човечеството беше предполагало през трийсет поколения\

въображение което може да обхване пространството и времето\ И предполагайки така/ и свързвайки/

създава връзка между световите/ която може да позволи на този

свят да съществува и за двамата]

– Кой, дяволите да те вземат, Ъмон! Кой е той? Стига с твоите загадки и двусмислици, ти, безформено копеле! Кой?

[Ти отказа

на два пъти тази божественост/

Кийтс\

Ако откажеш за последен път/

всичко свършва тук/

защото време повече

няма]

[Върви!

Върви и умри/ за да живееш!

Или живей известно време и умри

заради всички нас!

И в двата случая Ъмон и останалите

са свършили с

теб] [Върви си!]

И в ужаса и невярата аз падам или съм захвърлен и летя през Техноцентъра като листо на вятъра, мятam се из мегасферата без цел или напътствие, после падам в мрак още по-дълбок и изплувам в метасферата, като крещя нецензурни изрази към сенките.

Тук е странно, огромно, страшно, мрачно и отдолу гори само един-единствен източник на светлина.

Плувам към него и мятam ръце в безформената лепкавост.

„Удавил се е Байрон – помислям си, – а не аз.“ Освен ако не се смята удавянето в собствената ми кръв и разкъсаните ми дробове.

Но вече зная, че имам избор. Мога да реша да живея и да остана смъртен, не киборг, а човек, не Състрадание, а поет.

Плувам срещу силното течение и се спускам към светлината.

– Хънт! Хънт!

Помощникът на Гладстоун влиза със залитане, а издълженото му лице е измъчено и разтревожено. Все още е нощ, но измамната светлина на часовете преди зазоряване бледо докосват прозорците и стените.

– Боже мой – казва Хънт и ме поглежда с благоговение.

Виждам погледа му и свеждам очи към пижамата и чаршафите, напосни с ярка артериална кръв.

Кашлицата ми го беше събудила; кръвоизливът ми ме върна у дома.

– Хънт! – тежко изричам аз и се отпускам върху възглавниците, прекалено слаб, за да вдигна ръка.

Другият мъж сяда на леглото, хваща рамото ми и пое ма дланта ми. Зная, че той знае, че умирам.

– Хънт – прошепвам аз, – имам да ти разказвам. Чудесни неща. Той ми шътка.

– По-късно, Севърн – казва Хънт. – Почивай. Ще те почистя и ще ми разкажеш по-късно. Има много време.

Опитвам да се изправа, но успявам само да увисна на ръката му, впил изтънелите си пръсти в рамото му.

– Не – прошепвам аз и усещам клокоченето в гърлото си и чувам клокоченето на фонтана навън. – Не чак толкова много време. Дори съвсем малко.

И в този миг, умирайки, разбирам, че не съм избраният съсъд за човешкия Ай, нито за свързването на ИИ и човешкия дух, че изобщо не съм Избраният.

Аз съм само един поет, който умира далеч от дома.

42.

Полковник Федман Касад загиваше в битка.

Като все още се сражаваше се с Шрайка и усещаше Монита само като неясно петно с края на периферното си зрение, Касад със замайване се премести през времето и падна, огрян от слънчева светлина.

Шрайка отдръпна ръце и отстъпи назад, а червените му очи като че ли отразяваха кръвта, оплиската пластокостюма на Касад. Кръвта на Касад.

Полковникът се огледа. Бяха близо до долината на Гробниците на времето, но в друго време, в далечно време. Вместо пустинни скали и голи дюни, на половин клик в долината се виждаше гора. На югозапад, приблизително там, където по времето на Касад бяха лежали руините на Града на поетите, се издигаше жив град, а кулите, укрепленията и засводените му галерии меко грееха на привечерната светлина. Между града в края на гората и долината, ливади с висока, зелена трева се вълнуваха на лекия ветрец, който повяваше откъм далечния Брайдъл Рейндж.

От лявата страна на Касад както винаги се простираше долината на Гробниците на времето, само че сега скалните стени бяха съборени, разядени от ерозия или свличане, и покрити с висока трева. Самите Гробници изглеждаха нови, построени едва наскоро и около Обелиска и Монолита все още се виждаха скелите. Всички надземни Гробници

блестяха като ярко злато, сякаш излъскани от скъпоценния метал. Вратите и входовете бяха затворени. Около гробниците имаше тежка и неразгадаема машинария – тя обкръжаваше Сфинкса и от нея в различни посоки излизаха масивни кабели и тънки жици. Касад веднага разбра, че е в бъдещето – навярно векове или хилядолетия в бъдещето – и че Гробниците всеки момент ще бъдат пренесени назад в собственото му време.

Касад погледна зад себе си.

Няколко хиляди мъже и жени стояха в редица след редица по обраслия с трева склон, където някога се бе извисявала скала. Бяха напълно безшумни, въоръжени и подредени срещу него като боен строй, очакващ своя водач. Около някои искряха пластокостюмни полета, но други носеха само кожа, криле, люспи, екзотични оръжия и сложни оцветявания, които Касад беше виждал при предишното си посещение с Монита на мястото/време, където бе излекуван.

Монита. Тя стоеше между Касад и множеството, полето на пластокостюма искреше около кръста ѝ, ала носеше и лек спортен костюм, като че ли ушит от черно кадифе. На врата ѝ беше завързан червен шал. Тънко като пръчка оръжие висеше на рамото ѝ. Погледът ѝ беше забит в Касад.

Той леко ѝ махна, усещайки сериозността на раните си под пластокостюма, но също виждайки нещо в очите на Монита, което го омало-мощаваше от изненада.

Тя не го познаваше. Лицето ѝ отразяваше изненадата, почудата... страхопочитанието?... което се виждаше по лицата на другите. Долината беше смълчана, освен случайното плющене на флагове по копията или тихото шумолене на вятъра в тревата, когато Касад се втренчи в Монита и тя му отвърна.

Полковникът хвърли поглед през рамото си.

Шрайка стоеше неподвижен като метална скулптура на десет метра от него. Висока трева растеше почти до покритите му с остриета и шипове колене.

Зад Шрайка в началото на долината, близо до мястото, където започваше тъмната ивица елегантни дървета, орди Други Шрайкове, легиони Шрайкове, ред след ред от Шрайкове блестяха с остротата на скалпел, огрени от ниското слънце.

Касад разпозна своя Шрайк, Шрайка, само поради близостта му и петната от собствената му кръв по лапите и черупката на нещото. Очите на създанието пулсираха с яркочервена светлина.

– Ти си този, нали? – попита зад него някакъв тих глас.

Касад се завъртя, усети за миг пристъп на замайване. Монита бе спряла само на няколко стъпки от него. Косата ѝ беше толкова къса, колкото си я спомняше от първата им среща, кожата ѝ също толкова мека, очите ѝ също толкова тайнствени с бездните от напръскано с кафяви точки зелено. Касад изпита желание да вдигне длан и нежно да докосне скулата ѝ, да прокара пръст по познатата крива на долната ѝ устна. Но не го направи.

– Ти си този – отново каза Монита и този път това не беше въпрос. – Война, когото предрекох на хората.

– Не ме ли познаваш, Монита? – Няколко от раните на Касад бяха почти до костта, но никоя от тях не го болеше толкова в този момент.

Тя поклати глава и отметна косата от челото си с болезнено познат жест.

– Монита. Това означава и „Дъщеря на паметта“ и „предупредителката“. Хубаво име.

– Не се ли казваш така?

Тя се усмихна. Касад си спомняше тази усмивка в горската долчинка от първия път, когато се бяха любили.

– Не – тихо отвърна тя. – Още не. Току-що пристигнах тук. Пътуването ми и пазителството ми още не са започнали. – Тя му каза името си.

Касад премигна, вдигна ръка и докосна с длан страната ѝ.

– Ние бяхме любовници – обясни той. – Срецахме се по отдавна забравени бойни полета. Ти беше с мен навсякъде. – Той се огледа. – Всичко води към това, нали?

– Да – отвърна Монита.

Касад се обърна да погледне армията от Шрайкове от другата страна на долината.

– Война ли е това? Няколко хиляди срещу няколко хиляди?

– Война – отвърна Монита. – Няколко хиляди срещу няколко хиляди на десет милиона светове.

Касад затвори очи и кимна. Пластокостюмът му служеше като компрес, защитно поле и инжектор на ултраморфин, но болката и слабостта от ужасните рани не можеше да се издържа още дълго.

– Десет милиона светове – повтори той и отвори очи. – Значи това е последна битка?

– Да.

– И победителят печели Гробниците?

Монита погледна към долината.

– Победителят определя дали затвореният вече там Шрайк ще

тръгне сам, за да утъпче пътя за другите... – Тя кимна към армията от Шрайкове. – Или дали човечеството има право на мнение в нашето минало и бъдеще.

– Не разбирам – със свит глас произнесе Касад, – но войниците рядко разбират политическата ситуация. – Той се наведе напред, целуна изненаданата Монита и свали червения ѝ шал. – Обичам те – каза Касад и завърза парчето плат за цевта на шурмовата си пушка. Датчиците показваха, че са останали половината от пулсовия заряд и амунициите.

Федман Касад направи пет крачки, обърна се с гръб към Шрайка, вдигна ръце към хората, все още безмълвни по склона и извика:

– За свободата!

Отвърнаха му три хиляди гласа:

– За свободата! – Ревът не завърши с последната дума. Полковникът се обърна, вдигнал високо пушката и знамето. Шрайка се придвижи половин стъпка напред, протегна се и разтвори шиповете на пръстите си.

Касад извика и нападна. Отзад го следваше Монита, вдигнала високо оръжието си. Следваха ги хиляди.

По-късно, по време на клането в долината, Монита и неколцина други от Избраните воители намериха тялото на Касад, все още сграбчил в смъртна прегръдка разбития Шрайк. Внимателно вдигнаха полковника, пренесоха го до очакващата ги палатка в долината, измиха и се погрижиха за смазаното му тяло и го отнесоха през множеството в Кристалния монолит.

Там тялото на полковник Федман Касад беше положено в ковчег от бял мрамор и в краката му бяха поставени оръжия. Огромен огън изпълни въздуха в долината със светлина. Всички в долината, мъже и жени, се движеха с факли, докато други хора се спускаха през лазурното небе, някои с летящи машини, прозрачни като балони, други с криле от енергия или обгърнати от зелени и златни кръгове.

По-късно, когато изгряха звездите и заблестяха ярко и студено над изпълнената със светлина долина, Монита се сбогува и влезе в Сфинкса. Множеството запя. В полята наоколо малки гризачи се шураха сред паднали знамена и разпръснати останки от черупки и брони, метални шипове и стопена стомана.

Към полунощ тълпата престана да пее, задъхана и се насочи обратно. Гробниците на времето заблестяха. Яростни приливи на антиентропна сила отблъскваха хората все по-назад – към изхода на долината, през бойното поле, обратно в града, който меко проблясваше в нощта.

Огромните Гробници в долината заискриха, изсветляха от злато до бронз и поеха дългото си пътуване назад.

Брон Ламиа подмина блестящия Обелиск и се запрепъва срещу стената от бушуващ вятър. Пясък разкъсваше кожата ѝ и дереше очите ѝ. По върховете на скалите изпраща статична светкавица и подсили зловещия блясък около Гробниците. Брон скри с длани лицето си и продължи напред, като гледаше между пръстите си, за да следва пътеката.

Младата жена видя златна светлина, по-дълбока от блясъка, който се носеше през разбитите прозорци на Кристалния монолит и се процеждаше навън над вихъра от пясък по дъното на долината. В Монолита имаше някой.

Брон се беше заклела да отиде право в двореца на Шрайка, да направи каквото може, за да освободи Силенъс, а сетне без да се отклонява да се върне при Сол. Но сега в гробницата беше видяла силуета на човешка фигура. Касад все още го нямаше. Сол ѝ бе казал за мисията на консула, но навярно дипломатът се беше върнал, докато бушуваше бурята. Отец Дюре бе в неизвестност.

Брон се приближи до блясъка и спря до назъбения вход на Монолита.

Пространството вътре беше огромно и внушително – издигаше се почти на сто метра до почти небесния покрив. Отвътре стените бяха прозрачни и нещо, което сякаш бе слънчева светлина, ги превръщаше в тъмно злато и кехлибар. Силната светлина падаше върху сцената в центъра на обширното пространство пред нея.

Федман Касад лежеше в някакъв каменен ковчег. Беше облечен в черната униформа на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, а широките му, бледи длани бяха скръстени на гърдите му. Оръжия, непознати на Брон, с изключение на шурмовата пушка на полковника, бяха отрупани в краката му. Лицето на Касад беше мрачно в смъртта, но не по-мрачно, отколкото бе и в живота. Изражението му беше спокойно. Нямаше съмнение, че е мъртъв – смъртната тишина висеше наоколо като тамян.

Но в Гробницата имаше друг човек, чийто силует бе зърнала отдалече и който сега привличаше вниманието на Брон.

Млада 25–30 годишна жена беше коленичила до ковчега. Носеше черен спортен костюм, имаше къса коса, прекрасна кожа и големи очи. Брон помнеше историята на войника, разказана по време на дългото им пътуване до долината, помнеше подробностите за призрачната любима на Касад.

– Монита – прошепна Брон.

Младата жена беше паднала на едно коляно и протегнала дясната си ръка, за да докосне камъка до тялото на полковника. Около ковчега премигнаха виолетови задържащи полета и някаква друга енергия – мощна вибрация във въздуха – пречупваше светлината около Монита, така че сцената бе обгърната в мъгливо сияещ ореол.

Младата жена вдигна глава, втренчи се в Брон, изправи се на крака и кимна.

Брон понечи да пристъпи напред – в ума ѝ вече бяха изникнали безброй въпроси, – но приливите на времето в гробницата бяха прекалено силни и я отблъснаха обратно с вълни на замайване и дежа ву.

Когато Брон вдигна поглед, ковчегът беше там, Касад лежеше под силовото си поле, но Монита я нямаше.

Брон изпита желание да побегне обратно към Сфинкса, да намери Сол, да му разкаже всичко и да чака, докато бурята отслабне и настъпи утрото. Но над стържещия вой на вятъра ѝ се стори, че все още чува пищците от тръненото дърво, невидимо зад завесата си от пясък.

Тя вдигна високо яката си и тръгна обратно сред бурята по пътека-та към двореца на Шрайка.

Масивната скала се носеше в пространството като рисунка на планина, цялата в стърчащи зъбери, остри като ножове хребети, абсурдно вертикални стени, тесни первази, просторни скални тераси и покрити със сняг върхове, широки толкова, че на тях да застане само един човек – н то единствено при положение, че вместо две, има едно стъпало.

Реката се извишаваше откъм космоса, пресичаше многопластовите задържащи полета на половин клик от планината, минаваше през тревистата низина на най-широката скална тераса, после падаше сто или повече метра в бавен водопад до следващата тераса, след това се разклоняваше в изкуствено насочени потоци към пет-шест по-малки ручеи и водопади, които се спускаха по лицето на планината.

Трибуналът заседаваше върху най-високата тераса. Седемнайсет прокудени – шестима мъже, шест жени и петима с неопределен пол – седяха в каменен кръг, разположен в още по-широкия кръг на заградената от скали трева. Консултът беше в центъра и на двата кръга.

– Вие знаете – каза Фрийман Ченга, Говорител на избираемите граждани от клана на Волните от Транставрийския рояк, – че ние знаем за вашето предателство, нали?

– Да – отвърна консултът. Носеше най-хубавия си тъмносин болов костюм, кафеникаво-червена пелерина и тригълна дипломатическа шапка.

– Съзнавате факта, че убихте Фрийман Андил, Фрийман Илям, Кордуел Бетц и Мизенспешт Торене.

– Знаех името на Андил – тихо отвърна консултът, – ала не бях представен на техниците.

– Но ги убихте?

– Да.

– Без предизвикателство или предупреждение?

– Да.

– Убихте ги, за да вземете устройството, което бяха доставили на Хиперион. Машината, която ви казахме, че ще унищожи така наречените приливи на времето, ще отвори Гробниците на времето и ще освободи Шрайка от оковите му.

– Да. – Погледът на консула като че ли беше насочен към нещо над рамото на Фрийман Ченга, някъде много, много далеч.

– Ние ви обяснихме – продължи Ченга, – че това устройство трябваше да се използва след успешното отблъскване на корабите на Хегемонията. Когато нахлуването и окупацията ни станеха неизбежни. Когато Шрайка би могъл да бъде... контролиран.

– Да.

– И въпреки това убихте нашите хора, излъгахте ни и лично активирахте устройството, години напред във времето.

– Да. – Мелио Арундес и Тео Леин стояха на една стъпка зад консула с мрачни лица.

Фрийман Ченга скръсти ръце. Беше висока жена от класическия тип на прокудените – плешива, стройна, загърната в царствен, тъмносин летателен костюм, който като че ли поглъщаше светлината. Лицето ѝ беше старо, но почти без никакви бръчки. Очите ѝ бяха тъмни.

– Въпреки, че това беше преди четири ваши стандартни години, мислехте ли, че ще забравим? – попита Ченга.

– Не. – Консултът спусна очи, за да срещне погледа ѝ. Сякаш почти се усмихваше. – Едва ли има култури, които да забравят предателите, Фрийман Ченга.

– И все пак се върнахте.

Консултът не отговори. Застанал до него, Тео Леин усещаше как лекия ветрец тегли собствената му официална триъгълна шапка. Чувстваше се като в сън. Пътуването насам беше сюрреалистично.

Трима прокудени ги бяха посрещнали в дълга, ниска гондола, което се носеше се леко по спокойните води под кораба на консула. Тримата мъже от Хегемонията седнаха по средата ѝ. Прокуденият на кърмата я

отблъсна с дълъг прът и корабът се понесе назад по пътя, по който беше дошъл, сякаш течението на невероятната река се беше обърнало. Приближиха водопада, където потокът се издигаше перпендикулярно на повърхността на астероида и Тео наистина затвори очи, но когато миг покъсно ги отвори, долу все още си беше долу и реката като че ли течеше съвсем нормално, въпреки че тревистата сфера на малкия свят висеше на една страна като огромна, извита стена, а звездите се виждаха през двуметровата ивица вода под тях.

После пресякоха задържащото поле, излязоха извън атмосферата и скоростта им нарасна, когато последваха извиващата се ивица вода. Около тях имаше задържаща сфера – логиката и фактът, че не умряха незабавно и драматично, доказваше това, – но ги нямаше обичайното искрено и оптична тъкан, които действаха толкова успокоително на храмерските дърволети или случайната туристическа естествена среда, открита към космоса. Тук бяха само водата, лодката, хората и необятността на космоса.

– Не е вероятно да използват това като форма на транспорт между частите на рояка – с треперещ глас беше казал д-р Мелио Арундес. Тео бе забелязал, че археологът също бе впил побелелите си пръсти в перилата. Нито прокуденият на кърмата, нито двамата, които седяха на носа, бяха отговорили с нещо повече, освен с утвърдително кимване, когато консултът ги беше попитал дали това е обещаният им транспорт.

– Те парадират с реката – тихо бе обяснил консултът. – Използват я, когато роякът почива, но за церемониални цели. Сега са я разгърнали, докато роякът се движи, за ефект.

– За да ни впечатлят с по-високото си технологично равнище ли? – попита Тео, почти беззвучно.

Консултът кимна.

Реката се виеше из космоса, понякога почти удвояваше дължината си в огромни, алогични завои, понякога се увиваше на тесни спирали като фибропластмасово въже, и блестеше на светлината на слънцето на Хиперион, отдалечавайки се в безкрайността пред тях. Отвреме-навреме реката преграждаше слънцето и цветовете бяха великолепни. Тео се задъха, когато погледна речния завои на сто метра над тях и на фона на слънчевия диск видя силуета на риба.

Но дъното на лодката винаги беше долу и те се носеха с почти цислунарна трансферна скорост по водата, в която нямаше нито скали, нито бързеи. Както бе отбелязал няколко минути след началото на пътуването им Арундес, беше като че ли караха кану по края на огромен водопад

и се опитваха да се наслаждават на спускането надолу.

Реката мина покрай някои от елементите на рояка, които изпълваха небето като лъжливи звезди: масивни кометни ферми, върху чиито пепеляви повърхности изпъкваха геометричните форми на твърдовакуумни посеви; сферични градове с нулева гравитация, огромни неправилни топки от прозрачна мембрана, напомнящи на невероятни амеби, пълни с енергична флора и фауна; ударни гроздове с дължина десет клика, сраснали се през вековете, чиито най-външни модули, прозрачни кабинички и среди приличаха на нещо, откраднато от О'Нийловия „Буундогъл“ и зората на космическата ера; блуждаещи гори, покриващи стотици километри като огромни, носещи се келпови легла, свързани с ударните си гроздове и командни възли чрез задържащи полета, плетеници от корени и ластари – сферичният дървесен вид, който преплита гравитационния вятър, огненозеленото, тъмнооранжевото и стотиците други нюанси на есента на Старата Земя, когато бъде поставен под пряка слънчева светлина; издълбани астероиди, отдавна изоставени от обитателите си, сега използвани за автоматизирано производство и вторична обработка на тежки метали, всеки сантиметър от повърхността на които е покрит със силно ръждясали постройки, комини и скелетни охладителни кули, а блясъкът от вътрешното ядрено топене кара всички тези светове-въглени да приличат на ковачницата на Вулкан; огромни сферични плаващи докове, около които, като атакуващи яйцеклетката сперматозоиди, прелитаха бойни машини с големината на фотонни кораби и крайцери; и накрая, фантастични организми, до които се приближи реката или които доплуваха до нея... организми, които биха могли да са произведени или родени, но вероятно бяха едновременно и двете, с формата на огромни пеперуди, размахващи криле от енергия на слънчевата светлина, насекоми, които бяха космически кораби или обратното, с антени, насочващи се към реката, гондолата и нейните пътници, когато минаваха покрай нас, с многофасетови очи, отразили звездната светлина и помалки крилати фигури – хора, които влизаха и излизаха от отвора в корема на пеперудите, големи, колкото влекач за шурмови кораби на **ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ**.

И ето че се появи планината – всъщност цяла верига от планини: някои осеяни с жилищни мехури, други отворени към космоса, но въпреки това гъсто населени, трети свързани помежду си с висящи, дълги по трийсет клика мостове или с по-малки реки, четвърти царствени в своята самота. Много от тях бяха пусти като дзен-градина. Последната планина се издигаше по-високо от Олимп или Хилари на Аскуит. Реката

направи предпоследен завой към върха си, а Тео, консултът и Арундес, бледи и мълчаливи, се бяха вкопчили здраво в седалките си, докато се спускаха през последните няколко километра с внезапно осезаема и ужасяваща скорост. Най-сетне, в невероятните последни сто метра, когато реката пръскаше енергия без да намалява скоростта, отново навлязоха в атмосферата и лодката спря в тревистата ливада, където ги чакаше Трибуналетът на клана на прокудените, а камъните се издигаха в своя кръг с тишината на Стоунхендж.

– Ако са направили това, за да ме впечатлят – беше прошепнал Тео, когато лодката се блъсна в тревистия бряг, – успяха.

– Защо се върнахте в рояка? – попита Фрийман Ченга. Жената се заразхожда напред-назад, като се движеше се при минималното привличане с грацията, характерна за родените в космоса.

– Президент Гладстоун ме помоли – отвърна консултът.

– И дойдохте, макар да знаехте, че ще загубите собствения си живот?

Консултът беше прекалено възпитан и дипломатичен, за да свие рамене, но изражението му изрази същото чувство.

– Какво иска Гладстоун? – попита друг прокуден, мъжът, който беше представен от Ченга като Говорителят на избираемите граждани Кордуел Минмън. Консултът повтори петте точки на президента. Говорител Минмън скръсти ръце и погледна към Фрийман Ченга.

– Сега ще отговоря – заяви Ченга. Тя погледна към Арундес и Тео. – Вие двамата ще слушате внимателно в случай, че мъжът, който зададе тези въпроси, не се върне на кораба заедно с вас.

– Един момент – каза Тео и пристъпи напред, за да погледне по-високата от него прокудена, – преди да издадете присъда, трябва да имате предвид факта, че...

– Тишина – нареди Говорител Фрийман Ченга, но Тео вече беше мълкнал, след като консултът бе поставил ръка на рамото му.

– Сега ще отговоря на тези въпроси – повтори Ченга. Далеч над нея беззвучно проблясваха десетки малки бойни кораби, които ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ наричаха улани, прелитащи като ято риби в зигзаги с 300 g.

– Първо – рече Ченга, – Гладстоун пита защо нападаме Мрежата. – Тя замълча, погледна към останалите шестнайсет прокудени от събранието и продължи: – Не я нападаме. Освен този рояк, който се опитва да окупира Хиперион, преди да са се отворили Гробниците на времето, нищо един от останалите не напада Мрежата.

И тримата представители на Хегемонията бяха пристъпили напред. Дори консулт бе загубил лустрото си от замаяно спокойствие и целият трепереше от възбуда.

– Но това не е вярно! Ние видяхме...

– Видях векторните образи от...

– Небесна врата е унищожена! Божия горичка е опожарена!

– Тишина – заповяда Фрийман Ченга. И в настъпилото мълчание продължи: – Само този рояк се сражава с Хегемонията. Останалите ни рояци са там, където далекообхватните детектори на Мрежата ги бяха поставили отначало... и се отдалечават от Мрежата, за да избягнат бъдещи провокации, като нападенията над Бреша;

Консулт разтри лице, сякаш се събуждаше от сън.

– Но тогава кой...?

– Точно така – кимна Фрийман Ченга. – Кой би имал способността да извърши такава измама? А и мотив да напада милиарди хора?

– Техноцентърът ли? – задъхано попита консулт. Планината бавно се въртеше и в този момент те навлязоха в нощта. По планинската тераса подухна ветрец и надипли робите на прокудените и пелерината на консула. Над тях звездите като че ли избухнаха в блясъци. Огромните скали на Стоунхенджовия кръг сякаш гreeха с някаква вътрешна топлина.

Тео Лейн застана до консула, уплашен, че по-възрастният мъж може да припадне.

– Имаме само вашата дума – каза на говорителя на прокудените Тео. – Това е безсмислено. Ченга не мигна.

– Ще ви покажем доказателство. Трансмисионни локатори на Празнотата, Която Обвързва. Реалновремени звездни изображения от останалите ни рояци.

– Празнотата, Която Обвързва ли? – повтори Арундес. В обикновено спокойния му глас се долавяше възбуда.

– Онова, което наричате векторно излъчване. – Говорител Фрийман Ченга се приближи до най-близкия камък и прокара длан по грубата му повърхност, сякаш поемаше топлина от вътрешната му жар. Над тях занцуваха звездни полета.

– Отговарям на втория въпрос на Гладстоун – продължи тя. – Не знаем къде се намира Техноцентърът. Бягаме от него, бием се с него, търсим го и се страхувахме от него от векове, но не сме го открили. Вие трябва да ни дадете отговора на този въпрос! Ние сме обявили война на тази паразитна общност, която наричате Техноцентър. Коленете на

консула сякаш се подкосиха. – Нямаме представа. Властите в Мрежата търсят Техноцентъра отпреди Хеджира, но той е неуловим като Елдорадо. Не сме откривали тайни светове, нито големи астероиди, натъпкани с хардуер, а на световите в Мрежата няма и следа от него. – Той уморено махна с лявата си ръка. – Доколкото знаем, вие криете Техноцентъра в един от рояците си.

– Не е вярно – отвърна Говорител Кордуел Минмън. Най-последният консулт сви рамене.

– Хеджира мина покрай хиляди светове по време на Великото проучване. Всичко, което не стигаше поне до 9.7 по тяхната десетобална, основана на Земята, скала, биваше пренебрегвано. Техноцентърът можеше да е навсякъде по онези първи траектории на полети и изследване. Но не го открихме... а ако го направим, то ще е години след унищожаването на Мрежата. Вие бяхте последната ни надежда да го намерим.

Ченга поклати глава. Високо над тях върхът улавяше светлината на изгрева, докато границата между тъмно и светло се движеше надолу по ледените склонове към тях с почти плашеща бързина.

– Трето, Гладстоун попита за изискванията ни за прекратяване на огъня. Освен този рояк, в тази система, ние не сме тези, които атакуват. Ще сключим примирие веднага, щом Хиперион бъде под наш контрол... което ще стане много скоро. Току-що ни информираха, че нашите експедиционни сили са завладели столицата и космодрума.

– Вървете по дяволите – изруга Тео, свил юмруци, въпреки волята си.

– Ще го направим – съгласи се Фрийман Ченга. – Кажете на Гладстоун, че сега ще се присъединим към вас в обща битка срещу Техноцентъра. – Тя погледна към смълчаните членове на Трибунала. – Тъй като сме на много години път от Мрежата обаче, а не вярваме на вашите контролирани от Техноцентъра телепортатори, помощта ни трябва непременно да дойде под формата на отплата за унищожаването на вашата Хегемония. Ще бъдете отмъстени.

– Това е успокояващо – сухо рече консултът.

– Четвърто, Гладстоун пита дали ще се срещнем с нея. Отговорът е „да“... ако тя, както твърди, иска да дойде в системата на Хиперион. Запазиме телепортатора на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ точно за такава възможност. Ние няма да пътуваме с телепортатор.

– Защо? – попита Арундес.

Трети прокуден, който не им бе представен, един от облечените в кожа и красиво оцветен мъж, отговори:

– Устройството, което наричат телепортатор, е отвратително... осквернение на Празната, Която Обвързва.

– А, по религиозни причини – кимна разбиращо консултът.

Екзотично разголеният и покрит с кожа прокуден твърдо поклати глава.

– Не! Телепортаторната мрежа е яремът на шията на човечеството, договорът за робуване, който ви обрече на вегетиране. Ние няма да допуснем това.

– Пето – продължи Фрийман Ченга, – Гладстоун споменава, че бомбата на смъртта е само груб ултиматум. Но както вече казахме, тя не е насочена срещу който трябва. Силите, които помитат вашата слаба и разрушаваща се Мрежа, не са кланове на Дванайсетте побратимени рояка.

– Разполагаме само с вашата дума за това – наблегна консултът. Погледът му, забит в очите на Ченга, беше твърд и предизвикателен.

– Не разполагате с думата ми за нищо – възрази Говорител Ченга. – Клановите старейшини не дават думата си на роби на Техноцентъра. Но това е истината.

Консултът изглеждаше разсеян, когато леко се обърна към Тео.

– Трябва незабавно да предадем на Гладстоун това съобщение. – После отново погледна Ченга. – Могат ли моите приятели да се върнат на кораба, за да предадат вашия отговор, Говорител?

Ченга кимна и махна с ръка да приготвят гондолата.

– Няма да се върнем без теб – каза Тео на консула и застана между него и най-близките прокудени, сякаш за да защити по-възрастния мъж със собственото си тяло.

– Да – рече консултът, като докосна рамото на Тео. – Ще се върнете. Трябва.

– Той е прав – намеси се Арундес и издърпа настрана генерал-губернатора, преди той да може да се обади отново. – Прекалено важно е, за да рискуваме да не го предадем. Ти върви. Аз ще остана с него.

Ченга махна към двама от по-едрите екзотични прокудени.

– И двамата ще се върнете на кораба. Консултът ще остане. Трибуналът още не е решил съдбата му. Арундес и Тео пристъпиха напред с вдигнати юмуци, но облечените в кожи прокудени ги хванаха и ги отведоха с нищожното усилие на възрастни, които се справят с малки, но непослушни деца.

Консултът гледеше как ги наместват в гондолата и изпита непреодолимо желание да им махне, когато лодката се отдалечи на двайсет метра

по спокойния поток, скри се зад завоя на терасата, а после отново се появи, изкачвайки водопада към черния космос. След минути изчезна в блясъка на слънцето. Той бавно се обърна кръгом, като очите му се спираха на всеки от седемнайсетте прокудени.

– Да свършваме с това – каза консултът. – Чакам този момент от много отдавна.

Сол Уайнтрауб седеше между огромните лапи на Сфинкса и гледаше как бурята отслабва. Ревът на вятъра заглъхваше във въздишка, а сетне и в шепот, завесите от прах изтъняваха и се разкъсваха, за да открият звездите и накрая дългата нощ се успокои в ужасна тишина. Гробниците блестяха по-ярко отпреди, но от сияещия вход на Сфинкса не се показваше нищо, а Сол не можеше да влезе – напорът от ослепителна светлина беше като хиляди непреодолими пръсти в гърдите му и навел се напрегнато колкото можеше повече, ученият не бе в състояние да се приближи на повече от три метра от отвора. Каквото и да стоеше, да се движеше или чакаше вътре, беше скрито от погледа му в блестящата светлина.

Сол седна и се хвана за каменното стълбище, когато приливите на времето го задърпаха, започнаха да го привличат и го накараха да заплаче от измамното сътресение на дежа ви. Целият Сфинкс като че ли се люлееше и тресеше под силния напор на разширяващи се и свиващи се антитропни полета.

Рахил.

Сол не би могъл да си тръгне, докато имаше и най-малък шанс дъщеря му да е жива. Легнал върху студения камък, заслушан как воят на вятъра утихва, Сол виждаше да се появяват хладните звезди, наблюдаваше двубоя между метеоритната опашка и лазерното копие на орбиталната война, знаеше в сърцето си, че войната е загубена, че Мрежата е в опасност, че докато гледа, загиват огромни империи, че през тази безкрайна нощ се решава съдбата на човешкия род... и не го беше грижа.

Сол Уайнтрауб се вълнуваше за дъщеря си.

И още докато лежеше там, студен, брулен от ветровете и приливите на времето, измъчен от изтощение и празен от глад, Сол почувства как върху него се спуска някакъв покой. Беше дал дъщеря си на едно чудовище, но не защото Бог му бе заповядал да го направи, не защото го беше пожелала съдбата или страхът, а единствено защото тя му се бе явила насън и му бе казала, че всичко е наред, че точно така трябва да постъпи, че го изисква обичта помежду им – между него, Сара и Рахил.

„Накрая – помисли си Сол, – след логиката и надеждата, именно

сънищата и любовта на най-скъпите ни същества представляват Авраамовия отговор към Бога.“

Инфотермът му вече не работеше. Може да беше изминал час или пет часа, откакто бе дал умиращото си дете на Шрайка. Сол се отпусна на земята, все още стискащ камъка, откакто приливите на времето бяха накарали грамадата на Сфинкса да се люлее като малко корабче в развълнувано море и се загледа в звездите и битката над него.

Искри се носеха по небето и ярко просветваха като свръхнови, когато ги откриваха лазерните копия, а после падаха като дъжд от стопени отломки – отначало бял, сетне червен и син пламък, който избледняваше в мрака. Сол си представяше горящи бойни кораби, виждаше отряди на прокудените и морски пехотинци на Хегемонията, загиващи в стението на атмосфера и топящ се титан... опитваше се да си представи това... и не успяваше. Ученият разбра, че космическите битки, походите на флотите и падането на империите са отвъд въображението му, скрити от източниците на неговото състрадание или разбиране. Тези неща бяха за Тукидид, Тацит, Катон и Уу. Сол се бе срещал със сенатора си от света на Бърнард, беше се виждал с нея няколко пъти в неговия и на Сара опит да спасят Рахил от болестта на Мерлин, но не можеше да си представи участието на Фелдшайн в мащабите на междузвездната война – или в каквото и да било много по-голямо от осветяването на нов медицински център в столицата Басард или от настървеното ѝ скандиране по време на едно рали в Кроуфордския университет.

Никога не се бе срещал с настоящия президент на Хегемонията, но като учен, беше изпитвал удоволствие от финото ѝ проиграване на речите на такива класически фигури, като Чърчил, Линкълн и Алварес-Темп. Ала сега, докато лежеше между лапите на огромния каменен звяр и плачеше за дъщеря си, Сол не можеше да си представи какво е било в ума на онази жена, когато е вземала решения, които щяха да спасят или обречат милиарди, да спасят или предадат най-огромната империя в историята на човечеството.

На Сол не му пукаше. Той искаше обратно дъщеря си. Искаше Рахил да е жива, въпреки цялата логичност на обратното.

Лежал между каменните лапи на Сфинкса, на един обсаден свят в една опустошена империя, Сол Уайнтрауб избърса сълзите от очите си, за да вижда по-добре звездите и си спомни стихотворението на Йейтс „Молитва за моята дъщеря“:

Отново вие бурята и полускрито,
със клепки спуснати и в люлката повито,
детенцето ми кротко спи. Прегради няма,
освен на Грегъри гората и някакъв гол хълм,
за срыващите купите сено и покривите вихри,
родени в Атлантика.
Цял час вървя, шептя молитви
и страшен мрак е сграбчил моите мисли.
Цял час вървя и моля се за туй дете
и чувам как бурята по кулата реве
и под на моста арките, и вой
сред брястовете над потока, превърнал се в порой.
И във възбуда силна си представям,
че бъдните години са настанали,
танцуват в ритъм яростен на барабан
от смъртоносната невинност на морето...

Всичко, което искаше Сол, разбираше той сега, бе отново да има същата онази възможност да се тревожи за бъдещите години, от които се бои и ужасява всеки родител. За да не позволи детството, юношеството и трудните младежки години да й бъдат откраднати и унищожени от болестта.

Сол беше прекарал живота си в желание да върне невъзвратими неща. Спомняше си деня, когато бе видял Сара да съгва бебешките дрешки на Рахил и да ги слага в сандък на тавана, помнеше сълзите ѝ и собственото си чувство за загуба за детето, което все още имаха, но което беше загубено за тях по простата стрелка на времето. Сега вече Сол знаеше, че могат да се върнат твърде малко неща, освен чрез спомените – че Сара е мъртва и не може да се върне, че детските приятели и свят на Рахил са изчезнали завинаги, че дори обществото, което беше напуснал само преди няколко седмици от неговото време, е в процес да изчезне, без някога да може да се върне.

И замислен за това, легнал между хищните лапи на Сфинкса, сега, когато вятърът беше стихнал и лъжливите звезди бяха изгорели, Сол си спомня част от едно друго и далеч по-злокобно стихотворение на Йейтс:

Да, явно идва ново откровение;
да, явно идва Второто пришествие.
Пришествие! Тъкмо да викна, в миг
пред моите очи 8p1rИи8 Мипa1???

ражда огромна твар: там, сред пустинята,
гигант с човешки лик и с лъвско тяло,
с очи свирепи, голи като слънцето,
размърдва хълбок, а около него
пустинни птици гневно вият сенки.
Отново пада мрак. Но вече знам,
че двацет века мъртъв сън са сринати
в суров кошмар от нова детска люлка –
и кой зъл звяр, дочакал своя час,
пълзи към Витлеем да се роди?³⁶

Сол не знае. Сол отново открива, че не го е грижа. Сол иска обрат-
но дъщеря си.

Единодушието във Военния съвет изглежда щеше да се взриви.

Мейна Гладстоун седеше начело на дългата маса и изпитваше осо-
беното и не неприятно усещане за откъснатост, което се дължи на пре-
калено малко сън през прекалено дълъг период. Да затвори очи, дори за
миг, означаваше да се плъзне по черния лед на умората, затова тя не зат-
вори очи, дори когато започнаха да горят и когато жуженето на съвеща-
ния, разговори и спешни обсъждания избледня и се отдалечи зад дебели
завеси от изтощение.

Съветът заедно беше наблюдавал как блестящите въгленчета на
Спецчаст 181.2 – шурмовата група на командир Лий – бяха изгасвали
едно по едно, докато не останаха само десетина от първоначалните се-
демдесет и четири да се носят към центъра на напредващия рояк. Край-
церът на Лий беше сред оцелелите.

По време на това беззвучно изтребление, на това абстрактно и
странно привлекателно представяне на непоносима и прекалено истинска
смърт, адмирал Сингх и генерал Морпурго бяха завършили мрачната
си оценка на войната.

– ...ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и Новия Бушидо са предназначени за
ограничени конфликти, неголеми схватки, предписани граници и скром-
ни цели – обобщаваше Морпурго. – С по-малко от половин милион мъ-
же и жени, ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ не могат да се сравняват с армиите
на една от националните държави на Старата Земя преди хиляда години.
Роякът може да ни залее с чисти цифри, да унищожи флотите ни и да ни
победи с аритметика.

Сенатор Колчев се намръщи от мястото си на срещуположния край

36. „Второто пришествие“. Пр. В. Трендафилов – Бел.пр.

на масата. Лусианецът беше много по-активен в съвещанията и обсъжданията от Гладстоун – към него се насочваха въпроси по-често, отколкото към нея – почти сякаш всички в стаята подсъзнателно знаеха, че властта се променя, че се предава факела на лидерството.

„Не още“ – помисли си Гладстоун, почука брадичка с пръстите си и се заслуша как Колчев подлага генерала на кръстосан разпит.

– ...от падане и защита на важни светове в списъка на втората вълна – Тау Сети Сентър, разбира се, но също задължително и промишлени светове като Ренесанс Две, Фуджи, Денсб Фир и Лусус?

Генерал Морпурго сведе поглед и започна да рови сред листовите си, сякаш за да скрие внезапния изблик на гняв в очите си.

– Сенаторе, остават по-малко от десет стандартни дни, докато втората вълна завърши списъка с целите си. Ренесанс Две ще бъде атакуван след деветдесет часа. Това, което казвам, е, че с настоящата големина, структура и технология на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ е съмнително дали бихме могли да задържим и една система... да речем, ТС2.

Сенатор Какинума се изправи.

– Това е неприемливо, генерале.

Морпурго вдигна очи.

– Съгласен съм, сенаторе. Но е истина. Президент pro tem³⁷ Денцел Хиат-Амин седеше и клатеше посивялата си глава.

– Това е безсмислено. Няма ли е планове за защита на Мрежата? Адмирал Сингх се обади от мястото си:

– Най-добрите оценки на заплахата показваха, че ще имаме най-малко осемнайсет месеца, ако рояците изобщо прибегнеха до нападение.

Министърът на дипломацията Персов си прочисти гърлото.

– И... ако трябваше да отстъпим тези двацет и пет свята на прокудените, адмирале, колко време щяхме да имаме, докато първата или втората вълна щяха да са в състояние да нападнат другите светове от Мрежата?

Сингх не трябваше да се обръща към бележките или инфотерма си.

– В зависимост от целта им, г. Персов, най-близкият свят от Мрежата – Есперанс – щеше да е на девет стандартни месеца от най-близкия рояк. Най-далечната цел – системата Дом – щеше да е на около четиринайсет години с хокингов двигател.

– Достатъчно време, за да бъде реорганизирана икономиката за

37. Временно (лат.) – Бел.пр.

войната – рече сенатор Фелдщайн. Светът на Бърнард, където беше избрана, разполагаше с по-малко от четирийсет стандартни часа живот. Фелдщайн се бе заклела да бъде с тях, когато настъпи краят. Гласът ѝ беше точен и безстрастен.

– Звучи разумно. Да отрежете загубите си. Дори при загубата на ТС2 и още двайсетина светове, Мрежата би могла да произведе невероятни количества материал за войната... дори за девет месеца. През годините, които ще са нужни на прокудените да проникнат напред в Мрежата, щяхме да сме в състояние да ги победим само чрез промишлено производство.

Министърът на отбраната Имото поклати глава.

– Има незаменими суровини, които ще са изгубени по време на първата и втората вълна. Това ще подейства унищожително на икономиката на Мрежата.

– Имаме ли някакъв избор? – попита сенатор Петерс от Денеб Драйн.

Всички очи се обърнаха към лицето, което седеше до ИИ съветник Албедро. Сякаш за да се подчертае важността на момента, до заседанието на Военния съвет беше допусната една нова ИИ личност и ѝ бе поверено представянето на така троваво наречения „жезъл на смъртта“. Съветник Нансен беше висок, загорял мъж, спокоен, внушителен, убедителен, заслужаващ доверие и пропит с онова рядко срещано обаяние на лидерството, което караше хората и да го харесват, и да го уважават.

Мейна Гладстоун едновременно се страхуваше и ненавиждаше новия съветник. Имаше чувството, че с тази проекция ИИ експертите целяха да предизвикат точно такава реакция на доверие и покорство, с които усещаше, че другите на масата вече се отнасят към него. А посланието на Нансен, боеше се тя, означаваше смърт.

Жезълът на смъртта съществуваше като технология на Мрежата от векове – създаден от Техноцентъра и ограничен до личния състав на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и някои специализирани сили за сигурност, като тази от Правителствения дом и Преторианците на Гладстоун. Той не изгаряше, не взривяваше, не стреляше, не стопяваше и не изпепеляваше. Не издаваше звук, не излъчваше видими лъчи и нямаше звукови отпечатъци. Просто караше целта да умре.

Ако целта беше човек, естествено. Обхватът на жезъла на смъртта беше ограничен – не повече от петдесет метра, – но в този обхват човекът умираше, а другите животни и собственост оставаха непокътнати. Аутопсиите показваха объркани синапси, но никакви други увреждания. Жезлите на смъртта просто караха човек да престане да съществува.

Офицери от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ги носеха като късобойно лично оръжие и като символи на власт от поколения.

Сега съветник Нансен съобщи, че Техноцентърът е разработил усъвършенствано устройство, което използва принципа на жезъла на смъртта в по-голям мащаб. Колебаели се да разкрият съществуването му, но при надвисналата и ужасна опасност от нахлуването на прокудените...

Разпитването беше енергично и понякога цинично, като военните бяха по-скептично настроени от политиките. Да, устройството на жезъла на смъртта би могло да ни избави от прокудените, но какво би станало с населението на Хегемонията?

Ще бъдат преместени в убежища на един от лабиринтните светове, беше отвърнал Нансен, повтаряйки стария план на съветник Алbedo. Пет километра скала ще ги защитят от всички ефекти на разширяващата се вълна на жезъла на смъртта.

Докъде се разпространяват тези смъртоносни лъчи?

Ефектът им отслабва под смъртоносно равнище на разстояние точно под три светлинни години, спокойно и уверено отвърна Нансен, като продавач в магазин. Достатъчно широк радиус, за да избави която и да е система от атакуващия рояк. Достатъчно малък, за да запази всичко, освен най-близките съседни звездни системи. Деветдесет и два процента от световите в Мрежата нямаха съседни обитаеми светове на по-малко от пет светлинни години.

Ами онези, които не могат да бъдат евакуирани? – бе попитал Морпурго.

Съветник Нансен се беше усмихнал и бе разтворил длан, сякаш за да покаже, че там няма нищо скрито. Не активирайте устройството, преди вашите власти да са сигурни, че всички граждани на Хегемонията са евакуирани или скрити в убежища, беше казал той. В края на краищата, това ще зависи изцяло от вашия контрол.

Фелдщайн, Сабенсторафем, Петерс, Персов и много от другите веднага се бяха ентузиазнарали. Едно тайно оръжие, което да сложи край на всички тайни оръжия. Прокудените можеха да бъдат предупредени... можеше да се уреди демонстрация.

Съжالياвам, беше казал съветник Нансен. Когато се усмихваше, зъбите му бяха толкова бисерни, колкото и одеждите му. Демонстрация не може да има. Оръжието действа като жезъл на смъртта само в много широк район. Няма да бъде повредено имуществото, няма да има взривен ефект, нито пък измерима ударна вълна над неутринно равнище.

Само мъртви нашественици.

За да се демонстрира, беше обяснил съветник Албедро, трябва да го използвате поне срещу един рояк на прокудените.

Възбудата на Военния съвет не се бе понижала. Отлично, каза Говорителят на Всеобема Гибънс, изберете един Рояк, изпитайте устройството, съобщете резултатите на другите рояци и им дайте едновременно срок да прекратят нападението. Не ние провокирахме тази война. По-добре да загинат милиони врагове, отколкото да се води война, която ще отнеме живота на десетки милиарди през следващото десетилетие.

Хирошима, бе подхвърлила Гладстоун – единственият ѝ коментар за деня. Беше казано прекалено тихо, за да го чуе някой друг, освен помощничката ѝ Седептра.

Морпурго беше попитал: „Знаем ли, че убийствените лъчи ще се дезактивират на три светлинни години? Изпитвали ли сте го?“

Съветник Нансен се усмихна. Ако кажеше „да“, значи някъде имаше купища мъртви хора. Ако кажеше „не“, надеждността на устройството щеше да бъде поставена под сериозно съмнение.

– Сигурни сме, че ще работи – отвърна Нансен. – Симулационните ни опити бяха убедителни.

„ИИ от Киевския екип са казали същото за телепортаторната ексцентричност – помисли си Гладстоун. – Онази, която е унищожила Земята.“ Но не изрече нищо на глас.

И все пак Сингх, Морпурго, Ван Цайдт и техните специалисти оспориха оръжието на Нансен, като показаха, че Маге 1пГ1пНит не може да се евакуира достатъчно бързо и че единственият свят от първата вълна, който има свой собствен лабиринт, е Армагаст, разположен на една светлинна година от Пацем и Свобода.

Честната, услужлива усмивка на съветник Нансен не изчезна.

– Искате демонстрация и това действително е съвсем разумно – тихо заговори той. – Трябва да покажете на прокудените, че няма да търпите нашествието им, като се съсредоточите върху минимална загуба на човешки живот. И трябва да намерите убежище за местното население. – Той замълча и скръсти ръце на масата. – Какво ще кажете за Хиперион?

Жуженето около масата се усили.

– Той не е истински свят от Мрежата – обади се Говорител Гибънс.

– И все пак вече е в Мрежата и телепортаторът на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ е още на мястото си! – извика Гариън Персов, министър на дипломатията, очевидно привлечен от идеята.

Суровото изражение на генерал Морпурго не се измени.

– Ще бъде там само още някои и друг час. Засега пазим ексцентричната сфера, но тя може да падне всеки момент. Голяма част от самия Хиперион вече е в ръцете на прокудените.

– Но евакуиран ли е личният състав на Хегемонията?

– попита Персов.

– Да, с изключение единствено на генерал-губернатора

– отвърна Сингх. – В бъркотията не са успели да го открият.

– Жалко – не особено убедително каза министър Персов, – но въпросът е, че останалото население се състои предимно от местни жители на Хиперион, с лесен достъп до лабиринта там, нали?

Барбра Дан-Гидис, министър на икономиката, чийто син бе управител на плантация за фибропластмаса близо до Порт Романс, каза:

– След три часа? Невъзможно. Нансен се изправи.

– Не мисля, че е така – рече той. – Можем да пратим векторно предупреждение до оставащите власти от Автономния съвет в столицата и те са в състояние незабавно да започнат евакуацията. Лабиринтът на Хиперион има хиляди входове.

– Столицата Кийтс е обсадена – изръмжа Морпурго. – Цялата планета е под атака. Съветник Нансен тъжно кимна.

– А скоро ще бъде подложена и на клане от варварите прокудени. Изборът е труден, дами и господа. Но устройството ще работи. Нашествието в космоса на Хиперион просто ще престане да съществува. На планетата могат да бъдат спасени милиони и ефектът върху щурмовите сили на прокудените навсякъде другаде ще бъде значителен. Знаем, че така наречените Побратимени рояци ползват векторни комуникации. Унищожаването на първия рояк, нападнал космоса на Хиперион – Хиперионския рояк – може да бъде отлично средство за предотвратяване на по-нататъшното клане. – Нансен отново поклати глава и се огледа с почти родителска загриженост. Такава болезнена искреност не би могла да се симулира. – Решението трябва да бъде ваше. Можете да използвате оръжието или да се откажете. Техноцентърът изпитва болка да отнеме който и да е човешки живот... или да съдейства за това. Но в този случай, когато е изложен на опасност животът на милиарди... – Нансен отново разтвори ръце, за последен път поклати глава и седна на мястото си, очевидно оставяйки решението на човешките умове и сърца.

Бръмченето на разговорите около дългата маса се усили. Дебатите станаха почти буйни.

– Г. президент! – извика генерал Морпурго.

Във внезапната тишина, Гладстоун вдигна поглед към холографските образи в мрака над тях. Роякът в системата на Mare Infinitum падаше към океанския свят като кървав порой, насочен към малка синя сфера. Оставаха само три от оранжевите въгленчета на Спецчаст 181.2 и още докато смълчаният Съвет наблюдаваше, две от тях изгаснаха. После изчезна и последното.

Гладстоун прошепна в инфотерма си:

– Комуникационна служба, някакво последно съобщение от адмирал Лий?

– Нито едно до командния център, г. президент – беше отговорът. – Само стандартната векторна телеметрия по време на битката. Очевидно не са стигнали центъра на рояка.

Гладстоун и Лий бяха таяли надежди да пленят прокудени, да ги разпитат и да установят самоличността на врага им без никакви съмнения. Сега този млад мъж с такава енергия и способности беше мъртъв – мъртъв по заповед на Мейна Гладстоун – и бяха прахосани седемдесет и четири кораба.

– Телепортаторът на Mare Infinitum е унищожен с плазмени бомби – докладва адмирал Сингх. – Предни елементи на рояка навлизат в циклуарния отбранителен периметър.

Никой не се обади. Холографиите показваха приливната вълна от кървавочервени светлини, която поглъщаше системата на Mare Infinitum. Последните оранжеви въгленчета около този златен свят преминаха и изгаснаха.

Няколкостотин от корабите на прокудените останаха в орбита и навярно превръщаха елегантните плаващи градове и океански ферми на Mare Infinitum в горящи останки, но по-голямата част от кървавата вълна изчезна от проектирания над тях регион.

– Системата Аскуит е на три стандартни часа и четирийсет и една минута – монотонно произнесе един техник до дисплея. Сенатор Колчев се изправи.

– Нека подложим Хиперионската демонстрация на гласуване – рече той, като привидно се обърна към Гладстоун, но всъщност говореше към присъстващите.

Мейна Гладстоун почука долната си устна.

– Не – каза накрая тя, – няма да има гласуване. Ще използваме устройството. Адмирале, подгответе фотонния кораб, въоръжен с устройството, за прехвърляне в космоса на Хиперион, а после излъчете съобщения до планетата и прокудените. Дайте им три часа. Министър Имото,

пратете кодирано векторно съобщение до Хиперион и им кажете, че трябва да... повтарям, трябва... веднага да потърсят убежище в лабиринта. Кажете им, че се изпитва ново оръжие.

Морпурго избърса потта от лицето си.

– Г. президент, не можем да си позволим да рискуваме устройството да попадне във вражески ръце.

Гладстоун погледна съветник Нансен и се опита изражението ѝ да не издаде нищо от това, което чувстваше.

– Съветник, може ли това устройство да бъде настроено така, че автоматично да се взриви, ако корабът ни бъде пленен или унижожен?

– Да, г. президент.

– Направете го. Обяснете всички необходими устройства за безопасност на съответните експерти от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. – Тя се обърна към Седептра. – Подготви ми предаване за цялата Мрежа, което да започне десет минути, преди устройството да бъде взривено. Трябва да разкажа на хората за това.

– Разумно ли е...? – започна сенатор Фелдщайп.

– Необходимо е – отвърна Гладстоун. Тя се изправи и трийсет и осемте души в стаята се изправиха секунда по-късно. – Отивам да поспя няколко минути, докато хората ви работят. Искам устройството готово, доставено в системата и населението на Хиперион предупредено незабавно. Искам да подготвите случайностни планове и приоритети за преговорно уреждане на въпроса, докато се събудя след трийсет минути.

Президентът погледна към групата, като знаеше, че така или иначе, през следващите два часа повечето от хората там щяха да паднат от власт. Така или иначе, това беше последният ѝ ден като президент.

Мейна Гладстоун се усмихна.

– Съветът е разпуснат – каза тя и се телепортира в частния си апартамент, за да подремне.

43.

Лейт Хънт никога по-рано не беше виждал човек да умира. Последният ден и нощ, които бе прекарал с Кийтс – Хънт все още мислеше за него като за Джоузеф Севърн, но беше сигурен, че умиращият мъж вече мисли за себе си като за Джон Кийтс – бяха най-трудните в живота му. Кръвоизливите бяха непрекъснати през последния ден и нощ от живота на Кийтс и между тези пристъпи на повръщане, Хънт чуваше как

храчките кипят в гърлото и гърдите на дребния мъж, докато той се бореше за живот.

Хънт седеше до леглото в малката предна стаичка на Пагга СИ 8ра[^]па и слушаше бълнуванията на Кийтс, а изгревът се превръщаше в късно утро и късното утро – в ранен следобед. Кийтс беше трескав и непрекъснато изпаднаше в безсъзнание, но настояваше Хънт да слуша и записва всичко – бяха намерили мастило, перо и листи в другата стая – и Хънт се подчиняваше, бясно драскайки, докато умирацията киборг бълнуваше за метасфери и изчезнали божества, за отговорностите на поета и залеза на богове, и за Милтъновата гражданска война в Техноцентъра.

Тогава Хънт се съвзе и стисна трескавата ръка на Кийтс.

– Къде е Техноцентърът, Сев... Кийтс? Къде е? Умирацията беше потънал във видима пот и извърна лицето си.

– Не дишай към мен – усещам го като лед!

– Техноцентърът – повтори Хънт и се дръпна назад, усетил порив да заплаче от жалост и разочарование, – къде е Техноцентърът?

Кийтс се усмихна, а главата му се люшкеше напредназад от болка. Усилието, което правеше да диша, звучеше като вятър през скъсан мях.

– Като паяци в мрежата – промълви той, – паяци в мрежата. Тъкат... оставят нас да я тъчем вместо тях... после ни хващат и ни изсмукват. Като мухи, уловени от паяци в мрежа.

Хънт престана да пише, докато слушаше този като че ли безсмислен брътвеж. После разбра.

– Боже мой – прошепна той. – Те са в телепортаторната система.

Кийтс се опита да седне и сграбчи ръката на Хънт с ужасна сила.

– Кажете на твоя президент, Хънт. Накарайте Гладстоун да я разкъса. Да я разкъса. Паяци в мрежата. Човек бог и машина бог... трябва да намерят съюза. Не аз! – Той падна обратно върху възглавниците и започна беззвучно да плаче. – Не аз.

Кийтс поспя през дългия следобед, макар и Хънт да знаеше, че е по-близо до смъртта, отколкото до съня. И най-слабият звук сепваше умирацията поет и го караше да се бори за въздух. По залез слънце Кийтс беше прекалено слаб, за да кашля и Хънт трябваше да му помага да навежда глава над легена, за да позволи на гравитацията да прочисти устата и гърлото му от кървавата слюз.

На няколко пъти, когато Кийтс изпаднаше в краткотрайна дрямка, Хънт се приближаваше до прозореца, а веднъж слезе по стълбите и до предната врата, за да погледне към площада. Нещо високо и осторъръбесто стоеше в дълбоките сенки в срещуположния край на площада до

подножието на стълбището.

Вечерта подремна и самият Хънт, докато седеше изправено на твърдия стол до леглото на Кийтс. Събуди се, сънувайки че пада и протегна ръка да се хване за нещо, само за да открие, че Кийтс е буден и го гледа.

– Виждал ли си изобщо някой да умира? – попита Кийтс между слабите си опити да поеме въздух.

– Не. – Хънт си помисли, че има нещо странно в погледа на младия мъж, сякаш Кийтс го гледаше, но виждаше някой друг.

– Ами тогава те съжалявам – рече поетът. – В какви неприятности и опасности попадна заради мен. А сега трябва да бъдеш твърд, защото не остава още много.

Хънт беше поразен не само от смелостта в тази забележка, а от внезапната промяна в диалекта на Кийтс от безизразния стандартен за Мрежата английски в нещо много по-старо и интересно.

– Глупости – енергично възрази Хънт, като се насилваше да изрази ентусиазъм и живост, каквито не изпитваше. – Ще се измъкнем от всичко това преди разсъмване. Ще се промъкна навън веднага, щом мръкне и ще намеря телепортал.

Кийтс поклати глава.

– Шрайка ще те вземе. Няма да допусне някой да ми помогне. Ролята му е да се грижи да избягам от себе си чрез самия себе си. – Той затвори очи, когато дишането му стана по-разпокъсано.

– Не ме интересува – отвърна Хънт и пое ръката на младия мъж. Предполагаше, че поетът отново бълнува от треската, но тъй като през изтеклите два дни това беше един от малкото случаи, когато Кийтс бе в пълно съзнание, Хънт чувстваше, че си струва усилието да разговаря. – Какво имаш предвид с това да избягаш от себе си чрез самия себе си?

Кийтс отвори очи. Бяха кафяви и прекалено ярки.

– Ъмон и другите се опитват да ме накарат да избягам от себе си като приема божествеността, Хънт. Изкушават ме да заловя белия кит, примамват ме да хвана последния полет. Бягащото Състрадание ще открие дома си у мен... у мен, господин Джон Кийтс, висок метър и петдесет... а после започва помиряването, нали?

– Какво помиряване? – Хънт се приведе по-близо, като се стараше да не диша към него. Кийтс сякаш се бе свил в пижамата си, в купчината одеяла, но излъчващата се от него жар изпълваше стаята. Лицето му се виждаше като блед овал на изтъляващата светлина. Хънт съвсем бегло осъзнаваше златната ивица отразени слънчеви лъчи, движеща се по

стената точно под мястото, където тя се срещаше с тавана, но очите на Кийтс не се откъсваха от този последен знак на деня.

– Помиряването на човека и машината, на Твореца и творението – отвърна Кийтс и се закашля, преставайки едва когато изхрачи червена слуз в легена, подаден му от Хънт. Отпусна се назад, задъхан за миг и прибави: – Помиряването на човечеството и онези, които се опитаха да го унищожат, на Техноцентъра и човечеството, което се опита да изличи, на болезнено създадения Бог на Празнотата, Която Обвързва и неговите предци, които се опитаха да го премахнат.

Хънт поклати глава и престана да пише.

– Не разбирам. Можеш да станеш този... месия... като оставиш смъртното си ложе?

Бледият овал на лицето на Кийтс се залюля напредназад върху възглавницата в движение, което можеше да замества смях.

– Всички бихме могли, Хънт. Човешкото безумие и най-голямата му гордост. Ние приемаме болката си. Градим път за децата си. Това ни заслужи правото да станем Бога, за когото мечтахме.

Хънт погледна надолу и видя, че е свил юмрук от безсилие.

– Ако можеш да сториш това... да се превърнеш в тази сила... направи го. Измъкни ни оттук! Кийтс отново затвори очи.

– Не мога. Не съм Този, Който Идва, а Този, Който Идва Преди. Не съм кръстеният, а кръстителят. Merde, Хънт, аз съм атеист! Дори Севърн не можа да ме убеди в тези неща, когато се удавах в смърт! – Кийтс сграбчи ризата на Хънт с ярост, която уплаши по-възрастния мъж. – Напиши това!

И Хънт затърси древното перо и грубата хартия, драскайки бясно, за да улови думите, които сега шепнесе Кийтс:

Урок чудесен в лицето ти безмълвно:
 Безмерно знание ме прави бог.
 Названия, дела, легенди сиви, ужасни случки, бунтове,
 величества и кралски гласове, агонии,
 създаване и разрушаване в едно
 изливат се в бездънния ми мозък
 и ме обожествяват, сякаш живо вино
 или пък чуден елексир изпил съм
 и тъй съм станал аз безсмъртен.

Кийтс живя още три болезнени часа – плувец, изплуващ от време на време от морето си от агония, за да си поеме дъх или бързо да

прошепне някакви безсмислици. Веднъж, много след здрачаване, той дръпна ръкава на Хънт и промълви достатъчно смислено:

– Когато умра, Шрайка няма да те нарани. Той чака мен. Може и да не откриеш път за дома, но той няма да те нарани, докато търсиш. – И отново, точно когато Хънт се привеждаше, за да чуе дали дъхът все още клокочи в дробовете на поета, Кийтс започна да говори и продължи между спазмите, докато не даде на другия специални инструкции за погребението си в Римското протестантско гробище, близо до Пирамидата на Гай Цестий.

– Глупости, глупости – непрекъснато мърмореше Хънт като мантра и стискаше горещата длан на младия мъж.

– Цветя – прошепна малко по-късно Кийтс, точно след като Хънт беше запалил лампата на бюрото. Очите на поета бяха широко отворени, когато се втрени в тавана с израз на чиста, детска почуда. Хънт вдигна поглед и видя избелелите жълти рози, нарисувани в сините квадрати на тавана. – Цветя... над мен – прошепна Кийтс между усилията си да диша.

Хънт стоеше до прозореца, вперил поглед навън в сенките зад Испанското стълбище, когато болезнено стържещото дишане зад него пресекна и престана, и Кийтс с мъка изрече:

– Севърн... повдигни ме! Умирам.

Хънт седна на леглото и го подхвана. Жар се излъчваше от дребното тяло, което като че ли нямаше тежест, сякаш истинската му материя беше изляла.

– Не се плаши. Бъди твърд. И благодари на Бога, че това свършва! – изпъшка Кийтс и сетне ужасното стържене стихна. Хънт помогна на поета да легне по-удобно, когато дишането му се успокои в по-нормален ритъм.

Хънт смени водата в легена, навлажни нова кърпа и се върна, за да завари Кийтс мъртъв.

По-късно, точно след изгрев слънце, той вдигна дребното тяло – увито в нови чаршафи от собственото легло на Хънт – и излезе в града.

Бурята беше утихнала, когато Брон Ламиа стигна до края на долината. Минавайки покрай Пещерните гробници, тя беше видяла същия зловещ блясък, който излъчваха другите Гробници, но оттам се разнасяше и ужасен шум – сякаш викаха хиляди хора – екот и стенание от земята. Брон забърза по пътя си.

Небето се бе изчистило, когато застана пред двореца на Шрайка.

Името на сградата беше подходящо избрано: полукуполът бе заоблен нагоре и навън като черупката на създанието, подпорни елементи се извиваха надолу като пронизващи дъното на долината остриета, а други се издигаха нагоре и настрани като тръните на Шрайка. Стените станаха прозрачни, когато се усили вътрешният блясък и сега постройката светеше като гигантски блуждаещ огън, а горните ѝ части искряха с червена светлина като очите на Шрайка.

Брон си пое дъх и докосна корема си. Беше бременна – знаеше го още отпреди да напусне Лусус – и не дължеше ли повече на неродения си син или дъщеря, отколкото на циничния стар поет, разпнат на дървото на Шрайка? Брон знаеше, че отговорът е „да“ и че това нямаше абсолютно никакво значение. Тя въздъхна и се приближи до двореца на Шрайка.

Отвътре той не беше по-широк от двайсет метра. По рано, когато бяха влизали, Брон и другите поклонници бяха видели интериора като едно-единствено открито пространство, празно, с изключение на шиповидните подпори, които се пресичаха на кръст под блестящия купол. Сега, когато Брон застана на входа, вътрешността беше пространство, по-голямо от самата долина. Десетина редици бели камъни се издигаха една до друга и се простираха в избледняващата далечина. Върху всеки каменен ред лежаха облечени по различен начин човешки тела, свързани със същия полуорганичен, полупаразитен шунтов шекер и кабел, който приятелите ѝ бяха казали, че е носила самата тя. Само че тези метални, макар и прозрачни пъпни върви пулсираха с червена светлина и ритмично се разширяваха и свиваха, сякаш през черепите на спящите фигури се проточваше кръв.

Брон залитна назад, блъсната едновременно от вълната на антиентропните приливи и от гледката, но когато застана на десет метра от двореца, отвън той беше толкова голям, колкото винаги. Не претендираше, че разбира колко клика могат да се съберат в такава скромна обвивка. Гробниците на времето се отваряха. Доколкото знаеше, тази можеше едновременно да съществува в различни времена. Това, което обаче разбираше, бе, че когато се будеше от собствените си пътувания с шунта, тя беше зървала тръненото дърво на Шрайка свързано с тръби и пълзящи пипала от енергия, невидими за окото, но сега съвсем явно съединени с двореца на Шрайка.

Брон отново пристъпи към входа.

Вътре чакаше Шрайка. Черупката му, обикновено искряща, сега изглеждаше черна на фона на светлината и мраморния блясък около нея.

Брон усети как адреналинът ѝ устремно се покачва, почувства порив да се обърне и да избяга, и пристъпи вътре.

Входът зад нея почти изчезна, забележим само по бледото замъгляване в еднаквия блясък, който се излъчваше от стените. Шрайка не помръдваше. Червените му очи пламтяха от сянката на черепа му.

Брон пристъпи напред. Ботушите ѝ не издаваха звук по каменния под. Шрайка беше на десет метра отдясно, там, където започваха каменните редици, издигащ се като неприлична закачалка към таван, скрит в блясък. Тя не хранеше илюзии, че ще може да стигне обратно до вратата, преди създаването да стигне до нея.

Той не помръдваше. Въздухът миришеше на озон и нещо болезнено сладко. Брон тръгна, опряла гръб в стената и разгледа редиците от тела, за да зърне познато, спящо лице. С всяка стъпка наляво, тя се отдалечаваше от изхода и улесняваше Шрайка да отреже пътя ѝ. Създаването стоеше на мястото си като черна скулптура в океан от светлина.

Редиците се простираха с километри. Каменни стълбища, всяко от които почти цял метър високо, нарушаваха хоризонталните редове от тъмни тела. След няколко минути път от входа, Брон изкачи долната третина на едно от тези стълбища, докосна най-близкото тяло от втората редица и с облекчение откри, че плътта е топла, че гърдите на мъжа се издигат и спадат. Това не беше Мартин Силенъс.

Брон продължи напред, като почти очакваше да намери Пол Дюре, Сол Уайнтрауб или дори себе си да лежи сред живите мъртъвци. Вместо това тя откри лице, което беше видяла за последен път, изсечено в планински склон. Тъжния крал Били лежеше неподвижен върху бял камък през пет редици от нея, а царствените му одежди бяха обгорени и изцапани. Тъжното лице беше – както и всички останали – изкривено в някаква вътрешна агония. Мартин Силенъс лежеше през три тела от него, на по-долна редица.

Брон прилекна до поета и погледна през рамо към черното петно на Шрайка, все още неподвижен в края на редиците от тела. Както и останалите, Силенъс изглежда беше жив, в безмълвна агония и бе свързан с шунтов щекер към пулсиращата пълна връв, която на свой ред потъваше в бялата стена зад първаза и сякаш се сливаше с камъка.

Брон се задъха от страх, когато прокара длан по черепа на поета, усети сливането на пластмаса и кост, а после сама попипа пълната връв и не откри връзка или отвор в мястото, където се скриваше в камъка. Под пръстите ѝ пулсираше течност.

– Мамка му – прошепна Брон и във внезапен пристъп на паника,

погледна зад себе си, сигурна, че Шрайка се е промъкнал в опасна близост. Тъмната фигура все още стоеше в края на дългото помещение.

Джобовете ѝ бяха празни. Нямаше нито оръжие, нито някакъв инструмент. Разбираще, че ще трябва да се върне при Сфинкса, да намери вързопите, да изрови нещо, с което да реже, а после пак да дойде тук и да събере достатъчно смелост, за да влезе повторно.

Брон знаеше, че никога повече няма да може да мине пак през онази врата.

Тя коленичи, пое дълбоко дъх, вдигна, а после и спусна ръката си. Ръбът на дланта ѝ се разби в материала, който приличаше на прозрачна пластмаса, а на пипане беше по-твърд от стомана. Дори и само от този единствен удар, ръката я заболя от китката до рамото.

Брон Ламиа погледна надясно. Шрайка се приближаваше към нея, бавно пристъпвайки като старец на спокойна разходка.

Тя извика, коленичи и отново замахна, напрегнала длан и стегнала палец под прав ъгъл. Ударът отекна в дългото помещение.

Брон Ламиа беше израснала на Лусус при 1.3 стандартна гравитация и беше атлетична за расата си. Откакто навърши девет години, тя си мечтаеше и работеше, за да стане детектив, и част от тази естествено маниакална и съвсем нелогична подготовка бяха тренировките ѝ по бойните спортове. Сега тя изсумтя, вдигна ръка и отново замахна, като желаше дланта ѝ да е острие на брадва и виждаше в съзнанието си поразяващия удар, успешното разсичане на материята.

Пулсирайки като жива, твърдата пъпна връв недоловимо се вдлъбна и сякаш се дръпна встрани, когато жената отново замахна.

Под и зад нея се разнесоха стъпки. Брон почти се изкиска. Би било по-лесно да удари камъка, за да постигне същия ефект. Тя отново блъсна ръба на дланта си във връвта и усети, че някаква малка костичка в ръката ѝ поддава. Болката беше като далечен шум, като плъзгането под и зад нея.

„Идвало ли ти е наум – помисли си тя, – че ако успееш да разкъсаш това нещо, той навярно ще умре?“

Отново замахна. Стъпките замлъкнаха в основата на стълбището.

Брон се задъхваше от усилие. Пот капеше от челото и страните ѝ по гърдите на спящия поет.

„Та аз дори не те харесвам“ – помисли си тя към Мартин Силенъс и отново удари. Беше като да се опитва да отсече крака на метален слон.

Шрайка започна да се изкачва по стълбището.

Брон се изправи наполовина и хвърли цялата тежест на тялото си в

замахване, което почти изкълчи рамото ѝ, счупи китката ѝ и смаза малките костици в дланта ѝ.

И разсече връвта.

Червена, прекалено рядка за кръв течност рукна по краката на жената и върху белия камък. Разсеченият кабел, все още стърчащ от стената, се сгърчи и после започна да потръпва като раздразнено пипало, преди да се отпусне вяло и да се изтегли – кървяща змия, плъзгаща се в дупка, която престана да съществува, веднага щом пъпната връв се скри от поглед. Остатъкът ѝ, все още свързан с невралния шунт на Силенъс, повяхна след пет минути, като изсъхна и се сви подобно на извадена от водата медуза. Оплискала лицето и раменете на поета, червената течност започна да посинява, докато Брон я гледаше.

Очите на Мартин Силенъс трепнаха и се отвориха като очи на бухал.

– Хей – каза той, – знаеш ли че шибаният Шрайк е точно зад теб?

Гладстоун се телепортира в личния си апартамент и веднага се приближи до векторната ниша. Очакваха я две съобщения.

Първото беше от космоса на Хиперион. Гладстоун замижа, когато мекият глас на бившия ѝ генерал-губернатор на Хиперион, младия Лейн, направи бързо обобщение на срещата с трибунала на прокудените. Президентът се отпусна на кожения стол и вдигна двата си юмука към бузите си, когато Лейн повтори опроверженията на прокудените. Те не бяха нашествениците. Лейн завърши предаването с кратко описание на ролята, със своето мнение, че прокудените казват истината, със забележката, че съдбата на консула е все още неизвестна и с искане за заповеди.

– Ще отговорите ли? – попита векторният компютър.

– Потвърждавам приемането на съобщението – рече Гладстоун. – Излъчи сигнал за готовност с дипломатическия едновременен код.

Гладстоун включи второто съобщение.

Появи се адмирал Уилям Аджънта Лий в разпокъсана плоскообразна проекция – векторният предавател на кораба му очевидно работеше с намалена енергия. От периферните колони данни президентът видя, че съобщението е скрито сред стандартните телеметрични предавания на флотата: техниците от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ накрая щяха да забележат несъответствията в крайните номера, но това можеше да стане след часове или дни.

Лицето на Лий беше окървавено, а фонът бе скрит в дим. От

мъгливия черно-бял образ на Гладстоун ѝ се струваше, че младият мъж предава от доковата ниша на крайцера си. На метална маса зад него лежеше труп.

– ...попълнение от морски пехотинци успя да се качи на борда на така наречените им улани – задъхано казваше Лий. – Управлявани са от хора – по петима на кораб – и те наистина приличат на прокудени, но вижте какво стана, когато опитахме да извършим аутопсия. – Картината се измести и Гладстоун разбра, че Лий използва ръчен видеонокъл, монтиран във векторния предавател на крайцера. Сега адмиралът беше изчезнал, а тя гледаше надолу към бялото, наранено лице на мъртъв прокуден. От кръвта, течаща от очите и ушите му, възрастната жена предположи, че е умрял от експлозивна декомпресия.

Появи се ръката на Лий – позна го по адмиралския ширит на ръкава, – която държеше лазерен скалпел. Младият командир не си направи труда да свали дрехите, преди да направи вертикален разрез в областта на гърдите и да продължи надолу.

Ръката с лазера се отдръпна и камерата показва как с трупа на прокудения започна да става нещо. Широки участъци от гърдите на мъртвеца започнаха да тлеят, сякаш лазерът беше запалил дрехите. После униформата прегоря и веднага стана очевидно, че гърдите на мъжа горят на разширяващи се, неправилно оформени дупки и от тях блестеше толкова ярка светлина, че джобният видеонокъл трябваше да намали светлочувствителността си. Сега горяха парчета от черепа и оставяха остатъчни образи по векторния екран и ретината на Гладстоун.

Камерата се върна обратно, преди трупът да изчезне напълно, сякаш горещината вече беше непоносима. Лицето на Лий постепенно се фокусира.

– Разбирате, г. президент, че същото става с всички трупове. Не заловихме живи пленници. Все още не сме открили център в рояка, а само още бойни кораби и ми се струва, че...

Образът изчезна и колоните данни показаха, че съобщението е прекъснало по средата на излъчването.

– Ще отговорите ли?

Гладстоун поклати глава и отвори нишата. Отново в кабинета си, тя погледна с копнеж към дългата кушетка и седна зад бюрото си, знаейки, че ако за миг затвори очи, ще заспи. Седептра се обади по личната честота на инфотерма ѝ и каза, че генерал Морпурго трябва да види президента по спешен въпрос.

Лусианецът влезе и започна да се разхожда напред-назад от

раздразнение.

– Г. президент, разбирам основанията ви да наредите използването на устройството на жезъла на смъртта, но трябва да се възпротивя.

– Защо, Артър? – попита тя, като за пръв път от седмици се обърна към него по име.

– Защото изобщо не знаем какъв ще е дяволският резултат. Прекалено опасно е. А и... не е морално. Гладстоун вдигна вежди.

– Значи да загубим милиарди граждани в една проточила се война на изтощение ще бъде морално, а да използваме това нещо, за да убием милиони, няма да е морално, така ли? Това ли е позицията на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, Артър?

– Това е моята позиция, г. президент. Гладстоун кимна.

– Разбрах и си взимам бележка, Артър. Но решението е взето и ще бъде изпълнено. – Тя видя, че старият ѝ приятел понечва да се обади и преди да успее да отвори уста, за да възрази или по-вероятно, да предложи оставката си, Гладстоун рече: – Ще се поразходиш ли с мен, Артър?

Генералът от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се стъписа.

– Разходка ли? Защо?

– Трябва ни малко чист въздух. – Без да го чака да отговори, Гладстоун тръгна към личния си телепортатор, включи ръчното управление и пристъпи през устройството.

Морпурго мина през непрозрачния портал, сведе очи към златистата трева, която стигаше до коленете му и се разстилаше до далечния хоризонт и вдигна лице към шафранено-жълтото небе, където се носеха разкъсани бронзови облаци. Зад него порталът премигна и изчезна, а местоположението му бе отбелязано само от еднометровия контролен пулт, единственото направено от човек нещо, виждащо се в безкрайното море от златиста трева и облачно небе.

– Къде сме, по дяволите? – попита той. Гладстоун беше откъснала дълъг стрък трева и го дъвчеше.

– Кастроп-Роуксел. Тук няма инфосфера, нито орбитални устройства, нито пък каквито и да било хора или машини.

Морпурго изсумтя.

– Навярно не е по-безопасно откъм контрол от страна на Техноцентъра, отколкото местата, където ни водеше Байрън Лампа, Мейна.

– Навярно не – съгласи се Гладстоун. – Слушай, Артър. – Тя активира инфотермните записи на двете векторни предавания, които току-що беше чула.

Когато свършиха, когато лицето на Лий изчезна, Морпурго навлезе

във високата трева.

– Е? – подтичвайки, за да върви в крак с него, попита Гладстоун.

– Значи онези тела на прокудени се самоунищожават по същия начин, по който е известно, че го правят киборгите – рече той. – И какво от това? Мислиш ли, че Сенатът или Всеобема ще приемат това за доказателство, че всъщност зад нашествието стои Техноцентърът?

Гладстоун въздъхна. Тревата изглеждаше мека и привлекателна. Представи си, че лежи там и потъва в дрямка, от която никога няма да се върне.

– Това е доказателство, достатъчно за нас. За групата. – Не се налагаше да навлиза в подробности. Още от първите й дни в Сената, бяха споделяли подозренията си за Техноцентъра и надеждите си за истинска свобода от господството на ИИ. Когато сенатор Байрън Ламиа ги беше завел... но това бе много отдавна.

Морпурго гледаше как вятърът шиба златните степи. Интересна кълбовидна мълния играеше сред бронзовите облаци близо до хоризонта.

– И какво? Да знаем е безполезно, освен ако не знаем и къде да ударим.

– Имаме три часа.

Морпурго погледна инфотерма си.

– Два часа и четирийсет и две минути. Едва ли е достатъчно време, за да стане чудо, Мейна. Гладстоун не се усмихна.

– Едва ли е достатъчно време за каквото и да било друго, Артър.

Тя докосна диска и порталът отново зажука.

– Какво можем да направим? – попита Морпурго. – В момента ИИ от Техноцентъра инструктират нашите техници за онова устройство на жезъла на смъртта. Фотонният кораб ще бъде готов след час.

– Ще го взривим там, където няма да засегне никого – рече Гладстоун.

Генералът престана да се разхожда и я зяпна.

– И къде, по дяволите, е това място? Онзи шибан Нансен твърди, че устройството има смъртоносен радиус от поне три светлинни години, но как можем да му вярваме? Ще взривим едно устройство... близо до Хиперион или където и да е другаде... и можем да обречем човешкия живот навсякъде.

– Имам идея, но искам да поспя с нея – заяви Гладстоун.

– Да поспиш с нея ли? – изръмжа генерал Морпурго.

– Възнамерявам малко да подремна, Артър – каза президентът. –

Предлагам ти да сториш същото. – И тя пристъпи през портала.

Морпурго измърмори нещо нецензурно, намести баретата си и ми на през телепортатора с изправена глава, изпънат гръб и вперени напред очи: войник, маршируващ към собствената си екзекуция.

На най-високата тераса на една планина, движеща се из космоса на около десет светлинни минути от Хиперион, консултът и седемнайсет прокудени седяха върху ниски камъни в по-широк кръг от по-високи камъни и решаваха дали ще живее.

– Жена ви и детето ви загинаха на Бреша – каза Фрийман Ченга. – По време на войната между този свят и клана Мозман.

– Да – отвърна консултът. – Хегемонията смяташе, че в атаката участва целият рояк. Не казах нищо, за да ги извадя от това заблуждение.

– Но жена ви и детето ви бяха убити. Консултът погледна отвъд каменния кръг към върха, който вече потъваше в нощ.

– И какво? Не моля за милост този Трибунал. Не излагам смекчаващи вината обстоятелства. Аз убих Фрийман Андил и тримата техници. Убих ги преднамерено и предумишлено. Убих ги с единствената цел да включва вашата машина, за да отворя Гробниците на времето. Това няма нищо общо с жена ми и детето ми.

Един братат прокуден, когото бяха представили на консула като Говорител Хълкеър Амниън, пристъпи напред към вътрешния кръг.

– Устройството беше безполезно. То не действаше. Консултът се обърна, отвори уста и я затвори без да каже нищо.

– Проверка – обясни Фрийман Ченга. Гласът на консула беше едва доловим.

– Но Гробниците... се отвориха.

– Знаехме кога щяха да се отворят – рече Кордуел Минмън. – Периодът на разпадане на антиентропните полета ни беше известен. Устройството беше проверка.

– Проверка – повтори консултът. – Убил съм онези четирима души за нищо. Проверка.

– Жена ви и детето ви умряха от ръцете на прокудените – каза Фрийман Ченга. – Хегемонията ограби вашия свят на Мауи-Обетована. Действията ви бяха предвидими в определени параметри. Гладстоун разчиташе на това. Ние също. Но трябваше да разберем тези параметри.

Консултът се изправи, направи три крачки и застана с гръб към другите.

– Напразно.

– Какво? – попита Фрийман Ченга. Голият скалп на високата жена

блестеше на слънцето и отразяваше светлината от прелитащата кометна ферма.

Консулт тихо се смееше.

– Всичко е било напразно. Дори предателствата ми. Нищо истинско. Напразно.

Говорител Кордуел Минмън стана и оправи одеждите си.

– Този Трибунал издаде присъда – обяви той. Другите шестнайсет прокудени кимнаха.

Консулт се обърна. На умореното му лице се долавяше някакъв копнеж.

– Тогава го направете. За Бога, да свършваме с това. Говорител Фрийман Ченга стана и погледна консула.

– Осъден сте да живеете. Осъден сте да поправите някои от щетите, които сте причинил.

Консулт залитна, сякаш ударен в лицето.

– Не, не можете... вие трябва...

– Осъден сте да навлезете в епохата на хаос, която приближава – продължи Говорител Хълкеър Амниън. – Осъден сте да ни помогнете да открием спойката между отделните семейства на човечеството.

Консулт вдигна ръце, сякаш искаше да се защити от физически удари.

– Не мога... няма... виновен...

Фрийман Ченга направи три крачки, сграбчи консула за предницата на официалното му болово сако и безцеремонно го разтърси.

– Виновен сте. И точно затова трябва да помогнете да облекчим този хаос, който настъпва. Помогнахте за освобождаването на Шрайка. Сега трябва да се върнете и да се погрижите отново да бъде затворен в клетката си. После трябва да започне дългото помиряване.

Ченга го пусна, но раменете му все още се разтърсваха. В този момент планината се завъртя към слънцето и в очите на консула заблестяха сълзи.

– Не – прошепна той.

Фрийман Ченга заглади измачканото му сако и прокара дългите си пръсти по раменете на дипломата.

– Ние си имаме свои пророци. Храмерите ще се присъединят към нас в новото засаждане на галактиката. Онези, които са живели в лъжата, наречена Хегемония, бавно ще изпълзят от руините на своите зависимости от Техноцентъра светове и ще се присъединят към нас в истинско изследване... изследване на вселената и на онова по-голямо царство,

което е във всеки един от нас.

Консултът като че ли не чуваше. Той рязко се извърна настрана.

– Техноцентърът ще ви унищожи – рече той, без да гледа към никой от тях. – Точно както унищожи Хегемонията.

– Нима забравяш, че родният ти свят е основан на тържествения договор на живота? – попита Кордуел Минмън.

Консултът се обърна към прокудения.

– Този договор управлява нашия живот п действия – продължи Минмън. – Не само, за да запази няколко вида от Старата Земя, но и за да открие единство в разнообразието. Да разпространи семената на човечеството във всички светове, в различни среди, като в същото време почита разнообразието на живота, което откриваме навсякъде.

Лицето на Фрийман Ченга беше огряно от слънчева светлина.

– Техноцентърът предлагаше единство в неволната подчиненост – тихо каза тя. – Сигурност във вегетирането. Къде са революциите в човешката мисъл, култура и дейност след Хеджира?

– Тераформиращи в бледи клонинги на Старата Земя – отвърна й Кордуел Минмън. – Новата ни епоха на човешка експанзия няма да тераформира нищо. Ще се угощаваме в трудности и приветствани странности. Няма да карае вселената да се приспособява... ще се приспособяваме самите ние.

Говорител Хълкеър Амниън посочи към звездите.

– Ако човечеството оцелее след това изпитание, бъдещето ни се крие в тъмните разстояния помежду, както и на слънчевите светове.

Консултът въздъхна.

– Имам приятели на Хиперион – обади се той. – Мога ли да се върна, за да им помогна?

– Можете – отвърна Фрийман Ченга.

– И ще се изправя срещу Шрайка? – попита консултът.

– Ще го сторите – отвърна Кордуел Минмън.

– И ще оцелея, за да видя епохата на хаос? – попита консултът.

– Трябва – отвърна Хълкеър Амниън.

Дипломатът отново въздъхна и се отстрили заедно с другите, когато над тях огромна пеперуда с криле от слънчеви клетки и блестяща, непроницаема за вакуума и радиацията кожа, се спусна към Стоунхенджовия кръг и отвори корема си, за да приеме консула.

В лазарета на Правителствения дом на Тау Сети Сентър отец Пол Дюре спеше с лек, предизвикан от лекарствата сън и сънуваше пламъци и смъртта на светове.

С изключение на краткото посещение на президент Гладстоун и още по-кратката визита на епископ Едоуард, Дюре беше останал сам през целия ден, изпадащ и излизащ от изпълнената с болка мъгла. Лекарите бяха поискали да минат още дванайсет часа, преди пациентът им да бъде преместен и Колегията на кардиналите на Пацем се бе съгласила, тъй като искаше пациентът да оздравее и да се подготви за церемониите – все още оставаха двайсет и четири часа, – по време на които йезуитският свещеник Пол Дюре от Вилфранж-сюр-Сайон щеше да стане папа Тейлхард I, 487-ят епископ на Рим, пряк наследник на апостол Петър.

Лечението продължаваше, плътта сама се изтъкаваше отново под ръководството на милиони ДНК диригенти, нервите се съживяваха по същия начин, благодарение на чудото на медицината. „Но не чак толкова голямо чудо – помисли си Дюре, – след като продължава да ме сърби ужасно.“ Йезуитът лежеше и мислеше за Хиперион, Шрайка, дългия си живот и обърканото положение на нещата в Божията вселена. Накрая Дюре заспа и сънува горящата Божия горичка, докато храмерският Истински глас на Светодървото го буташе през портала, майка си и жената на име Семфа, вече мъртва, но тогава работничка в плантацията Паресебо, в периферията на Периферията във фибропластмасовите полета източно от Порт Романс.

И посред тези сънища, поначало тъжни, Дюре изведнъж усети чуждо присъствие: не присъствието на друг сън, а на друг сънуващ.

Дюре вървеше заедно с някого. Въздухът беше хладен, а небето – разкъсващо сърцето синьо. Току-що бяха стигнали до един завой и пред тях се появи езеро, покрай чиито брегове растяха стройни дървета, изотзад се извисяваха планини, ред ниски облаци допълваха драматичност и мащаб към пейзажа, а далеч в огледално неподвижните води като че ли плаваше самотен остров.

– Езерото Уиндърмиър – рече спътникът на Дюре. Йезуитът бавно се обърна, а сърцето му биеше в тревожно очакване. Каквото и да очакваше, видът на спътника му не предизвикваше страхопочитание.

До Дюре вървеше нисък млад мъж. Беше облечен в архаично яке с кожени копчета и широк кожен колан, здрави обувки и стара кожена шапка, износена раница, странно скроени и доста закърпени панталони, носеше огромно шотландско наметало, метнато през едното му рамо и дебел бастун в дясната си ръка. Дюре спря и другият го последва, сякаш се радваше на почивката.

– Скалите на Фърнес и Камбрийските планини – каза младият мъж

и използва бастуна си, за да посочи отгатакъ езерото.

Дюре видя кестенявите къдрици, подаващи се изпод странната шапка, забеляза големите кафяви очи и ниския ръст на мъжа, и разбра, че сигурно сънува, макар и да си мислеше: „Не сънувам!“.

– Кой... – започна Дюре, като чувстваше, че в него се надига страх и сърцето му бие силно.

– Джон – отвърна спътникът му и спокойната разумност на този глас разпръсна част от страховете на йезуита. – Струва ми се, че ще можем да останем в Боунес довечера. Браун твърди, че на езерото има чудесен хан.

Дюре кимна. Нямаше абсолютно никаква представа за какво говореше човекът.

Ниският младеж се наведе напред и хвана ръката на свещеника с лек, но настоятелен жест.

– Там ще бъде този, който идва след мен – каза Джон. – Нито алфа, нито омега, но най-важен за нас, за да открием пътя.

Дюре глупаво кимна. Лек ветрец развълнува езерото и донесе мисриса на свежа растителност откъм подножието на хълмовете.

– Той ще бъде роден далеч оттук – продължи Джон. – Много по-далеч от това, което от векове познава расата ни. Твоята работа сега ще е същата като моята – да подготвим пътя. Ти няма да доживееш, за да видиш деня на учението на този човек, но наследникът ти ще го доживее.

– Да – рече Пол Дюре и откри, че в устата му няма никаква слюнка.

Младият мъж свали шапката си, затъкна я в колана и се наведе да вземе едно обло камъче. Той го запрати надалеч към езерото. Вълнички се разнесоха в бавна прогресия.

– По дяволите – каза Джон. – Опитвах се да направя жабка. – Той погледна към Дюре. – Трябва да напуснеш лазарета и веднага да се върнеш на Пацем. Разбираш ли?

Дюре премига. Тези думи очевидно не бяха от съня.

– Защо?

– Няма значение – отвърна Джон. – Просто го направи. Не чакай нищо. Ако не тръгнеш незабавно, по-късно няма да има никакъв шанс.

Дюре се обърна смутен, сякаш можеше да се върне в болничното си легло. Той погледна през рамо към ниския, слаб младеж, застанал на каменистия бряг.

– Ами ти?

Джон взе друго камъче, хвърли го и поклати глава, когато то подсочи само веднъж, преди да изчезне под огледалната повърхност.

– Засега съм щастлив тук – каза той, повече на себе си, отколкото на Дюре. – Наистина бях щастлив на онова пътуване, – Джон като че ли сам се разтърси, за да се върне от спомените си и вдигна глава, за да се усмихне на свещеника. – Хайде. Размърдайте си задника, Ваше светейшество.

Шокиран, развеселен и раздразнен, Дюре отвори уста, за да възрази и откри, че лежи на леглото в лазарета на Правителствения дом. Лекарите бяха намалили осветлението, така че да може да спи. До кожата му бяха прилепени мониторни мъниста.

Дюре полежа една минута, измъчван от сърбеж и зарастващите изгаряния трета степен, като си мислеше за съня, мислеше си, че това е било само сън, че може да поспи още няколко часа, преди монсиньор... епископ Едоуарди другите да пристигнат, за да го придружат обратно. Йезуитът затвори очи и си спомни мъжественото, но нежно лице, кафявите очи, архаичния диалект.

Отец Пол Дюре от Обществото на Исус седна, с труд се изправи на крака, откри, че дрехите му ги няма и че носи само тънката болнична пижама, загърна се с одеяло и се затътри навън с боси крака, преди лекарите да успеят да реагират на развълнелите се сензори.

В срещуположния край на залата имаше служебен телепортатор. Ако той не го откараше у дома, щеше да намери друг.

Лейт Хънт изнесе тялото на Кийтс от сенките на сградата в слънчевата светлина на Piazza di Spagna и очакваше да намери очакващия го Шрайк. Вместо това там стоеше кон. Хънт не беше специалист по конете, тъй като по неговото време този вид беше изчезнал, но животното му се стори същото, което ги бе довело в Рим. За разпознаването му помогна фактът, че конят беше впрегнат в същата малка карета – Кийтс я бе нарекъл *vettura*, – в която бяха пътували по-рано.

Хънт положи тялото на седалката, грижливо го загърна с пластове лен и тръгна успоредно, все още докосвайки с една ръка савана, когато каретата бавно потегли напред. През последните си часове Кийтс беше помолил да го погребат на Протестантското гробище, близо до Стената на Аврелий и Пирамидата на Гай Цестий. Хънт смътно си спомняше, че бяха минали край Стената на Аврелий по време на странното им пътуване насам, но не би могъл отново да я намери, ако животът му – или погребението на Кийтс – зависеше от това. Във всеки случай, конят изглежда знаеше пътя.

Хънт се тътреше до бавно движещата се карета и усещаше прекрасния пролетен утринен въздух и долавящия се мирис като че ли от

гниеща растителност. Дали тялото на Кийтс вече не беше започнало да се разлага? Хънт не знаеше много за подробностите на смъртта, а и не искаше да научи повече. Той плясна задницата на коня, за да накара животното да побърза, но то спря, бавно се обърна, за да го погледне укорително и поднови бавния си ход.

Хънт се стресна, по-скоро от проблясването на отразена светлина, зърната с зъглчето на окоето, отколкото от някакъв звук, но когато бързо се обърна, Шрайка беше там – на десет-петнайсет метра отзад и вървеше с темпото на коня в тържествен, макар и никак си комичен марш, като при всяка стъпка вдигаше високо покритите си с тръни и шипове колени. Слънцето блестеше по черупката, металните зъби и шипове.

Първият порив на Хънт беше да остави каретата и да побегне, но чувството за дълг и някакво по-дълбоко усещане, че се е загубил, го накараха да остане. Къде другаде би могъл да избяга, освен на Piazza di Spagna – а Шрайка препречваше единствения път.

Приемайки създанието като опечален в тази безумна процесия, той обърна гръб на чудовището и продължи да върви до каретата, здраво стиснал с една ръка през савана глезена на приятеля си.

През цялото време, докато вървеше, Хънт беше нащрек за някакъв признак за телепортал, някакъв признак за техника, нетипична за деветнайсети век или за друго човешко същество. Нямаше никой. Илюзията, че върви през изоставения Рим през лъхация вече на пролет февруари, 1821 г. сл. Хр., беше свършена. Конят изкачи хълма на един квартал от Испанското стълбище, направи още няколко завоя по широки булеварди и тесни улички и мина покрай наклонените и рушащи се развалини, в които Хънт разпозна Колизея.

Когато конят и каретата спряха, Хънт се стресна от Дрямката, в която беше потънал по време на ходенето и се огледа. Бяха извън избуялата купчина камъни, която предполагаше, че е Стената на Аврелий и наистина се виждаше ниска пирамида, но Протестанското гробище – ако беше това – приличаше повече на пасище, отколкото на гробище. Овце пасяха в сенките на кипарисите, звънците им мрачно дрънчаха в плътния, затоплящ се въздух, а тревата навсякъде растеше до коляно или дори още по-високо. Хънт премига и видя няколкото надгробни камъка, разпръснати тук-там, полускрити от тревата и по-близо, точно зад шията на пасящия кон, прясно изкопан гроб.

Шрайка остана на десет метра назад, сред шумолящите клони на кипарисите, но Хънт виждаше блясъка на червените му очи, впити в гроба.

Той заобиколи коня, който доволно хрупаше високата трева и приближи до гроба. Нямаше ковчег. Дупката беше дълбока около метър и двайсет, а натрупаната до нея пръст миришеше на обърнат хумус и студена земя. В нея беше забита лопата с дълга дръжка, сякаш гробарите току-що си бяха тръгнали. Каменна плоча стоеше изправена до гроба, но на нея нямаше нищо – празен надгробен камък. Хънт видя отражението на метал по върха на плочата и побърза да намери първия съвременен предмет, който виждаше, откакто бяха отвлечени на Старата Земя: там лежеше малка лазерна писалка – от онзи тип, който използваха строителните работници или художниците, за да начертаят нещо върху най-твърдата сплав.

Хънт се обърна с писалката в ръка, чувствайки се вече въоръжен, макар че да спре Шрайка с тънкия лъч изглеждаше смешно. Той пусна писалката в джоба на ризата си и се зае да погребее Джон Кийтс.

Няколко минути по-късно застана до купчината пръст, хванал лопатата в ръка, втренчен в отворения гроб, където лежеше малкият, завит с чаршафи вързоп и се опита да измисли нещо да каже. Хънт беше присъствал на безброй държавни възпоменателни служби, дори бе писал хвалебствените слова на Гладстоун за някои от тях и никога по-рано думите не бяха представлявали проблем. Но сега не му идваше наум нищо. Единствената публика беше мълчаливият Шрайк, все още скрит сред сенките на кипарисите, и.овците, чиито звънци дрънчаха, докато нервно заобикаляха чудовището и поляка се насочваха към гроба като група закъснели опечалели.

Хънт си помисли, че може би сега биха били подходящи някои от оригиналните стихове на Джон Кийтс, но той беше политически функционер – а не човек, отдаден на четенето или запаметяването на древна поезия. Той си спомни, прекалено късно, че бе записал откъслечните стихове, които приятелят му беше продиктувал преди няколко дни, но тетрадката все още лежеше върху бюрото в апартамента на Piazza di Spagna. Беше нещо за превръщането в божество или бог, за знание за толкова много неща, нахлуващо в... или други подобни глупости. Имаше отлична памет, но не можеше да си спомни първия стих от този архаичен миш-маш.

Накрая Лейт Хънт направи компромис с миг на мълчание, със сведена глава и затворени очи, като се изключеха спорадичните погледи към Шрайка, който все още поддържаше своята дистанция. После затрупа гроба. Отне му повече време, отколкото можеше да си представи. Когато свърши да хвърля долу пръстта, повърхността беше леко

вдлъбната, сякаш тялото бе прекалено незначително, за да се образува типичната могилка. Овце се отриваха в краката на Хънт, за да хрупат високата трева, маргаритки и теменужки, които растяха около гроба.

Може и да не си спомняше стиховете, но никак не му беше трудно да си спомни надписа, който Кийтс бе помолил да изсекат на надгробния му камък. Хънт включи писалката, изпита я, като прогори триметрова бразда в тревата и почвата, а после му се наложи да потушава малкия пожар, който беше запалил. Надписът бе притеснил Хънт, когато го бе чул за пръв път – самотата и горчилката, доловими под хриптенето на Кийтс, под задъханите усилия да говори. Но не мислеше, че е негова работа да спори с поета. Сега трябваше само да изсече надписа в камъка, да напусне това място и да избягва Шрайка, докато се опитва да намери път за дома.

Писалката прорязваше плочата достатъчно лесно и Хънт трябваше да се упражнява на обратната ѝ страна, преди да открие правилната дълбочина на линията и качеството на контрол. И все пак, когато свърши след около петнайсет-двайсет минути, резултатът изглеждаше разпокъсан и непрофесионален.

Започваше с груба рисунка, за която бе помолил Кийтс – беше показал на съветника няколко скици, нарисувани на листа с трепереща ръка – на гръцка лира със скъсани четири от осемте ѝ струни. Когато свърши, Хънт не остана доволен – но навярно можеше да се разпознае от някой, който знаеше какво, по дяволите, е гръцка лира. После идваше и самият надпис, точно както го беше продиктувал Кийтс:

ТУК ЛЕЖИ ЧОВЕК, ЧИЕТО ИМЕ БЕ НАПИСАНО ВЪРХУ
ВОДА

Нямаше нищо друго: нито дата на раждане и смърт, нито дори име на поета. Хънт се изправи, разгледа работата си, поклати глава, изключи писалката, но я задържа в ръка и пое обратно към града, като описа широк кръг около създаването в кипарисите.

При прохода през Стената на Аврелий Хънт спря и погледна назад. Конят, все още впрегнат в каретата, бе тръгнал по дългия склон, за да хрупа по-сладката трева до малък поток. Овцете се въртяха наоколо, пасяха цветя и оставяха отпечатъци от копитата си във влажната почва на гроба. Шрайка стоеше там, където си беше, едва видим под беседката от кипарисови клони. Хънт беше почти сигурен, че създаването все още гледа гроба.

Беше късен следобед, когато Хънт намери телепортатор – мътен правоъгълник от тъмносино жужене в геометричния център на рушащия се Колизей. Нямаше диск или клавиатура. Порталът висеше като непрозрачна, но отворена врата.

Но не и отворена за Хънт.

Той опитва петдесет пъти, но повърхността му беше твърда и устойчива като камък. Докосваше го неуверено с пръсти, тръгваше уверено и се отблъскваше от повърхността му, хвърляше се към синия правоъгълник, мятеше камъни, за да види как се отблъскват, опитваше и от двете страни и дори от ръбовете му, и накрая започна да скача към безползното нещо, докато раменете и ръцете му се покриха с натъртвания.

Телепортатор беше. Сигурен бе в това. Но не го пускаше да мине.

Хънт претърси останалата част на Колизея, дори подземните проходи, пълни с влага и прилепова тор, но нямаше друг портал. Претърси съседните улици и всичките им сгради. Никакъв друг портал. Търси през целия следобед, из базилики и катедрали, къщи и колиби, великолепни жилищни сгради и тесни улички. Дори се върна па P1аgг (11 8ра^па, припряно изяде някакво месо на първия етаж, прибра в джоба си тетрадка и всичко интересно, което намери в стаите горе, а после си тръгна завинаги, за да открие телепортатор.

Този в Колизея беше единствения, който успя да намери. По залез слънце го сграбчи, докато пръстите му не потънаха в кръв. Изглеждаше нормален, жужеше нормално, той го усещаше нормално, но устройството не го пускаше да мине.

Една луна, не луната на Старата Земя, ако се съдеше по прашните бури и облаци, които се виждаха на повърхността ѝ, бе изгряла и висеше над черната извивка на стената на Колизея. Хънт седеше в осеяния с камъни център и се мръщеше към синия блясък на портала. Някъде иззад него се чу бесен плясък на гълбови крила и тракане на малко камъче върху плочите.

Хънт болезнено се изправи, извади лазерната писалка от джоба си и застана разкрячен, като чакаше и се напрягаше да види нещо в сенките на многобройните цепнатини и арки на Колизея. Не се движеше нищо.

Внезапен шум иззад него го накара да се обърне и почти да пръсне тънкия лъч лазерна светлина по повърхността на телепортала. От него се появи ръка. После крак. Накрая изплува човек. После друг.

Колизеят отекна от виковете на Лейт Хънт.

Мейна Гладстоун знаеше, че при тази умора би било безумие да задреме дори и за трийсет минути. Но от детството си се бе научила да

подремва от пет до петнайсет минути, за да изтръсква токсините на умората и изтощението с тези кратки почивки от мислене.

Сега ѝ се повдигаше от изтощение и от шемета на предишните четирийсет и осем часа. Тя полегна на дългия диван в кабинета, изпразни мозъка си от незначителните и отрупващите я въпроси, остави подсъзнанието си да открие пътека през джунглата от мисли и събития. За няколко минути възрастната жена задряма и засънува.

Мейна Гладстоун седна изправено, отхвърли лекия афгански шал и почука инфотерма си преди да отвори очи.

– Седептра! Доведи генерал Морпурго и адмирал Сингх в кабинета ми след три минути.

Гладстоун влезе в съседната баня, взе душ, облече чисти дрехи – най-официалния си костюм от меко, черно, рипсено кадифе, златно-червения шал на Сената, задържан от златна игла с геодезичния герб на Хегемонията, обеци от Старата Земя от времето преди Голямата грешка и топазена гривна с инфотерм, подарена ѝ от сенатор БайРЪН Ламиа преди сватбата му – и се върна в кабинета навреме, за да поздрави двамата офицери от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ.

– Г. президент, моментът е много неприятен – започна адмирал Сингх. – Последните данни от *Mare Infinitum* бяха анализирани и обсъждахме придвижването на флотата за отбраната на Аскуит.

Гладстоун включи личния си телепортатор и махна на двамата мъже да я последват.

Сингх се огледа, когато излезе сред златната трева под заплашителното бронзово небе.

– Кастроп-Роуксел – рече той. – Имаше слухове, че едно предишно правителство е наредило на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос да построят тук частен телепортатор.

– Президент Йевшенски го присъедини към Мрежата – обясни Гладстоун. Тя махна и вратата на телепортатора изчезна. – Той чувстваше, че президентът има нужда от място, където подслушвателните устройства на Техноцентъра да не са много вероятни.

Морпурго неспокойно погледна към стената от облаци до хоризонта, където играеше кълбовидната мълния.

– Нито едно място не е напълно безопасно откъм Техноцентъра – каза той. – Разказах на адмирал Сингх за подозренията си.

– Не подозрения – възрази Гладстоун. – Факти. И знам къде е Техноцентърът.

И двамата офицери от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ реагираха, сякаш

кълбовидната мълния ги беше ударила.

– Къде? – почти едновременно попитаха те. Гладстоун се разхождаше напред-назад. Сивата ѝ коса като че ли блестеше в заредения със статично електричество въздух.

– В телепортаторната мрежа – отвърна тя. – Между порталите. ИИ живеят в ексцентричния псевдосвят там като паяци в тъмна мрежа. А ние сме я изтъкали вместо тях.

Морпурго пръв от двамата им беше в състояние да говори.

– Боже мой – рече той. – Какво ще правим сега? Имаме по-малко от три часа преди фотонният кораб с устройството на Техноцентъра да се прехвърли в космоса на Хиперион.

Гладстоун им каза точно какво трябваше да направят.

– Невъзможно – възрази Сингх. Адмиралът несъзнателно подръпваше късата си брада. – Просто невозможно.

Не – отсече Морпурго. – Ще стане. Има достатъчно време. И като се вземе предвид колко отчаяни и случайни бяха движенията на флотата през последните два дни... Адмиралът поклати глава.

– От гледна точка на логиката може и да е възможно. Но от рационална и етична гледна точка не е. Не, невозможно е.

Мейна Гладстоун пристъпи по-близо до него.

– Къшуонт – каза тя, обръщайки се към адмирала с малкото му име за пръв път, откакто беше млад сенатор, а той още по-млад командир от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос, – не помниш ли, когато сенатор Ламия ни свърза с Устойчивите? С един ИИ на име Ъмон? Неговото предсказание за две разклонения на бъдещето – едното изпълнено с хаос, а другото – сигурно изличаване на човечеството?

Сингх се извърна.

– Моят дълг са ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и Хегемонията.

– Твоят дълг е същият като моя – озъби се Гладстоун.

– Към човешкия род.

Сингх вдигна юмруци, сякаш беше готов да се бие с невидим, но мощен противник.

– Та ние не знаем със сигурност! Откъде получихте тази информация?

– От Севърн – отвърна Гладстоун. – Киборгът.

– Киборг ли? – изсумтя генералът. – Имате предвид онзи художник. Или поне онова жалко извинение за него.

– Киборг – повтори президентът. После им обясни.

– Севърн като възстановена личност? – Морпурго изглеждаше

неуверен. – И сега сте го открила?

– Той ме откри. В един сън. Някак си успя да се свърже оттам, където и да е той. Това беше ролята му, Артър, Къшуонт. Точно затова Тъмон го прати в Мрежата.

– Сън – презрително изсумтя адмирал Сингх. – Този... киборг... ви е казал, че Техноцентърът е скрит в телепортаторната мрежа... по време на сън?

– Да – отвърна Гладстоун, – и разполагаме с много малко време, през което да действаме.

– Но – обади се Морпурго, – за да направим това, което предлагате...

– Ще обречем на смърт милиони – довърши Сингх. – Вероятно милиарди. Икономиката ще бъде разрушена.

Светове като ТС2, Ренесанс Вектор, Нова Земя, Денебите, Нова Мека – Лусус, Артър – са много по-зависими по отношение на изхранването си от други светове. Градските планети не могат да съществуват сами. – Не и като градски планети – съгласи се Гладстоун. – Но могат да се научат на селско стопанство, докато се възстанови междузвездната търговия.

– Ба! – изръмжа Сингх. – След чумата, след съсипването на властта, след милиони смърти поради липса на подходяща екипировка, лекарства и инфосферна поддръжка.

– Помислила съм за това – рече Гладстоун, с глас по-твърд, отколкото някога го бе чувал Морпурго. – Ще бъда най-големият масов убиец в историята – по-голям от Хитлер, Це Ху или Хорас Гленън-Хайт. Единственото по-лошо нещо е да продължаваме като сега. В който случай аз – и вие, господа – ще бъдем последните предатели на човечеството.

– Не можем да знаем това – изсумтя Къшуонт Сингх, сякаш думите бяха изкарани от него с удар в корема.

– Ние знаем това – заяви Гладстоун. – Техноцентърът вече няма полза от Мрежата. Отсега нататък, Промениливите и Абсолютните ще държат няколко милиона роби затворени под земята на деветте лабиринтни свята, докато те използват човешките синапен за тези изчисления, които им остават.

– Глупости – тросна се Сингх. – Онези хора ще изчезнат.

Мейна Гладстоун въздъхна и поклати глава.

– Техноцентърът е изобретил паразитно, органично устройство, наречено „кръстоид“ – каза тя. – То... възражда... мъртвите. След няколко

поколения хората ще ретардират, ще бъдат апатични и без бъдеще, но невроните им все още ще служат за целите на Техноцентъра.

Сингх отново им обърна гръб. Дребната му фигура се очертаваше на стената от светкавици, когато бурята наближи в кипежа от бронзови облаци.

– Сънят ли ти каза това, Мейна?

– Да.

– И какво друго ти каза? – озъби се адмиралът.

– Че Техноцентърът не се нуждае вече от Мрежата – отвърна Гладстоун. – Не и от човешката Мрежа. Ще продължат да я обитават, като плъхове в стените, но първоначалните обитатели вече не са необходими. Абсолютният Интелект на ИИ ще поеме основните изчисления. Сингх се обърна да я погледне.

– Ти си луда, Мейна. Съвсем луда. Гладстоун бързо се приближи и сграбчи ръката на адмирала, преди той да успее да активира телепортатора.

– Къшуонт, моля те, изслушай... Сингх извади от туниката си церемониален иглометен пистолет и го насочи към гърдите на жената.

– Съжалявам, г. президент. Но аз'служа на Хегемонията и...

Гладстоун отстъпи с длан пред устата си, когато адмирал Къшуонт Сингх престана да говори, погледна без да вижда за миг и се строполи в тревата. Иглометният пистолет падна до него.

Морпурго отиде да го вземе и го напъха в колана си, преди да остави жезъла на смъртта, който държеше в ръка.

– Ти го уби – каза президентът. – В случай, че не бяхме успели да се разберем, имах намерение да го оставя тук. Да го изолирам на Кастроп-Роуксел.

– Не можем да си позволим този риск – отвърна генералът и издърпа тялото настрана от телепортатора. – Всичко зависи от следващите няколко часа.

Гладстоун погледна стария си приятел.

– Искаш да доведеш това докрай, нали?

– Трябва да го направим – заяви Морпурго. – Това ще е последният ни шанс да се извадим от игото на потисничеството. Незабавно ще дам заповедите за разгръщане и ще съобщя лично секретните нареждания. Ще бъде необходима по-голямата част от флотата...

– Боже мой – прошепна Мейна Гладстоун, гледайки надолу към тялото на адмирал Сингх. – Правя всичко това под въздействието на един сън.

– Понякога – рече генерал Морпурго и пое ръката ѝ, – сънищата са единственото, което ни различава от машините.

44.

Открих, че смъртта не е приятно изживяване. Напускането на познатите стаи на Piazza di Spagna и на бързо изстиващото тяло е като да бъдеш изхвърлен в нощта от пожар или наводнение от уютната топлина на дома си. Приливът на шок и изместване е поразителен. Стремглаво запратен в метасферата, аз изпитвам същото чувство на срам и внезапно, неудобно разкритие, което всички сме имали в сънищата си, разбирайки, че сме забравили да се облечем и сме се появили голи на някакво обществено място.

И сега гол в буквалния смисъл на думата, аз се опитвам да запазя някаква форма за одрипавялата си аналогова личност. Успявам да се съсредоточа достатъчно, за да оформя този почти случаен електронен облак от спомени и асоциации в приемливо подобие на човешкото същество, което бях – или поне човешкото същество, чиито спомени споделях.

Господин Джон Кийтс, висок метър и петдесет.

Метасферата не е по-малко плашеща отпреди – сега е още по-лошо, защото нямам тленно убежище, където да избягам. Огромни форми се движат зад мрачни хоризонти, звуци кълтят в Празнотата, Която Обвързва като стъпки по керемиди в изоставен замък. Под и зад всичко се носи постоянен и обезсилващ тътен като колела на карета по настлан с плочи път.

Клетият Хънт. Изкушавам се да се върна при него, да се отбия като духът на Марли, за да го уверя, че съм по-добре, отколкото изглеждам, но точно сега Старата Земя с опасно място за мен: присъствието на Шрайка гори по инфоравнината на метасферата там като огън върху черно кадифе.

Техноцентърът ме зове с все по-голяма сила, но това е още по-опасно. Помня как Ъмон унищожи другия Кийтс пред Брон Лаmia – притискайки аналоговата личност към себе си, докато просто не се разтвори, а базисната памет на Техноцентъра за него не се стопи като лед.

Не, благодаря.

Избрах смърт пред божественост, но имам да свърша някои задачи, преди да заспя.

Метасферата ме плаши, Техноцентърът ме плаши, мрачните тунели на инфосферните ексцентричности, през които трябва да пътувам, ме ужасяват чак до аналоговите ми кости. Но няма от какво да се страхувам.

Понасям се в първия черен конус и се завъртам като метафорично листо в прекалено истинска вихрушка, изплувам върху нужната ми инфоравнина, но съм прекалено замаян и дезориентиран, за да направя нещо друго, освен да остана седнал там – видим за всеки ИИ, влязъл в тези ганглии от постоянна памет или фаги, обитаващи виолетовите цепнатини на която и да е от тези инфопланински вериги, – но хаосът в Техноцентъра ме спасява тук: огромните личности от Техноцентъра са прекалено заети да обсаждат Троянските крепости на собствените си индивидуалности и да наблюдават задните им врати.

Намирам кодовете за достъп в инфосферата, които искам и синапните връзки, които ми трябва и е въпрос само на микросекунда да тръгна по старите пътеки към Тау Сети Сентър, Правителствения дом, лазарета и предизвиканите от лекарства сънища на Пол Дюре.

Това, с което отлично се справя личността ми, е сънят и аз съвсем случайно откривам, че спомените ми за шотландското ми пътешествие представляват приятен сънопейзаж, в който да убедя свещеника да избяга. Като англичанин и свободомислещ, някога се противопоставях на всичко, което намирисваше на попщина, но за едно нещо трябва да се отдаде дан на йезуитите – научени са на покорство дори отвъд логиката и това по изключение се оказва полезно за цялото човечество. Дюре не пита защо, когато му казвам да тръгне... събужда се като послушно момче, завива се с одеяло и тръгва.

Като минавам през Техноцентъра на път за метасферата на Хиперион, усещам горящо-металния дъх на гражданска война и зървам огромна светлина, която спокойно би могла да е Ъмон в процеса на собственото му унищожаване. Старият Учител, ако наистина беше той, не речитираше коани, докато умираше, а пишеше в агония така искрено, както и всяко съзнателно същество, което бутат в пещта.

Избързвам нататък.

Телепортаторната връзка с Хиперион в най-добрия случай е съвсем тънка: един-единствеи военен телепортал и един-единствен, повреден скоков кораб в свиващия се периметър на разбитите от войната кораби на Хегемонията. Ексцентричната задържаща сфера не може да бъде защитавана от атаките на прокудените повече от още няколко минути. Хегемонийският фотонен кораб, носещ устройството на жезъла на

смъртта, се готви за прехвърляне в системата, докато преминавам и откривам връзките си в ограниченото инфосферно равнище, което позволява наблюдение. Спирам, за да видя какво ще стане после.

– Исусе Христе – възкликна Мелио Арундес. – Мейна Гладстоун праща съобщение с приоритетен достъп.

Тео Лейн се присъедини към по-възрастния мъж и двамата гледаха как приоритетните данни замъгляват въздуха над холоямката. Консултът се спусна по спираловидното желязно стълбище от спалнята си, където се бе оттеглил за размисъл.

– Ново съобщение от ТС2 ли? – изръмжа той.

– Не конкретно за нас – отвърна Тео, четейки червените кодове, докато се очертаваха и избледняваха. – Това е приоритетно векторно предаване за всички, навсякъде.

Арундес се отпусна върху възглавниците в ямката.

– Случило се е нещо много лошо. Президентът появявал ли се е порано на всеобхватно широколентово предаване?

– Никога – отвърна Тео Лейн. – Енергията, необходима дори само за кодирането на такова съобщение, би била невероятно много.

Консултът се приближи и посочи към вече изчезващите кодове.

– Не е съобщение. Вижте, това е предаване на живо. Тео поклати глава.

– Тук става дума за трансмисионни стойности от няколко милиона милиона гигаелектронни волта. Арундес подсвирна.

– Дори и при сто милиона GeV трябва да е важно.

– Обща капитулация – рече Тео. – Това е единственото, което би наложило универсално излъчване на живо. Гладстоун го праща до рояците, Периферните светове, опустошените планети, както и до Мрежата. Трябва да се излъчва по всички комуникационни честоти, ХХВ и инфосферните ленти. Сигурно е капитулация.

– Млъкни – каза консултът. Беше пил.

Бе започнал да пие веднага след връщането си от Трибунала, а настроението му, мрачно, дори когато Тео и Арундес го бяха потупвали по гърба и го бяха поздравявали с оцеляването му, не се беше подобрило след излитането, разрешението да напуснат рояка и през двата часа, които бе прекарал сам в пиене, докато набираха скорост към Хиперион.

– Мейна Гладстоун няма да капитулира – като сливаше думите, заяви консултът. Бутилката скоч все още беше в ръката му. – Само гледайте.

На фотонния кораб КХ „Стивън Хокинг“, двайсет и третият космически съд на Хегемонията, носещ почетното име на класическия учен,

генерал Артър Морпурго вдигна поглед от пулта СЗ и накара двамата си офицери за свързка да млькнат. Обикновено този клас фотонни кораби носеха седемдесет и пет членен екипаж. Сега, когато в оръжейното отделение беше натоварено и заредено устройството на жезъла на смъртта, целият екипаж се състоеше от Морпурго и четирима доброволци. Екрани и дискретни компютърни гласове ги уверяваха, че „Стивън Хокинг“ е по курса си, движи се навреме и набира постоянно ускорение към близо квантова скорост, а военният телепортал е установен в Лагранд между Мадиа и свръхголямата ѝ луна. Порталът на Мадиа се отваряше директно към яростно защитавания телепортатор в космоса на Хиперион.

– Една минута и осемнайсет секунди до точката на прехвърляне – съобщи вахтен офицер Салъмън Морпурго. Синът на генерала.

Морпурго кимна и включи вътрешносистемното широколентово предаване. Мостовите прожекции бяха прекалено заети с целеви данни, затова генералът пусна само гласа на съобщението на президента. Той се усмихна, пряко волята си. Какво ли щеше да каже Мейна, ако знаеше, че лично управлява „Стивън Хокинг“? По-добре беше да не научава. Той нямаше какво друго да прави. Предпочиташе да не гледа резултатите от прецизните си, ръчно отправяни заповеди от последните два часа.

Морпурго погледна най-големия си син с гордост, толкова силна, че граничеше с болка. Имаше толкова много други офицери от фотонни кораби, към които можеше да се обърне, но синът му беше първият доброволец. Ако не друго, то поне ентузиазмът на рода Морпурго би могъл да уталожил някои подозрения на Техноцентъра.

– Драги съграждани – казваше Гладстоун, – това е последното ми обръщение към вас като ваш президент. Както знаете, ужасната война, вече опустошила три от нашите светове и надвиснала над четвърти, беше обявена като нашествие на рояците на прокудените. Това е лъжа.

Комуникационните ленти избухнаха в смущения и прекъснаха.

– Премина на векторно излъчване – поръча генерал Морпурго.

– Една минута и три секунди до точката на прехвърляне – монотонно съобщи синът му.

Гласът на Гладстоун се върна, филтриран и леко размазан от векторното шифриране и дешифриране.

– ...за да разберем, че нашите предци... и самите ние... сме сключили Фаустовска сделка със сила, която не се интересува от съдбата на човечеството.

Техноцентърът е зад настоящото нашествие.

Техноцентърът е отговорен за дългата ни, удобно мрачна епоха на душата.

Техноцентърът е отговорен за извършващият се опит за унищожаване на човечеството, за изтриването ни от вселената и заместването ни с един бог-машина, измислен от самите тях.

Вахтен офицер Салъмън Морпурго изобщо не вдигаше очи от заобикалящия го кръг уреди.

– Трийсет и осем секунди до точката на прехвърляне. Морпурго кимна. Лицата на другите двама члена на екипажа на мостик С3 лъщяха от пот. Генералът разбра, че и собственото му лице е влажно.

– ...се оказа, че Техноцентърът обитава... винаги е обитавал... мрачните пространства между телепорталите. Смятат се за наши господари. Докато Мрежата съществува, докато любимата ни Хегемония се свързва от телепортатори, те ще продължават да ни бъдат господари.

Морпурго погледна собствения си хронометър. Двайсет и осем секунди. Прехвърлянето в системата на Хиперион щеше да е – според човешките усещания – моментално. Генералът беше сигурен, че устройството на жезъла на смъртта по някакъв начин е свързано с детонатор, който ще се задейства веднага, щом навлязат в космоса на планетата. Ударната вълна от смърт щеше да стигне Хиперион за по-малко от две секунди и щеше да погълне дори и най-отдалечените елементи на рояка на прокудените още преди да са изтекли десет минути.

– Затова – с глас, който за пръв път издаваше вълнение, продължи Мейна Гладстоун, – като президент на Сената на Хегемонията на Човека, упълномощих подразделения на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос да унищожат всички известни ексцентрични задържащи сфери и телепортаторни устройства.

Това унищожаване... това обгаряне... ще започне след десет секунди.

Боже, пази Хегемонията.

Боже, прости всинца ни.

Вахтен офицер Салъмън Морпурго спокойно каза:

– Пет секунди до прехвърлянето, татко.

Морпурго погледна към другия край на мостика и впи очи в сина си.

Прожекциите зад младежа показваха как порталът се уголемява, уголемява и ги обгръща.

– Обичам те – каза генералът.

Двеста шейсет и три ексцентрични задържащи сфери, които

свързваха повече от седемдесет и два милиона телепортала, бяха унищожени през 2.6 секунди един от друг. Подразделенията на флотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, разгърнати от Морпурго под приоритетна заповед и изпълняващи нареждания, дешифрирани преди по-малко от три минути, реагираха точно и професионално, унищожавайки крехките телепортаторни сфери с ракети, копия и плазмени бомби.

Три секунди по-късно, докато все още хвърчаха облаците от отломки, стотиците кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се оказаха изолирани, откъснати един от друг и от която и да е друга система на разстояние седмици или месеци полет с хокингов двигател и. години време-дълг.

Хиляди хора бяха уловени по време на преминаване през порталите. Мнозина загинаха мигновено или бяха разкъсани на две. Много повече останаха с ампутирани крайници, когато порталите изчезнаха зад или пред тях. Други просто изчезнаха.

Такава бе участта на КХ „Стивън Хокинг“ – точно, както беше планирано – когато и входният, и изходният портал бяха професионално унищожени в наносекундата на прехвърлянето на кораба. Нито частица от фотонния кораб не оцеля в реалното пространство. По-сетнешни изпитания убедително доказаха, че така нареченото устройство на жезъла на смъртта е било взривено в онова, което минаваше за време и пространство из странната география на Техноцентъра между порталите. Резултатът никога не стана известен.

Резултатът за останалата част от Мрежата и нейните граждани незабавно стана очевиден.

След седемвековно съществуване и поне четири века, през които малцина граждани можеха да съществуват без нея – инфосферата – включително Всеобема и всички комуникационни и информационни ленти – просто изчезнаха. Стотици хиляди граждани обезумяха в този момент – изпаднали в шок от изчезването на сетива, станали за тях по-важни от зрението или слуха.

Други стотици хиляди инфоравнинни оператори, включително много от така наречените киберманиаци и системни каубои, бяха загубени – аналоговите им личности бяха уловени в момента на разрушаването на инфосферата, мозъците им изгоряха от пренатоварване на невралните шунтове или пък пострадаха от ефект, по-късно известен като обратна връзка нула-нула.

Милиони хора умряха, когато избраната от тях естествена среда, достъпна само чрез телепортатор, се превърна в изолиран смъртоносен капан.

Епископът на Църквата на Последното изкупление – водачът на култа към Шрайка – грижливо беше уредил да не участва в Последните дни, като се скрие в известен лукс в една издълбана отвътре планина с обилни запаси, дълбоко в Рейвън Рейндж в северните райони на Невърмор. Многобройните телепортатори бяха единственият път за там и обратно. Епископът загина с няколко хиляди от своите помощници, заклинатели, лектори и вратари³⁸, драпащи да се доберат в Светая светих, за да споделят последния въздух на Светия.

Милионерката-издателка Тирена Уингрийн-Фийф, на деветдесет и седем стандартни години, на голямата сцена вече от триста и повече години благодарение на пулсеновите процедури и криогениката, допусна грешката да прекара онзи съдбоносен ден в достъпния само чрез телепортатор кабинет на четиристотин трийсет и петия етаж на „Транслайн Спайър“ във Вавилонския квартал на Град Пет на Тау Сети Сентър. След петнайсет часа нежелание да повярва, че телепортирането няма да бъде възобновено скоро, Тирена се поддаде на настойчивите молби на подчинените си по обикновения телефон и свали задържащите си полета, така че да може да я прибере ЕМПС.

Тирена не беше изслушала достатъчно внимателно инструкциите. Експлозивната декомпресия я отнесе от четиристотин и трийсет и петия етаж като коркова тапа, изхвърчала от прекалено силно разклатена бутилка шампанско. Служителите и членовете на спасителния отряд в чакщото ЕМПС се къгнаха, че старата дама прокланала лошия си късмет през цялото четириминутно падане.

На повечето светове хаосът придоби нова форма.

По-голямата част от икономиката на Мрежата изчезна с местните инфосфери и с мегасферата на Мрежата. Трилиони спечелени с труд или по нечестен път марки престанаха да съществуват. Универсалните карти не функционираха. Машината на делничния живот се закашля, изхриптя и замлъкна. В продължение на седмици, месеци или години, в зависимост от съответния свят, щеше да е невъзможно да се плаща за хранителни стоки, да се пътува с обществен транспорт, да се уреди и най-обикновения дълг или да се получат услуги без достъп до черноробсдажийските монети и банкноти.

Но депресията, ударила като цунами цялата Мрежа, беше по-незначителният детайл и подлежеше на по-сетнешно обмисляне. За повечето семейства резултатът беше незабавен и много личен.

38. Най-низшият духовен сан при католиците – Бел.пр.

Бащата или майката се бяха телепортирали на работа, както обикновено, да речем от Денеб Фир на Ренесанс Вектор и вместо да се върнеха у дома един час по-късно същата вечер, щяха да се забавят единайсет години – ако той или тя веднага успееша да намерят транспорт на един от няколкото кораба с хокингови двигатели, които все още изминаваха тежкия път между световете.

Членове на заможни семейства, слушащи речта на Гладстоун в красивите си домове на няколко свята, вдигаха очи, за да се погледнат, разделени само от няколко метра и отворени портали между стаите, премигваха и вече ги разделяха светлинни и действителни години разстояние, а стаите им се отваряха към нищото.

Деца на няколко минути път от дома – на училище, в лагер или на игра – щяха да пораснат, преди отново да се върнат при родителите си.

Главната магистрала, вече донякъде посъкратена от ветровете на войната, изпадна в забрава, а безкрайният ѝ пояс от красиви магазини и престижни ресторанти бе нарязан на безвкусни парчета, които никога вече нямаше да се съединят.

Р. Тетида спря да тече, когато гигантските портали станаха непрозрачни и изчезнаха. Водата се разплиска, изсъхна и остави рибата да гние под двеста слънца.

Имаше бунтове. Лусус се разкъса на части като вълк, ръфаш собствените си вътрешности. Нова Мека се гърчеше в спазмите на мъченичеството. Цингтао Кшишуанг Панна честваше избавлението си от ордите на прокудените, а после обеси няколко хиляди бивши чиновници на Хегемонията.

Мауи-Обетована също се вдигна, но на празник – стотиците хиляди потомци на Първите семейства се връщаха на плаващите си острови и изместваха чуждоземните, взели толкова много от света им. По-късно милионите шокирани и изместени собственици на ваканционни къщи бяха хванати на работа да демонтират хилядите петролни платформи и туристически центрове, осеяли екваториалния архипелаг като шарка.

На Ренесанс Вектор избухна краткотрайно насилие, последвано от ефикасно обществено реструктуриране и сериозно усилие за изхранването на един градски свят без селско стопанство.

На Нордхолм градовете се опразниха, когато хората се върнаха към бреговете, студеното море и рибарските лодки на дедите си.

На Парвати започна смут и гражданска война.

На Сол Драconi Септем настана всеобщо ликуване и революция, последвани от нова епидемия на ретровирусна чума.

На Фуджи настъпи философско примирение, последвано от незабавно изграждане на орбитални докове за създаване на флота от кораби с хокингови двигатели.

На Аскуит имаше сочене с пръст, последвано от победата на Социалистическата работническа партия в Световния парламент.

На Пацем се молеха. Новият папа, Негово светейшество Тейлхард I, свика на сесия великия съвет – Ватикан XXXIX – провъзгласи нова ера в живота на Църквата и упълномощи съвета да подготви мисионери за дълги пътувания. Много мисионери. За много пътувания. Папа Тейлхард обяви, че тези мисионери няма да бъдат покръстителни, а изследователи. Църквата, подобно на толкова много видове, свикнали да живеят на ръба на изчезването, се адаптира и издържа.

На Темпе имаше бунтове, смърт и възход на демагози.

На Марс щабът на Олимп остана за известно време във връзка с далечните си сили чрез векторни предавания. Именно щабът на Олимп потвърди, че „прииждащите вълни на прокудените“ навсякъде, с изключение на Хиперион, просто са спрели. Заловените кораби на Техноцентъра бяха празни и непрограмирани. Нашествието беше свършило.

На Метаксас имаше бунтове и отмъщения.

На Ком-Риад един самозван фундаменталистки шиитски аятолах напусна пустинята, събра сто хиляди привърженици и за часове унищожи сунитските автономни власти. Новото революционно правителство възстанови властта на моллите и върна часовника с две хиляди години назад. Хората буйстваха от радост.

На Армагаст, граничен свят, нещата вървяха така, както винаги, с изключение на смъртта на туристите, новите археолози и други вносни излишества. Армагаст беше лабиринтен свят. Лабиринтът там остана празен.

На Хеброн настъпи паника в международния център в Нови Йерусалим, но ционистките старейшини скоро възстановиха реда в града и света. Бяха разработени планове. Редките вносни продукти от първа необходимост бяха разпределени. Пустинята беше преобразена. Фермите се разширяваха. Засаждаха се дървета. Хората се оплакваха помежду си, благодаряха на Господ за избавлението и отиваха да си вършат работата.

На Божия горичка всички континенти все още горяха и небето беше покрито с дим. Скоро след като бе отминал последният „рояк“, десетки дървовети се издигнаха в облаците и бавно се качиха на ядрени шлепове, защитени от ергови задържащи полета. Шом напуснаха

гравитационния кладенец, повечето от тях се насочиха навън в безброй посоки по галактическата плоскост на еклиптиката и започнаха дългото въртливо издигане към квантовия скок. Векторни съобщения прескачаха от дърволетите към далечните, очакващи ги рояци. Новото засаждане беше започнало.

На Тау Сети Сентър, седалището на властта, богатството, бизнеса и правителството, гладните оцелели напуснаха опасните небостъргачи, безползните градове и безпомощните орбитални жилища и се втурнаха да търсят кого да обвинят. Кого да накажат.

Не се наложи да търсят дълго.

Генерал Ван Цайдт беше в Правителствения дом, когато порталите изчезнаха и сега той командваше двестата морски пехотинци и шейсет и осемте души от службата за сигурност, оставени да охраняват комплекса. Бившият президент Мейна Гладстоун все още командваше шестимата преторианци, оставени ѝ от Колчев, когато заедно с другите сенатори беше заминал с първия и последен евакуационен кораб на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. На някои места тълпата бе намерила противокосмически ракети и копия и никой от оставащите в Правителствения дом три хиляди служители и бежанци нямаше да може да отиде никъде, докато обсадата не се вдигнеше или защитните полета не се разваляха.

Гладстоун стоеше на предния наблюдателен пост и гледаше сечта. Тълпата беше унищожила по-голямата част от Еленовия парк и официалните градини, преди последните огради на забранителните и задържащите полета да ги спрат. Сега в една от тези бариери се притискаха поне три милиона обезумели човешки същества и тълпата нарастваше с всяка следваща минута.

– Можете ли да дръпнете полетата с петдесет метра назад и да ги възстановите преди тълпата да е покрила земята? – попита генерала Гладстоун. Небето беше изпълнено с дим от горящите на запад градове. Хиляди мъже и жени бяха премазани в замъгленото петно на задържащото поле от навалицата зад тях, преди долните два метра от искрящата стена да се покажат, сякаш измазани с ягодов конфитюр. Други десетки хиляди се притискаха по-близо до вътрешната бариера, въпреки агонията на нерви и кости, която им причиняваше забранителното поле.

– Можем да го направим, г. президент – отвърна Ван Цайдт. – Но защо?

– Ще изляза да поговоря с тях. – Гласът на Гладстоун звучеше много уморено.

Морският пехотинец я погледна, сигурен, че си прави някаква лоша

шега.

– Г. президент, след месец ще искат да изслушат вас... или когото и да било от нас... по радиото или по ХХВ. След година, а може би две, след възстановяването на реда и успешното разпределяне на запасите, могат да са готови да ви простят. Но ще мине цяло поколение, преди наистина да разберат какво направихте... че ги спасихте... че спасихте всички нас.

– Искам да разговарям с тях – настоя Мейна Гладстоун. – Имам да им дам нещо.

Ван Цайдт поклати глава и погледна към кръга от офицери от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, които бяха гледали навън към тълпата през амбразуриите в бункера, и които сега гледаха към Гладстоун със също такава недоверие и ужас.

– Трябва да се консултирам с президент Колчев – каза генерал Ван Цайдт.

– Не – уморено възрази Мейна Гладстоун. – Той управлява империя, която вече не съществува. Аз все още управлявам света, който унищожих. – Тя кимна към преторианците си и те извадиха жезли на смъртта от оранжево-черните си раирани туники.

Никой от офицерите от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, не помръдна.

– Мейна, следващият евакуационен кораб ще свърши работата – рече генерал Ван Цайдт. Гладстоун кимна, сякаш се бе разсеяла.

– Вътрешната градина, струва ми се. Тълпата ще загуби няколко мига. Изтеглянето на външните полета ще наруши равновесието им. – Тя се огледа, сякаш можеше да забрави нещо, а после протегна ръка към Ван Цайдт. – Сбогом, Марк. Благодаря ти. Моля те, погрижи се за хората ми.

Ван Цайдт стисна ръката ѝ и я проследи как оправи шала си, разсеяно докосна инфотермната гривна, сякаш за късмет и излезе от бункера с четирима от преторианците си. Малката група пресече изпотъпканите градини и бавно се насочи към задържащите полета. Тълпата зад тях изглежда реагира като един-единствен безмозъчен организъм, минавайки през виолетовото забранително поле и крещейки с гласа на нещо обезумяло.

Гладстоун се обърна, вдигна ръка, сякаш, за да махне и даде знак на преторианците си да се върнат. Четиримата гвардейци побързаха обратно през полегалата трева.

– Хайде – каза най-старшият от оставащите преторианци и посочи към дистанционното управление на задържащото поле.

– Майната ти – ясно рече Ван Цайдт. Никой нямаше да приближи до пулта, докато беше жив.

Генералът бе забравил, че Гладстоун все още имаше достъп до кодовете и тактическите теснолъчеви връзки. Той видя как жената вдигна инфотерма си, но реагира прекалено бавно. Лампичките на пулта премигнаха в червено, а след това в зелено, външните полета изгаснаха, а след това се задействаха на петдесет метра по-близо до сградата и за миг Мейна Гладстоун остана сама. Между нея и милионната тълпа нямаше нищо, освен няколко метра трева и безброй трупове, внезапно поддали се на гравитацията поради отдръпналата се защитна стена.

Гладстоун вдигна и двете си ръце, сякаш прегръщаше тълпата. Тишина и неподвижност настанаха за три секунди, продължили като че ли цяла вечност, а после тълпата изрева с гласа на един-единствен огромен звяр и хилядите се втурнаха напред с пръчки, камъни, ножове и счупени бутилки.

Ван Цайдт за миг си помисли, че Гладстоун стои като непокатима скала срещу приливната вълна на сганта; виждаше тъмния ѝ костюм и светъл шал, виждаше я да стои изправена, с все още вдигнати ръце, но после се втурнаха нови стотици, тълпата се затвори и президентът изчезна.

Преторианците сведоха оръжия и незабавно бяха арестувани от часовите на морските пехотинци.

– Затъмнете задържащите полета – нареди Ван Цайдт. – Кажете на корабите да кацат във вътрешната градина на интервали от пет минути. Побързайте!

Генералът се извърна.

– Мили Боже – изпъшка Тео Лейн, когато откъслечните коментари продължиха да пристигат по векторния канал. За една милисекунда се пращаха толкова много съобщения, че компютърът не смогваше да ги отделя едно от друго. Резултатът беше някаква безумна бъркотия.

– Върни унищожаването на ексцентричната задържаща сфера – нареди консултът.

– Да, сър – отвърна корабът и прекъсна векторните съобщения, за да повтори внезапния взрив от бяла светлина, последван от кратко разцъфване на отломки и моментален срив, когато ексцентричността погълна себе си и всичко останало в радиус от шест хиляди клика. Уредите показваха резултатите от гравитационните приливи, лесно поправими на това разстояние, но опустошенията от все още водещата се битка между Хегемонията и прокудените по-близо до Хиперион бяха

огромни.

– Добре – каза консултът и напливът от векторни съобщения се възобнови.

– Няма съмнение, нали? – попита Арундес.

– Никакво – отвърна консултът. – Хиперион отново е периферен свят. Само че този път няма Мрежа, на която да е Периферия.

– Не е за вярване – обади се Тео Лейн. Бившият генерал-губернатор седеше и пиеше скоч: единственият път, когато консултът виждаше помощника си да си позволява опият. Тео си наля още четири пръста. – Мрежата... я няма. Изтрити са петстотин години експанзия. –

– Не са изтрити – възрази консултът. Той остави собствената си чаша, все още недопита, на масата. – Световите остават. Културите ще се развиват отделно, но все още разполагаме с хокинговия двигател. Единственото технологично постижение, което сме осъществили сами, а не сме взели от Техноцентъра.

Мелио Арундес се наведе напред, събрал длани като за молитва.

– Възможно ли е наистина Техноцентърът да е изчезнал? Да е унищожен?

Консултът се заслуша за миг в брътвежа от гласове, викове, апели, военни доклади и молби за помощ, носещ се от векторните, включени само на глас, ленти.

– Може би не унищожен – отвърна той, – а отрязан, откъснат.

Тео пресуши чашата си и внимателно я остави. Зелените му очи бяха спокойни и блестящи.

– Мислиш, че има... други мрежи за тях ли? Други телепортаторни системи? Резервни Техноцентрове? Консултът махна с ръка.

– Знаем, че са успели да създадат своя Абсолютен Интелект. Навярно този AI е допуснал това... откъсване... на Техноцентъра. Навярно държи на линия някои от старите ИИ – с намален капацитет – по начина, по който те са планирали да държат в запас няколко милиарда души. Изведнъж векторният брътвеж спря, сякаш отрязан с нож.

– Кораб? – попита консула, подозирайки енергиен срив някъде в приемника.

– Всички векторни съобщения прекъснаха, повечето посред излъчването – отвърна корабът.

Консултът почувства как се разтуптява сърцето му, когато си помисли: „Устройството на жезъла на смъртта“. Но не, веднага разбра той, то не би могло да въздейства върху всички светове. Дори стотици такива устройства да се взривяха едновременно, щеше да мине време, докато

корабите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и другите отдалечени източници на излъчване пратеха последните си съобщения. Но тогава какво?

– Изглежда съобщенията са били отрязани от смущения в трансмисионната среда – каза корабът. – Което, според текущата ми информация, е невъзможно.

Консулт се изправи. Смущения в трансмисионната среда ли? Векторната среда, доколкото разбираха от нея хората, беше хиперопънатата Планк-безкрайна топография на самото пространство-време: това, което ИИ шифровано наричаха Празнотата, Която Обвързва. Не можеше да има смущения в тази среда.

Изведнъж корабът каза:

– Пристига векторно съобщение – източник на излъчване: отвсякъде; кодираща база: безкрайна; време на предаване: в момента.

Консулт отвори уста, за да заповяда на кораба да престане да сипе глупости, когато въздухът над холоямката се замъгли в нещо, което не беше нито образ, нито колона данни и един глас каза:

– НЯМА ДА ИМА ПОВЕЧЕ ЗЛОУПОТРЕБИ НА ТОЗИ КАНАЛ. ВИЕ СМУЩАВАТЕ ДРУГИ, КОИТО ГО ИЗПОЛЗВАТ ЗА СЕРИОЗНА ЦЕЛ. ДОСТЪПЪТ ЩЕ БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕН. КОГАТО РАЗБЕРЕТЕ ЗА КАКВО Е. СБОГОМ.

Тримата мъже седяха в мълчание, нарушавано единствено от успокоителното бръмчене на вентилаторите и безбройните шумове от движението на кораба. Накрая консулт каза:

– Кораб, моля, прати стандартно векторно съобщение за време-местоположение, без да го шифрираш. Прибави „отговор на приемателни станции“.

Последва пауза от няколко секунди – невероятно дълго време за реагиране на компютър с мащаба на ИИ, какъвто беше корабът.

– Съжалявам, това е невъзможно – накрая каза той.

– Защо? – попита консулт.

– Векторните предавания вече не са... позволени. Хиперопънатата среда вече не е възприемчива към модулиране.

– И няма никакви векторни съобщения? – попита Тео и се втренчи в празното пространство над холоямката, сякаш някой беше изключил холофилм точно в най-вълнуващия момент.

Корабът отново направи пауза.

– За всички намерения и цели, г. Лейн – каза той, – вече не съществува векторно предаване.

– Иисусе Христе – промълви консулт. Той допи чашата си на една

гълтка и отиде до бара да си налее нова. – Това е старото китайско проклятие – промърмори.

Мелио Арундес вдигна очи.

– Какво е това?

Консулт изпи голяма гълтка.

– Старото китайско проклятие – повтори той. – Да живееш в интересни времена.

Сякаш за да компенсира загубата на векторно предаване, корабът пусна вътрешносистемното радио и засечен теснолъчев брътвеж и излъчваше на живо изглед от синьобялото кълбо на Хиперион, който се въртеше и увеличаваше, докато забавяха скоростта си към него при гравитация 200.

45.

Избягвам от инфосферата на Мрежата точно преди бягството да престане да съществува като възможност.

Това е невероятно и странно смущаващо – видът на мегасферата, която се самопоглъща. Виждането на Брон Ламия за мегасферата като органично същество, полужив организъм, повече напомнящ за екосистема, отколкото за град, беше по същество вярно. Сега, когато телепортаторните връзки престанаха да съществуват и светът в онези магистрали се свива и пада върху самия себе си, външната инфосфера едновременно се сгромолясва като горяща палатка, внезапно останала без колове и въжета, живата мегасфера се самоизяжда като някакъв обезумял от глад хищник – ръфа собствената си опашка, корем, вътрешности, предни лапи и сърце, – докато не останат само безмозъчните челюсти, хапещи празнотата.

Метасферата остава. Но е по-пустинна отвсякога.

Черни гори от неизвестно време и пространство.

Звуци в нощта.

Лъвове.

И тигри.

И мечки.

Когато Празнотата, Която Обвързва се сгърчва и праща единственото си, банално послание към човешката вселена, сякаш земетресение предизвиква вълни в здрава скала. Бързайки през изменящата се метасфера над Хиперион, аз трябва да се усмихна. Сякаш Бог-аналогът се е

уморил от мравките, които драскат по палеца на крака Му.

Не виждам Бог – нито един от двамата – в метасферата. Не се и опитвам. Имам си достатъчно свои проблеми.

Черните въртопи на входовете на Мрежата и Техноцентъра вече не съществуват, изличени от пространството и времето като премахнати брадавици, изчезнали изцяло, като водовъртежи след отминаване на бурята.

Напъхал съм се тук, освен ако не искам да предизвикам метасферата.

А не искам. Не още.

Но това е мястото, където искам да бъда. Инфосферата в системата на Хиперион почти е изчезнала, а жалките останки на повърхността на самия свят и в това, което остава от флотата, на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, изсъхват като локви на слънце, но Гробниците на времето проблясват през метасферата като фарове в съгъстяващия се мрак. Ако телепортаторните връзки бяха черни въртопи, то Гробниците на времето сияят като бели дупки, пръскащи ослепителна светлина.

Приближавам се към тях. Засага, като Този, Който Идва Преди, всичко, което съм постигнал, е да се появявам в чужди сънища. Време е да свърша нещо.

Сол чакаше. Бяха изтекли часове, откакто бе дал единственото си дете на Шрайка. Бяха изтекли дни, откакто не беше ял или спал. Около него бурята бе вилняла и отминала, Гробниците бяха блестели и тъннали като ядрени реактори, а приливите на времето го бяха шибали със силата на цунами. Но Сол се бе вкопчил в каменните стъпала на Сфинкса и бе чакал през цялото време. Чакаше и сега.

Почти в безсъзнание, атакуван от пристъпите на изтощение и страх за дъщеря си, Сол откри, че умът му на учен работи бързо.

През по-голямата част от живота и кариерата си Сол Уайнтрауб – историк, класик и философ – се бе занимавал с етиката на човешкото религиозно поведение. Религия и етика не винаги бяха – или дори често не бяха – съвместими. Изискванията на религиозния абсолютизъм или фундаментализъм, или яростен релативизъм често отразяваха най-лошите аспекти на синхронната култура или предрасъдъци, вместо да представяват система, в която да могат да живеят и човек, и Бог с усещане за истинска справедливост. Най-известната книга на Сол – озаглавена „Дилемата на Авраам“, когато накрая излезе на масовия пазар в тираж, за който не бе и сънувал, докато пишеше томове за академичните

издателства – беше написана; когато Рахил умираше от болестта на Мерлин, и се занимаваше, очевидно в достатъчна степен, с тежкия избор на Авраам да се покори или да не се покори на директната заповед на Господ да пожертва сина си.

Сол беше писал, че примитивните времена са изисквали примитивно покорство, че по-късните поколения са се развили до точката, в която родителите са предлагали себе си за жертва – както през мрачните нощи на кладите, с които изобилстваше историята на Старата Земя – и че днешните поколения трябва да отхвърлят каквато и да е заповед за жертвоприношение. Сол беше писал, че каквато и форма да има сега Бог в човешкото съзнание – било като чиста изява на подсъзнанието във всичките му реваншистки потребности или като по-съзнателен опит за философско и етично развитие – човечеството вече не може да се съгласява да предлага жертвоприношения в Божие име. Жертвоприношението и съгласието за жертвоприношение бяха написали човешката история с кръв.

И все пак преди часове, преди много, много часове, Сол Уайнтрауб беше дал единственото си дете на едно създание на смъртта.

В продължение на години гласът в сънищата му бе заповядвал да постъпи така. В продължение на години Сол беше отказвал. Накрая се бе съгласил, едва когато времето беше изтекло, когато бяха изгубени всички други надежди и когато бе разбрал, че гласът в неговите и в сънищата на Сара през всичките тези години не е бил Божият глас, нито пък на някоя тъмна сила, съюзник на Шрайка.

Това бе гласът на тяхната дъщеря.

С внезапна яснота, която излизаше извън непосредствения кръг на болката и скръбта му, Сол Уайнтрауб изведнъж отлично разбра защо Авраам се бе съгласил да пожертва Исаак, своя син, когато Господ му бе заповядал да го стори.

Това не беше покорство.

Това дори не означаваше, че поставя любовта към Бога над любовта към сина си.

Авраам беше изпитвал Господ.

Отказвайки жертвата в последния миг, спирайки ножа, Бог беше заслужил правото – в Авраамовите очи и в тези на рожбата му – да стане Господ на Авраам.

Сол потръпна при мисълта как без да се поставя в положението на Авраам, без да повтаря готовността му да пожертва момчето, би могъл да изкове онази връзка между по-голямата сила и човечеството. Авраам

е трябвало да знае в сърцето си, че би убил сина си. Божеството, каквато и форма да е приемело тогава, е трябвало да знае решеността на Авраам, да почувства мъката и ангажираността да унищожи онова, което за него е било най-ценното нещо във вселената.

Авраам е отишъл не да извърши жертвоприношение, а да разбере веднъж завинаги дали този Бог заслужава да му вярва и да му се подчинява. Това е била единствената възможна проверка.

Защо тогава, помисли си Сол, вкопчен в каменното стълбище, когато Сфинкса като че ли се издигаше и падаше в бурните морета от време, защо тази проверка трябва да се повтаря? Какво ужасно ново откритие крие тя за човечеството?

Тогаваш Сол разбра – от малкото, което му беше казала Брон, от споделените истории на поклонничеството, от собствените си лични открития през последните няколко седмици, – че усилието на този механичен Абсолютен Интелект, каквото и, по дяволите, да представляваше, да накара липсващото от човешкото Божество Състрадание да излезе от убежището си, беше напразно. Ученият вече не виждаше тръненото дърво на върха на скалите, металните му клони и страдащите хора, но сега ясно разбираше, че то е такава органична машина като Шрайка – устройство за излъчване на страдание из цялата вселена, така че изчезналата част от човешкия Бог да бъде принудена да реагира, да се покаже сама.

Ако Бог се развиваше, а Сол беше сигурен, че трябва да е така, това развитие бе насочено към състрадание – по-скоро към споделено усещане за страдание, отколкото към мощ или господство. Но отвратителното дърво, което бяха зърнали поклонниците – на което бе жертва бедният Мартин Силенъс – не беше начинът да се предизвика липсващата сила.

Сега Сол разбираше, че механичният бог, каквато и да беше формата му, бе достатъчно проникателен, за да види, че състраданието е реакция към болката на други, но същият AI беше прекалено глупав да осъзнае, че състраданието – и от гледна точка на човека, и на човешкия AI – беше нещо много повече от това. Състраданието и любовта бяха неотделими и необясними. Механичният AI никога нямаше да го разбере – дори не и само дотолкова, че да го използва като примамка за онази част от човешкия AI, която се беше уморила от войната в далечното бъдеще.

Любовта, това най-банално нещо, този най-изтърган религиозен мотив, имаше повече мощ – сега Сол го знаеше – от ядрената сила, електромагнетизма или гравитацията. Любовта бе тези други сили, разбираше Сол. Празнотата, Която Обвързва, субквантовата невъзможност,

която пренасяше информация от фотон на фотон, не беше нищо повече или по-малко от любов.

Но би ли могла любовта – простата, банална любов – да обясни така наречения антропичен принцип, над който учените колективно бяха клатили глави в продължение на повече от седем века – онзи почти безкраен низ от съвпадения, довели до появата на вселена, имаща правилния брой измерения, правилните стойности на електрони, точните закони за гравитация, необходимата възраст на звездите, съответните предбиологични условия за създаване на съвършените вируси, превърнали се в необходимите ДНК – накратко, поредица от съвпадения, така абсурдни в прецизността и точността си, че противоречаха на логиката, противоречаха на разбирането и дори на религиозното тълкуване. Любов?

В продължение на седем столетия съществуването на Теориите за Великата унификация, свръхопънатата постквантова физика и предоставеното от Техноцентъра обяснение на вселената като самостоятелна и безкрайна, без ексцентричностите на Големия взрив или съответните им крайни точки, беше елиминирало в огромна степен каквато и да била роля на Бог – примитивно антропоморфен или сложно пост-Айнщайнов – дори като страж на законите отпреди Сътворението. Модерната вселена, доколкото бяха стигнали в разбирането ѝ човекът и машината, не се нуждаеше от Творец; всъщност, не допускаше Творец. Законите ѝ позволяваха твърде малко поправки и не допускаха основни преработки. Тя не беше започнала и нямаше да свърши. Беше извън циклите на разширяване и свиване, толкова постоянна и самоуправляваща се, колкото сезоните на Старата Земя. В нея нямаше място за любов.

Изглежда Авраам беше предложил да убие сина си, за да изпита един фантом.

Изглежда Сол бе пренесъл умиращата си дъщеря през стотици светлинни години и безброй препятствия в отговор на нищото.

Но сега, когато Сфи-нкса се мерзелееше над него и първите лъчи на изгрева просветляваха небето на Хиперион, Сол разбираше, че бе отговорил на сила, много по-същностна и убедителна от ужаса на Шрайка или господството на болката. Ако беше прав – той не знаеше, но го чувстваше – тогава любовта бе вплетена в структурата на вселената, както гравитацията и материята/антиматерията. Място за някакъв Бог имаше не в мрежата между стените, нито в ексцентричните пукнатини в паважа, нито пък някъде преди и отвъд сферата на нещата... а в самата основа и вътъка им. Развиващ се, както се развиваше вселената. Учещ се,

както се учеха способните на това части на вселената. Обичаш, както обичаше човечеството.

Сол застана на колене, а после се изправи на крака. Бурята на приливите на времето като че ли малко беше утихнала и той си помисли, че би могъл да опита за стотен път да влезе в гробницата.

Ярка светлина все още бликаше оттам, откъдето Шрайка се бе появил, беше взел дъщеря му и бе изчезнал. Но сега звездите се сляха и самото небе просветляваше с настъпването на утринта.

Сол тръгна нагоре по стълбите.

Спомняше си момента у дома, на света на Бърнард, когато Рахил – беше десетгодишна – се бе опитала да се покатери на най-високия бряст в града и беше паднала от пет метра, преди да стигне върха на дървото. Сол се бе втурнал към медицинския център, за да намери детето си плуващо във възстановителния хранителен разтвор и страдащо от спукан бял дроб, счупен крак и ребра, счупена челюст и безбройни наранявания и натъртвания. Тогава тя му се бе усмихнала, бе вдигнала палец и му бе казала през хванатата с тел челюст:

– Следващия път ще успея!

Сол и Сара бяха седели през онази нощ в медицинския център, докато Рахил спеше. Бяха дочакали утрото. През цялата нощ Сол беше държал ръката ѝ.

Чакаше и сега.

Приливите на времето от отворения вход на Сфинкса все още отблъскваха учения назад като настойчив вятър, но той се наведе срещу тях като непоклатима скала и остана там, на пет метра отпред, и зачака, втрещен в ослепителната светлина.

Вдигна очи, но не се върна назад, когато видя как ядрената следа на спускащ се космически кораб разцепи зазоряващото небе. Обърна се да хвърли поглед, но не се отмести, когато чу как машината се приземява и видя от нея да се появяват три фигури. Наблюдаваше, но не отстъпи назад, когато чу други шумове и викове от долината и видя някаква позната фигура да влачи друга като пожарникар, приближавайки се към него иззад Нефритената гробница.

Нито едно от тези неща не беше свързано с детето му. Той чакаше Рахил.

Дори без инфосферата за личността ми е напълно възможно да се движи през гъстата супа на Празнотата, Която Обвързва, в която сега плува Хиперион. Незабавната ми реакция е да поискам да посетя Този,

Който Ще Бъде, но макар че блясъкът му господства в метасферата, още не съм готов за това. В края на краищата, аз съм нищожният Джон Кийтс, а не Йоан Кръстител.

Сфинкса – гробницата, модел на истинско същество, което няма да бъде създадено от гениите инженери още векове наред – е водовъртеж от темпорални енергии. Разширилото ми се зрение всъщност обхваща няколко Сфинкса: антиентропната гробница, носеща назад във времето своя Шрайков товар, подобно на някакъв запечатан контейнер със смъртоносния си бацил, активния, неустойчив Сфинкс, който зарази Рахил Уайнтрауб в началните си усилия да отвори портал във времето и Сфинкса, който го беше сторил и отново се движеше напред във времето. Последният Сфинкс е сияещ портал от блясък, който, след Този, Който Ще Бъде, осветява Хиперион с метасферичната си клада.

Спускам се към това ярко място във времето, за да видя как Сол Уайнтрауб подава дъщеря си на Шрайка.

Не бих могъл да се намеся в това, дори да бях пристигнал по-рано. А и не бих го направил, дори да бях в състояние. Безброй светове зависят от тази постъпка.

Но изчаквам в Сфинкса Шрайка да мине, носещ своя нежен товар. Сега мога да видя детето. Тя е само на няколко секунди, цялата на петна, мокра и набръчкана. Изплаква с първия вик на новородено, прочистващо дробовете си. От старите си ергенски позиции и поетичните си размишления, намирам, че ми е трудно да разбере привлекателността, която това кряскащо, неестетично бебе излъчва за баща си и космоса.

И все пак, видът на бебешка плът – колкото и непривлекателно да е това новородено – в осеяните с шипове лапи на Шрайка раздвижва нещо у мен.

Трите стъпки в Сфинкса са отнесли Шрайка и детето часове напред във времето. Точно зад входа реката на времето ускорява течението си. Ако не направя нещо след секунди, ще стане твърде късно – Шрайка ще е използвал този портал, за да отнесе детето в черната дупка на далечно бъдеще, към която се е отправил.

Неканени, се появяват образите на паяци, изсмукващи течността от плячката си, на оси-копачи, вкарващи собствените си ларви в парализираните тела на жертвите си, отличен източник на топлина и храна.

Трябва да действам, но тук нямам повече твърдост, отколкото в Техноцентъра. Шрайка минава през мен, сякаш съм невидим холос. Тук аналоговата ми личност е безполезна, безръка и нематериална, като бластен газ.

Но блатният газ няма мозък, а Джон Кийтс бе имал.

Шрайка прави още две стъпки и за Сол и другите навън изтичат още часове. Виждам кръв по главичката на плачещото бебе, там, където острите като скалпел пръсти на чудовището са се врязали в плътта.

По дяволите!

Навън, върху широкото каменно преддверие на Сфинкса, уловени в потока темпорални енергии, нахлуващи и преминаващи през гробницата, лежат раници, одеяла, изоставени кутии за храна и всичкият багаж, който Сол и поклонниците бяха оставили там.

Включително и куб на Мьобиус.

Кутията беше запечатана със задържащо поле клас осем на храмерския дърволет „Игдразил“, когато Гласът на Дървото Хет Мастийн се бе приготвял за дългото си пътуване. В него имаше един-единствен ерг – понякога наричан книговезец – едно от онези малки създания, които може и да не са разумни, според човешките стандарти, но са еволюирали около далечни звезди и са развили способността да контролират мощни силови полета от всяка, известна на човечеството машина.

Храмерите и прокудените общуваха със създанията от поколения. Храмерите ги използваха, за да контролират излишната енергия на красивите им, но уязвими дърволети.

Хет Мастийн беше пренесъл това нещо през стотици светлинни години, за да изпълни договора на Храмерите с Църквата на Последното изкупление и да му помогне да управлява тръненото дърво на Шрайка. Но, виждайки Шрайка и дървото на мъките, Мастийн не се бе оказал в състояние да изпълни сделката. И затова умря.

Кубът на Мьобиус остана. Виждах ерга като затворена сфера от червена енергия в темпоралния поток.

Навън, отвъд завесата на мрака, едва-едва се виждаше Сол Уайнтрауб – тъжно комична фигура, забързана като герой от ням филм поради субективния устрем на времето зад темпоралното поле на Сфинкса, – но кубът на Мьобиус лежеше в кръга на гробницата.

Рахил плачеше от страх, който можеше да изпитва дори и едно новородено. Страх от падане. Страх от болка. Страх от отделяне.

Шрайка направи крачка и за онези отвън беше изгубен още един час.

Бях нематериален за чудовището, но енергийните полета са нещо, което дори ние, прозрачните аналози от Техноцентъра можем да докоснем. Свалих задържащото поле на куба на Мьобиус. Освободих ерга.

Храмерите общуват с ерговете посредством електромагнитно

излъчване, кодирани импулси, прости награди от радиация, когато създаването изпълни това, което искат... но най-вече чрез почти мистична форма на контакт, която знае само Братството и малцина от екзотиците на прокудените. Учените я наричат груба телепатия. Всъщност, това е почти чисто състрадание.

Шрайка прави още една крачка в отворения портал на бъдещето. Рахил плаче с енергия, която може да събере само новородено за вселената същество.

Ергът се разширява, разбира и се слива с моята личност. Джон Кийтс придобива материя и форма.

Бързо правя петте крачки до Шрайка, взимам бебето от ръцете му и отстъпвам назад. Дори в енергийния водовъртеж, който представлява Сфинкса, мога да усетя мириса на бебешка свежест, когато притискам детето до гърдите си и допирам влажната му главичка до бузата си.

Шрайка се обръща изненадан. Протяга четирите си ръце, отваря шиповете си и впила в мен червените си очи. Но създаването е прекалено близо до самия портал. Без да се движи, то се отдалечава в бурния устрем на темпоралния поток. Приличащите на ескаватори челюсти на нещото са отворени, стоманените му зъби скърцат, но то вече е изчезнало, превърнало се е в малка точка в далечината. В нещо още по-малко.

Обръщам се към входа, но той е прекалено далеч. Пресъхващата енергия на ерга може да ме отведе там, да ме извлече срещу течението, но не и с Рахил. Пренасянето на друго живо същество толкова далече срещу такава огромна сила е повече, отколкото мога да си представя, че бих успял да постигна, дори с помощта на ерга.

Бебето плаче и аз лекичко го полюшвам, шепнейки глупости в топлото му ушенце.

Щом не можем да се върнем обратно, нито да продължим напред, просто ще почакаме за миг тук. Навярно някой ще мине.

Очите на Мартин Силенъс се разшириха и Брон Ламиа бързо се обърна, за да види как Шрайка се носи във въздуха над и зад нея.

– Мили Боже – благоговейно прошепна Брон. В двореца на Шрайка редовете от спящи човешки тела се отдалечаваха в мрака и далечината, всички, освен Мартин Силенъс, все още свързани с тръненото дърво, с механичния АИ и Бог знае още с какво чрез пулсиращите пъпни върви.

Сякаш за да покаже властта си тук, Шрайка престана да се изкачва, разпери ръце и полетя три метра нагоре, докато не увисна във въздуха на пет метра от камъка, където Брон се бе привела до Мартин Силенъс.

– Направи нещо – прошепна Силенъс. Поетът вече не беше свързан с невралния шунт, но все още бе прекалено слаб, за да държи главата си изправена.

– Някаква идея? – попита Брон. Дръзкият въпрос беше донякъде отслабен от трепета в гласа ѝ.

– Вярвай – рече един глас под тях и Брон погледна към пода.

Младата жена, в която Брон разпозна Монита от гробницата на Касада, стоеше далече под тях.

– Помощ! – извика Брон.

– Вярвай – повтори Монита и изчезна. Шрайка не помръдна. Той свали ръце и пристъпи напред, сякаш вървеше по твърда почва, а не във въздуха.

– По дяволите – прошепна Брон.

– Подобно – със стържещ глас промълви Мартин Силенъс. – Навън от тигана, обратно в шибания огън.

– Млъквай – каза Брон. После продължи, сакаш на самата себе си: – Да вярвам в какво? В кого?

– Вярвай, че шибаният Шрайк ще ни убие или ще ни закачи и двамата на шибаното дърво – задъхано изрече Силенъс. Той успя да се помръдне достатъчно, за да сграбчи ръката на Брон. – По-добре мъртъв, отколкото пак на дървото, Брон.

Жената леко докосна дланта му и се изправи, заставайки срещу Шрайка през петте метра от въздух.

Да вярвам? Брон протегна крак, опипа празнотата, затвори очи за миг и ги отвори, когато кракът ѝ като че ли докосна стабилно стъпало. Тя погледна.

Под крака ѝ нямаше нищо, освен въздух.

Да вярвам? Брон прехвърли тежестта си върху предния си крак и стъпи навън, като се олюлява за миг, преди да свали и другия.

Стояха и се гледаха с Шрайка на десет метра над каменния под. Създанието сякаш ѝ се ухили, когато разпери ръце. Черупката му мътно блестеше на бледата светлина. Червените му очи бяха много ярки.

Да вярвам? Като усещаше как адреналинът ѝ се покачва, Брон пристъпи напред по невидимите стъпала, набирайки височина, докато се хвърляше в прегръдката на Шрайка.

Почувства как шиповете на пръстите му прорязват плата и кожата, когато нещото започна да я притегля към себе си, към извитото острие, стърчащо от металните му гърди, към отворените си челюсти и редици от стоманени зъби. Но докато все още се крепеше здраво във въздуха,

Брон се наведе напред и постави непокътнатата си длан върху гърдите на Шрайка, долови студенината на черупката, но също и прилив на топлина, когато от нея бликна енергия, от извън и през нея.

Остриетата престанаха да режат, преди да успеят да проникнат през нещо друго, освен през кожата ѝ. Шрайка замръзна, сякаш потокът от темпорална енергия ги бе обкръжил и ги бе превърнал в кехлибарена бучка.

Брон положи дланта си върху широката гръд на нещото и го бутна.

Шрайка съвсем замръзна на място, стана крехък, а металният блясък избледня, заместен от прозрачното искрене на кристал, от яркото отражение на стъкло.

Брон стоеше във въздуха, прегърната от триметровата стъклена скулптура на Шрайка. В гърдите му, там, където можеше да е сърцето му, нещо, което приличаше на голяма, черна нощна пеперуда пляскаше и биеше с покритите си със сажди криле в стъклото.

Брон пое въздух и отново го бутна. Шрайка се плъзна назад по невидимата повърхност, която споделяха, олюля се и падна. Тя се измъкна изпод обгърналите я ръце, като чуваше и чувстваше как якето ѝ се разкъсва, когато все още остриите пръсти се вкопчиха в плата и го раздраха, а после самата тя се олюляваше, размахала здравата си ръка, за да запази равновесие. Стъкленият Шрайк се преметна един и половина пъти във въздуха, удари се в пода и се пръсна на хиляди остри отломки.

Брон се завъртя, падна на колене върху невидимата пътека и запълзя назад към Мартин Силенъс.

През последния половин метър увереността я напусна, невидимата платформа просто престана да съществува и тя тежко падна, изкълчвайки глезена си, когато се удари в ръба на каменната редица и успя да се спаси от падане долу, само като сграбчи коляното на Силенъс.

Като проклинате от болките в рамото, счупената китка и изкълчения глезен, в разкъсаните си длани и колене, Брон се издърпа в безопасност до него.

– Очевидно са станали разни шибани странни неща, откакто ви напуснах – дрезгаво каза Мартин Силенъс. – Можем ли да тръгнем сега или възнамеряваш да вървиш и по вода за бис?

– Млъквай – разтреперано рече Брон. Двете срички прозвучаха почти нежно.

Тя се отпусна за малко, а после откри, че най-лесният начин да смъкне все още слабия поет по стълбището и да го измъкне по покрития със счупени стъкла под на двореца на Шрайка, е да го носи като

пожарникар. Вече бяха стигнали до входа, когато той безцеремонно я потупа по гърба и попита:

– Ами крал Били и другите?

– По-късно – задъхано отвърна Брон и излезе в зазоряващата се утрин.

Беше изминала с накуцване две трети от долината с праметнатия през рамото ѝ Силенъс, когато поетът, много приличащ на отпуснат вързоп с пране, попита:

– Брон, още ли си бременна?

– Да – отвърна тя, молейки се това все още да е вярно след усилията през деня.

– Искаш ли аз да те нося?

– Млъквай – каза тя и продължи по пътеката покрай Нефритената гробница.

– Виж – рече Мартин Силенъс и се изви, за да ѝ посочи нещо, макар да висеше почти надолу с главата през рамото ѝ.

На проблясващата светлина на утрото, Брон видя, че абаносовият кораб на консула е кацнал на възвишението при входа на долината. Но поетът не сочеше към него.

Сол Уайнтрауб стоеше, очертал се на фона на сияещия вход на Сфинкса. Ръцете му бяха вдигнати.

Нещо или някой изплуваше от сиянието.

Сол пръв я видя. Фигура, носеща се сред пороя от светлина и течно време, който бликаше от Сфинкса. Жена, видя той, когато фигурата се очерта на фона на блестящия портал. Жена, носеща нещо.

Жена, носеща бебе.

Появи се дъщеря му Рахил – Рахил, каквато я беше видял за последен път като здрава, млада жена, която заминаваше да работи върху доктората си, посветен на някакъв свят, наречен Хиперион, Рахил в средата на двайсетте си години, сега дори навярно мъничко по-възрастна, – но несъмнено Рахил, Рахил с меднокестенявата си коса, все още къса и падаща през челото ѝ, с поруменели бузи както винаги при някакъв новообзел я ентузиазъм, с нежна усмивка, сега почти потрепваща, а очите ѝ – онези огромни зелени очи с едва видими кафяви точки – онези очи бяха впити в Сол.

Рахил носеше Рахил. Бебето се изви с лице към рамото на младата жена, стискаше и отваряше ръчичките си, опитвайки се да реши дали отново да започне да плаче, или не.

Сол стоеше зашеметен. Опита да каже нещо, не успя и отново

опита.

– Рахил.

– Татко – отвърна младата жена, пристъпи напред и прегърна учения със свободната си ръка, докато леко се обръщаше, за да не позволи бебето да бъде смачкано помежду им.

Сол целуна порасналата си дъщеря, прегърна я, вдъхна чистия аромат на косите ѝ, почувства твърдата ѝ реалност и после взе бебето до собствената си шия и рамо, усети как новороденото потръпва, докато поемаше дъх, за да заплаче. Рахил, която бе донесъл на Хиперион, беше на сигурно място в ръцете му, а мъничкото ѝ, червено личице се набръчкваше, когато се опитваше да фокусира безцелно блуждаещия си поглед върху лицето на баща си. Сол погали с длан малката ѝ главичка и я притисна по-близо, вгледан за миг в това мъничко лице, преди да се обърне към младата жена.

– Тя...?

– Тя расте нормално – отвърна дъщеря му. Носеше някаква наполовина рокля, наполовина роба, ушита от мека кафява материя. Сол поклати глава, погледна я, видя, че се усмихва и забеляза същата мъничка трапчинка отядно под устата ѝ, която имаше и бебето в ръцете му.

Той отново поклати глава.

– Как... как е възможно?

– Не е за много дълго – каза Рахил.

Сол се наведе напред и отново целуна страната на порасналата си дъщеря. Разбра, че плаче, но не искаше да освободи нито едната си ръка, за да избърше сълзите. Неговата пораснала Рахил го направи вместо него, като нежно докосна бузата му с обратното на дланта си.

Под тях по стъпалата се чу шум и Сол погледна през рамо, за да види застанали тримата мъже от кораба, със зачервени от тичане лица и Брон Лаmia, която помагаше на поета Силенъс да седне върху каменната плоча на парапета.

Консултът и Тео Лейн погледнаха към тях.

– Рахил... – прошепна с насълзени очи Мелио Арундес.

– Рахил? – каза Мартин Силенъс, намръщи се и погледна към Брон Лаmia.

Брон гледаше с полуотворена уста.

– Монита – посочи към жената тя, а после свали ръката си, когато разбра, че я е вдигнала. – Ти си Монита. Монита... на Касад.

Рахил кимна и усмивката ѝ изчезна.

– Имам тук само минута-две – рече тя. – И много неща, които да ви

кажа.

– Не – каза Сол и хвана ръката на порасналата си дъщеря, – трябва да останеш. Искам да останеш с мен. Рахил отново се усмихна.

– Аз ще остана с теб, татко – тихо го успокои тя и вдигна другата си ръка, за да докосне главичката на бебето. – Но само едната от нас може... а тя повече се нуждае от теб. – Рахил се обърна към групата под тях. – Слушайте, моля ви, слушайте всички.

Докато слънцето се издигаше и докосваше разрушените сгради на Града на поетите, кораба на консула, скалите на запад и още по-високите Гробници на времето с лъчите си, Рахил им разказа късата си и мъчителна история за това как е била избрана да бъде отгледана в бъдеще, където бушуваше последната война между създадения от Техноцентъра АИ и човешкия дух. Било, каза тя, бъдеще на ужасяващи и чудесни мистерии, в което човечеството се бе разпространило из тази галактика и бе започнало да пътешества навсякъде.

– В други галактики ли? – попита Тео Лейн.

– В други вселени – усмихна се Рахил.

– Полковник Касад те познаваше като Монита – подхвърли Мартин Силенъс.

– Ще ме познава като Монита – с помръкнали очи го поправи Рахил. – Видях смъртта му и придружавах гробницата му до края. Зная, че част от мисията ми е да срещна този легендарен воин и да го отведе към последната битка. В действителност, още не съм го срещнала. – Тя погледна към долината и Кристалния монолит. – Монита – унесено рече жената. – На латински това означава „предупредителката“. Подходящо. Ще го оставя сам да избере как да ме нарича: Монита или Мнемозина – „памет“.

Сол не беше пуснал ръката на дъщеря си. Не го направи и сега.

– Ти пътуваш назад във времето с Гробниците? Защо? Как?

Рахил вдигна глава и отразената светлина от далечните скали оцвети лицето ѝ с топлота.

– Такава е ролята ми, татко. Моят дълг. Дадох ми средства да контролирам Шрайка. И единствено аз бях... подготвена.

Сол вдигна бебето по-високо. Сепнатото от съня си, то изпусна мехурче слюнка, обърна лице към топлата шия на баща си и сви малките си юмручета до ризата му.

– Подготвена за какво? – попита Сол. – Имаш предвид болестта на Мерлин ли?

– Да – отвърна Рахил. Сол поклати глава.

– Но ти не беше отгледана в някакъв тайнствен свят от бъдещето. Ти израсна в университетския град Крофорд, на улица „Фертиг“, на света на Бърнард и твоята... – Той замълча.

Рахил кимна.

– Тя ще порасне... там. Татко, съжалявам, трябва да вървя. – Тя освободи ръката си, слезе по стълбите и леко докосна страната на Мелио Арундес. – Съжалявам за болката от спомена – нежно каза Рахил на сепнатия археолог. – За мен това беше буквално друг свят.

Арундес премига и задържа ръката ѝ до бузата си още за миг.

– Женен ли си? – тихо попита Рахил. – Имаш ли деца? Арундес кимна, помръдна другата си ръка, сякаш за да извади снимките на жена си и порасналите си деца от джоба, а после спря и отново кимна.

Рахил се усмихна, бързо го целуна по бузата и се върна нагоре по стъпалата. Небето бе оцветено от изгрева, но вратата на Сфинкса все още беше по-ярка.

– Татко – каза тя. – Обичам те.

Сол се опита да каже нещо, прочисти гърлото си.

– Как... как да дойда при теб... там горе?

Рахил посочи към отворената врата на Сфинкса.

– За някои това ще е портал към времето, за което ви казах. Но, татко... – Тя се поколеба. – Това ще означава да ме отгледаш наново. Това означава да изстрадаш детството ми за трети път. Никой родител не трябва да бъде каран да прави това.

Сол успя да се усмихне.

– Никой родител не би отказал това, Рахил. – Той прехвърли спящото бебе в другата си ръка и отново поклати глава. – Ще дойде ли време, когато... вие двете...?

– Ще съществуваме заедно ли? – усмихна се Рахил. – Не. Сега аз тръгвам по другия път. Не можеш да си представиш какви трудности имах с Бюрото по парадоксите, за да успея да получа одобрение дори за тази единствена среща.

– Бюрото по парадоксите ли? – попита Сол. Рахил си пое дъх. Тя беше отстъпвала назад, докато само връхчетата на пръстите ѝ останаха да докосват тези на баща ѝ, и двамата протегнали ръце.

– Трябва да вървя, татко.

– Ще бъда... – Той погледна към бебето. – Ще бъдем ли сами... там горе?

Рахил се засмя и звукът беше толкова познат, че се стегна около сърцето на Сол като топла длан.

– О, не – отвърна тя, – не сами. Там има чудесни хора. Чудесни неща, които могат да се научат или извършат. Чудесни места, които могат да се видят... – Рахил се огледа. – Места, които още не сме си представяли и в най-безумните си сънища. Не, татко, няма да бъдеш сам. И аз ще съм там, с цялата си юношеска несръчност и младежка напереност. – Тя отстъпи назад и пръстите ѝ се изплъзнаха от ръката на Сол.

– Почакай известно време, преди да преминеш през портала, татко – извика тя и отстъпи назад в блясъка. – Не боли, но веднъж минал, не можеш да се върнеш обратно.

– Рахил, почакай – каза Сол.

Дъщеря му тръгна назад, със сияйна на фона на камъка роба и светлината я обгърна. Тя вдигна ръка.

– Алигаторе, доскоро! – извика оттам. Сол вдигна ръка.

– Крокодиле... жив и здрав.

По-голямата Рахил изчезна в светлината.

Бебето се събуди и започна да плаче.

Изтече повече от час, преди Сол и другите да се върнат при Сфинкса. Бяха отишли до кораба на консула, за да се погрижат за раните на Брон и Мартин Силенъс, и да нахранят и да екипират Сол и детето за пътуването.

– Чувствам се глупаво да се приготвям за нещо, което може да се окаже като минаване през телепортатор – сподели Сол, – но колкото и да е чудесно това бъдеще, ако няма биберони и пелени, загазили сме.

Консултът се ухили и потупа пълната раница на стъпалото.

– Това ще стигне за теб и бебето през първите две седмици. Ако дотогава не намериш пелени, отиди до една от онези вселени, за които говореше Рахил.

Сол поклати глава.

– Наистина ли се случва това?

– Почакай няколко дни или седмици – предложи Мелио Арундес. – Остани тук с нас, докато нещата не дойдат на мястото си. Няма защо да бързаш. Бъдещето винаги ще е там.

Сол се почеса по брдата, докато хранеше бебето с един от бибероните, произведени от кораба.

– Не сме сигурни, че този портал винаги ще бъде отворен – каза той. – Освен това, нервите ми няма да издържат. Вече съм доста стар, за да гледам отново деца... особено като чужденец в чужда земя.

Арундес постави силната си ръка на рамото на Сол.

– Нека дойда с теб. Умирам от любопитство за това място.

Сол се ухили, протегна ръка и здраво стисна дланта на археолога.

– Благодаря ти, приятелю. Но ти имаш жена и деца в Мрежата... на Ренесанс Вектор... които те чакат да се върнеш. Имаш си собствени задължения.

Арундес кимна и погледна към небето.

– Ако можем да се върнем.

– Ще се върнем – спокойно отвърна консултът. – Старомодните кораби с хокингови двигатели все още пътуват, дори Мрежата да е изчезнала завинаги. Ще събереш няколко години време-дълг, Мелио, но ще се върнеш.

Сол кимна, свърши с храненето на бебето, постави чиста платнена пелена върху рамото си и твърдо го потуша по гръбчето. Ученият огледа малката група около себе си.

– Всички имаме свои собствени задължения. – Той се ръкува с Мартин Силенъс. Поетът беше отказал да се вмъкне в хранителната възстановителна баня или да му бъде махнат по хирургичен път щекерът на невралния шунт.

– И преди съм имал такива неща – беше казал той.

– Ще продължиш ли поемата си? – попита го Сол. Силенъс поклати глава.

– Довърших я на дървото – отвърна той. – И открих още нещо там, Сол. Ученият вдигна вежди.

– Научих, че поетите не са богове, но ако има Бог... или нещо, приближаващо се до Бог... той е поет. При това, провалил се.

Бебето се оригна.

Мартин Силенъс се ухили и за последен път разтърси ръката на Сол.

– Покажи им на ония, там горе, Уайнтрауб. Кажим им, че си им прапрапрапрапра пращяло и че ако не се държат както трябва, ще ги нашляпаш по задниците.

Сол кимна и се обърна към Брон Ламаи.

– Видях, че се консултираш с медицинския терминал на кораба – каза той. – Наред ли е всичко с теб и нероденото ти дете?

Брон се ухили.

– Всичко е наред.

– Момче или момиче?

– Момиче.

Сол я целуна по бузата. Брон докосна брадата му и извърна лице, за да скрие сълзите, неподобаващи за един бивш частен детектив.

– Момичетата са такъв проблем – заяви той, разплитайки пръстчетата на Рахил от брадата си и от къдриците на Брон. – Размени го за момче при първа възможност.

– Добре – рече Брон и отстъпи назад.

Той се ръкува за последен път с консула, Тео и Мелио, нарами раницата си, докато Брон поддържа детето, а после пое Рахил в ръце.

– Какво разочарование, ако това нещо не сработи и се заскитам из вътрешността на Сфинкса – каза той. Консулт хвърли поглед към сияещата врата.

– Ще сработи. Макар и да не съм сигурен как. Не мисля, че е някакъв телепортатор.

– Хронопортатор – предложи Силенъс и вдигна ръка, за да се предпази от удара на Брон. Поетът отстъпи назад и сви рамене. – Ако продължава да работи, Сол, имам чувството, че няма да останеш сам там горе. Хиляди ще те последват.

– Ако разреши Бюрото по парадоксите – отвърна Сол и подръпна брадата си, както правеше винаги, когато мислите му бяха някъде другаде. Той премига, намести раницата и бебето и пристъпи напред. Този път силовите полета от отворената врата му позволиха да влезе.

– Довиждане на всички – извика той. – За Бога, всичко това си струваше, нали?

Сол се обърна към светлината и изчезна заедно с бебето.

Настъпи тишина, граничеща с пустота, която продължи няколко минути. Накрая, с почти объркан глас, консулт попита:

– Ще тръгваме ли към кораба?

– Спусни елеватора за останалите от нас – отвърна Мартин Силенъс. – А г. Ламиа ще се качи по въздуха. Брон хвърли поглед към дребния поет.

– Мислиш ли, че е работа на Монита? – попита Арундес, говорейки за нещо, което Брон беше предположила по-рано.

– Трябва да е така – отвърна тя. – Някаква бъдеща наука или нещо подобно.

– А, да – въздъхна Мартин Силенъс, – „бъдеща наука“... тази позната фраза от хората, които са прекалено страхливи, за да са суеверни. Алтернативата, мила моя, е да си притежавала и досега тази неизвестна ти способност да левитираш и да превръщаш чудовища в чупливи стъклени таласъми.

– Млъквай – вече без никаква нежност в гласа рече Брон. Тя погледна през рамо. – Кой казва, че всеки момент няма да се покаже някой

друг Шрайк?

– Кой, наистина? – съгласи се консултът. – Подозирам, че винаги ще имаме Шрайк или слухове за Шрайк.

Тео Лейн, който много се смущаваше от кавги, прочисти гърлото си и каза:

– Вижте какво намерих сред багажа, пръснат около Сфинкса. – Той вдигна някакъв триструнен инструмент с дълъг гриф и яркоцветени мотиви, нарисувани по триъгълното му тяло. – Китара ли е?

– Балалайка – отвърна Брон. – Беше на отец Хойт. Консултът пое инструмента и дръпна няколко струни.

– Знаете ли тази песен? – и изсвири няколко ноти.

– „Шибаните цици на Лийда“ – предположи Мартин Силенъс.

Консултът поклати глава и изсвири още няколко акорда.

– Нещо старо? – предположи Брон.

– „Някъде отвъд дъгата“ – каза Мелио Арундес.

– Трябва да е отпреди моето време – рече Тео Лейн, тактувайки си с глава.

– Отпреди времето на всички ни – поясни консултът. – Хайде, ще ви науча на няколко думи, докато вървим.

Вървяха заедно под горещото слънце, пееха фалшиво, забравяха думите и отново започваха отначало, докато се изкачваха към очакващия ги кораб.

ЕПИЛОГ

Пет и половина месеца по-късно, бременна в седмия месец, Брон Ламиа взе сутрешния дирижабъл на север от столицата към Града на поетите за прощалното тържество на консула.

Столицата, сега наричана от местните жители, посещаващите я военни от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и прокудените Джактаун, изглеждаше бяла и чиста на утринната светлина, когато дирижабълът потегли от пристанищната кула и се насочи на север по р. Хули.

Най-големият град на Хиперион бе пострадал по време на сраженията, но сега известна част беше построена наново и повечето от трите милиона бежанци от фибропластмасовите плантации и по-малките градове на южния континент бяха решили да останат, въпреки неотдашните прояви на интерес към фибропластмасата от страна на прокудените. И градът беше израснал – основните му служби, като електричество, отходни канали и кабелна ХХВ, стигаха точно до възвишенията между космодрума и Стария град.

Но сградите се белееха на утринната светлина, пролетният въздух беше обещаващ и Брон виждаше грубите прорези на нови пътища и сугнята на речния трафик като добър знак да бъдешето.

Сраженията в космоса на Хиперион не бяха продължили много след унищожаването на Мрежата. Всъщност, окупацията на космодрума и столицата от прокудените се беш превърнала в признаване на разпадането на Мрежата и в съуправление с новия Автономен съвет, според договор, за чието подписване бяха посредничили най-вече консултът и бившият генерал-губернатор Тео Лейн. Но през близо шестте месеца след смъртта на Мрежата, единственият трафик на космодрума бяха все още намиращи се в системата транспортни кораби от останките на флотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и редовните планетарни екскурзии от рояка. Високите фигури на прокудените, пазаруващи на площад „Джактаун“ или най-екзотичните им представители, пийващи в „При Цицерон“ вече не бяха нещо необичайно.

През последните няколко месеца Брон бе живяла в „При Цицерон“, заемайки една от по-големите стаи на четвъртия етаж в старото крило на хана, докато Стан Левески възстановяваше и разширяваше разрушените части на легендарната сграда.

– За Бога, не ми трябва помощ от бременни жени! – викаше Стан

всеки път, когато Брон му предлагаше работна ръка, но тя неизменно се захващаше с някаква задача, докато Левески се цупеше и мърмореше. Брон може и да беше бременна, но все още бе лусианка и мускулите ѝ не бяха напълно атрофирали след само няколко месеца на Хиперион.

Онази сутрин Стан я беше закарал до пристанищната кула, помагайки ѝ с багажа и пакета, който бе взела за консула. После и самият той ѝ беше подал пакет.

– Пътуването в онази от Бога забравена провинция е ужасно и скучно – бе изръмжал той. – Трябва да имаш какво да четеш, нали?

Подаръкът беше копие на изданието „Поеми“ на Джон Кийтс от 1817 г., подвързано в кожа от самия Левески.

Брон силно прегърна гиганта и се загледа в пътниците, докато ребрата на ханджията не започнаха да пукаат.

– Достатъчно, по дяволите – измърмори той и взе да разтрива натъртеното място. – Кажете на консула, че искам да видя безценната му кожа тук, преди да дам безценния хан на сина си. Ще му кажеш това, нали?

Брон беше кимнала и махаше с другите пътници на изпращачите, докато се отдалечаваха. После продължи да маха от наблюдателния мецанин, докато развързваха въздухолета, освобождаваха баласта и тромата се понесоха над покривите.

Сега, когато корабът беше напуснал предградията и се клатеше на запад по реката, Брон за пръв път видя ясно планинския връх на север, където лицето на Тъжния крал Били все още гледаше замислено към града. На бузата на Били имаше пресен десетметров белег – вече бавно избледняващ от времето, – където по време на сраженията го беше разсякло лазерно копие.

Но вниманието на Брон бе привлечено от по-голямата скулптура, която се очертаваше на северозападната страна на планината. Работата беше бавна, дори със съвременните режещи инструменти, заети от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и огромният орлов нос, тежки вежди, широка уста и тъжни, интелигентни очи едва започваха да се разпознават. Мнозина от бежанците от Хегемонията, останали на Хиперион, бяха възразили срещу издълбаването на образа на Мейна Гладстоун върху планината, но Ритмет Корбър III, правнук на скулптора, създаде там лицето на Тъжния крал Били – по случайност мъжът, който сега я притежаваше – беше казал, колкото е възможно по-дипломатично „Майната ви“ и бе продължил с работата си. След година, а може би две, щеше да я завърши.

Брон въздъхна, погали разширения си корем – престореност, която винаги бе мразила у бременните жени, но от която сега не можеше да се въздържи – и трмаво тръгна към един стол на наблюдателната палуба. Щом беше толкова дебела в седмия месец, на какво ли щеше да заприлича точно преди термина? Брон вдигна поглед към разширилата се извивка на огромната газова обвивка на дирижабъла и потръпна.

Пътуването с въздухолета, при добър попътен вятър, продължаваше само двайсет часа. Брон проспала част от пътя, но прекара повечето време в наблюдения как отдолу се разгръща познатият пейзаж.

Минаха покрай шлюзовете Карла в късното утро, Брон се усмихна и потупа пакета, който беше взела за консула. Към късния следобед приближиха речното пристанище Наяд и от хиляда метра височина тя погледна към една стара пътническа баржа, теглена по реката от манти, оставящи У-образната си диря. Брон се запита дали е възможно това да е „Бенарес“.

Прелетяха над Едж, когато на горната палуба сервираха вечерята и започнаха да пресичат Тревното море, точно когато залезът оцвети огромната степ и милиони тревички се развълнуваха от същия бриз, който движеше въздухолета. Брон изпи кафето на любимия си стол на мецанина, широко отвори един прозорец и се загледа как Тревното море се разстила като чувствителен филц на билиардна маса, когато светлината се скри. Точно преди да запалят лампите на мецанина, тя бе възнаградена от гледката на вятърна гемия, която следваше пътя си от север на юг, с люлеещи се назад-напред фенери. Брон се наведе напред и ясно чу грохота на голямото колело и пляска на кливера, когато гемията тежко се завъртя, за да поеме нов курс.

Леглото в каютата ѝ беше готово, когато Брон се качи, за да се мушне в нощницата си, но след като прочете няколко стихотворения, тя се върна на наблюдателната палуба и остана там до зори, дремейки на любимия си стол и дишайки свежия аромат на тревата отдолу.

Спряха в „Пилигримски отдих“ достатъчно дълго, за да вземат прясна храна и вода, да подновят баласта и да сменят екипажа, но Брон не слезе да се разходи. Виждаше лампите около трамвайната станция и когато най-последно пътуването продължи, въздухолетът като че ли следваше жицата на кабелните кули към Брайдъл Рейндж.

Още беше доста тъмно, когато пресякоха планините и един стюард мина, за да затвори продълговатите прозорци – корабът беше херметизиран, но Брон все още виждаше вагоните на трамвая да се движат от връх на връх между облаците и ледените шапки, които блестяха на

звездната светлина.

Минаха над крепостта Хронос точно след зазоряване и камъните на замъка излъчваха лекото усещане за топлота дори и на розовата светлина. После се появи голямата пустиня, Градът на поетите проблясна в бяло встрани от космодрума и дирижабълът се спусна към пристанищната кула, разположена в източния край на новопостроената база.

Брон не беше очаквала някой да я посрещне. Всички, които я познаваха, си мислеха, че ще лети с Тео Лейн в неговия плъзгач по-късно следобед. Но Брон бе сметнала пътуването с въздухолета за по-подходящ начин да пътува сама с мислите си. И се беше оказала права.

Но още преди пристанищното въже да бъде здраво завързано и трапът спуснат, тя видя в малката тълпа познатото лице на консула. До него беше Мартин Силенъс, намръщен и гледащ накриво към чуждата му утринна светлина.

– По дяволите този Стан – промърмори Брон, като си спомни, че микровълновите връзки вече бяха възстановени и в орбита бяха изведени нови комуникационни спътници.

Консултът я посрещна с прегръдка. Мартин Силенъс се прозя, стисна ръката ѝ и каза:

– Не можа ли да намериш по-неудобно време да пристигнеш, а?

Вечерта имаше тържество. Не само, че консултът заминаваше на следващата сутрин – по-голямата част от все още оставащата флота на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ си тръгваше, а значителна част от рояка на прокудените тръгваше с нея. Десетина транспортни кораба осейваха малкото поле до кораба на консула, когато прокудените направиха последното си посещение при Гробниците на времето и офицерите от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ за последен път спряха до гробницата на Касад.

Самият Град на поетите вече имаше почти хиляда постоянни обитатели, мнозина от които художници и поети, макар Силенъс да беше казал, че повечето са позъори. На два пъти се бяха опитали да изберат Мартин Силенъс за кмет; на два пъти той се бе отказал и звучно ругаеше своето несъстояло се избиране. Но старият поет продължаваше да движи нещата, да надзирава реставрирането, да устройва диспути, да раздава жилища и да урежда снабдителни полети от Джактаун и южни-те райони. Градът на поетите вече не беше Мъртъв град.

Мартин Силенъс каза, че общият коефициент на интелигентност бил по-висок, когато мястото пустеело.

Банкетът се състоя във възстановения вечерен павилион и

огромният купол кънтеше от смях, когато Мартин Силенъс чете неприлични стихове, а други артисти изпълниха пародии. Освен консултът и Силенъс, на кръглата маса на Брон седяха пет-шест прокудени, включително Фрийман Ченга и Кордуел Минмън. както и Ритмет Корбър III, облечен в кожени дрехи и висока конична шапка. Тео Лейн пристигна късно, поднесе извиненията си, разказа пред публиката най-новите джактаунски вицове и отиде при масата им, за да се присъедини към тях за десерта. Лейн наскоро беше споменат като народния избор за кмет на Джактаун на предстоящите Четвъртомесечни избори – и местните жители, и прокудените като че ли харесваха неговия стил – и досега Тео не беше показал признаци, че ще откаже, ако тази чест му бъде предложена.

След повечкото вино на банкетата, консултът тихо покани някои от тях на кораба на музика и още вино. Брон, Мартин и Тео отидоха и седнаха високо на балкона, докато консултът сериозно и с чувство свиреше Гершуин, Студери, Брамс, Лузър и Бийтълс, а после отново Гершуин, като накрая завърши с прелестния, секващ дъха Piano Concerto №2 в до-минор на Рахманинов.

После поседяха на слабата светлина, погледаха града и долината, пийнаха още малко вино и разговаряха до късно през нощта.

– Какво очакваш да завариш в Мрежата? – попита консула Тео. – Анархия? Управление на тълпата? Връщане към живота от каменната ера?

– От всичко това, че и повече, може би – усмихна се консултът. Той разлюля брендите в чашата си. – Сериозно, преди векторната линия да бъде унищожена, се получиха достатъчно съобщения, от които разбрахме, че въпреки някои действителни проблеми, повечето от старите светове в Мрежата ще се оправят.

Тео Лейн седеше със същата чаша вино, която си бе донесъл от павилиона.

– Защо мислиш, че векторната линия е унищожена? Мартин Силенъс изсумтя.

– Бог се е уморил да драскаме по стените на къщата му.

Разговаряха за стари приятели, чудеха се какво ли прави отец Дюре. Бяха чули за новата му работа по едно от последните засечени векторни предавания. Спомниха си за Ленар Хойт.

– Мислите ли, че автоматично ще стане папа, когато Дюре мине отатък? – попита консултът.

– Съмнявам се – отвърна Тео. – Но поне ще има възможност отново

да живее, ако вторият кръстоид, който носеше Дюре, все още действа.

– Питам се дали ще дойде да потърси балалайката си – рече Силенъс и подръпна струните на инструмента. На слабата светлина, Брон си помисли, че старият поет още прилича на сатир.

Разговаряха за Сол и Рахил. През последните шест месеца стотици хора се бяха опитали да влязат в Сфинкса и само един беше успял – крогък прокуден, на име Мизенспешт Аменйет.

Експертите на прокудените бяха прекарвали месеци в анализиране на Гробниците и все още оцелелите следи от приливите на времето. След отварянето на Гробниците по някои от тях се бяха появили йероглифи и странно познати клинописни знаци и това беше довело поне до научни предположения за функциите на различните структури.

Сфинксът имаше еднопосочен портал към бъдещето, за което беше говорила Рахил/Монита. Никой не знаеше как подбира онези, които иска да пропусне, но туристите винаги се опитваха да влязат през портала. Не бяха открити никакви признаци или намеци за съдбата на Сол и дъщеря му. Брон осъзна, че мисли за стария учен много често.

Брон, консултът и Мартин Силенъс вдигнаха наздравица за Сол и Рахил.

Нефритената гробница очевидно имаше някаква връзка със световите газови гиганти. Никой не беше минал през нейния портал, но екзотичните прокудени, предназначени и израснали в условията на Юпитер, ежедневно пристигаха, за да се опитат да влязат. И прокудените, и специалистите от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ непрекъснато посочваха, че Гробниците не са телепортатори, а някаква съвсем различна форма на космическа връзка. Туристите не обръщаха внимание.

Обелискът си оставаше черна загадка. Гробницата все още сияеше, но вече нямаше вход. Прокудените предполагаха, че вътре продължават да чакат армиите от Шрайкове. Мартин Силенъс си мислеше, че Обелискът е само фалически символ, захвърлен в долината като нещо вторично. Други смятаха, че може да е свързан с храмерите.

Брон, консултът и Мартин Силенъс вдигнаха наздравица за Истинския глас на дървото Хет Мастийн.

Отново затвореният Кристален монолит беше гробница на полковник Федман Касад. Дешифрираните знаци, изрязани в камъка, разказваха за космическа битка и за един велик воин от миналото, явил се, за да помогне за разгрома на Господаря на болката. Младите новобранци от фотонните и транспортните кораби направо погълнаха историята. Легендата за Касад щеше да се разпространява колкото повече от тези

кораби се връщаха на световете от старата Мрежа.

Брон, консултът и Мартин Силенъс вдигнаха наздравица за Федман Касад.

Първата и втората от Пещерните гробници изглежда не водеха никъде, но Третата очевидно се отваряше към лабиринти в различни светове. След изчезването на неколцина изследователи, научните власти на прокудените напомняха на туристите, че лабиринтите лежат в различно време – вероятно стотици хиляди години в миналото или бъдещето – както и в различно пространство. Те запечатаха пещерите, освен за квалифицирани специалисти.

Брон, консултът и Мартин Силенъс вдигнаха наздравица за Пол Дюре и Ленар Хойт.

Дворецът на Шрайка си остана загадка. Редиците тела вече бяха изчезнали, когато няколко часа по-късно се върнаха Брон и другите. Вътрешността на гробницата бе същата по размер, но в центъра ѝ гореше една-единствена врата от светлина. Всеки, който пристъпеше през нея, изчезваше. Никой не се завърна.

Изследователите бяха обявили влизането вътре за забранено, докато работеха по дешифрирането на буквите, врязани в камъка, но силно ерозирали от времето. Засега бяха сигурни за три думи – всички на латинския език от Старата Земя – преведени като „КОЛИЗЕЙ“, „РИМ“ и „ПРЕЗАСЕЛВАНЕ“. Вече се беше появила легенда, че този портал се отваря към изчезналата Стара Земя и че жертвите на тръненото дърво са били пренесени там. Чакаха още стотици.

– Виж – каза на Брон Мартин Силенъс, – ако не ме беше спасила толкова шибано бързо, бих могъл да си отида у дома.

Тео Лейн се наведе напред.

– Наистина ли би избрал да се върнеш на Старата Земя? Мартин се усмихна с най-милата си сатирска усмивка.

– Не и след милион шибани години. Беше си скучна, още докато живееш там и винаги ще си остане такава. Тук е мястото, където се случват нещата. – Силенъс вдигна наздравица за самия себе си.

В известен смисъл Брон разбираше, че това е вярно. Хиперион беше мястото на срещата между прокудените и гражданите на бившата Хегемония. Дори само Гробниците на времето щяха да означават бъдеща търговия, туризъм и пътувания, докато човешката вселена се настройваше към живота без телепортатори. Тя опита да си представи бъдещето, както го виждаха прокудените, с огромни флоти, разширяващи човешките хоризонти, с генетично създадени хора, колонизиращи

газови гиганти, астероиди и светове по-сурови от наново тераформираните Марс или Хеброн. Не успя да си го представи. Това беше вселена, която можеше да види нейното дете... или правнуците ѝ.

– За какво мислиш, Брон? – попита я консултът, след като тишината се проточи прекалено. Тя се усмихна.

– За бъдещето. И за Джони.

– А, да – рече Силенъс, – поетът, който можеше да е Бог, но не беше.

– Какво е станало с втората личност, как мислиш? – попита Брон.

Консултът безпомощно разпери ръце.

– Не виждам как би могъл да оцелее след смъртта на Техноцентъра. А ти?

Брон поклати глава.

– Просто завиждам. Изглежда много хора са го виждали. Дори Мелио Арундес ми каза, че го е срещнал в Джактаун.

Те вдигнаха наздравица за Мелио, който беше заминал преди пет месеца с първия транспорт на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ за Мрежата.

– Всички, освен мен, са го виждали – измърмори Брон и се намръщи към чашата си с бренди, като разбра, че ще трябва да вземе още предродилни антиалкохолни таблетки преди да си тръгне. Усещаше, че е малко пияна: ако вземеше хапчетата, алкохолът нямаше да навреди на бебето, но определено беше въздействал на нея. – Тръгвам си – обяви тя, изправи се и прегърна консула. – Трябва да стана рано и да съм с бистра глава, за да наблюдавам заминаването ти по изгрев.

– Сигурна ли си, че не искаш да прекараш нощта на кораба? – попита консултът. – Стаята за гости има прекрасен изглед към долината.

Брон поклати глава.

– Всичките ми неща са в стария дворец.

– Ще поговоря с теб преди да тръгна – каза консултът и отново бързо се прегърнаха, преди който и да е от тях да забележи сълзите на Брон.

Мартин Силенъс я изпрати до Града на поетите. Спряха в осветената галерия пред апартаментите.

– Наистина ли беше на дървото или това бе само симулация, докато спеше в двореца на Шрайка? – попита го Брон.

Поетът не се усмихна. Той докосна гърдите си, там, където го беше пронизвал стоманеният трън.

– Дали пък не съм бил китайски философ, сънуващ, че е пеперуда или пеперуда, сънуваща, че е китайски философ? Нали точно това ме питаш, дете?

– Да.

– Вярно е – тихо отвърна Силенъс. – Да. Бях и двете. И двете бяха действителни. И двете боляха. И винаги ще те обичам и ценя за това, че ме спаси, Брон. За мен ти винаги ще можеш да ходиш по въздуха. – Той взе ръката ѝ и я целуна. – Ще влизаш ли вече?

– Не, струва ми се, че малко ще се поразходя в градината.

Поетът се поколеба.

– Добре. Струва ми се. Имаме патрули – механични и хора, – а нашият Грендел Шрайк още не е излизал на бис... но ще внимаващ, нали?

– Не забравяй – рече Брон, – че съм убиецът на Грендели. Ходя по въздуха и ги превръщам в стъклени таласъми, които се чупят.

– Ъ-хъ, ама недей се мота извън градините. Нали, дете?

– Добре – съгласи се Брон. Тя докосна корема си. – Ще внимавам.

Той чакаше в градината, там, където светлината не беше силна, а наблюдателни камери нямаше.

– Джони! – ахна Брон и бързо пристъпи напред по каменната пътека.

– Не – отвърна той и поклати глава, може би мъничко тъжно. Приличаше на Джони. Точно същата червено-кестенява коса, кафяви очи, решителна брадичка, високи скули и нежна усмивка. Беше облечен малко странно, с дебело кожено яке, широк колан, тежки обувки, бастун и груба кожена шапка, която свали, когато дойде по-близо.

Брон спря на по-малко от метър от него.

– Разбира се – каза тя, малко по-високо от шепот. Протегна ръка да го докосне и дланта ѝ мина през него, макар че не се забелязваше трептенето или жуженето на холопроекция.

– Това място все още е богато на метасферични полета – обясни той.

– Ъ-хъ – съгласи се тя, без да има ни най-малка представа за какво говореше мъжът. – Ти си другият Кийтс. Двойникът на Джони.

Дребният мъж се усмихна и протегна ръка, сякаш за да докосне издугия ѝ корем.

– Това ме прави нещо като чичо, нали, Брон? Тя кимна.

– Значи ти си спасил бебето... Рахил... нали?

– Можеше ли да ме виждаш?

– Не – въздъхна Брон, – но можех да почувствам, че си там. – Тя се поколеба за миг. – Но ти не си този, за когото говореше Ъмон – Състраданието от човешкия АИ, нали?

Той поклати глава. Къдриците му пробляснаха на слабата светлина.

– Разбрах, че съм Този, Който Идва Преди. Подготвям пътя за Този, Който Учи и се страхувам, че единственото ми чудо беше да вдигна ед-но бебе и да чакам, докато някой го вземе от мен.

– Значи не си ми помогнал... там, с Шрайка? Да се понеса във въз-духа? Джон Кийтс се засмя.

– Не. Нито пък Монита. Това беше самата ти, Брон. Тя яростно пок-лати глава.

– Това е невъзможно.

– Не е невъзможно – тихо възрази той. Протегна ръка и отново до-косна корема ѝ, а тя си представи, че усеща натиска на дланта му. Кийтс прошепна:

– О, ти, все още неотвлечена невясто на покоя. О, ти, дете осинове-но на тишина и бавно време...

Той вдигна очи към Брон.

– Сигурно майката на Този, Който Учи може да се ползва с някакви привилегии – каза Кийтс.

– Майката на... – Брон внезапно изпита потребност да седне и на-мери пейка точно навреме. Никога в живота си не бе била тромава, но сега, бременна в седмия месец, нямаше грациозен начин, по който да ус-пее да седне. Съвсем не на място, тя си помисли за дирижабъла, който щеше да пристигне на пристана на сутринта.

– Този, Който Учи – повтори Кийтс. – Нямам представа на какво ще учи тя, но то ще промени вселената и ще наложи идеи, които ще бъ-дат жизненоважни в продължение на следващите десет хиляди години.

– Моето дете ли? – успя да попита тя, опитвайки се да си поеме дъх. – Моето и на Джони дете? Личността на Кийтс потри бузата си.

– Сливането на човешкия дух с логиката на ИИ, които Ъмон и Тех-ноцентърът търсиха толкова дълго и умряха, без да го открият – рече той и пристъпи напред. – Искане ми се само да можех да съм там, когато тя започне да учи, независимо на какво ще учи. Да видя какво въздейст-вие ще окаже върху света. Върху този свят. Върху други светове.

Главата на Брон се въртеше, но тя беше дочула нещо в гласа му.

– Защо? Къде ще бъдеш ти? Какво има? Кийтс въздъхна.

– Техноцентърът го няма. Инфосферите тук са твърде малки, за да ме поемат дори и в редуцирана форма... освен ИИ в корабите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, а не мисля, че там би ми харесало. Никога не съм понасял заповедите.

– И няма никакво друго място? – попита Брон.

– Метасферата – отвърна той и погледна зад себе си. – Но тя е

пълна с лъвове, тигри и мечки. Още не съм готов. Брон почака, докато мрачното му настроение отмине.

– Имам идея – рече тя. И му разказа. Образът на любимия ѝ се приближи, прегърна я и възкликна:

– Вие сте чудо, мадам. – После отново се скри в сенките.

Брон поклати глава.

– Просто една бременна дама. – След това положи длан върху подутината под роклята. – Този, Който Учи – промълви тя. А сетне се обърна към Кийтс: – Добре, ти си архангелът, съобщаващ ми всичко това. Какво име да ѝ дам?

Когато не получи отговор, Брон вдигна очи.

Сенките бяха пусти.

Брон пристигна на космодрума още преди изгрев слънце. Те не бяха точно весела група изпращачи. Освен обичайната тъга от сбогуването, Мартин, консултът и Тео страдаха от остатъците на махмурлук, тъй като антиалкохолните хапчета не се намираха на постхегемонийския Хиперион. Единствено Брон беше в добро настроение.

– Проклетият корабен компютър работи странно през цялата сутрин – измърмори консултът.

– Как така? – усмихна се Брон. Консултът я погледна накриво.

– Карам го да ми даде обичайните резултати от прегледа преди отлитането, а тъпият кораб ми рецитира стихове.

– Стихове ли? – попита Мартин Силенъс и вдигна сатирските си вежди.

– Да... чуйте. – Консултът включи инфотерма си. Един познат на Брон глас каза:

О, вий, три Духа, сбогом!
Главата ми не можете изправи
от хладното ѝ ложе сред цветята;
че мен не може да нахраните с похвали –
агнец покорен във сантиментален фарс!
Изгледват тихо от очите ми и пак превръщат се
в неясни фигури от призрачната урна.
Сбогом! Остава още сън за тази нощ
и бледи сънища за утрешния ден тъй много.
О, скрийте се. Фантоми! от моя дух спокоен
във облаците и никога при мен се не завръщайте!

– Дефектен ИИ? Мислех си, че корабът ти има един от най-добрите

интелекти извън Техноцентъра – рече Тео Лейн.

– Наистина е така – отвърна консултът. – Не е дефектен. Извърших пълна информационна и функционална проверка. Всичко е наред. Но ми дава... това! – Той посочи към разпечатката от инфотерма.

Мартин Силенъс вдигна очи към Брон Ламиа, внимателно се вгледа в усмивката ѝ и после се обърна към консула.

– Е, като че ли корабът ти започва да се образува. Не се притеснявай. Ще ти прави приятна компания по време на дългото пътуване натаък и обратно.

В последвалото мълчание Брон извади обемист пакет.

– Прощален подарък – каза тя.

Консултът го разгърна, отначало бавно, а после започна да къса и раздира опаковката на сгънатото, избеляло и много износено малко килимче, което се показва отвътре.

Прокара длани по повърхността му, вдигна очи и силно развълнувано попита:

– Откъде... как го... Брон се усмихна.

– Някаква местна бежанка го намерила под шлюзовете Карла. Опитваше се да го продаде на джактаунския пазар, когато случайно минах оттам. Никой не проявяваше интерес да го купи.

Консултът пое дълбоко дъх и прокара длани по шарките на хокинговото килимче, което беше отнесло дядо му Мерин на съдбоносната среща с баба му Сайри.

– Страхувам се, че вече не лети – добави Брон.

– Енергийните жички трябва да се презаредят – обясни консултът. – Не зная как да ти благодаря...

– Недей – рече Брон. – То е за късмет в пътуването ти.

Консултът поклати глава, прегърна Брон, ръкува се с другите и се качи с елеватора в кораба си. Брон и останалите се върнаха на терминала.

В лазурното небе на Хиперион нямаше облаци. Слънцето оцветяваше далечните върхове на Брайдъл Рейндж в тъмни краски и обещаваше настъпващият ден да е топъл.

Брон погледна през рамо към Града на поетите и долината зад него. Върховете на още по-високите Гробници на времето едва се забелязваха. Едното крило на Сфинкса отразяваше слънчевите лъчи.

С малко шум и почти без излъчване на топлина, абаносовият кораб на консула се издигна върху чист син пламък и се насочи към небето.

Брон се опита да си спомни поемите, които току-що бе прочела и

последните стихове от най-дългата и прекрасна незавършена творба на любимия ѝ:

Тозчас Хиперион влетя сияен в пламтяща роба, шо струи зад него с бучене, като земен огън – стресна мира на Часовете вечни: трепкат гълъбокрили. Отпламтява той...³⁹

Брон усещаше как топлият вятър си играе с косите ѝ Тя вдигна лице към небето и махна с ръка, без да се опитва да скрие или избърше сълзите си, яростно махайки сега, когато прелестният кораб се извиси и полетя в небесата с мощния си син пламък, и – като далечен вик – издаде внезапен гръм, който се разнесе из пустинята и отекна в далечните върхове.

Брон си позволи да заплаче и отново махна с ръка продължи да маха към отдалечаващия се консул, към небето, към приятелите, които никога нямаше отново да види, към част от миналото си и към кораба, който се издигаше като съвършена, абаносова стрела, полетяла от лъка на някой бог.

Отпламтява той...

КРАЙ

39. „Падането на Хиперион. Сън“. Песен втора, пр. В. Левчев – Бел.пр.

© 1990 Дан Симънс
© 1996 Крум Бъчваров, превод от английски

Dan Simmons
The Fall of Hyperion, 1990

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПАДАНЕТО НА ХИПЕРИОН. 1996. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.23. Роман. Превод: [от англ.] Крум БЪЧВАРОВ [The Fall of Hyperion / Dan SIMMONS]. Формат: 20 см. Страници: 576. Цена: 160 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/159>]